

کُلیات

سید ثابت علی شاہ

کربلائی

مُرتب

مرزا عباس علی بیگ

اسلامک کلچر اینڈ ریسرچ سینٹر کراچی

سوره سنڌي ادب

صاحب خان سوره ميراثي

Cell No: 0344 3919786

0300 3404488

گلیات
سید ثابت علی شاہ
کربلائی

مُرتب
مرزا عباس علی بیگ

اسلامک کلچر اینڈ ریسرچ سینٹر کراچی

چاپو ، پھریون

تعداد ۵۰۰۰

سنہ ۱۹۸۶ء

کپوزنگ پٹرپولس نیوگرین پرنٹرس صدر حیدر آباد

پوسٹر سید ایند سید ۲۱- اورنگزیب مارکیٹ

ایم۔ ای۔ جناح روڈ کراچی

(اویس پیکمجز عزیز آباد)

يا الاهي نا زمين و آسمان هتي برقرار،
امن ۽ آباد رک، هي نعل جي سنڌڙي سدا.
- ثابت علي شاه

فہرست

نمبر	عنوان	صفحہ
۱-	ہم اگر	"۸"
۲-	معدت	"۹"
۳-	پنہنجی راہ مولانا غلام معین قاسمی	"ز"
۴-	مقدمہ	۸۴ - ۱
۵-	زیارت ناموں	۱۲۴ - ۸۵
۶-	منقبت	۱۶۱ - ۱۲۵
۷-	مرثیہ، سلام، نوحہ	۴۱۴ - ۱۶۷
۸-	اردو منقبت	۴۱۵
۹-	فارسی کلام	۵۰۷ - ۴۱۷
۱۰-	ادراہ جا پیا کتب	۵۰۸

۱۔ اکر

سيد ثابت علي شاه سنڌي زبان ۾ عروضي شاعري ۽ مرثيه گوئي جو پيش امام آهي. سندس سلام، نوم ۽ مرثيه هڪ زماني کان وٺي سنڌي مجالس عزا جي زينت رهندا يا آهن. سندس ڪجهه ڪلام قلبي ميانن جي صورت ۾ پکڙيل آهي. ٻه چار مرثيا ڇپا به آهن. پر اهو پهريون موقعو آهي. جو اسلامي ڪلچر ايندڙ ريسرچ سينٽر جي سنڌي شعبي پاران سندس سمورو سنڌي ۽ فارسي ڪلام هن ڪتاب جي شڪل ۾ نڀوڌائڻ اڳيان پيش ڪجي ٿو.

ڪتاب جو مقصد پڻ سيد ثابت علي شاه تي هڪ اولين تحقيقي مقالي جي حيثيت رکي ٿو. سيد ته هن موضوع تي آئيندو ڪم ڪرڻ وارن جي لاءِ اهو پڻ مشعله راه ثابت ٿيندو.

جن چڱائي اسلامي ڪلچر ايندڙ ريسرچ ٽرسٽ ۽ اسلامي ڪلچر ايندڙ ريسرچ سينٽر جي ڊائريڪٽر جناب پروفيسر ڪرار حسين کي جنهن ٽرسٽي جناب سيد شهنشاه حسين جي تجويز تي سنڌي شعبو قائم ڪيو ۽ ٽرسٽي جناب سيد رشيد حيدر جي تجويز تي ڪتاب سيد ثابت علي شاه ۾ شايع ڪرڻ تي زور ڏنو.

اسان سيد ثابت علي شاه جي ٻولي جناب سيد اسان علي شاه جا ٿورائڻا آهيون جنهن ڪتاب جو سندن سمورو سنڌي ادبي بورڊ وارن کان وٺي اسان جي حوالي ڪيو. اسن ڦاري اسان ۾ صاحب ڪرلائي جا پڻ شڪرگذار آهيون، جنهن سموري تي نظرائي ڪرڻ جي تعظيم گوارا ڪئي.

آخر ۾ اسن هي اعتراف ڪرڻ کان ٿا رهي سگهون ته جيڪڏهن جناب سيد شهنشاه حسين ۽ جناب سيد رشيد حيدر مالي حالتن کي سازگار بنائڻ ۾ سرجوشي نه ڏيکارين ها ۽ حبيب سنڌ جو جناب سيد ڀي حبيب دل سان دستگيري نه ڪري ها ته ڪتاب جو سمورو اڃا به قلبي نسخي جي شڪل ۾ ئي رهي ها ۽ وڃي پٿرو نه ٿي سگهي ها. اسان کي يقين آهي ته جيڪڏهن نڀوڌائڻ پڻ پنهنجي جوابداري محسوس ڪئي ته اسان پنهنجن مهربانن جي تعاون سان اڳتي به غير تجارتي بنياد تي سنڌي زبان ۽ ادب جي خدمت ڪندا رهنداسون.

—اختر رضوي

انچارج شعبہ سنڌي

اسلامڪ ڪلچر ايندڙ ريسرچ سينٽر، ڪراچي.

معذرت

ڪتاب جي مرتب جناب مرزا عباس علي هڪ مسودي جي
درستي ۽ ڄاڻڻ پروف ٿيڻ ۾ پنهنجي وس آهر پوري ڪوشش
ڪئي، پر تنهن هوندي به منجهس ڪي اوتاهون رهي ويون آهن.
انهيءَ لاءِ اسان معذرت خواه آهيون.
انشاءً ڪي اڳي ٿين ۽ انهن ڪي ٻين ۽ اوتاهن جو
ازالو ڪيو ويندو.

- اختر رضوي

موالحق**پنهجي راء**

مڪر بلا و اهليت جو مڪوس مسلمانن جي تاريخ جو هڪ اهڙو مياھ ورق آهي جو اڄ تائين هن مڪر بلاڪ مانجي تي لکين ماڻهو ڳوڙها ڳاڙيندا و مرييا پوئندا رهيا آهن. ننڍي کنڊ و پاڻي دنيا کان ان جو اثر وڌو رهيو آهي. اهوئي سبب آهي جو اسان جي شاعرن و اديبن هن دڪانڪ وائي تي گهڻو ڪجهه لکيو و چيو آهي. اسان جي سنڌي زبان به ادب جي هن صنف کان خالي نه رهي آهي. سڀ کان اڳ و حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي سر مڪيڏارو کي شهادت جي ذڪر لاءِ مخصوص ڏکيو و شاه صاحب جي پوئلڳي و فقير اسان و هن سنڌي شاعرن مڪر بلا جي مڪوس تي مرييا لکيا، پر افسوس جو هن ماسلي و هڪ مستقل شعري تصنيف اڳئين دؤر و نه ٿي سگهي.

ننڍي کنڊ و اها سعادت شاعر اهليت ميد ثابت علي شاه سيوهاڻي سنڌي کي حاصل ٿي، جنهن هن اندوهناڪ وائي کي مستقل موضوع بڻائي پارهن صدي هجري و سڀ کان اڳ مرييا لکيا، ميد ثابت علي شاه (ولادت ۱۱۵۳ھ — وفات ۱۲۲۵ھ) سنڌ جي قديم و تاريخي شهر سيوهڻ و ڄائو. سندن وڏا سنڌ جي قديم مرڪز ملتان مان هئا و انهن مستقل طور سيوهڻ و مڪوننت اختيار ڪئي هئي. ميد صاحب ان دؤر جي دستور مطابق مدرسن و تعليم ورتي. سندن گهرو ماحول به علمي هو، جنهن شاه صاحب جي علمي اوسر و وڏي مدد ڪئي. هڪ پاسي مخدوم نورالحق 'مشتاق' ولد داؤد سيوهاڻي جهڙو عربي فارسي جو وڏو عالم کيس امتداد مليو ته ٻئي پاسي ميان غلام علي سداج بن محمد حسن لٽوي جهڙي عظيم شاعر کان به تعليم پرايائين. شعر و ادب سان وابستگي و طبع جي رواني ته سندس قدرتي ذات هئي. هوئي سنڀالڻ سان شعر چوڻ شروع ڪيائين و جلدي سنڌي ٻوليءَ جي صنف مرثيه نويسي و مرثيه خواني جي اعلى مستند تي پهچي ويو. هڪ ته هو پاڻ به ميد هو و وٽر اهليت تان گهرو ٿيندو هو. ان عقيدتمندي مڪري سندن مرثين و آمو سوز و گذار آهي، جنهن انهن کي سنڌ و اسر بڻائي ڇڏيو. سنڌي موزون شاعريءَ جو به کين اڳواڻ مڏجي ته ان و واق نه آهي. مير خليل لٽوي کيس نازڪ ويائيءَ جو سونو ملو آهي.

افسوس آهي جو سنڌي ادب جي صنف مرثيءَ و ميد ثابت علي شاه صاحب

ڪنهن تي ڪلمو پڙهڻ ٿا، ۽ حجت حق، انهن کي مسلمان سمجهي، عين حج جي موسم ۾ ڪعبه مان ڪڍج فرمائي عرب جي رهڻڪن جي گرمي ۽ سختي برداشت ڪري، پنهنجي ڪنهن جي مستورات ۽ ٻارڙن کي ساڻ ڪري، عراق جي سرحد تائين پهچي ٿو. اڻڄاتو خبر ملي ٿي ته جن بي وفا ماڻهن خط موڪلي مڏايو هو، سي ڦري ويا آهن ۽ سڏايل مهان جي آڇيان لاءِ تلوارون تيز ٿي رهيون آهن. ڪوئي ڏانهن وڃڻ جو ارادو ترڪ ڪيو وڃي ٿو. قضا، ڪريلا جي سرزمين تي پهچائي ٿي. دشمن جو هڪ وڏو لشڪر پهچي ٿو. هر طرف کان رستا بند ڪيا وڃن ٿا، قرات جو پاڻي، جنهن مان پڪي پکن سیراب ٿين ٿا، پر اتي ساقي ڪوٺر جي فرزند کي ان تصور ۾ ٿو ڏٺو وڃي، جو هو پنهنجي ضمير خلاف هڪ جابر فاسق ۽ جابر حاڪم جي بيعت ڪرڻ گناه ٿو سمجهي. جان نثار تمام ٿورا آهن، جن مان هڪي پاشر، پائٽيا ۽ پاليجا آهن. مقابلي ۾ شام جي تجربوڪار فوج آهي، جنهن جو تعداد هزارن تائين پهچي ٿو. جنگ جو نتيجو ظاهر آهي. دوست ۽ مددگار مٿ مائٽ، عزيز ۽ غريب سڀني جو موت ٻڌي آهي. عورتن جي لسيري ۽ ٻارڙن جي ٻنهي ساهون آهي. ليڪن امام عليه السلام جي عزم ۽ استقلال ۽ ذرو به فرق نه ٿو اچي.

سنڌس ذات قديمي ۽ لغزش ٿي ٿي، ڪاڻن پٺڻ بند آهي. معصوم ٻچا پياس جي تڪليف کان تڙهي رهيا آهن. ٻني فاطمه تي ٿيون ڦاٽو آهي، مگر ٺاڻي جي آست کي بددعا ڪرڻ گوارا نه ٿو ڪري ۽ فاسق جي بيعت تي موت کي ترجيح ڏئي وڃي ٿي. عزيزن ۽ دوستن مان هر هڪ جي تمنا آهي ته سڀ کان اڳ ۾ رسول پاڪ ﷺ جن جي نواسي تان قربان ٿئي.

امام عليه السلام جا ٻار، انصار ۽ ٻار سنڌس اکين آڏو شهيد ٿين ٿا. آخرڪار هڪ ڇهن مهينن جو شير خوار ٻچڙو به دشمنن جي تير جو شڪار ٿئي ٿو، ليڪن انهيءَ نازڪ وقت تي به رحمت غضب کان بچت کڻي وڃي ٿي.

سنڌس زبان مان شڪايت جو هڪ حرف به نه ٿو نڪري ۽ سنڌس دل خدا جي ياد کان محال نه ٿي وڃي. نيڪ دشمن هن صابر ۽ شاکر کي به شهيد ڪن ٿا، جنهن کان پوءِ شهيدن جا سر نيزن تي چاڙها وڃن ٿا ۽ انهن جا پاڪ تن گهوڙن جي سڙين سان ڀاسال ٿا ٿين. غيبن کي ٻاهيون ڏيون وڃن ٿيون، مستورات کي قيد ڪيو وڃي ٿو. ڪهڙو نه دردناڪ بيان آهي ۽ ڪهڙو نه حسرت ڀريو داستان آهي. جيڪڏهن اُن عهد جو هڪ اهل دل شاعر ڪريلا جي واقعي کي نظم ۾ آڻي ها ته جيڪر مسلمانن جي دنيا ۾ ٻه ٻري وڃي ها ۽ حضرت امام حسين عليه السلام جو قتل بيزد جو موت ٻڌجي ها.

عرب ۾ سرٿه ڪوٺي جو اصل ڪان عام رواج هو ۽ جاھليت واري زماني ۾ به هي فن ڪافي ترقي ڪري چڪو هو. رسول الله ﷺ جن جي ڏاڏي عبدالطلب ۽ ٻين

مڪثرن نامور شاعرن جا مڙهه هري ادب ۽ اڄ تائين محفوظ آهن، حساسي ۽ هڪ مستقل فصل بابالرائي جي عنوان سان موجود آهي.

آفتاب رسالت جي طلوع ٿيڻ کان پوءِ به مڙهه گوئي ئي زوال نه آيو. حضرت حسان بن ثابت، حضرت ڪعبه بن جهم جي وفات حضرت ابيات تي اهڙا مڙهه ڄا آهن جن جو هر هڪ شعر سوز ۽ گداز جي تصوير آهي. حضرت طلحه زهرا به انهيءَ سوفي تي هڪ دردناڪ مڙهه چيو جنهن کان پوءِ حضرت عمر به پنهنجي پاڪ جو مڙهه ان عهد جي مشهور مڙهه گو منبر بن نويرة کان فرمائش ڪري لکايو، ليڪن هموس آهي جو ان وقت حضرت امام حسين عليه السلام جي اموي ۽ ابيي واهي تي هڪنهن کسي به مڙهه چوڻ جي همت نه ٿي، ڇو جو ان وقت جي جابر حڪومت شاعرن جون زبانون بند ڪري ڇڏيون. عرب جي مشهور شاعر فرزدق، هڪ قصيدو حضرت امام زين العابدين عليه السلام جي فضائل ۽ لکيو ته کيس ليد ۽ وٺو ويو، جنهن جو نتيجو اهو نڪتو جو هڪنهن به مشهور شاعر کي هڪريلا جي واهي کي نظم هڪڙن جي جرأت نه ٿي ۽ عرب جي شاعري اڪثريت جي مصائب بيان هڪڙن جي سعادت کان محروم ٿي وئي. اتي عباس جي عهد ۾ هڪن شاعرن هڪريلا جي واهي متعلق مڙهه ڄا آهن، جن مان ڊمبل خزاعي جو طويل مڙهه مشهور آهي، جيڪو هن حضرت امام رضا عليه السلام جي حضور ۾ پڙهيو.

البته ايران جي سرزمين اڪثريت جي خلاسيءَ جو حق ادا ڪيو، شاه طهماسب صوفي شاعرن کي فرمائش ڪري، مڙهه لکرايا، ان زماني ۾ محشر هڪاشي جي پارم پنڌ کي مقبوليت جي سند حاصل ٿي. اهو مڙهه نظري جڏهن سان لبريز ۽ درد و غم جي مڪمل تصوير آهي.

محشر کان پوءِ قبل به مڙهه گوئي ۽ شهرت حاصل ڪئي ۽ محشر جي درد ۽ تاثير جو جواب ڏنو. هن سڀ کان وڏو هڪم اهو ڪيو، جو هڪريلا جو سور و آلمو ابتدائي سفر کان مستورات پاڪ جي گرڏاري ۽ وري رها ٿي، مديني ۽ ايجن تائين نظم ڪيو. پوءِ ته ايران ۾ مڙهه چونڊڻ جو هڪ ڪرو پيدا ٿي ويو ۽ سوين شاعر مڙهه چوڻ لڳا، امويءَ طرح روضه خواني، سوز خواني ۽ نوحه خواني جا مستقل فن پيدا ٿيا.

هندستان ۾ مڙهه گوئي جو آغاز

هندستان ۾ اردو شاعريءَ جي ابتدا دکن کان ٿي ۽ مڙهه گوئي جو آغاز به اتان ئي ٿيو. سلاطين بجاپور ۽ گولڪنده، سوريستي هڪئي، محمد قلي قطب شاه (السنولي سنه ۱۰۴۲ھ) سلطان محمد قطب شاه (السنولي سنه ۱۰۳۵ھ) ۽ عبيدالله قطب شاه (السنولي سنه ۱۰۸۳ھ) بادشاهن گولڪنده خود شاعر ۽ سخن سنج ۽ جوهر شناس هئا، تن ٻن فارسي

آميز ڏکي اردو ۽ ديوان مرتب ڪيا. ان عهد جي شاعرن مان نصرتي ۽ هاشمي صاحب ديوان هئا. سڀ کان پهريون مرتبه گوшта وڃي آهي، جنهن جا ۲۰ ڪتاب ”ڪتاب مشري“ اڄ به مشهور آهن. خواص جيون مثنويون، ميفالطوڪ ۽ بديع الجمال اڄ تائين مشهور آهن ۽ ميرزان نالي هڪ ڀاڪر طينت بزرگ هو، جو فقط مرتبه چونڊو هو. حد و نعت ۽ منقبت کان سواءِ پنهنجي زبان کي ٻن لغويات سان آلوده نه ڪيو، مگر السوس جو ان جي ڪلام جو نئون موجود نه آهي.

بجاءِ ۽ گولڪنده ۽ شامي عاشورخانا موجود هئا. بجاءِ جي شامي عاشورخاني جو نالو حسيني محل هو. گولڪنده ۽ ۲۰ شامي عاشورخانا هئا، جتي عباداريءَ جون جملہ رسمون وڏي پابنديءَ سان ادا ٿينديون هيون ۽ انهن ۾ سلطان، ۲۰ نفس نفس شريف ٿيندا هئا. ڏکڻي ادب جي مطالعي مان معلوم ٿئي ٿو ته شروع کان آخر تائين هر زماني ۾ مرتبه ڳوٺيءَ جو رواج رهيو آهي ۽ هر هڪ شاعر هڪ ۽ ۲۰ مرتبه ضرور چيا آهن. بهرحال حيدر ذيل مرتبه نڪار خاص طور قابل ذڪر ٿي گذريا آهن، جن جا مرتبه ٻن موجود آهن: (۱) وڃي (۲) خواص (۳) لطيف (۴) ڪلام (۵) الفضل (۶) شامي (۷) مرزا (۸) نوري (۹) هاشمي.

گولڪنده جو آخري تاجدار ابوالحسن بابا شاه شعر و سخن جو فرزند هو ۽ ان جي صاحبن مان شاه قلي خان به هڪ مرتبه گو شاعر هو جنهن جا مرتبه دهلي ۽ آگره ۾ شوهت پهاڻي، سجاسه عزا ۽ بلاها ويندا هئا.

جلهن زماني، گولڪنده جو ورق الائي، نڙهن سهره بخوري ٿي شمس الدين ”ولي“ جي عروج ۽ اقبال جو ستارو چمڪيو، جنهن کي صاحب ”بذڪر آبر حيات“ اردو نظم جو بابا آدم فرمايو آهي. اردو شاعري ان جي وقت کان سؤ سال پهرين شروع ٿي چڪي هئي ۽ قريش قريش سورا استغفر سخن رختي ۽ اچي چڪا هئا، پر زبان صاف نه هئي. اها ”ولي“ جي دؤر ۾ ان مرتبي تي پهتي، جو ان جو ڪلام هن وقت به سڄي ۽ اچي ٿو فرمائي ٿو:

دل ”ولي“ ڪالو ليا ڏکي نه چمن جا ڪهو ڪوئي محبت شاه سون

ولي شهداتي ڪربلا جي احوال ۽ هڪ مثنوي لکي، صاف شاه اردو ۽ مرتبه ڪوئي جو بنيادي پٿر رکيو، مثنوي جي خاتمه ۾ چوي ٿو:

هوا ۽ ختم جب هو درد ڪا حال تنها گهاريه سو به اڪتاليون سال

ڪها پاتف نه سو تاريخ مغل ”ولي“ ڪا ۽ سخن حق پاس مقبول

ولي جي پرائم نالي ۽ سودا ۽ مير جو عنوان شهب هو، ميان اعليت کي وڻارڻ

۽ مڃائين مائٽ ۽ گرمي پيدا ڪرڻ لاءِ، مرثيه گوئي جي ضرورت هئي. هر طبقه جي شاعرن توشه آخرت فراهم ڪرڻ لاءِ نعت ۽ منقبت چيا، پر انهن مان ڪيترائي شاعر، مرثيه به تصنيف ڪندا هئا، جي چؤ مصرع چٽا هئا ۽ مجلسن ۽ رٿيل رٿارڻ جي حڪم ايندا هئا. تنهن کان سواءِ شمالي هند ۾ مرثيه جي ترقيءَ جو دؤر شروع ٿي چڪو هو. مولانا آزاد فضليءَ جي ۱۳۵۰ھ-۱۳۴۲ع) کي اردو نثر جي اولين تصنيف قرار ڏنو آهي. بهرحال دهر مجلس ۾ مرثيه جا نمونا ملن ٿا، جي بلاشبہ ان دؤر ۾ شمالي هند جا اولين نمونا قرار ڏئي سگهجن ٿا. انهيءَ زماني ۾ يعني ۱۶ صدي هجريءَ جي نصف آخر ۾ ٻين شاعرن به ڪثرت مرثيه لکيا هئا، جن مان مير آساني، مير عاصمي، مير آلد علي، درخشان، مير قادر، گمان، نديم، سودا، ٽٽي ۽ مير وغيره جا نالا مشهور آهن. قائم ۽ مير حسن پنهنجي تذڪرن ۾ لکيو آهي ته شاه قلي خان شاهي دکني جا مرثيه شمالي هند ۾ تمام گهڻا مقبول ۽ رائج هئا.

لهڪن تحقيقات ڪندي خبر پوي ٿي ته عالمگير جي زماني کان گهڻو پهرين جهانگير جي عهد ۾ پهرين پهرين شجاع الدين نوري مرثيه گوئي ۾ مالو پيدا ڪيو. تنهن کان پوءِ هاشم علي برهانپوري مرثيه چيا ۽ انهن ٻنهي کان پوءِ رازي سوا ۽ ڪاظم علي انهيءَ صنف ۾ شهرت حاصل ڪئي. هاشم ۽ ڪاظم جا مرثيه اڄ به ايترا پونيروستيءَ ۾ محفوظ آهن، جن جو نمونو هي آهي:

زير دے مارے حسن کون مکرین سبز نہا وہ چہرہ کفام کا
کرہلا میں نہا حسن اسرہ علی آج لگ ہے گا انھن ایام کا

اے ٺاڳاران دين کا چتر گراڻا ڪهان روا مروذي کي آل ڪوبون دکھ من لانا ڪهان روا

عالمگير جي زماني ۾ غالباً شاه قلي خان شاهي جو نانا شاه جو نديم هو، تنهن مرثيه گوئيءَ ۾ سڀ کان زياده ناموري حاصل ڪئي ۽ هن جي مرثين، دکن جي حلقن کان نڪري هندستان ۾ قبول عام جو شرف حاصل ڪيو. مير حسن پنهنجي تذڪري ۾ لکي ٿو ته

”پشتر مرثيه مي گفت در ولايت هندستان دست بهست مي آوردند“

محمد شاه جي عهد جي مرثيه چونڊڻن ۾ سوائي فضليءَ جي ڪڍين، حزين ۽ لمحڪين جا نالا ورتا وڃن ٿا، جي ٽٽي هائر هئا. سودا ۽ مير جي عروج کان پهرين مرثيه جو چڱو رواج ٿي چڪو هو. پنهنجي وقت جي مرثيه گو ميان مسڪين هو، سودا شهر آشوب ۾ هيئن تذڪرو ڪيو آهي:

استقامت حمل هو تو ڪيئن مرثيه ايسا پهر ڪوئي نه پوچهي ميان ۾ ڪن ڪن ڇي

مير تقي به مرثيا چا آهن، ليڪن اهي انهيءَ ٻار جا نه هئا، جو شهرنادر سندن جي ديهون ۾ شامل ڪيا وڃن - فرمائي ٿو:

دلون پر محبوب کسے حالت عجب ہے مصیبت ہے مانس ہے غم ہے تعب ہے
 غرض کیا کہوں کسی روش کا غضب ہے حسنِ علمی کی شہادت کی شب ہے
 مرزا رفیع سودا جلّٰہنِ غرور مرثیہ چوں لیکو، تلامذہ ان زمین کسی فرو بہ بلند
 مکاری نہ سکھو، سندس بہترین و مشہور مرثیہ ہی اہی:

ہارو منو تو خالد اکبر کے واسطے
وہ سو گہ ہی تھی پھر کے واسطے

انصاف سے جواب دو حیدر کے واسطے
با ظالموں کی ہر قسم خنجر کے واسطے

پيشڪو مرثيه جو بنياد چنڊيڪ مرثيه، مير عاصمي، رخشان، سڪندر، ميان
سڪندر، المرد، مير خانڪي، مير سودا ۽ مير حسن جي زماني کان ٿي پئجي چڪو
هو پر ان وقت مرثيه جو مقصد فقط رتن ڦٽارڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ هو، شاعري ۽
مضمون آفريني ان جو مقصد نه هو. سودا جي زماني تائين مرثيه جو اهو حال هو.
سودا کان اڳ ها سودا جي زماني ۾ مرثيه جي مصرع چيو هو، خبر ناهي ته
ٿيپ لڳائڻ جي جنت مرزا سودا کي سڃاڻي ها اهو شرف ميان سڪندر کي نصيب ٿيو،
جو پنجاب جي رهن وارو ۽ مرزا جو همعصر هو، جيڪو پوءِ تلافی معاش ۾ لڪڻو ۾
اچي رهيو. ان به هڪ نهايت دردناڪ مرثيه سلس جي طرز ۾ چيو آهي، جو اڄ تائين
هندستان جي مجلسن ۾ پڙهيو ويندو آهي ۽ پٽيا اردو زبان ۾ پهريون سلس آهي، جنهن
کي قبول عام جي سٽ ملي. سودا جو مرثيه سلس ديوان ۾ مشيد آهي ۽ سڪندر جو
مرثيه نواح لڪڻو ۾ ذيل سٽن کان پوءِ به اچي اچي جي زبان تي آهي.

پيشڪو، پنجاب فخر ڪري ته هندستان ۾ مرثيه گوئيءَ جو ٻو دور ان جي هڪ
هم وطن جي ڪلام سان شروع ٿئي ٿو ۽ جنهن عالشان عمارت کي شعراء لڪڻو
تاب ٿريا، پهچايو، تنهن جو اڄ بهان سڪندر جو ئي وڌل هو. ان قبول مرثيه جا چند
نما هيڪ ذين ٿا:

مرثیہ جا جا ہادی ہادی

یہ روایت شتر اسوار کسی کا تھا رسول اک جگہ شہر مدینہ میں ہوا اس کا نزول جس محلے میں کہہ رہے تھے حسن ابنہ بتول ایک لڑکی کھڑی دروازے پر بیٹھ کر سول
خدا لیے کہتی تھی ہر دم سے لگی زار و نزار
لاہر آنجہ کو خدا کی قسم اے نالہ سوار

ٺاڪهان مٿن شير لٿو ته آواز حزين به اديت ان ڪي ڪهڻي لڳا پرڏي ڪي فرين
ڪوئي اس ڪهر من دلاي ڪو ترڻي ڪي ڪهڻي اتني سي مرمين ڪيا ڏکيو ڪي ته نو ڪي ڪهڻي
ڪون سي قوم ڪي لڙڪي ڪي تو پيار و صبر
ڪيا تيرا نام ڪي اور ڪس ڪي اچي ڪي دلڪير

هن مرندي جي سال تصنيف جي پوري خبر ناهي، ليڪن سودا جو سال وفات ۱۱۹۵ هـ
آهي ۽ ميان سڪندر مرزا دفعي هو هڪدم هو. انهيءَ ڪري هيءَ جدت غالباً ۱۱۹۵ هـ کان
پهرين جي آهي. ان جي تقريباً ويهن سالن کان پوءِ سيد انشا جو عروج ٿيو. هو دريائي
لغات ۽ لکي ٿو ته ”هڪڙا شاعر مرندي گو هئا ڪي“ ان وقت تائين مرندي خواني جي
پيشي ڪي حقارت جي نظر سان نٿو هو ۽ سلطنت جو مذهب شير هو. آراءِ ۽ اعيان
رياست انهيءَ مشرب جا حلقه بگوش هئا. مجالس مرزا قوم قام سان ٿينديون هيون عشق
اهليت لکندي جي خاڪو. پاڪ ۽ سرائيت ڪري ويو هو. اهل ايمان آرزو ڪندا هئا ته
انهن جي مذهبي مجلسن ۽ مشاعرن کان زبانه رونق پيدا ٿئي. مرندي ۽ صحيح لفظ ادا
ڪيا وڃن ۽ شاعر پنهنجو زور طبيعت سرباهه آخرت ۽ صرف ڪن. اهل ڪرم جي داد
۽ دهش مرندي چونڊن جي هٿ اٿرائي ڪئي ۽ ٿورن ئي ڏينهن ۾ هڪ ڪمال پيدا
ٿيو، جنهن عاشقانه شاعريءَ کان دستبردار ٿي مرندي ڪوئي ۽ مرندي خواني شروع ڪئي.
اهو بزرگ مرزا دير جو استاد مير ضمير هو. دلڪير، مير نصيح ۽ مير خاڪو به انهيءَ
صنف ۾ ڪمال حاصل ڪيو ۽ بادشاهه غازي الدين حيدر جي عهد ۾ مذڪوره فن ايتري قدر
تولي ڪري چڪو هو، جو مرزا رجب علي ”مرور“ پنهنجي ڪتاب ”مسند عجائب“ ۾ اهل
لکندي جي ڪمالات جو تذڪرو ڪندي مرندي چونڊن جي طرف به اشارو ڪيو آهي ۽
انهن سڀني مرندي چونڊن جا مالا پڙايا اٿس، جي ان وقت موجود هئا يا ان کان پهرين
هن فن ۾ شهرت حاصل ڪري چڪا هئا.

”مرندي گو ڪي نظير ميان دلڪير، صاف باطن، نوڪ ضمير، خلاق، فصيح مرد مسڪين
مڪروهاٽ زمانه سڄي ڪي بهي افسرده نه ڏيکيا، الله ڪي ڪرم ناظم خوب، دير مرغوب،
سڪندر طالع، بصورت ڪدا، بار احسان اهل دول ڪا نه اٿهايا، حرمه ڦليل مين مرندي و
سلام ڪا ديوان ڪثير فرمايا.“

مرزا مٿن عبارت ميان دلڪير جي مدح ۽ لکي آهي، جنهن مان ثابت ٿئي ٿو ته
هو دلڪير جو ئي دلداده هو. ان وقت جا ڪيترا اهل ڪمال، دلڪير سان محبت ڪندا
هئا. شيخ ناسخ جڏهن لکندي مان ويو، تڏهن دلڪير ڪي هين ٿو ياد ڪري:

معد ايسه زمانه مين ڪهان پونئ مين
آپ دلڪير ڪي ناسخ جو ڪي دلڪير جينا

مران دلگیر جو ڪلام به درد و غم مان ڀريل آهي.

فائنل عجائب جي تڪميل کان پادشاه نصيرالدين حيدري جي عهد و فراغت تي، جنهن جو سالر جلوس ۱۲۴۳ھ آهي. ان وقت تائين دلگیر، ضمير ۽ خلیق هر ڀاءُ سجوها ويندا هئا. مرتبه چونڊڻ جو توجهه وٺڻ تي هو. مرتين جا بند ۱۲ کان ۳۵ يا ۵۰ تائين ٿيندا هئا ۽ نيا مرتبه سوزخوان پڻ پڙهندا هئا.

مير ضمير روايتون نظر ڪرڻ شروع ڪيون ۽ مرتبه ۵۰ ٻڌڻ کان وڌي ۸۰ ٻڌڻ جو ٿيڻ لڳو. وقت رفتہ اهو تعداد ۱۰۰ کان به متجاوز ٿيو. سنه ۱۲۴۹ھ ۾ ضمير رزم ۽ سراپا مرتين ۾ داخل ڪيو ۽ ان زمين کي آسمان بنايو. ان وقت شهزاده علي اعڪبر جي شهادت جي بيان ۾ هڪ مرتبه ۱۰۱ ٻڌڻ جو چيائين جنهن جو مطلع هي آهي:

کسي نور کي محفل مين سري حلوه گري ۽

کسي نور ۾ پرنور به نور ناري ۽

آمد هي مين حيران لباس بشري ۽

به ڪون هي تصوير تجلي ۾ بهري ۽

گو حسن کا رتبه نهين مذکور هوا ۽

منبر ميرا بهر مرتبه طور هوا ۽

مرتبه ۾ تهديد مان چهرو ٻڌي ۽ سراپا لکيائين، جو هن کان اڳ شعرائي سابق مرتبه ۾ شامل نه ڪيو هو. تنهن کان پوءِ ميدان جنگ جو نقشو ڏيکاريو اٿس ۽ آخر ۾ بيان شهادت تي خاندان هڪري مقطع ۾ لومائي ٿو ته

جس مال لکي وصف به چرنگل نبي ڪي

سمن ٻاره سو انجاس نه ۽ چر نبوي ڪي

آڳي تو به انداز سڃي نه ڪي ڪي ڪي

اب سب به مقلد چون ٿا اس طرز نبي ڪي

دس مين ڪهون سو مين ڪهون به ورد ۽ ميرا

اس طرز مين جو جو ڪي شاگرد ۽ ميرا

مير ضمير مرتبه ۾ جي جڏنئون ڪيون هي حيدر ذيل آهن:

رزم، سراپا، گهوڙي ۽ تلوار اسلح، جنگ جا اوصاف ڏيکارڻ، صفائي ٻنڌڻ تي توجهه ڏيڻ ۽ غلط لفظ جي مرتين ۾ هي تڪليف استعمال ٿيندا هئا، تن کي ترڪ ڪرڻ، تحت اللفظ ٻڌڻ جو رواج ۽ مير نبي وهي هٿن مان اشارا ڪرڻ وغيره شروع ڪيا. مير خلیق، بيان دلگیر، مرزا نصير، مير ضمير جا هر رتبہ هئا؛ بلڪه محاوره ٻڌي ۽

گهرو اثر ٿيندو آهي. جوش ۽ جذبي جي شدت سبب مرثيه داخلي شاهري جو عدو نمونو آهي. منظرنگاري، سورت نگاري ۽ ڪردار نگاري مرثيه جا اهم جزا آهن ۽ انهي ڪري، مرثيه ۾ جيڪا تصور جي زبردست قوت استعمال ٿئي ٿي، تنهن هن صنف کي وڏي ادبي اهميت ڏئي ڇڏي آهي. اردو ادب ۾ انيس ۽ دبير کي انهي ڪري وڏو درجو حاصل آهي، جو سندن مرثين جا پياض اردو ادب جو ڳوٺي سرهايو سمجهيا وڃن ٿا، بلڪه مير انيس کي ته ”خدائي سخن“ چيو وڃي ٿو. سنڌي ۾ مرثيه جي صنف کي اڃا مذهبي دائري کان ٻاهر آڻي، ان جو ادبي مطالعو نه ڪيو ويو آهي. حالانڪ انهي صنف ۾ اسان وٽ تمام گهڻو ذخيره موجود آهي ۽ ساجاتن، مواندن، مداحن ۽ مثالن جيان ادبي نقطه نگاهه کان ان جا مجبوعا مرتب ڪري، سنڌي لوڪ ادب ۾ چڱو اضافو آڻي سگهجي ٿو.

عرب جي شاعريءَ جي ابتدا جنهات جي اظهار سان ٿي ۽ مرثيه، عربي شاعري جي ابتدائي صنفن مان آهي، ۽ اڪاڻ نه اهو شهنشاهه جنهات جي اظهار جو هڪڙو ڪارڪر ڏسبو آهي.

پڙهندڙن کي معلوم هجي ته هي هڪ تحقيق شده خيبت آهي ته سنڌي مرثيه جي * ابتدا تڏهن ٿي، جڏهن سنڌي شاعري وجود ۾ آئي ۽ سنڌي مرثيه جي ابتدا به بيتن ۽ ٽوھڙن سان ٿي، جنهن جو مثال خدائي سخن حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي رحه جي رسالي ۾، سر ڪيلارو آهي، جنهن جي پڙهڻ سان درد ۽ غم جي ڪيفيت طاري ٿئي ٿي. نه رڳو ايترو بلڪه جوش ۽ جذبي جي شدت ميان وار وار ڪانڊازجو وهڻ، ليکڪن علم عروض جي حدن اندر عربي بحر ٽپي، جنهن سنڌي مرثيه جي ابتدا ڪئي، سو سيد ثابت علي شاه آهي ۽ اهو سهرڙو ثابت علي شاه جي ئي سر تي سونهي ٿو. پاڻ پنهنجي زيارت نامه ۾ هڪ هنڌ لکرائي ٿو:

مرثيو سنڌي اڳي هو ڪونه اصلي سنڌ ۾
جي هڪو هو تان پڻ نه هو مشهور هن پر هر ڪجا.

سيد ثابت علي شاه پهريون مرثيه ۱۱۸۶ھ - ۱۷۷۲ع ۾ (سرمي) چيو، جنهن جو مطلع آهي: ”اي خدا جا لاڏلا سردار سرد با حسن“ تنهن کان پوءِ سندس جي صورت ۾ به مرثيه ڇاڻين. اهو سيد ثابت علي شاه جي سنڌي ۾ هن صنف جي وسعت ۽ ترقيءَ طرف پهريون قدم هو.

ڪلهوڙا ۽ ٽالپر حاڪم اٺا عشري مذهب جا هئا. جهڙي ريت ايران ۾ صفوي

* جب شمال مين اردو شاعري کي داغ بيل پڙي، اس سے پہلے سنڌي، مٿاڻي اور گجراتي زبانون مين بہت سے مرثيے ڪيے جا چڪے تھے۔ اتر سالہ نگار پاڪستان انيس نمبر سنہ ۱۹۷۱ع ص ۱۰۶

خاندان جي دؤر ۽ آوڻ ۽ لوڻ جي والين جي دؤر ۽ مرثيه کي غروج حاصل ٿيو. تهذي طرح سنڌ ۽ وڏي مڪھوڙا ۽ ٽالپر خاندان جي دؤر ۽ سنڌي مرثيه جو زور ٿيو. سيد ثابت علي شاه کان پوءِ مڪھوڙائي سنڌي مرثيه گو شاعر پيدا ٿيا، جن نه رڳو مرثيه ۽ جڏتون پيدا ڪيون، بلڪه اڳي جهڙو مرثيه لفظ درد و غم جي بيان تائين محدود هو. تنهن ۽ گهوڙي، تلوار ۽ ٻين جنگي شيون جي جدا جدا وصفن، چرايا ۽ واقعي نگاري سان گڏ، مڪلام جو زور، پنهنجي چستي ۽ بيان جي رواني پيدا ڪيائون ۽ اڄ سان گڏ نوان نوان اسلوب لاهي، مڪھوڙي واقعي کي هزار رنگن ۽ بيان ڪري، مرثيه جي صنف کي چوٽ پهچايائون.

سچ ته ائين آهي ته جيڪڏهن هن صنف کي سنڌي علم و ادب مان مڪڙيو ويندو، ته پوءِ ان ۾ سواءِ غلو و خال ۽ گل و بلبل جي، ٻيو مڪجهو به نه رهندو ۽ سنڌي شاعريءَ جي تاريخ ناممڪمل ٿيندي. جيڪڏهن ان ۾ مڃڪوڙ صنف جو ذڪر نه ڪبو. هاڻي اسين انهن سنڌي شاعرن جو مختصر احوال سنڌي مڪلام سميت پيش ڪريون ٿا، جن مرثيه گوئي تي طبع آزمائي ڪري، هن صنف کي گهڻي تقويت ڏياري آهي.

مخدوم عبدالله ٺٽوي وارو

مخدوم عبدالله مڪچ ٻچ ۽ ٺٽي جي گهرو ۽ نولد ٿيو. ذات جو منڌرو هو. سنه ۱۱۴۹ھ - ۱۲۳۶ع ۾ وفات ڪيائين. سندس تصنيفات مان هيٺيان مڪتاب مشهور آهن: مڪتزالعبرت، قصص الانبياء، خزانه الابرار، خزانه الاعظام، خزانه الروايات، قمرالمنير، ازاسواء ٿيو. اڪري لکيائين. مڪتزالعبرت ۾ مخدوم عبدالله قصه شهادت حضرت امام حسين عليه السلام لکيو آهي، جنهن ۾ مڪرلا جو واقعو آف الشجاع جي نظم ۽ بيان مڪمل آهي.

انتخاب

جين جڏهن پيڙهه بن معاويه کي آسي خلافت
 نظم امام حسين تنهن جي نه ڪئي بيعت قبول
 جي حڪم جو خلافت جو سراسر عظيم آ
 تهلانن سا فلسفي کسي امتون مڪين رها

شاه عبداللطيف ڀٽائي

شاه عبداللطيف ابن سيد حبيب شاه سنه (۱۱۰۲ھ - ۱۶۸۹ع) ۾ تعظيمي هالا ڪٽيائين جي ويجهو، وڏي ٺٽي پوءِ ۾ تولد ٿيو. شاه صاحب سنڌ جو ماڻهو ٺٽي ۽ حيات جاويد شاعر آهي. شاه صاحب شاعر نه هو، بلڪه شاعرگر هو ۽ سمورين شاعرن جو خوين جو مالڪ هو. شاه صاحب شاعر ته ٿي، پر هڪ اعليٰ درجي جو قاصح ۽ فيلسوف به هو. سندس مڪلام

پوءن مان مناهل کي سٽي ۽ ذڪايل کسي دوا پئم پوي ئي. پڙهندڙن جي دل ازخود
تنواري ٿي: "تون حبيب تون طبيب تون درد جي دوا". شاه جا بيت، بيت نه آهن، پر
جيئن پاڻ فرمائي ٿو ته آهون آهن، جي پيلي کي وڃو پريان جي پار پهچائين. پر سندس
شعر ۾ وڏي خوبی هيءَ آهي، جو جدا جدا نمونن ۾ جدا جدا ماڻهن جي وائان آهي ٿو
اوڻ اوري، جن کي ٻڌي دل درد ۾ گهرو وڃي ۽ من شاعر جي سوز واري خيال ۾
محو ٿو وڃي. جهڙو سوز ۽ گناز شاه جي ڪلام ۾ آهي، تهڙو پئي ڪنهن به شاعر
جي ڪلام ۾ ناهي. مطلب ته شاه جو شعر بي نظير ۽ مثل اسلمه ماڻهڪ جي آهي، جنهن
جي پوڏي پروڙ ڪرڻ محل کان ٻاهر آهي. شاه صاحب تاريخ ۱۴ مه صفر (سنه ۱۱۶۵ھ
۱۷۵۱ع) ۾ ولادت ڪئي.

ڏلسو محرم ماه، منهنجو شهزادن ٿو
ڄاڻي هڪ الله، پاڻ وٺنديون جو هڪري

محرم مونس آهي آيا تان نه امام
مليني جا مهر، ڏاتر مڪون ڏيکارين

حسن مهر حسن جو جن نه هينڙي چار
خالق رب چار، هڪن مرميندو تسن کسي

چار تراريون چاهه سن، ٻڌي به هاڳون
اڳين جون آڳون، هڪونر هڪي ۾ موڪلون

مخدوم عبدالرؤف پٽي هالائي

مخدوم عبدالرؤف پٽي، تخلص "عاسي" پراڻن عالمن جو ويٺل هو. هي بزرگ
سنڌي شاعريءَ ۾ مولودالهي جو موجد هو. ازانسواءِ هڪترهون مسلمانون الف اشباع ۾
نظم هڪون الهي، جن مان هڪن هڪن ۾ حضرت امام حسن عليه السلام جي شهادت جو
به ذڪر هڪيل آهي. مخدوم صاحب (سنه ۱۱۶۶ھ - ۱۲۵۲ع) جي ملهني ۾ ولادت ڪئي
۽ اتي ئي دنيا ڏنو.

من انظر ماتام يارو تسن بنين جو
هڪريلا جي پاڻ ۾ بيان الا اصل هو انجم
هڪڻن فرين جو
شهزادن شهادت جو الا جلال پتو جام
مرڻ معصوم جو

مولوي احمد

مولوي احمد مرحوم (سنه ۱۲۱۴ھ - ۱۷۹۸ع) و وفات هڪڙي سندس ٻي تصنيفات کان سواءِ ملا حسين واعظ هڪائيفي جي لکيل فارسي هڪتاب "روضالشهدا" جو سنڌي ۽ منظوم ترجمو هڪيل آهي، جو الف اشباع واري ڦاٽي ۽ نظم هڪيل آهي، جنهن ۾ حضرت امام حسين عليه السلام جي پوري شهادت جي واقعي جو بيان هڪيل آهي.

نان جسدمن نيو واقعو هي دار ۽ دنيا
رت هارنسو زمين سڀي منسلو ميرا
عرش هڪري آپ مڙهونسي لرزي ۽ آيا

سيد ثابت علي شاه

سيد ثابت علي شاه ابن سيد محار علي شاه (سنه ۱۱۵۳ھ - ۱۷۴۰ع) جي سوهڻ شريف ۾ تولد ٿيو. ميان سرگراز خان عباسيءَ جو هر هڪڪتب هو. سندن گناد شعر ۾ مولوي غلام علي صلاح ابن مولوي محسن ٺٽوي هو. هڪلوڙن جي آخري دؤر ۽ ٽالپرن جي ابتدائي دؤر ۾ خاص طرح سنڌي شعر گوئي ۾ ڦير گهير ٿيڻ لڳي. ان دور ۾ هي سنڌ جو پهريون شاعر آهي، جنهن سوزن شاعري ۽ سنڌي مرثيا ۽ مناجات جهڙا سندس سوڍو هڪلام فصاحت ۽ سلاست سان لبريز آهي. شاه صاحب ادبي نقطه نگاه کان مرثين ۽ نئون جذتون ۽ نوان اسلوب پيدا هڪيا. ازانسواءِ صحيح معنيٰ ۾ رزمي شعر جي ابتدا ثابت کان ٿي. هجوه سنڌي شعر ۾ پهرين پاڻ چيائين، عربي، فارسي جي آسرخي، محاورا، تشبيهون ۽ خيالات ۾ پهرين ثابت علي شاه سنڌي مرثي ۾ اهڙي ته فراواني سان چيا، جو سنڌي شاعريءَ جو رخ ئي بدلائي وڌيو. سندس هڪليات مريض، مسڪين، مغبوس، تعبد، سلام، شتوي، مناجات، نعت ۽ منقبت سان مالا مال آهي. ثابت علي شاه، مير هڪرم علي خان ٽالپر جي توسل سان هڪريلا معالي جي زيارت هڪئي ۾ (سنه ۱۲۱۹ھ - ۱۸۰۴ع) ۾ مير غلام علي خان ٽالپر جو سفر ٿي ايران وڌو. آخر ۾ (سنه ۱۲۲۵ھ - ۱۸۱۰ع) جي سوهڻ ۾ وفات هڪيائين، جتي هڪريلا نالي قبرستان ۾ سندس مدفن ٿيو.

انتخاب

جڏهه جهڙو گهوڙي تي چڻي الله اڪبر شهسوار
پڙ غضب ٿيو هڪ ولي لا سيف الانوار
عرش هڪري ٿا هڪئين هو گاو ساڄي بفرار
حضرت روح الامين کي پنهنجا ٻه ٻا بادگار
برقده نيمه دوسر هر وقت ان کسي باد هني
نوم جيني جنهن جي غريشون ٻيخ وڃن بر باد هني

مٺي جو درجو بلند هو، مگر هن طرز جديد، مٺي جي بازار مرد هڪري وڌي. مير نصير واجد علي شاه جي عهد تائين جهڙو رهيو.

ميان دلڪش جي زبان ۾ لکنت هئي. هو خود مرثيه نه پڙهندو هو ۽ سندس هڪلام سوزخوان پڙهندا هئا. سوز جي لاءِ وٺڻ سلسب آهن، تنهنڪري دلڪش پنهنجي وضع تي قائم رهيو ۽ ضمير جي تقليد نه ڪيائين.

مير خلیق جو جوهر هڪمال، لطف زباني ۽ درد انگيزي سان گڏ ترڪيب دني اهل مجلس کي وٺائون هو. هن مرثيت جي ڪوبه مان قدر ڪي اڳتي وڌائين نه ٿي گهريو ۽ ضمير جي تقليد پنهنجي ڪمال ۾ موجد الزائين نه سمجهي رزمه مضامين کان احتراز هڪري، ۽ فقط درد و ناتر جي نصت سان حرمين جو مقابلو ڪندو هو.

صبح "زمانه" يا نونه سازد تو به زمانه به ساز" تي عمل ڪيو ۽ پاندر رزم مرثين ۾ شامل ڪرڻ لڳو، مگر هو ٿورن ئي ڏينهن کان پوءِ حج و زيارت لاءِ روانو ٿيو ۽ اتي اقامت اختيار ڪيائين. مشر سخن، اتي به جاري هيس. ان جو هڪ نهايت پُر زور سلام محرم مان آيو ۽ لکڻ ۾ اهڙو ته مقبول ٿيو، جو اڄ تائين اهل دل کي ان سلام جا اشعار حفظ آهن، جنهن جا چند شعر هيٺ ڏجن ٿا:

سلام لکندا ڀون مين حرم مين قلم به زمزم ٽپڪ رها ۽
 مر اينا ڪجهه ڪي سگر در پسر سياه پسرده ٻٽڪ رها ۽
 سڪنه بهاسي تڙپ رهسي ۽ پڙي ۽ بهوش بندر سلم
 اڏهر ڪو اصر ڪ رها ۽ اڏهر ڪو بالهر ٻٽڪ رها ۽
 خدا مظهر حسن خان ڪو خبر و خوشي حرم مين لائي
 "صبح" مشتاق اس قدر ۽ ڪم راه دن رات نڪ رها ۽

ان وقت مير ضمير جو نامور شاگرد ميرزا دبير علي رحيم هڪسي کان مرثيه گوئيءَ جي مشق هڪري رهيو هو. هن استاد جي پيرويءَ ۾ شهزادي علي اڪبر جي حال جو مرثيه طرز جديد ۾ لکيو ۽ مطلع به انهيءَ شان سان ڇڏيائين: "سب مظلون ۾ نور کي محفل ۽، به محفل - جنهن مجلس ۾ هي مرثيه پڙهيو ويو ان ۾ خوابه آئين به موجود هو، جنهن کي هي مرثيه تمام گهڻو پسند آيو.

مرثيه گوئيءَ جي آسان تي ضمير ۽ دبير ماه و مشنري وانگر چمڪڻ لڳا. قلدانن جي جوهر شناسي ۽ اهل محرم جي گوهر پاشي لکڻ جي خاکه پاڪ مان ويهڻا مرثيه گو پيدا ڪيا، ليڪن هن بزرگن جي سلهون ڪنهن جو به چراغ روشن ٿي نه سگهيو ۽ جنهن به مقابلي تي ايئن لاه هت ڪئي، سو زڪ ٿي ۽ شرمند ٿي ٿيو. عام طور تي خيال ٿين لڳو ته مرثيه گوئيءَ درجه ڪمال تي پهتي ۽ هاڻي هن

صنفر سخن ۾، ترقيء جي گنجائش ڪا به ناهي؛ ليڪن بڪايڪ خورشيد رخ نان طالب ڪنٿو. گردون نسي رنگر چهره مهتاب ٿي ٿيو. مير خليف جو بلند اقبال صاحبزادو مير بيرعلي انيس، فيض آباد مان اچي لکنؤ ۾ مجلس پڙهي ۽ رزم رزم جون اهڙيون نه هلندڙ فرمڊ تصويرون ڏيکارين، جو ”هئا اڪبر“ جي صدا هر گوشتي مان اچڻ لڳي. انيس، طرز مرثيه گوئي ۾ ڪا خاص جلوت پيدانه ڪئي؛ بلڪ ضمير ۽ دهر جي مجلس ڪلام جو هڪ موقع بنايو ۽ ان تي مير خليف جي معاوره ٻنڌي ۽ مير حسن جي داستان نگاري جو رنگ ۽ روحن ڏني طلسمات جو عالم ڏيکاريو. مير انيس جو حريف مقابل هن صنفر سخن ۾ جيڪڏهن ڪو ٿي سگهي ٿو ته آها فقط مرزا سلامت علي دهر عليه الرحمه جي ذات پادڪات آهي. هڪسڻ ۾ هن ٻهي باڪمال شاعرن جي تقريه قدم تي هلڻ وارا سوين پيدا ٿيا، لڳڻ ٻين جو ذڪر نه ڇا، خود هن جا ڀائر ۽ پٽ به گوشتي سبقت نه کڻي سگهيا. خاندان انيس مان مونس ۽ نفيس ۽ خاندان دهر مان مرزا اوج، هن گهڻا ئي زور ڏنا، لڳڻ ڪلاسن انصاف هي آهي ته پنهنجي بزرگن جا هضم نه ٿي نه سگهيا، پر اڳتي وقت ٻن هٿوار ٿين.

مير انيس

مير بيرعلي، تخلص ”انيس“ سندس والد بزرگوار مير مستحسن خليف ۽ جگر اعلوي مير حسن دهلوي هو. مير حسن دهلوي جو والد مير صاحبڪ ۽ جد امجد مير انيس هروي هو، جو هرات مان اچي پراڻي دهلوي ۾ آباد ٿيو. مير انيس سنه ۱۲۶۶ھ (۱۸۵۰ع) ۾ فيض آباد ۾ تولد ٿيو. لکنؤ ۾ تعليم حاصل ڪيائين. عربي ۽ فارسي ۾ دستگاه ڪمال حاصل ڪرڻ کان پوءِ ضروريات فن ۾ پنهنجي شفيق پيءُ سان مشورو ڪري، خانداني ڪمال حاصل ڪيائين. شروع شروع ۾ محزل گوئيءَ جو شوق هوس؛ مگر پيءُ جي نصيحت کان اثر پذير ٿي، محزل گوئيءَ کي سلام ڪري، ۽ ان صنفر سخن تي توجهه ڏنائين، جو دين ۽ دنيا ۾ حڪم اچڻ وارو سرمايو آهي. مير انيس کي ٻه ڀائر هئا، مير نواب مونس ۽ مير مهر علي انس. مير مونس لاولد هو ۽ مير مهر عليءَ جو پٽ مير وحيد پنهنجي وقت جو استاد ۽ فخر سٺ هو.

مير انيس کسي ٿي فرزند هئا. مير خورشيد علي نفيس، مير محمد ميس ۽ مير مسڪري رئيس، سن و سال کان سواءِ فن جي اعتبار کان به مير انيس پنهنجي ٻنهي ڀائرن ۾ ممتاز هو. انيس جي مرثين کي ڏسندي، ائين چوڻو پوندو ته پاڻ پنهنجي بزرگن جو نالو چڱي طرح روشن ڪيائين. گویا اڃا تائين مرثيه گوئي سندس خانداني ورثو آهي. انيس جو انداز بيان نهايت ساجهيل، تعقيد کان بري، سلامت ۽ وساطت حسن محاورات سان لبريز

آهي. مناظر قدرت، صبح جو عالم، نور جو ظهور، آفتاب جو طلوع، گرميءَ جي نيري، شهر جو وقت، فوجن جو حملو، رزميه منظر، معرڪو جو زور شور، تلاطم، شور و غل، تلوارن جي چمڪ، تيرن جي بارش، مهاڀرن جو استقلال سان جنگ ۽ وڃڻ، باهر معرڪو آرائي، جنهن کان پوءِ فتح و شڪست جون ۽ متضاد صورتنون بيان ڪرڻ، جنهن کان ڪنهن پڌڻ وارن کي ائين ٿيو معلوم ٿيو ته گویا آئي خود معرڪو جنگ ۽ شريعت ٿي، واقعات بهتر خود ڏسي رهيا آهن. غرض مير انهي شاعري ۾ اهڙي ڏسوري ۽ عظمت حاصل ڪئي آهي، جنهن جو نظريو ملي سگهي. گویا قدرت آردو مرندي جو شمس ٿي خاموش ڪري خاتم الکلام جو لقب عطا ڪيس. مير ايس ۷۸ سالن جي عمر ۾ ۲۹ سوال سنه ۱۲۹۹ھ (۱۸۷۳ع) اربع ڏينهن لکيل ۽ وفات ڪئي. ميرزا دبير سندس تاريخ وفات چئي، جنهن جو ماهد تاريخ هي آهي: ”طور سينا بي کليم الله منير بي انيس“.

انتخاب

يا رب چمنه نظر کو گلزار ارم کر اے ابرہ کرم خشک زراعت بہ کرم کو
تو لہیں کا مبداء توجہ کوئی دم کر گنام کو اصحاب ہانوں میں رقم کر
جب تک بہ چمک میر کے ہر نو سے نہ جائے
اللہم بخسن میرے قلم رو سے نسہ جائے

میرزا دبير

میرزا سلامت علي دبير ۱۲۱۸ھ (۱۸۰۳ع) ۾ تولد ٿيو. دبير خانقاهي شاعر نه هو. تحصیل علوم عربي و فارسي کان انقراخ ڪيل حاصل ڪري، پوءِ کيس ابتدا کان ئي مرثيه خواني جو شوق پيدا ٿيو ۽ ان فن کي عرفي معنيٰ تائين پهچايائين. دبير مير مظهر حسين ضمير جو شاگرد رشيد هو. هن فن جي پوري تڪميل ڪرڻ کان پوءِ اهلدي ته شهرت حاصل ڪيائين، جو استاد کي شاگرد جي خداداد ذھانت تي رشڪ ٿيو.

مضمونن جي بلاغت، لھر انگيز اشارا، دلگداز افشاں گرمي جي شدت، فوجن جي آمد، جنگ جي تياري، ميدان جنگ، جنگجو رزم، ٻن طرفن جي معرڪو آرائي، گھوڙي ۽ تلوار جي تعريف، سمورن سائين جو شهيد ٿيڻ، اسلام عالي مقام جو ميدان ڪارزار ۽ اچڻ ۽ پوءِ شهيد ٿيڻ. انهن واقعن کي دبير، بلاغت ۽ شڪست الفاظ سان نهايت درخشاڻ طرز ۾ نظم ڪيو آهي.

میرزا دبير ۷۲ سالن جي عمر ۾ گھٽ ۾ گھٽ ٻه هزار مرثيه چيا آهن. سلامت فوجن ۽ رهاڪن جو ته شاعري ڪونهي.

۲۹ محرم الحرام سن ۱۲۹۲ھ (۱۸۷۵ع) ۾ سندس روح لطيف جسم خاڪي مان مفارقت

اختيار ڪئي. لکنؤ جا سورا علماء کرام ۽ عسائدر شهر سندس تجهيز و آسائش ۾ شريڪ ٿيا.

انتخاب

ڪم ٻوگيا ۽ ڪها ڪي سنان يوسف حسين بن پياپا نادراد جوان يوسف حسين صاحب غريب تشنه ديان يوسف حسين چونئون ۽ پهرتا ۽ زبان يوسف حسين ڪر ڪر ڪي لوڻا نهن بجا حسين ڪا برجي ڪي نوڪ مين ۽ ڪلجا حسين ڪا

حقيقت ۾ حق، اهو آهي، ته هنن ٻنهي (انس ۽ دهر) کي هڪٻئي تي ترجيح ڏيڻ نهايت ظلم ٿيندو، ڇو جو ٻئي پنهنجي فن ۾ مٿيون استاد هئا. انس ۽ دهر جي مرثيه گوئي لکنؤ جي قديم مصنوعي ۽ مخرب اخلاق طرز شاعري ۾ هڪ نئون انقلاب پيدا ڪيو، ڇو جو مرثيه جو مضمون هميشه بلند ۽ مقدس ٿئي ٿو. مذڪوره استاد کان پوءِ هڪٻئي تي اردوءَ جا مرثيه گو شاعر پيدا ٿيا. جهڙوڪ مونس، نفس، عارف، جليس، انس، عشق، تعشق، وحيد، صابر، رشيد ۽ ميرزا دهر جو فرزند ميرزا اوج ۽ ٻيا هڪٻئي جي هنن جهڙي شهرت حاصل ڪئي، پر انس ۽ دهر کان اڳتي وڌي نه سگهيا. موجوده دؤر ۾ پاڪستان ۾ سيد آل رضا، جوش مليح آبادي ۽ نسيم امروھوي ۽ صبا اڪبر آبادي مشهور مرثيه گو شاعر آهن، جن کي شاعريءَ جي مذڪوره صنف ۾ خداداد قابليت حاصل آهي.

سنڌي مرثيه جي مختصر اجمالي تاريخ

مشرق توڙي مغرب جي سڀني زبانن جي شاعري ۾ مرثيه جي صنف موجود آهي. انگريزيءَ ۾ ان کي "ايليجي" چوندا آهن. مرثيه جي لغوي معنيٰ آهي، اهو نظم جيڪو ڪنهن شخصيت جي موت يا ڪنهن دڪدائڪ واقعي کان متاثر ٿي لکيو وڃي. دنيا جي مختلف زبانن ۾ شاعرن پنهنجي انفرادي لاڳاپي وارن شخصن ۽ واقعن تي مرثيه چيا آهن ۽ تاريخي ۽ قومي هڪڙدارن ۽ حادثن تي به، پر رفته رفته اسان وٽ مرثيه جو خاص مطلب انهيءَ نظم لاءِ مقرر ٿي ويو آهي، جيڪو اسلامي تاريخ جي هڪڙي واري مشهور واقعي بابت لکيو وڃي، جنهن ۾ امام حسين عليه السلام ۽ ٻين شهيدن جي تعريف ۽ توصيف ۽ انهن کي پيش آيل تڪليفن بابت، جنهن ۾ ذڪر جو اظهار هوندو آهي، جنهن تي لڳاءُ جي ڪري ان ۾ درد ۽ غم جي تاثيراتي ڪيفيت هوندي آهي ۽ پڌرڻن تي ان جو

سيد خير شاه

سيد خير شاه، سيد ثابت علي شاه جو همعصر شاعر هو ۽ حيدرآباد ۾ ڳاڙهي جي ويجهو ميان واري ڳوٺ ۾ رهندو هو. خير شاه ۽ ثابت علي شاه جي وچ ۾ هيشه ٻئي ڏوهڪ جهوه لڳندي هئي. سيد خير شاه جو جنگ نامو مشهور آهي، جنهن ۾ حضرت امام حسن ۽ حضرت امام حسين عليهم السلام جن جو فضائل بيان ڪيل آهي. ان بعد حيدرآباد شهر ۾ پهچي نالي سان ”خيرشاه جو پڙ“ ٺاهي اتي رهيو ۽ سندس مزار به اتي آهي.

انتخاب

صالح فرزند ثيا تولد گهر علي جي شهر شجاع جايا ڄام وڌا تن چندي بار بخت بلند هاء حسن حسن رکيا تنهن نالا خاصو جو ختر الانبيا نانو جن جو مير محمد پدر علي ملا خيرالشاہ جلد جن جي شان جو شاهد فادر جو قرآن ٿيو

سيد عظيم الدين ٺٽوي

سيد عظيم الدين تخلص ”عظيم“ ابن سيد ٻار محمد حسيني ٺٽوي (سنه ۱۱۶۲ھ - ۱۲۸۹ع) جي ٺٽي ۾ تولد ٿيو. هي سنڌ جي مشهور طرح ۽ دور علي شير قانع جو ڀائٽيو هو. سيد عظيم الدين سنڌ ۾ فارسيءَ جو ساهه ناز ۽ باڪمال شاعر ۽ صاحب ديهون ٿي گذريو آهي. هي مير فتح علي خان جو خاص مصاحب ۽ درباري شاعر هو. شاه صاحب (سنه ۱۲۲۹ھ - ۱۸۱۴ع) جي ٺٽي ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

اڄ مير مومنين جا مدينو چڱي هيا گهر ٻاهري جتن ۽ اٿارا لڙي هيا
سج چند مصفا جا سڀي دل گڏي هيا
انڌار ٿي نبي جا ستارا لڏي هيا

سجل سرمدست

حافظ عبدالوهاب عرف مڇڙڻو ابن صلاح الدين فاروقي (سنه ۱۱۵۲ھ - ۱۲۳۹ع) ۾ درازن جي ڳوٺ ضلع خيرپور ۾ تولد ٿيو. ابتدائي تعليم حافظ عبدالله فرهي هالائي ڪان حاصل ڪري، قرآن جو حافظ ٿيو ۽ فارسي تعليم پنهنجي چاچي خواجہ عبدالهق ڪان مليس. سنڌي شاعري ۾ سڄو ٻا سڄل تخلص ڪم آڻيندو هو. سرانگهي ۽ اردو ۾ مڇڙڻو تخلص ڪندو هو. فارسي ”ديهون آشڪار“ ۽ ٻجي چڪو آهي. هن سنڌي سرمدست ڪوئي ٿي. به طبع آزمائي ڪئي آهي. سڄل، ۱۴ رمضان (سنه ۱۲۴۲ھ - ۱۸۲۷ع) ۾ نوي سالن

هي عمر ۾ وفات ڪئي ۽ ڌارن ۾ دفن ٿيو.

انتخاب

يا امام المسلمين هڪ ٻار ٻاري يا حسين ملڪ ۾ مانسم ٻيو هتي بفراري يا حسين
بلبلن چوڙي چڏها باغ و بهاري يا حسين
هه حورن کي ڏس جي انتظاري يا حسين

ميرزا هيران علي بيگ "سائل"

ميرزا مراد علي بيگ ابن ميرزا محمد قاسم بيگ "قاسم"، پسي جي پڙاڏي ميرزا
فتح علي بيگ "فتح" جو والد هو. هي خيرپور ۾ مير مهتاب خان ۽ مير دستم خان
وت فارسي، اردو ۽ سنڌي، مرثيه و سڀيت پڙهندو هو. ابتدا ۾ ميرزا مرحوم، ثابت علي
شاھ جي مرثين کان متاثر ٿيو، سيوهڻ ۾ سائنس ڪچهري ڪرڻ لاء ويندو هو. ٿله شاعري
کان واقف هوندي به شاھ صاحب کي سنڌي مرثيه گوئي ۾ پنهنجو استاد ڪيائين. جنهن
کان پوء خيرپور ۾ سنڌي مرثيه پڙهڻ جو رواج پهرين پهرين ميرزا صاحب وٽو، ميرزا
صاحب سنڌي مرثيه ۾ سراپا سان گڏ رزميه شاعري لاء جن اوصالن جي ضرورت آهي، هي
پڻ مرثين ۾ هڪم آندا آهن. آخوند محمد عالم اول سندس شاگرد هو. پاڻ سنڌي شعر ۾
"سائل" ۽ فارسي، اردو شعر ۾ "مراد" تخلص ڪندو هو. سندس ڪلام سڀيت، مرثيه، قصيده،
رهايي، نوحه، سلام وغيره تي مشتمل آهي. پاڻ وڏي عمر ۾ ۱۵ - ماه مفر (سنه ۱۲۴۳ھ -
۱۸۳۷ع) جي خيرپور ۾ وفات ڪيائين ۽ اتي ئي دفن ٿيو.

انتخاب

هه ٻانو جو لال آج ٿو مري اسفرد نونهار آج ٿو مري
طفل هو ڪنڌ حال آج ٿو مري نشه لب خورد مال آج ٿو مري
ان جي اسان جا دل جلي آهي
پنگهي وٽ پئي هڪلي آهي

مير نصير خان

سرڪار فوجي آثار مير محمد نصير خان تخلص "جڙپري" ابن مير مراد علي خان
ٽالپور سنڌ جي حڪومت جو آخري فرمانروا هو. هي سنه ۱۸۰۶ع جي حيدرآباد جي قلعي
۾ تولد ٿيو. ابتدائي تعليم لاء پهرين هڪ ايراني عالم مقرر ٿيو ۽ آخر ۾ آخوند محمد
بچل مٿيارن وارو ٿيو. جو پوء مير نصير خان جي عهد حڪومت ۾ استاد مان ڦري
وزير ٿيو. ۱۸۴۳ع ۾ جڏهن چارلس نيپئر سنڌ تي غاصبانہ قبضو ڪيو، تڏهن مير نصير خان

کي نظر بند ڪري ڇڪاڪتي موڪليو، جتي سنه ۱۸۶۵ع وڌائڻ ڏهندي، اوچو ڇڪتو
۾ مبتلا ٿي، ۽ گهڙي ساعت کان پوءِ سندس روح پرواز ڪري ويو

انتخاب

خدا مٿون خلعت جا اُٺي جنهن جي تن جي واسطي سو پيو محتاج پٽيءَ ۾ اڄ ڪفن جي واسطي
مرتضيٰ آيو نجف ڪٿون من مومن جي واسطي
مصطفيٰ کي ڪو سڏي ان جي دفن جي واسطي

آخوند محمد بهل

آخوند محمد بهل ابن محمد صالح مٿيارن جو رهائڪو هو. پهرين مير نصير خان
جو استاد ٿيو. بعد ۾ مير نصير خان جي عهد ۾ حڪومت ۾ سندس وزير ٿيو. آخوند صاحب
فارسي شعر ۾ انور تخلص ڪم آندو هو ۽ سڏي شعر ۾ بهل. آخوند صاحب سنه ۱۸۶۱ع
۾ سندس گهٽ مٿيارن ۾ وفات ڪئي. ۽ اتي ئي دفن ٿيو.

انتخاب

جنهن جو قدر و منزلت قرآن ۾ قادر ڪيو باد سرور، پلين طاما ڪتاب ها يا هن صاد
مي مڙي مڃيول حق عالي نسب والا نژاد انا و هل اتسي جا معنيٰ مقصد ۽ مراد
لائق لولاڪ نانا نور رب العالمين
وارث محراب و منبر قلم دنيا و دين

مرزا بلبله علي بيگ

مرزا بلبله علي بيگ ابن مرزا محمد باقر بيگ مانجهند ۾ تولد ٿيو. هي اصل جارجيا
نسل مان هو. حيدرآباد ۾ ڊي. سي. صاحب جو موجوده بنگلو ٺاهيوري عهد ۾ مرزا باقر
جي اوطاق هئي. مرزا صاحب سڏي شعر ۾ "بلبله علي" تخلص ڪندو هو ۽ فارسي شعر ۾
۾ "علي". انگريزن جي حڪومت ۾ مختيارڪار جي عهدي تي فائز هو. سنه ۱۸۶۹ع ۾
۴۸ ورهين جي عمر ۾ پنهنجي گهٽ مانجهند ۾ وفات ڪيائين ۽ اتي ئي دفن ٿيو.

انتخاب

جڏ ڪريلا ۾ آيو ته ڪريلا حسين ڪيو جسزم رزم عزم قضا يا رضا حسين
سجدي و سر رکي ڪيو شڪر خدا حسين حڪم. خدا به ڪرب ويلا ڪيو بجا حسين
جهن سر کي پنهنجي سيني سين لائو ٿي مصطفيٰ
نهن سر جو تخت نيزو ۽ ڀٽ خاڪر ڪه ٻلا

آخوند محمد عالم

آخوند محمد عالم تخلص "عالم" ذات پنهور سنه ۱۸۰۰ع جي خبرپور ۾ تولد ٿيو ۽ سنه ۱۸۵۰ع ۾ وفات ڪيائين. هن ثابت علي شاه ۽ ميرزا مراد علي بيگ جي مرثين کان متاثر ٿي، ميرزا مراد علي بيگ کي پنهنجو استاد ڪيائين. عالم مرثين ۾ گهڻو ڪري پندن جا پند، ٻين يعني ويڻن ۾ ڇا آهن. مرثين ۾ ربط ۽ تسلسل قائم هئڻ سان گڏ نهايت سٺي ڪلام اٿس. عالم عبات عاليات جي زيارتن کان به شريفاب ٿيل هو.

انتخاب

اي مومنو مڙني پڻو هي واتمو پنداد جو السوس جو اندوه جو عمر جو فغان فرياد جو هي ظار جو هي مهر جو تله علي اولاد جو مظلوم جو مسڪين جو درد دلر ناشاد جو آخر ته دل جي جوهي ڪئون منجهه بهرين دفتر درد جي هي شاه روئي من طرح راي روايت لسو ڪري

مسڪين ماڃي

مسڪين ماڃي جي ڪلام مان معلوم ٿو ٿئي ته هي خبرپور جو رهاڪو ۽ آخوند محمد عالم اول جو همعصر شاعر هو. جنهن مان مرثيه گوئي ۽ شاعرانه چمڪ ڪئي اٿس.

انتخاب

جهن وقت ٿو هو رڻ ۾ گهايل علي اڪبر گهوڙي کي ڪڍڻ اشارو ڪسي طرف مگهو وڙ صورت انهي سن توکي مرقسي ته تنهجي مادر عاهد ادي ٿي جنوڻي تون روئي روئي هن ۾ عاهد خدا ڪسي پيرنسين تنهجو غسدا نگهان ڪوئن ڪهي ڪرو مون کي اي منهنجا جاني هي جان

پيدل فقير

قادر بخش تخلص "پيدل" روڙي ۽ جو رهاڪو هو. سنه ۱۸۱۴ع ۾ سندس ولادت ٿي ۽ ۱۸۷۲ع ۾ وفات ڪيائين. سندس ڪلام فارسي، اردو، سرائيڪي ۽ سنڌي ٻولين ۾ موجود آهي. پيدل پڳانه عالم ۽ شاعر ٿي گذريو آهي.

انتخاب

ڪريلا ۾ آيو جڏهن رسول جانشين مولا جگر گوشت ڇول
 وڙه جي وادي ۾ ڪيو نرمل نزول
 سوڙ سورن چو ٻيو سامان ٿيو

فقير غلام حيدر شو

فقير غلام حيدر تقاض "غلام حيدر" ابن ميان قائم خان پنهنجي گهٽ مينگهو شو
خبرپور ۾ ۱۸۰۰ع ۾ تولد ٿيو ۽ سنه ۱۸۷۹ع ۾ وفات ڪيائين. فقير غلام حيدر، مڃل
مرست جي نائب خاص نانڪه يوسف جي ٻالڪن مان مشهور هو. ڪجهه عرصو شڪارپور
جو مختيارڪار هو. پر طبيعت فقيري ۽ ڏي مائل هئس تنهنڪري نوڪري ڇڏي، پنهنجي
گهٽ ۾ اچي، فقير ٿي ويهي رهيو. سندس ڪلام فارسي، اردو، سنڌي ۽ سرائيڪي
زبانن ۾ آهي.

انتخاب

شانق کڻي شمعون مڪامي يا ڪفراڻ ۾ ڦر ڦرن تي سڀ هٿيون درد جي دوران ۾
سڀ هٿا بازي بهادر سره جي ٻارن ۾
دور سڀ وطنون جدا ٿيا تنهنجي خاطر يا حسين

مرزا فتح علي بيگ

ميرزا فتح علي بيگ تخلص "فتح" ابن ميرزا مراد علي بيگ "سائل" سنه ۱۸۰۰ع جي
خبرپور ۾ تولد ٿيو ۽ ۱۸۳۰-۱۸۸۲ع ۾ حيدرآباد ۾ وفات ڪيائين. ميرزا صاحب جو ڪلام
اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ آهي. سندس ديوان ۾ مرثي، سلام، قصيدا، منقبت، رباعيون موجود
آهن. اردو ۾ سلام، نوحه، قصيدا ۽ نمون پڻ آهن. ميرزا صاحب، مرزا هاشم مير حسن علي خان
جو خاص مصاحب هو ۽ مرزا صاحب جي ئي عرض تي مير حسن علي خان جي شاعري
جو آغاز ٿيو. سندس ڪلام ۾ رواني جو شاد، زبان جي حلاوت، طرز بيان ۾ دلنشيني
بمهرت نظر اچي ٿي.

انتخاب

دشتِ بلا ۾ گهر علي اڪبر جي لاش تي لرزنده مرتضيٰ کسي هر جي تلاش تي
دانه جگر تي ناخن لهر کان خراش ٿي سنگدلم سان شمشاد دل ٻاهي ٻاهي ٿي
اڪبر جي لهر کان ماءُ گهڻو دردمند ٿي
گهر ۾ رڻ پڻ جي صبا پسند ٿي

مخدوم امين محمد سائين

حضرت مخدوم امين محمد سائين (ثالث) عرف "سائين پکن ڌڻي" صدي هجري مهيني
محذاله تعاليٰ هلم اين حضرت مخدوم محمد زمان رابع رحمة الله عليه.

مخدوم امين سائين، جي ولادت ۲۶ آڪٽوبر سنه ۱۸۳۸ع ۾ ٿي. پاڻ ۱۵ سالن جو ۾ ئي سندس والد بزرگوار سنه ۱۸۵۳ع ۾ وفات ڪئي. مخدوم امين محمد سائين جي ڪلام ۾ ڪافيون، بيت، لوزائون، سي حرفي، مولود شريف، اردو غزل ۽ مرثيه موجود آهن. پاڻ جواني ۾ هي عالم ۾ تاريخ ۲۹ جون سنه ۱۸۸۹ع ۾ وفات ڪيائين ۽ پنهنجي آهائي قبرستان ۾ دفن ٿيو.

انتخاب

جڏهن حسين ابن علي پيدا ڪيو پسرورد گل حڪم ٿيو ان وقت جبرائيل کي از ڪردگار
 ڏي مبارڪ مصطفيٰ کي وڃ مذهبي جي ديار ٿوڏن ڪن ٻاري جو پيگهو نير نشين واهي ناز
 في اجناس شهر ٿين هي لال کي لولي ڏجه
 هي حبا هي حينا هنن جني ڪورس ڪجه

سيد امام بخش شاه

سيد امام بخش شاه تخلص "ندوي" ابن سيد مشرف علي شاه رضوي ٿئي جو
 رهاڪو هو ۽ نواب مير لطف علي تخلص "ست" جي خاندان مان هو. هي سيد غلام مرتضا
 شاه "مرتضائي" جو شاگرد هو. ندوي سنه ۱۸۹۰ع کان هڪ يا ٻه سال اڳ وفات ڪئي.

انتخاب

عابد چيو ٿي رب روئي هر بار يا حسين رڻ ۾ پنهنجو دڪس وڃي بار يا حسين
 اڄ خود ۾ گهر ٿئون دلدار يا حسين
 مون کي مڙي ڪيو ٻارن ٻار يا حسين

حاجي محمد فضل "ماتر"

حاجي محمد فضل "ماتر" عباسي حيدرآباد جو رهاڪو هو ۽ اير ذاتي مير صاحب
 جو ملازم هو. مياڻي واري لڙائي کان پوءِ هي به مير صاحب سان هڪٻئي ڦٽ ٿي ويو.
 مير صاحب جي نوڪري ۾ رهي، شاعري ۽ طب کان متاثر ٿي، چڱو شاعر ۽ طبيب ٿيو.
 حياتي جا آخري ڏينهن حيدرآباد جي ويجهو مٽري ۾ رهي رهيو، جتي سنه ۱۸۹۴ع جي
 لڳ ڀڳ وفات ڪيائين.

انتخاب

ٿڙم امان ٿي آهسي ليل و نهار گريو آلد نبي جي علم ۾ زار و نزار گريو
 حق ۾ نه مومن جي بهتر ٿيو هي سڀ کان ڏهرا جي لادلي ٿي بي اختيار گريو

مخدوم محمد سيوهاڻي

مخدوم محمد سيوهاڻي تخلص ”محمد“ ابن مخدوم محمد عارف مديني مجنوب طبع، صاحب فضيلت هو. هن پنهنجي والد کان ئي سوهڻ ۽ ديني تعليم حاصل ڪئي هئي. سيد ثابت علي شاه جي مرنين کان متاثر ٿي، مخدوم صاحب پنهنجي اوائل جواني ۾ مرثيه چا، جي اڄ به سوهڻ ۽ مخدوم محمد جي نالي سان مشهور آهن. مخدوم صاحب سنه ۱۸۹۸ع ۾ سوهڻ ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

سمن اين ملي ڪي جڏهڪشتون سڄو ڪو بهامي هي ڇڙهي سڀني تي قاتل ڪيو سر انور جدا هي هي
رکي پئي پير موزن سان ويهائين از قضا هي هي
ڏسي چرخ مفرس رت رنو هن عمر سدا هي هي

پير شاه نصيرالدين

پير شاه نصيرالدين ابن پير عبدالحق نقشبدي نوشهريه فيروز (صلاح نوابشاه) جو ويٺل هو. جهوڪ شريف جي بزرگن سان خاص عقيدت هئي. پير صاحب سنه ۱۹۰۰ع ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

لاڻا جبرئيل چو جنهجي شجاعت شان ۽ انا آيت تي نازل جنهجي حق فرمان ۾
سو حسن اهنه علي آهو هلي ميدان ۾ جنگ جي ميدان ۾ ۽ سر دين سامان ۾
ظلمت ڪڍيل ز حسن شاه شد روشن چو مد
شد ختم اهل حرم را روز مثل شب سياه

ميرزا قاسم علي بيگ

ميرزا قاسم علي بيگ تخلص ”قاسم“ ابن ميرزا فتح علي بيگ فتح سنه ۱۸۳۷ع ۾ تولد ٿيو. عربي ۽ فارسي جي تعليم پنهنجي والد کان حاصل ڪيائين. علم سر طب ۾ به ماهر هو. ميرزا قاسم علي بيگ پنهنجي والد وانگر هزهائين مير حسن علي خان جو خاص مصاحب هو. ميرزا قاسم علي بيگ شاعر ابن شاعر هو. سندس ڪلام اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ آهي، جو مرثيه، سلام، لمزل، نعت ۽ رباعي تي مشتمل آهي. سندس مرثيه ۽ سلام سورين صنفن سخن تي حاوي آهن. ميرزا صاحب سنه ۱۹۰۵ع جي هيدرآباد ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

ڪڇ ڪو ڪرب و بلا ۾ جڏ ڪلم نوشاه وٺي گهر آئي ڪو رخ گهوت سوني جڳا،
 آنڪهڙي دلين دولهه ڪسي بعد ناله و آه سر نئون گهونگهت ڪئي روئي چيو اي عالي جا،
 به ڪجا مروي اي هر زده دامن به نشين
 دارم از دستر تو عهد چاڪ گريبان به نشين
 سيد غلام مرتضا شاه

سيد غلام مرتضا شاه تخلص ”مرتضائي“ ابن سيد روشن علي شاه ”روشن“ ٺٽري
 رضوي سادات خاندان مان هو. سيد روشن علي شاه پڻ شاعر هو ۽ ٻيا به سندس بزرگ
 شاعر ٿي گذريا آهن، جنهن ڪري شاعري کي ڏئي و ملي. مرتضائي سنڌي شاعري ۾
 بلند پايه جو شاعر ٿي گذريو آهي. سنه ۱۹۰۵ع ۾ ٺٽي ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

نه مديني مان ٺٽو چئي اي عزيزان يا نصيب آڏ وڃا ڪوفي خدا آڃو نگهبان يا نصيب
 مون قبولو پنهنجي سر نسي ڪڪر سيجان يا نصيب
 هي اوهان پرتا خدا ڪسي اي رليخان يا نصيب
 هزارهائيس مير حسن علي خان

سرڪار راجستار مير حسن علي خان ٽالپر تخلص ”حسن“ ابن سرڪار بخش آثار
 مير محمد نصير خان ٽالپر، (آخري تاجدار سنڌ) سنه ۱۸۲۵ع جي حيدرآباد جي قلعي ۾
 نولد ٿيو ۽ ۱۸۴۳ع ۾ پنهنجي والد مير نصير خان سان گڏ ڪلڪتي نظر بند ٿي ويو.
 جتان سنه ۱۸۶۲ع ۾ پنهنجي وطن حيدرآباد واپس آيو ۽ سنه ۱۹۰۷ع ۾ وفات ڪيائين،
 جنهن بعد سندس پٽجي مرزا بخش مير حاجي نور محمد خان ٽالپر سندس لاش کي پنهنجي
 خرچ سان ڪرپلا مڪلي ۾ دفن ڪرايو. زبان ۾ روزمره جي صفائي، لطيف تشبيهن ۽
 استعارات سندس خصوصيتون آهن. اصليت هي آهي ته پاڻ مرثيه گوئي کي معراج ڪمال
 ٿي پهچايائين. مناظر قدرت ۽ محاسنات جي جيتري صريح تصوير پاڻ ٿو ڏيکاري، ان
 جو مثال مشڪل سان ٻي ڪنهن شاعر جي ڪلام مان ملندو. مطلب ته جنهن به موضوع
 کي کڻي ٿو، تنهن کي انهي رنگ رنگ سان بيان ڪري ٿو.

بارگانه زندگي ۾ دعا

يا رب نه آفتاب سخن کي زوال ٿي جنهن ۾ ذرو نه قص جي سو ڪمال ٿي
 هر لفظ لفظ حسن ۾ يوسف جمال ٿي نغمي جو طور طرح عذير المثال ٿي
 اهڙي دوا ڪريان چمن روزگار ۾
 بلبل چوي ته آهي هي ٻهڪتا هزار ۾

تلوار جي تعريف

ناگاه وڃي شاه جي تلوار صفت تي گردون کان ڪري تيغ شور وار صفت تي
هڪٻار رسي تيغ دوسر چار صفت تي منهن ويا ڪري نازل ٿيو اڏهار صفت تي
اُن تيغ جي ضربت هڪو جهلي سگهندو سهر تي
سر تي جي جهلڻ تيغ وڃي آئي هڪم تي

رازق ڏنو ونهڻ

فقير رازق ڏنو ونهڻ رائي پور ڀرسان هڪ گهٽ ۾ تولد ٿيو، جتي سنه ۱۹۰۸ع
۾ وفات ڪيائين. هجي عمر حضرت امام حسين عليه السلام جي عمر ۾ هڪارو لباس
ڏيکيائين. سندس سمورو ڪلام اهلبيت اطهار جي مدح ۾ چيل آهي. سر ڪيڏاري مان
هڪ بيت بطور انتخاب هيڪ ڏجي ٿو:

انتخاب

هر هلي آيو کڻي هڪم جو حاسو
پيرن پيو امام کي خادم خلاصو
وهي پيو هڪون ۾ مڙيو نس ماسو
”رازق ڏني“ کي رڻن جو دلئون دلاصو
پڏي هو پاسو وڃي سر شهيد ٿيو

آغا نور محمد شاه

سيد آغا نور محمد شاه تخلص ”نور محمد“ ابن سيد آغا ولي محمد شاه ٽنڊي آغا
حيدرآباد ۾ تولد ٿيو ۽ سنه ۱۱۱۰ هج ۾ وفات ڪيائين. آغا صاحب مرحوم سيد آغا اسماعيل
شاه ميرن جي مشهور وزير جو پڙهڻو هو. سند ڪلام ۾ مثنوي، سلام ۽ ڪافيون آهن.

انتخاب

آمد گل مراد حسن تي خزان جي آه موڪل حرم ڪئون قلم غنچه دھان جي آه
مسلور دل کي سر رهاڻن جنان جي آه هر طرف قوم خيمي ۾ آه وھان جي آه
تي گهٽ هاڻ ۽ وڌي رڻ ڏي روانو ٿيو
سهر ٻڌائي سر تي ۽ سر کي ڦيڻ هليو

حاجي محمد حيدر

حاجي محمد حيدر تخلص ”حاجي“ سنه ۱۸۵۱ع ۾ خيرپور ۾ تولد ٿيو ۽ سنه

۱۹۱۱ع ۾ وفات ڪيائين. پاڻ نه رڳو مرثيه چوندو هو، بلڪه مجلس ۾ شرڪت ڪري، سوزخواري به ڪندو هو.

انتخاب

آخر آت مشرڪو سرورڪي گهوڙي تي سوار ٿيو وڙائي واپس گهوڙي جي هليو ۽ دلفگار جلد آيا غيبي کان ٻاهر دشت ۾ گهوڙو سوار هلندي هلندي پھري رهيو گهوڙو ٿي آت پٿر ۾ شاه جو گهوڙي کي اي گهوڙو قدم کڻي جلد تون وقت فرصت جو نه آيلو آھن ڪنھن باعث ڪٿون

ميرزا عباس علي بيگ

ميرزا عباس علي بيگ مخلص ”عباس علي“ ابن ميرزا بنده علي بيگ مانجهند ضلع دادو ۾ تولد ٿيو. انگريزي عهد ۾ مختيارڪار هو. سندس ڪلام فارسي، اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ آهي. پاڻ سنه ۱۹۱۱ع ۾ مانجهند ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

جلد حضرت حسن جي سر تي وهي نزار فرزند فاطمه جو ڪٿو نيڪ نامدار لشڪر پڙيد جو ٿيو گهوڙي تي سوار ٿيون ته هينن کلي سر نڪري ٿيون بهار چادر ڪنھن جي سر تي نه هئي اڙدام ۾ شهزادپون اسر ٿيون اهل شام ۾

حاجي ٻرڻل خان

حاجي محمد ٻرڻل نخاص ”ٻرڻل“ مڪي اصل گروٺ ڀاڳپاڙي ۽ بعد ۾ هالا نوان ضلع حيدرآباد بندي جو رهاڪو هو. حاجي ٻرڻل پنهنجي عمر جا پويان سال مخدوم امين محمد امين مجاهد نشن درگاه حضرت غوث الحق مخدوم نوح هالا نوان جي خدمت ۾ گذاريا ۽ سنه ۱۹۱۱ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

چاليهن ڏينهن آيا حرم ڪنلڪه ۾
تڏ آسمان زمين هئي ماتم نڪاه ۾
ڪعبه ڪٿي شڪل غرق لباس پيا ۾
ماتم ۾ ماه سج تي مڙيو بهارگاه ۾

الد رسول آه ڪٿون منهن ٿي نقاب هو
فطرس ۽ جبرئيل جگر دل ڪباب هو

ميرزا پهل بيگ

ميرزا مراد علي بيگ عرف پهل بيگ "پهل" ابن ميرزا فتح علي بيگ "فتح" من (۱۲۷۹ھ - ۱۸۶۲ع) جي حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. ابتدائي تعليم آخوند علي محمد جي مدرسي ۾ حاصل ڪيائين. کيس ننڍي هوندي کان ئي شاعري جو شوق هو. پنهنجي شفيق پاء ميرزا قاسم علي بيگ "قاسم" کي استاد وٺي ان کان شعر ۽ اصلاح وٺندو هو. پاڻ هڪ بهترين خوشنويس به هو. ميرزا صاحب، حيدرآباد جي آخري هزارهائينس الحاج مير نور محمد خان قاهر جو وزير هو. ۱۹ سيپٽمبر ۱۹۱۶ع ۾ وفات ڪيائين. پهرين مير نصير خان جي حجري ڀرسان دفن ٿيو ۽ ٻن سالن کانپوءِ مير نور محمد خان سندس لاش کڻائي ڪرپلا مڪلي ويو، جتي مير صاحب، مير حسن علي خان جي حجري ڀرسان ٻيو حجرو خريد ڪري دفن ڪرايائين. سندس ڪلام فارسي، اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ مرثي، سلام، قصيده، غزل ڪافي، ڏوهيلا ۽ رهاقي تي مشتمل آهي. فارسي ۽ اردو ڪلام ۾ "ميرزا" ۽ سنڌي ڪلام ۾ "پهل" تخلص ڪم آندو اٿس. سندس مرثيه ادبي ۽ فني لحاظ کان خاص مقام رکي ٿو. شاعري کيس وڏي ۾ مليل هئي. پاڻ هڪ ئي مضمون کي جهڙا دفعه بيان ڪري ٿو. اوتراڻي دفعه نئون لطف حاصل ٿئي ٿو. صبح، تلوار، گهوڙي جي تعريف، ميدان جنگ، سراپا وغيره کي ڪيترن ئي هنڌن تي نئين نئين انداز سان بيان ڪيو اٿس.

رجسٽر:

وقت بهترين عجب هو سندم پڻ روز ازل کان عاشق رب هو سندم پڻ
عالي حسب بلند نسب هو سندم پڻ ايجار آسمان جو سبب هو سندم پڻ
آه حڪم مثله ڪعبه سندم احترام جو
فرزند آسمان مشر وڪن و مقام جو

سراپا:

رنگ گل خورشيد جان رخسارها تان تفسير هو خط ۽ مهر رخ مصحف ايمان
هو مهر تهر ابر و با رحمت تي قرآن يا صفحہ مبین تي دلم هو خط ربحان
خالق دلده شب ۽ آه ڏني جاءِ مهر کسي
هن حسن سان ڪنهن آه ڏلو حاله ۾ قمر کي

ميدان محمد حسين خان

ميدان محمد حسين خان تخلص "عاجز" ننڍي مير محمد حسن تعلقه روھڙي ۾ تولد ٿيو ۽ ۱۹۱۸ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

بي بي بانو ئي سر کي پئي هين چو هن جگر جلي کسي صبر لري نه آه
چئن درد منجهئون هين ئسي آه مڪيو
منهجي آه مڙي کسي اتر لري نه آه

ميان محمد يوسف عرف ميو وگل علوي

ميان محمد يوسف تخلص "ميري"، ميان يعقوب علوي جو وڏو فرزند هو. سندس پيدائش ۱۸۶۹ع جي گوٺ سيد پور ضلع حيدرآباد ۾ ٿي. ابتدائي تعليم پنهنجي والد کان حاصل ڪري ۽ علم طب کان واقف ٿي. پنهنجي وقت جو حاذق محڪم ٿيو. ان سان گڏ، فطرت، منج، ادب ۽ بلند ٻائي جو شاعر ٿيو. شاعري ۾ "مرتضائي ٿوي" جو شاگرد هو. هن ۾ مڙيا چا، جي موجود آهن.

انتخاب

هليو رڻ ڏي جڏ ته ساري سنڌي چو بي بي بانو روئسي رت وهائي
هين مون کي سائين نگر آڃ رلائي
هي قسمت ڏکن جي چئي آ لڪائي

ميان غلام محمد ڪمانگو

ميان غلام محمد تخلص "غلام"، ابن حاجي محمد صادق، فخر جي پڙ پٺان ڪنڇ بخش جي پڙ حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. پاڻ، ميرزا فتح علي بيگ ۽ مير حسن علي خان جي مڙين کان متاثر ٿي. مڙيه گوئي ۾ ميرزا فتح علي بيگ جو شاگرد ٿيو ۽ سندس شاگرد وري ميان غلام محمد پونسالي، جيهڻو سائين گڏ سوزخواني ۾ مڙيه پڙهندو هو. پاڻ سنه ۱۹۱۸ع جي حيدرآباد ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

دربار ۾ زندان کان طلب ٿين ٿا قيدي بيتاب ٿي هن ڏک کان گهڻو رڻن ٿا قيدي
گولمن سان رخ گرد ڀريل ڏٺن ٿا قيدي ڀارن کي گرائيون وجهيو سڀ چون ٿا قيدي
فاتر کان نه پهن جي مڪا طاقت ٿي بدن ۾
دعوت کان لعين جي هو لرزو پيو تن ۾

ميرزا دوست محمد بيگ

ميرزا دوست محمد بيگ تخلص "دوست"، ابن ميرزا علي بخش بيگ سنه (۱۲۶۸ھ - ۱۸۵۱ع)

۾ سولد ٿيو. ابتدائي تعليم آخوند علي محمد جي مدرسي مان حاصل ڪيائين. عربي ۽ فارسي ۾ پهرين ميرزا فتح علي بيگ جو شاگرد هو ۽ پوءِ مولانا ابوالحسن لکنوي جو شاگرد ٿيو. پاڻ سنه ۱۹۱۵ع ۾ مختيارڪار جي عهدي تان رٽائر ٿي. آخري عمر ۾ مهراڻيس مير نور محمد خان جو صاحب ٿيو. سندس ڪلام فارسي، اردو ۽ سنڌي ٻائڻ ۾ آهي. پاڻ سنه ۱۹۲۰ع ۾ وفات ڪيائين. سندس دم تضر شاعر ۽ دوست، مرتضائي، جهري، گدا شاه ۽ ميرن جي قين وارو ٿيا هئا. سانگي جو خاص صاحب هو. هي سڀ ڏيکاري جي نتيج تي غزل چوندا هئا.

انتخاب

گهوت ماءُ ٿي ڪئي روئي زاري سوت تنهجي اها ماءُ ساري

سرت تنهي کان تير گهاءُ ڪاري

سج جي ٿي واپسان ٿي واري

سيد محمد علي شاه

سيد محمد علي شاه تخلص "محمد علي" ابن سيد علي رضا شاه سنه ۱۸۶۷ع جي خيرپور ۾ تولد ٿيو. هن ۾ مرتبه گوئي نبي طبع آزمائي ڪئي آهي. سندس ڪلام سنڌي ۽ اردو ٻائڻ ۾ آهي. اردو شعر ۾ "خير" تخلص ڪم آندو آهي. پاڻ سنه ۱۹۲۷ع ۾ وفات ڪيائين. شاه صاحب بهترين نقاشي ۾ ڪندو هو.

انتخاب

جڏ شاه جي آغوش ۾ گهايل ٿيو اصر يعني هرق ناوڪر ڦاٿل ٿيو اصر

هاڪر ۾ طهان صورت پهل ٿيو اصر ٻائي ڪي چڏي خلد ۾ داخل ٿيو اصر

ٻائي نه مليو خون ۾ تر ٿي رهيو اصر

تير آيسو ته ٻائي جي مهر ٿي رهيو اصر

آخوند محمد عالم ٺاٺي

آخوند محمد عالم تخلص "احقر" ابن محمد قاسم پنهو سنه ۱۸۷۲ع جي خيرپور ۾ تولد ٿيو. هن ۾ مرتبه سلام ۽ نومر جا آهن. سنه ۱۹۲۱ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

ڪر بلا ۾ قتل ٿيو جڏ مصطفيٰ جو دلر ٻا ظامن مقول ڪيو شير خدا جو دلر

قتل ٿيو تشنه دهن خبر النساء جو دلر ٻا قسوت بازو ٿي حسن العنجا جو دلر

قتل سيد ڪي ڪري بيداد گر دُشاد آه

يوطن سيد مسافر ڪي ڪئون فرهاد آه

مير عبدالعظيم خان سانگي

هر هائينس مير عبدالعظيم خان تخلص "سانگي" مير عيس علي خان "سومين" جو فرزند هو. سنه ۱۸۵۱ع جي هڪلڪتي و ڄائو و ۱۹۲۶ع و هينولپاد و وفات هڪيائين. وصيت مطابق نلس پٽ شاه تي دفن هڪيو ويو. ابتدائي تعليم ميرزا حسن علي "ولا" کان هڪلڪتي و حاصل هڪيائين. سنڌ و عربي و فارسي جي تعليم آخوند احمد مانوئي سٺا هالائي کان حاصل هڪيائين. سنڌي شعر و سانگي فارسي و اردو شعر و تخلص عبدالعظيم هڪيائين. پنججي دؤر جو سنڌ و باهڪمال شاعر هو. واقعي هي سنڌي غزلن و پنهنجي همعصر مڙني شاعرن کان گوء کڻي ويو.

انتخاب

بدل انهيءَ ڪردون بي چڙهو غمرو خاور ازلت نهو روم چيو و شام جو لشڪر
هو لوت ستر سراج جو انبهه پرايسر هر هر تي هڪيو حڪم عمر سعد بد اختر
هنيار رهن پندهر السواج کان سردار
تائي نه هڪوهرين جي اڳيان عيب نمودار

سيد زمان شاه

سيد زمان شاه تخلص "سائي" ابن سيد محمد ميرزا شاه، رضوي خاندان، سنه ۱۸۹۰ع جي لئي و تولد ٿيو. سندس مڙني بزرگ شاعر هئا. پاڻ پنهنجي خاندان جو آخري شاعر هو. سندس هڪلام اردو، فارسي و سنڌي زبانن و آهي. پاڻ عمن جواني و سنه ۱۹۲۶ع جي لئي و وفات هڪيائين.

انتخاب

مومنو مون کان ٻڌو هي ساهرا مختصر امثال ذڪر هڪريلا
جڏ ڪنا ٿيسر جاسپ اقربا هڪونه هڪو همراه رهيو غير از خدا
باني هو پيلو هابيد قاتوان
و هو معصوم امير بي زبان

مير مهر نجف

مير مهر نجف خان تخلص "مهرب" ابن هزهائينس مير اسام بخش خان ٽالپر ٽنڊي علي آباد تعلو رومڙي و تولد ٿيو. سندس فارسي و سنڌي هڪلام موجود آهي. جن و هڪيرائي سلام و مرثيه آهن. سنه ۱۹۲۸ع و وفات هڪيائين.

انتخاب

خبرالسا جي باغ تي آمد خزان جي آءِ رحلت جهان ڪٿون ٿيله ڪون و مڃڻ جي آءِ
 آڇ ڪٿون چين نٿي جان شه انس و جان جي آءِ طاقت سخن جي ٺاهي هي حالت ڏانءِ هي آءِ
 ڇا ڇا هي رنج راحت جانءِ رسول ڪسي
 ويڙهيو آءِ فوج ظلم جي لهنءِ ڏول ڪي

ميان خدا بخش

ميان خدا بخش نخلص ”ڪيتر“ ابن حاجي محمد حداد سنه ۱۸۸۹ع ۾ پنهنجي
 گهٽ واند خبرپور ۾ تولد ٿيو. پاڻ سرڪاري نوادرات جي نوشڪي عهدي تي فائز هو.
 سندس ڪيترائي سلام ۽ مرثيه ڇپيل آهن. سنه ۱۹۲۹ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

جڏنہ شمع مسموم جا انصار ٻاور ٿيا خدا زينبر مسموم جا سرور ٿيون دلبر ٿيا خدا
 عون و عبدالله ۽ عباس و جعفر ٿيا خدا سيد مظلوم ٿيون قاسم ۽ اڪبر ٿيا خدا
 ديا ڇڏي ميدان ۾ تنها شمع دلگير ڪسي
 ٻائي دم ڪي آخري پيگهي ۾ ها هي شير ڪي

ميرزا قليچ بيگ

شمس العلماء ميرزا قليچ بيگ ”قليچ“ ابن مرزا ابراهيم بيگ سنه (۱۲۷۰ھ-۱۸۵۳ع)
 جي هيدراآباد ۾ تولد ٿيو. شروع ۾ آخوند محمد شفيع وٽ پڙهيو. عربي ۽ فارسي تعليم
 قاضي احمد کان حاصل ڪيائين. سنه ۱۹۰۹ع ۾ ڊپٽي ڪليڪٽر جي عهدي تان رٽائر
 ٿيو. هن سنڌ جي مشهور و معروف عالم، فاضل، شاعر ۽ اديب، جيڪا سنڌي ادب جي
 جانفشاني سان خدمت ڪئي آهي، سا رهندي دنيا تائين سندس يادگار آهي. شاعري جي
 اهم خصوصيت اها آهي ته پاڻ سنڌي ادب ڪي نهايت اهم ڪيريه خيالات سان ٽپريز ڪيو
 اٿس. سندس ڪلام فارسي، اردو، سنڌي ۽ سرائيڪي زبانن ۾ تمام اعلاٰ مٿن تي
 مشتمل آهي. مرزا صاحب مرحوم سنه ۱۹۲۹ع ۾ وفات ڪئي ۽ هيدراآباد ۾ ننڍي لڙهي
 واري قبرستان ۾ سندس مدفن آهي.

انتخاب

ٿيو اڳين تائين جڏهن قتل سهار شير ڪونه اصغر ري رهيو نور ننگار شير
 هو فقط روح علي پشت و پنام شير حق ڪي چائين ٿي ته تون روح گوار شير

سر وڌائي ٿو وڃي ٿيان آڱ شريڪر شهدا
اڄ ڏٺي منهنجا امانت ٿو ڪريان تنهنجي ادا

ميران غلام محمد پونسائي

ميران غلام محمد پونسائي تخلص ”معزون“ ابن محمد بهل سومرو سنه ۱۸۸۵ع
جي حيدرآباد ۾ ٿورو ٿيو ۽ تاريخ ۳۰ جنوري ۱۹۳۱ع جي قدم گنه حيدرآباد ۾ وفات
ڪيائين. هن جو ڏاڏو محمد پونس خان، سنڌ جي آخري تاجدار مير نصير خان جو مهر
هو. تعليم ختم ڪرڻ کان پوءِ ڪنٽريج انسپيڪٽر ٿيو ۽ بعد ۾ پوليس ڪامي و هيدڪنسٽبل
ٿيو آخر ۾ سب انسپيڪٽر ٿيو. پاڻ انجمن اسلاميه حيدرآباد جو سيڪريٽري به ٿي رهيو.

انتخاب

سواري شاه سرور سر حسدا حسـي سواري نسي معاور مصطفا جي
سواري دل حڪر خيال وري جي سواري خامسه آله عبا جي
سواري بادشاه ڪريلا جي
سواري قاجدار انا جي

ميرزا قربان علي بيگ

ميرزا قربان علي بيگ تخلص ”قربان“ ابن مرزا قاسم علي بيگ ”قاسم“ سنه ۱۲۹۶ھ
(سنه ۱۸۷۸ع) جي حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. آخوند علي محمد جي مدرسي مان عربي ۽ فارسي جي تعليم
حاصل ڪري، ديني تعليم لاءِ مولانا ابوالحسن لکنوي جو شاگرد ٿيو. ڪجهه عرصو
هزهائينس الحاج مير نور محمد خان جو مير منشي ٿي وٺس مختيارڪار جي عهدي تي
فائز رهيو. مير صاحب مرحوم سان ايران ۽ عراق جي سير و سياحت ڪيائين. پاڻ عربي
۽ فارسي زبانن کان بخوبي واقف هو. ميرزا صاحب هڪ بهترين خطاط ۽ ست خط لکي
ڄاڻندو هو. سندس علم و ادب ۽ شعر و شاعري ڏانهن فطري رجحان هو. پاڻ نهايت بهترين
مقرر ۽ سوزخوان به هو. سندس تقرير جي طرز نهايت موثر ۽ دلڪش هئي. پاڻ ۱۹۴۲ع
۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

هم صورت محبوب خدا هو علي اکبر شوڪت و شر عفته هڪشا هو علي اکبر
نسر جي پري جي عبا هو علي اکبر ۽ بانو جي اکين جي عبا هو علي اکبر
جلوه رخ پرنور تي هو نور نبي جو
روشن هو گهر هن ماه کان زهرا و علي جو

ميرزا غلام رسول بيگ

ميرزا غلام رسول بيگ تخلص ”نبل“ ابن ميرزا فتح علي بيگ ”فتح“ سنه ۱۸۵۳ع جي هيدراآباد ۾ تولد ٿيو. شاعر ابن شاعر هئڻ سبب کيس ننڍي هوندي کان شاعري جو شوق هو. ابتدائي تعليم پنهنجي والد ميرزا فتح علي بيگ کان حاصل ڪيائين. هزهائينس مير حسن علي خان وٽ مير منشي جي عهدي تي فائز رهيو. ان جي وفات کان پوءِ الحاج مير نورمحمد خان وٽ مصاحب ٿي رهيو. پاڻ نهايت دلگداز سوز ۽ مرثيه خواني ڪندو هو ۽ پنهنجي وقت جو بهترين مرثيه خوان ٿي گذريو آهي. پاڻ علم طب کان به بخوبي واقف هو ۽ سنه ۱۹۲۴ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

جڏُ ڪو به ڪان اڪبر جدا ٿيو واهر تا شبهر پيمبر جدا ٿيو
نورنگار دلبر حيدر جدا ٿيو آرام جانر سيدر مظهر جدا ٿيو
روني ٿي ڇو حسن لائق ٿي حساب ٿيو
طاقت نه صبر جي نه تحمل جو تاب ٿيو

سيد روشن علي شاه

سيد روشن علي شاه تخلص ”روشن“ ابن سيد قطب علي شاه. سنه ۱۸۶۷ع جي هيدراآباد ۾ تولد ٿيو. پاڻ نهايت نرم مزاج، انڀر سیرت ۽ با اخلاق سيد هو. سندس شعر و شاعري مان گهڻي دلچسپي هئي. سندس ڪلام ۾ مرثيه، ملام، منبت، غزل ۽ ڪافيون وغيره آهن. شاه صاحب مرحوم سنه ۱۹۳۵ع ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

ٿو رڻ ۾ جڏُ ڪل شاه جدا ۽ غارت ڪيا خيم اهل جدا
ڀليائون نه بين جي سر تي وڌا
نه ڪردند خوف ز ٿهر خدا

محمد اسماعيل

ميان محمد اسماعيل تخلص ”اسماعيل“ ابن سائين رکيو چانڊيو بلوچ سنه ۱۸۸۷ع جي هيدراآباد ۾ تولد ٿيو ۽ ۱۹۲۹ع جي پنهنجي گهر ڳوٺ ٽنڊو ولي محمد ۾ وفات ڪيائين. بهرئين خانهدار غلام محمد خان پرڳڙي وٽ ملازم هو ۽ پوءِ انجمن ائسڊ هيدراآباد سنڌ جو جانف سيڪريٽري ٿيو. هي شاعر هو ۽ ڪڏهن پنهنجي پٽ ميان غلام حسين سان، نه ڪڏهن جمعي ناٺڪ سان مجلس هزا ۽ مرثيه خواني به ڪندو هو.

انتخاب

جڏهن حيدر ڪرار جو فرزند ٿيو تيار ميدان ڪر بلا ۽ ڪنن ٿي ٿيو تيار
 قلم به ٿيو تيار ۽ عابد به ٿيو تيار
 ٻيو ڪلام پنهنجو مارو ۽ سڀ گهر ٿيو تيار

مڪدوم غلام رسول

ميان علي احمد عرف ميان غلام رسول ابن ميان غلام نبي عرف ميان نبي ٿڌو
 مرحوم قريشي صديقي سنه ۱۸۸۶ع جي گهٽ هالا نوان ۾ تولد ٿيو. پاڻ عربي، فارسي،
 اردو ۽ سنڌي زبانن کان بخوبي واقف هو. هي بزرگ نهايت بلند اخلاق ۽ غريب نواز
 مرد مومن هو. سندس شاعري سان گهڻو لاڙو هو. سنڌي جو سٺو شاعر ٿي گذريو آهي.
 سندس گهڻو ئي شعر مطبوعه ڪلام موجود آهي. شعر ۾ احمد علي تخلص ڪم آڻيندو هو.
 مرحوم سنه ۱۹۴۱ع جي پنهنجي گهٽ ۾ وفات ڪئي ۽ وصيت مطابق سندس لاش
 ڪر بلا معلي ۾ دفن ٿيل آهي.

انتخاب

ٻارو ٻڌو ته خالو اڪبر جي واسطي انصاف سان جواب ڏيو حيدر جي واسطي
 جا ٻه ڪله ٿي هئي پير جي واسطي
 يا ظالمن جي ترقي خنجر جي واسطي

ناصر علي خواجہ

ناصر علي تخلص "ناصر" ابن حسيني اٺا عشري خواجہ ڪارا در ڪراچي ۾ تولد
 ٿيو. هي هڪ دفعو ڪر بلا معلي جي زيارت به ڪري آيو جنهن کانپوءِ مرڻن چوڻ
 جو شوق ٿيس. هن پنهنجو ڪلام، مرثيه، سلام، نوحه وغيره پنجن جلدن ۾ ڇپائي شايع
 ڪرايا. پاڻ ۱۹ مارچ سنه ۱۹۴۳ع جي ڪراچي ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

آلہ اطهار ڪٿي شام جي بازار ڪٿي دلہ لمخوار ڪٿي ڪونه جي بازار ڪٿي
 ظلم ڪٿي ڪٿي عابدين ناچار ڪٿي طوق جو ٻار ڪٿي گيردندڙ ٻار ڪٿي
 هي دلہ زار ڪٿي شعر دل آزار ڪٿي

جعفر علي خواجہ

جعفر علي تخلص "جعفر" ابن بخش علي اٺا عشري خواجہ ڪارا در ڪراچي ۾

ڄائو هو، کيس مرثيه گوئي ۽ سوز خواني جو شوق هو. هن پنهنجا مڪجه مرثيه به شايع ڪرايا. ۽ جنوري ۱۹۴۴ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

اوڻهن رات جڏهن ئي مله ساهه جي گذريو او ڏينهن نماز پڙهي ته ئي شام جي پوري هئي ئي حيات ته خاص و عام جي
 اها رات عجيب حال سان گذري امان جي هر عضو عضو شام دوعالم جو مرد هو
 جهري جو رنگ خوفِ الله کان زرد هو

مخدوم غلام محمد

مخدوم غلام محمد تخلص "مخدوم" ابن مخدوم ظهيرالدين عرف پيرل ڄام سجاده نشين حضرت غوثالحق مخدوم نوح گهٽ هالا نوان ۾ ۱۸۸۶ع ۾ تولد ٿيو. هي بزرگ تارڪالدينا، درويش، سخي، مرد مومن، ملائڪه صفت انسان ٿي گذريو آهي. پاڻ عربي، فارسي، انگريزي، اردو ۽ سنڌي زبانن کان بخوبي واقف هو. شاعري سندس اها وڏو هو. سندس ڪلام مرثيه، سي حيرتي، فارسي، سنڌي غزل ۽ ڪافن تي مشتمل آهن. پاڻ پنهنجو ڪلام سادو ۽ سلس زبان ۾ روزمره جي چاشني ڏئي بهي ڪري ٿو. مخدوم مرحوم سنه ۱۹۴۴ع ۾ وفات ڪئي ۽ پنهنجي آهائي قبرستان ۾ دفن ٿيل آهي.

انتخاب

هتي جنهجو آڄ کان مري شهرخوار هي هي هي ڇا ان جي دل ۾ ٿي انتظار هي هي هي نه ڪنهن جو مال مري نٿو ڀري هي هي هي جيئن مارو اصر سان تير پار هي هي هي
 ٻڌو اي ڀارو اوهين مسي بيان جسم اندوڙ جو هن بيان کان مڪمل ڪٽهار هي هي هي

محمد بخش واصف

ميان محمد بخش "واصف" ابن محمد عثمان لوهر سنه ۱۸۹۲ع جي گهٽ راضي جنوئي (حيدرآباد) ۾ تولد ٿيو. پاڻ هڪ بلند پايه شاعر هئڻ سان گڏ هڪ بهترين نثرنگار به هو. مرحوم مرثيه پڻ ڇا آهن. واصف سنه ۱۹۵۲ع ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

ڇا ڪريلا جي ڪنهن کان ٿي ماجر بيان ڪندا وهن ٿا لاڏلا ڪه هي جي بس پٺيان مائر نه پورو آهي ٿيو ڀاءُ مندو اڃان سر ٿو وڌائي رڻ علي اڪبر سو نوجوان

محشر اگي ٿي آهي ٻيو محشر ٿو ٿئي يا
محشر جي قضا ٿي پوري ته ٿي جي رسي قضا

ميرزا امام علي بيگ

ميرزا امام علي بيگ تخلص "امام علي" ابن ميرزا قاسم علي بيگ سنه ۱۸۸۱ع جي حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. ابتدائي تعليم آخوند علي محمد جي مدرسي مان حاصل ڪري، وڌيڪ تعليم پنهنجي والد کان حاصل ڪيائين. مولانا ابوالحسن لکنوي کان ديني تعليم پڻ حاصل ڪيائين. شاعري کيس ورثي ۾ مليل هئي. پاڻ پنهنجو ڪلام پنهنجي شفيق ڀاءُ ميرزا قربان علي بيگ کان اصلاح ڪرائيندو هو ۽ مشورتي سخن به وٺندو هو. هزهائينس الحاج مير نورمحمد خان جي توسل سان ٻه دفعه عراق ۽ ايران جون زيارتون ڪيائين. شاعري مان گڏ خوشنوي، نقاشي ۽ زردوزي قدرت کيس حصي ۾ عطا ڪئي. پير سيد محمد علي امير شاه راشدي کيس "ظاهر صانع ازل" جي لقب سان سڏيندو هو. سونخواري ۾ اعليٰ درجو حاصل ڪيائين. مرحوم سنه ۱۹۵۵ع ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

جست گل چراغ مرقد خيراتا ٿيو بي حال درد و غم کان شر لانا ٿيو
فرط الم کان شوق جگر مطلقا ٿيو هڪين مزار ۾ حسن مجتبا ٿيو
جنهن تي آسمان کي ڏسڻي وئي سڄي زمين
زهرا جي آه کان ٿي رڻا عرش جا مڪين

سيد غلام حيدر شاه

سيد غلام حيدر شاه تخلص "ڪوٽري" ابن سيد محمد شاه قنوي سنه ۱۸۹۸ع جي ٺٽي ۾ تولد ٿيو ۽ سنه ۱۹۵۷ع ۾ خيرپور مان موٽندي، خيرپور ۾ رومليءَ جي وچ تي نرين ۾ وفات ڪيائين. شاه صاحب سنه ۱۹۳۲ع ۾ ٺٽي مان "الهدايت" اخبار جاري ڪئي، جنهنجو نالو سنه ۱۹۴۰ع ۾ "قبراني" "الاسلام" رکيائين. سنه ۱۹۴۸ع ۾ ٻيو دفعه نالو "قبراني" "الحيدر" نالي اخبار جاري ڪيائين. سندس ڪلام نهايت بهتر پختو فارسي، اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ آهي.

انتخاب

آهي ڪنهن مظلوم جو دنيا ۾ جهلم دلفگار ڪريلا ۾ ڪنهن جو ٿن ٻيو خاکه تي هو آشڪار
ڪنهن جي ٺٽي مغوم تي ملڪن رنو ٿي زارزار خون جا نظر اڻڪ تان ڪنهن جي ٺٽي ٿيا اشڪبار

هار ڏس ۽ ڏورن ڀني مائٽس ۽ مڱيو مڪنهن جو ٻيا
مڪنهن جي ٿي فردوس ۾ گريو ٿي مڱيو خيالن

مهرا علي بخش بيگ

مهرا علي بخش بيگ تخلص ”مڪوٽر“ ابن مهرا دوست محمد بيگ سنه ۱۹۱۱ع
جي حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. ۱۹۳۳ع ۾ مئٽرڪ پاس ڪري، سرڪاري ملازم ٿيو. پاڻ
صحت کاتي ۾ ايڊمنسٽريٽر آفيسر هو ته ۱۹۶۰ع جي جواني جي عالم ۾ انتقال ڪيائين.
شاعري کيس ڏاڏي ۾ ملي. مهرا قربان علي بيگ ۽ مهرا سدد علي بيگ ”سدد“ سندس
استاد هئا. سندس ڪلام اردو، فارسي ۽ سنڌي زبانن ۾ آهي.

انتخاب

خلاق ازل خلق ڪيو جل رنج و بلا کي
مختون ڏٺين سڀ سنج سان خاصانه خدا کي
ڏک درد مليا سڀ کان گهڻا آلم جا کي
محضر مليو مقتل جيئو اسرار شهدا کي
الحاظ مصائب جو ٿيو ختم ٿي ٿي
ٿيو خاتم بالخير حسن ابن علي ٿي

مهرا گل حسن بيگ

مهرا گل حسن بيگ تخلص ”احسن مڪرلاڻي“ ابن مهرا دوست محمد بيگ سنه
۱۸۹۷ع جي ٺنڊي آغا حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. سنه ۱۹۵۳ع ۾ يونيورسٽي آف ڪراچي
ٽي، رٽائر ٿيو. کيس علم و ادب ۽ شعر و شاعري سان فطري ذوق شوق هو. پاڻ
سنڌي ادب جو عالم فاضل ٿي گذريو آهي. سندس فارسي، اردو ۽ سنڌي زبانن ۾ ڪلام
آهي، جو نهايت دلچسپ ۽ موثر آهي. مهرا صاحب مرحوم سنه ۱۹۶۱ع ۾ وفات ڪئي.

انتخاب

رمضان جي مهيني ۾ مڪرلا ٿيو شهيد يعني ولي خالص ٿيو شهيد
وارث وصي مصفا ٿيو شهيد سلطان دين و حڪم عقي ٿيو شهيد
زخمي خدا جي گهر ۾ ٿيو حيدر نماز ۾
۽ جگر مارو خون ۾ هو ٿي نماز ۾

عبدالعلي خواجہ

مولانا عبدالعلي تخلص ”عبدالعلي“ ابن ڪرم علي خواجہ، جهرگن تعلّم ٿي ۾
سنه ۱۹۰۱ع ۾ تولد ٿيو. سيد ثابت علي شاه جا مريد پڙهندي کيس مريد چون جو

شوق ٿيو، سندس ڪلام ۾ سرنس، سلام ۽ مناجاتون آهن. پاڻ ۱۹۶۶ع ۾ وفات ڪيائين.

انتخاب

هن طرح راوي لکن ٿا حد حسين ابن علي ڪڪڙون ٻائي پيو ميدان ۾ ويا سڀ ڪسي
تڏ ڇڻن ڇهي ۾ سڀني کي وداع آخري ٿي سوار ذوالجناح مولا ڪڪڙ ٿي ۽ هو علي
ڄاڻين اي گهوڙا بدن منهنجو ته تيرن ڇڻو ڪيو
آهستي مون کي وٺي دل ٺاهي طاقت هڪا ڦرو

مهڙا علي نواز بيگ

مهڙا علي نواز بيگ تخصص ”خبروي“ ابن مهڙا محمد رحيم بيگ سنه ۱۸۷۳ع
جي حيدرآباد ۾ ٿولد ٿيو. پرنس عهد ۾ ڊپٽي ڪليڪٽر جي عهدي تان رٽائر ٿيو. نثر ۽
نظم ۾ ڪيترائي ڪتاب لکيا اٿس. پاڻ سوانا جو مالڪ، اڪيلائي پسند ۽ ملائڪه
صفت انسان هو. سندس ڪلام ۾ مناجاتون، نعتون، منبت، قصيدا، سرنس، سلام، نوحه، وغيره
آهن. هن نوحه صفت انسان هن ٿار ٺاهي پاڻ سنه ۱۹۷۲ع ۾ لاڏاڻو ڪيو.

انتخاب

يارب نه جدا ٿي ڪو سر پنهنجي پير کان اهڙي ولي دوات نه وهي موت ڪنهن گهر مان
سجھڪا خوشي ويندي رهي ٿي مرگ پير کان هي داغ سرن بعد نه مٽجي ٿو جگر تان
هن غم ۾ صبر ڪين اچي ڪنهن به ولي کي
ها سبط پيڄر يا حسن ايسره علي ڪسي

مهڙا علي محمد بيگ

مهڙا علي محمد بيگ المتخصص به ”مظفر“ ابن مهڙا قربان علي بيگ ۲ مئي
۱۸۹۸ع جي ٿندو آغا حيدرآباد ۾ ٿولد ٿيو. مهڙا صاحب کسي ننڍي هوندي کان ئي
شعر و شاعري جو شوق هو. پنهنجي آبا و اجداد جي نقش قدم تي هلندي، پاڻ پنهنجي
والد جي زير سايو شعر و شاعري شروع ڪيائين. شعر و شاعري سان گڏ مجلس، عزا ۽
سوز خواني ۽ نوحه خواني پڻ ڪندو هو. مرحوم تاريخ پهرين جنوري ۱۹۸۱ع جي
وفات ڪئي.

انتخاب

بروانه شعر رخ شير آهستي عباس هو نور جو قرآن ٿيو تفسير آهستي عباس
سر ناه قدم نور جي تصوير آهي عباس حيدر جي طرح مالڪر شاعر آهي عباس

ڪهو آه شجاعت جو دل ۾ اهل ۾ جهان تي
ڪلام جي طرح نام آهي تيز جي زبان تي

انهن هاڻي انهن مرثيه گو شاعرن جي ڪلام جو انتخاب ڏسون ٿا، جيڪو سيد روشن علي شاه رضوي جي لکيل ٻاض (سنه ۱۲۹۵ھ-۱۸۷۸ع) کان ورتل آهي، جن جو ڪوشش جي باوجود به احوال نه ملي سگهيو آهي؛ تنهنڪري فقط انتخاب تي اڪثفا ڪجي ٿي.

انتخاب مرثيه علي درويش

ناصر ابن حسن شادي جو رڻ سامان ڪيو سهر سر تي هٿ حنا ٽنڊر سڀ تالان ڪيو
سهر لائي ميندي مرثي هاء سر قربان ڪيو هن وڇوڙي ٻاه ڏاڍو ڏک جو ڏس طولان ڪيو
سهر جي ميندي ۾ مائسل سرخ سڀ سڙاب ٿيو
پر نه هي ميندي بلڪه هي چشمه خون ناب ٿيو

انتخاب مرثيه محمد هاشم

جڏهن اصر ڪسي ڪنڌ ڏٺو ماء وينر جي ۾ جيڪي درد ڏکيو ماء
هٿ ڪري هٿ تي ٻئي روئي چيو ماء
لوڙي پيڙهيو مان ڏهاڻ ڪنهن ڪسي لولي

انتخاب مرثيه گل محمد

اي ڪيونتر ڪريلا جي ڪر خبر ڪيترا ڏينهن ٿيا اي ڪي منجهه سهر
آڻ اي ٿي ٿي ڪريان روسو حشر ۽ آبي منهنجي لسڙي ڪانهي خبر
اي پڪي ڪو ڪر اي جو مون سين حال
ناڪ جيرو آهي يا ڪيائين وصال

انتخاب مرثيه عاصي

هاڻي حضرت واويلا هاڻي حضرت واويلا
واويلا صد واويلا

عاصي تنهنجو مرثيه خوان عاصي دائر نام ڪان
تنهنجي قيدن تان قربان هامي حشر واويلا

انتخاب مرثيه مير فضل حسين "غريب"

روئسي سرور کي چيو باهو مضطر ٻائيءَ ٻٽان ٿو مري منهنجو اصغر

سڌا بهر سائسي؟ هڪوثر

منهنجي اصغر کي ٻائي پٽاريو

سنڌي مرثيه گوئي ڪانسواءِ سنڌ جي ٻين شاعرن به فارسي ۽ (هندي) اردو مرثيه گوئي ۾ طبع آزمائي ڪئي آهي، جن جو تفصيل هن ريت آهي ۽ جي گهڻو ڪري سڀ لکي جا شاعر آهن.

سنڌ جا فارسي مرثيه گو شاعر

بانو عطا، خواجو، حيدر، محسن، عزت، موسن، نصير، رضيع، حايلائي، طاهر، ثابت ڪيرلائي، محمد عالم (مطوع الدين)، نسيم، صالح، غلام، موسن، صابر، مناج، ميان سرفراز خان، قانع، اشرف، فائز، سليم، مولوي غني، شفيع، عظيم، مائل، مير، حيدري، حسن، مخلص، هڪثر.

سنڌ جا اردو مرثيه گو شاعر

ولي، تسليم، اظهر، مسڪين، عزت، صابر، عزت الله، مرزا فاضل، سائل، عظيم، حيدر، ديوانو فتح، حيدر، نسيم، قاسم.

حيات

سنڌي مرثيه گو شعراء

مخدوم محمد زمان طالب الموليٰ

جناب مخدوم محمد زمان، المتخلص به "طالب الموليٰ" ابن مخدوم غلام محمد مرحوم، حضرت لھوٽ الحق مخدوم نوح سرور جي پٽنن، سجاده نشين جا فرزند آهن. سندن ولادت ۶ آڪٽوبر ۱۹۱۹ع جي آسپاس ڏينهن هالا نوان ۾ ٿي. طالب الموليٰ جن بهران قرآن جي تعليم حاصل ڪري، پوءِ فارسي جي تعليم ورتائون. زياده تر سندن تعليم ۽ تربيت سندن وائڊ مخدوم غلام محمد مرحوم جن جي خدمت ۾ ٿي.

پاڻ پنهنجي پندر ٻزرگوار جي وفات کان پوءِ ۱۹۴۵ع جي شروع ۾ حصر سوج سرور جي سلسلي جا سورنھان (۱۶) مجاهد نشن ٿيا. شاعري ۽ راڳ سان ٺٺي هوندي کان ئي سندن ذوق شوق آهي. شاعري ته ڪن ورثي ۾ مليل آهي. پهرين ٻوس، پوءِ لراڻي، زمان شاه ۽ پوءِ طالب الموليٰ تخلص ڪيائون. ۱۹۴۹ع کان طالب الموليٰ تخلص اختيار ڪيائون. پاڻ شعر و شاعري ۽ سنڌي ادب ۾ جو مقام حاصل ڪيو اٿن، تنهن کي قوم واري نه ٿي مڃي. سندن ڪلام ۾ زبان جي سلاست ۽ رواني سان گڏ بيان جي رنگيني ۽ شيريني به آهي. پاڻ سنڌي ۾ هر صنف تي طبع آزمائي ڪئي اٿن. سندن علمي ۽ ادبي خدمتن جو قدر ڪندي، پاڪستان سرڪار کين ”تمغہ پاڪستان“ جو اعزاز ڏنو.

انتخاب مرثيه

ذي خبر هي سونگي اڃ اي سوزمنه ڪر هلا ظلم ڪهڙي طرح ڪها آلد نبي نبي اشقا
ڪيئن ٿيا ٿي حق پرستن تي فقط جو رو و جفا ڪهڙي تڪليفن اندر هو لشڪر شاه هدا
ڪهڙي حالت ۾ ڏٺي هن فوج جا اعدائي دين
ڪهڙي رمزن ۾ پٺا هو صاحب دين. مٿين

سيد احسن الهاشمي

سيد احسن الهاشمي المتخلص به ”احسن“ ابن سيد مسن شاه ۲۴ صفر ۱۲۲۳ع جي ٺهه مهر نور محمد (لطف آباد ٺهه) حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. پاڻ سنڌي تعليم پرائمري اسڪول ڪوٽڙي، انگريزي تعليم نور محمد هاءِ اسڪول، اردو تعليم اورنگزيب ڪاليج امرتسر ۽ فارسي تعليم درسگاه عالم نژاد جاشهڪ، ايران مان حاصل ڪئي. سندس شاعري جي ابتدا ۱۳ سالن جي ڄمار کان ٿي. ذوق سخن جناب طالب الموليٰ جن جي صحبت مان کيس حاصل ٿيو، جن هر قدم تي سندس حوصله افزائي ڪئي. شعر ۾ پختي ۽ شيريني سندس ڪلام جو روح آهي. ڪلام پڙهڻ جو ڏنگ نهايت معياري ۽ دلنشين آهي.

انتخاب

مختار ڪائنات شمس لانا علسي لوح و قلم تي سرخي قدر و نضا علي
عنوان علم و حڪمت و صبر و رضا علي ديباني ڪفر و دين جو خطر استوا علي
شايد گناه ٿي جي چوي ڪو خدا علي
ليڪن نظر اچي آيو فقط جا بجا علي
محمد عيسيٰ عاجز

محمد عيسيٰ تخلص ”عاجز“ و گهامل ساڪن پراڻا هالا. هن وقت سمن عمر لڳ ڀڳ

۶۵ سالن جي ٿيندي. کيس مرثيه گوئي جو گهڻو شوق آهي ۽ هڪٻئي تي ميرزا ديور جا مرثيه نوحه ڪيا اٿس. هن مان هڪ جو انتخاب ڏجي ٿو:

انتخاب

مصول جذمن رڻ ۾ ٿيو شاه شهيدان ناراج جو هاء ٿيسو گشتن ايمان
اظلام سڀني ظلم تي ها خوشدل و خندان ۽ اهل حرم ٿي ڏنا سڀ شندرو نالان
مايه نه ڏاڍو جس جو ڪڏمن نير تاهان
هتي هاء رهيا رڻ ۾ ٿي سي بي سروسامان

سيد لطف علي شاه نقوي

سيد لطف علي شاه مخلص "منظور" ابن سيد حسن علي شاه تاريخ ۱۷ مئي ۱۹۲۴ع جي ٿيندو جهانپان حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. مشرڪ تائين تعليم حاصل ڪري، علم حڪمت جي سڪن لاءِ دهلي ويو. کيس ننڍي هوندي کان ئي شاعري جو شوق هو. پاڻ هر صنف سخن تي طبع آزمائي ڪئي اٿس. هن وقت پاڻ رينديو باڪستان حيدرآباد ۾ ملازم آهي.

انتخاب

قام تون ڪرب وبلا جو يار، ڪر تحرير ڪا اڏي صدمه فرطاس تي نون ڪله تصوير
جو تنهجي دم سان هجي تازو عالم تقرير بيان ڪر تون اسون جو حال بالتفسير
پڏي بيان الم سڀ ڪو پزار ٿئي
زمين گذار ٿئي مرڻ لڳ ٿئي

ميرزا عباس علي بيگ

آءٌ عباس علي بيگ ميرزا، محض "عباس" ابن ميرزا امام عباسي بيگ ۲۱ مارچ ۱۹۲۴ع جي ٿيندو آغا حيدرآباد ۾ ڄائو هوس. پهرين ڪلام مجيد جي تعليم پنهنجي چاچي ميرزا قربان علي بيگ مرحوم کان حاصل ڪري، اسڪول مان مشرڪ تائين تعليم حاصل ڪيم. عربي ۽ فارسي جي تعليم جناب سيد آغا فتح علي شاه مرحوم ۽ مولانا محمد حسن صاحب قبله کان ورتيم. تعليم حاصل ڪري، پهرين راشن ۽ ريجوليٽيشن ۾ ملازمت اختيار ڪيم ۽ پوءِ سنه ۱۹۵۰ع کان جيئن خزانو آفيس حيدرآباد ۾ ملازم ٿيس تنهن انان ئي سنه ۱۹۸۲ع ۾ رٽائر ٿيس. مون کي ننڍي هوندي کان ئي شعر و شاعري سان فطري محبت

آهي، جنهن ۾ پهريون استاد قبله والد بزرگوار ۽ ٻيو منهنجو مامو ميرزا علي بخش بيگ
هڪوئي مرحومين هئا. منهنجو هڪلام سنڌي، اردو ۽ فارسي زبانن ۾ حمد، نعت، منقبت،
سلام، مرثي، رهاقي ۽ غزل تي مشتمل آهي.

انتخاب

عنديپ چنتانہ فصاحت آهيان طوطي گلشن سرسبز بلاغت آهيان
نغمہ آرائي گلستان طيلاّت آهيان والہ و شيفتہ حسن سلاّت آهيان
هو ترلي نہ ٿي طبع جي رنگيني ۾
ستين پڙهي جو ٿي هن باغ جي گلچيني ۾
ميرزا سلطان حيدر بيگ

ميرزا سلطان حيدر بيگ تخلص ”سلطان“ ابن ميرزا علي محمد بيگ سنہ ۱۹۲۷ع
جي ٺنڊو آغا حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. پهرين هڪلام مجيد جي تعليم پنهنجي ڏاڏي ميرزا قربان علي
بيگ مرحوم کان حاصل ڪيائين. اسڪول ۾ مئٽرڪ تائين تعليم حاصل ڪري، سرڪاري
ملازم ٿيو. هن وقت رهين سبڪدو ايڊيشنل سيشن جج حيدرآباد جي عهدي تي فائز آهي.
سندس هڪلام حمد، نعت، منقبت، سلام، مرثي، رهاقي ۽ غزل تي مشتمل آهي.

انتخاب

يا رب سندم رهاقي طبيعت نهال لسي رنگ بهار ذهن رسا بي مثال لسي
جو گل ٿڌي سو غازه روئي جمال تي سبل وڌي جو، طرّو تاج ڪمال تي
پهڪتا ٿي رنگ و بو ۾ رهاقي سخن سندم
سر سبز هئي بهار و خسروان ۾ چمن سندم

ميرزا غلام عباس بيگ

ميرزا غلام عباس بيگ تخلص، ”غلام“ ابن ميرزا غلام رسول بيگ سنہ ۱۹۲۷ع جي
ٺنڊي آغا حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. شاعري کيس ڌڻي ۾ ملي ۽ ننڍي هوندي کان ئي شعر
چوڻ جو ذوق شوق اٿس. سندس هڪلام حمد و نعت، منقبت، سلام، مرثي، رهاقي ۽ غزل
تي مشتمل آهي.

انتخاب

جڏ به ٻاغي نبي ڪرب و بلا ۾ ٿيو ويران خون شهدا خاڪو شفا ۾ ٿيو پنهان
ٿي لوج خدا راهي سوي روضه رضوان افواج جي نرغي ۾ هو تنها شمع ذهشان

هر صف کان ويا تر ئسي شلو شهدا ئسي
نورگو هو هزارن جو امام دورا ئسي

ميرزا سڪندر علي بيگ

نورپشمر، ميرزا سڪندر علي بيگ، تخلص ”سڪندر“ ابن ميرزا عباس علي بيگ
سنه ۱۹۴۵ع جي ڏهواڻا حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. بي. اي جي حصول تعليم کان پوءِ سندس
رجحان شعر و شاعري ڏانهن آهي. سندس ڪلام قصيده، سلام، رباعي ۽ غزل وغيره تي
مشتمل آهي. علم عروض تي ”سنڌي جو عروض“ جي نالي سان، سندس ڪتاب سنه ۱۹۷۷ع
۾ تصنيف ڪيل آهي.

انتخاب

اي حسن ابن علي اي ميهان ڪر بلا اي شهيد نامور تشنه دهان ڪر بلا
اي امام دين امير ڪشنگار ڪر بلا اي ميه سالار سوچ ڪاروان ڪر بلا
هر سخن تنهجو بجا تران جي تهيد ٿيو
تقير پا وقت تنهجو قابل تقليد ٿيو

ميرزا فتح علي بيگ

ميرزا فتح علي بيگ تخلص ”عارف“ ابن ميرزا حليم علي بيگ سنه ۱۹۴۸ع جي
حيدرآباد ۾ تولد ٿيو. خانداني ماحول مطابق سندس رجحان شعر و شاعري ڏانهن ٿيو. پاڻ
نعت، منقبت، سلام، مرنه، غزل وغيره تي طبع آزمائي ڪئي اٿس. ۽ نهايت ڪم ڪيو
مقرر به آهي.

انتخاب

چراغ شب نه ٿيو گل رياض عالم ۾ بحر جي وقت ٿيو گل رياض عالم ۾
علي نيم نسا گل رياض عالم ۾ نهال ئسي وٺي بلبل رياض عالم ۾
لڳي ٻئي چار طرف کان جو عطر پيز هوا
طهور لهر مرمت کان باغ ۾ جهوليا

ميرزا ڪاظم رضا بيگ

ميرزا ڪاظم رضا، تخلص ”ڪاظم“ ابن ميرزا سلطان حيدر بيگ، ٺنڊي آغا
حيدرآباد ۾ سنه ۱۹۶۲ع جي تولد ٿيو. ميرزا ڪاظم رضا جي تعليم مئٽرڪ تائين آهي. ڪاظم

پنهجي اهاڻي وڌني ڪان مٿاڻر ٿي، مشقه محن ڪي جاري رکندو آيو آهي. هڪٻئي تي
مشاعرن ۾ طرحي يا غير طرحي نظم پڙهيا اٿس. سلام ۽ مرثيه چوڻ تي کيس خاص
انس آهي.

انتخاب

موسو جڏهن سحر ڀنڊير رڻ هير منج هڪري علي اصغر
ٿي چوڻ وڌي ٻانوي مضطر صدي توتان اها ٿي مادر
تو وهي رڻ ڏي منجه رڻگر ڇمن
تشنه لب آه منجه لنگر دهن

اجزائي مرثيه

ابتدا ۾ مرثيه نهايت مختصر چوندا هئا ۽ جنهن جي چڪا خاص شڪل معيّن نه هئي. ڪجهه وقت کان پوءِ مروج جي شڪل اختيار ڪيائين. يعني ان ۾ چئن چئن مصرعن جو هرهڪ بند ٿيڻ لڳو. سڀ ثابت علي شاه به پراڻي زماني مطابق، پهرين چئن مصرع مرثيه چيا، جنهن کان پوءِ وڏي ۽ ٻه مصرع مرثيه چون لڳو. اتان مرثيه سلس جي صورت اختيار ڪئي، جنهن جا اجزائي ترڪي جي معين ٿي چڪا هئا، جي حصيد ذيل آهن:

(الف) **چهاره**: صبح جو سفر، رات جو سمن، دنيا جي بي ثباتي، بي ۽ پڪ جا واسطا، سفر جون دشواريون، پنهنجي شاعري جي تعريف، حمد، نعت، منقبت، مساجات وغيره سمجهي طور تي.

(ب) **صراپا**: مرثيه جي هرو جي قد و قاست، خال و خط وغيره جو بيان.

(ج) **رخصت**: هرو جي، ايم حسين کان جنگ جي اجازت حاصل ڪرڻ ۽ ميدان جنگ ۾ وڃڻ لاءِ پنهنجن عزيزن ۽ دوستن کان رخصت ٿيڻ.

(د) **آمد**: هرو جو گهوڙي تي سوار ٿي، شان و شوڪت سان رزم گه ۾ اچڻ، آمد جي سلسلي ۾ هرو جي ۽ گهوڙي جي بڻ تعريف چوڻ.

(ه) **رجز**: هرو جي زبان سان پنهنجي سڀ جي تعريف، پنهنجي اسلاف جي ڪارنامن جو بيان ۽ فخر جنگ ۾ پنهنجي مهارت جو اظهار.

(و) **جنگ**: هرو جو ڪنهن نامي بهلوان سان يا دشمن جي فوج سان وڏي بهادري سان وڙهڻ، جنگ جي ضمن ۾ هرو جي گهوڙي ۽ تلوار جي تعريف ان ڪرڻ.

(ز) **شهادت**: هرو جو، دشمن هٿان زخمي ٿي، شهيد ٿيڻ.

(ح) **وٽ**: هرو جي لاش تي، ان جا عزيز، والخصوص عزيز عورتن جو رٿڻ.

(ط) **دعا**: شاعر پنهنجي مغفرت لاءِ دعا گهرندو آهي.

اشخاص مرثيه

مرثين ۾ اڪثر جن جا نالا اچن ٿا، تن جا نهايت مختصر حالات هيڪ ڏجن ٿا:

حسيني جماعت

حضرت محمد (ﷺ): خدا جو آخري رسول، اسلام جو باني. سننن ذڪر جن

ملفن ۽ اڪثر ڪيو وڃي ٿو، سي هي آهن:

رسول - نبي - پيغمبر - پيچر - رسول خدا - رسالت مآب - رسالت پناه - خاتم الانبيا
خاتم النبیین - ختم رسل - ختمي مراتب - شافع معشر - مصطفي - احمد - احمد مختار - شاعر لولاڪو .
حمزه: پيغمبر اسلام جو ڇاڇو، نجاعت ۽ رعب ۽ مشهور زمانه.

جعفر: فزه جنگ جو ماهر، بهادر سپاهي، رسول جي فوج جو علمدار، هڪ جنگ
۽ سندس پٽي هٿ وڃي ويا، جن جي عيوض خدا کيس جواهر جا پتر عطا ڪيا، انهيءَ
ڪري پاڻ ”جعفر طيار“ سڏجي ٿو.

علي: رسول جي ڇاڇي جو فرزند، دلساد ۽ حافين، آئم اثناعشر ۽ پهرين امام
رسول جي فوج جو علمدار، فزه جنگ جو زبردست ماهر، نهايت شجاع، مڪي، سندس
ڏڪو اڪثر هيلن لفظن ۾ لکي ٿو:

امير المؤمنين، جناب امير، اسد الله، شير خدا، شير الهي، ابونراب، شاعر مردان، شاعر
دفتي، شاعر ذوالفقار، شهنشاه نجف، بدفته، نوري، رسول، روح، بتول، ساقی، ڪوثر، مرتضيٰ،
مير، حيدر، ڪرار، مشڪلڪشا، فاتح خير.

فاطمه: پيغمبر عالم جي صاحبزادي، حضرت علي جي زوجہ، امام حسن ۽ امام
حسن جي والده، خاتون جنت، پندر رسول، خيرالسا.

حسن: حضرت علي جو وڏو فرزند، آئم اثناعشر ۽ ٻيو امام، شير، مجتبيٰ ۽
مير مسموم.

حسين: پيغمبر عرب جو ٽوٽو، حضرت علي جو فرزند، آئم اثناعشر ۽ ٽيون
امام، سندس شهادت ئي مرثيه جو اصل موضوع آهي. سندس ڏڪو پشمار نالن سان ڪيو
وڃي ٿو، جن مان ڪيترا نالا هي آهن:

شاه، شير، شاه ڪربلا، شاه دين، شهيد ڪربلا، مظلوم ڪربلا، غريب نينوا،
سبط رسول، فرزند نبي، امير علي، امير فاطمه، شير، سرون حضرت، سيد الشهدا
خاتمه آل عبا.

عباس: امام حسن جو مختلف البطن ٿيلو ڀاءُ، حسيني لشڪر جو علمدار، فزه
جنگ جو زبردست ماهر، نهايت دلير، بهادر، فدآور، ۽ هارعب جوان، وفا شماري جو
مجسم، پنهان ورهه عمر.

مسلم ابن عقيل: امام حسن جي ڇاڇي جو فرزند، جنهن کي امام حسن پنهنجي
روانگيءَ کان اڳ ڪوٺو جي صورتحال معلوم ڪرڻ لاءِ موڪليو، جتي ائنه زياد جي
حڪم سان نهايت پندري سان شهيد ڪيو ويو.

عابد: امام حسن جو صاحبزادو، مرثين ۽ پياري ڪربلا ۽ حيدر حجاب جي نالي سان
ياد ڪيو وڃي ٿو.

اڪبر يا علي اڪبر: امام حسن جو نوجوان فرزند، ارڙهن ورهيه عمر، صديت ۽

جنهن رسول خدا سان مشابہ هو، انهي ڪري مشڪل نٿي ۽ هم صورت پنهنجي سڳو
وڃي ٿو.

اصغر يا علي اصغر: امام حسين جو ننڍو صاحبزادو، جنهن جي عمر صرف ڇهه
مها هئي.

قاسم: امام حسن جو وڏو صاحبزادو، پورهن ورهه عمر، ڪربلا ۾ سندس ڪارنامو
مي هو، جو شام جي هڪ نامي پهلو ان اُزق ۽ ان جي چئن پٽن کي نهم تيخ ڪيائين.
ڪربلا ۾ شهادت کان هڪ ڏينهن اڳ سندس عقد امام حسين جي صاحبزادي فاطمه ڪبرا
سان ٿيو.

عبداللہ: امام حسن جو ننڍو فرزند، جو ڪمسي ۾ ڪربلا ۾ شهيد ٿيو.
عون و محمد: حضرت رهنم جا صاحبزادا، حضرت جعفر طيار جا پونا ۽ حضرت
علي جا ڏندا.

ذئلب: امام حسين جي پٽ، پنهنجي پاڻ سان بيحد محبت ڪرڻ واري، شهادت
امام حسين کان بعد ڪربلا کان ڪڍي ۽ ڪوفي کان شام ڦرڻ تي وٺي، سرٿين ۾
سندس ذڪر پندر علي، پندر فاطمه جي لفظن سان ڪيو وڃي ٿو.

ڪلثوم يا امر ڪلثوم: امام حسين جي ننڍي پٽي.
ڪبرا يا فاطمه ڪبرا: امام حسين جي وڏي صاحبزادي، جنهن جو عقد ڪربلا
۾ قاسم ابن حسن سان ٿيو.

صفرا يا فاطمه صفرا: امام حسين جي صاحبزادي، جا پياري سبب وطن ۾ رهي،
سڪين: امام حسين جي ننڍي صاحبزادي، جنهن ورهين جي عمر، شام جي زندان
۾ وفات ڪيائين.

آمر مسلم: پنهنجو اسلام جو حرم معترم، واقعہ ڪربلا وقت زندہ ۽ مدينه ۾
ننڍ هئي.

ٻائو يا شهربانو: بزد جرد سوم، بادشاه ايران جي صاحبزادي، امام حسين جي
زوجہ، علي اصغر جي والده *

حبیب ابن مظاهر: امام حسن جي ننڍڙن جو دوست.
حز: لشڪر بزد جي هڪ دستي جو سردار، جو روز عاشوره پنهنجي پاڻ، پٽ ۽

* ٻئي شهربانو والده ڪربلا کان ۳ سال اڳ فوت ٿي چڪي هئي. درحقيقت شهزادي
علي اصغر جي والده جو نالو ٻئي رباب بنت امراء النيس بن عدي ڪلبي هو، جا
مصر ڪر ڪربلا ۾ ۽ اميري اهل حرم سان شريڪ هئي، لوڪن (بند روايت روضه
اشهدا) اڪثر پراڻن مرتبه گو شاعرن پنهنجن سرٿين ۾ شهزادي علي اصغر جي والده
ٻئي شهربانو کي ڪري لکيو آهي، جا روايت غلط آهي.

غلام سميت، امام حسين جي طرف آيو ۽ سڀ کان پهرين لشڪر ۾ پڙيد سان مقابل ٿي، شهيد ٿيو.

پڙيدي گروه

پڙيد ابن معاوية: عرب جو قاضي و قاضي بادشاه، جنهن، اسلام جو مدعي ٿي، احڪام اسلام جي صريح مخالفت ڪئي. انهي جي ٽي حڪم سان امام حسين کي شهيد ڪيو ويو.

عبداللہ ابن زياد: پڙيد جي طرفان ڪوفي جو گورنر هو، انهي جي حڪم سان امام حسين طلب ڪيو ويو.

عمر ابن سعد: ان پڙيدي لشڪر جو سپه سالار، جيڪو ڪربلا ۾ امام حسين جي قتل لاءِ جمع ٿيو هو.

شمر بن ذڪوان: پڙيدي فوج جو هڪ سردار، نهايت ظالم، بي رحم، حريص، دين فراموش، جنهن پنهنجي هٿن سان امام حسين کي شهيد ڪيو.

حصين ابن نمير: پڙيدي فوج جو هڪ سردار، جنهن امام حسين جي نوجوان فرزند جي سڻي ۾ ٻڌي هئي.

حرملہ بن اعين: پڙيدي لشڪر جو مڙيل تيراندار، جنهن امام حسين جي ڏهن مڙين جي فرزند جي گلي کي تير جو نشانو بڻايو.

طولي: پڙيدي لشڪر جو هڪ سپاهي، جنهن نيزي تي امام حسين جو سر هلند ڪيو، ازرق: شام جو ناسي بدلو، جو پنهنجن چئن پٽن سميت شهزادي قاسم جي هٿان مارجي ويو.

هلد يا هلد: پڙيد جي زال، جنهن کي رسول ۽ خاندان رسول سان تمام گهڻي عقيقت هئي.

حارث: ڪوفه جو رهاڪو، جنهن حضرت مسلم جي فرزندن کي شهيد ڪيو.

نوٽ: عبيد الله ابن زياد، عمر ابن سعد ۽ حصين ابن نمير کي گهڻو ڪري ابن زياد، ابن سعد ۽ ابن نمير چيو وڃي ٿو.

خدائي مڃڻ جناب سيد ثابت علي شاه سيوهاڻي جي مختصر حوالو حيات

خدائي مڃڻ، حضرت سيد ثابت علي شاه مرحوم مغفور جو، تعلق ملتان جي موسوي سادات گهراڻي مان هو. سندس پوڏو سيد عيسيٰ شاه ۽ ان جو ننڍو ڀاءُ سيد عبدالشڪور شاه ملتان جي سادات هستين مان هئا. سيد عيسيٰ شاه جو مدرسو ۽ سيد عبدالشڪور شاه جي مسجد ملتان ۾ مشهور هئي. هي ٻنهي بزرگن وانگر عالم فاضل هئا. سيد عيسيٰ شاه کي سيد نورمحمد شاه عرف ٿاڀوت شاه نالي هڪ فرزند هو. هنن کي دهلي جي بادشاهن جي سندن سان مليل زمينون وغيره هون، جن مان ان زماني ۾ ملتان جي ويجهو ڪڙيو ڪهاول، انهن جوڻي هو. سيد محمد عيسيٰ شاه جي وفات کان پوءِ هڪ دفع سندس فرزند سيد نورمحمد شاه هڪ نئون ڪوڙو ٿي ڪوٺايو، جنهن جي تڙ نه ڏيڻ سبب ڪافي نقصان ٿيو. اتفاق سان هڪ نوراني لقا سيلابي، قلندري درويش اوچتو اچي سيد نورمحمد شاه وٽ

مهمان ٿيو، جنهن ڪو به بابت احوال پڇي دعا ڪري ڇيو ته لکي نه ڪريو، سڀ خبر آهي ۽ هڪ تعويذ لکي ڇيائين ته هن کي ڇڪ سان ٻڌي، ڪو به وجهو ۽ پوءِ ٿيو به انهن، سگهوئي ڪو به تر ڏنو ۽ پوري جاءِ تي وهي پيو. سيد نورمحمد شاه هن مهمان سيد درويش جي ڪرامت ڏسي، سندس مريد ٿيو ۽ روزانو هڪجهڙيون ڀيرون ٿينديون هيون، پر نه هڪ ڏينهن هو موڪلائي آيو. سيد نورمحمد شاه کيس گهڻيون ئي ميڙون مڻيون ڪيون ته ڦيلا نه وڃو، جنهن تي درويش چيس جي توهان کي اهڙي هڪ آهي ته جتي اسين واپس وڃون ٿا، اتي اوهان به اچو. جنهن تي سيد نورمحمد شاه کانئس رهڻ واري هنڌ جا پار پتا پڇيا. درويش چيو ته آڏو سيوهڻ شريف ۾ رهندو آهيان. جيڪڏهن توهين اتي ايندو ته مونکي گهولي لهندو. درويش جي وڃڻ کان پوءِ سيد نورمحمد شاه سيوهڻ شريف ڏي وڃڻ لاءِ ڏاڍا ساڻياڻا پي هڪيا ته دستور مطابق، (سنه ۱۱۲۸هـ-۱۷۱۵ع) جي مغل بادشاهه فرخ سير جي عهد ۾، * نواب اعظم خان بن صالح خان لٽي جو صوبدار مقرر ٿي، دهلي کان ملتان جي رستي سنڌ ڏانهن پي آيو. نواب اعظم خان جڏهن ملتان ۾ پهتو، تڏهن سيد نورمحمد شاه وجهه وٺي وٺي نديم ٿيو ۽ نواب سان گڏ لٽي آيو. جيئن سيد ثابت علي شاه پنهنجي حياتي جي احوال * زيارت نامه * ۾ فرمائي ٿو:

والتر مرحوم منهنجي - سوين هنر ڪيو هو
جهڙي هو معلوم ٿي ڪي شرح حاله مامضا
پنهنجي والد جي زبانون، منهنجي والد نقل ڪيو
جهن سڀ نقل وطن ڪيو فتر آب و هوا
منهنجي ڏاڏي جو هو سيد نورمحمد اصل هو
تنهن نئون هو تاهوت شاه جڏهن لهر خرقو ٿيس عطا

سنه (۱۱۳۱هـ-۱۷۱۸ع) ۾ اعظم خان جي، معروف ٿيڻ کان پوءِ سيد نورمحمد شاه لٽي مان سڌو سيوهڻ شريف ڏي ويو، جتي درويش ۽ قنبر لال شهباز جي روضه اقدس جي زيارت کان شريفاب ٿي، نهايت خوش ٿيو ۽ روزانو قنبر جي روضي تي قرآن جي دُور ۽ تعقيبات کان فارغ ٿي، دستور مطابق سجاده نشين ٿي پيو ۽ پير ڪامل شاه سان هڪجهڙي ڪندو هو، جتي پا به عالم فاضل ايندا هئا، جن مان مير حسن شاه، سيد حسن شاه ۽ پير جعفر شاه به هئا. پير ڪامل شاه جاءِ دريا جي ٻي ڪپ تي يعني نوشهري ۾ مريد هئا، جي ذات جا ڦٽل هئا. پير صاحب جڏهن پنهنجي مريدن، قلبن وٽ آيو، تڏهن مائٽي

* نواب اعظم خان جي حڪومت ۾ ملڪ ۾ وبا ۽ ڏڪار جي مصيبت نازل ٿي ۽ شاه عنايت الله جهوڪ واري جي پڻ شهادت ٿي. فرخ سير جي مارجي وڃڻ کان پوءِ دهلي جي تخت تي محمد شاه ويٺو، جنهن اعظم خان کي موافق ڪيو.

گڏ سيد نورمحمد شاه به هو، پر اتفاق سان پير صاحب جي انهي ئي وفات ٿي، جنهي وڏي مقام ۾ ڦٽن جي ويجهو سندس مڃرو آهي. ان واقعي کان پوءِ سيد نورمحمد شاه وڏي واپس سيوهڻ شريف آيو، جي سترل حڪومت اختيار ڪري، پنهنجي فرزند سيد مدارعلي شاه جو اڃان جوان هو، ان کي به ملتان مان لڏايائين. سيد نوره محمد شاه روز صبح جو درگاه ۾ بعد نماز جي قرآن شريف جو دُور ڪندو هو. جڳڙمن ڪو ايران ۽ هندستان مان عالم فاضل ۽ شاعر آئي ايندو هو ته شاه صاحب ان جي خاطر تواضع وغيره ڪندو هو. ڪجهه وقت کان پوءِ سيد نورمحمد شاه به سيوهڻ ۾ وفات ڪئي ۽ انهي درياه جي ڪنڀ تي سندس مدفن ٿيو. کائنس پوءِ سندس فرزند سيد مدارعلي شاه به پنهنجي والد جي نقش قدم تي هلندو رهيو، جنهن سبب سيوهڻ شهر ۾ سادات عظام ۽ ٻيا محرز سندس ڪافي عزت ڪندا رهندا هئا. انهي عرصي ۾ اهڙي ماحول ۾ سنه (۱۱۵۳ھ - ۱۷۴۰ع) جي ميان نورمحمد خان ڪلهوڙي جي عهد حڪومت ۾ سيد ثابت علي شاه سيوهڻ ۾ تولد ٿيو. شاه صاحب حضرت امام موسيٰ ڪاظم عليه السلام جي نسب مان هو.

سيد ثابت علي شاه اڃان ننڍو هو ته پنهنجي والد کان مداحون ۽ منبت ٻڌي، برزبان ياد ڪندو هو. پوءِ جڏهن راند ڪندي، هڪ جيڏا دوست چوندا هئس ته اسان کي هڪا مدح يا منبت ٻڌاه ته ڪڏهن (هڪ جيڏن سنگتين کي) کين برزبان ٻڌائيندو هو. جيئوڻي لفظن جي معنيٰ يا شعر جو مطلب پورو ڄاڻندو به نه هو. ان بعد سندس بهروون استاد آخوند عبدالرحمان هو، جو جلدي حرمين شريفن ڏي ويو ۽ پوءِ مٿي ماهر چار سهاره ڪلام الله جا پڙعائين. تنهن کان پوءِ آخوند الياس محمد صولي، فارسي تعليم ڏني. سيد ثابت علي شاه پنهنجي ابتدائي تعليم به نسبت زيارت نامه ۾ هڪ هنڌ فرمائي ٿو:

هڪڙو سيد سرور عالم دور جي شاه
آري آله مصطفين ۽ هو چسراغ اهندا
هند ڪڏهن آيو حڪومت سنڌ جي ڪوئن اختيار
موسيٰ والد جي ٿي مائس دوستي ٻئي انتها
ان جي خدمت هڪ اڙهي شوق اندر هو معجزه
پيو به دٻاچو گلستان هو پڙهي معنيٰ سا
هڪڙي ذهن مون کي سبق وسرو ۽ ان کي ٿيو ذر
ان هيو مون کي طماچو منهن ڪڏهن رب نظر وها
ان طماچي جو هنن - مون عيسا ٻئي جيئن پڻ
جن طماچو هني هدايت ٻن عابت ٿي عطا
ان ڪڏهن پوءِ جيڪي ڏٺين سو سڀ اڙهي ۽ ياد ٿيم
شريف ساجهه ۽ مطالعو ٿيسو مسان اولهه

شعر نعت ممدوح و مناقب شعر حسندي فارسي

هي اڙھير شيرين زبان سڀ ڪنهن سٺي ڪئي ٿي ٿنا

ان بعد شاه صاحب، سيد صابر علي شاه لٽوي جا، فارسي، اردو مرثيه منقبت سوزخواني ۾ ٻڙهن لڳو، بلڪه شعر چوڻ جو به شوق ٿيس. جنهن تي مخدوم نورالحق مشتاق ان ملا دائود سيستاني جو شاگرد ٿيو، جو شاه صاحب جي فارسي، سنڌي ۽ اردو شعر جي اصلاح ڪندو هو. ٿوري وقت کان پوءِ مولوي حڪيم مخدوم احسان ٽان عربي تعليم حاصل ڪري، مخدوم محمد مراد واعظي کان تفسير حديث ۽ فقه جا علم پڙهي، سنڌ جو مشهور معروف عاشر، شاعر ٿيو. سيد ثابت علي شاه پنهنجي علمي لياقت ۽ ذهني قابليت سبب پهرين ڪلهوڙا حاڪمن جو خاص مصاحب ۽ درباري شاعر ٿيو. سيد سرفراز خان عباسي سان گڏ، مرثيه ۽ حافظ شيرازي جي لهرن جا فارسي تنبيح چوندو هو. سيد سرفراز خان خود فارسي ۾ مرثيه چيا آهن. شهزادو سرفراز خان، شاه صاحب تي نهايت مهربان هو. ان وقت شهزادو سرفراز ۽ سيد ثابت علي شاه، مولوي غلام علي تخلص ”مداح“ اٿس. مولوي محسن لٽوي کان علم عروض جي تعليم وٺي، پنهنجو شعر اصلاح ڪرائيندا هئا. مولوي ”مداح“ ثابت علي شاه جو شعر ٿيس، نهايت گهڻو خوش ٿيندو هو، بلڪه خوشي سان اصلاح ڪندو هو. نه رڳو ايترو، پر مولوي ”مداح“ هي ئي توسل سان ڪلهوڙا دربار ۾ ڪافي عزت هوندي هيس. ثابت علي شاه پنهنجي استاد کي پاڻ تي اڏو مهربان ٿيس، ڏهنهه ارڙهه عناصر جي مقطع ۾ پنهنجي استاد مولوي ”مداح“ جي ته - ڪري، حق ادا ڪيائين.

حاڪم ”ثابت“ را پيڙا آهرو ”مداح“ وٺو

سنه (۱۱۸۵ھ-۱۷۷۱ع) جي سوهڻ ۾ سيد اسدالله شاه سجاده نشين کسي پيري ۾ فرزند ڄائو، جنهن جو نالو غلام شاه رکيو ويو ۽ ان خوشي ۾ سيد ثابت علي شاه هڪ دعائيءَ قصيدو چيو. اسدالله شاه کسي قصيدو ڏاڍو وڻيو ۽ کيس پنهنجو مصاحب ڪيائين. اڙانسواءِ سال بسال روزانو هره ذوالحجه کان تاريخ ۲۰ صفر تائين، هر مجلس ۾ ڪتاب روضهالسلام ۽ مقبل، مڪين، محزون جا فارسي ۽ اردو مرثيا سوزخواني ۾ شاه صاحب کان پڙهائيندو هو، بلڪه محسن اردو ۽ فارسي مرثين جا شاه صاحب تنبيح ۽ ترجمو ڪري، مجلس ۾ پڙهندو هو، جيئن پاڻ فرمائي ٿو:

مرثيه سنڌي ۾ اڳ هو ڪونه اصلي سنڌي

ڪو هو تائين نه هو مشهور هنر هر ڪجا

اسدالله شاه مشر ڏاڍو خوش ٿيو ۽ چيائين ته ثابت علي شاه هاڻي تون به سنڌي مرثيه چوڻ ۾ طبع آزمائي ڪري. تنهن تي ثابت علي شاه نهايت عجز سان ويا ٿوليئي الاباالله،

چئي، کيس چو ته:

مرثيه اهڙا چئسي روني وٽاريندس جهان
نون ٻڌي تهڏل هڪندين تحمين مون کي سڏا

سيد ثابت علي شاه بهريون سنڌي مرثيه (مربع) سنه (۱۱۸۶ھ-۱۷۷۲ع) جي ڇو،
جنهنجو مطلع آهي، ”اي خدا جا لاڏلا سردار سردار يا حسين“ هڪڙو مرثيه سيد ثابت علي
شاه، ميان غلام شاه جي عهد ۽ وفات واري سال ڇيو. پوءِ ته ثابت علي شاه جي سنڌ
۾ مرثيه گوئي ۾ مشهور ۽ معروف ٿيو ۽ هر هڪ سندس چيل مرثيه پڙهيا ويندا هئا. پاڻ
لرمائي ٿو ته:

منهجا مدح و مرثيه سنڌي نعت شهرين هڪلام
واقعو پيرسوز درد و داغ شاه هڪسريلا

سومن جسي معلنين مشهور ٿيا هر معرڪه
جنهن پڙهيا ۽ جهن ٻڌا تين روني تي منهن سرخ هڪيا

سنه (۱۱۹۳ھ-۱۷۷۹ع) جي ميان عبدالنبي خان هڪلهوڙي ۽ عزت يار خان جي
وج ۾ جنگ لڳي، جنهن تي هڪلهوڙن جي فتح بعد شاه صاحب ”ظفرنامه“ فارسي ڇيو،
جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته هڪلهوڙا حاڪمن وٽ شاه صاحب اعليٰ عهدي تي فائز هو.
هو جيئن ته ظفرنامه، جي ابتدا هن طرح هڪري ٿو:

به نام خداوند دنيا و دين
کریم و رحیم و جهان آفرین

جڏهن مير فتح علي خان سنڌ فتح ڪئي، تڏهن شاه صاحب کسي به هن شاعرن
وانگر، پنهنجو درباري شاعر ۽ مقرب حيدر هڪياڻن. ان وقت ماڻهن جي دٻين تان هڪلهوڙن
جي دربار جي عالم پروزي، عالمن، شاعرن، اديبن ۽ اهل علمن جو اجتماع اکين اڳيان هي
ڦريو، تنهنڪري مير فتح علي خان به گذشتہ دربار جون روايتون قائم رکيون ته جيئن
سنڌ جو علمي طبقو حڪومت کان خوش رهي. تنهنڪري هن به پنهنجي دربار ۾ ساڳي
خواه غير ملڪي، هڪترائي عالم فصل ۽ شاعر گڏ هڪيا، جن جي معزز طبقي تي حقيقي
عزت افزائي ٿيندي هئي. مير فتح علي خان، سخي ۽ دريا دل بادشاه هو. پاڻ شاعر نه هو
پر سخن فهم ۽ اديبن جو قدردان هو، جيئن هڪري سندس دؤر کي زرين دؤر سڏجي ٿو.
هڪ دفعي هڪن ايراني، فردوسي جو شاهنامه پڙهيو. ان وقت ان ببله شهر آزي، نغمه سرائي
کان، گستان دربار سنڌ، معود پنجي ويو ۽ ايرانيءَ جي، مقبوليت سبب، دربان جي اسرار تي

ٻار ٻار هيٺون پٽ تي ٻڌهو.

مير بود مير پٽ شه ڪامياب
چو اهو مير مائسلر آفتاب

جنهن تي هر طرف کان دادِ سخن ملي رهيو هو. ان وقت مير فتح علي خان ٽالپر جي اوچتي نظر مداح آل نبوي سيد ثابت علي شاه صاحب تي وڃي پئي، جو شاه صاحب ڪنهن خيال ۾ رهيو هو. مير صاحب، شاه صاحب ڏانهن، مخاطب ٿي فرمايو ته شاه صاحب ڪيئن پٽ پسند آيو؟ شاه صاحب فرمايو ته، قبل، سببان الله مگر بندي کي جهڙو ذهن ۽ علامه محسن لڏوي جي تصنيف ڪيل ڪتاب، ”عبدل حسيني“ مان، پٽ ياد آيو آهي، سو عرض ٿو ڪريان:

مير بود مير پٽ زوڃر بستول
چو مهر نبوت به دوش رسول

اهو فصيح و بليغ پٽ ٻڌي، مير صاحب ۽ ڌريان، دل سان دادِ سخن ڏنو ۽ ٻن ايراني شيفت ٿيو. هر طرف کان سببان الله ۽ واه واه جا نعرا بلند آواز ۾ اچڻ لڳا. مير فتح علي خان، شاه صاحب کي نهايت مهربان هوندو هو ۽ دستور موجب ٻن شاعرن ۽ مصاحبن وانگر شاه صاحب به روز ڌريار ۾ ايندو هو ۽ ڪڏهن ڪڏهن مير صاحب جي مدح ۾ قصيدا ٻڌندو هو يا مرند. ٻڙهي ٻڌائيندو هو، جنهنڪري شهرادو مير محرم علي خان ته مٿس خاص مهربان هو. مير فتح علي خان کي تعريف ۽ شاه صاحب فرمائي ٿو:

تنهن تنون جڏ ٿي دولت فتح علي خان مسفل
ڏلهي ڏلهي ڏلهي ٿيو صاحب تاج و سوا
جسم نشان - رستم توان - خرو مڪان - بهرام جناه
خضر مقدم - دوالهڪرم عبي دم و سول لقا
جهڙي جيڪيون ڪيائين پڪنهن جنگ صاحب فتح ٿيو
مون ۽ مڙهي شاعرن سي شعر تحن جاچيا
جگ فتنن جا قصيدا شعر سنڌي فارسي
ٿي ڪجهرين ۽ سڙهي مودوح عالم جي دها

سنڌ ۾ پهرين پهرين ٻڌو وڏو نعره سيد ثابت علي شاه جي عرض تي مير فتح علي خان پنهنجي مير سالار سان فقير محمد خان جونيجي کي - ”مهر ڏئي لهرايو. ميان فقير محمد محرم جي پروي ڪري نعره لهرايو. اڄ به حيدرآباد ۾ لوڙهي چاڙهي مٿان ”فقير جو ٻڙ“

مشهور آهي. فقير جي ٻڙ ۾ موجوده پشوري هونل جي پٺيان جهڪا مسجد آهي، ان هنڌ اهو تعزیه رکيل هو. عاشوره جي رات تعزیه جي مٿان اهي چادر وجهي، ميان فقير محمد سڄي رات روئي تسبیح پڙهندو هو. فجر جي وقت مير فتح علي خان پنهنجي ڀائرن ۽ اسيرن وڏيرن سمیت لاءِ مان ميان فقير محمد جي ٻڙ تي سر بازار، پتل ايندا هئا. هڙهائين مير حسن علي خان مرحوم مٿيون پنهنجي ڪچهري ۾ ڳالهه ڪندو هو ته ان وقت سيد ثابت علي شاه تعزیه جي اڳيان پهرين پهرين فجر وقت سوز ۾ هي مرثيو پڙهندو هو.

هي هي رڻ ۾ بيبي ٻانو سر تي خاڪو وسائي ٿي

سيد ثابت علي شاه جي عادت هئي ته جڏهن پاڻ مرثيه پڙهندو هو، تڏهن مرثيه ٻارن سان گڏ پاڻ به زار و لطار رهندو هو، جنهن سبب ٻيا به کيس ڏسي ۽ سندس مرثيه کان متاثر ٿي ماتم ڪندا هئا. حڪومت جي ڦٽي وڃڻ کان پوءِ اهو تعزیه مير حسن علي خان راقم الحروف جي پڙاڏي ميرزا فتح علي بيگ مرحوم کي ڏنو ته هاڻ توهين هن تعزیه جي سنڀال ڪريو. جو هن وقت ڏٺو آهي، امام بلرگاهه علي آباد ۾ موجود آهي ۽ اسين به سال به سال اڄ تائين پوءِ عاشوره جو، فجر مهل سيد ثابت علي شاه جو مذڪور مرثيه پڙهندا آهيون. سيد ثابت علي شاه جي مرثين کي ٿسي، ڪيترن سندس هر مصرع شاعرن کي به ذوق ٿيو ته اسين به سنڌي ۾ مرثيه چئون جهڙوڪ سيد عظيم الدين لڌوي، جو ان وقت مير فتح علي خان جو عصر المرتبت درباري شاعر هو، محل سرمست، سيد خير - - - وغيره، پر جيڪڏهن موازنو ڪبو، ته پوءِ ائين چوڻ ۾ وڌاءُ نه ٿيندو ته سيد ثابت علي شاه جهڙو مرثيه، سندس هر مصرع شاعرن، ڪوشش جي باوجود به چئي نه سگهيا.

مٿي چاتايو ويو آهي ته شهزادو مير ڪرم علي خان، ثابت علي شاه جي ڪلام کي گهڻو پسند ڪندو هو، بلڪه ايتريقدر جو شاه کي علم عروض ۽ پنهنجو استاد ڪيائين. انهيءَ سبب گهڻو ڪري جڏانهن به شهزادو مير ڪرم علي خان سرڪاري گشت يا شڪار وغيره تي ويندو هو ته پنهنجي ٻن صحابين سان گڏ سيد ثابت علي شاه کي به پاڻ سان گڏ وٺي ويندو هو. "زيارت نامه" ۾ ثابت علي شاه، مير ڪرم علي خان بابت فرمائي ٿو:

ذوالڪرم ڪرم علي خان مير عالي مفرات

سنڌ سرود جو برادر رب رکسي دائر ٻڌا

بزم عالي جو مقرب خاص محفل جو نديم

باريساب حضرت سهار ٻا عسرو عسلا

ان جي لطف و محڪمت جو سر تي ساهه ٿيو جڏهن

رزق آسائش فراغت حال حاصل ٿيو عطا

ليڪن سيد ثابت علي شاه کي ڪرپلا معافي جي زيارت جي به ڏاڍي هڪ هوندي هئي ته ڪرپلا وڃي زيارت ڪريان. شاه صاحب خوانين ۾ اڳي ئي هٿيار عاليات جي زيارتن کان شريفاب ٿي چڪو هو.

سنه (۱۲۰۸ھ-۱۷۹۳ع) جي سيد ثابت علي شاه شهزاده مير ڪرم علي خان سان گڏ شڪار تي ويندي، شاه بندر تي پهتو. سند ۾ بندر جي ٻڌڻن جي اڃ وڃ ڏسي، ڪرپلا جي ڏاڍي اڪير ٿي ۽ خوشي سان مير صاحب کان رخصت گهريائين:

هم رڪابہ خسرو دوران بنفريبہ شڪار
شاه بندر ڏي ڪشش ڪئي نعت آب و هوا
منزل اول هي مون سر نسي عجب احوال هو
جن ڏلو تن کي ٿي حيرت مون ٿي جيرا جوش ڪيا
اي سند صاحب ولسي نعت ڪرم گتر ڪرم
ڏي نڪر پرورده پنهنجي ڪبي زيارت جي رضا

هينئر به بحري ۽ هوائي جهاز آهن. ان وقت هڪ شهر مان ٻي شهر ۾ وڃڻ لاءِ پنهنجي عزيزن کان موڪلائي پوءِ وڃبو هو. ليڪن هي ته ڪرپلا جو ڏورانهون سفر هو سو به سامونڊي، پٿرن جي رستي تنهن ڪري مير صاحب ٻي ٺٽو ۽ موڪل ٿي ڏنائين:

ڪڏ ڏلاو ڏئي چوي اڃ ناهي سو-م مير ڪر
ڪڏ چوي هل حيدرآباد آنڪئون پوءِ رخصت رضا
سار محض آئينا هڪو چنسي پري پرڏيهه پٽ
هڪو چوي همت پٽي هل ڪر نه هڪو ويلو لعا

پر سيد ثابت علي شاه هڪڙي ٿو رهي هن نه هڪو سند کي ڏاڍو نه هڪو پٿرن جو خيال هڪڙو. ڪرم هڪڙي مير صاحب کان رخصت گهريائين ته آڏو هتان ڪرپلا ويندس. نيڪ مير صاحب سندس عرض قبول ڪيو:

عانت يا خير غمويي فضل سان يرضي جي
خسروي دربار مئون حاصل ٿئي رخصت يا رضا
خسري نيمدي آڏو اسباب پي جيني سفر
هڪڙي هو مطلوب نهن ڪٿائون پٿرن زياده ٿيو هئا

سيد ثابت علي شاه جي ڪرپلا ٿي وڃڻ جي حب ۽ هڪڙي شهزادي مير ڪرم علي خان ۽ سيد آغا اسماعيل شاه جي والد، سيد آغا ابراهيم شاه، فقط جي حاڪم ڏي

سفارشي خط لکي ڏنا. آخر تاريخ ۱۴ ماه شعبان (۱۲۰۸ھ-۱۷۹۳ع) جي ميد ثابت علي شاه بندر تان روانو ٿيو.

ميد غلام علي مائل ابن مير علي شير * قانع * ٿوي ميرن جو خاص درباري شاعر هو ۽ ميد ثابت علي شاه جو گهرو دوست هو تنهن شاه صاحب جي مڪر بلا وڃڻ جي، قطع تاريخ ڇڻي جا هن هيٺ آهي:

پوش ازمن چون معبر خاص عسلي
داعي ميمر ما بهدوقه جعلي
ثابت الحبيب صادق الایمان
آنکرم ڏکي شود ز سال عيان
مي شد از غم در زمان حيات
هم زيارت روضه حضرت
در دور عزم رفتنش مي الحال
شد * ناب عسلي صادق * سال

۱۲۰۸ھ

بهرحال شاه صاحب مڪر بلا وڃڻ وقت مڙي کنو موڪلائي، شاه بندر تان ٻڙي ۾ سوار ٿي، پهرين مسقط ۾ لڏي، جتي مسقط جي حاڪم کي مير حڪرم علي خان ۽ ميد آغا ابراهيم شاه جا، بندر جي ڪاردار جي معرفت خط ڏنائين، جن کي ڏسي، ميربائڻ، شاه صاحب کي اهل و مهل مرحبا ڇڻي سندس گهڻي آڱر يا مڪني، تنهن کان پوءِ مسقط جي حاڪم کان سفارشي خط وٺي پوره ڏانهن روانو ٿيو ۽ اتي هڪي ڏينهن رهي شهر حاتم ۾ داخل ٿي، مسجد ۾ نقل ۽ ظهورين جون نمازون پڙهي آس پاس جون زيارتون ڪندي، مڪر بلا روانو ٿيو ۽ حشره محرم مڪر بلا معالي ۾ گذاريائين، مڪر بلا ۾ پوڄڻ وقت لڙمائي ٿو:

وارد حشر زمين ٿياسون دور صبح نغمت
پهڻي حيران وار هر سو وا حينا هني صدا
روضه عالي ڏسي سڀ ڪنهن رکيو جدي ۾ سر
طاعت حقل ٿي بجا قبلو ڏسو اول لڏا
داخل درگاه القدس ٿي چمي باب الحرم
سر رکي جدي ۾ هڪٻين حمد رهاسي ادا
هو ذهن تاريخ روزه قتل تا هي حشر عام
سڀ زمين مڪر بلا هني عرصه روزه جزا
تا نماز عصر مارو ڏينهن هو آت روزه حشر
بعد هر زوار ڪئي طاعات رهاسي بجا

روزه عاشوره جي مخصوصي زيارت جا شروطن
 آدب مين ان ڏينهن جا ڪيائين پر دعوتوري ادا
 ان فيح الله جي سڀ ڪنهن فريجه پاڪ ٿي
 ٿي رڻسو هئي هئي به زاري وا حينا هئي صدا
 بعد طوفان قتل گهه آيائون محن پاڪ ۾
 فرشتي اقدس رت هنجون روئي ڀرپوسين جا بجا
 جا بجا مين ڏسي ۽ مرڻي ڏسي جا حشر
 روضو هو مائير ميرا پا سرتي ۽ واقعا
 روضه اطهر جي سيراندي هو مير ماتي
 مجلس مائير هئي ات دائمي سج و نما
 خيم ڪاهون بعد مانهار باهر لوج لوج
 سڀ سوئي درگاه عباس علي رڻندا هليا
 محن ۽ عباس جي هو عرصه گام روز حشر
 هڪ زيارت نامو ها چون نامو اعمال ها
 مين جي چائڻڪ جي ڪهون بجا طوفان فريجه
 پاڪ پوري مين رکي مين ميا ميا ٿي شفا
 شگر حق مون ڪرلائي ڪرلا مائين ڏلو
 ڪرلائي ٿي ٿي آلا زوار شام ڪرلا
 آرين مد آرين ثابت علي صادق محب

۱۲۰۸ھ

اي سرپرست سرتي زوار شام ڪرلا

ڪرلا معالي ۾ ڪن عالمن ثابت علي شاه جي عزت الزاڻي ڪئي، جيئن ته سيد
 مهدي شهرستاني مجتهد اعظم مٿس ڏاڍو مهربان ٿيو ۽ پنهنجو دوست سمجهي، سيد آغا
 ابراهيم شاه ڏي هڪ خط لکي ڏنائينس. تنهن کانسواءِ سيد علي مجتهد ۽ مولوي آغا
 عبدالرحمن بن مولوي محمد باقر، ثابت علي شاه کي مٿي، پرهيزگار صوم و صلوٰه جو
 پابند ٿي کيس ڏاڍو مان ڏنو، بلڪه هڪ پروانا به لکي ڏنائينس. ازانسواءِ سيد حسن
 شاه جو شاعر هو ۽ تخلص ”حسن“ هوس، تنهن به سيد ثابت علي شاه سان ڀلايون ڪيون.
 ائين ته سيد حسن شاه ڪنهن زماني ۾ سيوڌل به آيو هو ۽ شاه صاحب جي والد جي ساڻس دوستي
 هئي. ”حسن شاه“ کي سيد ثابت علي شاه جو ڪلام پسند آيو ۽ هڪهي جو ڪلام
 پاڻ وٽ ٽلپند ڪيائون. بهرحال ڪرلا جي زيارت کان پوءِ شاه صاحب ڪاظمين ويو
 ۽ محرم جي ۲۰ تاريخ کان پوءِ سارو بهجي، چار ڏينهن رهيو، تنهن کان پوءِ نجف

اشرف جي زيارت ڪري، ڪوئي بهتو ۽ وري ڪاظمين شريف وٺي جتي اسام حسين عليه السلام جو چهر ڪيائين. اهڙي طرح سيد ثابت علي شاه بنان ڪنهن تڪليف جي عزت ۽ احترام سان جلد زيارتون ڪيون ۽ ڏاڍي خوشي حاصل ٿي، جو بادشاهه ڪربلا سندس من جي مراد پوري ڪئي. انهيءَ سعادت نصيب ٿيڻ کان پوءِ شاه صاحب پنهنجي شعر ۽ ثابت جي پٿرن ڪٽي ”زوار“ نه ڪٽي ”ڪربلائي“ تخلص ڪم آڻڻ لڳو. شاه صاحب سنه (۱۲۰۹ھ-۱۷۹۴ع) ۾ سفر باظر ڪري، موٽي سنڌ ۾ آيو. سيد غلام علي ”ماثل“ لتوي ثابت علي شاه جي سنڌ ۾ موٽي اچڻ تي هي قطع تاريخ چئي:

ٻار چئون ڪرد ائين شرف حاصل
مال ڊيگر به منجهه شد واصل
مال ائين خوشي نمود صدق نشان
شد ز ”ثابت علي“ به صدق بيان

۱۲۰۹ھ

تنهن کان پوءِ جڏهن سيد ثابت علي شاه پنهنجي طرفان -وڻائون مڃڻ کي ڏاڻ ڏاءِ درٻار ۾ آيو تڏهن ان وقت شهزاده مير ڪرم علي خان جي اڳيان جيڪو قصو پڙهيائين، تنهن جو انتظاب هڪ ٽپي ٿو:

السلام اي دوستان مسن تحفه ها آورده ام
مهر سبح بونراب ڪربلا آورده ام
مجدد ها ڪردم خطارا بر دره شاهر شهيد
روئي ڪرد آلوده از خاک ڪر شما آورده ام
گريه ها ڪردم به بيدار سيد الشهدا حسين
چشم گريان روشن از نسيم عطا آورده ام
با الهي از ڪرم ڪن رحم بر ”ثابت علي“
بر خطايم بر تو آمهه عطا آورده ام

انين چون ۾ مبالغو نه ٿيندو ته چغتاي سنڌي ادب جي هر گوشه ۾ ثابت علي شاه جي قادرالڪلامي جو سار نغمه زن آهي. واقعي سيد ثابت علي شاه مرتبه گوئي ۾ پنهنجو مال پاڻ آهي.

بهر حال سيد ثابت علي شاه ۽ سندس ڪلام جي ميرن، وزيرن، اميرن، توڙي خاص و عام ۾ نهايت مقبوليت هئي. سندس مرتبه شوق سان پڙها ويندا هئا، ميرن وٽ سيد ثابت علي شاه جي ڪلام جي اهڙي نه مقبوليت هئي، جو جڏهن مير فتح علي خان -

(۱۲۱۴ھ-۱۸۰۲ع) ۾ وفات ڪئي. انهن سندن مقبري تي جيڪا قطعه تاريخ لکيل آهي،
 سا سيد ثابت علي شاه جي چيل آهي. حالانڪ ٻيا به گهڻائي شاعر هئا، پر شهزاده مير
 گرم علي خان، سيد ثابت علي شاه جي چيل تاريخ کي پسند ڪيو.

شهر شهادت سلام شهيد رحلت ڪرد
 مير فتح علي خان خديو صاحب عصر
 بگمت ثابته زوار ماله تاريخ
 ”مڪين قصر بهت“ و ”مڪان بهتني قصر“
 ۱۲۱۴ھ (تاريخ وفات) ۱۲۱۸ھ (تاريخ مرقد)

مير فتح علي خان جي وفات کان وٺي، جڏهن مير غلام علي خان تخت نشين ٿيو،
 تڏهن ان به پنهنجي دربار ۾ سيد ثابت علي شاه جو اهوئي مرتبو قائم ۽ برقرار رکيو،
 ڇاڪاڻ ته سيد ثابت علي شاه کي ڪنهن به ڏورانهن ڏيڻ ۾ ڪونهيو. جنهن ڪري
 سيد ثابت علي شاه روزانو دربار ۾ پيو ايندو ويندو هو.

اصل قصو هيئن آهي ته ٿاهه حاڪمن ڪلهوڙن کان سنڌ جي حڪومت وٺي کان
 پوءِ پنهنجي همعصر ايران جي قاجاريه سلاطین سان گهرا روابط قائم ڪيا ۽ وڪيلن جي
 آمدولت ۽ هڪ ٻي ڏي تحفه آمدولت موڪلڻ آخر ٻنهي قائم رکيا.

دستور مطابق مير غلام علي خان جي حڪومت ۾ شهنشاه ايران فتح علي شاه
 قاجار جي طرفان وڏي پهر ۾ سيد ميرزا اسماعيل وڪيل ٿي سنڌ ۾ آيو، جنهن جي مارجا
 تي سيد ثابت علي شاه هڪ مٺوي لکي، ايران جي وڪيل کي سنڌ ۾ وقت جي حاڪم
 مير غلام علي خان ٿاهه ۽ دارالحڪومت جو تعارف هن ريت ڪرايو:

انتخاب

بیا مارجا خبر منضم بیا
 خضر مستندسا عسوي دم بیا
 بیا تاسور از عسلي ولي
 ز فتح عسلي شاه فتح علي
 شه منده کشور غلام علي ست
 ز اسير مسي هم نامر علي ست
 مسن و مسجد و منبر و مومنان

* سيد ميرزا اسماعيل حڪومت ايران طرفان پهريون دفعو مير فتح علي خان جي عهد
 حڪومت ۾ سنه (۱۲۱۴ھ-۱۷۹۹ع) ۾ دارالسلطنت سنڌ ۾ آيو هو.

علياً ولي الله هر جا اذان
شم مننده با شاه ايران مدام
بوفق و وفاؤ جهان بسا نظام

ابهية سبب سنه (۱۲۱۹ هـ - ۱۸۰۴ ع) و شهزاده مير حڪرم علي خان جي سفارش تي ٺاھڻ سرڪار سيد ثابت علي شاه کي ايران ڏي مقرر ڪري موڪليو. شاه صاحب ايران ڏي وڃڻ وقت هڪ نظم و فرماني ٿو ته:

محمدر حاتم اسم ميمبر آئيم اطهر
بسم سرڪ طلب از قبيلم ايتقان رفتم
ناح يا جيسف پير گرهه و نسيخ و خنجر
اسپ و زين بدن و دُرّ و حواه ز حلقان و استم
يک گهر يکسي فندمهار سربر کابل
منعبر شم طلب از حضرت خاقان رفتم
مننده کشور بشکرمه و بهر دو دهره
خاصه حاگير طلب بهر باوچان رفتم

مٿئين نظم جي پڙهڻ مان معلوم ٿيو ته شاه صاحب سنڌ مان مٽار ۽ ڪابل کان ايران ڏي ويو ۽ پاڻ مان مير صاحبن طرفن شهزاده ايران لاءِ گهوڙا، قلعي قرآن مجيد، لاش بها جواهر، مڙاؤ نلوارون ۽ شڪيل (تلوار جي ميان ۾ ٺاھڻو خنجر) وغيره کڻي ويو. ايران ۾ پهچڻ شرط شاه صاحب پهرين آستان قدس (مشهد مقدس) جي زيارت کان شريفاب ٿيو. پوءِ دارالحڪومت ايران ڏي روانو ٿيو، جتي فتح علي شاه قاجار جي درٻار ۾ شاه صاحب ميرن جون سوغاتون ڏني ۽ سفاري فرائض پورا ڪري، بادشاه جي مدح ۾ قصيدو پڙهيو، جنهن جو مطلع هي آهي:

ملڪ بسم دعوت دين خواند خطير ايمان
بسم فتح فتح عيسى شاه بسم جميع جهان

سنڌ ۾ واپس اچڻ کان اڳ، شاه جي مدح ۾ ثابت علي شاه وري ٻيهر هيٺيون قصيدو پڙهيو:

ميرمهان فضا جبرهان	منشور قطر ارکان
کالوحي من الرحمان	والنصر من الفرقان

فتح علي شاه قاجار قصيدا پڙهي، ثابت علي شاه کي انعام اڪرام مان نوازي سنڌ

ڏانهن واپس وڃڻ وقت مير صاحب لاه جيڪي باباب نهما ڏنا، تن مان ميرجو ذل قابل ڏسڻ آهن:

ڪاشان جا ريشي دوشاهه، چيني جا سفش چار وڏا شاه ڪاسه، جواڻو هٿيار، سڻٽلا قرآن مجيد ۽ مختلف ڪتاب، انهن کان سواءِ (۱) حضرت علي عليه السلام جي قلم وارو پٿر ۽ (۲) حضرت ثامن الحجج علي بن موسي الرضا عليه آلاف والتحيه والثناء جو خطر ڪوئي ۽ لکيل قرآن مجيد، جنهن جو پهريون آڌ مير صاحب ڏي موڪليئون، جو اڄ تائين ڏاهري ڪتب خانو ۾ محفوظ آهي ۽ قرآن جو ٻيون آڌ شاه ايران پاڻ وٽ رکيو، جيڪو هن وقت آستانه قلم جي رضويه ميوزم ۾ موجود آهي.

سيد ثابت علي شاه سنڌ ڏي واپس اچڻ وقت وري به ٻيهر حضرت اسام رضا عليه السلام جي روضي مبارڪ تي ويو ۽ زيارت کان مشرف ٿي واپس وطن آيو. اهڙي طرح سيد ثابت علي شاه سارني فرائض پورا ڪري، جڏهن دارالحڪومت سنڌ ۾ آيو ۽ مير صاحب کي سولائيون وغيره ڏنائين، جي ڏسي (۳) مير صاحب تمام خوش ٿيا. سيد ثابت علي شاه جي سنڌ ۾ سوني اچڻ تي سيد غلام علي مائل هيٺ ٺهل ڪري تاريخ هنن چئي آهي:

ماده تاريخ

آمد "ثابت علي" چيوڪ به سيد و ملا
باز ز ايران به سنڌ طرف به ڪامر جيلي
سال قلميش به سنڌ هانمر غيبر به
گفت "سيد و ملا آمد ثابت علي"

۱۲۱۹ھ

(۱) اهو پٿر اڄ تائين حيدرآباد ۾ اسٽيشن جي ويجهو "شاه جي قلم" جي نالي سان مرجع زيارت کلي خاص و عام آهي ۽ مٿس مير نصير خان جو لهرابيل قبو آهي.
(۲) محقق احمد گيجن معالي جي تاليف ڪيل ڪتاب "راهنمائي گنجينه قرآن" جي صفحہ ۱۹ تي ڏنل فوٽي سان جڏهن ميرن واري قرآن جي ٻيٽ ڪئي وئي تڏهن ان تي به ايران جي سابق بادشاهن جوڊ ساڳيون پهرون ۽ ساڳي شاه عباس صفوي ڪير جي تحرير موجود آهي.

(۳) مير صاحب يعني مير غلام علي خان، مير ڪرم علي خان ۽ مير مراد علي خان.

ڪيترائي نازڪاھي فرمان شاه صاحب جي اولاد وٽ موجود آهن، جي منهنجي نظر مان گذريا آهن. مثلاً سيد ثابت علي شاه جي نالي ميان عبدالسي خان عباسي، مير فتح علي خان ٽالپر، مير علام علي خان ٽالپر، مير ڪرم علي خان ٽالپر، مير مراد علي خان ٽالپر جا لکين فرمان آهن ۽ سيد ثابت علي شاه جي وڏي فرزند سيد اسد علي شاه جي نالي مير ڪرم علي خان ٽالپر، مير مراد علي خان ٽالپر، مير نور محمد خان ٽالپر، مير محمد نصير خان ٽالپر، مير صوبدار خان ٽالپر، مير محمد خان ٽالپر جا لکيل آهن، هي سڀئي فرمان آهن ۽ تاريخي دستاويز سمجهڻ گهرجن.

سيد ثابت علي شاه کي ڪڏهن به مير صاحبن جي درٻار ۾ حاضر ٿيو هوندو هو نه هڪ ڏينهن اڳوڻا حيدرآباد ۾ ايندو هو ۽ حيدرآباد جي قلع جي اڀرندي پاسي قلع واري چاڙهي وٽ سيد ڏنل شاه جي اوطاق تي اچي ٽڪندو هو، جتان ٻي ڏينهن صبح جو سرڪاري لباس پهري مير صاحبن وٽ درٻار ۾ حاضر ٿيندو هو. اتي ڪڏهن ڪڏهن مير صاحبن جي مدح ۾ قصدا پڙهندو هو ۽ ڪڏهن ڪڏهن سرڪاري طرح مير صاحب کيس کيس فيصلي ڪرڻ لاءِ ڏيندا هئا. ان اهڙي نه خوش اسلوبي سان فيصلا ڪندو هو جو ڏهون پاڻ ۾ راضي ٿي ويڙهون هيون. ان سلسلي ۾ ڪڏهن ڪڏهن مير صاحبن جي حڪم موجب ڪنهن جانچ تي به ويندو هو ۽ جانچ کان پوءِ رپورٽ مير صاحبن کي پيش ڪندو هو. جڏهن مير غلام علي خان ۽ مير سهراب خان جي وچ ۾ معمولي انگزار ٿيو ته ان وقت پيغام رسائي لاءِ سيد عظيم الدين دهلوي خان سيد ثابت علي شاه سرڪاري حڪم تي چار پنج دفعه خبرپور آيو ويو.

جيئن ملتان ۾ سيد ثابت علي شاه جي وڏن کي دهليءَ جي بادشاهن کان صدون زمينون ۽ جاگيرون مليل هيون، تن تي هن جو سڌو وٽ گذرندو هو، تنهن سيد ثابت علي شاه، ٽالپري درٻار ۾ سندس اثر رسوخ هوندي به ڪڏهن اهڙي قسم جي جاگير يا زمين جي کپ نه ڪئي، جنهن جا به سبب هئا: هڪ ته شاه صاحب دولت کي تمام حقارت سان ڏسندو هو، ٻيو ته هيڙي کيس ضرورت هئي تنهن کان چئوڻا سمجھڻ وجهه ۽ لوازم مير صاحب کيس ڏيندا هئا، جنهن ڪري کيس زمين ۽ جاگير جي گهرڻ جي ضرورت ئي پيش نه ٿي.

سيد ثابت علي شاه نهڪه گذار هيو. حيدرآباد رات جو ۴ بجي ٿله مان اٿندو هو. نماز ۽ نذران جي دؤر کان فرار ٿي پوءِ شعر چونڊو هو. شعر چوڻ وقت شاه صاحب زار و فطار ڏندو هو. پوءِ اهو شعر اعليت عليهم السلام جي فضائل ۽ محي يا مصائب ۾ هجي، يعني مثبت محي يا منفي منفي شعر چوڻ جو ٻيو هي به طريقو هو ته ڪڏهن پاڻ سفر تي ويندو هو ۽ پوءِ هتي سندس مڪتوب ٿيندي هئي، اتي جڏهن اڪيلو ٿيندو هو، تڏهن شعر چونڊو هو شعر چوڻ وقت ڪڏهن به سندس طبيعت جي رواني سوج و سڪار جي محتاج نه رهي. جتان نه هڪ دفعي صبح جي وقت شاه صاحب

دستور مطابق ڏنل شاه جي اوطاق ۾ ويٺو هو ته هڪ هندو عورت پنهنجو پٽ هنج نبي
کنيو بي وٺي پر ڇوڪرو ٽيچ پٺن لاء ڏاڍي دردناڪ آواز سان پي رنو. اهو منظر ڏسي
شاه صاحب کي هڪدم شهزاده علي اصغر جي آڇ ياد پئي ۽ پڇاڻي ڪري مرنه چوڻ شروع
ڪيائين ”ڪير پٺن وارو پٽ جهنگو مري ڪير ري“

سيد ثابت علي شاه جو پڙ پوٽو سيد اسداد علي شاه مرحوم ڳالهه ڪندو هو، ته
هڪ دفعي مير ڪرم علي خان جي فرمائش تي، مٿيارن جي ٻير سرهندي (شاهد ٻير عبدالعزیز
سرهندي مرحوم) سيد ثابت علي شاه جي دعوت ڪئي. شاه صاحب مٿيارن ويو. ٻير صاحب
مرحوم به پنهنجي وقت جو جيد عالم فاضل هو. سيد ثابت علي شاه به ٻيچن شرط گهوڙي
تان لهي ۽ ٻير صاحب سان اوطاق ۾ کيڪر بازي ڪري، لسي البديده هي مثبت
”نسر لاله الله“ فارسي ۾ چوڻ شروع ڪيو. جڏهن ثابت علي شاه سمورو مثبت چئي
ختم ڪيو، تڏهن ٻير صاحب مرحوم نهايت خوش ٿي کيس احسن احسن چئي پاڪر پاتائين.
دستور مطابق محرم جي مهيني ۾ هر سال سيد ثابت علي شاه حيدرآباد ۾ ايندو
هو، عشره محرم بعد ٽي ڏانهن ويندو هو، جتي اڪثر اٺا عشري خواجن وٽ رهندو هو
۽ رات جو مڇلي تي درگاه (۱) ”جلوه کله امسين“ ۾ سڄي رات جاڳي عبادت ڪندو هو.
ڪڏهن ڪڏهن سيد لطف علي تخلص ”مست“ رضوي جي اوطاق ۾ ان جي پوين سان
ملڻ به ويندو هو ۽ ڏاڍي چاه ۽ هڪ سان رضوي سيدن کي چوندو هو ته هي
منهنجي استادن جي، استاد جي جاء آهي. يعني مولوي غلام علي ”مداح“ جي والد،
محسن لتوي، جو سيد لطف علي استاد هو.

(۱) ڪتاب نعت الطهرام خوله تحفة الظاهرين ۾ راوين جو بيان آهي ته مڇلي تي مڇڙو
پڪرار پڪريون چاريندو هو. جڏهن پڪريون انهي خاص ميدان وٽان لنگهنديون هيون
ته نهايت خاموشيءَ سان پاسو ڪري اڳتي وينديون هيون. پڪرار اهو حال ڏسي حيران
ٿيو. آخر هڪ ڏينهن پڪرار انهي جڳهه تي هڪ بزرگ کي نهايت ادب سان دعا گهرندي
ڏٺو. پڪرار کانئس سڄي حقيقت پڇي، جنهن تي هن بزرگ چيس ”اين جا، پاڪان و
برگزیدگان الله است که عالم ملک و ملکوت گردن امانت بزرگ ایشان نهادند.“
اهو واقعو ۴۸۱ نظام الدين کان به اڳ جو آهي. (۸۶۶ھ-۱۴۶۱ع کان ۹۱۴ھ-۱۵۰۸ع)
۴۸۱ جي دؤر ۾ ماڻهن مخدوم احمد ۽ مخدوم محمد کي انهي جاء تي نهايت خشوع ۽
خضوع سان دعائون گهرندي ڏاڍا، جنهن کان پوءِ انهي جاء جو عزت ۽ احترام ڪري
مجاور حدبندي ڪرڻ لڳو. انهيءَ ڏس ۾ پهرين حدبندي ميان ملوڪ شاه هڪڙي بزرگ
ڪئي. ان کان پوءِ چار ديواري ۽ چوٿرو يعني تلهو نواب سيف الله خان ٺٽي جي صوبدار
(۱۱۶۰ھ-۱۷۲۷ع) ۾ لهرايو. بعد ازان موجوده قبو ميان نور محمد خان ڪلهوڙي سنه ۱۱۵۳ھ
۱۷۴۱ع ۾ تعمير ڪرايو. ان بعد سيد ثابت علي شاه جي عرض تي مير غلام علي
خان ٽالپر نئين سر مرمت ڪرائي. تنهن کان پوءِ قبرن جي ويان لاءِ هڪجي نجر مير
نصير خان (۱۱۶۴ھ-۱۸۴۲ع) ۾ لهرائي.

سيد غلام مرتضي شاه "مرتضائي" رضوي لکوي، منظوم قصه "يوسف زليخه" مثنوي چئي سنه (۱۳۰۸ھ - ۱۸۹۰ع) ۾ ڪتاب شايع ڪيو، جنهن جي صفحي ۲۰ تي لکي ٿو ته، محمد محسن، صباغ (ڪنهياني) جو فرزند ميان غلام علي، "مداح" تخلص، صاحب علم، عربي ۽ فارسي ۽ جفر ۽ رسل ۽ نجوم ۽ قیامه ۽ مطلق ۽ معاني ۽ تفسير ۽ حديث ۽ سير ۽ بڪتائي روزگار هو ۽ ميان سرفراز ڪنهيوزي جو استاد هو. سيد ثابت علي شاه ڪر بلاني پوهائي، جوسنڌ ۽ سنڌي سخن جو سرئين ۽ معتق ۽ استاد سخن ٿي گذريو آهي، سو به هن صاحب جو شاگرد هو. سيد ثابت علي شاه زوار ڪر بلاني، جڏهن لکي ۽ اهو تخلص مير صاحب مير لطف علي خان جي، جائن جي زمين چمي، چونڊو هو ته هي منهنجي استادن جي استاد جي جاء آهي ۽ معتق "اي تون ستر حق جو مظهر يا امير المؤمنين" مير لطف علي خان جي اوطاق ۾ ساداتن جي خواهش تي في البداهه جوڙيائين.

سيد ثابت علي شاه جڏهن به حيدرآباد ۾ ايندو هو، تڏهن سندس اچڻ جو ٻڌي ڪيترائي شهر جا عالم داخل، شاعر سائس ڪچهري ڪرڻ لاه ايندا هئا. شاه صاحب نهايت پر خلوص ۽ خوش مزاج هو. جڏهن به ڪنهن سان ٻلجي ڏاڍيان نه ڳالهائيندو هو. هڪ دفعه حيدرآباد ۾ سيد ثابت علي شاه حيدرآباد ۾ سيد ذنل شاه جي اوطاق ۾ تڪميل هو ته سيد فضل الله شاه، صوفي سائس ملاقات ڪرڻ لاه آيو. دوران گفتگو هڪ ٻي سان اردو شعر ۾ هيئن موجب سوال جواب ڪرڻ لڳا:

سوال: سيد ثابت علي شاه:

"مردانم خدا خدا نياند"

جواب: فضل الله شاه:

"ليکن ز خدا جدا نباشد"

سوال: فضل الله شاه:

هي نچه به به بوجهرن جو که آدم کچو کيا به
اس اربع عناصر ميں روان دم کچو کيا به
حق کهنه به تصور کو تم دار به کهنجا
بهر هر اهي کهنه که نهی نه کچو کيا به

جواب: سيد ثابت علي شاه:

ترکيهر عناصر سوا آدم کچو کيا به
من امر قل الروحي سو آدم کچو کيا به

ۛ ڪنهن ۛ منصوبو ڪو ۛر ڌار ۛ ڪونهڻا
ۛر ۛر اٻڻي ڪنهن ڪي ٻئي تر ڪم وڪيا ۛ

سوال سيد فضل الله شاه:

جاگتا ڪون ۛ آس ۛسٽلي ڪي روزن ۛ لڳا
ۛروا ڪي ڪا ۛ اِس آنڪيون ڪي ايسوان ڪي ۛج
جسنيءَ سجدو نه ڪيا حق ڪي ڪنهن آدم ڪو
نهن معلوم ڪريس ڪون تها شيطان ڪي ۛج

جواب سيد ثابت علي شاه:

جاگتا روح ۛ آس ۛسٽلي ڪي روزن ۛ لڳا
ۛروا نور ڪا ۛ اس آنڪيون ڪي اوان ڪي ۛج
سعدو آدم ڪو نه تها اس ڪي سجود ڪو تها
ۛر خودي سڀ ۛر خدا تر ۛ شيطان ڪي ۛج

سوال سيد فضل الله شاه:

دٻر ميسر ميسر مي خدا دٻڪها
نم نمي ڪمي مي جاڪي ڪها دٻڪها

جواب سيد ثابت علي شاه:

هر تو بنده ۛ اٻئي آنڪيون ڪي
ٻان نه دٻڪها ڪو نور وان دٻڪها

ناه صاحب جو ڪلام تن قسن جو آهي. هڪ خودساخته ۛ ۛو مير محمود
تخلص ”ماهر“ ٺٽوي، مير غلام مصطفيٰ مخرون ٺٽوي، مير عبد الله تخلص ”مستڪين“
دهلوي ۛ لطيفي بيان محمد علي مستڪر پنجابي جي فارسي ۛ اردو مرثين ۛ متنبن جا
ترجما ۛ تقيق.

رائف الحروف جي پڙ ڏاڏي ميرزا فتح علي بيگ ”مع“ جو والد، ميرزا مراد علي بيگ
”سائل“، مير سهراب خان والي خيرپور رهاست وٽ، ملازم هو ۛ وٽس فارسي، اردو
مرثيه سنت پڙهندو هو. ان زماني ۛ خيرپور جي ميرن ۛ حيدرآباد جي ميرن جي وچ ۛ سرڪاري
لڪڙم ٻئي هندي هئي ۛ طرفين جا وڪيل ٻيا ايندا ويندا هئا. ازانسواءِ شاه صاحب،

اڳي ئي چار پنج دهم سرڪاري طرح خيبرپور ۽ اڄي چڪو هو، جتي سندس سلاطنت ميرزا مراد علي بيگ سان ڪيئي دفعا ٿي، جيئنوڪ ميرزا مرحوم ابي ذاتي شاعر هو ۽ فن شاعري کان بخوبي واقف هئڻ جي باوجود، شاه صاحب جي خلوص نيت سان همت ۽ احترام ڪندو هو ته رڳو ايترو ٻاڪه سيد ثابت علي شاه کسي مرثيه ڪوٺي ۽ پنهنجو استاد ڪيائين. ان کان پوءِ ميرزا مراد علي بيگ، مير بهرام خان جو وڪيل ٿي اڪثر شاه صاحب سان گڏ حيدرآباد جي ميرن جي درٻار ۾ ايندو هو ۽ ساڻس گڏ سندس فرزند ميرزا فتح علي بيگ به هوندو هو. ميرزا مرحوم پاڻ ئي استاد کسي ايلڊو مهربان ڏسي سوهڻ مان بي شادي ڪئي ۽ اهوئي هڪ اهڙو ذريعو ٿيو، جنهن سبب ميرزا صاحب مرحوم جي شاه صاحب سان وڻهڪ وڃي وئي. جنهن سبب ڪڏهن ڪڏهن سوهڻ و، سيد ثابت علي شاه ۽ ميرزا مرحوم، پنهنجا مرثيه مجلسن ۾ گڏجي سوز خواني ۽ ٻلاندا هئا. سنڌ ۾ انان ئي سوز خواني جو رواج شروع ٿيو. ساڳي طرح ميرزا صاحب مرحوم خيبرپور ۽ پنهنجي فرزند (۱) ميرزا فتح علي بيگ ”فتح“ سان ۽ ڪڏهن آخوند محمد عالم ”عالم“ سان سوز خواني ۽ سيد ثابت علي شاه جا يا پنهنجا تصنيف ڪيل مرثيه پڙهندو هو. سيد ثابت علي شاه استاد ۽ ميرزا مراد علي بيگ ”سائل“، ان جو شاگرد نهن کي راتم الحروف جا بزرگ باعشر فخر سمجھندا هئا ۽ ٻار ٻار مجلسن ۽ محفلن ۾ اهڙا تذڪرا پيا ڪندا هئا جي روايتون سرنديهنه اسان جي حدان وڃا تائين هلنديون اين ۽ اهوئي سبب آهي جو سيد ثابت علي شاه جي ڪلام جو مواد اسان جي بزرگن جو گڏ ڪيل، جيترو اسان جي گهرائي ۽ موجود آهي، اوترو شايد پوري سنڌ ۾ ئي ڪنهن هٿ ڏسياب ٿي نه سگهي. سيد ثابت علي شاه کي تقرير جو به خاص ملڪو هو، سندس معاملو نهايت وسيع هو، ان هوندي به اڪثر ”ڪتاب روضه الشهدا“ مان تقريرون ڪندو هو ۽ تقريرن ۾ اهليت ۽ عظام جا معجزه وغيره بيان ڪندو هو. اها کيس قدرتي ذات هئي ۽ ذهني ڪمال هو، جو ڳالهه ڳالهه تي شهر پڙهندو هو. پوءِ ڪٿي اهو ٻين شاعرن جو، عربي يا فارسي جي يا اردو ۽ سنڌي جي.

ڪن دوستن جو چوڻ آهي ته سيد ثابت علي شاه مير انص ۽ ميرزا دبير جي مرثين جا ترجما ڪيا آهن، پر اهو سراسر غلط آهي. سيد ثابت علي شاه جي ولادت سنه (۱۱۵۳ھ-۱۷۴۰ع) ۾ ٿي ۽ ولادت سنه (۱۲۲۵ھ-۱۸۱۰ع) ۾ ٿي. مير انص جي ولادت (۱۲۲۰ھ-۱۸۰۵ع) ۾ ٿي ۽ وفات (۱۲۹۱ھ-۱۸۷۴ع) ۾ ٿي. ميرزا دبير جي ولادت (۱۲۱۸ھ-۱۸۰۳ع) ۾ ٿي ۽ وفات (۱۲۹۲ھ-۱۸۷۵ع) ۾ ٿي. مٿين ستن مان معلوم ٿيو ته مير انص ۽ ميرزا دبير اڃا من مٿل ڪتاب ٿيا هوندا ته سيد ثابت علي

(۱) ميرزا فتح علي بيگ ”فتح“ ۽ آخوند محمد عالم ”عالم“ ميرزا مراد علي بيگ ”سائل“ جا، ٻن مرثيه ڪوٺي ۽ شاگرد هئا.

شاه وفات ڪئي. اهو آءِ دعويٰ سان چوندس ته مير انيس جي استاد مير خليل ۽ ميرزا دبير جي استاد مير ضمير جو به ڪلام نه سڏ ثابت علي شاه ڏٺو ۽ نه انهن جا ڪجهه ڪيائين. تنهن ڪري ان تي وڌيڪ بحث ڪرڻ يا لکڻ اڃا به ٿيندو.

سيد ثابت علي شاه، اديب، عالم، فاضل هنن سان گڏ مٺي، پرهيزگار ۽ صوم و سلوات جو پابند هو. جيڪي خوبون ڪنهن عالم، مٺي ۽ پرهيزگار ۾ هنن گهرجن سي سموريون شاه صاحب ۾ هيون. سيد ثابت علي شاه، بدن جو پورو بنو، ڪشاده بهاني، ڪتابي جهرو، رنگ سفيد مائل ۽ قد جو ڊگهو هو. مٿي تي مائي رنگ جي ڀڳ، ساڻو بهراڻ، نيري رنگ جي سلوار، بهراڻ جي مٿان چيلو ٿي بندو ۽ علي بند اها سندس دائمي پوشاڪ هئي. دم ۾ خاڪو شفا جي تسبيح ڪندو هو ۽ جي هٿ ۾ ذوق جي سنڍي پائيندو هو جنهن تي هي الفاظ ڪجهه ٿيل هئا ”ثابت علي ڪربلائي“ ۱۲۱۵ هجري يا علي مدد جا.

شاه صاحب پنهنجي حياتي ۾ جاءِ پويان سال، پنهنجي وطن سيوهڻ ۾ گذاريا جتي حسبِ عادت قلندر شهباز جي روضي ۾ ڪلام پاڪ جي روزانه تلاوت ڪندو هو. پري سبب ضعف ۽ قناعت وڌي ويو ۽ پاڻ عليل گذارڻ لڳو. شهزادي مير ڪرم علي خان جي ڪم سان پوهن جي ڪمڊين، شاه صاحب جو علاج ڪيو ليڪن قبول شاه جي ”توڙي عمر نوح ته به آخر فنا آخر فنا“. نيٺ وڏي عمر ۾ مير غلام علي خان جي عهد حڪومت ۾ تاريخ ۲۷ جمادي الثاني سنه (۱۲۲۵ھ-۱۸۱۰ع) ۾ درگاه ”ابذر واحد عالم الغيب“ ڏانهن شاه صاحب جي روح برفروش پرواز ڪيو ۽ سندس وصيت

۱۲۲۵ھ

مطابق سيوهڻ جي پراڻي قبرستان ۾ جنهن کي ڪربلا چوندا هئا ۽ اڃا به چوڻ ٿا، اتي دفن ٿيو. سيد غلام علي ”بائل“ شاه صاحب جي وفات تي حسبِ ذيل قطعات، تاريخ وفات چوڻ آهن:

چون معجب شاه دين مسدح آلر مصطفیٰ
 آنکه از صدق و عقيدت در محبت داشت جسوش
 ولست از دنيا به جنت گنت هم بسزم علي
 شاعر و مدلل از کفر مافقي کسوثر کرد نشوش
 سال وصال آن معجب واصل بسزم علي
 گفت ”هم بسزم علي ثابت علي“ ۱۲۲۵ھ

۱۲۲۵ھ

ایضا

این زمان از چگونگی حکم نفا
بائیت و لا و صدق دلی
از پسرانی زیارت شاهان
هاتفر گفت سال رحلت او
کسم صدق دل است مام رر
آن محبت علی و آل علی
کرد رحلت ازین جهان بعد
های ثابت علی صادق گو

۱۲۲۵ هـ

در چنان باد دائر آن مقبول
خاص در حضرت جهان دایم
داعی دوستان آل رسول
باد داعی میر پسر "کرم"
"مائل" حق پادشاه از اخلاص
خواهد از حق ابد شفاعت خاص

امان وری به حق، جانسون تا تم سید ثابت علی شاه سیدمن و تولد تو و
وفات به سیدمن و نی حکایت و سید مرحوم جو مدین به "آبی نی آبی" اهلی قسم جو
احوال شاه صاحب مرحوم جی تصنیف مکمل "زبیر نام" مان، کتاب جی، شروع و نی ذری
چکنا آبیون.

سید "مرتضائی" لکوی به ۱۸۹۰ ع و بنه جی تصنیف مکمل کتاب (منظوم)
"بوسف زلیخا" جی شروع و سنه جی به سادات جو مختصر ذکر حکو آبی، تنهن جی
منه ۷۷ به سید ثابت علی شاه ثابت حساب ذیل احوال لکبو آبی:

سید ثابت علی شاه زوار حکیمانی علیهم الرحمة

(جو سنه زی زبان اندر سرین و منبت و زیارت نام و غیره و شاعر، استاد
مکمل فن، مشهور، تنهن جی مختصر خبره)

هن صاحب جو و ذو سید نور محمد شاه، ملتان و رحلت جت، سید فریب
و سندس عزیز گشتا، شهر ملتان و جانسون و قبرستان و کوه پکا و مسجدون،
جهوی سید عبدالکفور و مدرسو سید عیسی جو مشهور و کمال گدوت، جو
ملتان کی نزدیک آبی، آب سندن زراعتون و باغ و بادشاهن، هندستان جی کان،
پوسیا مقرر، پوه سید نورمحمد، نواب اعظم خان -ان آبی سنه و و مرشد
ورتو ائس فنددر مخدوم لعل شهباز عید الرحمة، تلمه فقر و ثروت شاه لالو زابو
ائس، نواب اعظم خان حید معزول شو آبی، هی صاحب شهر سیدمن و واهی
رهبو آبی، پوه سندس والد (سید ثابت علی شاه جو والد سید سدار، علی شاه)
به سنه و به جگی رونق مان گذارپوه هن خاندان و علم عربی و فارسی، اصل گشتو

هو ۽ پاڻ سيد ثابت علي شاه هڪڙي لائق علم عربي ۽ صاحب حاصل جو ۽ سندس ڪلام عربي ۽ فارسي ۽ سنڌي، گهڻو جڏهن زيارت تي هڪڙي لائق هو، تڏهن تاريخ جوڙيا، ”ثابت علي صادق“ جڏهن موٽي آيو تڏهن ”ثابت علي صادق“ سندس زيارت نامو ۽ اوائل احوال، سڀ سندس نظم ۽ ڏنل، سنڌي مرثين ۽ منبت ۽ استاد العصر تي گذريو. فرزند سندس سيد احسان علي، تمام قابل ۽ گویا هو، هو سڀ ڪنهن ڳالهه جي مثال تي، قرآن شريف جي آيت ۽ حديث نبوي مشنوي جو بيت ۽ پيءُ پنهنجي ثابت علي ۽ پٽائي صاحب جو بيت چونڊو هو ۽ سيد امداد علي هو سندس فرزند، جنهن جو هاڻي اولاد بيان ثابت علي شاه ۽ ان جا فرزند پير شاه ۽ پيا ٻن مير صاحبن ٽالپرن سنڌ سردارن جي تپي حيدرآباد سنڌ ۽ عهدي مجاوري، قدير وصيت بيان ثابت علي شاه زوار هي تي، رهن ٿا.

سيد مرتضائي، جي مندرجه بالا تحرير مان معلوم ٿيندو ته سيد ثابت علي شاه جو خاندان اصل کان ئي، علم و ادب جو شاهڪار گهراڻو هو ۽ ان سان گڏ هن خاندان جو وقت جي حاڪمن سان به رابطو قائم رهندو آيو جنهن هڪڙي هي وڏن عهدن تي فائز هوندا هئا. سيد ثابت علي شاه جي وفات کان پوءِ سندس فرزند سيد امداد علي شاه ۽ سيد احسان علي شاه کي شهزادي مير هڪرم علي خان اچي ٿي ساڳيا وجهه معاشي ۽ لوازمات مقرر ڪري ڏنا، پر سنه ۱۲۴۴ھ ۾ مير هڪرم علي خان، جهنگو سيد ثابت علي شاه جو هڪرم گستر هو، تنهن جي وفات کانپوءِ ۽ سيد ثابت علي شاه جي وصيت مطابق، مير مراد علي خان سيد ثابت علي شاه جي اولاد کي سيوهڻ مان گهراڻي حيدرآباد ۾ ميرن جي ٽن ڀرين ڏني ٿي ٽن ۾ ميرن لاهه رحائي ساڻه لوازمات مقرر ڪري ڏنا ۽ اڃا تائين ميرن جي ٽن ڀرين سيد ثابت علي شاه جو اولاد رهندو آهي.

المختصر سنڌي ادب ۾ شاه صاحب جون قابل قدر ۽ پُر عظمت وصفون ڏارون وڃن ٿيون. سنڌ ۾ سيد ثابت علي شاه ئي پهريون شاعر آهي، جنهن عربي وزن تي سنڌي ۾ شعر چيو ۽ اهو ئي پهريون شاعر آهي جنهن، سنڌ ۾ سنڌي سوزون شاعري جو بنياد وڌو ۽ هڪ علامه نمونو اختيار ڪري، سنڌي سان گڏ فارسي ۽ عربي الفاظ ۽ اصطلاح ملائي فارسي طرز ۽ وزن تي بڻايو.

باد رکڻ ڳوڙهي ته اڳوڻي سنڌي شاعريءَ جو نمونو ڏوهڙا بيت، ڪافيون وغيره ڪلهوڙن جي آخري دور ۾ ميرن جي اوائلي حڪومت تائين هليو. ليڪن ميان سرفراز جي زماني ۾ ۽ خاص ڪري مير فتح علي خان جي دور حڪومت ۾ سنڌي شعر ۾ ڳوڙهي ٿي لڳي. دوتاز ۽ سرڪاري لکڻ فارسي ۽ ٻين هنر ۽ فارسي ٻولي جو گهڻو رواج هو. ازانسواءِ ايران ۽ هندستان مان به مشهور فارسي گو شاعر آيل هئا جي دربار ۾ ميرن جي تعريف ۽ نصيحت، غزل ۽ ميسر وغيره فارسي ۾ پڙهندا هئا. ان زماني

۾ سڌي سنڌ ۾ سيد ثابت علي شاه تي وسيلو سفر هو. جنهن ۽ روضي ورن تي، سنڌي ورثي ۽ منقبت باغ پنهنجو سمورو ڪلام چيو. معلوم ٿيو ته سنڌي شعر جا ٻه نمونا آهن. هڪڙو سيد عبداللطيف ڀٽائي جي نتيج تي بيت ۽ هڪٿيون وغيره ۽ ٻيو سيد ثابت علي شاه جي نتيج تي سنڌي ۾ عروضي بحر تي غزل، قصيدا ۽ مثنويون. عربي ورن تي ڪلام چون، جيئن ايران ۾ رودڪي ڪان ۽ هندستان ۾ ولسي ڪان شروع ٿيو، تنهن سنڌ ۾ سيد ثابت علي شاه کان ٿيو. ڪلام ڪي شاعري کان پوءِ سنڌي شاعري ۾ جهڙو وڏو قبرو آيو، سو ثابت علي شاه هي شاعري کان، بهرحال سنڌ ۾، مذڪور ٻنهي قسمن جي اشعار جا استاد حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي ۽ سيد ثابت علي شاه آهن.

حسان اديب، هرعائسي مير حسن علي خان ڦالپور پنهنجي قافيل ڪيل (منظوم) ڪتاب ”شهناشاه نامه المصطفى به حال هيدري“ جي باب ”سبب تاليف“ ۾ هڪ هنڌ فرمائي ٿو ته:

پوءِ سنڌي ۾ ڪنهن شعر اهڙو به چيو
دسر حقن ڪنهن قالب مثنوي ڪيو
حسان جيون مثنوي رحمتون ٻي شاعر
سخن اهڙو ٻيو هڪو چا ڪنهن چئي
سو پڙهندڙن جو ئي نقص صاحب ڪلام
هڪري وصف ان جي هي ڪوڙي تعريف
هو هن فن ۾ شاه بهرحال ذخار
نه مڱهندو ٻيو ان طرح سان هڪو چئي
مٿاهين ڪلام آهي يا مولوي

جنهن ڪلام ۾ ثابت علي شاه وسو
ڪلام ان جو. وڻ عسوز سان حد ڏلو
هو هن فن ۾ سيد استاد هڪار
نه هسو شعر هتي تازگي روح جي
به تنهن کي غلط هو بلڪه ٿا مدام
پوءِ جهڙي وسو چئي شاه عبداللطيف
ڪلام ان جو هو گوهر شاعور
سراسر مگر رسمز هتي محنتي
چوان ان کي سنڌي جي ٿو مٿوي

جزا خير جي ڏي ٻنهي کسي الله
چشي دلچسپ ويا شعر ٻي ائين

سيد ثابت علي شاه سنڌي ادب جي انهن چند عظيم انسانن ۾ هڪن مان آهي جي
هن جا موجد آهن. مبارڪ آهي سنڌي زبان کي، جنهن سيد ثابت علي شاه جهڙو قادرالڪلام
۽ خدائي سخن شاعر پيدا ڪيو. شاه صاحب پنهنجي ڪلام ۾ سنڌي ٻولي کي سولائي
۽ سولي لفظن ۾ ادا هڪري ترقي جو گس وٺيو. سنڌي زبان جو هي تنها شاعر آهي،
جنهن پنهنجي خداداد قابليت سان پنهنجي سنڌي ٻولي کي سينگاري سنواريو. هي هڪ اهڙو
نه زندو جاوید شاعر آهي، جنهن سنڌي زبان ۾ آها رفعت ۽ عظمت جي جهلڪ ڏيکاري
آهي، جو سندس ڪلام تي معنوي حيرت آهيون. به مصداق:

هر سخن موقع و هر نکتہ مقامی دارد

درحقيقت شاه صاحب جي شاعري جو فقط اهو ئي راز آهي، جنهن شاه صاحب کي معراج، مڪال تائين پهچائي ڇڏيو.

سيد ثابت علي شاه جو سمورو ڪلام عام عروض جي حدن اندر آهي ۽ ٻين مان چئي سگهيو ته سنڌي شاعري ۾ انقلاب پيدا ڪندڙ ۽ موزون سنڌي شاعري جو موجد سيد ثابت علي شاه آهي. کيس شاعري ۾ اهو ڀاڱو نصيب ٿيو، جنهن کي شاعري جي فن ۾ اعليٰ درجو حاصل آهي، يعني مرثيو.

سيد ثابت علي شاه سنڌي جو پهريون مرثيو گو شاعر ليکجن گهرجي، توڙي جو کانسواءِ اڳ به ڪي سنڌ ۾ مرثيو گو شاعر ٿي گذريا آهن، پر انهن جي ڪلام کي اهڙي مقبوليت نه ٿي.

شاه صاحب مرثيو ۾ جديد موضوعن مان گڏ طرزِ بيان ۾ نهايت وسعت پيدا ڪئي آهي ۽ سندس ڪلام ۾ فصاحت ۽ بلاغت جون گهڻاڻيون آهن. سندس ڪلام جي فصاحت جي اها حقيقت آهي جو جن ته لطافت جو دريا موجزن آهي ۽ وري بلاغت کي تسليءَ ۾ ڪئي به هڪ اهڙو لفظ نظر نه ايندو جنهن کي ٻيڪار يا بخت يا ڀرتيءَ جي لفظ سان تعبير ڪيو وڃي. انهيءَ ڪري هڪ هڪ واقعي کي ڪيترن ئي نمونن ۾ بيان ڪيو اٿس.

گويائين ٿو محسوس ٿئي ته سيد ثابت علي شاه جو دامن تڏهن بهي ڪائنات مان وابستہ نظر اچي ٿو. فطرت جي طرفان منحوس اڏڙي قسم جون صلاحيتون نظر اچن ٿيون.

سندس دل ۾ هڪ تحرڪ يا ارتعاش پيدا ٿئي ٿو، شاه صاحب جي جذبن ۾ آمد جو ساز نغمه زن آهي. سندس شعر دماغ جي پردي مان نه ٿا نڪرن، بلڪه دل جي توه مان برآمد ٿين ٿا. شاه صاحب ۾ عقل جون شبيهه ڪاريون نه آهن بلڪه تخيل جون محرڪاريون آهن، جي نغشو ڏيکارڻ، نظر ۾ اچن ٿيون. شاه صاحب رزم نگاري ۽ رزم آرائي کان بغوي واقف هو ۽ اهو ئي سبب آهي ته رزم جو رنگ جدا ۽ رزم جو ميدان علامه ڏيکارو اٿس. جملہ انساني ڪوائف کي دل ۾ آڻيائڻ جي پوري قوت ۽ قدرت رکي ٿو ۽ هر جذبه انساني ئي شاه صاحب کي پورو تصرف آهي، ۽ ڪنهن به شاعر تي تبصري ڪرڻ لاءِ پنهنجي دعويٰ کي دليلن سان ثابت ۽ مثالن سان واضح ڪرڻ ضروري آهي. شاه صاحب جي ڪلام جي مٿي خوبن مان مثال پيش ڪبا ته ان لاءِ ڪي ئي صفحا درڪار ٿيندا. تنهنڪري سندس مرثيو ۾ جيڪي شاعراڻيون خوبيون آهن، سي مختصر طور عرض ڪجن ٿيون.

حضرت امام حسين عليه السلام جي سواري جي، جلوس جي تصوير، يعني مذهبي
مان عزيز و اقارب ۽ ٻين رفيقن کان موڪلائي امام عليه السلام هن ريت هلي ٿو:

موڪلائي مڙني ڪٿون مانجهي سارو ئي هليو سِر مڪي ڏي مذهبي ڪٿون مهاجر ئي هليو
ٿي رضا تي راضي ڪمي جو مجاور ٿي هليو
خلق خوش ٿي ڇو هڪ اُسر دار سرور يا حسين
ٿي رضا تي راضي اُن سيد مفر جو ساز هڪو هن دغا بازن جي دعوت جو مڃڻ لاجار ٿيو
آل ۽ اطفال سڀ هاندي هڪري همسر هليو
اڳ ۾ عزرائيل ٿيو سونهون مفر پيا حسين

سڀا ۾، حضرت امام حسين عليه السلام جي تصوير، امڙن نه دردناڪ لفظن ۾
شاه صاحب ڪلهي آهي جو ڪڏهن به نه ٿا واري سگهون:

هي خدا جو نور عالم انبيا جو نور هن
فاطمه جو نور شمع اوليا جو نور هن
هي هن جو زور پادشاهي جو نور هن
هي شه دنيا و دين آله ها جو نور هن
هن جي منهن ۾ ڏس ته سڀ نور الاهي جاوه گر
هن ڪٿون روشن عرش و هڪري حق جو هي شمس و قمر
هن کي پيغمبر ٿي پاليو پنهنجي مري ٿي ردا
فاطمه جو ساز سرور مريها جو دلبرها
هي ٿي جو لالو هن لشي ٿي هڪ هڪو ردا
هي ته اهل زمين هي زينت عرش عيسى
جي خدا گهرجي ته وٺون انهي رفاقت مگر قبول
هن رفاقت ۾ خدا خوشنود ۽ راضي رسول
امام عليه السلام جي، آمد جو منظر:

جل جلاله ڪهڙي تي چئي الله اڪبر نهوار
پير غضب اسودت ولسي لايف الاذوالفقار
عرش و هڪري ٿا هڪين هو گاور ماهي پيترار
حضرت روح الامين کي پنهنجا پر ها بادگار
پيرش ٿيندو دوسر هر وقت اُنکي باد هيسي
قصور جني جنهي ضرينون پيخ و بن سرهاد هي
هرب جي قديم دستور موجب سڀ کان پهرين حريف ميدان جنگ ۾ نڪري،
رجز پڙهندو هو، يعني پنهنجي شجاعت ۽ دليري جو خود اظهار ڪندو هو، ليڪن حضرت

امام حسين عليه السلام جي زبان مان پهلواني جو اظهار صنم رتبي جي شاياندر شان نه هو، تنهن ڪري اڪثر امام عليه السلام پهلواني ۽ بهادري جي پدران فضيلت ۽ شرف جو اظهار ڪيو آهي. پر رجز جي عام قاعدي جي لحاظ سان ڪٿي ڪٿي شجاعت ۽ زور و ثوت جو اظهار پڻ ڪيو آهي:

جهڻو ته آءُ حسين آهيان خالص خدا
 فرزند مسرتضي جو جگر بند مصطفيٰ
 پيءُ منهنجو آهي سر خدا شلر اوليا
 منهنجي اسان کي بضم مني جو مصطفيٰ
 بهنر برادر حسين المجتبيٰ هود
 شن و شرف ڪم هت مرا او ڪرا هود
 جهڻو ته آءُ امام حق آهيان نامي شڪ
 سرمدن منهنجو سردي ٿيو پر فطرت ملڪ
 حق منهنجو سونن جي ش آهي جين نمڪ
 سلطانن دين و زمين زمين زينت ملڪ
 فردوس جاني اوست ڪم پاما هود شفيق
 جنت سرانسي اوست ڪم پاما هود شفيق

جلدن حضرت امام حسين عليه السلام جا پُٽ، ڀائڙا، ڀانڙا ۽ ڀائر سڀ شهيد ٿي چڪا، تنهن ڪارڻ معصوم پڻ ڄام. شهادت کان مهربان ٿيو، تنهن وقت آخري رخصت وٺڻ لاءِ پاڻ خبي و اچي ٿو ۽ پنهنجي پيار فرزند امام زين العابدين عليه السلام کي هن ريت وصيت ڪري ٿو:

هي علي ناموس برتني هي نبي جي آل ڏس
 تنهنجو باپو رڻ هليو تون هن لئين جو حال ڏس
 اي علي اولاد صابر آل تي امڪوال ڏس
 آت ابا باهي جي جاءِ پنهنجو مهال اطفال ڏس
 هي مڪينه جي سفارش ٿو ڪريان توين گهڻن
 هي پتھر پسي پتھر برتني اٿي مناجا برين
 اي علي اڄ تون علي جين هي علي اولاد ڏس
 تون دلاو ڏين مون لئي رڻ آهو جلاد ڏس
 اي علي اڄ تون نبي جي آل جي لڙيڪا ڏس
 هي ٿا ڪن لڙيڪا هن جو داد ۽ پيرداد ڏس

عمر هي مرتضي جا ڪٿا ڪٿيندڙ مثل نوحی ذی
 نبي تنهنجو مڪان في النار و انتعت الشری جانی
 عمر ٻهٽ لان جي فرض ڪئي قرآن ۾ خالق
 بظهور ڪم و تطهیرا آسان اٿن آيت ناطق
 بتدقیق فوق ایدیهیم آسان جي ٿي نا صادق
 آسانکي اٿنا جانی آسان کي هل آتی جانی
 بهادر بوسراهي هاشمي ٿيا صف بصف نبار
 لنگ تي لائنا الا علی جبرئیل ڪو تڪرار
 اریق فار في الجنة اریق في السقر و النار

سيد ثابت علي شاه جي نادر ڪلام جي ڪشش ۽ عام مقبوليت جي هيءَ به ڪو
 مستقيم الثبوت حقيقت آهي، ته ڪاشي بهر، ڪنڊيئي سنڌي مرثيو گو شاعرن سندس نقش قدم
 تي هلڻ جي ڪوشش ڪري سندس جيل سنڌي مرثيون جا تشيع ڪيا، جن مان خاص ميرزا
 مراءِ علي بيگ، آخوند محمد عالم، ميرزا فتح علي بيگ، فتح ۽ ميرزا
 بنده علي بيگ مشهور آهن ليڪن شاه صاحب جي سورن مرثين، سلامن، نوحن ۽ منهنجن
 جا تشيع هر هائينس مير حسن علي خان، حسن، به ڪيا آهن، جي قابل ديد و لائق
 شيند آهن.

صاحب، فرير نامہ کان منقول آهي ته قانوري عهد ۾ سيد ثابت علي شاه مشهور
 معروف سنڌي مرثيو گو شاعر ٿي گذريو آهي.

شاه صاحب عربي، فارسي، اردو ۽ سنڌي ٻولين ۾ شعر چيو آهي پر سندس مشهوري
 مرثين جي ڪري ٿيل آهي. شاه صاحب جا مرثيو سلوئي ٻولي ۽ معاوري جي لحاظ کان
 نهايت دلچسپ ۽ موثر آهن. جنهنڪري سندس ڪلام پڙهندڙن ۽ ٻڌندڙن تي جلد ۽ گهرو
 اثر ڪري ٿو. مرثيو، مناقب، قصائد، جي صنفن ۾ شاه صاحب گهڻو ڪلام چيو آهي.
 سندس تصنيفات مان ”لفر نامہ“ ۽ چند فارسي قصائد تاريخي سرمايو آهن.

— سلام —

سنڌي شاعري ۾ سلام، غزل جو قائم نظام آهي. جهڙي طرح غزل ۾ هر شعر
 جو مضمون جدا جدا ٿئي ٿو ۽ تسلسل بيان مان مطلب نه ٿو رکن، ايستائين جو ٻن
 شعرن جي مضمونن ۾ به تسلسل نه ٿو ملي يعني جي هڪ شعر ۾ زلف مرعوب جي تعريف
 آهي ته ٻي ۾ هجر جي مصائب جو ذڪر آهي. اهوئي نمونو سلام جو به آهي جهڙو طرح
 غزلن ۾ عشق ۽ زندانه مضمونن کان سواءِ ٻيا عام اخلاقي ۽ تمدني مضمون نظام ڪيا

وهن ٿا، تهذيب طرح سلاسن ۾ به مراثيت کانسواءِ مختلف جذبات انساني، مثلاً حسرت و غم، صبر و رضا، قناعت و توڪيل، پاس و نا اڻهيدي، حيدر وطن، قومي همدردِي، دنيا جي بي ثباتي، زماني وارن جي شڪايت، جواني جي بادگيري وغيره ۽ ٻين مختلف مضمونن جا اشعار ملن ٿا.

هز هائينس مهر حسن علي خان ”حسن“ کي هن طرز خاص (سڌي سلام) ۾ شهرت حاصل آهي. مهر صاحب جي سلامن ۾ اهڙا دلچسپ ۽ رنگين اشعار ملن ٿا، ليڪن سيد ثابت علي شاه جيڪو سڌي سلام جو موجد آهي ۽ انجي هڪلام تي جيئن ته مراثيت جو رنگ هميشه غالب رهيو آهي، تنهنڪري سلامن ۾ به انجو توجه لفظ لفظن جي سادگي، صفائي ۽ مضمون جي درد انگيزي تي آهي. مراثيت جي مضمونن کانسواءِ عام رنگين مضمونن جا اشعار شاه صاحب جي سلامن ۾ نه ٿا ملن.

منابت

لفظ منابت جي لغوي معنيٰ آهي نيڪي، تعريف، خصائل حميده، اخلاق جليله يعني مڪا اهڙي وصف، جا مڪنهنڪي ٻين کان ممتاز ڪري، اصطلاح ۾ هي لفظ ائم اهل بيت عليهم السلام جن جي مدح و ثنا لاءِ مخصوص آهي، جيئن امير خسرو فرمائي ٿو ته:

علي را منت ها گفتم بزدان امام الراشدین را می پرستم

مولانا روسي

آن روح مصطفیٰ که خداوند به فرات بتواخت به چند آیه و دستور علی بود

ايراني تمدن جي اعياء ۽ قصيده سان، فارسي شاعري جو آغاز ٿيو، عربي مان جي شعري روايتون فارسي شاعري ۽ داخل ٿيون تن ۾ هڪ منقبت جي روايت به هئي، جن جي اولين ترجمانن مان فردوسي طوسي ممتاز حيثيت جو مالڪ آهي، جيئن ته فرمائي ٿو ته:

مرا حمزه کردند کان بر سخن	به مهر و نبی و علی شد کهن
منم بسنده اهل بیت نسی	مژسته خاک پاک وصی
نه توهم که دارم ز روشن دلی	بدل مهر جان نسی و علی
باین زاده ام هر باین بکنرم	چنان دان که خاکدانی حیدرم

تصوف جي اشاعت سان، فارسي شعراء عشق حقاني جو راڳ آلاپڻ لڳا، جي موليه مجاز کي حقيقت جو وسيلو مڃيندا هئا. تنهن مان گڏ حب اهل بيت به سندن دلن کي گرمائڻ لڳو، جا متصوفانه شاعري جي هڪ اهم روايت بڻجي وئي. صوفيه جناب امير عليه السلام کي عبده ولايت سمجهندا هئا ۽ ائم اهلبيت سان دلي شينگي رکندا هئا.

جنهڪري هن نهايت جوش و خروش سان منافق آل رد نظرم هڪيا. معدي شيرازي شيخ عطار حڪيم منائي، مولانا روم، ملا جامي، حافظ شيرازي، اسير محروم، محشم هڪاشي، هن پنهنجي ڪلام يعني منقبت ۾ دلي عقيدت ۽ احترام جو اظهار هڪيو آهي. معدي جوش ولا ۾ چئي ٿو ته:

معدي اگر عاشقي ڪئي و جواني غنچه محمد بن است و آل محمد

عربي جا اساليب اشعار، فارسي شاعري ۾ داخل ٿيا ۽ فارسي شاعري جي طرز سخن وري اردو کي فروغ بخشيو. ڏکڻي شعراء کان وٺي گجراتي تائين ۽ وٺي کان ميرزا غالب تائين، اڪثر شاعرن، منافق آل رد رقم هڪيا آهن. اردو شاعري ۾ مير تقی میر ۽ ميرزا صودا، جو ڪلام منقبت ۾ خاص مقام رکي ٿو.

ميرزا غالب بي ٿو، حضرت علي عليه السلام جي نالي وٺڻ سان معنيٰ ۽ بي خودي جي هڪيت طاري ٿئي ٿي ۽ -ولا جي اسم مبارڪ جو تڪرار مختلف پراڻي ۾ ڪري ٿو.

بالنده از علم و عمل در پناه دن اي آبروني خدوت و اي فخر انجمن
داغ علامتي تو مرا بر جبين دل حوشه منافق تو مرا در خياله من

منصور "اذا الحق" چيو هو، ميرزا "اا امد الله" جو نعره بلند ڪري ٿو.

فيض دم اسا اسد ۾ سر آورم منصور لاهائي بي دار و بي رحمن

مندرجه بالا شعراء، منقبت جي مختصر تاريخ آهي ۽ ساڳي طرح سنڌ جي شعراء ڪرام به، سنڌي شاعري جي صنف ۾ منافق چيا، جهڙوڪ آخوند عبدالرحمن، مخدوم محمد هاشم، مخدوم غلام محمد بگائي، جي ميان نور محمد خان هڪلوڙي جي عهد ۾ ٿي گذريا آهن. هن کان پوءِ مخدوم عبدالرؤف ڀٽي (متوفي ۱۱۹۹ھ) هي سڀ کان پراڻا، سنڌي منقبت گو شعراء ٿي گذريا آهن هن شاعرن جي دؤر مان ظاهر آهي ته سنڌي شاعري ۾ مذڪور صنف به صديون اڳ وجود ۾ آئي جا اڄ تائين باقي آهي، ليڪن عروضي بحر تي بهترين بهترين سيد ثابت علي شاه سنڌي ۾ منافق چيا شاه کان پوءِ مير حسن علي خان "حسن" به منافق چيا آهن جي سنڌي شاعري جي مذڪور صنف ۾ ڪمال جو مظاهرو آهن. سيد ثابت علي شاه جي گهرائي ۾ سندس وفات بعد علم و ادب جو آهوني ساڳو مشغلو هندو رهيو. مير صاحب جي دربار ۾ سندس فرزند (۱) سيد امداد علي شاه (۲) سيد احسان علي شاه، جن جو ڏاڏو حاڪمن وٽ آهوني ساڳو اڳوڻو مرتبو ڏانهن رهيو، هي ٻئي ڏاڏو گلابي دربار ۾ ايندا ويندا هئا، پر سيد احسان علي شاه پنهنجي والد وانگر شاعري ڏي گهڻو رجحان رکيو. پنهنجو تحصيل "احسان" ڪيائين، هي مير نصير خان جي دربار جو مڙب هو ۽ ڪڏهن ڪڏهن ميرائي ڪچهري ۾ پنهنجا اشعار ٻڌائي، دربار کي محفوظ

ڪندو هو. جنهنڪري مير نصير خان جي هتي نظر ثافت هوندي هئي. افسوس جو مذڪور پنهنجي سيد پائرن جو ڪلام، حڪومت جي ڦٽي وڃڻ بعد، زماني جي گردش سبب ضايع ٿي ويو ۽ هاڻي فقط سيد احسان علي شاه "امسان" جي ڪلام مان "مياڻي جو مرثو" موجود آهي. اهو مرثو ۱۸۴۳ع ۾ جڏهن چارلس ليئر، سائو لوج سنڌ جي آخري ناچار مير نصير خان کان جنهن ڇاڻاڪي ۽ دلچسپي سان مياڻي واري لڙائي فتح ڪئي، تنهن جو مختصر ۽ قدرتي جامع احوال، جيئن ته شاه صاحب لڙائي جي سموري روڻداد کان بخوبي واقف هو سو سمورو احوال مرثو ۾ ڄاڻايو اٿس. مذڪور مرثو مهران جي هرچي نمبر ۱، ۲ سال ۱۹۵۷ع ۾ شايع ٿيل آهي.

— شاهڪار ثابت —

ڪتاب "شاهڪار ثابت" سيد ثابت علي شاه "ثابت" جي ڪلام جو مجموعو آهي. هي ڪتاب بن حصن تي مشتمل آهي، ٻيون حصي ۾ سنڌي ڪلام ۽ ٽي حصي ۾ فارسي ڪلام آهي.

سنڌي ڪلام ۾ شاه صاحب جو "زيارت نامو" آهي جنهن ۾ مناجات، نعت، مدح چهارده معصومين عليهم السلام، بيوتن شهر ۽ قلندر لال شهباز جي مدح، ان کان پوءِ حيدرآباد شهر جو تعارف ۽ مير فتح علي خان، مير غلام علي خان، مير ڪرم علي خان، مير مراد علي خان ۽ شهزادي مير مير محمد خان، جن جي تعريف بيان ڪيل آهي. ان کان پوءِ شاه صاحب پنهنجي وڏن هو ذڪر ۽ پنهنجي حياتي جو احوال ڏنو آهي. جنهن بعد ڪربلاءَ معلقي جي زيارت وغيره جو پڻ بيان ڪيل آهي.

زيارت نامو، کان پوءِ حضرت امام حسين عليه السلام جي مصائب جا مرثيو آهن. درحقيقت مرثيو، ڪربلاءَ جي جان موز ۽ دل گذار واقعي جو تاريخي ذڪر آهي. جنهن سان گڏ سلام ۽ نوحا به آهن. ان بعد چهارده معصومين عليهم السلام جن جي فضائل ۽ مناقب، ۽ قصائد وغيره آهن.

ٻي حصي (فارسي ڪلام) ۾ مناجات قصيده اربع عناصر ۽ چوڏهن معصومين عليهم السلام جن جي فضائل ۽ قصائد، مشنوبون ۽ هفت بند وغيره ڏنل آهن. ان کان پوءِ "مطر نامو" (مثنوي) جنهن ۾ ميان عبدالنبي خان ڪلهوڙي جي فتح ۽ سندس عزيز ميان عزت باز خان جي هار جو بيان ڪيل آهي. بعد ازان مير بجار خان، سيد اسدالله شاه سيوستانی، مير غلام غلي خان ڏليور جن جي مدح ۽ قصائد، حيدرآباد ۾ ايراني سفير جي اچڻ تي مرحباني مثنوي وغيره ازانسواءِ فتح علي شاه قاجار شاه ايران جي مدح ۽ قصائد، چند غزليات ۽ هڪ اردو منقبت وغيره آهن.

معاوم معي ته "شاهڪار ثابت" محي معنيٰ ۾ سنڌ جي مايه ناز، قادرالڪرام

۽ سدا حيات، باڪمال شاعر، ميد ثابت علي شاه "ثابت" جو ادبي شاهڪار ۽ منجمله
ڪلام جو مجموعو آهي، جيڪو تشيطن، استعارن ۽ روزمره جي معاونن سان مرصع آهي.
ازانسواءِ ڪلهوڙن ۽ ٺالهرن جي مدح ۽ مثنويون ۽ قصائد وغيره جي غير مطبوع آهن، هي
پڻ اسان لاءِ ناياب ۽ تاريخي دستاويز جي حيثيت رکي ٿا.

واقعہ کي ائين چوڻ مناسب ٿيندو ته، جناب علامہ پروفيسر سيد ڪرار حسين صاحب
مدظلہ، چيئرمين ادارہ "خريسان اسلامڪ ريسرچ سينٽر ڪراچي"، نهايت دلچسپي ۽ پنهنجي
خلوص محبت سان، ڪتاب "شاهڪار ثابت" کي اذاري طرفان ڇپائي پڌرو ڪري، سنڌي
ادب ۾ واڌارو ڪيو، جنهن لاءِ ڪهاڻيءَ، شڪريو ڪرڻ پئده جي امڪان کان ٻاهر آهي.
نورجيشان، ميرزا سڪندر علي بيگ، فتح علي بيگ ۽ ڪاظم رضا بيگ، ميد
ثابت علي شاه جي سموري ڪلام کي، نقل ڪري ۽ پڻ پڪڙاءُ ڪرڻ، پڙهڻ ۽ دوباره
صاف ڪري متن لکي، سوڌو تيار ڪرڻ ۾ مدد ڪري، پاڻ منجھائون.

جناب قاري اسان الله صاحب ڪربلائي، جو به ازحد ممنون ۽ مشڪور آهيان،
جنهن صاحب پنهنجو عزيز وقت صرف ڪري، نه رڳو پروفن ڏسڻ ۾ مدد ڪئي، بلڪه
آيات، قرآني ۽ احاديث نبوي کي اعران ڏيڻ ۾، خاص توجه ڏنو.

نوگزين پرنٽرس، صدر، حيدرآباد جي مالڪ، جناب سيد ساجد علي حسني ۽ سندس
فرزندن، جنهن جانفشاني سان پروفن جي آڻ ٺيڻ ۽ دوباره ڏيڻ ۾ خاص توجه سان چڱا
ڪوشش ڪئي، تنهن لاءِ به هو صاحب، لائق تحسني آهن ۽ برادر جناب عبدالغفور ٻڌائي
صاحب ۽ جناب سيد حيات علي شاه بخاري صاحب جن جو به، دل و جان سان اُورائتو
آهيان، جن صاحبين ڪتاب کي جلد ۽ سهڻي نموني سان ڪمپوزنگ ڪرڻ ۾ خاصي
مدد ڪئي.

آخر ۾ دعا آهي ته هن مڙني، بزرگن ۽ دوستن کي، الله تعاليٰ جزائي خير
ڏي — (آمين)!

خادم الظلمين

عباس علي بيگ مهرزا

ٺنڊو آغا، حيدرآباد

۷ مارچ ۱۹۸۴ع

قطعه تاريخ از مؤلف "شاهكار ثابت" ميرزا عباس علي بيگ "عباس"

شڪر خدا ڪم مجمع اذهار اهدار
ڪنهن ڪلام سيدر "ثابت" جي ٿي ٿا
هر بيت ساڳي از گهر شاهوار تر
هر نقطه نير فڪر اوج عز و جده
هر قطره گلبن چمنستان لطف را
"عباس" هي ڪلام ٿي اهڙو مثال
هڪ خاص طرز سان مثا و انگ ٿيا
اهڙي طرح سان جملن مان صورتون منجهان
خواهي ڪير ته ماده تاريخ مان لکڻ
چڱي ڪتاب لکڻ سان "رٿا" ڪريو جي

مطوع شد بفضل خداوند ڪردگار
مسئله دور صفا و لطافت و بي اها
صفحات رشڪ صفحه مهرت و هم امر
هر حرف شاهانه خيالي را جلوه گاه
اشجار جي قطار ٿي هر مصرع خوشنما
تاريخ سال لکڻ جو دل و هم خيال
هر سمت کان ٿي پاڻ سڀ جمع جي ڪيا
نڪري ٿي سال هيري جي تاريخ بيگمان
آئي خدا هي محبوب کان عاتق هي ناگهان
روشن ڪندو هي بزم سخن جي چراغ کي

۴۷۲

۴۶۷	۴۷۳	۴۶۵
۴۶۶	۴۶۸	۴۷۰
۴۷۱	۴۶۹	۴۶۹

-ن ۱۴۰۳ هـ

قطعه تاريخ از ميرزا سلطان حيدر بيگ "سلطان"

شڪر خدا ٿيو طبع هم الطاف و نجن
هر ڪو ڏن سان جنهنڪي چوي سرور چمن
دار سخن ڏين ٿا اها مونڪي هم سخن
نور سخن، چراغ سخن "شمس انجمن"

۵۵۳

شاهڪار ثابت ۱۴۴۰

سن ۱۹۸۳ع

هي شاهڪار سيدر شاهتملي بندو
بيگرو لکڻ مان ٿر بندو نظم و ائين
تاريخ سال و اها جدت ٿي مندم
"سلطان" ڪلام سيدر شاهتملي ٿيو

قطعه تاريخ از ميرزا فتح علي بيگ "عارف"

بجفا طابع نسي و سو "عارف" شعر زرين نگار "ثابت" جو
ملوسم غريب نو چوي، آهي "نعمتد شاعڪار ثابت جو"

ع ۱۹۸۴

قطعه تاريخ از ميرزا قربان علي بيگ "قربان"

هن نظم جي ميدان ۾ الطاف الهمي مان سر تا به قدم "قربان" ثابت جو ڪلام آهي
هر سمت اما آهي هاتف جي نسا بهم "بمثل عظم الشان" ثابت جو ڪلام آهي

ع ۱۹۸۳

قطعه تاريخ از ميرزا حشيد علي بيگ "حشيد"

به فضل خالق اڪبر به طرز نو "حشيد" چيو هي فقره زمين شاعڪار ثابت جو
چوي تو شاد ئي هاتف ته بالهين آهي "مروغ حسن" سخن شاعڪار ثابت جو

م ۱۴۰۳

قطعه تاريخ از ميرزا اسام علي بيگ "اسر"

ڪلام بهد ثابتهلي نو شابع بطرز نو نو "اسر" ز فضل رهبر قدبر
اڏاهو بهر خرد مونكي شاد نسي هر هر ڪلام شاعر شيرين "ڪلام پتر تائبر"

م ۱۴۰۴

قطعه تاريخ از ميرزا ڪاظم رضا بيگ "ڪاظم"

نو ڪلام بهد ثابتهلي شابع خوشا مرجا صل علي جي هر طرف آهي جدا
غيب ڪان هاتف مبارڪ ڏني چوي تو بار بار "ديدهر گوهر نظر" هي شاعڪار آهي بجا

م ۱۴۰۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(زيارت نامون)

حمد توحيد خدا جو خالق ارض و سما

حمد توحيد خدا جو خالق ارض و سما
 رب واحد لا شريك و مالڪ مَلِكْ ابد
 بفعل الله ما يشاء و هو يَحْكُمُ ما يريد
 عرش و كرسي جو ڏي سڀ ڪنهن جو هر جا داد رس
 عرش و كرسي حاصل ڪر و ڀتان سر در سجود
 ڪن مڙن ڪنن ٿو ڪري ۽ فضل سان سڀ
 ڪي ٿو ڏي
 ڪن مڙن ڪنن ٿو ڏي سڀ ڪي ڏي
 چوي ها مسجد ڪي
 جن سڃاڻي شڪر ڪيو ڪنن ٿي جي نعمتي زوال
 شاڪرن ٿي شڪر نعمت ٿيو نصير جاودان
 شڪر نعمت شاڪرن جون نعمتون ڪيون بي زوال
 شڪر ڪئون آدم بهشتي عفو ٿي سڀ منجھيت
 شڪر ڪئون ٿيو نوح نبي نعم عباد شاڪرا
 شڪر ڪئون بسرا سلاماً پاء ابراهيم تي
 شڪر ڪئون موسيٰ ڪي ٿو سن و سلو ٿي برات
 شڪر ڪئون عيسيٰ مڃا ٿيو سنا ٿي جانشين
 شڪر ڪئون مرسل محمد ٿيو اسام المرسلين
 عبد شاڪر صاحب معراج نعمت و تساج ٿيو
 رَبَّنَا نَشْكُرُكَ اَبَدًا اَمْتَ خَيْرَ الشَّاكِرِينَ
 يا ڪريم اتم علينا نعمتك والطرلسنا

خقت ارض و سما سڀ جو ڏي ڪو خدا
 واحد القهار قادر بفعل الله ما يشاء
 ڪنهن جي جرأت جو ڪري ڪنهن امر و چون و چرا
 وهو معكم فضل سان از عرش تا فرش آشنا
 اهل ارضين السموات از آدم دستر دها
 وه سني جو ڏي سڀ جون لهي سارون سدا
 ڪن مڙن ڪنن ٿي سڀ ڪي تسو سڃاڻو
 ڪنن خدا
 ۽ جن جاني سڃاڻي ڪفر ڪيو لوڙيون سزا
 ڪافرن ٿي ڪفر نعمت ٿيو عذاب خالدا
 ڪفر نعمت ڪافرن ڪي ڪيو بند لاني فنا
 ڪفر ڪئون شيطان ناري زهد طاعت سڀ هوا
 ڪفر ڪئون طوفان عالم ڪافرن ڪي ٿي سزا
 ڪفر ڪئون سرود ٿيو ڪڙي سڀن جو مبتلا
 ڪفر ڪئون فرعون جهن دريا ۽ دوزخ داخلا
 خضر الياس و سليمان يوسف و هونس لقا
 جن مڃو صدقن سي مومن جي قربانين ڪفر ڪيا
 شڪر سڀ نعمت مڃي ٿيو مالڪ مَلِكْ خدا

نعت رسول مصلوٓ

خواجه، دنيا و دين ختم الرسل خير الرسل
سرور دنيا و عقي مسالڪ هر دور
قلب توسين آنجو مقرب طلب حق ڪئون ما طفا
في الحقيقت احمد احمد ذات واحد نبي جفا
احمد عربي به تين رب الاعداء دين هم لقا
احد چني يا خير سيرت ذڪر احمد رتبا
آدم و حوا صدف هي شاه گوهر بي بها
آدم و ميب انبيا هڪن در نبي دائر النجا
هيت التبريجيد كك بنما هت لهر انبيا
عرش و كرسي نه سنا ملكوت موقدا زير پا
تنهجي ري اعجاز منهجوتاهي و س جو ٿي آدا
چاهي ذرة جو قدر چني مون به هڪڻي سج جي ثنا
جنهن جي خالق چني صفت مخلوق چا چني چونڊو چا
مون به ما صلوات چني عذر ثنا هڪم اڪثفا
صل يا ربي علي الحسين نور الامضيها
رب صل علي محمد افضل الصلوة ثم

صل اللهم اطهار السلاسل سرمدنا

مدح امير المؤمنين عليه السلام

يا امير المؤمنين شام نجف شهر خندا
يا امام المتقين نور الهدى بدر الدجى
يا امير المؤمنين تون سالڪ هر دور
يا امير المؤمنين تون جانشين معظني
يا امير المؤمنين تون نائب دين خدا
يا امير المؤمنين تون شهسوار لائي
يا امير المؤمنين تون صفي صاحب لوا
يا علي تنهجي بدقت فوق ابد بهيم ثنا
سهي سالڪ تو سلوڪ اي مرشد راء خدا
اي مع الله ڪل حاله وهو معكم تو ثنا
و لا اله الا الله لشي ڪيو لا اله ڪل لا
هڪيو بحق اثبات حق و نفسي اثباتي بها
لا احب الاقين وجهت وجهي صاحبها
و تفكر تنهجو دائر الطريق ما طفا
تسني فنا في الله بحق و تو بقا با الله ندا

بعد حمد الله و الحمد نعت نبي سامع
يا شاه عرش و سيد قبله دنيا و دين
يا رب سار بسور قرب حق مازع البصر
حال طاهر و به صورت عبده و رسوله
سبح ري احمد احمد و بن عرب ري عين رب
رب چني يا نور نوري چني عرب انا عبده
التخار آدم و عالم سندس سورون ظهور
آدمون اهلين نبي آدم هو بين الماوطنين
آمر بين الحرم بين المقدس جو امام
ساكنه بين مڪان و عرش جو نور الحكيم
يا رسول الله تنهجي مدح آهي معجزو
چاهي مڪوري جو منهن جو چني سلمان جي صفت
تنهجي خالق هڪڻي نا قرآن سب تنهجي صفت
توني رب صلوات چني صلوات تنهجي و س ٿي
رب صل علي محمد ثم محمد و النور
رب صل علي محمد

بعد نعت مصطفي مدح امير المؤمنين
يا امير المؤمنين بهوب دين شمع بين
يا امير المؤمنين تون وارث صدر نبي
يا امير المؤمنين تون قسرت پروردگار
يا امير المؤمنين تون نائب ختم الرسل
يا امير المؤمنين تون حيدر دليل سوار
يا امير المؤمنين تون صاحب سيف دو سر
يا علي تون شهر امداد غالب تنهجو ناء
يا علي تون سالڪ سير و سلوڪ راء حق
يا علي تون خود من الله و لا اله تنهجو سير
يا علي هو لا اله تون جانشين تد الله ٿيو
يا علي تون سلوڪ الله سهي الله نبي هڪيو
ما سوا هڪڻي نبي و اثبات هڪڻي ذات خدا
يا علي تنهجو تصور حق مازع البصر
يا علي تون بهرين نبي درجي و ثاني في الرسول

ماڳ مٿسمل جي ستنن ٿيڻ معو فاني في الرسول
 حسب تنهجي يا علي بخش، بقائي سرمد
 يا علي آئون حسب و تنهجي فنا في الله ٿيو
 يا علي آئون ان تصوف تنهجو صوفي تا صحي
 ڪنل شئي نه هالڪه الا وجهتون وجهه حق
 مشرق و مغرب تون ٿين ذوالقبتين رستن
 جن جو توڙي منهن خداو مصطفي ڏي تن جو منهن
 يا علي آئون هن تصوف تنهجو صوفي تا صحي
 تون مندر هم اوست هن معني ٿين حق
 مان هڪ
 خدا تنهجو خدا حق سو غير حق ڪيئن هن حق
 تون خدا جو شير غالب مصطفي جو پهلوان
 تو خدا جو دين ڪيو تو مصطفي جو دين ڪيو
 جو گلبو تو سين خدا آنڪي محمد سين گلبو
 جي هليا تو دين نبي سي دندار و مومنين
 دين ڪو دين خدا راه تو واه رسول
 ان سبب تنهجو خدا ڪيو قاتل الظهار ما
 تون خدا جو ڪاروان مختار آمر ڄڻ و ڪنل
 و هم ميله سرافه ڪيو تنهجو لقب
 جي تو سيف الله مان ڪن سرڪشي سي سرنگون
 تنهجا سالي من قضي تنهجي و تون من بشن طير
 حمزه ٿيو روز احمد مقبول درگاه خدا
 و تون ٿيت ان منصب اقبال جو دشمن منظر
 مصطفي جهري به دشمن مصطفي جا قتل ڪيئي
 يا علي جي تنهجو دشمن زهد و سب عمر ڏي
 تنهجي دشمن جي عبادت چئون رماڻه ربح حشر
 يا علي منظر سنده جنت نه لهندو ماڳ مور
 يا علي مقبول ناهي تنهجي منظر جي نماز
 تنهجو منظر يا علي هرگز بهشتي ڪيئن ٿي
 تنهجو منظر ٿو سدا خندان پلاهي روزا رکي
 فائده اخلاص ٿو اخلاص ري بي فائده
 يا علي اخلاص تنهجو فائده اخلاص حق

مسد مٿسمل تي ويٺن نبي بقا بالڪه زيدا
 جي مذهب تنهجا سي باقي ورنه سب فاني فنا
 سو بقا بالڪه صاحب ڪان حق ملندم بقا
 تون مندر هم اوست تنهجو خدا لاوطلا
 جن جو توڙي وجهه سي نبي نمر وجهه خدا
 خل وجهه شطره سن ڪنل مولا مصطفي
 ورنه شرق و غرب هرگز نر وجهه الله ڪجا
 تون مندر هم اوست تنهجو خدا لا و الله لا
 نوبان جي هڪ سي به تون جي خدا ڪيئن
 هم اوست ليا
 غير سب لا ڪيو نبي الا سي جي الا ڪليا
 نوني ڪار قتل ڪيا و نوني ڪيو دين خدا
 تون خدا و مصطفي ڪلا ايل نه هڪ بهي ڪو خدا
 جو ڦيرو ٿو ڪئون خدا آنڪي نوابو دوترا
 جي ڦيربا تنهجي طرفتون دين دعويٰ تن جي جا
 نو رسولي راه نبي سب دين دشمن قتل ڪيا
 مشرڪ و شڪار تنهجي، پنج نيا نهشتا شري
 هي سنده اسرون ڦيربا تين اسر حق بر جا نه ڪيا
 محمد رسول خدا ڪيا قتل امداڻي خدا
 ڪلمت العليٰ اڳيون اعليٰ و ادنيٰ سر به يا
 حمزه و جعفر ڪئون پوء تو مثل ڪيڙو جان خدا
 جعفر طيار موت و ميسو اسر خدا
 عهد جانياري تي صادق هٿين به نظر مصطفي
 پوء به جان ڪي جهرو دشمن هرگز نه ڪيئي قصير ڪا
 زهد سب شاه سندس طاعت هم جرم و خطا
 واج منهن نوده قلندر جو رفت بهرادر فنا
 توڙي ڏپ مونا ڏڪي، توڙي چٽيل چيلا ڪليا
 پوء گهي، دانڪي نرل سجي و هني صبح و سڻا
 گو تڙيل نهجند پلاهي ڪيو حفظ قرآن خدا
 فائده بي فائده صوم و صلوة و بي صفا
 صوم و صلوة تنهجي، صديق ري ڪيئن و خطا
 صديق تنهجو يا علي صوم و صلوة اصفا

جنجو توڏي ملق تين جون صوم و صلواتون قبول يا علي تنهجي اطاعت هر عبادت جو اصول

بسا وٽي آنت مولائي انا العبد الذليل

قد اطمعك طائعا العفو ما صدر الخطا

مدح حضرت صيده النساء عليه السلام

حضرت خيرا لسا نسور خدا پندر نبي
سلطه خاقان جنت صيده اهلر جنان
گوشواره عرش و گهري نور افلاک و زمين
در تي نت جبرئيل خادم غلام حورون خلعتي
داد خواهر حشر اهلر حشر جي فرهاد رس
خون جي طالب و گت جي شفاعت جي ضمان

سهيڻ صلوة و سلام و سهيڻ نجات و درود

نذر آن درگاه اطهر دائما صبح و سا

مدح حضرت امام حسن عليه السلام

بعد مدح مرتضي مدح حسن الحسن بيان
سيد عالم حسن سرور امام ابي و جن
مصطفي صورت حسن و مرتضي حيرت حسن
جان پيغمبر حسن روح دل حيدر حسن
فسرة العين نبي و راحت روح نبي
نوجواند اهلر جنت ميرز پيغمبر روزه حشر
سهر مسموم هڪو اهلر دلها لائق شهيد
چا چوان آن جا منافق چا چوان آنهي صفت
منتبت آنجو معظم و صفت آن جي عظيم
هي محيل معجزت هي بحر رحمت و مكران
هي محمد خلق خصلت هي علي هست مڪرم
هي سندس ادني سخاوت نقل حمل حيدري
اتفاق سرور عالم حسن و هو ملڪه شام
جمع عظمتي حجازي اڪثر رؤسائي عراق
سهر عالم حسن سرور جي هني سرڪار و
سا فرسي مروان چو مجلس و پنهنجي سوز جن
صاحب عراق جي مونڏي جي راڪب جي ڍڪاب
زر خراين ذي خدا جي ناله سوز چا مڪري
زور هڪنهن جي جاہ اسدالڪه جي لرزند من

احسن النقص ذڪر آه شفاء حسن المجتبي
قبلة دنيا و دين شاهنشاه هردورا
مالڪر جنت حسن اهلر جنتان جو پيشوا
عرش جو زبور حسن مڪرمي جي زينت و ضيا
سبز پيغمبر جنتي در پير و ترور خون قبا
سرو پستاند نبيوت سبز سربابر لقا
سرور مظلوم آيو آزرده اهلر دلها
منتبت آنجو نه مون وس ني صفت جا حوصلا
آنجو مدح و منتبت يا چئي خدا يا مصطفي
هي صاحب جود بخشش ابر احسان و عطا
تسهن جي در جو هر گنا حاتم هم چم اعتلا
راوي صادق روايت هڪني قبولر بسا صفا
شام حاكم حسن ملائي آيو شعر هردورا
هرڪاب خاص خاص حاضر باڪمال اعتلا
لڳ سواري خاص هڪ آئند عجائب خوشنما
واه ائند پيشل دلدل ڏسي جي زير با
سا نه زر حاصل نه زاري زور جي پڻ ناهي جا
و نه زاري معض خوار شان شوڪت و سدا
هڪنهن هڪني جوسنهن جوئي هر پنجه شير خدا

مون هو سڀ جوڙي ڏي خاطر خواه موجب مندا
هن کي آستر چاهي جو براق بخشي خلڪ جا

تون چنڊ مونکي اي شاعر خوش سخن شهرين نوا
آلڊ هاشم جي ۽ اي مداح آڻ ٻڙه مدح مڪا
پر حسن سرور جو ناله کان ۽ نه هوندو ظاهرا

سيدر اولاد هاشم جي نه مڪئي مدح و ثنا
شاهه دين حضرت حسن نوره نبي المجتبي
شاهه حاکم جا به سڀ امراء حاضر بزم ليا
اي فصيح خوش سخن ٻڙه هاشم جي وصف مڪا
جڳي ها اولاد هاشم سڀ لکي مڪيائين ثنا
سڀ لکي چائين سڀني حاکم مڪرم صاحب مڪا
سڀني ساراهين نه مڪيائين حضرت حسن جي وصف مڪا
چنو ته بهر الله بنا العهد جائز مڪيو خدا
تئين ئي ري نعت نبي اقرار وحدت نا روا
راحت زهرا حسن جو هاشم جو مقتدا
هاشمين گلڙ ڇوڙ لکيئي نام ان نور الهدا
جنهي توجهي وصف مڪرم مون تين جي مڪئي وصفوننا
جي چئي مڪرم مڪرم جي مدح هي آت هئي بها
سج کي چنڊ تارن مين لکيان نڌ ستارن وصف چا
مرتضيٰ جي مدح ئي ان گل حسن جي ئي ثنا
آت حسن جو ذڪر هئي هي ذڪر واحدا جانان
هئي صفت آنهي به آخر مڪي آلڊ بها
ان امام الاوليا جسي مدح ئي بها انبيا
لڌ لڌ المرجان بهر حسن نبي و مرتضيٰ
و حسن آلڊ نبي جو ٿيو نبي جهن وهما
سو نين ڪئون چنڊا مڪيائين لکيو آهي روا
شاهه حاکم شرم ٿيو مروان جو پڻ ٿيو مندا
آهو شاعر همرم فترا مڪرم عالي نسا سرا
هن رهڪاين ۽ وجهي هت مر نوائي مڪئي ثنا
آئون به ڏيان توکي صيلو ۽ رب به بهتر ڏي صيلا

مڪرمي شاعر چو مڪه منجهان جيڪي مڪرم مڪا ۽
آئون وٺي ڏيان توکي سا آستر مڪه جهن جي
مڪئي طلب

جڏهين صبح ايندو مڪجھري صاحب صبر و سرور
منجهان مڪرم مڪرم فصيح و نظم تنجهان سڀ بلع
نڌ مڪندس آئون هاشم جي وصف مڪه مڪه
جي به نام

مڪرمون مونکي چنڊ مڪي شاعر وڏي مڪئي مڪي مڪي
صالح الاطهار چارم تين ز جملہ پنجن
ٿيو جڏهن هو ڏينهن ۽ آهو مڪجھري ۽ امام
ان کي چو مروان مڪه اي شاعر پڌاسين تنجهان شاعر
هن آئي مڪئي ابتدا هاشم ڪئون مدح و مڪي
آنهي همت ۽ شجاعت ۽ نجاست ۽ شرف
تئين ۽ جي معروف ها اولاد هاشم جا لير
نڌ پڌي مروان چو شاعر هي مڪه و شاعر چو
جهن مڪه بهر الله دي قرآن ٻڙه ناهي درست
سيدر آلڊ نبي ۽ سورة العنر علي
جهن جو رب مڪيو نام ناسي نامنه ايمان هي شهر
نڌ پڌي شاعر ئي بهر چو مڪه بي سون مڪرم
مونکي چو مڪرم هاشم جي وصف مڪي مڪي
هاشمين جي مدح ۽ مدح حسن تارن ۽ سج
جت خدا و مصطفيٰ و مرتضيٰ جي وصف ئي
جت خدا و مصطفيٰ و مرتضيٰ جي وصف ئي
سيدر اولاد آدم جهن جي ناني جسي صفت
جهن کي خير المرسلين جو مڪيو خدا خير الولد
هاشمي سڀ مون ۽ هي گوهر بحر شرف
هاشمي جڳ ڪئون ٻلا تين ڪئون ٻلا آلڊ نبي
هي نبي ناهي ته ان ناسي جا تابع سڀ نبي
جڏهين شاعر شاعر رنگين تين عبارت نظم مڪيو
جهن مڪجھري بهر ان آستر تي سرور ٿيو سوار
جڏهين دولت سرا نسي شاه فرمايو فزول
شاه فرمايو اي شاعر عرض مڪرم دل جي مراد

هن خيقت حال جو ڪيو عرض حاصل ٿيو عرض
 اي محمد جا جگر ڦاٽي جي پاڙي جا ٻرين
 آئون به توکڻون ٿو پٺان مونکي به سرور ڏي صلو
 اي محمد جا حضوري مونکي سڏ پنهنجي حضور
 جنهن تنهنجي پاڻ مونهن پال ڪيا پالن پلي

واسطي ان پاڻ جي هڪڪر حضوري ۾ سڏهر

واسطي بابسي جي ڏيکارهر ناسي جو ايترا

مدح حضرت امام حسين عليه السلام

آن حسين ابن علي آن الفضل آل عبا
 مد الشهدا شهيد ڪربلا خونين قسبا
 قبائر عالم حسين و ڪعبه هردورا
 راحت زهرا حسين و جان حسن المجتبي
 وارث رضوان حسن و داود روز جزا
 گوشواره عرش و ڪوسي زينت ارض و سما
 آن جي مونوس چاهفت جنهن صفت ڪئي خود خدا
 هو به بزم خاص خاص و عام جا انتهه ليا
 ٿيو طعام السلام اهو ان نعمت بهي منتهي
 جو طرب طرف طعام آئي رکبانون جابهجا
 ني ڏنو هڪ ڪاهه به گرم پٿر از شورها
 به ڪري پالو لاهه دين جي پٺ ني از فضا
 بادشاهه دين نگار گرم ڪئي سوني گدا
 مير جو ڪا ڦر ڏهر هائ نوني ڪاوڙ لاه ڪا
 امر فرمايو ڪه مون ڪيو غفور جيڪا تي خطا
 شاه جو مون نوکي ڪيو آزاد در هردورا
 هت هڪين دوزخ عزابون هوندي جنت تنهنجي جا
 هت معشت تنهنجي مون تي هت سندو حاصل خدا
 واه سو خلق و سخا ۽ واه هي علم و حيا
 ۽ حسن ايند علي هو مظهر سيرة خدا
 هڪڙو ساڳو مصطفيٰ ۽ ٻيو مڙهوني مرتضيٰ
 ٻئي ولسي الله جا طوٻائي جنت جانيانزا
 ٻئي علي جي روضه اجلال جا نو گل ڪليا
 جئن نبي و مرتضيٰ حسن تين سور خدا
 هن سبب دنيا و عيشيٰ هجي دولت دوسرا

بعد توصف حسن مدح امام دين حسين
 شاه مظلومان حسن ابن علي جان مبي
 بادشاهه دين حسين و سرور دنيا حسين
 مصطفيٰ ثاني حسين و مرتضيٰ جاني حسين
 مظهر دنيا حسين و خواهر علي حسين
 عرش جو زبور حسين و زينت ڪوسي حسين
 آنجي مدح آئون ڇا چوان جبرئيل جنهن مدح گو
 ٿو چوي راوي ڪه هڪڙي ڏينهن امام دين حسين
 انهن ٿيو وقت طعام آيا باورجي در حضور
 صفر صف خدا ۾ دسترخوان ڪيئون مجلس و عرش
 بهر هڪڙي غلام از پشت آن شاه امام
 گوشه مسند سين و چوڙو بهر آنجو ناگهان
 جسم و جان مصطفيٰ آنجي آئون ٿيو خشنا ڪه
 آن ٻهي و اڪمطاطين الغبط چئي ٿيو سرخرو
 حوش ٿي و اعلان جو ٻانهي سوين سائين سئي
 عباد و الله بحسب السعنين چئي ڪيو سلام
 هيت غلامي کان ٿين آجوه هت سانجو جيڪا غلام
 هت سانجو هئين حضوري هت سانجو هر جوار
 هتو پڙهي خلق حسن ۽ هي ڏٺي علم حسين
 مظهر خلق و سخائي مصطفيٰ حضرت حسن
 هتو محمد صورت ۽ هي مرتضيٰ شڪل و شبيهه
 ٻئي رسول الله جا ريعان پستان جنان
 ٻئي نبي جي گلشن اقبال جا نوري نهان
 ٻئي محمد جا جگر ٻئي مرتضيٰ جا جان و تن
 هي خدا جا خاص هن ٿي ٿيو زمين و آسمان

هي ابي ڪري جاسج چنجن ڪئون چون سوجهرا
 ۽ هتان ريجانتي فرمايو نيسن لئي مصطفي
 رب اوصلي بسا اهل البيت في يوم الجزا
 صل بسا ربي علي الحسنين سبط المصطفى
 صل بسا رب جعفرا و العظاما ثم الرضا
 صل بسا رب مهديا واغفر لهم اسرائيلنا
 انت لا تهاخذ لمن التوسل بنيل الاغنيا

وتب او صلنا بهم و ارحم علينا ختم
 رب شرفنا بترك حق اصحاب العكبا

بارك الله راحت آباد ممالك ملكه صفا

ما زين مني لمن ۽ دائر ز آفات حيا
 كشور امن و قرار و خوش هوا خرم فضا
 جاها چون بساط جنت سبز و گلزار ما
 ماسن متوسلان آرام گاه اولها
 امي دارالاوليائي سنه نالو اصل كا
 شهر سيوهن ڪشي نوح و قلندر نا خدا
 اي خدا هي شهر پاو مني دائر بقا
 لعل گوهر جو بدخشان جت هي گوهر بي بها
 لعل شهباز حسني قسودر آلر هبسا
 لعل شهباز حسني پادشاه اولها
 هر دو عالم سرخزار و جاها نصر ڪبرها
 سيد گاهي قدس زبهر شهر همت مسدا
 هي فتح پرواز آ هو ذوالجناح مصطفي
 واقف راز حقيقت معرفت جو مستدا
 مالمه مذكر ولايت ملكه جو مشهيا ڪشا
 تارڪ الدنيا قلندر طالب مولا ليفا
 من له المولي له الكل انجوعز و اعتلا
 من سلطاني ڪشي نو فقر بتر آشنا
 دولت دنيا و عقي هي ڪي مولا عطا
 مد ابراهيم مروندي ولي حق ليفا
 صاحب سجاده ڪري به ڪري اولها
 درگاه عالي هو دائر ملجا شاه و گدا

هي ابي قنديل عرش الله اعظم جا منور
 ان لي التجئت نهرا مين ثبتي انواسطي
 صل بسا ربي علي السبط النبي الهاشمي
 رب صل علي محمد نصر حيدر والبتول
 صل زين العابدين ستم علي البقر امام
 رب صل علي النبي علي النبي والمكري
 رب لا تهاخذ علينا نحن متوسل بهم

وتب او صلنا بهم و ارحم علينا ختم
 رب شرفنا بترك حق اصحاب العكبا

بارك الله راحت آباد ممالك ملكه صفا
 ما زين مني لمن ۽ دائر ز آفات حيا
 كشور امن و قرار و خوش هوا خرم فضا
 جاها چون بساط جنت سبز و گلزار ما
 ماسن متوسلان آرام گاه اولها
 امي دارالاوليائي سنه نالو اصل كا
 شهر سيوهن ڪشي نوح و قلندر نا خدا
 اي خدا هي شهر پاو مني دائر بقا
 لعل گوهر جو بدخشان جت هي گوهر بي بها
 لعل شهباز حسني قسودر آلر هبسا
 لعل شهباز حسني پادشاه اولها
 هر دو عالم سرخزار و جاها نصر ڪبرها
 سيد گاهي قدس زبهر شهر همت مسدا
 هي فتح پرواز آ هو ذوالجناح مصطفي
 واقف راز حقيقت معرفت جو مستدا
 مالمه مذكر ولايت ملكه جو مشهيا ڪشا
 تارڪ الدنيا قلندر طالب مولا ليفا
 من له المولي له الكل انجوعز و اعتلا
 من سلطاني ڪشي نو فقر بتر آشنا
 دولت دنيا و عقي هي ڪي مولا عطا
 مد ابراهيم مروندي ولي حق ليفا
 صاحب سجاده ڪري به ڪري اولها
 درگاه عالي هو دائر ملجا شاه و گدا

بادشاه مرونده جا هڪڙي به هڪڙي سڀ مريد
 سيد ابراهيم کي هو آرزو دنيا جو ترڪ
 عهد معصومي ڪئون مشغول اطاعت هو مدام
 خلق عالم سڀ مريد و معتقد سڀ جان نثار
 بادشاه هڪن بندگي ۽ مثل بندي جيڪو غلام
 عشق مولا ان تي غالب ماسوا ڪئون بي نیاز
 هڪڙي ذهين آيا تي تنها راه تصور بادشاه
 هو ڪلام قدس لوهن هي مڪان جاني شهود
 ڪاري ولي الله ڪامل والدر خيرالولد
 شاه نهن ڏي منهن هڪڙي فرمايو فرزند عزيز
 عشرت دنيا جو دل تي ناهي هڪ هرگز خيال
 هيت عبادت لئي لسانکي دار دنيا ۽ ظهور
 دار دنيا ناهي جاني اسن و آرام و تسرا
 تل وڙي آواز آيو هڪاي ولي نعمت هڪريم
 دار دنيا آهي جاء طاعت و زهد و عشق
 اي ولي الله مشفق هي اسانجو آرزو
 ائين ئي صاحب صبر ارشاد ڏنو مولا هڪريو
 آئين ميو اسر شريعت تا لسانجو ئي ظهور
 شان ۽ آهي اسانجي آئوگند سيرا لاهه
 شاه فرمايو مڪوت ۽ پو نه ٿيو تڪرار ڪو
 بسادشاه شهر هو سلطان سحر ڪلام ۽
 ظاهراً صورت ۽ سلطان مملڪت مرونده جو
 هو هڪنهن تقرب ان ماڙي ۽ ويڙو ويڙو
 ٿي پڙهين پنهنجي هڪنهن هي سڀ سوال و سڀ جواب
 سو هو اصلي معتقد آيا و اجدادون مريد
 شاه شمس الدين جي خدمت ۽ هڪنهن سڀ الناس
 آرزو هڪائين هڪ ان لعل گرامي جو صدف
 خسرو مرونده نسبت هڪني شهر مرونده مين
 وعده صادق وفا هڪنهن ٿيو قلندر حق طلب
 عالم اسباب ۽ هڪنهن ترڪ سڀ لذت عيش
 صرف هڪنهن زهد و رياضت ۽ سڀني ايام عشر
 هي خدا لئي ٿيو قلندر ۽ خدا ڪيو پنهنجو خاص

شهریار و اعلى شهر لڙ خلق دائر سر به پا
 تا قلندر ٿي هڪنهن زهد و رياضت به رضا
 شاه عابد ٿي عبادت ۽ جواني ذهين هڪنهن
 ۽ جواني جنتي هو جان نثار حق مد
 نه زهر شهاب و گدا يگانه به حق آشنا
 صاحب هڪشف و هڪراست جنب مطلق بي رب
 ٿيو گذر ماڙي ۽ پڙهون ۽ آئي هڪنهن غيبي ندا
 صوت غيبي ظاهر آئي هن عبارت ۽ ادا
 امر ٿي تا ائون به ٿيان حاضر حضور اوليا
 اسن قلندر ٿي هڪنهن زهد و رياضت دائر
 هڪيوسن حق جي باد ۽ دنيا و مافيا خدا
 آئين هڪنهن جنت ظهور ڪت آنجي نعمت خالدا
 ائين بهنن مائجو جي انجا آهن مرزا
 سامي جنت جاء طاعت ۽ عبادت جو سرا
 هيت عبادت حق ادا هيت جنت و مولا بقا
 آنکي هي دنيا و غيبي هتي عبادت از خدا
 ۽ اسن لندا قلندر هي اسانجي ٿي عطا
 اسن هڪنهن هي اوهانجو وعده صادق وفا
 هي اوهانجو خاص ورثو لوث لسانجو هڪيو خدا
 ۽ هيا اگني تي تنها به وحدت آشنا
 عادل و حق ترس و مرد مقي و پارسا
 باطناً معني طلب ٿي به جهان دل پا خدا
 هتي دريچو وات پر جنت گذرو هي صوت و صدا
 هي سڀني تڪرار ۽ آخر مڪوت من الرضا
 هن هڪراست کي ڏسي ٿيو ظاهر و باطن خدا
 سيد ابراهيم جو جيڪي ڏٺن سيرا خدا
 گوهر شهباز درج بهادشاهي ٿي بها
 شاه مروندي حسيني لعل ڏيکاريو بقا
 تخت و تاج و بادشاهي شاه ترڪي ٿيو گدا
 دائر سيار در سر و سفر صاحب رضا
 هر مڪان جاني رياضت زهد پيلا جاها
 منصب شاهنشهي ڏني هڪيو دو جيڪو بادشاه

سائبان اهن عالم پرگار عرش سا
روشن عالي مثنون جت افسر عز و علا
در سوالي مگونه خالي قبض پختي دانا
مئن پندم گوئي سعادت نني نه مواند هدا
آبر شو آنجو مريضن کي پندم پختي تيم
سو مهورتي جو صاحب و وزير بسا و
شاهي دنا ولي نيو شاه جو صاحب لپوا
نوني مي گلنگيون فنا اي شاه سونهن تاسدا
گل گلن جا هار سونهن سر جواهر جا پترا
شاه تون گوهر لکائن لعل پختن پر پترا
هکي پڑمن قرآن پختا هکي صلوات و ثنا
گوړ کتون گهڙيال جي گردون جو گنبد پر صدا
طوخ و مامي و سرانپ بادشاهي سلسلا
سو لواوالحد صاحب جين غلغله جو لپوا
آئون سندو ميٺه سولتي شاه دس پنجهو گدا
آئون مکتل نون مکتور گرتو مکتبي مکتلمنون
مکتور مکتبا

دو جهان حاگر سيودن تخت سنڌ دارالامان
وله سيودن صدر صاحب تخت جو مسند نشين
وله درگار مقدس فضل رحمت جو محيط
اهي امام حياتي جو نشان چوگان دست
هکلوپندر گرامي مکتور قدرت جو گهٺر
پش طاقه خاص هو سيد علي جي بارگاه
سند عالي نصب سرزنسدر سلطان پهن
ساده تون دستار صاحب لعل تون مکتنگي قني
شاه جي دستار زر مکتبي لعل جا زرین علا
لعل نووت لعل گوهر هيري سوتين جون نديون
شاه جي درگاه و دانه مجاهدي مدح خيوان
شاه جي نوبت تقاره جي پنجهي مرئين قبال
شاه جا جهولن جهنجا هکلوه گر نوري نشان
صحن و انگاس عالي دست قدرت جو مکتل
شاه تون دريائي رحمت لعل تون مکتان مکتور
شاه منجهي والده مرحوم لي نت عرض مکتور

شاه آئون بن سو مکتل نون مکتور مکتري ابر فضل
شاه ثابت مکتري لاني مدح خوان نهجو قدير

بسا اللهی تا زمین و آسمان هتي پرتولو
لن و آباد رک مي لعل جي سنڌي صدا

واه حفظ اهلهم حصن حيدرآباد حصن

يا بود محفوظ اين حصن حصن حصن نه
با رب اين حصن مئنن از هر لکن اين نسا
راس هر برج مشيد ساير و جان الملا
نت هي مکترا مئنن قائم برج هر جا جاها
مکتوت صاحب مئي سلامت قافلک برجن لقا
جاها علمان و ولدان سوربان خوشنما
مصر حسن و عشق هر جا جلوه گر يوسف لقا
شهر بار و شهر رک نت شاد آباد اي خدا
مکتل اهلهم شام صدر مکتنگش دانا
ظيل خالق خلق برورد آبر فضل و علا

واه حفظ اهلهم حصن حيدرآباد حصن
بارگاه الله حيدرآباد زميني حصن مئنن
قله عالي هم نصر آسان هم مکتور
آسان مکتورن نون ترهان برج برجن مثنون ثار
مکتوت مکترا مئنن قائم برج هر جا مئنن نيت
وله شهر حيدرآباد پختي جلوه گسه
مکتور بازار مکتان و زهر مويه رحمتي
نت هي شهر آباد هتي هکلوه گر نوري شاد
شهر بار سنڌ مکتور صاحب صدر و سرور
صدر صاحب مکتل مکتل تخت وارث تاجدار

حضور عالی معتمدان خاقان حکیمان پاسبان
 جم هم حاتم حکرم رستم توان بهرام جاه
 زیب بخش صدر دولت زینت تاج و سرور
 نالیدالاسر جهان صادق آوا لاسر زمان
 آنکه گردونش مطیع و اسر گیتی چاکریش
 آنکه دائم آسایش بر سر زمین خطنش
 آنکه دولت پند، درگاه ابالش لایم
 آنکه از حق نصرت و تائید مردم نو مدام
 شاه وزیدی حان جماع الطغ غازی شیر جنگ
 میر تیراند معظم خان خالصان کرام
 آنکه تیغش آفتاب رزم اختر سوز خصر
 آنکه تیغش صقار روشی زمین ارژنگ مکن
 آنکه تیرش اوست مناج در فتح و ظفر
 آیت و وعد و وعده دوستان و دشمنان
 تا شعاع مهر تیغش برده رنگ مکن زدم
 تا فروغ جلوه خورشید تیغش حکرده تاب
 من بدر بیخاف گویم با عصائی خصر سوز
 بسا بدالافه داده در دستش کلید اختیار
 با رباین دست جهان پرور حکم صاحب سست
 با وبه این شایر بلند اختر که چرخش رام باد
 تا فراز مستر اقبال صاحب عفو شمس
 عدل پرور معذلت گذر خدیسور دادگر
 شیر در صحرای شبان گله نخبیر گناه
 ای نگین دولت از نام تو شد صاحب نشان
 دولت و اقبال و رجاعت بساد دائم بی روال
 آنچه به بود از حکرم دالت حدائی ذوالحکرم
 جمد نعمتهائی دینی دیوی دادت حکرم
 ای خدائی ذوالمنن بهر نی و غرنش
 ای خدا از بهر سرور علی شامر شهید
 * تا به * گفتی دعائی

و این دعائی مکرر بلائی شد اولی مکرر.
 دولت مرید جهان

داور دارا نشان شکر معتمدان
 اسر احسان روز دیوان صفیر روز و نما
 رونق تخت خلافت صاحب سیف و اسوا
 سرور گردون مطامع داور گیتی کشتا
 اهل گیتی در پناش گشته از گردون رها
 تساهع اسرش قدر فرمان بر رایش قضا
 آستان پیوسید درش خیر و سعادت دانما
 مظهر الطاف رحمانی درش صبح و سنا
 نسایر میدان بهادر فتحابهر سر و نما
 میر ما فتح علی خان صاحب سیف و لوا
 برود نهر خرمین احدا چسو تقدیر قضا
 بل علایق برچ دولت شد به ظلمت زوا
 مد در نصرت مکنشود و جهان گیتی کشتا
 دوستان را داد یاری کرده خصمان را فنا
 شام هم دیگر نظیر اهل زمین زهر سنا
 حکم حکم بخت عدو دیگر نزد سر در هوا
 زو رخ گیتی منور زو سر احدا فنا
 دست عالم پرورش فراخت آن دست خدا
 نسا جهان باشد بهانه بر جهان فرمانروا
 عمر خضرش بخش و اقبال معتمد مکن عطا
 حکرده تسلیم و ربابش جمل اسر خود قضا
 صیت عدلش کرد معو آثار ظلم از هر کجا
 گرگ با بز خاله عا هم مشرب آب و چرا
 وای به مهرت راست شد طفرائی فرمان قضا
 بسامین اقبال و دولت دانست بسادا بقا
 و آنچه به زین باشد آن هم بخشیت آن ذوالعطا
 نعمت اولاد هم پاسبی او فضل خدا
 صاحب اولاد مکن این حاشی آلر عبا
 صاحب فرزند مکن این دوست شام مکرر بلا

اکنون اخوان عظیم الشان ده را نام و نام

اکنون اخوان عظیم الشان ده را نام و نام
میر والا سوخت خان عظیم المرتبت
خان والا شان هلام علی غازی نامدار
حاجی آید نبی محفوظ اولاد علی
شیر مسداند شعاعت منیر اعدا شکار
هر بهادر حکامرانی آصف جبر التدار
حق بفضل خویش با اخوان و فرزندان عزیز
هر دعائی خیر گویم بعد از مدح و ثنا
زود بازوئی رسالت در قبال شایر علا
شمار محاسن را برادر عهد شمار مکرر بلا
مخلص شمار شهدان ناصری آید عبا
ناصر رابسات نصرت فتح پاد هر و غا
هر به بزم بزم مردان میر میدان جابجا
حافظ و ناصر مدافعی باد با عز و علا

دولت دنیا و عجب بخت معد اقبال و جاه
هر دمی بساد آفرین و دانش بسادا بقا

میر مقبول جناب حق صاحب پنجتن

میر مقبول جناب حق صاحب پنجتن
صاحب اقبال اعظم سالک سب و علم
شاه دوزان برادر شاه دارنیش ایام
اوست بر صدر شرف فرمانده فرخ سیر
بنده برود عدل گستر دادگر مصلحت نواز
حق بجائی جاودانی بخش و غیر آید
ذوالکرم حکرم علی خان بحر الطاف و عطا
مظهر اخلاق احکرم صدر علم و حیا
هر جهان فرمان بری هر حامی آید عبا
نور صدر و زهد سند زینت عز و علا
محضر لطف و عنایت منیر جود و سخا
حکامدانش دانا آباد نسا روز جزا

با رب از فضل خودی فرزند فرخ قال بنفش
صاحب اولاد و آفرین گن برود مصلحتی

میر میران معظم خان خاندان گرام

میر میران معظم خاندان گرام
آن معتمد اهل بیت مخلص شمار شهید
آن عزیز دست همجا آن شجاع شهر رزم
بدر برج مکرمت مهر مهر مرحمت
مستتر اقبال را از غم غم جسد و جلال
بازوئی شمار جهان و بنده شمار دو هگون
شیر دریا دل میراد علی سر پاد مرتضی
شد باین اخلاص خاص نر خامکاند کبریا
صاحب سب و علم سالار میدان و غا
ابر فیض و بحر رحمت منیر لطف و عطا
صدر دولت را بفانی زینت عز و علا
مالک مملکت جهان مملوک شمار دوسرا

با رب از فضل میر خود بهر حکام دلی
سائز و محفوظ گردان حرمت آید عبا

دعا صاحب پنجتن میر محمد خان گالپر

نوالعظم میر محمد خان ذوالعز و عزو
 هر جهان روشن از مهر خاندانش با ضیا
 مهر عالم پرورش کن تا بود عالم بقا
 تا آمد بساها بهار و خرم و خندان نا
 باد سرسبز آمد با برگ بار و میوه عا
 عالی در سایه اش آسوده و آهین نا
 حرمت آید محمد رب و تعیل دعا
 حرمت آن پنجتن محفوظ داری دانما
 بهر آید پنجتن جانی سلامت شد بجا
 هر حق حلی پاشی ایشانرا و هر آید عا
 این اولاسران دین کردند دین حق معا
 امر بیدیان از ایشان گشته فاسد بل فنا
 حاکمان اهل دین و ناصران انبیا
 دین ایشان است دیگر دین ندانند از حکما
 و آنچه حسب الامر پیغمبر علی میگوید آدا
 آنچه بهر او علی تا زیت زد نیک و عا
 آنچه بهر او علی میگوید فائز چکها
 بر در حق راسخ و محکم بدین مصطفی
 تابع حکم امامت با اساسان منا
 و آنچه صاحب شرح گفت آنرا شنید اعتنا
 آنچه ز ایشان امر شد فرمان برندی بخطا
 بهر شان حشد امام و غیر آنها لا
 حکمی امام دین شایسته اهل حق و کذب را
 کوفی و شاسی دشمنی را نیارند اقتدا
 هرکس افضل ندانند از در صدق و صفا
 کسی برابر حکمی شمارند الفیاذ این ادعا
 دشمنی دارند و دانند ز اصحاب وفا
 دشمنی دارند و هر قائم کنندش لعنا
 دشمنان آل را گوزند لعنت بر ملا
 غیر این دین دین نباشد نزد شان نبود روا
 دوستان پنجتن انصار آل مصطفی
 آنچه به باشد پند شان و آنچه به زان حکم عطا

میر والا قسیر صاحبزاده عباسی نسب
 شاه برج فضل مهر مطالع عزو شرف
 با رب این مام شرف حکم برج دولت جلوه گر
 با رب این فرخ نهال گلشن جبه و جلال
 با رب این سرور خراسان و ریاض سلطنت
 سایه لطف خودت بر فرق او گشوده اند
 هر خضرش بخش و اقبال میکنند کن ترین
 با رب این هر پنج میر احباب آل پنجتن
 با رب این هر پنج میر این دوستان پنجتن
 با رب این نیکو حال شد برائی اهلیت
 با رب این میران مومن حلی دین تواند
 دین حق کردند هر جا این گروه دیندار
 دین ایشان دین حق ایشان ایشان مستقل
 دین حق دین نبی دین علی و دین آل
 آنچه حق فرمود پیغمبر نسود ابلاغ آن
 آنچه بهر او نبی آذکره گفته بود
 آنچه بهر او نبی میگفت ایتونی دولت
 جلگی دارند بهر بر همه ثابت عمل
 وحشت حق را نپذیر و امر نبوت را مطیع
 واحد النهار را فایده رب لا شریک
 مصطفی و مرتضی و اهل بیت طیبین
 از علی تا منتظر ائمه عشر خلفای دین
 غیر معصوم مطهر غیر نصی قاطبی
 کفن و زود حاکم و حجام شان نبود امام
 از نبی و از علی و از حسین و از حسن
 با نبی و با علی و با حسین و با حسن
 با نبی و با علی و آل هر نفس دوست بود
 با نبی و با علی و آل هر نفس دشمن است
 دوستان آل را دارند از جان دوست تر
 دین شان این است هر این دین از ایشان یافت زور
 با رب این هر پنج میر ناسر دین نبی
 حرمت آن پنج اهل حرمت آن هشت و چار

با رب این هر پنج راده حرمتر آن پنجتن
 با رب از لطف حق خاندان پنجتن
 با رب آن میر زمان را صد هزاران سال عمر
 این اولوالعزم جهان را آل و اولاد کثیر
 ما رب از "نات علی" زوار پذیر این سوال
 یا کریم انت الکرم انالشیخ من فضیلتک
 استجیب رتی دشمنی انت بتقبل دعای

حمد حق هت جنهجي سڀ کا دولت دلیا و دین

حمد حق هت جنهجي سڀ کا دولت دلیا و دین
 والد مرحوم منجهجي مونسین هنر مکیو بیان
 شهر ملتان هو وطن اصلي اسانجو از قدیم
 هر عزیز و اقربا سڀ مانس هر قوم قریب
 صاحب علم و فضائل جمہ آبائی کرام
 جین مکہ مسجد به نام سید عبدالشکور
 سید عیسیٰ مکتوب منجهجي والد جو هو جد
 منجهجي ذاتی جو هو سید نور محمد اصل ناک
 بادشاه هند جي سرکار ملون وجہ معاش
 منجهجي والد جي زبانئون منجهجي والد نقل مکیو
 آهي کساول نالی قریب شهر ملتان جي قریب
 ہوکئی، کوهن تي ئی آت حکمتی کوه ها منجهجي مٺ
 اتفاقاً مکیو ٽپنهن مکیو کوه جو چنگ ویو ٽیری
 مون ئی آن چرخي جي حکاروار جو مکیو احتام
 چند روز کن حال ۾ گذریا زراعت خشک ئی
 نار جي لاهن جو هو مکتوبین کي مکتوب دل ۾ سوز
 کن ولا ۾ مکیو ٽی، درویشی قنندر مکیو ظهور
 هر علائق کتون شجیر د فرد مطلق معور حق
 شکل درویشی ۾ ظاهر شوکت شاعری
 سرخ رنگ و سرخ چشم و قامت بالا بلند
 حال ظاهر ۾ نرم تنها ۾ باطن سڀ مکیو ساڻ
 وارو مجلس ئی مکتوبین سرور اهل بزم کي
 ہوکمی خشکی ویرانی ئی مکتوبین لطف و رحمت
 برتکستر جهکي فرمایانوں سڀ هندي زبان

پنج پنج از فضل خود فرزند با عمر و با
 خاندان میر ما آباد تا روز جزا
 با رب این شاه جهان را عمر خضر ابدی با
 خود عصر زمان را حفظ حق صبح و نما
 عرض عبد مکرلانی بهر شاه مکرلا
 یا کریم انت الکرم انالشیخ من فضیلتک
 استجیب رتی دشمنی انت بتقبل دعای

جین مکہ پائینی تین مکیو الله بفعل سائیا
 جین مکہ هو معلوم آنکي شرح حاله سائیا
 ات بزرگن جا مقام و مکتوب و مسکن مرا
 کوه ۾ باغ و زراعت مسجدون ۾ مدرسا
 نمتر علم و هدایت لوت اصلي هو عطا
 ۾ بهر تمام سیر عیسیٰ مکتوب مشهور جا
 صاحب مسجد آبی منجهجي جو نالو چالجا
 تین تون هو ثابت شاه جی فقر خرفو ئی عطا
 ها مقرر شرح مکتوبانی احکام ز ابتدا
 جهن سبب نقل وطن مکیو نمتر آب و هوا
 ات اسانجي هتي زراعت اہم هو اصل کا
 ورم محصول و معاشی تن مکتوب ئی محبوب ئی
 ملر پائی جا ئی بند ہوک مکتوبیا بن مکتوبا
 مکتوب ئی چو نه پاسد ہو مکتوب ئی چو ئی تین پنا
 باک چت کتون چاه جي بن چاه جا ویا آرا
 ہوکمی صورت تی سڀ مکتوب سائیا ئی مکتوبا
 صورت نورانی و روح مکتوب خوش لقا
 صورت معنی و وحدت معنی مکتوب خدا
 فی الحقیقت بادشاه دو جهان سائیا گدا
 لاؤالی مکتوب مکتوب بی طمع بی رؤ و ریا
 خلق کتون بیگانه هر ما ۾ جالی آسا
 جین مکہ جن مکتوب دن جي مکتوب مکتوبا
 چاؤن هين چرخي هو حال ۾ کوه صورت آهي جا
 ۾ مکتوب بهر مہات چتون مکتوب اولیا

نڌ سڀني حال حقيقت ڪڍي سڀن خدمت ۾ بيان
 ناهي خطرو آنجو ڪو سڀ خبر ٿيندو عاقبت
 قطع ڪاغذ به شڪل نقش قدرت جي ظلم
 ڪوه جو نڌ ڪوئي به انجي چڪ جي پاسي ۾ رکو
 ٻوڪ ٻن آڌ سئون لشي پائي ڏيو تا انگهڙي
 اسر جا مهور تياسين اعتقاد آئي درست
 مقصد آفسي اسانجو هو نسل تهجو جمال
 جلوه نورو جمال حق ڏلوين ٿو ٻين
 مثنوي ۾ مولوي فرمايو هجي فرخ ڪلام
 اوليا را هت قدرت از الله العالمين
 اولياء الله جا عالم و سلا و اعبرو
 اي ولي الله ڪامل تو اسان سڀن ڪو ڪرم
 لطف ڪڍي ڏيهار ڏيکارهني تسلي ٿي نسيم
 محوش تبسم ٿي نڪار فعل جون پلڪون کڻي
 اسر دين آسان ناهي سو ته وي مرشد محال
 عرض ڪريون تون پير ڪامل هادي رور طرب
 امر ٿيو جي ان هدايت جو اٿئي خاطر خيال
 ترڪ ڪر دنيا راس ڪڍ ڪڍ عبادت ڪر اختيار
 ترڪ ڪر دنيا ڪر نه ڪار دين و دنيا ٿي حصول
 طالب دنيا کي دنيا ناهي زباده از نصيب
 طالب سولا ٿي دنيا ترڪ ڪر تا ٿي گمان
 آه اسانجي جاء تا توکي ڏسيون رور نعل
 عرض ڪريون پائنده تهجي جاء ڪاڻي ماڳ ڪت
 اسر ٿيو آهي اسانجي جاء سيوهڻ شهر ۾
 حيدر ظاهر ڪر محڪومت آهي سيوهڻ شهر ۾
 عرض ڪريون سيوهڻ آهي ڪنهن جاء جوتان چئجو
 ان مڪان دلچسپا جو ماڳ منزل جو سراج
 روشن تر نورو رحمت قبر قدرت ظهور
 ان مڪان جهڙو مڪان پيو ناهي بر روني زمين
 عرض ڪيم پا شاه موني ڪشف ٿيو منزل نشان
 امر ٿيو بس ان ڪئون اڳتي مير جو بهتر محڪوت
 جڏ نشان ٿيو ڪشف نڌ نام و نشان سڀ ٿيو حصول

سو سڀني فرمايو فائق از ره لطف و عطا
 رزق هت رزاق جي ۾ خلق دل ثابت ڪنجا
 هو لکيل اصلي سو ڪيون امداد چائون هي دُعا
 ناسر ٿي نروار پائي ٿيندو جاري جابجا
 حال اول ڪئون به الفضل ٿيندي از فضل خدا
 جويين اي وارث وسلا تو اسان سڀن لطف ڪيا
 هتي سڀني انجي طفيل ايمان ۾ افضال ٿيا
 برحق آهن مظهر اسرار سرمدان خدا
 سو نبرڪ ڪڍي لکيم ٿي معاف ڪر غرا وڌيا
 تر چنه پاز آرندي به رور مڏيا
 مظهر اسرار خالق ڪڍ ڪڍ جا حاجت روا
 پير مرشد مڏين پڻي ٿين سرمدن مقددا
 مطلب دنيا ته ٿيو ڪا دين مقصد ڪر دُعا
 سر ٿيو هي اسر دنيا سهل مشڪل ناهي ڪا
 حد ڪري هادي هدايت نڌ ملي رور خدا
 موڪلي ڪر هادي هدايت آئون سنه اي شر ڪيا
 نسا اچي ٿيو دائمي حاضر حضور اوليا
 ٿي مهاجر ٿي سبيل الله ڪريو وطنئون ودا
 طالب الدين مڏين طالب الموليٰ استا
 طالب الموليٰ کي هر دنيا و عني ٿي عطا
 هر به دنيا شادمان هئين هر به عني حق القا
 ٿي هدايت حاصل و معقول سارو مڏيا
 نسا اچي ٿيان آستان سوسر جناب اصفا
 ات اسانجي خاص منزل ۾ جهان سڀ زير پا
 باطن هر جا اسانجو سر ڪله محوش نسا
 جت مڏين ٿي دَر جلوه جمال جاننيزا
 ٿي ته نهدل ٿيان اچي ان آستان جو جبه سا
 نرور اسباب تجمل بادشاهي سلسلا
 در چن اهل زمين و مڪن سلام اهل سما
 نامر ناسي امر ٿي نسا ودر دل هتي دانا
 ناهي نطق اوليا ٿي اسر محڪوت خدا
 ٿيندي سڀ وقت ملاقات ۾ نشان خاطر نسا

من چي ارشاد ڪيون قصدر طريق و شوقه ستر
 جيئن ڪم ڪم و النجا و عاجزي ڪئي سون ڪم
 ڪا ڪهڙي ساعت به عيش و وصل ڪري يا نصيب
 دس ٻين درشن پهايو دل ولي ويا پائين
 دوست ڦٽي ڏيڏار دل ڦٽي ساڻ ديواني ڪري
 دل چوي درشن ڦٽان جي ۽ چئي ٻين جلوه پان
 باغ ٻستان ماڳ ماوچي دل نه خوش ڪيا دوستري
 عزم ڪيئن ٿا ڪنهن سبب سبب ڏي ٿي ڦٽت ڪر
 هند ڪنن نواب اعظم خان ٿي صوبو سنڌ جو
 آنجنو ڪري ڪري ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 اڌ ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 چند سال انجي رفعت نوڪري سرڪار هو
 سنڌ صوبو بعد معزولي جي هندستان هليو
 دولتر دنيا جي ٻن اسباب ڪنن هو سرد دل
 جهن جي منصوبي ۽ معزولي جو ناهي اعتبار
 سڄي هيس سوهن جي ۽ ٿيو طالب راه طريق
 جڏ اهي سوهن رسو ٿيو آتان هوسر جناب
 درگه عالي حضور القدس و اطهر نفسي
 ٿيو نشان محبوب جي ماوچي و منزل جو نشان
 ٿي تسليم روح جي مقصود دل جو ٿيو حصول
 هو گهڻي ملت به سوهن ماڪن قرب و جوار
 مير چئن شاه چئن شاه و جعفر شاه پير
 ٽين جي خلعت بند ڪي حاصل ڪري روز نخت
 ان ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 شاه جي روضه ۾ صبح و شام قرآن خوان مقام
 عشق مولا ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 لحوث صفائي جو هونو پير ڪامل شاه ڪمال
 هو وٺي ڪامل و سڀ شمر زاهد مٿي
 شمر سڀ زاهد و رياضت ۾ زاوگ تا آخر
 سو ڪنن پاهر عمر ۽ سڀ شمر تا وقت وصال
 جيئن ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 از جواني تڪا دم پيري و انجام حيات

جيڪي چوٿون هو سو چئي ڦٽه اڪبر چئي آيا
 هڪ چي دامن ولي چوسن موهن ڪنن ڪنن لقا
 وقت هجر آيو جيئن هي هي هل جا نصيب
 جي ۽ جهڙي جو ڪي مل ۽ نوري ڏونگر جاها
 جي ۽ حنائي ڪنن جهڙي اسباب عيشرت جا چلڻا
 لئون لڳي دل دوست جي جي ۽ ٻن نه هالي برچندا
 عشق غالب ٿيو گريبان ڪر واکون هڪ لقا
 تا غرض ٿي حاصل و مقصود دل جو مدعا
 راه ملتان آيو ڪنن لڪر ڪن جي انصا
 دنگلو دولتر اسباب سفر ۾ سڀ ساڻ ها
 سن ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 نا جڏ معزول ٿيو حاڪم به تقدير لقا
 هجي آخر سنڌ ۾ ٿي قسرت آب و هوا
 جيئن ڏٺائين دولتر اقل جو ڪم ڪم ڪم
 تهجو عيش و عشرت آهي سڀ امر رنج و عشا
 سنڌ حاڪم هند و هو هي ٿيو برابر مدعا
 لعل شهباز حسيني ٿيئر اهل صفا
 ڏس لڳو دل دوست جو تعلق ٿيا ٻن جا پتا
 نام نامي ٻن نشان ٿيو رمز راز اوليا
 جان و تن جنهي طلب هئي تين مين ميو ڪم ڪم
 شاه جي پاڙي ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 ها ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 ساهر لطف و ڪرم ۾ انجي ماڪن هوسا
 امر سين انجي ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم ڪم
 ٿي پاهيون درگاه ۾ وردو و طائف دانا
 جو نبي آلتغر فغري منصب اهل صفا
 صاحب مجاهد سند به ارشاد و هدا
 مستجاب الدعوه صاحب ڪلام هر دعا
 صرف ڪنن ۽ هوسا مشغول در يادر خدا
 اعتكاف و چل ان عابد جا متواتر رهيا
 لڳ سواري خاص گهوڙا چڱ ۾ عزت جاها
 خير ۽ خوشي سين ڪنن هر آخر انتها

ليڪو ڪو منزل وطن ڪئون بعد ڪيتر ٿيو منهن
ڪيتر ڏينهن هو سوڍن ساڪنن قرب و جوار
هند مدد بعد ٿي شهري جي خلق ڪيتر ڪيتر
عمر ڏينهن نادر خدا ۽ صرف ڪيترن با آبرو
ريسا و آغفرلنا ولوالدينا جدينا

آنت مولانا و غيرڪ لبي من بشفير لنا

ٿيو ڪيترن جي راج ۽ آڻجو مقام و مقبره
بعد آنجي والد مرحوم سوڍن ڪيو مڪان
مستقل ڪرآن حديث و علم عرفاني مقال
سرد حق ترس و عطا دان پسانهازو و پسادب
شهر جا سادات عظام و اڪابر سڀ شفيق
هند ايران و عرب سڀ وارو سر مڪان
هو ڏسڻ وٺو سو ٿيو معظوظ حسن و حق ڪئون
عمر مدت غير حوي من ڪيتر ٿيو رب و رسول
قرب درگاه ڪيتر شهر ڪيتر درگاه ڪيتر
ڪم ڪيتر ڪيتر ڪيتر ڪيتر ڪيتر ڪيتر
صاحب درگاه جي در تي گذارين پسادب
اي خدا مين صاحب درگاه ۽ درگاه ڪيتر

وڪ سلامت تا سلامت حرمت آله عظام

دوستان منهنجي موهو داستان شرح حال
اولا جڏو وقت ٿي رهيا جاري به حرف
۽ به اڪثر رات وصال ۽ سلامت جو ڪيتر
مثل طوطي ڪيتر ٿي تعميل مدح و منيت
ڪيتر جهنم راند ٿي معصوم ڪيتر جيڏا صبر
بار جيڏا دوست سرنا سڀني چوندا ها ڪيتر هاڻ
سويڪي چوندا ها ڪيتر ٿيو مولا علي جا منيت
يا سڀني معصوم منهنجا معجزا منهنون سڀني
نهڻئون جڏو ڪيتر ٿي مڪتب جي سوچ سال عمر
هوندم استاد ڪيتر ڏينهن تنهن ٿيون و هو حرمين ڏي
چار سهارو ڪلام الله جا ان وٽ پڙهيم
فارسي خوانن جي مڪتب جو معلم بي مثل
آنجي خدمت ۽ ڪريها جا پڙهيم ڪيتر ڪيتر ڪيتر

ڪيتر جي قادر ڪيتر من عبد عاصي ۽ ساڻ ڪيتر
ڪيتر نسوحي ڪيتر تعليم والد ز ابتدا
والد ماجد ٿي پڙهيم ڏني سبق صبح و شام
هڻي نه معني جي خبر حرف و عبارت حفظ ها
اهل معلم جا مڙي ٿي ڪيترن مڙا مڪتب
راند جو وارو ٿيو پڏنداسين مدح و منيت
ٿي پڙهيم جيڪي پڙهيا ها سون به مدح و معجزا
بارڪ الله چئي ڪندا ها غير دائر جي دعا
پهرين آخوند عبدالرحمان جهن جي هڻي جنت م جا
پوءِ مٿون مڪتب پيو ٿيو هادي واره ها
تنهن ٿيون عالم فارسي ۽ جو شوق ٿيو سوزش نزا
آخوند الياس محمد صوفي صاحب صفا
۽ نه ڪا هڻي حرف ساڻهن دل نه اڪرين آهنا

هڪڙو سڀڻو مرد صاحب علم ندياني لپتا
آري آله مصطفيٰ آسن چراغ اهندي
سبحي والد جي ٿي هائس دوستي بي انتها
هو به ديباجو گستان جو پڙهيم مهي به
ان هنيو مونکي نماجو منهن ڪئون رت فطره وه
حق تماجو هئي هدايت بل عنايت ٿي عطا
حرف ساجهه ۽ مطالع ٿيو عيان اول لقا
ٿي پڙهيم شيرين زبان سپڪهن ٿي ٿي هڪڙي نانا
مرثيه هندي هڪلام و فارسي جا واقع
مرثيه خوانن جي حلقه هوس هر جا خوشنوا
هر زبان ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
فارسي جا فارسي شعر و غزل خوش قافيا
ان ٿي استاد سهجا شعر ٿي اصلاح هڪيا
قابل و قابل پند و عقل و دانش آشنا
سڀ جي خدمت ۽ پڙهيم ٿي منيت ۽ معجزا
ان سڀ هم هڪڙي ٿي هڪڙي هڪڙي هڪڙي هڪڙي
اهي خدمت ۽ به ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
جهن کي خالق ڏي جراني خبر در دارالجزا
هي هر اهي ڪئون ٿي اسام صفت از خدا
هر تفسير و حديث و فهم ٿي فهم آشنا
اهل دولت جو رهس مجلس صاحب دانما
ٿي گذاريم تنهن ٿي هڪڙي بالومع احسان و عطا
مون قصدا چا سندس ان ٿي صيلا استاد هڪيا
مون ۽ ملائي شاعرن ان جا تبليغ ٿي چا
شاعراڌي جو هو گستاخ و ادب و بي ربا
ان محقق ڪئون ٿي معلوم شعري قاعدا
سڀ نانا نعت و مدح هيو و آله عبا
حق گستاخي و شاگرد ٿي وڪير هنر بجا
حاجه ثابت را چو مداح آيو بخش اي خدا
قطره و تاريخ سال و مدح و ذم شڪر و ثنا
هو حسيني صورت و سورت حسن هنر لقا
ٿي غلام نبي تولد گهر علي جي هڪڙي ٿي

ان وڙلا ۽ مستر آب و حورش جي حڪم هڪ
حنوه گر نور نجات گر ۽ نالائس شه چراغ
مد ڪئون آيو هڪڙي سنڌ جي هڪڙي اخبار
اهي خدمت هڪ پڙهيم شوق القمر جو معجزو
هڪڙي ذينهن مونکي سبق و سربو ۽ آنکي ٿيو ذم
ان نماجي جو هئڻ مون علم پاڻي ۽ جيتن پڻ
انڪئون پوءِ جيڪي ڏٺو سو سڀ پڙهيم ۽ باد ٿي
هر نعت مدح و مناقب شعر هندي فارسي
سهر چاهي علي مرحوم جا هندي هڪلام
ٿي پڙهيم ۽ ٿي لکيم ۽ ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
شعر منجهه ٿي عنايت هر دانش ٿي درست
شعر هندي جا تبليغ ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي ٿي
شعر ۽ منظوم نورالحق جو شاگرد هوس
عالم جي مھرڪم ۽ هوس هر مجلس عزيز
شهر ساداتن جي خدمت هر هر جا آيو
سهر لطف الله قاضي شروع ٿي ٿي ٿي ٿي
سولوي منظوم احسان عالم و حافظ هڪڙي
انڪئون پوءِ منظوم محمد مراد واعظي
نهن ڪئون تعليم قلمي علم عربي ٿي ٿي ٿي
حلقه هر عربي عام ۽ بن ذهن فائق ٿي ٿي
سنڌ سردارن جي هر سرڪار ۽ ٿي ٿي ٿي
جنهن جي خدمت شعر طهر چئي دعا و وصف جو
شعر چيم جڏهن شاهزادو هو محمد سرسراڙ
ان ٿي حافظ جا تبليغ نظم هڪيا رنگين غزل
سولوي مداح خالصه الصدق محسن ٿي ٿي
ان جي خدمت شعر جي اصلاح ٿي شاگرد هوس
اهي سڀ اربع حاضر هو قصدا خوب چيم
منجهي منقطع ۽ اشارو مدح ۽ مداح جس
ما قصدا از مداح آهي بجاندر خارجي
نظم هڪڙي خاصا قصائد شعر چيم رنگين غزل
سهر لطف الله سجاده حسيني شاه جو
نهن کي پوري ۽ خدا فرزند فائق هڪڙي هڪڙي

آنجي خدمت چئي گذاريه نظام حڪيم شعر و دعا
سو وارو بخشه ڪم جهن جو ناهي آخر انتها
۽ بهي چڏي سن تي ڪيئن سدم ڀارت سدا
هو سندس مجسم و ذڪر مائتو آله عبا
هاسندن دائر و طيفو جان ڪي ڪي ڪي ڪي
مرئين و هوس آندن سر حڪيم اهل عزرا
مرئي هندي پڙهين منجهن ۽ محزون جا
ڪني نتيج آها هندي چئي سڏايم جابجا
جي ڪو هو ناهن نه هو مشهور هير هر ڪنجا
سو گهڻو سرحد ۽ موزون پڙ درد و پنجا
سب ڪو سڏي سر بتي هيو ڪڪي اناجرا
تون به سڏي شعر و ڪي چنچ مائتو مرثيا
سر رکي پڙهين چيو اي دين داور ڪج دعا
تون پڙهي سڏن ڪندي نعين مونڪي سڏا
چوم پهريون مرثو سو ٿو قبول ڪهريا
ٿي ۽ چين مومن سب ڪنهن لکي دائر ڪيا
واله پڙهين درد داغ ڪلام ڪهريا
چيو ۽ هڪ سڏي پڙهي ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو
نور سرحد ڪوٽ دنيا و دين يا مدعا
دل کي هن ۽ آه ۽ ساه کي هن ۽ ساه کي
حسرت حسرت يا ستر ستر ڪهريا
دائما هو دل و دور مائتو آله عبا
ڪڏ ٿي چيو يا شاه لک الله ڪڏ ٿي هجو ڪيا
آن سعادت جا ڪريم و ڪارماز اسباب ڪيا

إذ أراد الله سبحانه
ذالكَ الْفَضْلُ الْعَظِيمُ إِلَهَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

ٻوڪل ڪنڌان ز گلزاره علي سارخ سال
آن محيتر مڪرمت سرزند جي تاريخ جو
سهي مجلس جو مصاحب ڪيائين با عزت و ف
ابتدائي غرة ذوالحج ڪان تا ويهين صفر
آن سوا سارنهن مهينا معجزا ۽ منبت
روضة الشهدا پڙهين جو مونڪي منصب هو مدام
واقع قبل جا هر مائتو جي مجلس تي زهر
مون به هندي مرئين منجهن جي ڪني پروي
مرئي سنڌي آهين هو ڪونه اصلي سنڌ و
ڪي قدر ايات سنڌي جو هو فائز مرئيو
شعر سنڌي و پڙهين سيدان ٿورا جو سوز
مونڪي چين ثابت علي هي شعر سنڌي دردناڪ
سون و سا نولي اَللّٰهُ اَللّٰهُ اَللّٰهُ اَللّٰهُ
سرنه اهڙا چئي روئي رٿا رٿا رٿا رٿا
اي خدا جا لاڏلا سردار سرور يا حسين
نهن ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو ٿو
منهجا مدح و سرنه سنڌي نعت شيرين ڪلام
مومن جي مجلسين مشهور ٿيا هر معرڪي
مرئين و مون ته آهين در ڏئي جي ڪيو مون
۽ به شاه ڪهريا جو ڪهريا ٿي ٿي جي
ٿي چيو يا رب نبي جي واسطي طول ڪهريا
رات دينن هو شوق شاه ڪهريا جو جي ڪي
ڪڏ پڙهين ٿي سڏا ثابت علي نهجو غلام
۽ جرم قبول درگاه ٿي دُعائي صبح و شام

حال اول و جڏهن سرڪار جو ٿي روشناس
مر ڪنهن ارباب هت ڪني سرت مڪرمت
سڌ سرحد ڪون سري تين ٿا سدم معمول وجه
نهن ٿو ٿو ٿي دولت فتح علي خان سقل
جو نشان - رستم توان - خسرو مڪان بهرام جاء
دين پنه و نادگتر حساسي دين نبي

اهل دولت ٿي ٿي چيو شعر و قصدا جابجا
ٿيا مقرر وجه معمول و معافسون ٿويا
حڪم و اهل عمل تي لازمانا جابجا
ٿاير ٿي ٿي ٿي ٿي صاحب تاج ولوا
خضر مقدم ذوالڪرم عبي دم و يوسف لقا
ظيل خالق خلق سرور ناصر خلق خدا

ای خدا هستی شوق جملا می جلالی برینوا
 سون بی رنگ متواتر آنون نو جوان زو باکریم
 حذلکي جي ۽ کي آداس ۽ تلب و طاقت طاق ٿيو
 دل کٽوڻ ويو صبر و فرار جي ۽ کٽون آرام و سکون
 سهجي آفاکي اچي حکيم عرض ڪائي بحر ڪرم
 اي امير نسلور اي صاحب صلو و شرف
 اي مهر پرتچ ڪرم مهر مهر ڪرمست
 اي منجهن آفا پند اقبال صاحب نوڪنام
 اي سند صاحب وني نعمت ڪرم گستر ڪرني
 سر منجهو ووني شفق ۽ مداسي مهرسان
 آنون به خجرام حصوري باربار برم خاص
 ڪڏ دلاو ڏئي چوي آج نامي موسر مير ڪر
 مونکي هنڌ اتيان ڏيهان نوري لکي هيءَ سن ۽ وي
 ڪڏ جيم ثابت علي هل ڪر بلا جو سر ڪر
 بار مخلص آشا ڪو حني پري پرڏيه پند
 سون به تهل ڪئي نيازي حرم ڪو عزم سر
 عافيت يا خير و خوي فصل سين فاض جي
 غمرج نقدي آڏولو اسباب درڪار سفر
 عامل بندي بي پروانو گهڻي سارو محسن
 وقت رخصت خسرو خاقان ڪهوان منزلت
 امر فرمايون ڪم اي مسڪين روتار حير
 نون خدا جي دوست هي فرزند جو پانڌي ٿين
 جڏ وٿين روضه ۾ فرزند رسول الله جي
 رت هنجون روني جڏهن چهرورنگي ٿين سرحد
 يا پسن خير الحرمين يا پسن امير المؤمنين
 السلام اي خير خلق الله جا خير الولد
 اي نوير نعم المڪار مصطفى نعم المڪين
 اي نو برجاني محمد چون علي سند نشين
 اي نو منله حيدر ڪرار تارن سرحدو
 اي نو حيرب الله غالب را امير سلدار
 ڪکاش چون بدم ز شرب روي بطحي ره نورد
 ڪکاش چون ڪردي ز بطحي ساز ده سوني عراق

بيل جلالی خاص جلوه عين دهنار و لندا
 تون ڪرم ڪر آنون جوان سارڪ عليا رشت
 دل نه عبر و اعتنا ٿئي نه سم ٿيئن آفتاب
 رات ڏينهن ڏڪر زهان ڪڪڙو روڻ پا مرنا
 ذوالڪرم ڪرم علي خان و محبر مرتضي
 وي ڪرم ذوالڪرم اي بحر الطاف و عفا
 اي سهر مرحمت مهر منور مسه لقا
 آنون سند نائب هليس هر طرفه عالم دوسرا
 ذي نڪ پرورده پنهي کي زيارت جي رضا
 انجي خدمت مونکي قائم عزت پسي انتها
 مهر و دانش بارو بيت و شعر صاحب ڏکا
 ڪڏ چوي هل حيدرآباد آنڪون پوره رحمت رضا
 جين ڪم پراگي آداس يا ڪم جوگي پتوا
 ڪڏ جيم هل ڪر بلائي ڏرس شهيد ڪر بلا
 ڪو چوي همت پند يا هل نه ڪر ويلو نضا
 حتر مردان سين آهي دم بدم مدبر خدا
 خسروي دربار مئون حاصل ٿي رخصت يا رضا
 حڪمي مويطوب منهن کتون بن رهاه ٿيو عطا
 حاکم مسقط ذي خط تنهن ۾ سفارش بعدا
 سوني بيد سر والي رو به شاه ڪر بلا
 ڪئي شر مظلوم جو عزم زيارت برجا
 ثيا سند مائي خدا و مصطفي و مرتضي
 در جي سر در ڌري سهي به ڪوراش ڪج ادا
 چنچ سرور جو سند صادق معتبر جان خدا
 المنيوه والسلام عسڪر بسا خير السورتي
 السلام اي خاص خلق الصدق شاه اوليا
 ڪکاش من چون بوفوت بدم محبر يا عفا
 ڪکاش من چون فبوت بدم غلام يا ونا
 ڪکاش من چون مالڪر بدم بکف تبع و لوا
 ڪکاش از حرم نومي بدم در آن دستر و غا
 در رکاب ذوالجناحت بومي حاضر شها
 من بجاني سلامت مڪرم آن خدمت بجا

تا بفرقه دشت چو برق آتش می زدم
 ککاش چون در کربلا بودم بهنگام اهل کین
 ککاش چون بودم صف آرای سپاه مومنین
 با سپاه جان فشان پهل روبرو صف به صف
 که به عباس غمدار تو می بودم قرین
 گاه خون حشر و حیثیت و همت می کردم قتال
 حالیا ای جانم پیغمبر تو رفتی زمین جهان
 در جنان روح القدس با جد و بابت ساتمی
 اکنون از روی کرم عتفم پذیر و لطف کن
 کرج دوزم از بساط قرب و همت دور نیست
 آنچه به داستی از روی کرم کردی کرم
 دولت دنیا و دینم دادی و پاینده دار
 سایه دست حمایت بر سرم گسترده دار
 این جهان با عزت و اقبال باشی نامرور
 این زمان بر دشمنانم فتح و نصرت ده مقام
 اندوین دنیا بمون و نصرت منصور دار
 هر دین عالم بمن مرحمت ینگر بتجد
 می سلام و می منما می نیاز و می ادب
 به اخوان عظیم الشان آن سلطان حسی
 بارها باند حضور و بزم اقدس جا ندیم
 به امرا و اکابر و صاحب اهل بزم
 هموطن مرا و مشفق خاص مخلص بار دوست

ککاش می جو ای این پیغمبر جا پادشاهی رب امان
 ساله همزم این زیارت چون ز دل کردم طلب
 به چو ذهن شهر شمعان سال پاره منو و آت
 موکلانی مؤنی کنون تاسین روانا راه بر
 راب ذهن می راه بر شور کشتی قطع کشتی
 گر زبانه بر لهرن جو می لا هم و پنهون
 بر هو مثل صراط المستقیم بیل صراط
 بر بر فضل و ایمان لجنته لطف و کرم
 مصطفای دینسان و مرتضای بر شمعان

تا چو مسلم می شلم میراب زان آبر بقا
 من هم از اهل ضلالت می کشیدم ککاش
 با سباحت می شلم من هم صف آرا جابجا
 می ستادم با بجای می زدم تیغ و شمشیر
 که به دوزر اکبر و امیر می گشتم ندا
 که چو مختار و مستب می نمودم حکارها
 من عتاف دل برایت همچو طرس دو عزا
 طرس و من هرد و با اهل زمین شیون نما
 از غلامان خودت بشمارم از بهر خدا
 بنده شاه عثمانیم و ثنا خواند شفا
 و آنچه به دانی هم از راه عنایت کشتن عطا
 پیش من هم هر چه بهتر باشم احسان نما
 دستگیر دو جهانی باشی ای دستر خدا
 و آن جهان تحت لواء الحمد خوشت بخش جا
 و آن زمان با دوستانم خویش معشور نما
 و اندر آن ماوی پیش و عترتم بنما ایما
 هر دران عالم ز روی مکرمت رؤس نما
 سرور دیا و دین لای خد صاحب مکارا ادا
 سنی چا صدقون سلام عز و صلوات و ثنا
 خاص خیل و اهل خدمت بندگی مکیان بجا
 سر نوای چنون سلام و کعبون سبحا و دعا
 مکرری مکرری هت کتی می ککشی دلشون
 جانسون دعا

ککاش می جو ای کربلای شال و سندن کربلا
 آمد از سونی دلم ناست علی صادق ندا
 تاسین بدر کتون روانا راه دریا سبقت
 شاه بنظر کتون به صفا همرم حفظ خدا
 بر بر رحمت و کشتی سفینه قد نجا
 چو لای کشتی رحمت میشا متاعاً از خدا
 به جهاز آن و لبواء الحمد چون قشور لسوا
 نیز کشتی کشتی نوح و خفاش نا خدا
 مومنانش را کعب و منزل دسان اگر عبا

ٺي زيارت جا مشرف ڪيوسين تربت جو طواف
سڀ ڪنهن زوار يا صدق و صفا قرآن پڙهي
هي سعادت سر نوشت لوح ايمان تي حذمن
بني شام ڪربلا جو شوق روز و شب نه دل
ان کنون ڳهن تي پڙهي ڪڏ مرثيا ڪڏ منقبت
شهر بصره ۾ اچي خطابتي حاڪم جي حضور
بصري تهن ڪارو ۽ اڳتي بحر شيرين آب صاف
سهر قري تائين هي بصره جو دريا هو ۽ بحر
دجله بغداد جي ٿي راه راجع سوني اصل
جي اسن زوار هارين ڪربلا جا پانڌي سڀ
اي خدا هي راه سلطاني ڪم جهن کي موت چئون
نڪر پڙهندا ويسن جولدا الصلوة والسلام
الصلاة والسلام والتحيات و درود
السلام اي نور حق محبوب رب جا نين لار
السلام اي مصطفيٰ توکي تي چواي نور عين
السلام اي ڪيو محمد نوکي موندي ني سوار
السلام اي سائي ڪوثر جا پيارا پيارا پٽ
اي جو تنهو ۾ جهلي پگهو ٿي لونهو جبريل
اي جو تولي خدا مئون خلعت گرامي تي نصب
۽ خدا خلعت ڏيکائي توکي ڪارو عيش عبد
لي امانت مصطفيٰ جي جنهي پارت ڪئين مقام
هي امانت هائي پارت هي سفارش هي سرد
وائي پخبر جي بارت وائي حال اهليت
جن لين ۽ هو لعنه لعنه احمد جو زڪال
جن جن کي نت چي زهرا ٿي ڪيو پڙشهد و شير
ڪنهن کي چئي آئون سائي ڪوثر جو پٽ آهيان آمو
اڄ سرن ٿا منهنجا جاني مونکي پاڻي چونه ڏيو
منهنجا ماريو ٻار ٻارو سڀ ڪيو منهنجا قريب
اي منهنجي ناني جي آمت آئون ني زاده سندو
آئون امانت مصطفيٰ جي منهنجي پارت ڪئي رسول
ڪڏ کڻي هت تي علي امير چوي اي تسليمو
مونکي اڄ ماريو سو آخر مونکي البت ڪنهن ٿين

هي طواف اولين ٿيسو از جناب اڪليا
فاندر اخلاص چئي نذر زيارت ڪيو ادا
ڪيوسين بسم الله پڙهي تعجيل دريڙ ملڪا
سڀ ڪا سماعت يا ابا عبدالله ادرڪني خدا
آنڪتون پوء ڪي پڙهنون چير منقبت ۽ مرثيا
ٺي سون آنجي معرفت حيدر طرف راء هدا
پني ڀريون سڀ بالغ نخلستان هر سو خوشنا
دجله بغداد ۽ بحر نسرانتر ڪربلا
۽ نرات آيو ٿي رڙهندو از زمين پڙ بلا
ٿيائين راهي راه سلطاني روم شاه و ڪنا
اهي عمر جاويدان هن ره ۽ جي هتي رب رضا
يا حسن ابنه علي اي جسم و جان مصطفيٰ
يا حسن ابنه علي شاه شهيد ڪربلا
السلام اي مير دين شير خدا جا دلريا
السلام اي مريض ڪيو نوي جيء جاتون لدا
السلام اي نسوئي زهرا لاڏ پاليو لاڏلا
السلام اي شافع محشر جا قضا ڏک ڀريا
اي جو تولي مصطفيٰ لرزند پنهنجو ڪيو لدا
نوجوان مڏ بهشتي سڀ بهشتين جا پلا
۽ ۽ سهر عبد ڪارهي موندي چاهي مصطفيٰ
۽ ني آمت سين تي سهجي سفارش ڪئي خدا
وائي آمت وائي نعت وائي وعظ جي وفا
آه آمت جي عداوت دلا ڏي منهنجا خدا
سي آها ڪن العطش آب شان سرباب ڪيا
نس ڀريا پاڻي کي ترين بحر پر تي هي پلا
ڪنهن کي چئي آئون شافع محشر جو دانهن دلريا
پٽ ۽ پڙا منهنجا پيارا وڻ لجن ٿا لاڏلا
ڏانر پائڻ سڀ ڪنهن ٻار پٽ سڀ ڪيو معا
نهن ني زادن تي پنهنجن ڪهڙي آمت ڪئي جفا
هن وصيت هن سفارش جي پلا ٿي هي سزا
آئون خطاڪار آن مندو هي طفل آهي بيخطا
ما ناسون سڀ قبولي جا ڏئي جي هتي رضا

پر نه هن محمود کي پائي پيارو هڪ ٿورو
 هڪو نه ڏي پائي جو فطرو بلڪه پائي جي پتل
 طفل نهن سن تيجائي هڪڙم جاني سڀ گهڻي
 سر ڏي سردار جو هڪيو ٺاڳسن نيزي سوار
 اڳ و سر سردار جو پٽ و سهار بي سران
 اڳ و گت ڄام جي لڙند جو سر سرخ خون
 تين جي پٽ و عايفر پيار يا اهل حرم
 اي خدا هي هڪاروان سالار و هي هڪاروان
 هن کي ڏهن شام ڏي ڪاهيو ٽون ڪرڪو ڪرم
 هي رسول الله جا آهن جگر ڪونه عزيز
 هسي علي المرتضيٰ جا پورائي يوطن
 اي خدا هن قلعه کي منزل مقصد رساڻ
 هي سلام و مرثيه پڙهندا و رگندا رات ڏهن
 اتي پهون بحر فوات از بصره تا حبلتي هڪبار
 شهر حلي و اچي هڪوسين مقام خطرناڪ
 ٿي سوار سڀ و لٽر هڪريلا ڏي لافلو
 شهر و حبلتي هي آهي مسجد شمس از قديم
 نقل شڪرانه ٻڙهي محراب و منبر کي چٽي
 شهر و عصران هن ٻڙهي هڪيو قلعه لاهه طريق
 دشت و آڌ رات ڏاهو هڪوسين پائي زنجير ليل
 وقت صبح صادق آهين ولي ما سر زمين
 سا زمين جت آسمان جفا ڪري هر صبح و شام
 سا زمين هڪريلا جت هڪريلا شه جو مقام
 و زمين هڪريلا لڙدوسر اعليٰ جو شرف
 ڏاهو ره آن سر زمين ڀاڪ چون حور و ملڪ
 هو زحرف چار فرسخ مٿي دشت سارو
 وارو حنابير زمين ٿاين دم صبح نخلت
 سڀ کي هٿي سر خاک ڪاتم مراءِ سبوخت هٿي
 سڀي زوگرن ٿي هڪي ڙاري روئي رت زار زار
 هي زمين هڪريلا و هڪريلائين حشر هڪيو
 هڪريلا و هڪريلائين هي قيامت حشر هڪيو
 باغ و بستان و سواد شهر ٿو مندر نظر

پشتا ڪن سن لڙڪندو بي هڪهڻ نرسي آهي روا
 نهر جي هڪکان جو پائي پاريون نرس عد
 سرور دنيا و دين جو سرڪش سر هڪيو خدا
 نهن و سڀ سڀ هڪڙم جاني صفيه صفين زن چوڙپ
 هاء شلر سر جفا هي هي سهار سر جفا
 پٽ و هڪشتر خبثت گشت رت پريا روشن لقا
 هڪريلا جو هڪاروان سالار آل مصطفيٰ
 ڏهن ڏاڏا سون مڏهو يوطن پيرون هليا
 تون سندن واڳون مڏهي وار پهر مصطفيٰ
 آل مڏهان هن جا دشمن ابتدا تا انتها
 معوه پٽ هن جو ڏهري جنهن هي هي جور و جفا
 ساڪ عتوت جو سلامت ني وطن ڏي واحد
 هلسن راهي راه دريا پا به لڪ زوگر ها
 ساڪ زوگرن جا ها پيون نوارا جابجا
 اک وهي هڪ رات صبح ساڪ سانها هڪا
 ٿاين مٿي کٽون رواتا راه خشڪي سجده پريا
 محدر سولا ملي و معبد آل عبا
 ني اجابت سڀ دها حاصل ٿي ساري مدعا
 هڪريلا پانڌي روان ٿيا روڻه شلر هڪريلا
 پٽر پهون رات جو ڪاهوسين يا صديق و صفا
 جنهن زمين ٿي سڀ زمين و آسمان مخلوق ٿيا
 سا زمين جت عرض قربان ڪرمي و نفسي فنا
 سا زمين هڪريلا جت پساندلر هڪريلا
 و زمين هڪريلا دارالقرار انبيا
 مندر سرور هڪن اکين و ڏهن نور خدا
 ساڻي سرحد ارض حنابير چار سوني هڪريلا
 سڀي حيران وار هر سو وا حيا هٿي خدا
 هر گريبان چاڪ هڪيون هم سروي سندن پريا
 مٿي دشت سارو هڪيو مائين مائير سوا
 هڪريلا پانڌي وٽي سرور پري سڀ هڪريلا
 هڪيون عرصت قيامت عرصه ڪر هڪريلا
 وٽي نخلستان جنت ٿيا ناهان خوشنما

تبر عالي درخشان تو چو خورشيد از ملك
 نيمدم قبت تگون قربان مرغي و هكري و فلك
 تبر انور سوار نسود ربه العالمين
 روضه عالي ترسي سپهكهن ركب جدي و سر
 باب عباس علي كئون لياقين وارد شهر و
 داخل درگاه اقدس نسي چي باب الحرم
 سني زواري حسني زار و گريستان بقرار
 ها زيارت خوان اك و سب جي هت رنگين ياض
 السلام اي ولوت آدم صفي الله صفي
 السلام اي منظر موسي و عيسي جا شرف
 السلام اي مصطفی جا نور نورل نين ليل
 السلام اي مصافي توکي ناپو نياز سين
 السلام اي غلام زهرا جا فرزند هزيم
 السلام اي سينر سرور محمد و السلام
 السلام اي راحبه برآق جا موندي سوار
 السلام اي شهجو خادم جبرئيل از جان و دل
 السلام اي سيد الشهداء شهيد بسي هفن
 سر مبارک نيزي سر جهلن نيزي صلوات و سلام
 نيزه مقدس پوزه پوزه نسي تحيات و درود
 سر هلو نيزي نيزي سبحان الذي اسري بلاي
 هي سر سردار عالم هي نيزه جانر جهان
 صل يا رهي علي جند الحسين و يا يار
 و الثمن اللهم من قتل الحسين و قتلته
 و اولادك اللهم ناراً من رضي يا ماضي

سر خويج باگ نيزي سپهكهن ركي هكيا نالها
 نيزي رنو هي هي به زاري واحينا هني صفا
 و احسن و احسن هو شور منجه ارضي و سما
 روضه رضوان كي هكو ان مائين مائين سر
 لعل تي مظلوم جي سر منهن و تن اهل عزا
 له سو است قتي هكولي هكولو اهل جنا
 آه دلبر علي جي زائرن هكيا حادثا
 سپ هكو پنهي حال حيران هكهن كسي
 هكهن جي هكل نه هكا

بلاي زيارت ناله و زاري هكري لي ضعف زار
 آن ذبح الله جي سپهكهن خويج باگ نيزي
 واحينا واحينا هني قيسات مهر هكولو
 تويم اهلر جي گيرتون سر كليا سپ مائين
 لهر تي مقول جي مومن ميون هكاتبو هكهن
 له هليبر جسي بهاري هت جا آيسا آني
 له فوندر رسولر ته جا پاندي سر هتن
 هكوي هي هي حينا هكوي هي هي امام

هي محمد جو جگر هي هي علي جو لالو
يڪڻه ڪوٺين ڪٽهايو ري خطا شاهين رنجيو
هي مديني جو ساغر ڪر بلا و قتل ٿيو
مصطفى جو پاڪ وارث واه ماريو يڪناه
هي جي آڇ هئي مصطفى تا ذڪ ڪندي ذهني خدا
نامي تانس مصطفى ذهني تي ذڪ ڪريو عظيم
ساه پيغمبر جو ذهني ذڪ ڏئي ماريو مٿن
واڻي محبوب محمد جو نه جاتو قدر قوم
عسري اعظم جو گرامسي گوشوارو زميني
هئي رسول الله تا ذهني کي پنهي ڏي ڪفن
هي حسينا هي حسينا هي شهيد شهيد
هي حسينا هي حسينا عرس و ڪرسي شور ٿيو
وا حسينا وا حسينا هئي عدائي خاص و عام
وا حسينا وا حسينا هئي عدائي انس و جن
هڪ طرف جبرئيل ٿي ڪيو وا حسينا وا حسينا
هڪ طرف روح محمد ٿي رنو رت زار زار
هڪ طرف روح علي ٿي لعل جي مژه تي لڳو
لعل و قربان حق پر ڪائنات اهلبيت
صل با من اولاد صليت انت هني الشهي
اولاد المعترت صلواتي مع صلواته دانها

هاڪ پوري منهن رکي هر ساه صدقو ڪيون ٿا
ٿي لڳو سڀ ڪو و لڳو جن ڪيون ذبح ٿيا
اه مظلوم ابن مظلوم و صغير و بيخطا
گل ڪٽون وڌ سواتي ته به پونا گل و ميوا ملا
واڻي ناحق ناڪين معصوم ٿي ڪها مائرا
السلام اي اصغر مظلوم طفله بي خطا
السلام اي روح زهرا جانءِ شام ڪر بلا
السلام اي نونهال ڪٽنه آله عبا
نسو بهار بهوسنار انبيا و اوليا
اي نبوت جي قلعه جا مهر رخشان مه لقا
اي علي اصغر شه مظلوم جا سون مينا
اي علي اصغر ڪهي ٿي تنهي نئين جي قضا

هي چئي سڀ ڪنهن ضريح اقدس و اطهر جي
بار براندي علي اصغر جي پوري سر رکي
هي شهيد ابن شهيد و هي قبل ابن قبل
اه پيغمبر جو پيارو مرتضيٰ جو من سون
شهر خوارو آڇ آسارو ڪان ماريو يڪناه
السلام اي اصغر معصوم سرورنده حسن
السلام اي قسرة العين نفسي فوري علي
السلام اي نذ ڪله گلسزار خسته الطين
السلام اي سرو نسو خيزه گلزار رسول
السلامي برج رحمت جا مه و مهر منير
اي علي اصغر اسام حسن جا نور البصر
اي علي اصغر رسول الله جي ذهني جا جگر

ٻا رسول الله تنهجو دوست اڃ ڪئي جيڪو وڌا
ٻا رسول الله تنهجو دوست ماريون بي خطا
تنهجو ست لڙبان ڪيوهين جي سارن ڪئي سڌا
۽ ٻه سڌا شهر خدا ڪي وقت واهر ڄاڻا
ٻا آيت قدر قتل لائڻ ڪڏهن امانت ٿي آيا
اي ابا آءُ تنهجي پٽ جو حال ڏس واهرين
اي ابا ڏس تنهجي دلبر کي دعا ڏئي ڪنن وڙها
ڪيو ڪئي تنهجو لعين لعل لوهيو ۽ لٽيا
ڪنڊ ڪوهر سڀ لٽائي ويو پنهنجن جو آڃا
سو ڇڏي سندن سڄي توو پٽ ۽ پڙا دست و پا
دين ورون قتل ڪيو رس دين ڊاور لڳ خدا
بگ لکن نامق ڪٽو هان ملڪ جا مالڪ ٿيا
ٿي جيئن پٽاب ٿي آءُ رس حسن سولي ادا
اي ادا تنهجي ادي جا ڏس ڏکڻ ڇا حال ڪيا
پٽ ۽ پرزه پا ڏٺي جاني جگر سڀ اي ادا
آءُ اچي ڏس ڪر بلا ۽ پرزه پرزه پٽ ۽ پا
بي برادر ڪٽه ڪٽه شد در ڪر بلا پنگر يا
دند در دشت بلا خوڻي و برادر سر جدا
پا آهي ٻڌا آهي قد ڪان ٻڌڻ واري

نيس لي اليوم غيرك ألفيات ادرك اخا

الفيات اي ايس خير المخلوق يا خير الانسا
ڏس پئي ڪوٺين ڪهايو يا عزيز و القربا
ڇو ته ڏهن ڪي ڏي ڏک ڏک ڪٽي اولاد جا
وا ڪٽي لسي المصرا مقول ذالڪ حوله

ڪٽه من ڪان من وڪتر ڪٽه صغرا آواتا

ها رسول الله جي عترت ۽ حشري حادتا
جو ٿي اي منهنجا ابا هي هي اساني مهر ٿيا
اي ابا تو ري اساني ظلم ڪيا اهلر جنا
اي ابا تون وڻ رهين اسين شام ڏي رندا هليا
اسين سڀني جا سار شام پرڏهي ٿيا
ٿي اسان قوت ڪفن جي ٿي دمن رحمت رضا
پٽ ۽ عاهد کي آڻن جي هٿ مهار و پاده پا

ٻا رسول الله تنهجو لادلو اڃ ٿيو شهيد
ٻا رسول الله تنهجو لادلو اڃ ڪيائون قتل
ٻا رسول الله ڏس تنهجو پيارو جنهن ٿي نور
ٻا رسول الله ڏس آءُ مرسل مسال ڪر
۽ نصف ٿي سڄي ڪري ٿي چائين روئي زار زار
ٻا امير المؤمنين ساڻا پٽن اڃ ٿيو شهيد
اي ابا ڏس تنهجي جاني ٿي خدا ڪئي ظالمن
اي ابا هي تنهجو لعين لادلو پيارو پسر
اي ابا هي تنهجو ڪوهر سڀ پها ڏور پهر
اي ابا هي حاشين تنهجو تنهجي جاء هو
اي ابا هي تنهجو نائب دين مسند جو ڌڻي
اي ابا هي ملڪ مالڪ پاڳ وارث تنهجو واه
ڪڏهن سرور ڏي منهن ڪيو ڪڏهن ڪري سوني ربيع
اي ادا تنهجي ادي ڪي آهي ڪوٺن قتل ڪيو
اي ادا تنهجي ادي جو حال ڏس ڪي ڏٺي
اي ادا تنهجي ادي جي حال ڪي ڪا ڪٽي لٽي
اي برادر داري از حال برادر هم خبر
اي برادر پشنو احوال برادر آڃه ديد

لبر ڏي زهرا جي منهن ڪيو چوئي آن زهرا جي نور
اي امان خير اليا ڏي خير خلق الله جي
اي امان زهرا تون تنهجي ٻي رسول الله ڪي
وا ڪٽي لسي المصرا مقول ذالڪ حوله

مضر ڪڏهن منهن ڪيو چوئي ٿي روئي زار زار
عبدل ڪٽي پڙي نسي ٻي جو سر ڏسي
اي ابا تو ري اسان کي ٿي ڪيو اهلر ظاقت
اي ابا تون قتل ٿين ڪٽ اسانجي قيد ٿيو
اي ابا تو يوطن ٿي ڪر بلا ۽ ڪيو مقام
اي ابا تون سر پها تن پرزه پرزه دشت ۽
اي ابا اڳ ۽ اسانجي تنهجو سر نزي سوار

بنا ايسر انظر الي اينك حوت اهل العراق
يا ايت تا اينك المغلول في ايدي العتاة
أضربوا الأشام ضرب حاربو بسا المصنف
مكوميون ماروا الي الشام احمروا كرا
رب مكنتا نعيدك من قبل مكانو يعبدون

سوم مكفرا ميسن قريهر فغن نعيد دائما

من طرح هو شور معتبر در مقامه قتل گه
عد طوفه قتل گه آيساسين صحنه باسگه
مرنه خوانن حا حقه ها بگرد جمل چراغ
مكي بدور حن چراغ و مكي به مسجد ماسي
جايجا مهر زني و مرنه خواني جسا حتر
روضه اظهر جي سواندي هسو منبر ماني
مسجد و منبر قتي جو مرنه ماسه هسو ات
گنسر وندوس مو گنسنر عاي سه صحن
باب بي بست اشام جي تي مكموسين حوض
صحن و مرنه بزي و باس به شوني حمر گه
خيمه گلر اينر حيلو خالي از صاحب مرسر
واني خيمه حالي و خيمه قنسي رن و لجن
واني خيمه خالي و خيمه و مسندري قنسي
واني خيمه واني مسند واني مسند جا قنسي
هه هت تي شاه جو اي شهر باسو اوداع
هه هت تي شاه جو اي شهر باسو الفراق
هه هت قنسي شاه جو اي شهر باسو اوداع
هه هت زيبه تي زاري مكي و نور زار راز
هه هت مكنوم ني چو اي اد مها حس
هه هت بي تي گرائي باني به هت هتي
هه هت اسعر آيو رن ذي لشي ويو هو حس
هه هت قاسم وني مارو تي سب پنجهو سبگر
هه هت قاسم اما تي چو اي مها گهوت بست
هه هه ماسه گهوت نون مكنن چوت رن تي جا مكن چاك
هه هت زين العب تي بي كي چو باها امام
هه لت ناموسه به غير جا خيمه ليا لكون
هتي بگرد حجتير قاسم قيامت مهر مكنو مكر
رت روئي نونه جي حمله كي حينا بندي مكري

مومنين سر منهن پتي قنسي مرنه اهلا بلاها
فرغ اقدس رت هتجون روئي پريوسين جايجا
سبه مكنوان صحنه صحنه خا مكن ماسه سر كليا
مكي به باب الشار هه سوز و الم و مينا
روغو هسو ماسه مرا بها مرنه و واقعا
مجلس ماسه هتي ات دائس صبح و شب
شرح احوال شهادت لي غطين ذكر مكي
هه هت جو جبرئيل اسين نت بلبله فسان سرا
سامي مكنو جي ماسه بست حاد لي داغ هه
هت چندي حمن لي خالي ويا لذي صاحب اروا
خيمه گلر آله احمد بي شهان ويران ميران
واني مسند حالي و مسند قنسي رن و مكن
واني مسند حالي و خيمان مؤني ماسه مسرا
واني مسند حالي و خيمه به صبح دولت لشي
هه هت هه شهر باسو شور معتبر مكنو بها
هه هت تي شهر باسو مكنيا قيامت مكنو مكر
هه هت شهر باسو منهن وني حير هت هت هت
سر مكنن بي زني چنن هي م و نون مها اذا
مكا اسنهي رن اذا مكني واه وارث لگه خدا
تي مكنن چو اي باها چا پتي رب جي رما
هت چندي مكنو چو امير رهپورن هي هت فضا
تي اگن واري وني سچ سچ گهر ماسه سرا
گهوت بست تنهجي جواني چوت ماسه لاسا
واه سبرل تنهجي ميندي واني سيد ميرا
ذي رما آتون رن ويا چندي مكنم سب بار ويا
هت عبالد مرنهي جا گهر ليا وارث مكن
سر كليا منهن رت ميرا به زني و موني
مكنن تي گابا و باهه ميرا مكنن مكنن جا مكر مكر

سرو پٽي بي مير و طاقت زلو گريبان خفي تب
 ڪڏن ڪٿان سن لڳي ٿي ڪيائين حشري حادثي
 سڀ ڪونهي درگاهه عباس علي رڻندا هلي
 جابجا وا حيرنا ٿي واہ ولا هتي خدا
 ڪنهن ٿي چو يا مصطفيٰ فرهاد رس بهر خدا
 هڪ زيارت نامها چون ناسم اعمال ها
 آه عباس علي مسولا علي عباس جو دلريا
 ميدالنهنا جو هدم حلسي آلر عبا
 هي علمدار حسيني صاحب سيف و لبوا
 باقي ڪونر هي پالن ٿي هليو ڪيئن وٽس وڏا
 شافيع معتر هي آڪهه هي آهايا قتل ٿيا
 آلر پيغمبر آهايا العطش چوندا رهيا
 وائي حس و مظهر آج مري چئي يا خدا
 وائي اصم آج ڪٿون قبرابون اڪيون لپخشڪ ٿيا
 هي حسين بي برادر جا برادر سڀ لڏيا
 ميدالنهنا به ان پٿرو پٿا ٿيو سر جدا
 در جي جدا ڪري ٿي چوئن صلوات وٽا
 السلام اي ناصر دين خدا و مصطفيٰ
 السلام اي جان نثار نور چشم مرثي
 بنا امام مومنان صادق زقور با ونا
 راسي ڪئي روح حسن خوشنود ٿي خير الله
 ڪيتر خدا مصل و خوش ڪئي مصطفيٰ و مرثي
 توکي بن محفوظ ڪيئون يا نعمت بي منته
 بون به ٿي نور خدا ڪٿون معتيش نور خدا
 اي شهشام دو عالم شاه سڀ تنهجا گدا
 واسطي حسن جي ٿيو حلسي هر دوام
 باڪ پيري مشن رکي مينا مياين ٿي شفا
 طرف حيراني ڪنيسين صدق مئون دستر دها
 ما دعا ٿي مستجاب و ما زيارت ٿي قبول
 جمل زوارن جا ٿيا حاصل تلامي مدعا

عباسي پيار جو پتر ڏسي پتاب ٿي
 ڪڏن ڪجاوه سر رکي ٿي ناله و فرهاد ڪئي
 غم گناهون بعد ساندار باهر لوح لوح
 صحن و عباس جي هو شور معشر آشڪار
 ڪنهن جي وائي وا حسينا ڪنهن جي وائي وا حسين
 صحن و عباس جي هو عرصه گاه روز حشر
 آه عباس علي شهر خدا جو بهنوان
 حيدر صفر جو خضر الصديق فرزند عزيز
 جعفر طيار جين ٿيو پاء نشون پنهي تار
 خضر آلر مصطفيٰ مونهي ڪئي پائي هي خشڪ
 مشڪ ٿي پائي جي مارو ساق ڪونر هو پٽ
 مشڪ ٿي پائي جي مارو حيدر اولاد رسول
 وائي پائي پر ٿي پليو قتل ٿيو عباس شير
 وائي دريا پر ٿي مارو شاه عباس علي
 وائي رڻ عباس مارو بي برادر ٿيو شهيد
 آه عباس علي پٿرو ڪيائي ٿيو شهيد
 رهنده عباس و مطرح زولسي زلو زار
 السلام اي حلسي آلر پيغمبر السلام
 السلام اي بازوني فرزند حيدر و السلام
 السلام اي شاه مومنان نبي صالحيان
 السلام اي مرثي پٽ مصطفيٰ ذهني حا پاء
 السلام اي سر لقا ڪئي مرور مظلوم تنون
 مصطفيٰ و مرثي مشهور شهجي سم ڪٿون
 صاحب درگاه توکي صاحب درگاه ڪيو
 واسطي الله مي شام نگاه لطف ڪا
 مصطفيٰ جي واسطي و مرثي جي واسطي
 هين چئي چاؤن ٿي ڪيوسين بجا طرف ربح
 ناز براندي ٿي غل زيارت با نياز
 ما دعا ٿي مستجاب و ما زيارت ٿي قبول

بعد طوير درگاه عباس جمل زائران
 آت ٿي زيارت و ڪري جدا سلام
 دو مقام صاحب الامر آيا صاحب خدا
 در مقام حفر صادق هليا اهل ولا

آت به با صدق و صفا هڪوسين سجود حق بها
واه دنيا به هڪوسين سر. فردوس به علا

وه زمين هڪريلا هر سرور ز عرفه هڪريلا
اي خدا هي خواب آهي يا دين پڌرو لقا
شهر هڪر اي هڪريلاي فرس هي شهر هڪريلا
هڪريلا جي شاه کي بهر به ڏسندس اي خدا
اي خدا بهر به ڏسندس هڪين لکيو هڪهڪر لقا
آهني في الهڪريلا سترنهي في الهڪريلا
قد قتل به و دلق به
و الحشر متعه في الجزا

جنت بهادر سونراي نبح مساري وڻ رها
حت ولي الله جي وارث جي هو لشڪر جولوا
جت هو حزب الله فائز جي شجاعت جو فضا
جت عي و لاطم جا لعل تي وڻ به لچا
جت حسن جا هوت هڪيا قلعام هڪولن يخطا
جت هڪسي قاسم تي جو چاچا پڌم سر رهرا
حت تي قاسم جو اي چاچا اچ اماڻجو هڪاچ چا
جت تي قاسم جو هڪ آئون چاچي اڳيون ٿيندس لقا
حت تي قاسم جو هڪ آئون نوشاه قاسم هڪلخدا
هڪير و قاسم جي سگت سوني وڻ قلعام لقا
ها قاسم گهوت جو هڪين گهوت گڏ سگت وفا
جي لاسم حسين چا پانچ هلا منار ها
وڻس هڪولي. ٿيو شهيد آن هڪريلا و هڪني لقا
عبدالرحمن انجو ها مولا علي چا پانچ
آه هو هڪر و عمر عثمان و جعفر چان لقا
آه انس ابن علي مظلوم گڏ لقا مبتلا
ها هي سڀ شاه مظلومان جي آهڪه اريا
هي جي اچ هو مرتضيٰ تا ڪيائين آهڪه لقا عزا
يا امير المومنين قس پڌم سند پڌم هڪت
يا امير المومنين آه ڏسندس هڪر هي دلهرها
يا امير المومنين آه هڪر مدد لاسم خندا
يا امير المومنين شاهين جي قس جو و چا

چطري مذهب جي آت صاحب مثالي جو مقام
تڏهن تڏهن شهر هڪريلا هڪوي به هڪوي به
هڪوسين شهر

واه شهر هڪريلا هر سرور اعليٰ هر زمين
درهر هڪوي به هڪوي به ٿي گهيس ٿي بهر
هڪا ڪيون هتي ٿي بهر ٿا بهت علي هي خواب نه
اي خدا بهر به ڏسندس هڪريلا جي شهر کي
هڪريلا جي شهر کي ٿي شاه کي
رهر و ٿي بهت آت خبر الرزقين
آهني في شب من
و آهيني في حشم

خبر جي هڪني سون زيارت وڻ ڏسندس جنگ جو
جت رسول الله جي نائب جي به جون هڪون هڪون
جت هڪي لقا الله غالب جي ليد جي فوج پاڪ
جت هڪا آه نبي جت ساريا اولاد علي
جت لاسم حسن چا فرزند ماريا يگنه
جت علي هڪير ٿي گهابل جو ٿي باها العطش
جت علي هڪير ٿي جو باها اماڻي اچ هڪو
جت علي هڪير ٿي جو آئون لقا اڳيون ٿيندس لقا
جت علي هڪير ٿي جو آئون هڪير غازي شهيد
هي علي هڪير هڪو اي وائي قاسم پڻ هڪو
آه عبدالله شهزادو حسن سرور جو لعل
هي محمد ابن عبدالله ٿي آه جو ها مون
آه عبدالله بن مسلم شهر سوجوان
آه مسلم جو آه وڻ چان چطري بن قتل
آه فضل بن علي و مون شهر حق جو شهر
آه عباس بن علي غازي هڪير حسن
ها هي سڀ مصطفيٰ و مرتضيٰ جا نور عين
هي جي اچ هو مصطفيٰ تا ٿيو ميلن لقا ماتي
يا رسول الله قس وڻ به سند لعل لقا
يا رسول الله آه هڪني کي بهجي ٿي هڪني
يا رسول الله آهڪه نبي لقا قلعام قس
يا رسول الله هڪولن قتل هڪا تنهجا جگر

۱ رسول الله هي تنهجو مجاور رڻ رهيو يا امير المؤمنين نائب الله ڪڍي هڪ وڏو

رڻا آڏو ڏيکيا وڻندڙ ۾ في الجنان عيذ الله
وآخري الله ۾ منع اسرار آله مصطفي

سڀ زمين ڪرپلا هئي عرصي روز جو
عرش آه نديان ڪري ڪنڙو ڏين ڪوڪرا
بل تمام اهل بهشت آن صحن ۾ ٿي مير پڻيا
حمد ملڪوت سما ها سرڪليا منهن رت پريا
رت رنو ٿي آئين گڏ سڀ انبيا و اولي
هو نجب ماهر سرا شام نجف هو ڪرپلا
اي خدا ڪهڙي خطا منهنجا مسافر رڻ ڪڍا
ڪڍي ڪنهن قاسم جو غم ڪڏا ڪيو وافر عزا
شاهه روز قيامت جو هو روز الوداع
ما عدائي السوداع عرشين پنهي دانش نيدا
ڪنهن کي ناب آن درد جو هي درد هي هي ٿي دوا
جانبها شور قيامت و آخر و آخر ڪا
هڪ بيان و سرڪليا نين پڻيا منهن رت پريا
هڪي ٻي صحن مسجد و محراب ماهر مڻلا
حلقه ماتمن چا ها قيامت ڪوڪرا
ڪڍي ٿي ڪنهن عباس جي روض ۾ حشري حادثا
ويا ٿي ارض خيمه گه ۾ سر وجهن خاکه مرا
ٿي هينون پت تي پالا سر هتن سن ٿي پڻيا
ڪن ٿي ڳايا ويانهه سورا ڪن شهادت شرح ڪيا
ڪنهن ٿي ڪڍي پيار پڙسي ڪنهن ٿي فاتحه قاعدا
بل تمامي شهر هو معشر صفت ماهر سرا
بعد هر زوار ڪڍي طاعات رڻباني ادا
جمله آداب ڏسي ڪيائين پستوري ادا
حمد زوارن جي زاري ٿي قبوله ڪيو

رڻا آخرنا يوم العر ٿي جيش الحدين
رب ارنسي مڙو آخر ٿي اسودا ڪرپلا

سڀ به آداب هئي ڪم قاعدي موجب ادا
شاه وردي خانبهادر جي بابت ڪم به
سڀ ٻڌيم دستور موجب چئن ٻنهن تعليم ڪيا

هو ذهن تاريخ روز ڪل ٽين هي حشر عالم
روز عاشورا زمين و آسمان رت چيل هو
روز عاشورا بهشتين حشر ڪيا حور و ملڪ
روز عاشورا هو جبرئيل آئين خوني حشر
روز عاشورا هو روح مصطفي بي صبر و تاب
روز عاشورا هو حلقه مصطفي کي جوش و درد
روز عاشورا ٿي روح فاطمه سرهاد ڪڍي
روز عاشورا حسرت کي دل تي هو داغ حسين
روز عاشورا نه هو روز قيامت هو صريح
هئي عدائي عام هر سڌ الوداع و انفيران
ڪنهن جي طاقت روز عاشورا هي ماهر هو بيان
چا درون روض چا پرون پڙهي صحن پاڪ
هڪي پڪور روض گرمان هڪي بدور جل چراغ
هڪن جا منبر گرد حلقه مرثيه خوان سين زن
روضه عالي ڪنهن نسا درگام عباس علي
ڪڍي پڻي سر صحن و سر منهن پڙهيون ٿي خاکه سين
صحن و سر منهن پڻي عباس وٽ سين ڪڍي
هڪ طبق ميدي جا حلقه گرد قاسم گهوت هي
ڪن ٿي ميدي لائي درني ڪن ٿي درني رت پڙهي
پڙهي زمين العا جي گرد هو انبوه عام
حلقه اهل صائير هو تمامي ننگه
تا نماز عصر سارو ٿينهن روز حشر هو
روز عاشورا جي مخصوصي زيارت جا شروط
ما زيارت خاص ٿي قبوله درگام صمد

بعد مخصوصي زيارت جي نيات جا شروط
پهرين نامور صاحب سرپر ملڪ سنڌ
هي دعائون و وظائف ها زيارت جي خصوص

مهر علي پادي معروني حکيم عرض و نیاز
غسايي دوران غلام علي امير نساو
وانحرم حکيم علي خان آن محرم محرم
بر والاخان سردار علي محمدي پنجن
نهن نئون اکثر مخلصان آلد اظهار واسطی
بر و سرشد حکيم و قبله حقيقي منجهو شده
و انهي مڪمل ولي الله جا ها هي مڪلام
آنجي خاطر حکيم زيارت و نيايت سپ درست
هو زيارت نام آندرم بر حيدر شاه جو
و سر سادات مڪبار سڌ سوهن غيرهم
يار مخلص آشنا جي ها محب و محقق
ساري مڪمل لئي زيارت تي حکيم تا چند روز
بعد عرض صبح هڪي ڏينهن هواهوني مڪار خاص
هادي رابر طرقت سيد عالي نسب
تنجهو حکيم نقل زيارت هر دعائي مغرب
هر دعائي مغرب لسي حکيم بحق والدين
هر حق هسانگان تي حکيم دعائي مستجاب
پاک پيري کي ولي هر هر تي سندن منن تسليم
آن ضريح پاک کي پاڪر وجهي سئوگهي
شهر حق ماسپ دعا مقبول ڪئي قادر حکيم

رَبَّنَا إِنَّكَ قَرِيبٌ لِّمَنِ دَعَاكَ بِدَعَا

رَبِّ قَرِيبِي وَفَضْلِكَ قَرِيبٌ لِّمَنِ دَعَاكَ بِدَعَا

شهر جنت پرجا سپ سادات عظام و مڪرام
حاصلان عرض عظمت عند ملڪ مقتدر
عرض جا ساڪن و مڪرمي قرب جا مڪرمي نشين
مڪربلا ساڪن و فردوس برين ماوئي ملن
بتر مهدي شهر ستانسي اعظم متعهد
بحر علم و معرفت دريائي نيزه محرم
مهر والاخان مبع العصر ابراهيم شاه
وقت رخصت خط لکي آغا ڏي چيئن ثابت علي
لهر نباشد گوترا سا پساد خاطر نيتيم
تولناري ياد ما داريم ما ياد مدام

ٿيو نیاز فلي جو معروض موجب مناسبت
تنجهو بن امير نيايت امر موجب حکيم
آنجو نام حکيم گذارش و نيايت حکيم ادا
آنجو حکيم عرض و پیام نذر صلوات و ثنا
حکيم زيارت جي نيايت با شرائط جايجا
مهر اسدالله جنجهو هوس آئون ثابت گسند
جي خدا مقبول مڪيا منجا موني ثاب مدام
مون نه ڪئي آجي نيايت بلڪه هي ان ڪئي عطا
وه شفاعت نامه پسا مهر و نشان مڪربلا
جن مين هني رابر نیاز و بندگي منجهي سدا
مرتب خوان ماسي جن کي هني جي قوم مڪمل سدا
جي هڪي ڏينهن آت هوساين طاعت تي حکيم صبح و سدا
هر زمان حمد و ثنا دمدم وردو دمدا
شاه محمد قطب مڪمل مرشد مولا ثنا
خاندان آنجي به حق حکيم خيرايدني جي دعا
هر سوالر خير سرد مهر خوبن و افرسا
هر وطن هر شهر مڪمل لئي پنه خير از خدا
وتبر امتيق رگبتي مين تار تي چهر دانه
تي چهر با رب ارحم حسنه آلد مصطفي
هر نيايت لي قبول و هر اجابت تي دعا

جنت الفردوس جا رضوان نوراني ليجا
مڪرمي قوت جا مڪرمي مقرب رب جا
عرض و مڪرمي بن چين دائم زمين مڪربلا
جنت الماوي ملن جا گهر اعلي ڪئي خدا
عالم و صاحب مڪرامت مقي و پدارسا
صاحب دري هلايت اهر دهن جو مقدا
مهر مهدي مجتهد جو هو لربي افرسا
چنچ آغا مير کي ڪاي مير سن سا آشنا
لڪه يادت مڪرم از دلهاي مانبود جا
دور نبود گوتو هر گاهي ناني ياد سا

گر اسانکي تون نه ٿو سارين ته انجو ٺاهي عمر
 تون سلامت سنڌ ۽ هٿين نزر شاهان سرخرو
 آهي المڪتوب جو نصف الملائات اصل نساء
 مجتهد سيد علي مائسق فقيه پسي نظير
 مولوي عبدالعظيم آغا چسون انکي سهڻي
 مون نهايت نام نهان آن وٽ ۽ آنسهيرون ڪيون
 ۽ به الطاف و عنايت کان سندس مشهور ٿير
 سي امام حسين جا سڀ خدمتي خاصا غلام
 سڀ نبي الله جي فرزند چسا حاضر حضور
 سڀ شهيد مظلوم جي درني عبادت مڪن مقام
 فاطمه فرزند جا سي سڀ سلامي صبح و شام
 سڀي صاحب مسند اوقاد و اعزاز و شرف
 سڀ شير لولاڪ فرزند جا دانسا وزير
 سڀ امير المؤمنين جي لعل جا اعليٰ امير
 سڀ سمن ٿي وڃن ٿي سڀ جي مڪشون بندگي
 سالي بيت الظهير شاهه نسور الله علي
 صحت الله شير ولي جي طيلي صاحب طريل
 روضه اطهر جي دائره رويرو آنجي نشست
 خوابه پختاير ولي جو صحن ۽ عالي مڪان
 بابر عباس علي دنهن شاهه دهر علي
 حق طلب سيد حسن شه خيمه گه جو تڪه دار
 بادشاهه دين ديا جا گدائي در نشين
 شاه جي در جا کيا شاهان عالم جا امير
 هي شهنشاهه دوعالم جا گدا دائره لخي
 مولد سندس در مڪشي گدائي سڀ علم جيڪي گهر
 جين ڪم هي ظاهر مڪشيت مڪريلين جو ڪلام
 پنجو مقصد مدعا ۽ عزم دل جو آرزو
 جين ڪم اڳين مرتضيٰ مولا علي جي مدح ۽
 مدح ليکيا حيدر حياتي ۽ فرمان تنهجو جمال
 موني دائره آرزو هو دل ۽ هر دم سوال
 ٿيس زيار حسيني مڪريلين ڪيو ڪريم
 هر جمال سا ڪمال ناهي غير البشر

پر اسانکي شهجي مڪشيت آهي دل ۽ داني
 اسين مڪشون در ڪنهن نام دوجهان ٿولي دعا
 ٺاهي مڪشيت ڪنهن مڪشون مڪشون مڪشون
 منجهر علم و عمل مڪان مڪشون مڪشون
 مولوي پائر جو فرزند آهي حق جو مڪشون
 دستخط خاص بن سڀ مڪشون مڪشون مڪشون
 سڀي پير فضل و رحمت اير الطاف و عطا
 تين جي خدمت ۽ غلامي پير جمل اوليا
 تين جي منصب جي مدني آرزو مڪشون انبيا
 تين جي طاعت حمد مقبوله جنازه مڪشون
 صبح و شام ان ٿي مڪشون درگاه ۽ زهرا دعا
 سڀي مجاهد اسلام حسين جي درگاه جا
 سڀ رسول الله جي نائب جا نائب مهتدا
 مڪشون ۽ مڪشون مڪشون وارثان انبيا
 مڪشون مڪشون تي چنڊون صلوات و ثنا
 مڪشون و قابل ۽ شاعر صولي صاحب صفا
 صحن ۽ درگاه اقدس جي سندس جنت ۽ جا
 طالب حق هر زمان حاضر حضور مڪشون
 صاحب مجاهد انجو مڪشون رادر مڪشون
 شاه جي درجو گداؤ مڪشون شاه و گدا
 قارڪر دنيا ڪنهن طالب مڪشون مڪشون
 سي شير لولاڪ مڪشون دهر و دين جا بادشاهه
 مڪشون گدائي شاه ڪشون شامن جي مڪشون حاجت روا
 آهي در جين مڪشون گدائي سور ٿو صاحب مڪشون
 بل ڪشون مڪشون ڪشون مڪشون مڪشون مڪشون
 مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون
 تين مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون
 عرض مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون
 خاتمون يا پير ٿي مڪشون مڪشون مڪشون
 جڏ مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون مڪشون
 مڪشون جي شاه جو ٿيس مڪشون مڪشون مڪشون
 حضرت ڪمال ناهي غير البشر

نیوم حاصل چوم هي مفصود اول هو سو ٿيو
 عرفي ڪير يا جاء هي مفصود اول ٿيو حصول
 جڏ زيارت دوهه غنابت عالي سڀ دڙم
 جبل نجف ۽ ڪربلا و ڪاظمين و سامره
 جيئن چهر ماهر محرم جي رياستين منجهه حضور
 بعد وڃيندڙ هي هليا زوار شوني ڪاظمين
 نهن ٿيون سوي سامره ٿيو عزم سارار دين
 عني دو منزل هي مسافت ڪربلا و ڪاظمين
 تهن ٿيون موٽي ڪربلا آهين ڪڙوسين پو طواف
 هو نجف اشرف ۾ منزل موٽي آيا ماريه
 انڪي ات عربي عارت و طواف پوره ڇوڻ
 سڀ جتان جي زيارت فصل حق من ٿي موجب
 گرج آهي ڪربلا سامه سرائي دلي
 پر سڀ ڪنهن ملڪ جا زوار عربي و عجمي
 هي محرم و آجن چاليهي نهن سامه وڃن
 آئون به آئين هوس جيئن هو ڪهف سامهين سرنگ
 شهزاد اول صبر جي ڪربلا آيا وري
 نوڪري نسبت پٽوڙو مسافر مونسان هو
 ٿيو چوڻ برزده پند ۽ برسر آهي موت ڪهر
 مون آئي پاڪر وجهي انڪي دلا وڌي ٿي جو
 نون چگو ٿي ڪير سرمر آئون مران ۽ هت رهان
 تون م تر نون و تون وطن مريهجي ٻيڙن کي مين
 تون م تر هت آئون مران جيئن هت مرن سون ٿي گهريو
 تون م تر هيت آئون مران هي منهي ٻي ڏاڏي جوڏيو
 آلا خدا هن موت ٿئون هن ٿئون خدا منجهو آيو
 آلا خدا هن موت ٿئون هي موت منهي زندگي
 آلا خدا هن موت ٿئون هن موت جو آلا طالبو
 آلا خدا هن موت ٿئون هي موت منهي آرزو
 ڪربلا ۽ موت ڪهڙو چو ٿي وصل الحبيب
 ڪربلا ۽ موت ڪهڙو لرجم و خير العاتب
 ڪربلا ۽ موت ڪهڙو عند ملڪه مندر
 ڪربلا ۽ موت ٿيو ٻانهو ڌڻين حاضر حضور

نعت آخرتي پڙهي غنائم منجهه ڪربلا
 نعت آخرتي ۽ آخر تو درون ٿيندي هئا
 يعني طواف هت معصوم مظهر ٿي ادا
 ٿي ٿي ۽ ست اسام ۽ شاهزادا ان سو
 ڏينهن ماتم جا مڙهي هلسن منجهه ماتم مرا
 پنج راتيون هلسن ات درگاه مشغول دعا
 سامه ٿيون چار راتيون نسبت آبه و هوا
 ڪاظمين و سامه ٻن آن قبر پا ڪي سوا
 ۽ مگهوني سات ڪيو سبو نجف ڏي ۽ هليا
 نو طواف شومسي درگاه شاهر ڪربلا
 انڪون پوه چاليهي ٽين سڀ ڪور هي ماتم مرا
 ۽ وري درون ڪنن آهين به شهر ڪربلا
 سڀ ڪور سال و ماه آن هت آهي عاشوره عز
 و سي و رکي و هندي فارسي از هر ڪڪا
 سڀ و وري هي زيارت بقع هي ۽ ڪربلا
 ست لکي مرنن جي مردان خدا جو آشت
 عني جا وڃين ٿين زمين ماريه ماتم مرا
 سر کي ڪي ٿورائي ڏينهن اطلاق صورت دست نا
 وائي ويچارا سامه جن نه مڙه هي خاکه ٿي
 شهجو هي اطلاق مونکي عني نه سهجو مدعا
 سون چگو ٿي ڪربلا ٿي حاتم منجهه ڪربلا
 سر مران آئون هت ۽ ٻيڙن هو وطن واهي خدا
 سجي سڄو پرور بچائي واه مطلب من گهريه
 آلا ۽ سهجو هي ۽ ڏاڏو سڀني هن گهوار اما
 هن مرڻ ٿئون آلا ۽ سهجو هي ۽ ڏاڏو سڀ خدا
 آلا خدا هن موت ٿئون هي موت منجهو مدعا
 عمر خضر ان ٿئون خدا هي موت مونکي يا خدا
 مونکي اي منجهه خدا هي موت بهتر از ٻي
 ڪربلا ۽ قبر ڪهڙي قرب حق عين ٿي
 ڪربلا ۽ قبر ڪهڙي روضه رضوان مرا
 ڪربلا ۽ قبر قرب عرفي قصر ڪبريا
 ڪربلا ۽ قبر آلا جي ڪجهه ري خاص حا

ڪٿي ڪجهه ڀاڱي خاص هنڌ هت آيا اها مرڻا
 هت ڪجهه ڀاڱي مرتضيٰ جي هت خدا جو ٿي لقا
 هت مڃر ڇوڻ ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 هت ملائڪه ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 هت خدا و مصطفيٰ و مرتضيٰ جا مڪر
 جيڪي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 شاعر و صاحب ڪلام و فهم دانش آشنا
 رمز اسرار حقائق اڪثر انجا طبع ڀاڱي
 سڀ قبول انجا ڪلام و مستجب انجي دعا
 منجهي ٿي هت ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 سرور دانسته و سحر بي رو ڀاڱي
 مون سندس تصنيف جا ڪي شعر نظم ها لکيا
 ٿيو مشرف منجهه حضور پادشاه ڪر بلا
 ڪن وٽس بستر و ٿي طومر اسامه دورا
 سڀ ڪو سون ٿي ڪري هر ملڪه و شڪر و ثنا
 ٿي ٿي سنڌ و ارد و هت ٿي سلام انجا رسا
 گوشواره عرش اعظم جان محبوب خدا
 ڪعبه و قبله قلبي شاهر شهر ڪر بلا
 و ڀاڱي معلوم سونڪي انجي منزل جا پتا
 سون مڃانو شاه کي شاهر مڃانو هي گدا
 خيمه گه و عام مڃراني جي ٿي خاص و جا
 آرزو ٿي دل جو عرض و جان و تن جو مڃا
 هيت و هت ٿا هين پري بڪسان حضور اوليا
 در يمن پائيد يمن الله و ڀاڱي جاها
 آت به روڳون و تون آهين علامه پلمفا
 جنهن جا چئي ٿي مرڻا ٿي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 سسائو ملند سلامت سا حال و اقربا
 جن کي تنهنجي به ڪسي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 نو بنا ڪنهن کي ڪر ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 ويا پري پرڏيهه تون واکون ووانج اي خدا
 جي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 تنهنجي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي

هت سلام عام جو ڪن آرزو خلاصانه حق
 هت ڪجهه ڀاڱي مصطفيٰ جي هت محمد جي شحت
 ڀاڱي هت منجهه ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 ڀاڱي هت خوفه صراط و ڀاڱي هت دوزخ عذاب
 هت عذاب قبول ڀاڱي هت حساب حشر تاه
 الفرض ٿي چار ڏينهن انهن مرض صورت ڀاڱي
 سيار ڪامل حسن شاهر خيمه گه جو نڪه دار
 شعر و پنجهه تخلص انهن حسن است اڳهين ڪيو
 شاه جو ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي
 سو هو منجهه سنڌ جو واقف و سون شهر جو
 شاه جي درگاه سجاده نشين ٿيو روشناس
 مون و منجهي وافر مرحوم سون هو مهربان
 جت جناب ڪر بلا جي نڪهه داري جو شرف
 دانها هر ملڪه جا درويش زوار اسام
 هي سڀ ڪنهن جي ڪري خدمت و لطف و محرم
 اڪثر اهل هند جا سڀ درويشان حق
 سون جيئن انهي ٿي ڪيو اول طواف عرش دين
 قبله دنيا و منجهه ڪعبه ڪون و مڪان
 ٿي زيارت جو مشرف خيمه گه ڏي ٿي روان
 جنهن عشق الله جي هر دست ٿي ڪم دست بوس
 شهر حق جي شهر شرم سگ مڃانو پانجو
 ان ٿي منجهي عبارت و ٿي منجهه سوال
 امر لوماهو ڪم اي زوار سڀ ڪي ملو
 جي مقرب سارگار قرب جا سڀ جت رحمن
 نون امام حسن جو زوار ٿي سڀ ڪي ملبو
 خير و خوي سون خدا توکي زيارت ڪئي نصيب
 هاڻ رب توکي سلامت شال واري ني وطن
 جنهن جي ڪم ٿي توکي دائر تنهنجو ڏي ڀاڱي ڀاڱي
 اي خدا توکي هي پرڏيهه جي ڀاڱي ڀاڱي
 اي خدا جن جا پري پرڏيهه تين کي ڪم و سگ
 جن پري پرڏيهه سي آکا گذارن عمر ڏينهن
 توکي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي ڀاڱي

تون به مرندین مکنیت هت و هی به تپدو تپدوست
یون نو چنن آهیت مران و آهیت یوان تون و تون وطن
سا دعا ئی مستجاب و لپو قبول آنحو کلام
و سفر بن صاب یو نیو منزل و مقصد وصول
رَبَّنَا ارْزُقْنَا الْعِلْمَ آب حَمْدُ السَّرَافِینِ
نَحْمَدُكَ اللَّهُمَّ سَنَ مِنْهُمْ عَلِي آلِ الثَّعْبَانِ

عساجی الحرمین حاجبی دولت افزون دیندار
هم بسوار روضه بطر معبد آنحو مساف
پنجه سیری مسلائی و امبابه عجائب دستگاه
آه دره عالی و صبح و شام نعت حاضر سلام
صبح جو اوک سلام ~~سیدالشهدا~~ مگر
آت پڑھی ورد و وظائف روضه عالی چنی
سرور دین جو سلام و آنجی بارو جو سلام
شاه ایران روضه عالی طلائع مکار مکیو
روضه عالی طلائع مکیو شه ایران رسر
تایتر مندی بمه آنجو نذر مقبول امام
سال پارتین ستر و ذر لیا موجهه ابد صاحب
جوسن روضی نی شه ایران چنی هودی معرفت
شاه ایران روضه عالی نی مکنی لک مکیا تار
حق جرائی خبر بختی تن کی جن جا هی مصعب
بنده خوش مذکور جو نیو روز اوک رخصمون
ذکر موصوفان الطهر و مجال مکتب شاه
روز اول بعد آداب زیسارت در جسمی
آن طرف جو دس پنچي از جانب پتالعام
لکه هر هر نی رشم نی دسدم رومو ذلم
نی چیم یا یزید الشیعی یا نی و آبی سا نهید
علی و روحی فداک و جسمی و ولدی فداک
یعنی ای پیغمبر مرسل حا پست پیارا جگر
آقا فدا توتئون و سهجو ماء بی توتئون تار
ای رسول الله جفا فرزند پیارا پست حسن
ان ولا و هک عرب بازب و زینت عمده شکل
سهن مگر یون نی و سهجو سر دسی مندیل سبز

سید صاحب جو هو ناظر نیو سفر مکره
مرقصی می پست جی بازی و خدا مکنی آنجی جا
خوش نهه خانه و پنجاه بار کلمه دلکشا
بیشه دارین جی مکنی جو طائف دانا
و مگر دانه نسمان صبح روضه و آدا
شاه عباس علی دو مگر نعت النجا
ای و سندس دانه عبادت هی و سندس ورد و دعا
هن جزایو و پ رواق آینه هانی با صفا
ناظر هندی به در مکیو شیشه خانه خوشنا
سال تاریخ پینانی شیشه خانه مکیو آدا
هنی آها هک سال جی آن حکم و آنجی افتخار
سین می یل شیشه خانه و مکنو مکار طلاء
می به و س چندی هزارن جا هزار آت خرج مکیا
هر بدنا سرخرو هر شادمان روز جزا
جنهن و هرگز نامی مکتب پشیم بران و ناروا
آت مکنی بیات شیدا مکتو و دخل انرا
خیم که ذی حکم اقامت عزم با صدق و صفا
در لکمی درگاه جو و نیس راهی برام مدعا
سهن مگر روضه و هر هر نی حکم حمدون
قلی و روحی فداک انت الاسام المهدی
انفا کتل فدا یابن الرسول المصطفی
ای رسول الله جفا فرزند جسانی دلر با
منهجو جان و دل فدا ای توتئون سپ عالم فدا
آقا فدا توتئون و توتئون سپ فدا خلق خدا
خنجر زده سن حکم عربی لباس خوشنا
سید هندی چنی عربی عبارت مکنی فدا

جانن ٻا هندي شريف اسڪت لا تعالڪلام
لا تفل يا بن النبي وكنس ابا احد رسول
يعني اي هندي م جو هر هر نبي جو پٽ حسين
جو خدا نران ۾ ناهي محمد ڪنهن جو پيءُ
نٿو ٻڌي ڀڃاب نبي وٺس ڏکانه تي چڙهي
انکي چير يا سڀي يا شيخ يا وجه العرب
ڪيف تسم لا اقل هذا الحسين ابنه النبي
هل فرات او قل تعالوا ندمع نزلت جنبه
مسا هنا هذا الحسين و الحسن معه احضر
فقال الله ابنه فقال الصحابة ابنه
يا ابا احد نزل في حق من دون الحسين
يا ابا احد نزل في زيد و نبي حق الحسين
يعني اي صاحب عرب مالم يا مالڪه نيكه مرد
ڪيئن ٿو چئن هر هر م چنو يا بن النبي يا بن الرسول
هي ته پيشڪ آهي پيغمبر جو ڏهڻو نور عين
ڪيئن ٻڌو نران ۾ نازل ٿو جڏ ته صريح صريح
ان ڪري هڪ هي حسن ۽ پيو حسن انجو ادو
سي صحيح مصحف ۾ رب ليکيا رسول الله جا پٽ
هي حسن آهي ڪجهه ڪي سڀ صحابن صريح ونام
سا ابا احد جي آيت زيد جي هئي ڏڪر ۾
سا ابا احد جي آيت ان سوا بي سڀ جي حق
سا ابا احد جي آيت هڪل آيت سي ادب
ٻڌ ته هين جا ناء ۽ هن جا لقب ۽ ڪيئن ٿو
نس حسن سرور جي ڪنيت ابو محمد ڪئي رسول
۽ اهو عبدالله آهي ڪنيت نسله شهيد
ڪنهن جي ڪنيت ابو محمد سو محمد پيءُ ملهيو
هي محمد جي ابي جو اسم ڪنيت ۽ ابو
هي محمد مير ڏهڻو هي پيغمبر ڄام پٽ
مين جي حق ابا ۽ ابا ڪم نعره صريح
هي رسول الله جو ڏهڻو هي حبيب الله جو پٽ
من رسول الله جي پٽ جا جيترا هوندا امام
ابدا ان ڪنن وٺي تا عڪري و منتظر

ليم تقول لبي النبي ابنه علي المرتضي
كان احمد جده قتل يابن وشمير المصطفى
بلڪه جو ڏهڻو نبي جو جنهن صفت خلقه خدا
ڪنهن آيت سندس مرسل مڙن جو مقتدا
درگه عالي جي ڌر جا ها متعلا خورش نسا
قذت قولاً فاسمع الآن انا ابيڪ ڪنهن
قال الله لي كلامه قد هو ابن المصطفى
قل فمن كان المراد ابا ڪم ابا ۽ نا
كانوا ابناء النبي لا احد اكرم منها
فاله ڪل المشاعته يا بن حبر الانبيا
الحسين ابن النبي ڪل علي هئا لندا
نزلت البلسن و طاهما هل اتي و اما
جيڪي چئي مونڪنن به ٻڌ آجو جواب باضا
يعني پيغمبر جو پٽ ڏهڻ ڪي چئن ناهي روا
هين ڪي پيغمبر جو پٽ جي چير ته ناهي سهر ڪا
قل تعالوا ندمع ۽ ابا ڪم ابا ۽ نا
ها محمد جي اڳيون هئي ڏهڻا فرزندن جي جا
۽ ملهيا هئي صحابن وٽ رسول الله جا
هي چيو يا بن الرسول انتا امام المقداد
ڏڪر ۾ هين اتي بلسن و طاهما هل اتي
هين جي وٺو لؤلؤ المرجان ان حق ابا
هي صحيح ابن محمد جو خدا ۽ مصطفى
تين جي معنيٰ سجهه مضمون جو پڻ ٿي آشنا
هن جي معنيٰ آهي محمد جو لکن ان پر ٻڌا
يعني عبدالله جو پيءُ جو رسول مجتبي
هو ابو عبدالله انکي پنهنجي ڏاڏو چئن سدا
ادو ڏهڻو ڪيئن نه پٽ ڪيو هين ٿي ڏهڻا
هن ڪي پيغمبر جو پٽ مصحف ۾ لرمابو خدا
هين جي حق محظوم حديث اولادنا اڪبادنا
هل سني هون امام ابن النبي سڀ ڪنهن ٿا
هڪڙي هڪڙي ڪي ٿي چئون يا بن النبي المجتبي
نس ڪنن ۾ سني يا بن الرسول آهن لکيا

چشم تو چنين هفت چي آهلا و سهلا مرجيا
 قلبي و روي لاهڪ ابي و آهي لاهڪ خدا
 آهيمني عينا الحسن و آهيمني في الكريلا
 اي هڪريم ذوالڪرم تو مونين هڪيذا اصل هڪيا
 تي اجابت جا هڪريم نور به دردون ايءُ دعا
 اي خدا نون صاحب فضل و توتي سابع دعا
 اي خدا تو فضل ٿيو منهي دعا جو شمع
 اي خدا منهي دعا مونڪي سيلايا من گهريا
 اي خدا مونڪي ملائي سرتضي جو دلريا
 اي خدا مونڪي گهاپي سان ايند سرتضي
 اي خدا تو منهي درد دل جي داود هڪي دعا
 درد شام هڪريلا مون تي وقايج اي خدا
 اي خدا هي درد شام هڪريلا دل جي شيعا
 اي خدا هي درد شام هڪريلا دل جي دوا
 اي خدا هن درد ري جبرو نه خالي دائما
 اي خدا هي درد آهي منهي دردن جي دوا
 اي خدا هن درد ري مونڪي م سارج بي دوا
 اي بلائي هڪريلا آهي عطايسي اوليا
 اي بلائي هڪريلا وه نعمت پسي مقتها
 و بلائي هڪريلا لوتري نيسي و سرتضي
 هڪريلائي نيسي آئون زوگار شام هڪريلا
 شڪر حق مون پاڪ ڀري سهرن کي ٿي شڪر هڪيا
 شڪر حق مون هڪي ملاقات شيعه مصطفي
 شڪر حق مون سرتضي جي من سوهن جو هڪيولا
 آئون شيعه هڪريلا جو هڪريلاضي جانندا
 سهر ديدم سهر شهر تو شهر سهر هڪريلا
 اي سهر سرتضي زوگار شام هڪريلا
 نوڪي شام هڪريلا مغي هڪيو پنهيو گدا
 آفرين سرتضي جا خطاين جا خطاين خوشنوا
 چيني اسام حسن جا سگين جهڙا سرتيا
 توتي راضي ٿيو خدا و مصطفي و سرتضي
 سرتضي جي پست جا پاندي تنهيو مالي مصطفي

ايءُ هڪريلا حذيان هڪريم آن عرب هڪريلا
 يا حسين ابن الرسول انا عبدك ابن العبد ودا
 يا الهي لا تفرق بيني و بين الحسين
 شڪر الحمد اي خدا نون آهي رب العالمين
 نون محيبت الدعوات و توڪئون اجابت آسرو
 اي خدا نون اجابت اي خدا تو هي من فضل
 اي خدا منهي دعا تو هڪي اجابت فضل من
 اي خدا مون هڪي دعا تو هڪي دعائمنهي قبول
 اي خدا مونڪي پياپي منهي پيغمبر جو پست
 اي خدا مونڪي رسائي درد فرزند رسول
 اي خدا تو منهي درد دل جو داود هڪيو دوست
 اي خدا تو مونڪي سڀ هڪن درد ڪنن آجو هڪيو
 اي خدا هي درد شام هڪريلا آرام دل
 اي خدا هي درد شام هڪريلا داروني دل
 اي خدا هي درد منهي دل کي گهري داني
 اي خدا هي درد مونڪي داني دل تي وقايع
 اي خدا هن درد ري مونڪي م رڪبان هڪي بيان
 اي بلائي هڪريلا رک هر بلا ڪنن منجهه امان
 اي بلائي هڪريلا رک هر بلا علم و غلب
 اي بلائي هڪريلا پسي هر بلا ساحت بلا
 شڪر حق مون هڪريلائي هڪريلا سائين دار
 شڪر حق مون سهر مظلوم جي چائنڪ چي
 شڪر حق مون هڪي زيارت هڪريلا جي شاه جي
 شڪر حق مون مصطفي جي دوست جو ديدار هڪيو
 شڪر حق مونڪي زيارت هڪريلا جي ٿي نصيب
 شڪر حق مون هڪريلا سهار ٿي هڪيو خوب سهر
 آفرين مد آفرين ثابت علي صادق محب
 آفرين اي هڪريلائي هڪريلا شه جا غلام
 آفرين اي جعفرين جا واعظ شيرين هڪلام
 آفرين ثابت علي اي سرتيا خواند حسين
 شيعه مدح و سرتيا مقبول تيا درگاه و
 تو زيارت هڪي رسول الله جسي فرزند جي

لاطم فرزند چا زوگار صادق رب آسان
 يا الله عز و شاندر پنجتن جي واسطي
 يا الله مصطفي و مرتضي جي واسطي
 يا الله والدر قاسم حسن جي واسطي
 يا الله حضرت زين العابدين جي واسطي
 يا الله باقر جگ مقلدا جي واسطي
 يا الله موسي مولا نما جي واسطي
 يا الله صاحب قوتي تي جي واسطي
 يا الله محمدي صاحب لوا جي واسطي
 ڪر بلا جو سر ڪاريو ڪر بلا زوگار ڪيو
 بعد طوفر ڪر بلا لباسن نجف ذي ره نورد
 ڪر بلا جو لائقو شهر نجف ذي ره نورد
 تو روانو ڪر بلا جو قائلو شونسيه نجف
 مي لسان حسن جا زانر هيا پائس طرف
 ساڻو پاهر سلامت ڪر بلا جو ڪاروان
 چار فرسخ تي نجف ڪتون آهي هڪ ڦلجو شهر
 آت نجف بارون نظر آهوسن جلوه نسور جو
 خان قسرون ٿا ڳهر شهر خدا ٿيو آشڪار
 آساندر فضل جو چند سج هڪ جنهجي نور ڪتون
 عرش ان هنڌ فرهي درگاه ڪرسي آت بهڪابه دار
 عرش چني آڦر شهر در ڪرسي چوي ڪومون نه باڪ
 عرش فرهي درگاه ڪرسي ڪرين زينه اهي
 عرش تي به نئون فرهان نصر نئون ڪرسي ٿار
 قبله مولا دلوسين روشن رحمت سرشت
 قبله مولا علي وه روشن دارالسلام
 روشن عالي قومي زولو ٿا سر پسر زمين
 تنهن نئون آڳي لباسن راهي روه روشن مدحخواه
 شهر جي قصرون نئون فرهان خلد اعلي جا قصور
 شهر داخل ٿي عليين شاه جي درگاه ذي
 شه دين شهر خدا جو در چي لباسن حضور
 خان زاده حق جو خانوگر خدا چاني جو گر
 ڪعبه و قبله قتي جو سرقد و آرامگاه

عني حسن هدم منده حلي حسين ڪر بلا
 يا الله واسطي لطيف الطهاره آله مصطفي
 يا الله واسطي خاتون جنت پارسا
 يا الله واسطي اصغر جي پاي سر جدا
 يا الله واسطي در پتير ڪر بلا
 يا الله واسطي صادق شهر اهل صفا
 يا الله واسطي عزت به سلطان رضا
 يا الله واسطي حليمه نفسي پارسا
 يا الله واسطي مهدي دين راور خدا
 خان قادر ڪر مجازي مونكي پهر مصطفي
 ڪر بلا جي جعفري ڪعبه طرف حاجي هيا
 شوق ٿيو شهر نجف جو قائلو جو رهنا
 آڳيون شهر نجف ٿيو قائلو جو رهنا
 و به مظلوم جي پاي به هن ذي هڪ ڪنڌا
 ڪر بلا سائين به شهر منزل مقصد رسا
 آت نبي دواڪفل جي درگاه عالي دلڪشا
 چند هڪي سج يا دستر موسي يا بدقه جو خيا
 نور حق ٿيو جلوه گر از مظهر نور خدا
 ٿيو زمين و آسمان و عرش و ڪرسي ڪي خدا
 آسان دانه رسين بوس انس و جان در سجده ها
 آسان چني آت زمين وه وه زمين مرتضي
 آسان بوسد زمين گويد زمين زه شاندر ما
 آسان صدقو رسين ٿون ما زمين مولا جي جا
 درگاه شير حسدا عالي جنابه ڪعبه
 عرش اعظم جهن منور مثل جنت جافدا
 حد رتاني چني شڪرانه جدا ڪعبون آدا
 علم عالي دلوسين شهر قصرون خوشا
 علم عالي نئون صدقو ست زمينون شهر خدا
 نيلسن الحمد آسمان بوسد علي المرتضي
 ڪعبه و قبله ذلوسي طلعت برحق پارسا
 نائير رسول جي درگاه ڪعبه و قبله خدا
 ڪعبه اهل زمين و قبله اهل سا

مرتضي ڪعبه قلبي ۽ قبضه هردوسرا
 صاحب ڪعبه و قبله سالڪ هردوسرا
 ڪئي خدا دلدل عطا موليٰ تي جازم و مصطفيٰ
 سو خدا و مصطفيٰ پاڻئون نه ڪيو هڪ بل جدا
 جو خدا ان لئي ڪئي ڪٿي ڪٿي مصطفيٰ جو خدا ٿيو
 بظهور و بظهور نبي اولاد جي آنبي نسا
 مرتضيٰ مخصوص مومن دين ايمان خدا
 مرتضيٰ ايمان ۽ مومن سندس ديني سدا
 مومن جو ديس و ايمان آهي حبيب مرتضيٰ
 نزاهت البشر اشراف و بونر ابي نبي
 روح طوفان آندو هن هن هڪ من رکب ٿي هانجا
 هن بي باز بردا سلا ما هت مبعث خالدا
 هنن جي حق من بظهور سو راءِ حق هردم خدا
 دوالقار آهي سدا سر ڪافرن جي ازدها
 ٻو نصيري کي هڪ نو جهڙا سندس سهيڻ سدا
 ڪهت حبيب جو پيچي ڏوگر ڌڻ آهي ذرا
 ميدالظنين نسايب انس و جن جو مقتدا
 من علامن منن ٻڌولسپ هڪ ڪري ڪورن سدا
 مصطفيٰ و مرتضيٰ کي پاڻ ڪيو باهم خدا
 مصطفيٰ و مرتضيٰ نسا عس واحد نفس ڪان
 مصطفيٰ من ڪئت مولا هنن ڏس باج و لوا
 مصطفيٰ جازم و ڪلهي هو عرش و ڪرسي زير پا
 مصطفيٰ جو راز ڪيو ٿيو واضح راز خدا
 مصطفيٰ و مرتضيٰ باهم هڪ بي ڪئون خدا
 جنهن بي بي صدق آندو سڀ نئون اول دانجا
 جهن شجاع عدل پرورد حق و باطل ڪيو جدا
 حق ليد ڪسالب چيون بيدالظن العلا
 ان اولوالامر زمان تي سهيڻ صلوات و نسا

هنهجو ڪعبه و جهو قبليوتن جي هي ماڳ و مڪان
 ڪعبه ۽ چانو ۽ قبله ڏهن وڏين قوم کي
 گهر خدا جي چانو پڙهين جي گهر مختار ٿيو
 وه خدا جو خاص پيغمبر جو پيارو جان و دل
 جو خدا مولا علي جو مصطفيٰ آنت الاخي
 انا و دل اني ۽ ڪئي سندس حال صفت
 جنهن ڪنهن آيت ۽ ذڪر مومن و ايمان دين
 مرتضيٰ مومن ۽ هر مومن سندو ايمان و دين
 مرتضيٰ دين خدا و ديسن داور جو امام
 مرتضيٰ آدم مئي ڪٿي هين صفت جو صفي
 مرتضيٰ روح جي ڪٿي هين نهي ڏي نجاب
 مرتضيٰ رب جي خليل ڪٿي هين حاسو حبيب
 مرتضيٰ دانش نبي ڪٿي هين راضي سدا سر
 مرتضيٰ موسيٰ ڪٿي ڪٿي هين معجز ڪري
 مرتضيٰ عيسيٰ روح ڪٿي هين ڏي ڏند ڪي
 مرتضيٰ دائود هين فولاد کي ڪٿي ڪٿي ڪري
 مرتضيٰ مثله سليمان صاحب صبر سرور
 مرتضيٰ يوسف لقا تخت شرف جو تاجدار
 مرتضيٰ آهي محمد مصطفيٰ حسو حاسو بار
 مرتضيٰ آهي محمد مصطفيٰ حسو حاسو و نسا
 مرتضيٰ سند جو وارث حاسو روز حيدر
 مرتضيٰ معراج محرم رازدار جز و ڪٿي
 مرتضيٰ هزار و هدم با سي نجوي و نسا
 مرتضيٰ کي مصطفيٰ چيو ليد ڪٿي هين دمام
 مرتضيٰ مولا علي صديق اڪبر صديق و
 مرتضيٰ مولا علي فاروق عادل عدل و
 صديق ڪٿي ڪٿي هين سڀ ڪٿي ڪٿي آه
 مصطفيٰ جو نسايب و الله جو مختار ڪار

رب اعني رقيب من ڪار و آخيل جنتي

حق من قسم الجنان والشار في يوم الجزا

نياسين در داخل سٽڪ جو من دخته کان آنا
 حق نما قبله قلبي و نسا جو وجود حق بها

باب مرتضيٰ جي آستان بوسي ڪتون بعد
 پهرين پراڻي طرف ڪيو سڀن محدود شڪر حق

تئون تئون اشي هت ٻڌي رهين ٿي جو سن مصطفي
السلام اي سير سبحان رازر رحمان السلام
السلام اي شاه مردان فوت پروردگار
السلام اي حق ٻڌ فقير فوق ابد بيمر جو
السلام اي تنهنجو صيف الله سير ڪو نام
السلام اي لا الهون چايسو الا ڪو
السلام اي تون رسول ڪو جو رليخ ونسي
السلام اي تون رسول ڪو جو صادق رليخ
السلام اي تون رسول الله تون قربان زين
السلام اي جيئن ڪو اسماعيل پت الله اڳيون
السلام اي ڪيئي رسول الله ٿي ڪنهن مل
السلام اي مصطفي جو تون بهادر بهادر
السلام اي مصطفي جا دوست جهن جي دين ٿي
يا علي تون مصطفي جو يار جاني دل جو دوست
يا علي جيئن مصطفي محبوب مرسل رب جو
يا علي جيئن مصطفي جو آهي دشمن خصم حق
يا علي جيئن دوست شهيد سڀ عنا حق دوستي
دوستي تنهنجي عنايت دشمني تنهنجي قضا
تون قسم النار و جنت سافي ڪوٽر ڪوٽر
نئون امير المومنين و صاحب جنت مل المئين
تون ٿي محسوب ٿين ڪوٽر الوفاي دين
تون ٿي سڀ حق دين و ايمان توني دلچسپي نعت
جي گڏيا تو ڪڏهي بوسن رب جا حاضر حاضر
جو ملو توبن سو سو ڪيو مصطفي جو محنتي

رَبِّ اَوْصِيَنِ بِفَضْلِكَ
وَلَا تُفِرْ الشُّكْرَ ذَنْبِي وَ اَعْطِنِي خَيْرَ الْحَرَامِ

مستم زيارت نام عربي جملہ صلوات و ثنا
السلام اي شهر پروردان مطهر حيدر خدا
السلام اي فوت حق حق صفت فوت خدا
السلام اي شهيد الله طاعت ني نسا
هائين پت الله دين ڪو انهي سڀن لائي
و لا اله الا الله انهي ڪيا لا اله الا الله
يو ولي ڪو ڪيا سڀ ڪم رسول ڪو جا
تو سڀني حق رفعت و صداقت ڪيا آدا
ماڳ قرباني جو ٿي آدام گهر مصطفي
ٿيو خدا تون پسن خدا تون رسول الله اڳيان
قابل الشكر جو توکي خدا و مصطفي
مصطفي جو دين ڪيئي دشمن دهاڻي حبيب
نرڪه دنيا ڪيئي و آخر دين ٿي تين مرندا
يا علي تون مصطفي جو هوت صدم دلرسا
يا علي تون به محبوب خدا و مصطفي
يا علي تين تنهنجو دشمن لائق نهر خدا
يا علي تين شهيد دشمن جو خدا دشمن خدا
دوست تنهنجا جنگي و دشمن دوزخ صبرا
تون لواء الحمد صاحب جنتن جو پيشوا
مومن ڪي سڀ تنهنجي حامي هر دوسرا
امل دين ٿي دوسر شهيد پسن ٿي حق ٿي
جي گڏيا توبن پلا جي قبرها توهون قربا
جي قربا تو تئون سي قبر جي ويا سوني نعت الشرا
جو توبو توهون سو وڃي و و لائق ڪلام

سوانحي محراب دواڪشان دست لائي
ٿي بد الله فوق ابد بيمر سڀ هي بيعت به
صاحب يثرب تي هنر چنيسون صلوات و
السلام اي خير خلق الله خير الابر
الصلوات و السلام عليك يا ختم الرسل
السلام اي پرورد عالم نام انر و جن

هي چئي ٿايند مرقد ٿيا مشرف دست راست
ٿيائين ان محراب دني مرتضي سڀ دست بيع
رام مرقد پسن ٿيائين روي يثرب صرفو
السلام اي خير ذات رسول خير البشر
الصلوات و السلام عليك يا ختم الرسل
السلام اي پرورد عالم نام انر و جن

السلام اي عاتو و آدم سندو نورون ظهور
السلام اي نور تنهجو اصل منصور ظهور
السلام اي نور نوري مير سيري تنهجو شان
السلام اي نوسين سبحان الذي امرار جو سير
السلام اي عرش هكري شهجي لادن سن فرار
حي نهشتين بون تانعو هي عرش و هكري آسمان
تون ني مقصود خدا مطلوب اصله جر و هكل
انبيا و اوليا هر تنهجي هكل عجز و نياز
اوليا سپ تنهجي گمت انبيا تنهجي گيد
با رسول الله امين مسكين شهجا نمي
با رسول الله اسر امت و هي امت امر
با رسول الله امين امت و ساسي واسطي
روح با هك حضرت زهرا تي صلوة و سلام
انبات اي با طبعه خاتون نبي عسي نور
اي رسول الله حا فرزنده آه فرهاد رس
تا چون فرزند شهجي هكرلا مشون جني سلام
هست تي جو آنون هستد رهبر سره نعو و برن بودي
هست تي جو آنون هكدر رهبري نا و سحي آج توتي لاج
جو رسول الله كي باها نفع ذي نو سار
هكرلا و قتل نيا هي نور شهجا با مي
با نبي هل هكرلا حت تنهجو بردهي برن
با رسول الله شاهر هكرلا جسا هست سلام
جنت البقيع طرف حضرت حسن ذي منهن هكري
با حسن فرهاد هي ماريو سندو سازو حسن
با حسن فرهاد شهجو باه بيكي نو همد
با حسن فرهاد هكوفين هكرلا كهبرو حسن
با حسن قاسم جا سهره هكانه گد ميندي جا سات
با حسن قاسم جو لكان هكاج با شادي منه
با حسن تنهجي ادي، اچ تو كي ساري جيا سلام
با حسن اكبر و اصغر جا به سرور سن سلام
با حسن قاسم تي هكودنش هكني و ني چينين سر فرو
السلام اي سندر بهار زين العابدين

السلام اي نو سندو نورون ظهور دوسرا
السلام اي شهجي نورون نو ظهور ماسوا
جو خدا الهيت مالهكي توتي يني عالم خدا
توتي فرهاد فاب فوجين از جناب هكبريسا
شهجي مادم هكيا سور عرش و هكري شه
عرش شهجو عرش ره هكري جا توهون قدر
نون تي محبوب خدا تولاه سپ هكليفه خد
اوليا آت سندو هسي آرزو است انبيا
تون نعلت خائفان در موقدر خوف و رجا
تنهجي آت پيشوا گد هكني سون تو در التجا
سوني سهر بودي نو مهرن پال اي پالين پلا
نو و سلو با نبي اي توتي عالم آسرا
الغياث اي داد خواهر حشر بنسنت مصطفي
هكرلا بالهي آديون آه شهجي هست حا پنج بنا
هي شهجي فرزند و نون آبا تا هكن فرهاد هكا
عا سيني بونن و ذهتن سات آكهه اقريب
سین سن گد بونن و ذهتن جو اسين برزه ديا
جو ني آكهه اقربا بردهي برتن اسين هكا
اچ علي با اسر هككا هك جيككي گنبرو هكرلا
هكرو نعلت سيم علي تون هكر مدينه حاد
دس سندو حى مسافر هكبن كوساني هكرلا
هكرلا و ماگه هكبن و نو كي نو ساري سند
حن طرح تي جو سن و ني هكبا سين نهري هكو هكا
با حسن فرهاد هي قاسم نس ماليا سهر
با حسن فرهاد تنهجا پيارا امت ثيا سر جدا
با حسن فرهاد شامن هكاج هكيو ماتم سارا
با چون سندي تي مرنون سر وينا سهرالنيا
با ساسي هو اثر حت كهوت گد چاچي ره
نون مديه هكج دعا سمت اسانجي هكرلا
چنون اسن باي سين گد تون چنج ناني كي ده
مون سندو والد وصيت سپ بها هكني جابه
السلام اي مونس و خا خا يار آل مصطفي

السلام اي ڪاروان سالار اولاد رسول
حضرت امير جي خدمت ۾ گهڻا ڏرود
مهره و عباس سوطاڻ جي روزي ڏي ڏرود
۽ ٻه طائف پٽن الابرار جا سورنصر
پڻ خدا جا خاص مڪي ۽ مدني جا منبر
يا محمد جد پند يا سدي مٿيڪو المراد
رب صلي علي النبي الهاشمي و آله
صله يا ربني ڪڏانڪ من هو اهل المصطفى

جڏهن ڪريلا ڏي منهن ڪري ٿا سرخرو
السلام اي مصطفيٰ جا جانان السلام
السلام اي فاطمه زهرا جا جاني السلام
السلام اي احمد مختار جا پيارا پريسن
السلام اي سيد امرار جا آرام جان
السلام اي ذڪر پرا ڏمنا نبي جا رڻ رهيل
السلام اي مصطفيٰ جا ذڪر ڏنل ڏمنا شهد
السلام اي اڄ نبي وٺو نهاري وات ڏي
اي نبي جا نور اڄ نابوي نهاري تنهي وات
اڄ نبي ٽولئي ٻاها مرتضيٰ ڏي ٽوڻي
اڄ نه ٺاهي ٿو ٻاها ٻنهن کي آرام و قرار
نهجي ناني کي مدينه ٿو ملن جي اڄ آند
سهجو نانو چئي خدا کي اي خدا وڇوڙا وڌا
اڄ مدينه مصطفيٰ ٽوڪي ٿو ساري رات ڏهنن
هت اهو سارئي ۽ هت مانو نهاري وانڙيون
آءُ اڄ ناني کي ڏي ڏيهار جهن جي دل ۾ ڏود
آءُ اڄي ناني کي سڀن ڏنڪار پرڏهي ٻرين
صبر موني آءُ اڄ ٿو ٿي محمد ماني
سر موني آءُ اڄ ٿولئي محمد ذڪر پريسو
اي مدينه جا سالار جو وري نه آئين وطن
جڏهن ڪريلا ڏي منهن ڪري ٿا سرخرو

رب صلي علي النبي الهاشمي و آله
صله يا ربني ڪڏانڪ من هو اهل المصطفى
ڪريلا ڏي منهن ڪري ٿا سرخرو
هو نبي ٽولئي سند فن تضعة مٿي پر طوس
صاحب شهد جي مهر چنئون ملو و نا
طوس ڪو مٿورو ڪراس اي ڪلم ڪرا

ٿيو طواف ڪمپلڻ دين فتح ايمان ٿيو بجا
واه حج اڪبري جت حج مقصد جو لقا
مرتضيٰ ڪعبو اچارو جهن ڪنهن قبل راس ٿيا
خاتم اد حق ڪلون ٿيا پيتر خدا ۾ سوجهوا
بت جي ڪافر ڪلبي ڪنهن دين گهر پيتر خدا
سو سوارو ڪعبه ڪلو نو ڪنهن جيڪم قيام ڏا
اهل قبل سو جو تون قبل جو تابع ورنه لا
يا علي تون ڪامل حق ڪلمه گو تو پست ليک
يا علي سي ڪلمه گو جي تنهجا تابع تهديا
سي نه هرگز ڪلمه گو جي نو ڪنهن ڪلمو چئي ٿريا
جي ٿريا نو ڪنهن سي ڪافر نبي و ڪلمه سان چا
عادتس عاده جن حق تن و ٿين کي ڪل نه ڪا
مهرنگ و هري و پيترنگ سيامي آنکي و سري ويا
تنهجي ورن جو خدا ويري و ڪلمو مسطفي

يا علي انا عبدك ابن العبد حبیبك قائم

ڪنن شفيعا عند ربك بسوم الجزا و ماجزا

ٿي وڃي ويري کي پاڪر جو دين رب اخبرنا
ڪڏ ٿي پراڻدي ڪنهن هت چيو من ارم رشتا
آن طرف رهي بجا ڪيوسين سجود الحيا
آئي صلوة و سلام الله چئي ڪنهنون ٿينا
مهين صلواتون چئي ڪيوسين زيارت حق ادا
عائس و آدم منده سابه ۾ اسودو مسدا
بوالبشر تون بو تراب آئي زمايشي مدعا
بوالبشر کي ٿي بهشت جاودان تو هر ۾ ها
بل المي آدم بهشتون ڪئي اچي تر هر ۾ جا
نون مغيه قلندي سو نوح نو پڙي ڇڙها
اي دو جيڪ جا آرا له سار منهي ميدا
سجود صفو ٿي زيارت منهي مقصد ليک خدا
پ ڪنهن نفل زيارت تحت قبل ڪيا ادا
نهن ڪنهن نفل نذر آدم نفل نوح باصفا
جده شڪرانه ها ڪيوسين ۾ درگاه خدا
عمر ذنب مانه ۾ مانه حشر ٿي رجا

سهر تنون گرد مربرد خيرا ڪيوسين طواف
هي طواف ڪمپلڻ دين هي طواف هر شي نور
من ڪنهن ڪعبه کي شرف هي ڏر ۾ ڪعبو صدف
مرتضيٰ ڪعبه ۾ چانو رب جو گهر آباد ٿيو
مرتضيٰ گهر رب جي چاوو پيتر ٿي راس ٿيو
يا علي تون دين وارث ڪعبه و قبل ڏي
يا علي تون جيڪ جو ڪعبو قبل ايمان و دين
يا علي تون قبل دين اهل قبل سو پيتر
يا علي سي اهل قبل جن جو نو قبل ڏي رخ
يا علي تنهجا مخالف اهل قبل ڪير چئي
يا علي جي تنهجا منڪر تينجو قبل ڪهڙو ڪم
يا علي جي تنهجا ويري سي محمد حا عدو
يا علي جي تنهجا ظلمن تن کي ڪنهن مرسل صلح
يا علي جي توسن جيڪي سي نه صلحي من رسول

يا علي انا عبدك ابن العبد حبیبك قائم

ڪنن شفيعا عند ربك بسوم الجزا و ماجزا

جهن چئي ٿي منهن مناسين آن ضريح پاڪ سن
ڪڏ به راست چپ ٿي لپاسين رکي منهن فرش تي
دست چپ آرام گاه آدم و نوح نبي
بهين مسوم مسوم حضرت آدم صفي
نهن تنون شيخ الانبيا نوح نبي الله نبي
يا علي تنهجو نجف عالم ۾ آدم جي پناه
يا علي سو وٽ اچي آدم کي آمانش ملي
يا علي نون بو تراب و بوالبشر جي تو هر اس
يا علي تنهجو نجف عالم ۾ آدم جو بهشت
يا علي تنهجي نجف ٿي نوح طواف نجات
يا علي جيڪ تنهجي دامن آله ۾ مو دامن لڳس
يا علي سجي زوارن جي زيارت ٿي قبول
رفد الطهر جي گردا گرد بسر دوز ضريح
بهين نفل نذر روح حضرت مسولا علي
نه سه نفل طلعت قبول روضه ۾ پڙهي
مٿ ڪئي ڪيوسين دعا سا سب دعا ٿي مستجاب

گردش عرش الله اعظم ڪيوسين طوف، حق جا
 هر طرف چون ڪوڪب اُريزان ڪنڊيل طلا
 هر طرف ايندڙ طلائي مَرَمَج جابجا
 جوهر ڪنڊيل سج چنڊ تن و تارن جيئن جڙيا
 ڪڪري قدرت جا تارا پل پَرُو جات العلا
 بَرَج تارن جا چوان يا بَرَج سج چنڊ سين جڙيا
 جهڙا جلوه جوهرن تهرّا نه سج چنڊ سوجھرا
 ڪوڙين ياقوت و زَمَرَد بحرين موتين سر ڀريا
 قوس و بازو بند و آئس و زَمَرَد جابجا
 معد و لعل و جواهر ها جڙيا بي انتها
 چنڊ قبضه ڪار طلائي ڪار نذر آغيا
 سر سر قنوت قلم لفظ ڪلام ڪڪريا
 مصحف ناطق جي لوح ڀر تي مصحف بجا
 ڪڪر طرف دُستار حيدر ڀي طرف ڀڻي انبيا
 آدم و نوح و اِسماعيل و اِبراهيم و عِيسا
 هت شريح پاڪ و سڀ قوس جوهر جا بجا
 ها لوا والحمد صاحب چا جلوسي سلا
 جاء جو پاڻي جو زمر و لڏيون سڀ صفا
 سر سر شمع سين روشن جهن جو روشن و شفا
 جمل طلائي ڪار قصرو ڀارگار عرش ما
 قصر جي ڀاء سين ڪڪري سر رکي ڪڪري پنهي جا
 هر طرف عالي عظمت زير و بالا قصر ها
 گلشن سرديوس جيئن دائر بهار و دلڪشا
 آت خدا جو نور جهن نورون ظهور ماسوا
 هت محفل سو ڪم ما خطر الفواد اي الجزا
 هت سناهم ربهم هت لسا دحلوما خالدا
 رب اعق رقبتي من نلر و ادخيل جنتك

حق من قسم الجن والار لي يوم الجزا

ڪڪري آهين ڏلي سين مسجد مولا علي
 بهلوني مسجد زباب القصر آهين در حضور
 وسعت صحن حويلي و هو زمزم مثله ڪوه
 آن جو پاڻي بي طهارت ڪنسون طاعت جي طلب

ڀرگار قوس گردن شي گهماسين سرفرو
 روشن عالي محفل ڀارگار هرستو وسيع
 روشن عالي چو صحن روشن رضوان وسيع
 ڀڻي عالي نشاند ڀڻي عرش عظيم
 عرش جا ڪنڊيل نوري جن و گوهر شب چراغ
 ڪڪرين چوان ڪنڊيل تارا جهن و لڪ تارن جڙيل
 جيئن ڪنڊيلن و جواهر تين تارا منجهه فلڪ
 قوس قوس آئس خاصو تخت تخت سوني تاب
 جانب محراب سرقد جت نشاند اصحين
 سارو محراب طلائي هو مَرَمَج گوهرين
 ۹ دو شمع مَرَمَج نذر شاهان زمان
 ۹ ۹ صندوق مقدس تخت طوبائي خلد
 سر سر صندوق نوراني تي سڀ قرآن وقير
 راس صندوق مقدس تي سڀ دستور و زري
 ڪڪري صندوق مقدس و سڀي جت منير
 گرد صندوق مقدس خاص چاندي جي خرچ
 ڪڪري علم طوع مَرَمَج جن جا پرچم رزڪشي
 روشن رحمتي گيردُون ڪيوسين حاجين جيئن طواف
 جلهراج صحن اقدس شجره طوبى شبه
 ڀڻي انور طلائي گلشن طلائي پيش طاق
 ڀڻي طلائي ڪيوسين عرش اعلیٰ پنهي فرش
 گرد ڀرگار محفل عرش سرحد چار سَو
 جمل جنسي ڪار رنگا رنگ پَر قش و نگار
 منهنجي قنوت ناهي لکان جيڪي آت نور ظهور
 هت اجنت سو ڪم جهن جو شان ماعين رگت
 سالي ڪوڙو نو هت ڏي پَر ڪڪري جام ظهور
 رب اعق رقبتي من

حق من قسم الجن والار لي يوم الجزا
 ڪڪري آهين ڏلي سين مسجد مولا علي
 بهلوني مسجد زباب القصر آهين در حضور
 وسعت صحن حويلي و هو زمزم مثله ڪوه
 آن جو پاڻي بي طهارت ڪنسون طاعت جي طلب

پهرين آيلين مقام آدم صفي الله جسي
 پوء مقام نوح ۾ ڪنهنون نماز و بندگي
 مالڪ ابراهيم جي ڪنهنون عبادت خلق خاص
 مقرر عيسيٰ تي ڪيائين جي عبوديت شروط
 مسجد ڪوفه مقام انبيا سي اولين
 مسجد مولا علي يا مسجد اقصيٰ جوان
 هر مقام انبيا تي جاهاجا طاعت ڪري
 مصطفيٰ جو آت مقام ۽ مرتضيٰ جو آت مقام
 حضرت زهرا و حسين مظهر جا مقام
 باقرو جعفر الي مهدي هادي پڪ پڪ
 آري سڀ اظهار آل مصطفيٰ جي ها امام
 مرتضيٰ عالم امام آن ڏي ٿي آها سڀ امام
 شڪر حق هنن ذات جسي ۽ چوڏهن چنڊ شمع
 پوء صحن آهين قرب منبر مولا علي
 مقرر مولا چيوين اشڪبار و دلچزين
 صبح ٽئين ڪنهنون عبادت منبر و محراب گرد
 جيئن زوارن رسي تسليم جي روضه ڏس ڇهر
 درگاه مسلم قبل و سرحد هانسي شهيد
 آه مسلم جي زيارت جو رهو دل داغ سخت
 چوئين يا مسلم سلام الله عليه الي قيام
 السلام اي مقرر مظلوم جا فرسي عزيز
 السلام اي مسلم مظلوم جانباز حس
 السلام اي ئي مهاجر فسي جبل الله عين
 السلام اي نوسين ڪوفين عذر ڪيوين ڪري
 السلام اي پادشاه ديسن و دنيا جا امير
 السلام اي هائي ابنه عروه مظلوم شهيد
 تو حمايت آل جي ڪئي ٿيو خدا حامي سند
 مصطفيٰ توکي جزا ڏي، مرتضيٰ ان ڪئون زياد
 مسجد شهدا ۾ آهين ۽ آت پڻ ڪيائين نقل
 آت مقام صاحب الامر آهي درگاه عظيم
 تربت شهر قديم و مسجد حشانه نام
 هي معظم ماڳ هي جاري قديمي مسجدون

آت ٻڌي غلام نماز ۽ ڪيوسين حمد حق آت
 مسجد شڪر و ثنا ۽ ڪنهنون در داور دعا
 ماڳ تي موسيٰ جي ڪنهنون طاعت ربي
 آتو اي صحن هسو هر جا مقام انبيا
 نا نبي آخرين سڀ ڪنهن جي آت طاعت جي ها
 جت تعاليٰ انبيا جون زهد جا پون جاهاجا
 در مقام مصطفيٰ آهين يا صدق و صفا
 هر مقام خاص پنهنجي جاء ڪه ڪه جي پرا
 حضرت سجاد جا طاعت معاليٰ زهد جا
 هر مصليٰ و مڪان ڪه ڪه جو قالو رو جا
 مرتضيٰ سڀ جو امام آت سڀ ٿي آها ڪه ڀريا
 هي آهين جو امام انبيا سلاسي اصفا
 ڪنهنون سڀ رات آن مقامات مقدس و ثنا
 رويه محراب خدا ڪيوسين سجود حق آت
 دور مير آهين قربان جان ڦار و سر خدا
 بعد غرض صبح ٿيا زوار راهي اڳ ڀريا
 چون ڪه باب الفيل ڏي آه درگاه آن ذوالعلا
 اتي به باب الفيل ٿيون تون هي زيارت ڪر آت
 آهين سر نالي سلام عجز چئي ڪنهنون دعا
 اي شير مظلوم جا صادق رهبر يا صفا
 تو عزيزي ۽ قربت حق تعاليٰ ڪيا آت
 جان نثار آل احمد ابنه اخي مرتضيٰ
 اي نبي جسي سات جا پهرين سالر مبتلا
 شڪر سين وسامي ورن ڪل ڪيئي ڏهني دعا
 سو اميري حق آت ڪيا حق ڏنئي نعم الجزا
 حامي آل محمد ڪيئي حمايت حق آت
 ڪيئي خدا دنيا ۽ علي و جليس مصطفيٰ
 تو خدو مصطفيٰ و مرتضيٰ جي ڪئي رضا
 پوء به صحن صميم آهين يا صدق و صفا
 آن مقام پاڪ ۽ ڪنهنون عبادت ۽ دعا
 آت به ڪيائين شڪر جدا در ڏي حمد و ثنا
 از قديم آهين عبادت گاه خاصان خدا

اهل ڪٿون طاعت مڻائين انبا و اولسبا
هن مڪانن ۾ دعا پي شهبه مقبول خدا
هر مڪان ڪنهنون دعا مولا ڏنا سڀ مڏعا
ديدم سر پرزمن ساعت ۾ ساعت مجدعا
که به مسجود جهان سر پرزمن والظنا
که بهشت در نجف در صخر بيت الصفا
در چيامين، سرگنشين، صدق دل تيامين لدا
هلمين مشغول عبادت ذاکره حد و انشا
تي ادا ڪيم ۽ سڀي آداب تيا آندم بجا
۽ سندس اخوان اعظم جا نماز ۽ دعا
با شرائط باق سڀ ڪنهن بجا ڪيم جابجا
مون تي آت جا ڪئي دعا اونڌيت مؤمن ڪئي لدا
صاحب قتل و ڪليم در گهر شهر خدا
فتح ابواب سعادت جو در دولت ڪشا
کنج آسار خدا جو صاحب گنج معنا
در بهشت مرتضي رضواني، نوراني لقا
سڀ ڪي حاصل ڪيون خاطر خواه موجب خدا
عالمر رهشاني و بحر علوم ڪبريا
دائمر ديم امانت جعفرين، جسو مقدا
علم تفسير و حديث و فقه شرعا شرح جا
جن ڪنهن تي عمل آي سندس آت جابجا
صاحب تقوى و سرور منفي و پارما
عهده دارو اهلر متصب خاص خلعت با علا
صورت وسيرت مننگ انر و مننگ جا مقدا
ورنگه دارو انببا و ارث پغمر اولسبا
جانر شام اولسبا جانلن خير الانببا
مرتضي جي وڻ جو بوه جهن جا سڀ ميوه مڻا
دين جي مطلع جو مڻه جهن ڪٿون منور دورا
تياسين داخل صحن ۾ ۽ ڪنهنون صلواة و ثنا
السلام اي قبلتر ديسن ڪيمهر هر دوسرا
السلام اي آء فخر الطهار آلد مصطفى
السلام اي نقد جانر مصطفى و مرتضي

هي معظم مسجدون ۽ هي مڪرم مسجدون
مڪرو نفل ان هنڌ برابر آهي يا ظير هزار
عظيم حق هر جا عبادت ڪنهنون باعجز و نماز
مون تي آياسين نجف ذي انبا نثار شهر حق
که به در گهر النهي مجددر شڪر و سپاس
که به در قلمر قربان رويسزار بهڪ روان
ڪوت نئون قربان تيامين شهر تئون تيامين نثار
روز جمع سرور در روضه رحمت نشان
مون زيارت ۽ نيات جا شرائط بهڪ بهڪ
شهر سار منتر مڪرو جي نيات به نماز
جهن ڪه ڪيم مذڪور در ذڪره نيات پشورين
مون تي آت ڪيو حد سمع الله تي هر وسير
مولوي محمود انباي جهان شمع الحرم
باب باب مصطفى جو صاحب المفتاح فتح
ڪنت ڪنزا محف جي گنج جو صاحب ڪليم
صورت مڪرمي و طوباني بهيني سرور قد
ان جي خدمت نبي زيارت نام مڪرون نسخ
حضرت سيد علي نجفي مڪرم مجتهد
سيد عالي نسب مجتهد صدر شرف
ان محفل علم حق تصويب ڪيا بعد ڪتاب
نقد جا اتوي سندس منقول بي جاري مدام
طلعت نوري به وڻ نور نجات جلوه گر
ان سوا سمن حضوري سڀي ڪي ڪٿون زيار
مڪرو مڪرو درد بهڪناي عدل و بي نظير
انبا جو ارث وارث اولسبا جو ارث پغمر
انبا جو فخر فخر اولسبا جو ساچ سر
مصطفى جي باغ جو گل باغ ايمان جو بهار
آسان شرح جو سچ جهنگون روشن سڀ جهان
آسان اقدس و اطهر چي سر منهن رکي
السلام اي شام ما موسي ڪاظم السلام
السلام اي حضرت موسي ايزر جعفر السلام
السلام اي قنوة آلد محمد السلام

السلام اي زبدة الاطياب اظهر السلام
اي سده والكاملين الفيل خالق ككتي مفت
اي رسول الله جا فائب امام اهل دهن
اي جفاي قوم كنون سب سر كاني صبر وشكر
نشنن جي جور و ايندا تي ماهر وهي
شهيدي تسليم و رضا قبول تي درگاه حق
بزم صديقين والشهداء في تون رب حضور
نوكي جهن ايندا دنا سي تيا خراب ومضجل
نهجا دشمن في الشير و داخل ناره مقر
اي رسول الله جا فرزند تون عالم اسلام
نوتي صلوة و سلام خالق اكبر سلام
هم سلام جمل مخلوقات نا روزه جيرا

السلام اي زبدة الاطياب اظهر السلام
اي سده والكاملين الفيل خالق ككتي مفت
اي رسول الله جا فائب امام اهل دهن
اي جفاي قوم كنون سب سر كاني صبر وشكر
نشنن جي جور و ايندا تي ماهر وهي
شهيدي تسليم و رضا قبول تي درگاه حق
بزم صديقين والشهداء في تون رب حضور
نوكي جهن ايندا دنا سي تيا خراب ومضجل
نهجا دشمن في الشير و داخل ناره مقر
اي رسول الله جا فرزند تون عالم اسلام
نوتي صلوة و سلام خالق اكبر سلام
هم سلام جمل مخلوقات نا روزه جيرا

نوتي صلوة و سلام خالق اكبر سلام
هم سلام جمل مخلوقات نا روزه جيرا

عظمو

ثم الصلوة علي النبي وهو الرسول الحجا
ذو النور بوالسطين علي لآخر مثل ما قضا
ذو النور بوالسطين آخ در كل مدح المرتضا
نور نبي امانه تنزعت تعالوا فيها
بالصفا تعزبه لا احد مثل في السور
ميثا ومنكم حكم امير ان الامير المرتضا
الحج اكبر طوفه رب اعطني در كلها
صلوا عليه و سلموا امانا الي اليوم الجزا
نوحكم و جود من طبق تو دين داور دين خدا
اي دين جا داور علي هي دين تنهجو داورا
مع بختة ليس القول ان صيام صلي الاثنا
نو پست پي حكموا اهو حكمو و قبلو نو ادا
جا نو ولي ما رب وني تون خانه ماسانر خدا
نولني كهتو تكرر حكمو من ككت مولا مصطفا
تون عالم فرم و اصول تون مصخر ناطق ثنا
بدن و طم تو ثنا تنهجي ثنا كهني خود خدا
اي دين و ايمان السلام تون دين و ايمان خدا
حق حا محقق السلام تون حق حق تنهجو گدا
اي هي خبر جاني خدا شايد خدا جي بن رضا
كهو شافني بن ان و شك با تون خدا يارب خدا
فرآن و بن آمي ائين تون ني بد ط مرتضا

كهين نوحه اني شككرا با تنهجو تون آمين بشك خدا
شك كهو و نه شككرا حال تون منهجو مولا مرتضا
سي سني رسا كي رحيم تو كي كهو با خود خدا
ذوالفضل و ذوالكرم زين اي ذوالجلال كهبرا
تنهجي خدائي كي سدا نو تونين جاتين يا خدا
تنهجا خدائي خوش سدا و وه نصيري تو سدا

الحمد لله الذي وهو المتلي ذوالعلا
صديق اكبر هو علي فاروق عادل هو علي
المرتضا صديقه سيف الحمد فاروقه
صديق علي حقه قد نرق الباطل له
لبي هل اتبي تعريفه لبي انا تو صيفه
ان النبي يوم القدير والاء في جسم الفخرو
ان الصلوات ليحبه ان الصيام لوده
الا المودت حقه ذوالعبله التمشي هو
يا شر حق يا سر حق كهو تو كي حق بشك حق
اي مائي كهو تر علي اي روح بنهجو علي
تون آمين اين سر الرسول ليد الاحد زوج بتول
نو دين داور دين كهو و دين نو كلون درست تو
نون كهو و قبله ذني آكي ذنني عزت كهني
تو كي خدا مختار كهو سب خلق جو سردار كهو
من ككت مولا جو رسول اصبحت مولا زين قبول
تون انما تون هل اتبي تون والفر تون والضح
تون شام مردان السلام اي شير بزدان السلام
اي دين برحق السلام ايمان مطلق السلام
تو كي نصيري جو خدا ائين هزاران جي سدا
تون مالكم ملكوتكم كنو حكم و ارض و ملك
جي تون خدا ناهن نس كهين نو حكم
تنهجو لرض هين

تو كي بد الله جو خدا شير خدا جو مصطفا
سونكي اهو آهي محال نو امر و شك چا محال
وهو العلي رب العظيم نعم الولي مولاي كرم
تون با خدا هنام زين مختار خاص و عام زين
لرحون كي جن جو خدا لرحون موقا ثيا فنا
جن جو عزير اينه خدا سي عسوين جين و يا و يا

نامر خدا ٻا مصطفيٰ ٻا مرتضا ٻا مجتبا
 صبي خلق ڪيو تنهنجو سلام تنهنجا سلاسي خاص و عام
 تون منظر حق با علي حق ڪيئن تون برحق با علي
 ٻا مرتضا ٻهر حسن ٻهر حسين خون ڪفن
 بالر جو صدف بخش مون صادق سبب ڪرمهر مون
 ٻهر نفسي سني ٻهر نفسي و عسڪري
 ثابت علي هر صبحم چني حيدر حق مدح توهر
 تون ڪر بلائي تي ڪرم ڪر ٻهر شاه ڪر بلا

سنت

مصطفيٰ و مرتضيٰ از امر رب العالمين

مصطفيٰ و مرتضيٰ از امير رب العالمين
 جلد خدا آدم کي خطبو ٻا ٻهر ٻي نور پاڪ
 تنهن تون ڪيئون ٿي ملڪان اڀرند آدم پست پست
 مصطفيٰ ڪيو غوث محمد المصطفى عبدالله
 بعد ٿي اڌ صليو ٻو طالب به رحم پاڪر آم
 تنهنجو ٿيو وقت ولادت ڪعبت الله ۾ ظهور
 ٿيو لعاب لعل پاڪر مصطفيٰ ڪنن عام ۾
 حاتم زادر حق علي ابن ابي طالب آبر
 سالڪ راه خدا جنهنجو سلوڪ سو وصله حق
 دين داور داره دنيا آيو تان پهريون ئي ٻهر
 پهرين اک آهي فلانين تنهن رسول الله جو
 شريعت آبر بضا يعني لعاب مصطفيٰ
 عرصه ايجاد ۾ پهريون قدم در پيتر رب
 ڏس ته هي قطع منازل منزل اول ۾ ٿي
 وه سلوڪ و سير وه ديفار وه وه وصله دوست
 چار ماه عمر ۾ اڌر کي چيري ڪيئن به ٺڪ
 وقت دعوت سڀ تي بخت ٿي سندس اسلام ۾
 دعوت اول ٿي ۾ چو مصطفيٰ انت الوزير

ها تڏهن ٻاهر حاتم آدم هو پٽن الله وطن
 حيدر الله دانسر واکمين و ساجدين
 طرف اصلا ٻو طالب ۾ رحماني طين
 مرتضيٰ ڪيو صليو طالب ملڪان نعم المصطفى
 مصطفيٰ ناطق هو ناطق سان آهي و آئين
 پيتر ٿي ٿيو صليو از ٻهر ان ڌرتي ٿي
 سو مقام ريتهم نواب ڪيو ڪوثر قلبي
 گهر خدا جي ڄاڻو پيتر نهباسو نازين
 آهي حيرت ٻهر جمل سالڪين و واصلين
 گهر ۾ آهي جي رکين جو پٽ رب العالمين
 من راني قد راتلحق ٿو لقائي حق پير
 نوح ڪيو اول هي جهن ٿي ٻهر شير و آنگين
 سير عالم ۾ لسماني حق نگاهي اولين
 پيتر رب پهريون قدم پهرين نظر حاضر پير
 معنيٰ سير و سلوڪ و قرب وصل اين امت اين
 ٿيو علي حيدر لقب ۾ هو عبدالله باليقين
 سابق الاسلام دين و حامي اسلام دين
 من بشاير ٿي وليدين الله امير المؤمنين

تون وزير مصطفي تون نائبه خبر الوردي
 اما جو تون ولي تنهجي ولايت فرض مين
 تون پر بدالله بطور تون بدالله پسا علي
 تنهجي حق نصر من الله تنهجي حق فتح قريب
 يا علي تون سير حق توکي نصيري چني خدا
 يا علي تنهجو مهاجر ما مسرتنا حق
 تو خدائي و وسوم شڪ خيال شافعي
 يا علي مونکي نصير و هزارن نسي حد
 تنهجي روضي کي ملانک آسمان ثنن ائين ذمن
 يا علي تنهجو نجف جنت جي جائي امن و عرض
 تنهجي زوارن کي تنهجي در تي رضوان چني مدام
 يا علي زوار تنهجي کي وڌي در نسي مله
 خاتمو بالخبر کي منجه خاک پاگر مگرلا
 يا علي ثابت علي کي
 مگرلا سائين جو صدقو
 صاحب حسن مکتبت مولا تنهجي حق نصر من
 هل اتي جو تون ڏئي توکي ظهور و حور مين
 پترسون نعمت الله تون مندي علمتین
 صاحب پلين طيله تون فتحنا جو ڏئين
 و هزارو چني خدا پا بن هزاران هر چنين
 و هر لا احصي ثنا و قسو ثنا اي شاهدين
 مونکي شڪ کنون الامان آيا ثابت صدق و يقين
 هي جي آتون بن شان نصيري ثبات هزارن فرين
 جئن نسن مع چنڊ کي از روئي زمين اهل زمين
 نوح جو دارالامان آدم جو فردوسه برين
 هدير العتات طنم لسا دخلوها خالدين
 تنهجي در تي رک گدا کي اي شير دنيا و دين
 مگرلا سائين بن بيان محشور روزه اخرون
 مگرلاني مگر مگر
 مله هي بندو مگر مين

حق چڙي باطل م لڳ حرص و هوا جيواسطي

حق چڙي باطل م لڳ حرص و هوا جيواسطي
 دل جو مڪمور عرض اعظم آفج حرمت فرض مين
 مگر ملهني و علي تهمل محمد جو طوافه
 روضه شير نجف جي مگر زيارت نفل پڙه
 تهملتون صدقون سدا پڙه حسين صلوات و سلام
 ذڪر و زهر حسن جي زندگي سڀ زهر چاڻ
 جي گهرين روزه جزا و خوشدل و خندان رهان
 بالر علم لسنسي صاحب صراط المستقيم
 جعفر صادق جي روضي جي زيارت بن ضرور
 موسيٰ كاظم جي روضي تي هلي اڪلڙيون به مل
 روضه شير خراسان تون هلي قبرستان نبي
 ان خير ز ادا شغوي پڙه تقى جي چوڻڪ چتر
 مون تقى و مڪري جي لهن ڪنن لامل مره
 خودبرسي مگر مگر اي دل خدا جيواسطي
 ميو مگر صدقون سدا آفجي صفا جيواسطي
 طالب حق نسي رسولد رهنا جيواسطي
 ختم نسران ذڪر شام اوليا جيواسطي
 روح پساگر حضرت خيرا لثيبا جيواسطي
 رت هنجون نت رو شهر مگرلا جيواسطي
 جيسن جين زاري تون مگر زين العبا جيواسطي
 هل مگر مگر بير اهڙي پيشوا جيواسطي
 مذهب و ملت ڏئي ڏي هل هدا جيواسطي
 خاکه آن درگاه جسي وڻ ثوبا جيواسطي
 ساهه مر تسليم مگر آن جي رضا جيواسطي
 ستي نسي همل اسام الانه جيواسطي
 محض آفجي ذات آن جود و سفا جيواسطي

يا الهي مهدي عادي جو هڪر جلدي ظهور
 يا علي يا ايليا يا يوحنا حسن يا هو تراب
 بچن جي نالا رب ڪٿون پنج مطلب ٿو پنا
 پهرين ڪنهن مطلق جو محتاج هرگز ڪم هٿان
 هو سڌا پنهنجي عيال احوال سن سرهو رهان
 ٿيون نه ٿيان فرضي ڪنهن جو هجي ٿيان ڪنهن ضرور
 چوڻون هي مطلب اسين سڀ تسليم ڪري ٿيون
 پنجنون هي جو دشمني مونسين ڪري ٿا ٻوڏ هٿي
 پنج مطلب دنيا پنهنجا پٽ ٿو سڀ پاهه سن
 پهرين منهنجي دل ۾ هٿي هر وقت حسب اهلست
 ٻيو گنه بخشي ڪريو ٿا ٿي مندم توبه قبول
 ٽيون مندم محفلات ويلي منج حاضر يا امام
 اٺون ڦٽان تنهنجو جمال هي آهي چوڻون الناس
 پنجنون پهرندي شهر شهدا جي ٿي مڦٽان مندم
 اصل ڪٿون اهڙا ٿا ٿي ڪريلا جيواسطي

رب ارني لانا ارض النجف والڪربلا

رب ارني لانا ارض النجف والڪربلا يا خدا بنا ٻن ڳوٺن ڊگري آن رومها
 يا خدا ٻن ڳوٺن ڊگري ڊگري ڊگري ڊگري
 اي خدا ٻن ڳوٺن ڊگري ڊگري ڊگري ڊگري
 يا علي انا لانا انت الڪربلا اخ الڪربلا من ڪڏائي درڪهت اي مظهر لطفه عظيم
 من تيروي در ڪا سوالي تو مهرا نعم النعم
 پر آئون پناه تنهنجو تون مندم صاحب مڦٽان
 من دين ڪا سا خائف بهيڻ ڪا علي نيت اسلام هدا برعڪس ارب اي ولسي
 جس ڪو به تيروي عداوت آسڪي جڙ ٻوڏي جلي
 تنهنجي دشمن جو خدا دشمن ۽ ويري محظني
 من الرڪ ڪڏ هداي من انظر ڪڏ خال شيل مڦٽان حق شد معيت منظرهت خوار و ذليل
 تڄڪو مانا حق مانا تسم رڳو حق ڪا دليل
 جن من صدقو... من من حر لانا ٿن ڪفر ڪا

حق اهل البيت "قامت گربلائي" استند "حرمتد آلد نبي و مالگرد ملك و ستند
مچگون ايلي باد مين ركهنا دمر آخر تلند
واسطي آلد معدنچ سائل جي صدا

يا اميرالمومنين يا شاه مردان يا علي

يا اميرالمومنين يا شاه مردان يا علي يا وصي المرسلين يا شير بزنان يا هر
تون نبي كه جو نساب سر سبحان يا علي تون ولي الله برحق رازد رحمان يا علي
تنهجي طاعت فرض مطلق حڪم قرآن يا علي

مر چون مخلوق سپ هڪو خالق اڪبر مندو هر نه خالق تنهن ڪئون خوش جو خصم پيغمبر مندو
و هر پيغمبر پيڻو جو مندي هيدر مندو هي خدا جو منند جو پندو عترت اظهر مندو
جن جو اهڙو صدق سي مومن مسلمان يا علي

جن مڃيو توکي حق سي مصطفي جا آستي مصطفي جا سي ئي تنهجا سپ ني رب جا رحمتي
جي نه تنهجا سي نه ڪنهن جا توڙي تهديل طاعني تنهجا دشمن دوزخي نست لمن لائق لعنتي
تون ئي اسلام و خدا تون دين و ايمان يا علي

تو خدا جو دين هڪو تو مصطفي جو دين هڪو و خدا و مصطفي جو دين تو ڪئون درس ٿيو
جو ٿيو تو ڪئون سو مومن ناه سرسل ڪئون ٿيو سو خدا ڪئون پڻ ٿيو تحت الشجر في النار و ٿيو
تنهجو هڪو تر تنهجو طوي تنهجو رضوان يا علي

آهي حمزو پهريون اسد الله و اسد الرسول و تون حري ڪئون به وڌ هرجنگ هڪر مار و قبول
تون نبي جي هنڌ ستن ڪيني قتل ظاهر سر قبول يا اهو الحسنين داماده نبي زوج قبول
تنهجي پڳ تنهجا فدڪ جا باغ و بستان يا علي

تنهجي پڳ تنهجو منسلو تنهجي سند تنهجو تخت تو هئي تيفون ڪٿو هي سپ هڪي تنهجو پاڪ بخت
تنهجي ٻٽ حق فتح ڪارو هڪو تر خيبر جهڙو سخت عمر و عترت جا هڪڙي نٿو هر هيو هڪڙي جو نرخت
ڪٿل ڪافر ٿيا مطيع عالم مسلمان يا علي

بدر و نوح حق بهادر لائسي الا علي و احمد نادر علي گر ڪٿل هر هڪو جلي
پاه پائن ڪئون پڳا آت تو ڪئون تي سپ ڪا هلي ڪٿل هڪڙو مڪ و ٿيو تون وصي و تون ولي
تنهجو امر و تنهجو نهي و تنهجو فرمان يا علي

جت گهڻا سر و پٿر آت غير فراري سنڌي جت ڪٿل گوشت گوشت آت هي ڪراري سنڌي
آڙه پڻ ڪٿل هڪڙن هرجنگ جو نجهاري سنڌي مال و دولت به لکين اي درس بهداري سنڌي
تو کي ٿيو الشقر نصري لڙت رسلان يا علي

جي چون ميا و منڪر تڏ به تون ماڻر امام تنهنجا جي سڻي تائين تون شاڪر صبح و شام
 من قوتني دنيا سي فاني دين تنهجو پر دوام دؤر دؤر دين و مذهب تنهجو تار و تار
 تنهجا احڪام و آسڻ ۽ تنهجا ارڪان يا علي
 تنهجو مذهب تنهجي ملت تنهجا احڪام و آسڻ تنهجا تابع حق جا تابع سي حق حاضر حضور
 جي محبت تنهجا سي مومن نين جي حق عز و تصور جي سندس مڪرمي مشرڪي تي ڪنگار و ڪنگور
 خصم تنهجو خصم حق رڌڙ رسولان يا علي
 اي سندس حامي حمايت اي سندس پشت و پناه اي سندس وارث و سلا اي سندس واهر ۽ واه
 آئون سندس دڙ جو گدا تون هر دو جڳ هو بادشاه ڏي ٿا خوان کي مڃو ڪرڪا نوازش جي نگاه
 اڳي خدا ۽ خلق سڀ تنهجا ٿا خوان يا علي
 يا علي "ثابت علي" تنهجو غلام ابن الغلام سارو جڳ تنهجو غلام ۽ سڀ جو تون آفا امام
 جي سڏ نهڏل غلام آنتي خدا راضي مقام هي غلامن جو غلام ان گڏ ڪري نو در سلام
 الصلوة والسلام اي شام شاهان يا علي

اي تون سر حق جو مظهر يا امير المومنين

اي تون سر حق جو مظهر يا امير المومنين حق نبي جو هڪو نه همر يا امير المومنين
 نو نبي مارو عمر و عتر يا امير المومنين فتح هڪئي خبر ۽ بربر يا امير المومنين
 هڪ نه خبر جڳ مرام يا امير المومنين
 هڪ نه جڳ نون هر دو جڳ جو شاه آهين بادشاه هڪ نه عتر نو حرارين عمر عتر ڪيا تباہ
 خبر و بربر ۽ مل چوڏمن طبق بخشي ڦه تون نبوت ۽ امامت جي فلسف جو مهر و ماه
 تون محمد جو برادر يا امير المومنين
 تون نبوت جي نهايت توکي نائب چئي نبي تون ولايت ۽ امامت تون ولي و تون وصي
 جئين رسول ڦه برحق تئين تون برحق يا علي اي ولي ڦه برحق حق جو تون نعم الولي
 شهر دين حق جو تون دڙ يا امير المومنين
 يا امير المومنين هڪو خود خدا توکي امير الله ما اُنزلَ اليٰڪم تنهجي حق روز غدیر
 مصطفيٰ من هڪت سولا چئي ڏنو صدر و سربر هڪن چوتون اُصْحٰت مولا ڪن چو مڙيا امير
 تنهجو هرگز هڪو همر يا امير المومنين
 تون رسول الله جو همر تنهجو همر مصطفيٰ تون محمد جو برادر تسو برادر مصطفيٰ
 ساڻي هڪو تون ئي شافع به محشر مصطفيٰ مصطفيٰ من تسون برابر تسو برابر مصطفيٰ
 ٻيو قسم هڪو تسون برابر يا امير المومنين
 مصطفيٰ خير اخلاقي آهين تسون خير البشر مصطفيٰ و الشمس ۽ تون و الضحي و والقي

تنهجي همت به نظر ۽ تنهجو منزل به شري مقام تون پريه ۽ الله بخشيد توتي صايات و سلام
 تون گهتر ڪميو صدف اي باڪه گوهر يا علي
 تنهجي حب حبيب اللمتين تون عرفتو الوقتاني دين تون تي به وسوسه ياز ۽ تون عند التباس
 آه ما اشرار الهم تنهجي حق نصرت من صاحب من هكت مولد يارثه طبع و نڪين
 ڪڍي نبي فائب چو هي بالائي منير يا علي
 لعل و لعل جا لائق انت مني چو رسول اي علي بهايان تون عالمه دين و اصول
 اقره عمر معظفي شير خدا زوج به رسول اي جو تنهجي حب ۽ طاعت هفت تا قبول
 صهي طاعت ذڪر تنهجو تا به معشر به علي
 اي خدا جي ڪارخاني جا تون صاحب اختيار ڪڍي خدا و معظفي ۽ امر به معارف ڪار
 تنهجي حق جبرئيل چو هر معرڪي ۽ بار بار لافضا لا عني ۽ لا ذوالفطار
 تون خدا جو پهاون تو فتح لشڪر ۽ علي
 پير ۽ تون اي بهادر همت شجاع صف شڪر آند ۽ تون اي ابد همت شير حق شمشير زن
 فتح ڪڍي خير ۽ برادر قل ڪڍي اهل بيت تنهجي تبخ و تاب ڪتون ۽ وڏن دين ذوالمن
 دين داور شرع پاور حق حيا ناصر يا علي
 يا امير المومنين تون مير رب العالمين آدمون اگهين تون دين دين به در جبرئيل امين
 عالمه انوار ۽ ڪڍي آنڪي نظير يقين چيئن آيا عبد ذليل اي جليل به جين
 مظهر رب الجليل الله اڪبر يا علي
 يا علي ۽ ثابت علي زوار تنهجو مدح و تحوان ڪڍي تنهجي شاعر ڪڍيلا جو حافظان
 ڪڍيلا مائين جو صلوات گو گهري امن و امان عزت ۽ حير و سعادت آسروني دو جهان
 تو لوا الحمد سايه تا به معشر يا علي

تون خدا جو خانه سامان يا امير المومنين

تون خدا جو خانه سامان يا امير المومنين مصطفي جو جان جانان يا امير المومنين
 شام مردان شير يزدان يا امير المومنين سر سجان راز رحمان يا امير المومنين
 مومنين جو دين و ايمان يا امير المومنين
 يا امير المومنين تون ڪڍي عالم جو امير ۽ به مومنين جي تابع تنهجا مين پور الغدير
 جن غدرون تي غضب ڪيا سي اگر جهر خير هو عزيز ذو الانتقام الله قادر ۽ قدير
 مون اهو ئي عهدو پيمان يا امير المومنين
 سون اهو ئي عهد و پيمان مثل ميثاقه ازل عهد ميثاقه ازل تي مونکي رک ثابت عمل

جي چئون مينا و مڻڪڻ سڄي آخر ڀيراجل نو ني جو آنت مڻي لس مڻڪڻ في المثل
 آڻيو شاع آهي قرآن پا اميرالمومنين

تنهجي حق قرآن ۽ قرآن نامق سڄو نام تنهجي حق فرقان ۽ فرقانر مطلق تو ڪلام
 جو نبي خير البشر اي ناسر خير ڪلام تنهجو منڪر قد ڪنتر تون ڪنل عالم جو امام
 مل مرسل تنهجو فرمان پا اميرالمومنين

وقت مرسل جي به تو مرسل اڳيون فرمانروا جو ئي آخضا ڪنر علي مرسل به فرمان خدا
 بعد مرسل جي به فرمان تنهجو جاري تا جزا تنهجا نا فرمان سڀ في النار والصحتر السرا
 تنهجو فرمان نصير فرقان پا اميرالمومنين

ڪيو خدا فرمان تنهجو فرض بر حصر جهان مثل فرمان رسولان اي اولو الامر زمان
 مصطفي توکي ذني ميراث ڪنئي مرسلان سڀ نبيتن جو تون وارث والي ڪون و مڪان
 تون اطعمو الله جو ارڪان پا اميرالمومنين

قل ڪنفا بالله نهديا نون رسالت جو گواه نون ڪنئي الله الفيتال اسلام جو پشت و پناه
 انا جي امر ڪر نون بعد مرسل بادشاهه ڪنر مرسل ڪنري سن دائر وزارت دنگاه
 صدر ديهوان سرور ميدان پا اميرالمومنين

صدر ديهوان ۽ وزير ۽ زور ميدان ۽ امير مجلدين مخلص نواز و خرمن ۽ خوشمير
 گواه پڻ ڪافر ڪنن ٿين صاحب صدر و سرير ڪنن جو تون اميرت مولا ڪنن جو نمر الامر
 پنڀڻج و مڻ ڪنن برهان پا اميرالمومنين

اها و هل اتس تنهجي منت تنهجي نا بل جو مصحف صفت تنهجي ني منتن ۽ نها
 بله في التوروت والانجيل مڻڪڻ پا فنا ڪنل مرسل جي مدد سيرا و سيرا سرمد
 جو رسولر ريد رحمان پا اميرالمومنين

آدمتون اڳين تو ڪنئي تعليم جبريل امين ۽ پڙهي قدرت مين پئي هڪ ديو جاي سرور دين
 سر ڪنن سلمان جهاني شهر حق عد آفرين ان مثل ڪنئي معجزا نو شه جا مشهور و مين
 جڳ لکيا دفتر ۽ ديهوان پا اميرالمومنين

نون پنا الله فوي آبهيم جو تاويل درست تنهجي همت ۽ شجاعت ڪنن ڪنن شست
 جڏ تون سامان ڪننر بخت نڌ روز نخست ذوالقار ۽ دل دل آني پو پڙهي تو چيلهه چست
 دين جو ڪيو دؤر دوران پا اميرالمومنين

پا اميرالمومنين "نابت علي" تنهجو گدا ڪر بلا زوار شاور ڪر بلا جو جانفدا
 ڪل نجف ڪل ڪر بلا ۽ نت پڙهي مدح و ثنا ڪر بلائي نو ثنا خوان ڪوٺ واري ڪر بلا
 هوني سا تو در ثنا خوان پا اميرالمومنين

صحي الله جو مظهر علي ابن ايتال

صحي الله جو مظهر علي ابن ايتال رسول الله جو مظهر علي ابن ايتال
ولي الله دين سرور علي ابن ايتال نبي جي شهر دين جو دَر علي ابن ايتال
ڪم جنهنجو ڪهر خدا جو ڪهر علي ابن ايتال
علي ابن ايتال ولي خدا لائق اڪبر علي ابن ايتال وصي نفس وغمير
علي ابن ايتال امير المؤمنين محمد علي ابن ايتال نبي ڪٿون بعد جيڪ سرور
ڪم جهڙو ڪو نه ڪو مظهر علي ابن ايتال
علي ابن ايتال صحي مطلوب مظهر علي ابن ايتال خدا جو پهلو ان غالب
علي ابن ايتال منور نت روح انون قالب علي ابن ايتال علي ابن ايتال
امير المؤمنين محمد علي ابن ايتال
علي ابن ايتال هي ورد سرشتان قائم علي ابن ايتال هي ذڪر لسان هر دم
علي ابن ايتال خلاص خلق آدم علي ابن ايتال جي نورون عالم و آدم
ظهور خلق و حق مظهر علي ابن ايتال
علي ابن ايتال جو ثابت مرتضائي ٿيو علي ابن ايتال جو مائل ڪرلائي ٿيو
علي ابن ايتال جو هي بندو فدائي ٿيو علي ابن ايتال جو شاعر ٻا وڻائي ٿيو
هي منهنجو شعر سڀ دفتر علي ابن ايتال

عالم خلق خدا سڀ ڪو خدا جو مدحخوان

عالم خلق خدا سڀ ڪو خدا جو مدحخوان خدا سڀ خلق سوڌو مصطفيٰ جو مدحخوان
مصطفيٰ قائم ولائي مرتضيٰ جو مدحخوان تون به اي مداح ٿي آءُ ٻا جو مدحخوان
ڪرلائي نبي شيد ڪرلا جو مدحخوان
مصطفيٰ کي چئي خدا آفديت ملڪي يا حبيب مصطفيٰ چئي مرتضيٰ کي انت مينتي يا حبيب
مصطفيٰ نصر من الله مسرتضيٰ فتح قرب مصطفيٰ و مرتضيٰ بڪجان دوتن امر عجب
مرتضيٰ مومل جو مومل مرتضا جو مدحخوان
جيئن خدا جي طالبن رام خدا جي ڪئي طلب مصطفيٰ مهر و ولائي مرتضيٰ جي ڪئي طلب
نئين خدا پڻ آهي عشق مصطفيٰ جي ڪئي طلب مصطفيٰ و مرتضيٰ هڪ ئي رضا جي ڪئي طلب
ان تي رب راضي جو عني انجي رضا جو مدحخوان
در نوري جبر سرتي مصطفيٰ کي چئي خدا لعنه و لعني چوي ٻت مرتضا کي مصطفيٰ

مصطفي ۽ مرتضيٰ ٿاھن ھڪ ٻي ڪئون ڄڻا ھي نہ ھڪ ٻي ڪئون ڄڻا ۽ ٻن خدا تن ڪلا سدا
 ھي خدا جا ۽ خدا ھن ذوالملا جو مدحخوان
 جھن خدا جي مدح ڪئي تنھن مصطفيٰ جي مدح ڪئي مصطفيٰ جي مدح ڪئي ھن مرتضيٰ جي مدح ڪئي
 مرتضيٰ جي مادم آلد عبا جي مدح ڪئي "نايت" مداح شام ڪرھلا جي مدح ڪئي
 ڪرھلائي ٿو شھيد ڪرھلا جو مدحخوان

ھي تنھجي پاڻ جو زوار يا امام حسن

ھي تنھجي پاڻ جو زوار يا امام حسن شھر نجف جو نمڪخوار يا امام حسن
 سو تنھجو طالب ڏھار يا امام حسن سند ئي ھيڏھ ھوادار يا امام حسن
 ٻلي اچي ٿي درٻار يا امام حسن
 خدا جي ناه مڏائسي مصطفيٰ جي حضور اي مصطفيٰ جا حضور ٿون مرتضيٰ جو نور
 ھي ڪرھلائي حجازي ٿي ٻہ شام و شھر ڪري سلام چئي چوڻڪ ٿي سدا سرور
 نثار اٿس ديوار يا امام حسن
 ٻہ صخره روختر اٿس ڪري نماز ادا ٻہ نذر حضرت زھرا ٻڙھي صلوات و ثنا
 طواف تنھجو ڪري ۽ اھو سوال سدا ڪرھلا ۽ مقامي ٻہ ٻہ روزہ جزا
 ٻہ ٻہ ٻہ عزت اظھار يا امام حسن
 ھي تنھجي قاسم نوشه جو چاچي ارماسي ھي تنھجي پٺي اڪبر علي جو قرباني
 پٺي اڪبر ۽ اصغر رسول جا جاني مڏسي يا ڪري تنھجي ٻہ ٻہ ٿا خواني
 ۽ عرض دل ڪري اظھار يا امام حسن
 اي مھر مونس عباس ھمدرد مجاد ٻہ ٻہ باقر ۽ جعفر ٻہ ٻہ من جي مراد
 حجازي ۽ مدني ٿان سند ٻہ صدق ۽ داد ھي حج اڪبر "نايت علي" مبارڪباد
 ٿون مومن جو مددگار يا امام حسن

سدا ھي تنھجو ٿا خوان يا امام حسين

سدا ھي تنھجو ٿا خوان يا امام حسين سند غلام غلامان يا امام حسين
 ميس تنھجي درون دان يا امام حسين تھڪي نہ ٻو در و دھوان يا امام حسين
 ٿون سڀ جو سرور و سلطان يا امام حسين
 ٿون نور خاصر خدا تنھجو ناه ڪو ثاني ۽ تنھجي نور ڪون ٿو عرش و ڪرسي نوراني

اي مصطفي جا جگر مرتضي جا دل جاني جي دوست تنهجا سي دني آهي ئي ايماني
تون سڀ جو دين ۽ ايمان يا امام حسين

حدا جواسطي اي مصطفي اڳيون مختار علي وصي نبي جا تون صاحب دستار
سند ملازم سرڪار اي سندم سردار وري گهرائي تون رک ڌرتي تا به روز شمار
هميش دست به دستان يا امام حسين

هي منهنجو دست ۽ دامن سندم سرور تون پنهنجو ڀڳ ڀڳ رک بهجي ڌرتي نامحشر
مراڻ پائي پسي ۽ چئي هي شريتر ڪوثر رهي حضور جو فردوس عترت اظهر
سو تنهنجو روشن رخوان يا امام حسين

هي تنهنجو "ثابت زوار" ڪر بلاني آءٌ غلام شاه نجف آهي مرتضائي آءٌ
سڀ دين جعفر از صديق دل صفائي آءٌ محب شمس بڪرننگ پير پائي آءٌ
تون بيت ئي تنهنجو نگهبان يا امام حسين

سندم دين ايمان صحي پنجتن

سندم دين ايمان صحي پنجتن	نبي و علي ۽ ابي بکر جان و تن
بتول آءٌ حسين ايمان مومن	حدا خفيو آن لشي زمين و زمين
اهو ورد مون جيئن جان در بدن	
نبي و علي و حسين و حسن	
محمد نبي آهي نور خدا	علي ولي زبير ارض و سما
بتول آءٌ حسين خير النما	حسين و حسن قبلتين خدا
اهو ورد مون جيئن جان در بدن	
نبي و علي و حسين و حسن	
اهي پنج ارکان ايمان جا	اهي پنج احڪام رحمان جا
اهي پنج گنج علم عرفان جا	صحي پير اسرار سبحان جا
اهو ورد مون جيئن جان در بدن	
نبي و علي و حسين و حسن	
نبي نور سوري نبوت قاضي	علي سر سربر ولايت قاضي
۽ حسين الا المودك قاضي	پني نذر حق تسلط قدرت قاضي
اهو ورد مون جيئن جان در بدن	
نبي و علي و حسين و حسن	

نبي السوراء خاتمه الانبياء علي ذوالعلا سرور اوليا
 اسامه حسن هادي حق نما حسن ابنه حيدر ذبيح خدا
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 نبي قلب قومن جسو قربدار علي انت مي جو صاحب مدار
 حسن ضبط ميد عظيم السوراء حسن آهي ريسان صدر العباد
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 نبي آهي برحق رسولد امن علي آهي يثقه شهنشاه دين
 حسن حليم و صالح المومنين حسن علي فاتل المشرقي
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 نبي عهد نسوي جوي سر زمان علي نهو ربي جوي دل بجان
 حسن بهر حليم و حيا جاودان حسن آهي شاهنشاه دوجهان
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 نبي روزه معشر شفاعت كنند علي جامه كوكبر عنايت كنند
 حسن مير آن هنر عنايت كنند حسن آت به رحم و رهايت كنند
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 نبي و علي هر دو نوره احمد حسن و حسين هر دو شير محمد
 آهي منهجي و اهر آهي مون مدد لكي منهجي نوح و قلم هي متد
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 حنايا بهر محمد رسول بهر علي شاه زوج رسول
 بهر حسن مون دعا كرك قبول حسن علي سين وري كرك وصول
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن
 هي ثابت علي كركلائي سلام بهر هي پنجن چي صفت صبح و شام
 و آله قبا تي صلوات و سلام اهو منهجو آغاز و اختتام
 اهو ورد مون جيس جناندر در بدن
 نبي و علي و حسين و حسن

اثر حمد حق ورد دائر مدام

اثر حمد حق ورد دائر مدام	و نعت محمد علیه السلام
تا خواند عزت مدام آهی نسام	اوه منجو مکلون اوه مون مکلوم
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
نسبی و عیسی خاص الله جا	و عنبرت مندن رهنا راه جا
خدا و ت هستی مختار درگاه جا	اھسی روئنی مهر و صلا جا
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
نبی شام دین عرف و مگرسی نشی	و مگرسی بش مگرسی امامان دہی
مندن وصف والنجر نصر متین	نجوم الھذا آنجی مسلح بین
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
نسبی آھی والشمس جو تاجور	ملی ولسی آن مکان و القصور
امامان دین مگوکب اھدی عنبر	اھر ماجدین جمل جن و بشر
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
نبی آھی یسین و طاهما شرف	و یسین حل آھی آھی شام نجف
بظہر و تطہیر عشرت طرف	لذتہ قنسی عارفہ کسوف کشف
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
نسبی آدمون آھمن قرہت فرہن	هنوز آدم آن وقت قنسی الماہ طین
علی یسین هو آتادر جبرئیل امین	و اطہار عشرت بسم سپ هجین
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	
اھی مکننت مکنزہ جاماھب مکنید	و ملک مقرب بقربت مزید
مندن مدح و آہسو محف مجید	مشن دائرما رائد رب السوحد
رسالت قلک بخرج پازهن امام	
عليهم صلوات و عليهم السلام	

بهي بهر وحدت جو دَر پتير
 به آي اهد علي و عظيم
 علي دَر حڪيم صديق و شير
 و عترت نجبي نسرود رُتبِ مكرم
 رسالت فلڪ پُترج پارهين امام
 عليهم صلوات و عليهم السلام
 اهي عرش و مكرسي جا قطب المدار
 زمين آسمان اُن سبب آسوار
 رسالت فلڪ پُترج پارهين امام
 عليهم صلوات و عليهم السلام
 خدا خفي اُن لاه سبب حڪايات
 مكرم الشَّيب و مكرم العيقات
 رسالت فلڪ پُترج پارهين امام
 عليهم صلوات و عليهم السلام
 سدل حبيب ايمان و لُغرض هين
 مطمئن كي گنجي ز حق زيب و زين
 رسالت فلڪ پُترج پارهين امام
 عليهم صلوات و عليهم السلام
 هي ثابت علي مكريلاني مدين
 موالسي محب مرتضائي مدين
 رسالت فلڪ پُترج پارهين امام
 عليهم صلوات و عليهم السلام

رو حق جو نون راهبر يا علي

نون هم دادو خير البشر ابا علي
 ثنائسي شير و شير يا علي
 بنام خدا له خير يا علي
 بحق نبي مكرم نظر يا علي
 نون بر حق خدا و بهم امر نبي
 زمين مكنيت و متولا به نبي
 بنام خدا له خير يا علي
 بحق نبي مكرم نظر يا علي

خدا جو امر مصطفیٰ جو امیر
 نہ برهان قاطع ہم روز غدیر
 شہر مرطین جو وصی و وزیر
 تون نی وارث تاج مدد و سریر
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 سند مدح مصحف و کئی خود خدا
 ہ بلین ہم حسو تسون مدعا
 منہ شہان و انما صل انبی
 تون انا فتحنا و تون قل کفی
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 بدلتہ عالمی عادی العظیم
 صراط الہدایہ منہم
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 تون نعم الامام و تون نعم الامیر
 الیہ المجائب الیہ البصیر
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 تون شہر خدا شد دلدار سوار
 تسون نصرہ سنّ اللہ جو تاجدار
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 خدا توکی ہر امر مختار مکیو
 سلا مومنین عہد الترار مکیو
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 خدا مکتبی تون قیام غلہ و مگر
 مخالف جی حق سنّ الہدایہ مگر
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی
 تون نی اول المسلمین ہوا علی
 تون نی سابع الائمین ہوا علی
 بنام خدا ہم خبر ہوا علی
 بحق نی مگر نظر ہوا علی

تون ئي يا علي مومنين جو امام
تون ئي مظهر نضر رب الانام
تون ئي يا علي قبيل خاص و عام
عليه الصلوات و عليه السلام

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
تون خير الخلائق تون خير الائم
اسير عرب بادشاه عمر
رسول خدا جو تون لرزنده عمر
سهره صفا بحر فضل و مكرم

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
خدا نساء ذي خبر يا مرتضي
اگر بحر صفا شهجو عالم گدا
مسند مكر صفا پير مشعل گدا
اي پالمن پلا بهر آلد عبا

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
بحق خدا في بحق رسول
بحق حسن مكن دعاهم قبول
بحق خنجر و زهره بشول
بحق حسنه نگردان سلول

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
بسم زين العبا في بسم باقر امام
بسم شاهر رضا سرور نيك نام
بسم جعفر بسم كاظم عليهم السلام
بحق نفسي و نفسي ذوالكرام

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
بحق حسن عسکري شاهر دهن
شها حضرت حسرت طيبين
بسم مهدي مهادي امام المين
بسم بخشير مكرم سوني عالم به بين

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي
نھا منج "نابت علي" جو سوال
بحق نبي مكر نوازي نهال
پلا مكر پلائي و مكر پنجهو پال
حسره علي سون لاري نبي وصال

بنام خدا له خبر يا علي
بحق نبي مكر نظر يا علي

نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا

نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا
نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا
نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا
نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا

مولا علي ولي الله مندم
حضرت حسن حسين جو مسطاح ميندا
مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

آئون معو مبتلائي حسين علي امام
ڪمبو ڪريلا ۽ ڪمبو ۽ قيام ڏئي مقام
آئون شام ڪريلا ڪريلا ڪريلا
نور الهدا رسول خدا منهنجو مقندا

مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

حضرت امام ڪمبو ۽ قيام ڏئي حسين
صاحب سرير دولت دنيا و دين حسين
روز جزا به وارث خلدن پرين حسين
مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا

۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

ڪمبو صدف ۽ تنهنجو گهر والد حسين
بحرين ڪمبو جا هي مرجان لڏ لڏ مين
آئون گوهر خدا هو هي گوهر ۽ نور عين
آئون مثل حسن ۽ حسين جو مثل حسين

مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

بسا حضرت امام حسين علي ولي الله
برحق تون آهين شيراز الطاهر وسي
بسا صدر شاهر جنان قسرة النسي
ناهي سوني جي شهجي ميني ۽ اي سخي

مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

اي انصاف چاهي ڏيکاريو ته السلام
نو لئي سرير عزت و تسخير السلام
هارون انت مهي جسا شير السلام
جت ۽ نهر از شهد و شير السلام

مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

اي تون امام شهجي نسب شون بي جانور
صابر امام شاهر و شاهر ڪيئي ڪور
علي نسب امام مندم نور حق ظهور
حق نوسن حاضرو نون حق حاضر العضو

مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندم قبلو ڪريلا
۽ شام ڪريلا سين سدا منهنجي اقتدا

سجّاد تنهجو مٿر سردار ساجدين زين العبا و زينت زهّاد و عابدین
 باقر ۽ بحر عام هدايت بشرع دین مون اقتدا ڪئي جعفر صادق جي پالين
 مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندر قبلو ڪريلا
 ۽ شام ڪريلا سين سدا منجهي اقتدا
 والڪاظمين لحاظ هي ڪاظم جي منت آهي رضا تي راز خدا قرب و منزل
 حضرت تقي مٿي ان بحر مڪرم هائسرم اميدگه بر دنيا و آخرت
 مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندر قبلو ڪريلا
 ۽ شام ڪريلا سين سدا منجهي اقتدا
 اي نائبر نبي و علي سا تقي امام مون ساري جناب ۾ ڪبو تنهجي در سلام
 تون عسڪري امام حوصدو اي ذوالڪرام مهدي جو مٿن پناه اتر آرزو مدام
 مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندر قبلو ڪريلا
 ۽ شام ڪريلا سين سدا منجهي اقتدا
 سا شام ڪريلا علي اڪبر جيولسي لاسر شهيد واسطي اصغر جيولسي
 عباس عون فضل ۽ جعفر جيولسي ڪر مهر مون نذر هم لشڪر جيولسي
 مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندر قبلو ڪريلا
 ۽ شام ڪريلا سين سدا منجهي اقتدا
 ثابث علي ۽ تنهجو ثنا خوان با حسن هي ڪريلائي نونئون فدا جان با حسن
 مون نين سدام آنجو نگهبان با حسن روزه جزا ۾ دست پدا مان با حسن
 مون ڪمبو ڪريلا ۽ مندر قبلو ڪريلا
 ۽ شام ڪريلا سين سدا منجهي اقتدا

اي سبز قبا سرو گلستانِ مبادت

اي سبز قبا سرو گلستانِ مبادت تو سرو جو قلم گل گذار شهادت
 رحمان نبوت تون نبي پتانِ امامت اي روح نبي و علي و جانِ امامت
 اي سبط نبي جانر علي روح جي راحت اي منجهن حسن مهر تون ئي منجهي حمايت
 اي سبط نبي سرور دين صاحب ارشاد اي جانر علي توڪئون دل و روح علي شاد
 اي دين قاضي توکي پا از حق امداد اولاد علي ڪشور دين تو قدم آباد
 اي سبط نبي جانر علي روح جي راحت اي منجهن حسن مهر تون ئي منجهي حمايت

اي صالح دسره نبي اي صالح مفا دار
 اي نامور ابرار علي دالبح اثار
 اي حامي اسلام سند حام حيا ڪار
 اي مومن آثار مفا تنهجو خدا پيار
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 اي صالح دين حامي اسلام معبد
 و دست مگنر نبي و نامور معبد
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 اي شير خدا تخت جگر شير خدا جا
 سبهر جا سازو ۽ شير شير خدا جا
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 اي دين قلمي حب سند دين ۽ امان
 اي ديس ۽ امان سندم نائب سبحان
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 اي سهره سراب گلستان اسلامت
 اي رونق بهتان نبوت ۽ ولايت
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 ڪيو شام شيرين جو مهن جو رو جفا آه
 آخر ته انهي ڪم جو حاڪم به خدا آه
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 تون مالڪ نور مين لئين روز قيامت
 ۽ تنهجو عدو هر دوجهان لائق لعنت
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت
 اي صلح مفا صاحب تو صلح مفا ڪئي
 اي دين قلمي تو مين دغا ڪئي
 اي سبط نبي جانده علي روح جي راحت
 اي منهجا حسن مير تون تي منهجي حمايت

اي مونسر عباس تون مجاد جو مونسر
 ۽ جعفر صادق به منده مجاس محرم
 ۽ آسو به منده يزو ۽ محفوظ مڪرم
 اي پنجني پنج گهر نور محرم
 اي سطر نبي جانر علي روح جي راحت
 اي منجه حسن مير تون ئي منجه حيات
 اي سطر نبي آن ولي الله جو صلوا
 شير ادا ڪرب و بلا شاه جو صلوا
 اي جانر علي آن ولي الله جو صلوا
 آن قاسم نوشاه منده شاه جو صلوا
 اي سطر نبي جانر علي روح جي راحت
 اي منجه حسن مير تون ئي منجه حيات
 ثابت علي ۽ اي سرور دين تنهجو ثنا خوان
 شير جو زوار ۽ قاسم آئون قربان
 چني تنهجي ثنا و صفت از صدق دل و جان
 سو دين ۽ عقيده منده صفت به دامن
 اي سطر نبي جانر علي روح جي راحت
 اي منجه حسن مير تون ئي منجه حيات

نورين نبوت فلڪ شرع جا شمين

نورين نبوت فلڪ شرع جا شمين
 مڪي ۽ مديني جا مڪين مالڪ مڪونين
 قطبين هدي مطلع ايمان جا قربان
 مجاهد نشين صاحب حرمين شريفين
 بخير و حيدر جا پئي قسرة عين
 نورين خدا حضرت حسين ڪريمين
 حسين ڪريمين اسامين همسين
 نجمين نبوت به نبي قسرة عين
 بخير و حيدر جا پئي قسرة عين
 نورين خدا حضرت حسين ڪريمين
 هسي بحر رسالت جا پئي لؤلؤ مرجان
 پئي برج ولايت جا مه و مهر درخشان
 بخير و حيدر جا پئي قسرة عين
 نورين خدا حضرت حسين ڪريمين
 آن روحه رومي جا پئي دنگه دي
 مي شهر ظهور علوي جا در علي
 بخير و حيدر جا پئي قسرة عين
 نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

حضرت حسن آهي نبي الله جو جانسي
هي احمد و حيدر جا پٽي نسوڻ نشاني
ان مثل حسن ايند علي حيدر ٿانسي
پٽي بيشير دين بادشاهه ڪرون و مڪهاني

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

حضرت حسن آهي هنڪي احمد مختار
آهائي نبي هنڪي لکي نص به تڪرار
ه ساڳو حسن ايند علي حيدر ڪرار
پٽي خير ولد مير التوالد همداوار

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

خلقه حسن و خوشي حسن احمد مختار
هڪ ناصر ابرار ه ٻيو فاضل ڪفار
هت ه شجاعت ه حسن آهي جو ڪرار
پٽي دين ه دنيا جا ڦٽي گت آڌار

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

والجين و زيتون سندن وصف ه توصيف
لولا هڪڙي جا هي پٽي لائق شريف
والشمس ه والفر سندن مدح ه تعريف
هي پٽي ه شرف صاحب تصديق ه تاليف

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

هي عرش ه ڪرسي جا پٽي زينت و زبور
هي ديسن ه دنيا جا پٽي دارو ه دلور
هي ارض ه الاڪ سئون نجم سئور
هڪ سالي هڪوئر ه ٻيو شافع محشر

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

هڪ سبز با سورو گلستان امامت
هڪ لڙو لڙو سهراب زرينه ڪرامت
ٻيو سرخ لقالتر پستان شهادت
ٻيو لعل پند حشان امامت ه رسالت

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

حق بظهر و تظهير سندن نصرت متين چئي
في الجنة نهرمين لين روح امين چئسي
ويعانر جان هن کي نبي قرب و قرب چئي
جز و ملڪ وانس بعد صدق و يقين چئي

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

هڪ ناني جي پاڙي جو مڻهي جو مقامي
ٻيو ڪرب و پلا مائين هڪ جهن لاه مڻامي
ٽي شال سندس دور جو هي سائل به ملائي
زاري هڪري زوار هي دل سوز دولي

پنهنجو و حيدر جا پٽي نسوڻ عيني

نورين خدا حضرت حسين ڪريمين

اي نالي جي پاڙي جا پرين منجهان هن مير
 نون حضرت شير جو صلواتي سندم پير
 اي شير خدا جا شير و بازوئي شير
 ڏيکار لقا عفو مگر ان عبد جي قصير
 پيغمبر و حيدر جا پيشي قسرت عيبن
 نورين خدا حضرت حسين مگر عيبن
 ثابت علي اي حضرت حسين سندوسگ
 اي منجهان شهنشاه عبد سني جيگ
 پيغمبر و حيدر جا پيشي قسرت عيبن
 نورين خدا حضرت حسين مگر عيبن

خيرالوري رسول خدا کي سلام ٿي

خيرالوري رسول خدا کي سلام ٿي
 نهائي دستر مگر و هلا کي سلام ٿي
 مولا علي و آله ها کي سلام ٿي
 شام غريب حڪم قضا کي سلام ٿي
 راضي امير حق به رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي
 شام غريب قاهر حڪم قضائي حق
 حق راضي رضائي امام رضائي حق
 راضي امير حق به رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام مگر جهن طوس مگر مقام
 ٿيو طوس ان کي طود مكرامت به احترام
 راضي امير حق به رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي
 موسيٰ مڪليم طود علي طوس جو مڪليم
 هو وادي طوا و نخلج بجا ميم
 راضي امير حق به رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي
 سلطان دين امام رضا نور مصطفیٰ
 هن لئي ملهني منتظر آهي حسن خدا
 راضي امير حق به رضا کي سلام ٿي
 مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

هي نائبد اسور نبوت نبي مڪان
هي عالمه رسوله ولايت علي نشان
هي حضرت رسول نبي آن ڪئون شادمان
هي خاصه جزاه شفيع مواليان

راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

سلطان علي رضا گليله گلزاره پنجن
من هڪ ذات به هم الطواره پنجن
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

سلطان علي رضا امير اهلبيت
حامد خطا خلاصه اطهاره اهلبيت
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

سلطان رضا تي آهي سدا مصطفيٰ جو بهار
مردم حسن جو لطف شمر ڪر بلا جو بهار
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

آن تي رضائي حضرت باقر به يشار
هي نوده چشمه موسيٰ هڪاظم نبي وقار
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

سلطان رضا جو آهي تقي متقي جگر
و عسڪري به آهي سندس جا تاجور
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

نايت علي* امام رضا جي ڪري ٿنا
من جا رضا امام خدا ناه ڏي رضا
راضي* امير حق به رضا کي سلام ٿي
مشهد ڏئي امام رضا کي سلام ٿي

آئون ٻڌو خدا جو ۽ خدا منهنجو ويٺو
 مڪو لاڻي و آند ڇا منهنجو ويٺو
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو
 ان تي ٻي ڏي الله جي دائر نظر آهي
 هي ڦوٽ ٻاروني شير و شير آهي
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو
 عباس علي هر دو جهان همد ڪنهن
 هي ڦوٽ ڪنهن علي سيد تقان
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو
 عباس علي آڏي ڪنهن
 انهن ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو
 هي ڪنهن علي آهي ڪنهن جو پاڙ
 ڪنهن آڏو ڪنهن جو پاڙ
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو
 ڪنهن ڪنهن جي واري واري واري
 ڪنهن جي واري واري واري
 مڪو ڪنهن جو ۽ مڪو ڪنهن جو پاڙ منهنجو ويٺو
 عباس علي شهر خدا منهنجو ويٺو

عنترت جا علمدار شها منهجي مدد ڪر

عزت جا علمدار ٿيا سهجي مدد ڪر
و. شاه جي آئون ڦر جو گدا سهجي مدد ڪر

ايسر علي حنين آدا منهجي مدد ڪر
 عباس علي سر خدا منهجي مدد ڪر
 ۽ حيدر اولاد علي شير خدا
 گهڻي حيدر ڪوئي ڪوئي ڪر
 ايسر علي حنين آدا منهجي مدد ڪر
 عباس علي سر خدا منهجي مدد ڪر
 سا حضرت عباس علي وقت مدد آه
 ذي غيب ڪڏون آواز ڪم ڏسن نهو رد آه
 ايسر علي حنين آدا منهجي مدد ڪر
 عباس علي سر خدا منهجي مدد ڪر
 مون تنهي حمايت سين هي دشمن تو دهايا
 هن فرم بيزدي تي منده دوست ماسا
 ايسر علي حنين آدا منهجي مدد ڪر
 عباس علي سر خدا منهجي مدد ڪر
 شاهت علي ۽ شاه خدا آهي منده سام
 نو شاه ڪڏون مداح گهڙي مدح جو نظام
 ايسر علي حنين آدا منهجي مدد ڪر
 عباس علي سر خدا منهجي مدد ڪر

اي فوج جا مالار سپهه دار حسيني

اي فوج جا مالار سپهه دار حسيني
 هر ڪار نون معجزا به سرڪار حسيني
 فرزند علي پيار وفادار حسيني
 سا حضرت عباس عهدار حسيني
 نون شير خدا لشکر جگر شير خدا جو
 بي صرفه جان تو ڪيو بها حق وفا جو
 فرزند علي پيار وفادار حسيني
 سا حضرت عباس عهدار حسيني
 تو معي ڪڏون مشڪور خدا آله پير
 ڪيئي روح نبي خدا به خوش حيدر صديق

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي جعفر طيار علي نئون اسد الله يا پير اسد الله تو حق حافظ و همراه
جعفر گيو نبي گان فدا پنهنجو سر و ساه تون ابنه علي سان هلين رب جي درگاه

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي شام شهيدان جا علمدار شهيدان ان قافلہ سالار جا سالار شهيدان
شهر آدا پيار وفادار شهيدان تون شاه شهيدان سين هلين بار شهيدان

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي شهر بهادر تون پير جو علمدار تون ابنه علي حيدر مقرر جو علمدار
تئين شاه شهيدان جي تون لشکر جو علمدار تو هت علم احمد تون محشر جو علمدار

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي احمد مختار هي حامي جا علمدار اي مقرر مقرر جي ثاني جا علمدار
اي بهي ادي قلم مڪاني جا علمدار اي مقرر مقرر نهائي جا علمدار

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي شام ديدار نه هين شام لهر آب هو اعطش آواز منده وصل جو اسباب
مڪيني ساني مڪونر مدي مڪونر مدي سيراپ درباني مرات آهي منده درد ڪنون خون قاب

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

تو درد فراپ آهي سدا زار و خسروان بل خمر به خونر جگر آن جوش ڪنون جوشان
گيو دشت پلا و وطن شهر خموشان ايد انرومانگه در ني منده حق بهگوشان

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

اي احمد مختار جا ديدار مسدد مگر اي حيدر مقرر جا مقرر مسدد مگر
اي آل عا فوج جا سالار مسدد مگر اي شام شهيدان جا علمدار مسدد مگر

فرزنده علي پيار وفادار حسيني

يا حضرت عباس علمدار حسيني

تون جنهجو عسدار آني شاه جو مدعو
 رڪ پنهنجي عام مايه ۾ الله جو مدعو
 جنهنه نئون ملڪ آئون به آني راه جو مدعو
 سر شاه سندن پنهنجي مروه جو مدعو
 فرزند علي يار وفادار حسني
 يا حضرت عباس علمدار حسني
 ثابت علي اي شاه سندن درجو گدا آه
 زوار سندن تون تون دڻ و جان بين فدا آه
 هتان پنهنجي علم سان اها پنهنجي مڌا آه
 سن عرض سندن بهر خدا وقت دغا آه
 فرزند علي يار وفادار حسني
 يا حضرت عباس علمدار حسني

السلام اي حجت رب الانام

السلام اي حجت رب الانام
 السلام اي فاسم اوني فاسم
 السلام اي دهن دنيا جا نظام
 السلام اي مقتدائي خاص و عام
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 السلام اي وارث آدم صلي
 السلام اي نبي نوح صلي
 السلام اي تون موسي جد وصي
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 السلام اي اسر حق سر نهان
 السلام اي تنهي حق نصر عيان
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 السلام اي تون محمد جي مثال
 السلام اي حسن جي باغ جا نوري نهال
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 السلام اي فرة العزم رسول
 السلام اي خلفائي اولاد رسول
 السلام اي شان سو حيدر حصول
 السلام اي رجعت تيو وزي عزت وصول
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام

اي حسن سيرت حسن بهادڪڙات
 آهي تنهي عصر عالم جي نجات
 مهدي هادي شهر والا صفات
 ڪڇ سندر واهر شها بعد از وفات
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 اي تون زين العابدين جو زيب و زين
 تنهي دعوت دين حمير فرض عن
 تون شهر بافر جو برحق نورعين
 تنهو ڪاظم منتظر در ڪاظمين
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 تنهي رجعت لئي رضا ڪي نت رضا
 تون ڪي نو ذي نهار دائما
 ۽ ٽي سن تنهو مشتاق لبنا
 مڪري چئي آء اي صاحب لوا
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 به امام العصر تا ڪٿي انتظار
 آء سر لائنا ڪر اشڪار
 وقت آهي جلد سرور ٿي سوار
 ڪري لائين آء ذوالفقار
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 اي امام منتظر تون حق جو نور
 منتظر تنهجا به سڏ حضرت حضور
 اي خدا جا نورو تون وقت ظهور
 تا نه ڪو نصر من الله و نصر
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 اي شهر عادل مدد امداد ڪر
 قتل ڪر دجال ساڳو آساد ڪر
 اي سندم عالم اجهو ڪو داد ڪر
 دين دين حق جو تون ارشاد ڪر
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 دين داور دهر حق ڪي ذي رواج
 ناهي عالم ڪي سوا تنهي علاج
 حق ڪي آء تنهي حق هي تخت و تاج
 تنهي مرضي جي موافق جڳ مزاج
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام
 سامري سرداب سائين آ شتاب
 ٿي سوار اي سيد عالمي جناب
 مون عرضي جو جواب به صواب
 امر ٿي هي عبد هني حاضر زڪاب
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام

بسا له سامر منتظر بهرر خدا
 مونكي تنهجو انتظار آهي خدا
 آئون منده "نابت علي" مڙهين گدا
 شاه هن پنهي گدا كي ذي نسا
 السلام اي حضرت مهدي امام
 السلام اي صاحب العصر السلام

مدح قلندر شهباز

ايا شاه شهباز قطبِ كبير

ايا شاه شهباز قطبِ كبير
 مڙهين مڙهات جا مهر و مهر
 سجا پر ميد پلا پي نظر
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 تون ئسي قطب اقطاب عالي جناب
 تون ئسي رهبر راه صدق و ثواب
 تون درگاه داور جي نت بهر باب
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 تون ئي خاص خلقو خداوند جو
 تون پيارو بهر جي فرزند جو
 شها نامور مهر مرونند جو
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 مڙهين النسب خاص خلقني خدا
 تون ئسي گوهر بحر آلد عبا
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 تو سڀ مهر مڙهين لال لاهوت جو
 تون معوم مقامات مڙهين جو
 تون معوم مقامات مڙهين جو
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 تون آلد نبي نور عين علي
 تون صاحب ولايت خدا جو ولي
 پلا پر مڙهين مون سڀ مڙهين پلي
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 هدايت جو هادي ره حق نسا
 تون صاحب ولايت ولي خدا
 مڙهين مڙهين حسيني امير
 مڙهين مڙهين حسيني امير

نئون درگاه دارو جي اعلي امير
 تون ملڪ ڪرامت جو صاحب سرور
 ڪرامت ولي قطب ڪامل ڪبير
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 خدا توکي سر خلق سردار ڪيو
 محمد مننده امير مختار ڪيو
 نو انوار عرفان سڀ انهار ڪيو
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 سون مختار سبحاني سرڪار جو
 تون محرم مهني سر آسرار جو
 تون واقف ولايت جي انوار جو
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 نو نازڪ ڪيو اسباب سنار جو
 تون عطا طلب گار ديدار جو
 تون صادق وصال عهد اقرار جو
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 خدا جي طالب و نو جنگ ترڪ ڪيو
 عبادت سڀ عيش عشرت چڙهو
 رياضت و ڪڍي راه حق جستجو
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 خدا ناه ڏي خير درگاه ڪئون
 بسڀون منهنجون بهمنه الله ڪئون
 گدا خير دائر گهري شاه ڪئون
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 شاه مهر فتح علي خان منده
 سو پرنسو آئي منده سلطان منده
 سو دائر ثناخوان به دل جان منده
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 شاه مهر سازي غلام علي
 سو صادق معتبر علي ولي
 رکچ ميهرا اقبال او منجلي
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 ڪرم بخش ڪرم علي خان کسي
 خدا ڪئون بهي پير فرزند ڏي
 پاسي ڪئون پلو مهر مقصد رسي
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير
 برادر علي خان علي جو سرپرست
 خدا بخت و اولاد هنجو سرپرست
 خدا خوار هئي هنجو دشمن منده
 ڪرم ڪر قلندر حسيني امير

نهيا محمد امير زمان
 به اباي دانشم زكج هكيران
 مع پائن موقن سوز دشتي شادمان
 هكرو هخر قاندر حسيني امير
 زكج امن و شر شيطان كنون
 نگوياي افسر نشر تالان كنون
 چذائين بهي حرم و سعيان كنون
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 نها بهي درويش كسي دان ندي
 خي پير معكين كي ميان دي
 عدايت هكري نهين ايان دي
 هكرو هكر قاندر حسيني امير
 محمد كرامت عهدي همتا
 بهریت مصروت حشمتين بهرمتا
 حسيني پ كروهر دفتتا
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 نون نسي مطهر رحمت نوالدين
 مسون تي اشرف حضرت پنجين
 نون تي سرو رخ حسن و حسن
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 نون زين العبا جو گراسي گهر
 نسي نسام حافر جو تصور النسر
 نون جهر صادق خلف دل جگر
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 نون موسي هكاهم جو محبوب جان
 ندر دس رفا جو نون روح روان
 نقي مثل تقوي نقي حق شمان
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 حسن عسكري جو نون هدم حبيب
 نون عزم نبي نون لومل نجوب
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 مسيحا و مسيحا خضر مقدم نها
 طيمان ولا شمار پوسم لهما
 محمد خمالا عسكري همتا
 هكرو هكر قلندر حسيني امير
 گداني نو بهما شاه ثابت علي
 لندانسي حبن و عاسي و لمعي
 پلا هكر پلاني نون سپ هكج پاي
 هكرو هكر قلندر حسيني امير

هاء جد قيو قتل مسجد هر شهر دنيا و دين

هاء جد قيو قتل مسجد هر شهر دنيا و دين جانشين مصطفی مولا اميرالمومنين
 سالي گوهر وصي رحمت العالمين خواجه هر دوسرا برحق شفيع المذنبين
 تاجدار هل اتی عكشفا لتجبي عالم اسلام
 لحكمه ولحمي نبي جو جنهن تي صلوات و سلام
 صاحب ياسين و طه قتل كفا و لافشا مصطفی مرسل جو نائب تاسدار انشا
 ماله من كفت و مولا خلق جو خيراورد سرشدر جبرئيل و مغي معين انبيا
 موبدقته جنهن جي حق نازل تي از پروردگار
 لا اله الا الله لا شريك له لا اله الا هو الفظار
 وارث مقرر نبي الله دائر مستدام والي ماهر ولايت حاكم دارالسلام
 شاه مردان شهر بزدان نائب خيرا لانام رهنا خلق خدا حاجت روايي خاص و عام
 جنهن ري نان جز نه تي كني نعمت دنيا قبول
 مظهر شرف الهي محرم راز و رسول
 هت روايت نو كړي راوي به قول باصفا جد علي ابن ابي طالب شير كشور كش
 نهرواني خارجي كيا قتل سب شهر خدا كيا پين جاري خلق تي دين خدا و مصطفا
 ماهر دين نبي به نعمت الشكر في الشار كين
 تاج اسلام صاحب سرور سرگار كين
 بؤ ورو كولي ذي جد از فتح و نصرت مرزا شاه اسدالله غالب ناصر دين خدا
 سو شريعت و حقيقت معرفت جو مقتدا رازدان راز طريقت سرور هر دوسرا
 سو بدقته فوق ايدهم والي الله ولي
 بسوالحسن بدراحتجبي نجم العلا مولا علي
 هي خبر كولي رسي سب گنان پلدي ساري خبر فتح و نصرت سان ابي نو نائب خيرا لبشر
 وارث محراب و منبر سروران را تاج سر عالم و آدم جنهن جي نور كئون ثيا نامور
 بو تراب و بوالبشر بسوالدجبي برتر علي
 خازن گنج خدا را خروان خاور علي
 عبدالرحمن عرض كرو با شاه موتي لمر كر نامادي آق كرهان كوچه به كوچه در به در
 چؤ طرف سب كوشي و شهر مارو سر بر فو قوت زور بدقته اي شهر جن و بشر
 زاهد و عابد شي مومن مسلمان نامور
 شگر حق صلوة بخير نبي روانا دينور

شاه سرمايو وڃي درڪار خود هٿيار ٿي جا قضا پڪار هئي آن موجب درڪار ٿي
هٿ ٻڌي حضرت کي چيائين تون مندم ستار ٿي عفو ڪر عريان عاصي ڪي شها ظفار ٿي
شاه فرموده وصي شافع محشر منم

خواجه روح سر ولي سالي ڪونر منم

خوش ٿي ڪولي عبدالرحمن آهو سرڪي ٿي سوار ڪئي منادي آن اچي ڪوچ به ڪوچ نامدار
ٿي ڪهيو ۽ سر ڪيو انهي هئي دل بي اختيار ناگوان آنکي نظر پئي ڪهڙي صورت ناهڪار
باطن بد حال ظاهر خوبصورت هئي ڪمال

بي ادب بي دين فاسق حسن جي صاحب جمال

ما ڏسي عاشق ٿيو سو اسير دلچر پيا عبدالرحمن لعنتي ملهون ملحد ٻي ويا
ڪاذب و ظالم ۽ ڪافر جهن ٿي لعنت ڪئي خدا خائن و منڪر متفق ٿيو عدوئي مرتضا

وال مسن والا بهر دوستداران علي

عاد مسن عاده بهر منڪران آن ولي

۽ پڇيائين اٽڪتون آهن ڪير تنهنجو نام ڇا آن چيو قطلمه منهنجو ناهي زاندا
مرتضا ماريا پيئي منهنجا خوش واقرا هاڻ وارث ڪونه ڪونه منهنجو پڇو از ذهن قضا
ماري ڪافر مپ ڪيا نينج حيدر شاه جي

۽ ڪيا ڪل ظالم نمره اسدق جي

جي هزار درهم قبولين مهر منهنجو باليقن ۽ ڪنيز ڪ خاص خدمت ۽ عجب بازيب وزين
قتل ڪر سردار عالم جو امير المومنين ٿي مندم مطاب به حاصل جي وڃي پورو ڪرين
نسا مندم انجام نومين تهديئون بهر قرار

منهنجا جائز عهد توسن آهن دائر بانداز

چيائين مولا مرتضا شاهنشاہ عالي تبار آهي اسدق غالب مظهر پروردگار
مظهر حق نائب ختم الرسل دليل حوار ڪنهن جي جرات جو مقابل ٿي به صاحب ذوالفقار
آن ولي الله برحق دين داور بي نظير

ڪمره مانرا رهنا ۽ پڪسان را دستگير

مهر ڪايني جا سو دينار توکي ٿو ڏيان ۽ ڪنيز ڪ خاص خدمتگار توکي ٿو ڏيان
ٻي مڙبائي جان دل ڏلدار توکي ٿو ڏيان مپ خواهش مپ ڪا باور بار توکي ٿو ڏيان
آن سوا قتل عدي المرتضي اسير معال

ناهي ماحڪاموت کي منهنجي معال جي مجال

آن چيو مون مهر ڪايني جا مپ پيا ڏيا ۽ ڪنيز ڪ خاص خدمتگار جي دعويٰ نه ڪا
هڪ علي جي قتل کي ڪر مونسين جائز دلرا جنهن مڙي ماريا اسانجا خواهش و قومون اقرا
پوءِ مندم فرمان ٻڌر آڻا تون مندم فرمانروا

ورنه عاشق ناهين صادق آهين ڪاذب يوقا

هين چئي اٽڪي مشغول ڪيائين با ناز و آدا ۽ شراب اٽڪي پياري ڇائين آڻا توتون لدا
آڻا ڪڏهن هرگز نه ٿيندس توکڻون دائر ڊر جدا خوش ٿي خدمتگار خادم تنهنجي خدمت ۾ سدا
منهنجو ٿي محفوظ هن عمر ۾ اي منهنجا غمگار
شاد ڪر آباد دائر لاه منهنجو انتظار

هين پٽي ان رن ڪٿون پڻ ٿيو حرامي لاجواب دل ۾ ڇائين ڪلر ڪار زشت و ناصواب
۽ سوا هن اسر جي بي ڪار ناهي ڪاڻيپ حال دنيا دست ڪر عتي نه ڄاڻان ڇا حساب
جي هجين مردر مياهي تا مزا ڪر جان ڪي جين
سرڪتون ڀوءِ سج پڻ سر آهي ڪنهنجي دنيا ڪنهنجو دين

هين چئي ۽ تيغ زهر آلود ڪئي در دم لعين ۽ لنگهي مسجد ۾ ويٺو بهر ڪلر شاهين
ناگهاني بد بنا ڪي نند نهوڙيو هر زمين تانڪ مسجد ۾ هلي آيو اسام المتقين
زنتي محراب و منبر شاه زيب شاهين
راڪمين و ساجدين و عروة الوثقائي دين

جان لسن تا غرق غفلت ۾ ٿيو آهي بلند ۽ ڪيئون بيدار ان ظالم کي از خواب شدبد
۽ بلند آواز ڇائون بانگ مسجد ۾ بديد ۽ پڙهائون نفل حق جو حق سين ٿا جبل الوريد
و هو معكم انما ڪتم سنن وصف و ثنا
وا از خود و بخود بري هر لعنه دائر با خدا

شاه مسجد ۾ وڃي هنر زخود ٿيو بي خبر طاعت مريد جي جلدي ۾ ٿيو ساجد بر
سر مبارڪ تي اچي شمير هٿن ان بد خبر ات عمر سن هبدود جي تيغ جو هو زخم سر
گناه ۾ شمير جي شمير زهر آلود واه
سر مبارڪ ۾ وڃي ٿيو زخم ڪاري ماه ماه

تيغ ماري ويو ٻيچي آندم لعين اين لعين واه ٿيو جلدي ۾ ساجد زخمي از اعدائي دين
شود هو ارض و سما لوزن لڳو عرض برين هئي لير المؤمنين هئي هئي اسام المتقين
دو زمان حنين ٻوڙي آيا ٿر دولت سرا
هر طرف ٿيو حشر بهر حرقا وا حرقا

آيا سڀ فرزند حضرت جا ۽ اصحابي مڙها بوڙو سلسلن و قبر خلق عالم تنهن سوا
سڀ قريشي هاشمي آل علي مجموع ٿيا در تي مسجد جي اچي انبوه ٿيو عالم نما
ڇائون ڇا انڌر آهي هائي ڪهڙو ٿور ٿيو
مرتضا مولا علي زخمي شڪر ڪهڙي ڪيو

هي سنگر هي حرم ڪيو ظالم ڪيو ظالم تمام اهڙو دوله شاه شاهان خسرو عالي مقام
ٿور ڪيئي ڪافر ڪنا هرگز نه ڇاڻي انتقام ۽ سهاڻي سر تي لعنت پنهنجي تا يوم القيام
خالد في النار ظالم بند هوندا بي حساب
ڪافر و ڪاذب تمامي دانما اهل عذاب

هت هتي حضرت حسن مر ني ۽ روئسي زار زار چائين اي هڪونين قبله اي شه عالي تيار
هان هل دولت سرا ڏي ٿيو به آرام و قرار زخم جو سرهم هڪرهن غمستو ٿيون غمستگذار
ويا کڻي فرزند شه جا شاه کي ٻا شود شهن

هڪ طرف حضرت حسن هو ٻي طرف حضرت حسين

گهر ۽ آندون شاه کي اهل حرم ۽ ٿي قيام آه ازواج مظهر آل و اولاد اهل تمام
ٿيا مڙني هڪڙين ۽ محزون صابر صبح و شام آل ۽ اصحاب سڀ لشڪر ۽ جاڪر خاص و عام
جن و انسان و ملائڪه ٻيا مڙني بقرار

حضرت حسن سان مجموع ٿيا منجهه انتظار

پست و بهڪر ماه رمضان ٿي شهادت شاه جي ۽ رسالت ۽ امانت جي فلڪ جي ماه جي
عالم جي طرف منزل ولسي الله جي دين داور شرع باور حق جي اسدالله جي
بادشاهه دين و دنيا وارنده صدر نبي ص

لحدهڪ و لعبي وصي مصطفي يعني علي

سوفنا في الله بالي ٿيو بنا باله تمام اوليا الله جو نعت قسما يوم القام
مصطفي ختم النبي خير البشر اسلام مرندي خيرالخلق شاه عالم جو امام
آهي مائمه شهن ۽ ملڪوت ۽ ٻيو شورشين

هي حسن مر سون شهر ٿي رت رنو حضرت حسن

فضل ۽ جعفر ابوبڪر و عمر عثمان و علي ۽ محمد حفيہ گڏ پڻ سون عباس علي
خاڪر مائمه شاه جي فرزند سڀ هڪڙن سر وڌي واء وادلا واحسرت وائي هر هڪڙن وان هتي
اهل عصمت ۽ سرسرس ٿي قيام

خلد ۽ خاتون جنت سان حورن هڪا حرام

جن انسانن ۽ ماڻهن مشر حادثا هڪا واسطي شير خدا جي سڀ هڪڙين سر منهن پيا
طرس و جبرئيل اسرائيل دائر در سرا حضرت حسين سان هڪڙين غمست ۽ مبتلا
چو طرف هڪا مائمه اتيور عالم اڏهه

هڪڙن ٿي جو واحسرتا هڪڙن ٿي ووهي ٻا امام

شاه حسن المجتبا جو ڏيو جنازو شاه جو مرنما مشڪا هڪا سرور ذبح الله جو
شاه عالم هم نص حضرت رسول الله جو ۽ وڌين صندوق ۽ لاشو ولسي الله جو
اڏي نماز و فائده احلاس صلاوة و سلام

ٻوہ کڻي آڻ ٿي هڪا چو طرف هڪاڏي خاص و عام

جڏهه هلي سڀ شهر ڪٿون ٻاهر مڙي هڪڙن اڏهه شاه حسن المجتبي فرمايو سرخ هي هڪلام
موجبه اسر وصيت حضرت عالي مقام ائين هلي سڀ فائده خواني ٿي گڏ ٿيو نه هڪلام
آه ولي هت ۽ موار آت هي ۽ لائي سان ويا

نامي هڪڙو اسر اڳي ٿو تن ننڍا ويا

ائين وهو شير سان دولت مرا ڏي دوستو آڏو سگهوئي ٿو اچان ان وٽ اي بارو باورو
 عرض ڪيو. پاڻ ئي سڀني هاء هٿڙو مائٽو سونو ڪوهر گز ڪٽي ٿو ڪونهجو هنر وانعو
 اٽ روانو ٿي ٿڌ تنها سوئي صحرا روان
 ۽ وڻ ڪانڌي پٺا دفنر جنازه جي هتان
 يا امير المومنين حضرت حسن هالنر امام ڪيئن روانو ٿو ڪرين لاشو علي ذوالڪرام
 خلق هالنر ٿيا پرشان سرور عالي مقام ڪيئن ٿي اسين ٿيون روانا ٿانبر خير الانام
 محرم راز امانت پٺا شه عالي جناب
 ڪر زمين تي دفن زير خاک خاکر پوتراپ
 يا امانتي راز پنهاني سڀني ڪر آشڪار واقف بشر نهاني سرور عالي تبار
 پوء اسين حضرت امام حسين سان خوردو ڪار ٿا وهي مضموم ۽ محزون ٿيون در انتظار
 شاه فرمايو وهو هتي مرجا سڀ کي تمام
 ٿو اچي انسين ڪريان آڏو در زمان حارو ڪلام
 پوء سڀني شير سان ڪانڌي وري پٺ تي هليا ۽ تڙ تنها هليو لاشي سان حسن المجتبا
 خلق جي ڪثرت ڪئون ٿيا تنها به وحدت آشا ۽ ماڳ جبرئيل آندم آيو از عرض ملا
 خاک ماتم سر ۽ سر پا پرهه آشڪار
 چئين وليا سرشت اي مظهر سروردار
 ان سان ابراهيم عزرائيل ميڪائيل ها رب جي ٻارون ملائڪه آيا سڀ بهر عزرا
 انبيا و اوليا سڀ سان ختم الانبيا دفن ٿي آيا به نذر نوح و آدم مصطفا
 مقدي ٿيا انبيا ۽ ٿيو محمد مقدا
 ڪيئون جنازي جي ناز آدا سوئي ڪبريا
 بعد زان ڪيئون دفن حضرت کي به تعظيم تمام حضرت ياسين و طه ڪيو مزمل اختتام
 روح قلبي ٿيا روانا همرو خير الانام انبيا و اوليا و سڀ ملائڪه خاص و عام
 پوء امام المسلمين حضرت حسن شاه جهان
 ٿيو روانو فاتمه خواند امير انبي و جان
 فاتمه خواني ۽ آيو حمزدن جو ڪار سوره فاتمه ٻڙهي ۽ ڪيائون ختمون ختم ڪار
 راز مطني مومن سان ڪيائون دردم آشڪار اهل ماتم ٿي پٺا منهن سڀ ڪنهن خوردو ڪار
 قالو آما امام العارفين خير الانام
 شاه حسن المجتبي بطر نسبي خير الانام
 چئو خدا "ثابت علي" مولا تي صلوات و سلام مرتضي مولا علي شير خدا عالم امام
 منزل هارون مين موسي محمد سان مدام پوتراپ و بوالبشر خير الورائي خاص و عام
 قاسم نثار و جان برحق شفيع المذنبين
 ماضي ڪوئسر وصفي رحمت العالمين

ڪربلا جو 9ائي ڏاڍو واقعو

ڪربلا جو وائي ڏاڍو واقعو
 ها چوي ڪو شرح هن احوال جو
 هتي ڪنهن ٿيو ڪونه هلاو حادثو
 ڪنهن کي طاقت نا ڪري هيءَ گفتگو
 جهن ڪنهن هن درد و ڪو مارو دم
 روئي ڪاغذ ڳاريو ۽ ساڙيو قام
 ڪو ڪري راوي روايت مستنبر
 اوچتو ان جو سڀني ٿيو گذر
 مڪزي ننگر ات پسي ناگه نگاه
 در لڳي دلگير رنندي رخ پراه
 خط ولي هٿ ۾ سر در تي قري
 ضعف ڪئون آزار جي هن تي گري
 هٿ ڪيو ۽ ٿي ڪري دل ڪئون دعا
 اي ادا اولي الله لڳ اوري آ
 تڏه ٻڌي اولي چڱي ات جي مهار
 چائن اي ننگر امان چنو ڪهڙي ڪار
 ڪنهن پليري ڪڙم جو آهين ويا
 ڇاهي تنهنو نا ڪهڙو پيءُ ۽ ماءُ
 ان چيو آئون آهيان اولاد رسول
 هي بني هاشم جو معلو بالاسول
 فاطمه زهرا اي ڪهو منهنجو نام
 ڏاڏي زهرا چان منهن منهنجو تمام
 هو سندم چاهيو هن سلطانن دين
 بعد ان جي منهنجو ٻيو باليقين
 تنهن کي ڪي ڏهنن ٿيا ڪه منهي ويو سفر
 ان جو آهر ڪونه ڪو خط يا خبر
 هنن ٻڌم الله ڪئون اولي ادا
 منهنجي ٻائي ڪاهيو اوڏي هتي نضا
 ٿڌ محمد جو مجاور هٿ هٿي
 ديسئون ويو پرديس بيسون دل ڪئي

سون ڏيکيو توکي ته ان ٿي اٺ سوار منهن ڏٺم تنهنجو پهرو ڳرو و ڳار
 جيڪڏهن ڪا ڪهڙا ٻئي تنهنجي ڪار تا هي خط منهنجو وٺي وٺون ان ڏيار
 خط اي کي ڏني به تحفظ ڪر تمام
 سر وکي سڃڻي چنڊ سڻو سڻو سلام

خط اهي کي ڏني خدمت هٿ ٻڌي تهڊلئون تسليم ڪج ۽ بندگي
 چنڊ سرور سڃي صفرا تو سنڌي نت نيسي جي روضي هتي آهون ڪندي
 توکي ساري ٿي ڪري دائر دعا
 منهنجو ٻيو سونين سونين يا خدا

سڏيا صفرا کي آهي تنهنجي ياد ٿي ڪري ناني جي در نت داد داد
 تون هلي هڪر ان جي دل پا شاه شاد چئي آيو آهر پنهنجي من جي مراد
 چاڻ هڪر اي مصطفيٰ جا نور عين
 انهن ساري سرندي چوندي يا حسين

۽ امان سامونڊ جي خدمت ڪج نماز چنڊ ڪاڻي سڃي امان پيدل نواز
 مونکي جيئن پالڻي ٿي نت با عز و ناز نيشن واري ڪڍي ڪڍين ساڻ راز
 ساڻ صفرا جي ڪڍين واسطي
 باد ڏي ٻاهي کي ڪا واهر ڪڍي

بي ڪڍين کي چنڊ ماءُ ڄاڻي پڻ تنهنجون سامهون نه کائڻ تو ري کڻ
 ڪاڪي اڪر کي چنڊ کڻ ناز نيشن چڙ اهي کي هل مڊيني ساري سڻ
 آه اڪر تنهنجو ڀنگو لوڏيان آه
 تون اي کي ياد ڏيارج منهنجو شاه

۽ علي اڪبر جي خدمت يا ادب چنڊ پيچد بندگي ٿي جان باب
 ڏينهن گهڻا گذريا ادا ڪهڙي سبب نا خبر آئي نه خط اي وا عجب
 هتي وهي پرڏيو لاهو ڏينهن گهڻان
 آئون مسافر مائڪ ساريو ٿي سرائ

زين ماهد سمن گهڻي زاري ڪريج اي ادا منهنجي اهي کي ياد ڏيڄ
 اي ولهن وارث وطن وهلو وريج وائي سڏ صفرا جا پا سرور شيخ
 وائي پايا واسطي الله جي
 ور وري روضي وصول الله جي

ڪج گهڻي فاسم جي حق منهنجي دعا سال سرادو ٽين شهرادا ادا
 گهڻو گهر آئي ونسي ٿي هڪڙا خدا سچ مائين ڪ وسين شيد سدا
 پر آجي ميرل مڊنه هڪر ويانه
 سر مٿين مائين ٿي فاسوس شاه

اهي چاچو مهنجو عيساير اسير تنو جي خدمت ڪج گهڻي هڪورنهن هڪنير
 پنج چاچا هين ئي چو ميرا صغير تون اهي کي چئو هڪم يا حضرت شير
 فاطمه صغيرا جو خط ئي الحال ڏس
 هل مديني مير انجو حال ڏس

جڏ پڙو هي حال اولي سربر خط ولي هي هي هڪنڊو ويو نوحه گر
 بهي چو هن هڪر نه رو اي رهڪنر جو روئي خط ئي سو آئي به خبر
 آئون نه هي آئون ڪيڏون ئي قربان
 هڪڙو ڀرو مال بابي سين ملان

خط ولي غامي هليو موزي مهار ڪريلا ڏي ڪاهيو ان نالهه سوار
 جي ڪنهن جاء ئي ڏانهن ڪردو بجار ئي پڇاڻين شاه جي لشڪر جا پار
 هڪو ڏسو حضرت حسين ابن علي
 نورو چشمه فاطمه جان ئي

هان اگهي هن روايت جو بيان آه صحيح به ڪور هنر مومنان
 هت جو هو سلطان دين شاه جهان ڪريلا ۾ گهريو هڪولين ناکهان
 تنهن کي هڪي ڏهنن ٿيا هڪ يا اولاد و آل

دشمن جي دست اهي ختم حال
 جڏ محرم جي ڏهن تاريخ ئي ما شهادت شب جمع جي رات هي
 شاه پڻن مين وصيت وڻئي ڪئي هڪ اي منجهي ماڻو سڀئي مڃو محي
 آئون صبح ڪنهن هتي ڪون هنان

يا تسماعي اهليت و اڪربا
 انهن جي منجهي آهيو سائي ۽ رفيق پسانر پائيا پالجا مشق شفيق
 ان نه سر منجهي لندا ڪيا هر طريق پر نفا ڪيائين به بحر هم حريق
 هان جز حق ناهي هڪو مونس معين

فصيحير و فالحه خير السعائين
 رات وڻي ٿيو صبح بل صبح قيام روز ٿيو بل روز قتل ذوالظرام
 هر طرف ڪيو سوچ اعدا ازدهام ملعدان ڪوفه و اشرار شام
 ٿيو مسلح صف به صف پاده سوار

شام ڪوفي جا ڪنا پاويو هزار
 جنگ جا نوت نهارا ٿيا شروع حشر ٿيو مقل ۾ مارا سو به سو
 ات منادي موت جي ٿي ڪٿو به ڪٿو رڳ جي بادل مينهن ٿي پرايو لهو
 ها ڳڙن جيئن تير ۽ وچ جيئن اشرار
 شاه ٿي نت شڪر ڪيا هر ڪردگار

هيلڏي، مائڻي شاه جا موجب ڪتاب جمل پهاڙن ڇٽان ها منجهه صاحب
 نين و ارڙهن اقربا مائڻي جناب پا مڙئي انصار دين صادق صاحب
 سسي صهي واڪب منهن نوح جا
 نين جي حق هونن وڪتب لوها نجا
 واه شمس جا اقربا جانسي جگر پڏاڻر پڏاڻا پڏاڻا پڏاڻا پر
 واه سڀ اصحاب اُنجا نالوور هر هڪي مائڻي نسب والا گهر
 جن نم منهن سورڙيا ز قدير اُلهه
 شاه جي سر صدقو ڪيائون پنهنجا شاه
 واه جلد ڪوڪار پڻي در ڪارزار ڪيو ڪٿي، جو قصه باهر اهل ناز
 سنهري آيا سور شيرن جي ڏڪار ٿي ڪٿن ڪاهيو حرم هرڻ جي بار
 ناک پنهنجي پنهنجي واري هڪو شر
 شام هڪولي جي ڪٿن مارو مٿي
 شاه جلد اصحاب و انصار سڀ ماريا موڙن ختم جان و تشنه لب
 آيو وارو اقربا جو مٽي غضب نڪ آيا آل نبي مائڻي نسب
 بين به هڪ هڪ ڪهاوڙا وڻ پنهنجي وار
 ناک سڀ جانپر ڪٿي ٿيا جان ناز
 شاه جلد ٿيو هڪلو حضرت حسين حيدر و زهرا جو هي هي نور عين
 تنهن به مائڻي ماري ڪيا ٿي شورشين پهتو سر ٿي ٿي چاڻين مندر دهن
 نيت ڪري هڪ ذوالفقار جانشان
 ٿيو چوڻ حيدر هر طرف حمل ڪنان
 ڪڏ ٿي ٻوڙهو برهين ڪڏ بر بار ڪڏ ٿي ڪاهين طرف ڪاهي ڪارزار
 رخت وڌائين ڪٿي پڏا ڪٿي سوار ڦڙ ڦڙن تي ٻيهر ڪٿن هر سو هزار
 هينر ڪرڻو جي ڪرڻند آه
 هر طرف حملا ٿي ڪيا در ڪنگاه
 جلد ڏاو ڪوٺن ته ڪٿن کي ٺاهي تاب جو اچي، شمس بين مقابل ٿي شتاب
 هڪڙي سر هن مڙي مائڻي جناب ڪيو خيڻن کي هڻي خسار و خراب
 ناک سرور ڪٿن هجي سڀ ڏور ٿيا
 ڏور ٿي ڪاڻ ڪٿن ڪٿن ٿي ٿيا
 ڏور ٿي شه ڪٿن مٿن ڪٿي مهاوت هين نه ايندو شاه ڪٿن هانگ جي هٿ
 هين ته هڪڙي سر آڇاڙي ماري هٿ رڻ و رڻ ڪيو وهائڻي رڻ رت
 بس ته مائڻي چنو طرف گهيري آڇوس
 تهر پاران و مگر ماري، ولوس

نڌ مٿن هي معلمت دل سان موي، شاه کي چو ٿو ٿيما ي لڄ لعن
 تير پاران ڪيائون پير سلطان دين تيا جوڻيڪي سرور ٿيو سوئي زمين
 نڌ لاهي گهوڙي تنون گهاٽل پنهن تي پيو
 نسي دوزانو ليل روڙي رهيو
 ان گهوڙي سرور نظر ڪئي دشت پيار نسامهني پيار ٿيو هڪڙو اڪهار
 جان نهاري تانگيو نسامه سوار هڪڙو اولسي اوچتو ٿيو اڪهار
 خط ولسي هٿ ۾ ۽ رهندو ٿو اچي، خط ولسي هٿ ۾ ۽ رهندو ٿو اچي،
 ڏورنون سجنا ۽ ڪورنڻ ٿو ڪري، ڏورنون سجنا ۽ ڪورنڻ ٿو ڪري،
 جوڻيڪي ان اولسي اچي پيرين پيرين هٿ چڻي خط شاه جي هٿ ۾ ڏنوس
 نڌ ولسي خط شاه پڙهي رهندي پڇوس اوليا صفرا جو چنو ڇا حال هوس.
 شاه هي خط سونڌي آندئي ڪنهن مڪان هان سر گهوڙيان ۽ هيتر پيو ڇا ڏيان
 اي ادا اولي تـڏون چنو صفرا جو حال تنهي هڪ هوندي جيئن جون کي جنجال
 هان ڪيئن سندي پيئي جو وڌاڻ وائي ويڙي جو نه ٿيو ٿي ۽ سن وصال
 هو ۽ رهبي باپي کي هٿ هڪڙي مڏا هت اچي، سر ٿسي مهي وڃ جي رضا
 خط ولسي غمي هليو حضرت امام پي پانو سين حقيقت ڪنهن تمام
 چائين صفرا جا ڪنهن کي سلام سڀ ڏننن سجاد کي ساري پام
 پوءِ هليو گنج شهبان طرف شاه پوءِ هليو گنج شهبان طرف شاه
 چائين هڪ هڪ کي دعا در ڦٽگاه چائين هڪ هڪ کي دعا در ڦٽگاه
 پهرين چين عباس سرور کي سلام تنهن ٿئون انجي ها اڪبر کي سلام
 قاسم مظلوم کي سلام سر ڏلسي ۽ معصوم امير کي سلام
 تنهن پڇائون سوئي رهندو ابو مير سر ڏلسي ۽ معصوم امير کي سلام
 چين اچي اولي کي نئين هاري نير چين اچي اولي کي نئين هاري نير
 اي ادا اولسي هي خط مونکي رسيو هو مهنجي صفرا جي سونڌي لکيو
 مون سندس مضمون سڀ معلوم ڪيو هان ورائسي ۽ وارو جيئرو ناهي هڪو
 هڪڙو آئون آهيان سو پڻ پا درڪاب هڪڙو آئون آهيان سو پڻ پا درڪاب
 ڇا لکان صفرا جي خط ورنندو ببواب ڇا لکان صفرا جي خط ورنندو ببواب
 هيئن چئي سرور ڪتابت سئون رکي ۽ دل ڀر درد مئون هڪ آه ڪئي
 سا ڪتابت ويئي گهڙهن ۾ آڻي ۽ لکن وارو به ويو هڪ هڪ هلي
 هان قاصد خط جي ٺهي هڪڙي خبر هان قاصد خط جي ٺهي هڪڙي خبر
 سر ڏنو صفرا جي پياڻي منجهه سفر سر ڏنو صفرا جي پياڻي منجهه سفر

هيءَ ڏسي هي حال اولي آه ڪئي رت هنجون رندي ڪي رخت شاه ڪئي
شاه خواهش رب جي خاطر خواه ڪئي سر ملحد شه تي لهندون ڪاه ڪئي
آهو خنجر هٿ ڪري، او خارجي

ڪئي جڏا ڪاٺر پيري سردار جي
سر رکي سرور جو نمزي ناهڪار ڏڙ ڇڏي ڦرتي ڪي ڪسوني خاصڪار
رت جي درياه ۾ سو سو هو لنگر گيرد سڀ پائڻ ۽ پٽ پائڻ ۽ ڀار
دين گهر سردار ويا گهمان ۾

نوح پڙي مان ٿڌو طوفان ۾
ماه هي طوفان ڏس ڪنهن طور ٿيو نوح جو طوفان تا سڀ ڪنهن ٿڌو
هٿ ڪئي پاڻي پٽي هٿ رت لهر ڪيو هو لي لوتيا لهر هي پڙو ٿڌو
پا محمد داد ڪر پياد ڏس

پا هلي شهر خدا پياد ڏس
آهو اندم هڪ ڪيوتري دل ڪباب ٻو ڪري سرور هٿي بي صبر وٽي
ڦٽهي رت ۾ پر رڳي ڪنهن منهن خطاب ڪامي ٿو قاصد ولي خط جو جواب
در زمان دانهن مديني ڪيو لسزل

رت ٻيو رندو رندو رندو رندي رندي رندي
رت ٻيو رندو ڪيوتري دل ڪنڌل خابرو خط جو رندو سرور محل
وٽو رندي تي اچي ختم اجل لهر ملون ڪوڪار ڪنهن پٿر درد دل
ڦٽهي ۽ ڪوڪي ڪيوتري دل ڪباب

در تي دانهن آنندو خط ورنندو جواب
پر چندي، رندي ڪي رت اٿان ڪري، لسزل رندو رندو رندي
در تي دانهن دانهن ڪئي سر در ڦري ٻو پٽي هٿ جي معلي منهن ڪري
لاله صفا جي گهر وٽو اچي

ان ڪيوتري لهر جي ڪوڪار ڪئي
ڪن پٽي صفا جي ڪوڪر ڪرناڪ خنجر خولي جيئن دل ڪئي دانهن چاڪ
جان ڪيوتري جي ڏانهن حالت ملاڪ ٿڌ ڪري رندو تي وڌان سر تي خاڪ
چانين وايلا هي قاصد ڪنهنجو آه

رت ٻيو رندو رندو رندو رندي رندي رندي
هي ڪيوتري آهي قاصد ڪنهن رندو جنهن ڏرلي، ڏک منهنجي اڄ طوفان ڪيو
هي مگر منهنجي ابي، خالي ٿڌو منهنجي خط جو خاڪو رهبر رندو
جڏ نه سي ڪاخذ نه قاصد هو تيار

ٿڌ ڪيوتري رت رڳي ڪنهن نلمه دار

آء ٻلي آئين ڪيتر ڏي خبر ٺهڻ گهڻا گذريا اهي ڪي منجهه سفر
 ڪا سڻ تي ڪيئن مڃي موٽڻ جي گهر ما نه منجهون آهنون ڏانهن ڪن اتر
 ڦاٽ ٻاٻو منجهو موٽي گهر اچي
 وائي جيءَ وڙهيءَ جو ٻراڳڙن اچي
 جڏ ڪيترن سن هي ٻي ڪيو بيان تڏ ٻڪي ڪيا پر ٻنهي آءِ و ڦٽان
 گهر اڳن رت سن رڳي ڪيئن خون نشان آءِ گهڙي صبرا ٿي سڀڻاڻ و نوان
 چائين واريلا ڪيتر ٺهر ڪيئي
 هئي مگر منجهو آيو ماريو ڏيئي
 آءِ ڪيتر چيو اهي جو ها هو حال ڪيئن ڏيئي منجهي ستر جو حوال
 ڪهڙي هن آءِ ڦاٽي ٿي ٿيو ڦٽال ڪيئن رهيو رڻ ۾ ٺهي جو ٺوٺال
 تنهنجي ٽڙڻ رت رڻل رهيو ڪٿوم
 چڻ ڪميت حال ٻاهي جو ڏٺوم
 آءِ گهڙي ٿي آءِ سلام ڪي خبر چائين ڏهن ڪي ڪم ڪم خبر مگر
 آءِ مون وٽ ڪوڙو ٿيو خاڪو پڻ سو ڪٿي آءِ نا ڪريون آءِ ۾ نظر
 جي انهيءَ جي خاڪو رت هوندي تمام
 نا مڃي سرور ڪٿو منجهه ڦٽال
 جان ٽن ٿيو نه پڻ خون آءِ مڃي خاڪو مڃي رت ٿي پريو هو تا ٻن
 تڏ وڃي مڃي چائون هئي غضب ماريو آءِ مظلوم ٿي سلام عرب
 هيءَ نشاني ڪريلا جي خاڪو جي
 هئي ما اڄ سرور جي رت مٿن سرخ ٿي
 هيءَ ٻئي هٿم جي مڃي ٿي قيام واه گهر مرسيل جي ٿيو مام مدام
 هيءَ مڃي حشر ٿيو منجهه خاص و عام ناهي طاقت هن بيان جي والسلام
 پرزبون فرحين ٿيا شهدائي دين
 لا بظيع الشبه اجر الحسنين
 هيءَ مڃي ٿي رنو سرور جي سور هند ۾ ڪيئن ٿي ٻنهي هي پور
 سنڌ ۾ ڪيئن عليءَ ڪيا فتح سور دين سمن گڏ سيد علي ڪيا هم ڪلور
 تين روئي عالم رڻاها ٿي ها
 ڏوه بظهي ذات ڏيندن مصطفيٰ
 يا الهي ولسي حنن جي انجي ناني ڦٽل ڪونين جي
 انجي ٻاهي سيدالشفين جي انجي عزت داور دارين جي
 رحمت عظيمي منجهون ٻاگو ڏيار
 و لڙ ڪرم ڪرا شفا ڏي ٺهر.

جڏ علي اڪبر به ڪيو قصدي قتال ڪربلا

جڏ علي اڪبر به ڪيو قصدي قتال ڪربلا
 شاه سجھو آنجي خاطر جو خيال ڪربلا
 ڇاڻين جا رب جي رضا اسين راضي آهيون با رضا
 آئون به حاضر ٿيڻ به حاضر قد رضينا بالقضا

تڏ لهي گهوڙي تئون اڪبر اچي چيو شه جو ڪتاب
 اي نبي ڪا جاني نور چشم هوتراپ
 اي جو توتون مصطفيٰ سرزند پنھجو ڪيو لها
 آئون به ٿيان توتون لها تون منھجو ساڳو مصطفيٰ

شاه گهوڙي تون لهي هاڪر وڏو فرزند ڪي
 رت منھون روئي ڇي منھن ٻيٽ جگر پوند ڪي
 آه اڪبر تنھجو منھن سسڳو محمد جو جلال
 حل محمد ڪي هلي ڏيکار منھن لوهو سين لال

پنھجي ابله ڪي به منھن ڏيکاري وڻ موڪل ميا
 آئين رضا تي رهجو راضي جيڪي هتي ڪم رڻا
 مصطفيٰ جو آڱ ڦرل ڦري ميل الله ٿيو
 نمر اجر الصابرين جن هن بلا تي صبر ڪيو

تڏ اچي اڪبر امان ڪي چوڪه امتان الوداع
 اڄ اي ڪي ولاھو ويران رڻ جي ميدان الوداع
 آئون اي تئون ٿيان لها جي بخت جي امتداد هئي
 مر ابو جهنم رهسي هي خاندان آباد هئي

اڄ امان منھجي ابي جا ٻار ٻار سڀ هئا
 قاسم و عباس ڪڏ اڪبر و اصغر سڀ هئا
 ڪربلا و اڄ شهادت جو امان مسجراج آه
 تخت خالي تاجور رڻ مارو گهر تاراج آه

اي پلي زنجير اي جي ڏن ڀاري الوداع
 قاسم نوڙه امان شه ڪاڇ واري الوداع
 آئون به قاسم ڪڏ ڪڪان مونکي رضا ڏيو صاحبو
 مر خدا راضي رهي آئين ٻن رضا ڏيو صاحبو

الوداع اکبر جي ڪيو اهلڪرم و حشر عام - هر هتي پست تي چوڻ ٿيا هي قهر هي هي قيام
چئي آمان دامن ولي هي هي وٽون ايندڙ امام چئي پئي سر منهن پئي اکبر امانجي نوني سام
اي امانجا سام سائين جڏ تڪون سائين اها

لئين هليئين سام پرڏي ۽ تون ٿين سر جنا

چئي سڪين سر پئي منهنجا ادا اکبر م وٽون چئي پئي سر منهن پئي هي اها اکبر م وٽون
پئي پانو چئي منهنجا آڻر اها اکبر م وٽون جي تون وين توري اسين ڏن وريا اکبر م وٽون

اي محمد جي نشاني هي محمد جو سوال

ڪيم جڏ پرڏيه پائون ڪيم مگر قصه قتال

جڏ قيامت ڪوڪڙي منجهه خيمه گاهه اهليت عرض اعليٰ تي رسو افغان و آه اهليت
تڏ پڙو. آواز آنجو بادشاهه اهليت ٿيو روان خيمه طرف پشت و پناه اهليت

اهليت چو ڏسي اي مصطفيٰ جا نورو عين

مصطفيٰ جي واسطي اکبر مٿان ٿين پسا حسين

شاه چو والده اي تقدير ربامي اڏو منهنجو اکبر مونس هندو حڪم بجاني اڏو
اڄ هي يوسف ٿانسي لستميل قرباني اڏو هي نبي منهن جي نشاني شام سڃاڻي اڏو

منهنجو اکبر مونس هندو شام سر نيزي سوار

قلم و عباس ڪئون پوء ڪين رهندو منهنجو باز

هين چئي پنهنجي هين سنگاريو اکبر کي امام لعل گرهر و جڙيو ان پنهنجي گوهر کي امام
سر غلامو گل قبا بهرائي دلبر کي امام هت ڪيو بازو سر ڏني ان دلاور کي امام

چئن علي اکبر اها لفظ اکبر تنهنجو پيار

هل نون اٿون پڻ تو پئير جس اي منهنجا من قرار

سڄو ڏندو رهجي ويو اکبر چڙهي گهوڙي هليو گهوڙي، سرون جون ڪنگڙيون ۽ پنهنجو جوهر جڙيو
۽ سوار آنجو به سج هر صفعتي محشر ٿيو اڀرندي وٽ ڪيڏين جهون ٿيو قيامت قهر ڪيو

ڪهر جگر ساڙين ۽ رڻ ساڙين صبر ڪٽار کي

هن وڙهي پناه يا شمشير اهلر نثار کي

آه جڏ شامين قللو هين الضحائي مصطفيٰ ۽ ڏاڍو خوفناڪه آيسو هر لقاڻي مصطفيٰ
چئون ۽ مگر کي مگر ها آه ڏس پراڻي مصطفيٰ ڏوڙا منهن طري م مگر ويران پراڻي مصطفيٰ

اي غندور مصطفيٰ اي مصطفيٰ جا آستي

مصطفيٰ جي آل کي لڏو قتل ڪارين لعني

اي عمر هي ڏس حسن ابن علي جو نور عين هي علي اکبر اتي فرزند دلبر حسين
آهي هر شڪل، نبي هي ماه شمع المشرقين آجو ڏاڍو مرتعا جو فاتح بدر و حسين

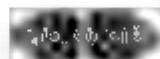
آستي چائين ۽ مارين مصطفيٰ جا لاڏا

مصطفيٰ جو آستي ڪين ماري آل مصطفيٰ

* پڙيد جي لشڪر جو سڀو سالار عمر بن سعد

اي عمر هن لئي خدا در مصطفي فرمادي آه هن تي هي بيداد آن مرسل مٿي بيدادي آه
 هي نبي ۽ مرتضا جي خاند جي آهادي آه هينجو بيت الله بطحي هينجو پٿر وادي آه
 هين کي جي ڪنهن ته ڪمبو پڻ ڪندو ڪارو لباس
 ۽ مڙهي لهندو مرسل ماضي ڪر ڪو لباس
 هو عمر هي نول برحق پر عمر دنيا طلب هنجي دولت دين سو حاصل نه ري رنج و تعب
 پر عيبد اينه زياد اڃ حاڪم ملڪ عرب سو خزانا ڏئي چوي هان مرد ڪر عرش و طرب
 هان جي دنيا جي طلب تادين دولت جو جواب
 ۽ جي جنت جي طلب تاري ريلست جو جواب
 ئي اڃا هي گفتگو آن ساڻ ڪئي آن ٺاهڪار تا علي اڪبر اچي هل من مبارز ڪئي پڪار
 شهر ڪئي شمشير هٿ ۽ چو ڪذا آن ڪارزار لافسي الا علي لا سيف الا ذوالفقار
 صاحب دلدل جي پوئي پڙ ۽ ئي جولان ڪيا
 ها ملڪ مدهوش ڪروهي به ئي قربان ٿيا
 مصطفي جهڙي مهاندي مرتضا جهڙي جوان شاهدين شير جو نرزد اڪبر پهلو
 ڪئي ڪٽا ڪوئي ڪٽا آن شير حق سوره جوان ڪئي پشامي شوم ڪيافي الشارآن رضوان ڪان
 جيئن گجي بادل ۽ هٿي گردون جو گنبد پڙ صا
 نيمهن علي اڪبر به ئي الله اڪبر ڪئي نيدا
 ڪٽه ٿي ماري مٿن جي ملهن ۽ مرد تخ ڪٽه ٿي ڪاهين مٿن جي مٿن تي پندڻ
 سرڪش جا سر وڏي رڻ ۽ وٽاهين مثل ميخ گن زيرست جهان زير و زير ڪيا هر چو ضيغ
 جيئن ڪم ڏٺس سررضي پيرو احمد ڪافر ڪٽا
 نيمهن ئي اڪبر ڪرلا ۽ نام جا لشڪر ڪٽا
 ساڻي ڪوٽ جو پونو آڃ ڪٿون جڏ پٽ پڻو تڏ ولد صالح ورائي واڳ والد ڏي وڙو
 چائين بابا العطش ڏس سونڪي آڃ پٽ ڪو آن جگر گوايل اي پنهي جگر جاني کي چو
 مهجا اڪبر آه ۽ تون آڃ پٽي آها ٿيندا شهيد
 هل تون ڪوٽر جام اي منهر وائي رب الوحد
 اڃ ئي زادن تي ڪوٽن ڪرلا پالي پٽو اڃ علي اولاد سندن رڻ آهاو قتل ڪو
 اي علي اڪبر اها جڏ امر رتي هين لکيو تڏ رضا رب جي ويهي هر حال ۽ راضي رهو
 جڏ ڏاڪ جا پاغ و پتان جڏ مڙهو مهجا ماء
 آن مڙهو ڪرلا آنجو ڏاڪ ڏسي قتلگاه
 مهجا اڪبر اڃ مڙهي توکي ساري مصطفا مهجا اڪبر اڃ نجف توڙي ناري مرتضا
 مصطفي ۽ مرتضي جو اڃ اها ٿيندو لڏا جي آهو آهين اها جام ظهورا ٿي پٽا
 اي مهجا منهر لسن جا ساڻن تنهي آڃ ڪٽو
 گن سوا تنهي جواني موت جي هن سچ ڪٽو

هين چئي هٿ منونهندي لاهي وڌئين اڪبر جي وات مان ٿي جي منهن هڻي سر چنهن آب حيات
 آڇ ٿي اڪبر جي وڪڻي ۾ ڪي ڪورن نش نوڪڙات ٿورو وائون ڏي ڪيائين وڙو وڙو ڪاري رات
 فوج لسي ڪارو ڪڪر ۽ شير جي شمشير وڃ
 هو علي اڪبر به سج ۾ وائي ويڙهو جهڙ هو سج
 پهرين حمل ڪئون به وڌ ڪها ڪهڙي حمل ڏيڙ قلب گهڙي ڪاهيو ان باهڪي بهادر شير بستر
 اچي عمرين سعدڪي ان شير جو ڪم اڇي گهڙي ڪر ڏرس هي تنهجا نور وجرات آل پيغمبر جا صبر
 تنهجي گهڙي چنو گڏيل ڪي پائي پيو يا آهو
 آل پيغمبر تو هين مارين سنگر ٿين - آهو
 اي عمر ٿس شاعر معشر جو هي اولاد آل اي عمر لين ساڻي ڪوٺر جو آڇ مارو عيال
 ڏي لسانڪي پائي لسن ڏيندائون ڪوٺر جو زڪال ڇڏ لسانڪي اسين ڇڏائيندڙ امت جا حشر حال
 دوزخي دهنوت ڪي دج اسين بهشتي بادشاه
 هي بهشتي بادشاه هنر نه ڪنهن بگناه
 اي عمر هي فاطمه سرزند فرسادي م ڪر اي عمر هن ليڪن سين تون هي بهادي م ڪر
 مصطفيٰ جي خانہ جي ويران آبادي م ڪر هي م ڪر ڪجهه جاهر ڪنهن هڙي جلا ڏي م ڪر
 جڏ خدا قاضي ٿي پڇيندي حشر ۾ آهو جواب
 ڇا جواب آهو ڪنهن اي دوزخي اهل عذاب
 هين نصيحت ڪئون به او گمراه ناپوراه تي چائين لشڪرڪي آئين حملو ڪريو ان شاه تي
 ڪلمه گو ڪنڌار ڪاهيو مصطفيٰ جي ماء تي - مرضي - موٽي مجاهد لسي ميل ٿي
 آه اڪبر هي شهادت شرح جو مون ٺاهي تاب
 صبر ثابت ڪريلائي ڪريلا عمر ڪو ڪتاب

جڏ ڏنو شه جنگ جي ميدان جو قاسم کي جواب

جڏ ڏنو شه جنگ جي ميدان جو قاسم کي جواب ٿڌ لڳو ٿڌڻ او عبرت دار لحاظي داڪتاب
 هٿ ٻڌي آندم ادب - ان ۽ چمي شه جو رڪاب ٻانجن هين عرض ڪيو ڪڏي نور چشم پوتراپ
 رڻ ۾ هندو بيداد ۽ خيمي ۾ هي فرهاد آه
 ماما سائين ٻانجن جي حق ۾ ڇا ارشاد آه
 منڍن چمي سرور ٿي فرمايو اي مونجائي جگر مهنجي امان ڄاڻي زينب آهي ان ٿي چشم تر
 عمر جي انهي ڪمائي آهو آئين پارا هر هوءَ اوهانجاسين ڏسي ٿي عمر ڏينهن آئي هر
 هي ستانمنهي اڏي ڪي دل تي آئين ڪو داغ ٿيو
 ڏک ڪڏي جيجل جو پنهي ماسي جو سانگو ڪيو

جي اينهن تي هٿوڏا آنجي اي منهنجا پاڻجو منهنجي پٽون آئين وڃي سر خنجر خوني جهلو
جهن طرح مونکي ٿا چئو پنهنجي آمان کي پڻ چئو ڏسجو ٿا ڇا ئي چوي اندم اوهان کي اي پٽو
لي اٿئي، سڀو ۽ مڃر يا آه وٺرا ئي هڪري،
يا ادي جا هڪريلائي پنهنجا پيارا ئي هڪري،

ان جوان مردن تي جڏهه ڳالهه ثابت ٿي صحي يعني سامون ري آمان رخصت نه ڏيندو جنگ جي
تڏهه آمان پيبي جي خدمت ۾ اچي هٿوڏا پٽي هن طرح هڪيو عرض يا عجز وٺاڙو بند کي
اي آمان پيبي اوهانکي پنهنجي دل ساڙڻ قبول
يا عاڻي يا فاطمه جي دل جگر گهائڻ قبول

ان نبي الله جي ڌمڪي ان ولي الله جي نور فاطمه زهرا جي ڄاڻي زينب صابر شهنور
هٿ رکي سڀني تي چو اي منهنجي دل جا پڻ حضور مونکون هي ڳالهيون پڻ باها اوهان کي چاهورو
اي پٽو مونکي نه پنهنجي دل نه پنهنجو جي ۽ عزيز
مونکي دنيا ۽ ادي ري، ٺاهي هڪا شئي بي عزيز

تڏهه فرزند آمان پيبي کي پنهنجي هٿن چيو اي آمان ماري، جي صورت ڇا ڏسڻ جو حال ٿيو
پهڪس وي آشا هٿي رڻ ۽ آهي هڪڙو بار بار ويا مري پائڻ به سڀ هڪڙن سر ڏنو
هان هڪو سائي نه پاندي جهن کي سورن سار آه
هان پائڻين پائڻين پيارن پٽن جي وار آه

جي ٿا چئون ماما اسانکي ئي اجازت جنگ جي ٿا چون ٿا آئين وڃي آمان کي چئو ڇا چئبو ٿي.
اي آمان پيبي آمان جو عرض آئين شيخ صحي جي اوهان بخشو اسانکي کير ۽ رخصت به هڪڙي.
ٿا صحي وٺس اها سلامت اٿو درميان ۾
پٽو مڃا هڪيو ٿا آڏو ماريسو ڏسو ميدان ۾

اي آمان تنجهو آڏو شهنور جهڙو بادشاهه جنون سڀ آهي اسانکي عزت و حرمت سڌا
پنهنجي دل ۾ خوب سمجهو اي دلدار خيالندا جي اسين جيترا رهيا ۽ ماري سائين هڪڙي رضا
ٿا نه هڪا عزت اسانجي ئي هڪو آڻجو شان آه
طوق ۽ زنجير آهي قوسد ۽ زندان آه

زينب مظلوم هي ڳالهيون پٽي پٽاب ٿي چئين اوهانجي حوصلي تي آهي رحمت رب جي
آئين ٿا مونکون کير بخشو به عجزو بند کي کير جو ڇا ڏڪر منهنجو آنتون سر صدقو صحي
اي پٽو آئين ڇا پيو ٿا منهنجي جسم و جان ڪئون
آئون اوهان سڌو هڪڙيان سر صدقو پنهنجي ڀاءُ ٿئون

کير مون بخشو اوهانکي پر اوهين بهر خدا قسم و اڪبر آئون اڳئين پنهنجا سر هڪاريو لندا
مون اوهان پٽن کي هن خاطر ٿي مک پالو سڌا جا هڪڙي مون آمان جي دن پاي هڪڙي تي هڪا
مر ته جيبل منهن پٽي ۽ مر آمان روئي مري
فاطمه زهرا جي دل خوش ٿي دعا آنکي هڪري

پاڻ جو اولاد آئون اولاد پنهنجو ڄاڻندس اڪبر و اصغر مين آئون بعد پٽڙا پرچندس
ڏک اوهاڻجودل تي سهندس و ساهو پڻ ڪندس پر ادي جوڌڪ فرسهندس آڻهڻان ڪڍڻ جهڻدس

اڄ اوھين پنھجي مڙھن تي مونکي رت رهندو ٿسو
پر امان زھرا اڳيئون آئين سرخرو مونکي ڪڇو

تڏ ڄمي هٽڙا امان جا پٽي واري رغبت رضا مادي صاحب جي اڳيئون آڻ ڀالجن هين مرض ڪيا
اي اسانجا ماما صاحب آسڻ منده سرئون فنا ڪئي امان رغبت اسانکي آهون بندا حڪم جا
هاڻ قاسم رڻ وهي، تي ڪنڀن پٽي کي حڪم تي
ڀالجن جو سر هي پنهنجي سر تئون اڄ عدلي ڪجي

شاھ آندم آھ ڪئي و ڀالجن جو منون چئو ڇائين مون مونڊو خداکي جي نه رهندا تا وڃو
آڻ جو آئون ڏڪر، شهادت جا چوان اي سونو پنهنجي مامي، جي اڳيئون سر صادق صدقو ڏنو
واه ڪڏ پٽي شاھ جا ڀالڻج به ماريا هاه هاه

قاسم و عباس و اڪبر پڻ سڌاريا هاه هاه

بارو آڻ ڀڪس جا جڏ سڀ بار بار ويا مري دردمنڊن جي دلاسي لاه گهر آيو وري
هاه حرمين هر طرف تي ناله و فریاد ڪئي ته ابي ڪئي سڀ سين آندم الوداع آخري
اي ادي زينب امان زھرا جي ڀماري الوداع
اي ادي ڪلثوم هن شهرن جي ڀماري الوداع

شهربانو الوداع خاتون بي پر الوداع اڪبر و اصغر امان وڃو سر جو افسر الوداع
هي ڪڏ پٽي هئي عاهد جي مادر الوداع لاطفه ڪبرا به پرتي جا ٿي بي پر الوداع
منهجي زين العابدين ايمان جي خدمت ڪجو

هي مذهبي ٿيندو آنکي آنجي آئين حرمت ڪجو

اي حسن سرور جي بيبي منهجي ڀائي الوداع قاسم نوشه امان وٺي آس تنهجي الوداع
لاطفه ڪبرا اٿي ما توکي پرتي الوداع آئون و قاسم ڪڏ رهائين وٺون تون ٿي الوداع
اي ادي عباس بيبي الوداع هني الوداع
تنهجي اڄ عباس پڻ ڪئي الوداع هني الوداع

هي ڪڏ پٽي الوداع تنهجي بيبي الوداع هي ڪڏ ڀالي امان تنهجي گهر بيبي الوداع
هي ڪڏ م هين وڃا چين آمر الهي الوداع هي ڪڏ م ڀڪس رڻ رڻ واهر نه جن جي الوداع
الوداع اي منهجا عاهد شام پرڏهي اسير
سر اڄ تو لئي مذهبي رت رڻ خورڊو ڪجو

هي وڌاع آخري حرمين شي سر منهن پٽيا شاه جي پيرن پٽي سڀ ڪنڀن چيو واهرتا
بيبي زينب زار روئي ٿي چيو منهجا ادا منهجا پٽ توتئون فنا آڻ پڻ ادا توتئون فنا
آئون به صدقو ڏئي ڇڪس توتئون ادا پٽي نور عين
هاڻ ظالم ڇا ٿا ڇوڻي اي، ادا منهجا حسين

تون م وچ هتي هتي ادا توري اديون اچ بڪيون هتي م وچ وارث ادا توري اديون بي وارثيون
 هتي م وچ هتي
 هتي م وچ رن رن وچ رن
 چتون اسين هتي هتي م وچ تون چين وداغ هلي م وچ وار
 شه به ئي زيب سن زاري ڪئي ڪم اي منهنجي ادي تنهنجي هي شفت بجا تنهنجي الفت واقعي
 تو ادي حق قربت اچ ادا ڪيا سب محي پتيد ڪيئي قربان سون تون سره تون گهري رمي
 به ادي سون سر ڇو هتي سب خيال خام آه
 قاتلن جو اچ فقط منهنجي ئي سر لئي دام آه
 مون ادي ئي تنهنجا پست توسين مدينه ڪيادان سي به مونهن ڪڍ رهيا تون تين جي بي وارث امان
 تون ادي بي امان ڪڍ ڪج مديني و مڪان آهين مقامي ڪريلا جا مصطفي جا خاندان
 خاندان مصطفي جو ئي مدينه ڪريلا
 مدينه سونگي مديني تون لڏايو ڏني دغا
 چو مديني مهر ڪي آه ڪريلا جو شهر ڏس ڪريلا تين جو مدينه قتل جن جو مهر ڏس
 چو هن ڪي آه قاسم جو به شربت زهر ڏس ڏينهن گهڻا گذريا ادا آه ڪا گهڙي بل بهر ڏس
 فاطمه زهرا ڪي چيو فرزند تنهنجا قتل ٿيا
 هي نجف آهين جي آڪهه نبي نجف بهر خدا
 اي مديني جا ڌڻي تنهنجي مديني جا مقدم ڪريلا و ڪيئون مدينه ڇو مقامي ها قديم
 مونگي مڪهه تون لڏايو جن ما اولوم غدير ڪريلا و قاسم ٿيا آه ڏس شهيدن جا پتير
 لڏ مديني تون محمد چيو هن هل ڪريلا
 نوڪي ساري پيو حسينا پيء ڪي قاسم مڪهه خدا
 هي سخن لرمائي سب ڪي چئي وداغ رن ڏي هليا توري آه تنهن مزارن قاتلن جي منهن چو هيا
 مرڪتون پرن تين بدن و گواه جڳ ڪاري لڳا انهن تيسو وقت نياز الله ڪبير ئي ندا
 نڌ ٿي اسر خدا ناسي نبي الله جو نام
 منهن ڪري قبا طرف ڦيرايو گهروڙي جو لڪام
 گهروڙي تون نبي و تليل چئي آترو اسام بار ڪمبي منهن ڪري ويو نمازي نه ڪنام
 ٿيو هو زخمن ڪئون ضعفاء به نه هتي طاقت نام تين و فوت ڪانه هتي بيگهه جي از بهر قبا
 نڌ ٿي نيت چئي ڪبير ويو طاعتي
 ڪعبه و قبل ڌڻي ئي ڪعبه رو ڪنسي بندگي
 جڳ ٿي نيت عزيزو ويو قبا ڪعبه رو منهن ڪئون جاري ڏڪر حق زخمن ڪئون جاري هوانهو
 ڌڻي ساچي ئي وهيون لوهو جو نهنون سو سو نمازي لعل هو لوهو و پنهنجي مويه شو
 چين ئي پنهنجي رب ڪي باعجز و نياز اي بي نياز
 ئي قبول آن رت پري چوري سان هي منهنجي نماز

تنهجي هن طاعت ٿئون آئون قربان اي منهنجا خدا هو انهي طاعت جو مونکي آرزو دل ۾ سدا
 يعني آڳا سجدو ڪريان منهن رت رڱي روشن لڏا منهنجي پشاني جي دٻي سرخ هئي سجدتي جي جا
 شڪر يا رب اڄ ته دل چيو آرزو حاصل ٿيو
 رت ڀريو منهن مسو مبارڪ آيو حاصل ٿيو
 منهنجي جيئن باي جي سر سجدتي ۾ ڪئي شڪر ڪار تنهن مونکي پڻ مائي سجدتي ۾ هٿن خنجر جي ڌار
 آئون سڌو سڌو نبي فرزند صاحب ذوالفقار حق سجدتي جو سنده مون سر تي اي حق برقرار
 سجدو سو چئي جو سر سجدتي ۾ پڻ قربان هئي
 بندگي سا چئي جنهن ۾ خنجر پٿر ۾ ڪئي
 تو جو لڙايو سو منهنجي حق ۾ ئي ذبح عظيم آئون سڌو ذبح عظيم ۾ تون سڌو حق ڪڍيم
 آئون به حاضر سر تي حاضر هي ڪٿي مون رضا بالقضا چيو اي خداوند ڪريم
 تير هئي نوار هئي يا خنجر خونخوار هئي
 جهنگي قسمت هئي سو سڀ بحال بي تڪرار هئي
 هي سڀ چئي شوق منهن گهايل رکيو محي سر طاعت معبود ۾ هنر ز خود ۾ ويخير
 خوب پائين ڪنهن طرح خنجر کلي مٿون ڪيو ڪڍ ڪيئن جدائيو سره ڪيئن نيزي تي جهوليوناسو
 هن قدر مشتاق هو ڀارو خدا جي راه جو
 هڪڙي سجدتي ۾ وڃي راضي ٿيو الله جو
 راه رو، راه خدا اي ڀارو اهڙو چالجي هانور ملڪه ٻڌا اي ڀارو اهڙو چالجي
 سر وڌين جو پشوا اي ڀارو اهڙو چالجي هانور ذات خدا اي ڀارو اهڙو چالجي
 حق شناسو ڇا چوان هڪڙو اوهان جو پر هو
 ٿا چئون جنهن کي فنا ٿي الله سو شهر هو
 جڏ رڳو حق قبولي ان رضائيندڙ خدا ٿڌ خدا ڀارون ذبح الله کي ئي هنر ندا
 آه اسماعيل ڏس منهنجو خليل مصطفي تنهجي هن فرزند فائق ڪيو سڌو سڌو ادا
 تنهجي ڀڙون هن آبي سر پنهنجو واريو اي ذبح
 هن ته تنهنجي نساء کي آهي آڃاريو اي ذبح
 هي ذبح الله ٿيو بهرمن ئي سجدتي ۾ قبل ۾ به آڃو رت امانجي راه ۾ ٿيو سلسبل
 هي ذبح آهي اسانجو هي خليل اهڙو خليل هي اسانجو صاحب قرب ڪرامت بي عدل
 ڏس ته ان صاحب ادب جو ڇا ادب ڪيو ڪيڏو نياز
 ٿيو زمين تي ذبح ۾ هڪ ڀل نه ترسيو دل گناز
 جڏ ئي اسماعيل کي هنر خدا ڀارون ندا رت هنجون رهندو هليو بيتاب سوني ڪريلا
 هر لهر نهر قرات آيو ذبح ڪريلا برزه برزه ٻيو ڏئين پٽ ۾ خليل مصطفي
 ان تنهه گهايل تي انهي ئي قضا قربان ئي
 بهڪي روئي ئي انجا هٿ چمي بهرمن ٿي

پر نه آن پيڪس کي پنهنجي پيڪسي جو ڪو خيال ٻاڪ پنهنجي پيڪسي ۾ غولن هوسو ٻاهر جولمل
 پيڪس و بي سر ڏسي آنکي ذبح ذوالجلال رت روئي منهن سر پئي بحال ڪيئن پنهنجو حوال
 تڏه سڻي آءُ ذبح الله انسجو شور شيبين
 سر پٺان پيجان بدن تڙڙڻ لڳو حضرت حسين
 دل ۾ سجهائين جو هي موتي آءُ هنر زار زار منهنجو پاپسو آهي يا نانو رسول الله
 تڏه پڏي اسر محمد آن ذبح باوقار منهن پئي ڇو اي ميا محبوب منهنجا نين لار
 نبي محمد نبي علي آئون آهيان منهنجا نور عين
 آئون ذبح الله آهيان تنهنجو ڏاڏو پا حسين
 آن شر صاحب ادب آن خاصه خير الانام تربيت ٿي ڪئي سدا آنکي محمد صبح و شام
 واسطي تعظيم جي آن سرور عالي مقام پا تنه بي سر آئي گردن جهنگائي ڪيو سلام
 چائين ڏاڏا هسي اوهانجو ٻار مون سر تي جو هو
 شڪر حق سو مون سين آخر منزل مقصد رسو
 منهنجا ائين آهيو بزرگ ۽ آئون اوهانجو خوردمال مونکي لازم هو سلام آجور تعظيم ڪمال
 ڇو اوهان تصديق ڪئي اي مظهر عز و جلال مونکي ٻن تصديق جي انجي تلافي ٿي بحال
 هي نوازش هي ڪرم ڇا چئي اي منهنجا نور عين
 جو قدم آجور زمين تي موٽي سرچشمه حسين
 آن ذبح راه حق آن بسلر تبخ جفا آن نبي سين منطرح ٿي گنگو جڏ ڪئي بجا
 آن تنه بي سر کي استعمال ڇو منهنجا ميا تون ذبح الله حسين آهي تهه ڪر بلا
 آئون ذبح ۽ تون ذبح ابن ذبح ابن ذبح
 آهسته ذبح عظيم آن شان ۾ نٿو صريح
 اي سعادت مند سرزند شهيد مشاهدا ڪيئن زبان سين تي ادا مونکون سنده مدح و ثنا
 گهر خليل الله جو ۽ خاندان مصطفي توسين روشن آهي اي چهر و چراغ مرتضي
 هي پئي گهر نيو سنڀالو نو سنواريا پا حسين
 تو وڏن جا ناء روشن ڪيا آجاري پا حسين
 آج تو اي نور نبي ڪيو دين ڏاڏا ادا پنهنجي ناني جي جا گيت خاص پڙهاڻي سدا
 آفرين بسلر نبي سرزند شلمر اوليا راضي ڪئي روح رسول ۽ حق جي حاصل ڪئي رضا
 آج تو ٻاها جهنگي ڪيو ڪنهن ڪئون نه ٿي اي نهنگام
 ڪيئن نه هئين شير خدا جا شير تون عالم امام
 آن تنه بي سر سين ان پر چئي ذبح الله نبي جو خدا کي پنهنجي ٻار رب هي حسين ابنه علي
 تڏه حسين ابنه علي جي لاشي بي ٽڪير چئي منهن ڪري قبل طرف لاش پٽ ٿي پئي رهي
 ڪو ڏلو ثابت عاسي اهڙو نمازي ري حسين
 جهن کي سر ڪئون پوء به ري سجدتي نه هو آرام و چين

ڪربلا جڏ ڪاڇ منيهو قاسم ابن حسن

ڪربلا جڏ ڪاڇ منيهو قاسم ابن حسن ڪهوت ماءُ ڪهيو پنهنجي گهر اسباب شادي جو پتن
بيبي پانو پنهنجي گهر ڪهيو شاهزادي کي دلهن ۽ قضا چيو سر پتي ڪاڻي خاندان پنجن
صاحبو هي ويانه نامي هينجو سرئون ناه آه
هي صبح رڻ سارو آڇ رات جهنجو ويانه آه
هن کي مندي ڇا لڳي هي لعل پلوهو لال ۽ ٿا سر سهارا پتو سو نيزي سر نوري نهال
هي ڦيا آنجو ڪفن آئين سر ڦسو جلوه جمال اڏي دولهه جي دلهن مائو جو هي هي ڪهڙو حال
ڪهوت ماءُ چئي ڪهوت ماريو ڪاڇ گهر ويران ٿيو
سي چوي سڳار سارو هن وٺي جو وڙ هليو
هن وٺي جي ويانه گل سونهي وڳي جو ڇا سڳن ساهري ساهو پتر باهائي گهر فوري پتن
انجي ڪنج پانهن ڪڍي پڇ پڻ منڊون لاهي پتن صبح ني وارڻ واهو شام ٿيو هنجو هان
ڪهوت ماريو گهر ٺٽو ۽ ڪڙم سارو ڦهد ٿيو
اي خدا هي مصطفيٰ هي گهر ۽ ڪهڙو ڪاڇ هو
مصطفيٰ جي گهر ۽ شادي مرندي هونتي ڪاڇ ڪاڇ ۽ ٿيو قتل ۽ شادي نه ڪوشش نه ڪاڇ
ڪهوت سر نيزي تي جهوليو رت ڀريو سهرن جو ساڄ آئين هي هي آڇالو هاشمن جو رڻ ۽ راج
هاه ڪولن قتل ڪيا مصطفيٰ مديني جا آسار
واه شامن شام ٿيا آل محمد جا آسار
سومنان هو شاه کي قاسم جي شادي جو خيال ٿا اچي رڻ ويڙهو ويران باهه اولاد و آل
جڏ ڏٺين سڀ ماريا ۽ قاسم به ڪهيو قصدي قاتل چائين اي مهجي آدي جا مثل قاسم بي مثال
تون م م توڙين آدي جو خانو م آباد هئي
مر سران آئون تسون ۽ عاهد صاحب اولاد هئي
مهنجو عاهد آڇ آها آزار ڪسو زار و زبون تنهن نه شربت ني دوا ۽ پڻ غذا ني غير خون
سو جو آڇ آهندو پير اي بار جاني منهنجا تون آئين ان احوال ۽ ڪو وڙه وڙج بعد مون
منهنجي پرڏيهي کي هي پرڏيهه نسي ڦيڏي ڪندا
اي پنهان حسن آئين شاڪسرو و صابر بندا
هي حسني قاتلو ٿيو قتل عام آنجسو مگر هي مديني جدا مافر شام ٿيو آنجو سفر
ستر صاحب اهليت آڇ آهي بندي دريڏر هن نبي قاسم تي اي تنگ پرو ڪر نظر
اي آدي منهنجي نشاني هي به اولاد رسول
تنهنجي خدمت ڪج مڻا منهنجي نصيحت ڪر قبول

تنهجي سر سهرو پٽاڻان سهرو مائين منجهڻا شاه مونکي هي تنهجون مرادون شال ڏيکاري الله
 سڃڙي تنهجي سنواربان سڄ مائين منجهڻا ماه تونپ جواني مائين تنهجا پنجنن پست و پناه
 منجهڻا قاسم تنهجي آئون شادي ڪريان تون شاه ٿي
 اي حسن جا قطب تارا آه تون منجهو ماه ٿي
 هي سندم ڪيرا ابا حسين سڪين هالي سدا جنهن کي صفرا ماري چئي وڃڻا ورائج يا خدا
 اڄ آهڻي رڻ ماريو ۽ اڪبر و اصغر ادا تون به جي ويندين ته هن پراڳ تورڻ ڪر خدا
 سر پٽي سهرو م ڪڇ ڪڇو سر وڌائڻ جو خيال
 تنهجي سر ناسوس لڄ اي منجهڻا تون لڄال لعل
 چو ما ڪيرا ڪئين ڪڍي جهنجهو اهو رڻ ماريو ۽ علي اڪبر جهو آڻيو آڻو رڻ ماريو
 تون به جي ويندين ته چوندا هي ونو رڻ ماريو تنهجي ماري پوءِ ابا سڀ ڪڙم وپورڻ ماريو
 هو نه پست سلم جا مڙسنا ۽ نه جعفر جا جوان
 صون ۽ عباس گڏ هي پهرين منجهڻا پهلوان
 هت پٽي هي عرض ڪيو قاسم ڪري مجدا سلام منجهڻا اي باي بجا ڏاڏي بجا چاچا امام
 منجهو فرمودو حق تنهجو سخن خيرالڪلام مونکي ڪهڙو عذر خواهي ڏي خواهي قلام
 قتل تو گڏ هيد ڪريان حج اڪبر جو ثواب
 قيد صابو گڏ الاهي قرب و آجر بي حساب
 قتل تو گڏ حق وصال ۽ باي ڏاڏي جو حضور چئي حسن اي منجهڻا همد چئي علي اي منجهڻا نور
 قيد هن قتلون به وڌ سر سڀ ستر مهان ضرور پري پادو پند هلڻ منزل پري پرڏيهه ڏور
 هت اسين شاڪر بندا اسير الاهي بي عدول
 هت به صابر مير وارا جا پٽي سا سر قبول
 پر هي ڏس تعويذ باي منجهڻي بازو ۽ پٽو هي وصيت نامه منجهڻي والده مرحوم جو
 هن لکي موجب عمل آن فرض جيئن فرمايو هو ٻڌ جيڪي فرمان عالي بندي سڀ منظور ڪيو
 هي مرڻ تو گڏ هي سبحان الله اسرا جو شان
 ۽ به هي زندان سجن المومنين انسجو نشان
 ڪولي بازو مٿون ڪڍي تعويذ کي واپڻ لڳا جان ڏس تا دستخط خاص حسن المجتبه
 آهي قاسم کي لکيو ڪڍي جان، بابا قاسم هڪڙي ڏينهن چاچو حسين ابدو پلشت ڪر بلا
 اُنکي ان ڏست بلا ۽ سر لکيو آهي اجل
 ان اجل ۽ اُنهن گڏ اُنجي جزا خيرالعمل
 ان اجل جي اُنهن گڏ اُنکي ابا عمر ابد هي اجل عمر ابد قرب خدا و صلر جد
 وڏو توڙي عمر نوح آخر محڪان قبر و لحد جيئرو مر جالين ته پوءِ تنهجي جيئن جو چا ابد
 ان شهادت جي شرف جو شيردل شيرل شجاع
 منجهڻي هن شير مين ڪا ڪڇ وڌا وقت وڌا

جي چوي ڇاچئي هڪ تون پنهنجي آبي جو گهر سنڀال چئو ابو تنهنجو فدائي اصل حيران تنهنجي حال
 اڃ ابي جي جاءِ تون صفو هڪدم سر ساه مال آئون حسن جو لال ٿيندس پنهنجي اڃ لوهو و لال
 سر وين زرتار سهرو سر عالم تي هڪن سوار
 ۽ ۽ ٿي هڪ خواب خلعت بي هڪن سر تڙ ڪئون ڌار
 اس اي ڇاچا سائين ڏس صالح ولد جي ڇا صلاح پنهنجي والد جي وصيت ڪئون ڀيري وڌ هڪ صلاح
 منهنجا اي ڀالين ڀلا هڪا فعل جي فرما صلاح آئون سندس فرمان پذير ۽ تنهنجي سپر جا صلاح
 تنهنجو قاسم نئون ڌن ڀرڻ اي منهنجا آقا حسين
 بعد ڀائي جي تون ڏاڏي جي ڀڄا ڇاچا حسن
 مونکي اڃ تو ڳڻا مون منهنجي سعادت سڻدا مري سر تن ڪئون جدا پر آئون نه ٿيان توهن جدا
 منهنجو توسن مڙو ۽ مومن چئون صفون جدا قاسم ابن حسن آهي حسني جانندا
 واسطي الله جي مونکي م هڪ ڀائون ڀري،
 آئون ڀري نوڪئون نه ٿيندس منهنجي توري، هڪن سري،
 شاه فرمايو ابا جيڪا رضا الله جي تنهنجي شادي ٿا ڪريان پوءِ جا رضا الله جي
 تون به جي ويندين ته وٺون ڀاڄا رضا الله جي آئون اڪبر بن اچي آيا رضا الله جي
 اسين رضا نسي راضي اي منهنجا رضا راضي آيا
 قاتل و مقتول جو ر آخر خدا قاضي آيا
 قاتلن جي هڪا اسان ڀاڄا نه هئي تقصير هڪي هسي اسانجا آمتي هجا اسين آله نبي
 معويه پٽ يگه هڪا قتل اولاد علي اي هسي هانگو انجا پڙي پڙي مڏهي
 آئين به چئي نصر من الله تبع مسارن ٿيو تيار
 آيو ڪرآن جو وارو ماڳ پٺن دارالقرار
 شهر غازي شاهزادي گهوت قاسم کي امام منهن جي سيني سن لائي جو به تعظيم تمام
 اي حسن جا هوت حيدر جا جگر موي مدام عابد و اڪبر ڪئون وڌ هڪ ڀير توهن صبح و شام
 تون ادي، جي جاءِ هئين منهنجي ادي جا نور عين
 منهن ڏسي تنهنجو مڙا ماڳو حسن ٿي جو حسن
 هل حسن کي ڏس ۽ چئو آيو اجهو تنهنجو حسين هٿ جي حيدر کي چئو اڃ ڪل ٿيو تنهنجو حسن
 مصطفيٰ کي چنڊ آست ڪولي هو تنهنجو حسن آيو ڪولي سو هڪن قصون هڪو تنهنجو حسن
 اڃ و هڪن ڀائي نه پارس آه لب تشه شهيد
 هڪن تن پيلن سر جانب عرش مجيد
 هين چئي مومن جو سهرو شمش، دستار هڪين چون هڪن چاڪر گربان خلعت زرتار هڪين
 حيدر صفر جو پوئو جنگ تي تيار هڪين صاحب دلدار جو پوئو لاس تي سوار هڪين
 سيف سوره هٿ ڪري الله اڪبر چئي هليو
 قل ۽ الحمد دُعا پڻ شاه ٿي آن ٿي ٻڌيو

مشرق ميدان ۾ جڏهن ان ماءُ تاهان ڪيو طلوع آفتاب. حشر جيئن خورشيد رخشان ڪيو طلوع
تاب ۽ تارن جو مه يا تيخ پريان ڪيو طلوع مات مريخ و زحل انوار ٻڙدان ڪيو طلوع
ان شيه شمشير نور افشان جو ۽ ۽ شرح شعاع
سج چوي هي سج قياست شمس معشر هي شعاع

حمله اول ۾ ماريائين عملدار. سياه منجهن جي ملعدن تي ڪئي بهادر شهر ڪاه
في السقرو النار ڪئين ڪوفي جا ڪئي سگرو سياه شام شومن کي طرف تحت الثري ڪئين هر به راه

جيئن ئي چئين ٽڪير تين ڪمار کي ٽڪير ڪئين

جا قضا جي ڪار هئي سڀ موجب تقدير ڪئين

منجهن ماري ۽ ڪاهيو منجهن تي شهر مرد شهر نر نامرد ماري گير ڪيائين رڻ جي گيرد
چو هر لوزق کي اي هر معرڪه فرزانہ فرد هن به آب تيخ تاب آتش مقل ڪئي سرد

هي سوار اسر بلا هٿ تيخ صد برق بلا

رعد سران رک وسائي آب و آتش بر ملا

هنکي ۽ اسراياب ۽ هنکي ۽ اسديار چاهي برزو چاهي ٻڙن ۽ فرامرز الفرار
گيو هٿر گوشو ڪري نومي نرمان جو شعار طوس جو ۽ تاب هٿر گوشو و گرگين گيرودار

نوڪئون نسيه تدبير آنهي اي سبه سالار شام

ورنه هن رستم گهڻا رستم وڏا زلن جي سام

ساگ و حمزه هي بهادر ساگ و جعفر هي جوان لافني الائي علي هن نوحوان هي منهن نشان
ميدري حملا ڪري حني حيني بهلوان هي ڪيتر رڻ ڪيو هو قلم آنهو ۽ شرح ويان

ڏاڏي بدر و احمد ماري عمر و عمر کي ڪئون

هن به اي ارزق نه ڏس ڪئين شام لشڪر کي ڪئون

ارزق شامي ڏسو هي نور انور نوحوان آهي اندقه جو پونو بدقه جو نشان
دل چين جو هنجي منهن پوندو نه پوندو بگهان توڙي ڪو فرعون هئي موسيٰ عسا آتش نشان

هي مچي رب جي رضا سر ڏي نه ڏي ورهه محال

نماهي ملڪ الموت کي آنهي مقابل جي محال

پوکئون پائين تا گائي ڪئين به ظاهر منور لگ چائين آئون ناسو بهادر هي نه منهنجو نام و ننگ
نوجوانن کي جڳائي ڪئين ٻين مؤمن مان جنگ سڄو سڳن سان سونهي هي نصيحت سڻ ننگ

اي عمر و زادن سين و زاهي هي نه و زادن تون م مار

هي نه منهن مارڻ جو لائي هنجي ڏاڏي ڏي نهار

چو عمر هن نوجوان ڪيو ناس ماري لوج کي ڪنهن جي جرات نا جهلي ان مثل دريا موج کي
تون جو آهين مائل منصب اسري اوج کي طاق ڪر طاقت کي هن ذوالعزم همت زوح کي

اي زبردست جهان زور آزمائي ڪا ضرور

ورنه هن زور و زور ڪيو جڳ کي مثل نفخ صور

جڏهن عمر هين چو نه ٿيو اُنوقت ارزق لاجواب ها رٿيل جا چار پست جيڪي به ايتار شتاب
چنين وڌي پست ڪي نون نون هن شهر جي رخ جو شتاب ڪيهر قلم اُٿي ڪيو حملو به شان به تراب
نوڙي ڪيئون ڪي بي بي ني حملا تا به آخر اُن امير
ارزق شاسي جي پست ڪي ڪيو روان هوني منير

اُنڪي قلم ماري هت ڪئي اُنجي تير زهر دار سيف بهجي ڪئين غلام هو ڪڍي ڪئين اُشڪار
ايو اُڪي اهو ڪئي ڪئين اُنڪي ان پانس جو بار ڏيون ٿڪيل ٻوڙ ٻوڙ سو پڻ ني ٿڪ سر ڌڙ ڪئون ڌار
چوٿون پڻ ڪئين چار ٿڪ اُن بهلوان پنجن
شيردل غازي غنجر قلم ايسر هن

جڏهن ڏاڍو ارزق نه چارئي ٻڙ به پست ماري جوان اُٿي اُن اندوه ڪئون اونداه ٿيو مارو جهان
چين اچي قلم ڪي ڪئي عربي بهادر بهلوان تو هي چارئي شام جا ڪو ڪو ڪو ڪو اي ڪو ڪو
هيءَ ها هت نهجي و ٿي منجهي وڌي پست جي ترار
اُن گهٽا ڪو ڪو ڪو اُن هت جا ماري نالدار

شهر جو آه تون به هن شمشير جو جڪ سمجهي ساه تنهنجا پست چين ٻڙ و اچ چوڙنگ ٿيا چارئي پاه
تون به نين اُن گڏ اچي اي گير گيدي جهل جي گهاٽ هت جي هت پڻ ته ڏس پوءِ نيخ جو ساراه تاه
ڏس نه هي هت **حيدر** صفير ٿڪن پوني جو هت

هر هنتر ڪئن ٿي لڪر ٿڪن پوني جو هت
اُن پٽي گهوڙي جي ٿاڻي واڳ ڪيو حولان جنگ نيزه بازي جا هنر ڪيئون پهرين در ميدان جنگ
ڪيئون بهم ڪي بي ني حملا زور در اڀوان جنگ ٿا ڪهان قلم جي گهوڙي ڪي انهي گهمان جنگ
نيزه ارزق جي نوڪ اُٿي پئون ڪيائين گذر
شوار دهن پادو ٿيو ۽ گهوڙي ڪيو گمر

ارزق اُن گرمي ۽ نيزه ماري ويو گهوڙو ڪڍي ۽ امام حسين کي قلم جي ڪٽل معلوم ٿي
چين محمد انس ڪي هي منجهو ڪوئل وٽون وٺي ڏي نه قلم ٿي سوار ۽ ماري هي ڪافر شفي
اُن اچي گهوڙو ڏنو رڻ ڪيو قلم ٿيو سوار
۽ فلڪ ٿي چو منڪ لافي الا ذوالفقار

انهن ارزق آيو ۽ ٿيا هر دو باهر هر نبرد هڪ ساعت ڪيائون ڪي سين دوستي دستبرد
اُن ۽ قلم اُنڪي چو اي شام جي ميدان جا مرد تنگ نازي جو چئي هاڻي گير ٿين رڻ جي گرد
اُن جو سر هٿ ۽ گردن ۽ رسي نيزي جو سر
پنهر سوار ۽ گهوڙي جي پئون ڪئين گذر

ارزق شاسي ڪئي شهزادو آيو طرف شاه شاه سيني مين ميلاني ڪئي نوازش جي نگاه
چاين نو ورتا ونا هٿ وٽون پوني خيم گاه ڪر وداع آخري ها اهليت بي پناه
اي پناه بي پناهان هسي وداع آخري
پوءِ سر نيزي ۽ قز پين ملعت رت پيري

آيو قلم خيمي ۽ خوشحال ٿيا اهل حرم گرد سر مدفو هڪري چئون واه قادر جا هڪرم
وارثن بجا سر سلامت جن تي شرمن جو شرم گهرويو قتل و قتل اي هالن ٻلا رک تون ڀرم

سڀ فرسي سهره جوي. هي سر سلامت اي خدا
منهن چمي چئي ماءُ اي پٽ تنهنجي واهر مصطفيٰ

فاني سر ان چو ئي گل ڳوڙها وهائي سرخ رنگ اي نبي زادهون ولي الله جو ناموس و رنگ
آئين ٿا چئو آئون آيو گهر پرهنجو گهر ميدان جنگ ڏيو رما رخصت وڃا رڻ تيغ مارهان پيد رنگ

منهنجو سر چاچي نئون مدفو سر جو ساڻي جافدا
قز به قز ڪڏ سچ ۽ سنگت هيت ۽ هٿ سڀ ڪڏ مڏا

چئي امان کي اي امان هان کير بخش جي ڪا ڳالهه جو گهرو تقدير ٿيو تدبير بخش جي ڪا ڳالهه
سڀ ڪي چئي ساڻن سندم نصير بخش جي ڪا ڳالهه عابدين کي چئي گلي زنجير بخش جي ڪا ڳالهه

صاحبو ڀرندو خدا کي اسين هلياسين الوداع
آئين وٽو عاهد سين اسين هڪريل وسائين الوداع

چئي امان مون کير بخشو منهنجا جاني الوداع سڀ چوي مون بخشو اي اڪبر جاناڻي الوداع
چئي وٺي ڪا ڏهني وڃ پنهنجي نڻائي الوداع ٿيا رنانه ڏينهن ڪاڻن عمر فاني الوداع

اي محمد جي ڏک جا ماءُ قاسم الوداع
آه نڙ ورتا وٺا نوسهه قاسم الوداع

آه قاسم الوداع ڪڏني سر پٽا اهل حرم شاه نؤورنا وداع ڪڏني سر پٽا اهل حرم
ڪاڇ گهر مرئي منهن ٿيا سر ڪليا اهل حرم وائي قاسم ڪيو ئي سر واريده وسا اهل حرم

صاحب الحرمين جي اهل حرم ۽ حشر نسا
آه ڪڏني مرسل ني ڪڏني آست نه اهڙا قهر ڪيا

جڏهن قاسم الوداع چئي ٿو طرف رڻ جي تيار سڀ کي منهن ڏيکاري ٿيو شوق شهادت تي سوار
خاڪو سر خيمي جي در تي اهل عصمت اشڪبار شير هٿ شمشير مارين ٿا شام لشڪر شعله وار

هي ۽ هڪف برفه ٻلا ۽ فوج خارج خار و خسي
به چندي پنهن تي ڪير اينين ڪڏني نه ڪڏني پروي غوس

صف پيادن جي به سچ ڪڏني صف سوارن جي به سچ قلب گهٽي ڪاهي ڪڏني ٽولي ڪفارن جي به سچ
چنن عمر کي نو ڪڏني نڪري بي ديارن جي به سچ رڀ ڪندو ماري وڃن تنهنجي پيارن جي به سچ

اي موياءُ ڦٽ تون ۽ نهنه وري ۽ طبرستان ڦٽ
تون نه مومن ديندار ۽ ڪفر ۽ طغيان ڦٽ

آئي ڄاڻين پڙهين ڪلهو ڪڏني ڪلهه ڏئي ڪلهه گو ڪاهه ٻلا چئو توکي هي ڪهڙي وئي
عمر ڏينهن فاني عمر ڏس هائي ٿوري يا ڪهڙي آئين رضا تي حق جي راضي جا بڻي خاصي بڻي

اي عمر مارينسي اسانجا پنج و دونه نالمدار
جي ڪي ڏاڻو هئن ته بس آخر خدا واحد تبار

چو عمر اي شاهزادا هوڻا ناهي ٿيو شهيد
پوءِ اوهان سنڌ واپس اچو ۽ ان جون جاگيرون جديد
آئين حڪمراني تحت ٻيا جو امر ڪيو آهي بيزد
ورنه هي ميدان مڪمل آهي ۽ سفير حبيب

اي جوان مردانه دين دنيا سڀني صلح و صلاح
۹ جي آئين عهدي جا طالب نا منلو حق تي نڪله

دین داور شاهزادی چو حکم دنیا آمی جا دولت دنیا فنا عقیق بحق دانم بقا
سر و عن تا بن و عن بر **محکم** حق مردم بجا حق بحق ثابت قدم حق آسین همدم دانا

اي عمر آئين حق ڏسي نون ڇو ٿو فائق فلراد

معويه بنت لبي، نو مارين پتجن جا ٻاهراد

جو ڪماندارن کي ڪاٺر مان ڪڍي ٿي تهر ٻار
تا ٻيو تهرن سن سڀ ڪهڙو ۽ مارو ۽ سوار
آه تيرانداڙ ٿيا چوگرد آت ٿا وڃ ڪڏار
سربس تهرن جي ٻر ڪهري ۽ ڪئون ٿيو ميسرغ وار

آن همانی اوج جنت عرس زهی، پرواز کجی

أَنْجُو لِمُو أَنْجَام ۝ أَنْ جِي السَّمِ الْهَازِ كَبُو

اڳ تي ان جي مؤه تي مائو اهل عصمت جو چوان
يا بيان انجي عزيرن جي ٻه هست جو چوان

هي اهو سنڌي ٻوليءَ جو ٻيو نالو آهي جنهن جي سڃاڻپ ڪرڻ ڏانهن ڪوشش ڪئي.

نصوکی بن "نابت علی" می سرزید خوانی ملی.

ڪاڇ فاسر جو جوان اي بار يا مڙي جو ماڳ

ڪڇاڇ لاسر جو چوان اي ٻار يا مرئي جو ماڳ
رات رت پھائي جيءَ ڪمڻن تيءَ صبح سنڌيءَ جو سهاڳ
صبح شاديءَ جو چوان يا سچ ساهي جو ڏهاڳ
لعل ڪي لاٿون ئي سنڌي ۽ نضاھي ڪيونيءَ راڳ

—مجبور ڪهڙو ٻلا دل ۾ اوهانڪي ڦهلائڻ آ.

هي مندو نوشه صبح ناني جي گهر مهان آه.

هي صبح مهرا ٻٽي سر سارو ميدان ۾ سر سبز مهرا وڊندا گهٽ جو گهمان ۾

مي صبح هنر ٿي ويندو روشنم رضوان سرچندا تن پرزه پرزه زخم ڪاري جان

بيون جو ويانه جي منڍي ٿيون لاهو مهر ڪي

رات پرتھون رٹ رہو ہو نبون چواہو ویر کی

هي ٿا ڪه پٽيڊ دولهه جي دل داغيءَ سان روئيءَ روئيءَ ان معرڪو جڳ تي پٽاب وٺوان
 پنهنجي اتي بهوشي تي لپڻ لڳي. سا سوز سان جان ڦريءَ هن حال بهوشي ۾ ٻي ڀڳل
 ٿا نه سا مجلس نه مندي هئي نه سا شادي ڏيکون
 گهر ۾ واري تي وڃي سڀ اهلر عصمت سر نڳون

هڪ هنهر ها سنگارن ساڻا اهليت مال و دولت لئي لعين ها لڳاها اهليت
 وارثن جا سر وڙي رڻ ۾ رڳاها اهليت ساڙي سڀ اسباب ها پٽ ۾ پٽاها اهليت
 نهي ڦٽائون هيون نه پرڏا ۾ نه ڪو درٻار هو
 هي نهي زانئون هيون هي ها گهر ويران هو

هر طرف هتي هتي ڪريءَ لڙاي تي چاڻين ۾ ٿيو ٿا نظر آيس ڪه سهر وٽ جو هو پٽ ۾ ٿيو
 ٿا ڪٿي سهر وڃي آيل ئي آت اوسان ڪيو ٿا اڳيون پٽ پٽ سهر ڦرڻ ڦار وٽ ٿيڻ ڏکيو
 ٿا وجهي سر خاڪه خاتون لاهي ئي لپڻ لڳي
 ان اسان جي آه هڪ ۾ گهر جي ڪاٿي وهي

پنهنجي پٽي پائين تي پاڪر پائي، پٽ کي پاران ساڻا ڪي مدعو ڪري حدم تي ان دلدار سان
 ٿا اڳيون آيس نظر هڪ ٻي حال، زار سان سر پٽي، سٺو ڪڍي ٿي گهر جي ڪوڪار سان
 لعل جي لاشي تي جنهن دم جيءَ تي ڪيڻين پنهنجو لدا
 هڪ ڪٿي هر هر وقتن تي خدا جا واسطا

هي ئي احوال انجو ڪهوت جي گهايل اسان چاڻين سچ چو نون اي ٻي ڪهه آهين سهر پان
 آئون آهيان هن نول خوشه جي مادر مهران منهنجي هن مظلوم لئي جا دل سڙي ٿي سوز سان
 ظاهر آهرا جي پوني جي محبت توکي آه
 ڀڳل خيالنا ٻي جي الفت توکي آه

ٿا ڪري لائي لڳي تنهن سان رڻي رت زار زار چئن اسان آئون ۾ چوان دوزن جي ماري دلنگار
 ٿا ڪه جنهن خيالنا خاتون جو ٿيو آشهار آئون اها مظلوم آهيان مصطفيٰ جي بادگار
 ڪيئن گهرين ڪنهنڪي چوان آئون شاهزادي اي شهر
 آئون حسن جي ماءُ ۾ قلم جي ڏاڏي اي شهر

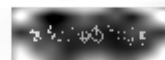
جڏ پٽو خيالنا جو لسان ان نالاهه آه ٿا ڪه ڪيري پرين پٽي ڪيئن درد دل ڪئون داد آه
 چاڻين اي لوهه نهي من منهنجي هي لڙداد آه. هي جا هن اولاد جي مونکي عطا اسداد آه
 منهنجي پٽ جو صدف و تنهنجو سڀني ماريان ٿي آئون
 سڀ چانڊ جي ڪاٿي تو درون ڦاربان ٿي آئون

مون ڳولي وانه جو هن لئي سڀاهون ڪهڙي، مون تهن جي سرتي تي سهر وٽاهون ڪهڙي
 مون نه منهنجي لعل کي ٿي مگر لاهون ڪهڙي، مون نه هن کي سچ سالي ٿي سڀاهون هن ڪهڙي
 ها هي ۾ ٿا گهر ٿو منهنجي پٽي، نهي ها پٽي
 هن وٺي جي وانه منهن ڪهڙي رخا رب جي ڏکي

پر امان هن امر ۽ رڪ معاف مونکي ڏي رضا آئون وصيت پنهنجي ٻائي جي ته آئيندس ٻڌا
 توڙي منڍي لاهو توڙي سر ٻڌا سر سيرا آئون صبح چاچي اڳئون سرکي هڪندس پنهنجي لدا
 آئون صبح چاچي اڳئون ٿيندس شهادت شريف
 هي مندر منڍي پريا هٿڙا ۽ چاچي جو رڪاب
 آئون جڏهن ٿيو هوس پٽم ان عالم اسڪان ۽ ٽي نياڻس چاچي پنهنجي دست ۽ دامن ۽
 هو صبح ٽي هڪلو مظلوم هن ميدان ۽ آئون لڪاپان سرکي هڪڻ هن خاندان ويران
 سر جهلڻ شمشير جو ٿيل وڏوئي بار آه
 هي صبح سر منهنجو ۽ چاچي جو منهنجي نهار آه
 هئي اها هي گنگو تا صبح جو تارو چڙهو ٻڙهي ناز صبح سرور هين مڏي سوني کي چو
 هي جي منهنجي سامهون ٿيا آبر اعلا جا ٿيو پر لفظ منهنجي ٽي سر جي آهي هنکي جستجو
 مدعا مونسن اٿن ائين ٿيو ٿا مونسن ٿي مارجو
 هڪڙي مون سر وسطي سڀ قل هو ٿا هڪارجو
 اي عزيزو منهنجا جي هونءِ رڪو منهنجي رضا آئين وڃو مونکي ٻڌي آئون راضي ۽ منهنجو خدا
 ناني سر سرور اڳئون هڪيو عرض ان اهل وڻا لسن هڏنه هرگز نه ٿيندا تنهنجي قلمن ڪئون ڄا
 جيئن دم آهي لسانجو دست ۽ دامن سندن
 درس دامن مصطفيٰ جي آبر هيت دامن سندن
 ان جي حق ۽ چئي دُعا ان بادشاهه هڪريلا جڏ ٻڙهي گهوڙي تي آيو گهوٽ قاسم هڪد خدا
 چائين آئون قربان ٿيان اي منهنجا چاچا مبتلا مونکي هڪر ارشاد نا پهرين مٿن آئون ٿيان لدا
 هي سعادت پهرين اولاد حسن نسي هڪر به حال
 پنهنجي هن ٻانڌي کي هي منصب نوازي هڪر نهال
 شاه جو مونکي ادي جي هڪ وصيت باد آه توکي رخصت رڻ جي ڏيان پوءِ منهنجي سر پيدا آه
 پاڻ جي منهنجي پلو آج توهون گهر آباد آه لعل گل منڍي لڳئي پر من سندن ناشاد آه
 سر سندن هرا پٺي توکي منجا ميدان ۽
 هڪڻ ادي کي سهن ڏيکارين روشن رضوان ۽
 اي منهنجا منار قاسم هي نه ٿيندي مون هئا تنهنجا تا آه اڃا هٿ پير منڍي ۽ رتا
 سر هن منڍي جي هٿن سان ۽ هل مونسن بيٺا مونسن هل هرل خيمي ڏي اي قاسم هڪد خدا
 توڙي هن دم ٺاهي حاضر آي آيا ٻيو سندن
 سر هڪڻ تو سر تي هي سهرو پٺي چاچو سندن
 پنهنجي هٿ ۽ هٿ وٺي ان نوشهه ناشاد جو شاه خيمي ۽ اچي هڪڻوم و زينب کي چيو
 آڃ ادي جي خاص خلعت هنکي پهرائي ڏرجو ۽ به هنجي سر تي سهرو ويانهن جو اٿي پٺو
 جا اوچائي هئي سراد ۽ دل ۽ جو ارمان آه
 ما ٽي وٺجو جو هي گهر هڪا گهوڙي مهان آه

جڏهن بهرائي سر تي گهوت جي سهرو پٽڙو شاه ڪٿون رغبت وٺي خوشدل طرف ڇهي هليو
جان وهي سنڌ تي ويٺورن پٽائين هل ٿيو تڏهني پنهنجي وٺيءَ کي هٽرح خولن ٿي چيو
هان رغبت قبول راضي ٿي رهاڻي راه آئين
پنهجو حق بخشو اي پيئي مونکي لڳا الله آئين
ان وٺيءَ پنهنجي وٺيءَ کي هن طرح چور وٺي زار پنهنجو حق مون توکي بخشيو پيئي پنهنجا انگار
تنهنجي خدمت تي هڪڙي، هڪمعرض هي ابدوار هن نصيبن جي ڏکيءَ کي هڪا نشاني ڏني هڪا
آخر ان غم ۾ هو سو دولهه ڏڪارو هائي هائي
آئين انکي نشاني ڏني سڌاريو هائي هائي
گل ڌري شادي جي خلعت سر تي سهرو ويانه جو ڦاٽي ان چاچي جي چاچي ۽ جگر برزه ٿيو
سر چي چاچي هن لائي شاه شهزادي کي چو منهنجي پلي ۾ اچي ويه اي ٿول ٿول ٿورو
هن وڳي ڪنهن سڀن ورهه منهن طرف ميدان ۾ هڪ
اڃ ادي، مهجي، جو گهر تون گهوت هين ويران هڪ
جڏهن لکي رات رڻ هڪو شاه رحمت ڏني رضا پاڻ پڻ هيراه ٿي هڪي قدم رڻ ڏي هليا
جهن گهڙي قلم قدم ان قتل جي رڻ ۾ رکيا سعد جي پٽ سڀن هڪگر هن طرح ٻولن لڳا
يو اچي آخسر محمد جو قدم درميان ۾
شهر حق حيدر جو پوڙو آيو اڃ ميان ۾
سامهان تنهنجي غلامن جي نه اڳهين ٿيا آئين هان هير سامهان لڳن تنهنجي هڪين ٿيون اي لئين
هي ته منهن پنهنجا نه ٿا ٺهين اڳيون سولن هڪن هي برارن تي ٿا ٺٽ گهڙا گهمائن پالين
اي لئين آئين آئين ٿيون هڪين سڀن مو ٿي سامهان
واه هڪين ٿيون مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ سڀن سامهان
هتي اچان هي گنگو تا گرم جولان ٿيو جوان هڪڙي حمل سان هڪيرائين ٺاهڪارن جون نشان
سعد جي پٽ کي ٿي سجهائي هڪيو باري بيان هڪر خدا جو خوف اي ناڪس نبي ڏي ڏس نشان
اي گڏيل اڃ تنهنجو گهڙو هن گهڙي سرباب آه
اڃ ڪٿون آله مصطفيٰ پائي پنهان پستاب آه
جهن جي پائي جو خدا هڪيو سائي هڪو خطاب ان نبي ڏانن کي ترسانن برائي، جامر آب
جهن جي خاطر خلد ۾ جاري ٿيو جوزاب و شراب ان وٺيءَ کي ڏهن ٿو تون انوقت پائي جو جواب
هي آهو آهي جو پيو سر لهر دريا حسين
آهي آخر مالڪر دنيا ۾ ما نبيها حسين
ان اچان انهن ٿي هڪيو هن قاتلن سڀن هي ڪلام تا ٿوري جوڳير آها شهر جي افواج شام
لوڪنيزي جي جنهن دم ڪم ڪهر جو هڪو تمام چوڪري گهڙي ٿو ٺهرو سڀن هڪري، وٺي، امام
يا نسين ٿو وات منهنجي آه اي چاچا امام
آئون هليو جنت ۾ تون پي آه چاچا السلام

هي صفا سرور سڻي جڏ ڪاهي گهوڙو رڻ هليو جان ڏسي اُن نوجوان کي پتڪ و پَرزا ئي هو
 تڏ لهي گهوڙي تنون گهايل لائي ڇاتي تي لڳيو چئين ئي اي نوشه نول هي ڪهڙو مونسين ٺهريو
 مونهنون اڳئين ئي آيا سردوس و تنهنجي پرات
 سان هلڻو هئين ته هل هوند مونسين اي والافات
 آخر اُن لاشي کي ڇاني لائي ڇاچي ڇاه سان چئين ائين وڌي وصيت پنهنجي پانا جي نڌان
 جيئن ئي ڪيو دولهه جي دڳهن درد ڪئون آه وغان تنهن ئي اُن جي ماءُ پنهنجو منهن وڌي، ڪيو خون نشان
 ڪئين ڪريهان هي سڀ ڪهايت صبر ڪر ثابت علي
 ناهي ڪنهن کي تاب و طاقت صبر ڪر ثابت علي

ڪربلا رڻ ۾ قضا جڏ موت جي بازار ڪئي

ڪربلا رڻ ۾ قضا جڏ موت جي بازار ڪئي جنس تيج و تير و خنجر اُتي اُت انبار ڪئي
 پوتراين اُن خبرداري تي پنهنجي وار ڪئي مرتضيٰ مرزند اُن سودي جي سڌ بڻهار ڪئي
 شاه جي واپار جي مڻجو حقيقت شاه شاه
 قار خنجر جي گڏائين ڏئي سر جي دولت شاه شاه
 چئي علي اڪبر ڪه آئون پڻ هي خبرداري ڪندس نيخ جوهر دار تي سر ٺاهي سڌ ساري ڪندس
 تاسر نوشه چوي آئون ڪاڇ ٺاري ڪندس بهجي منڊي معرڪي رڻ نهر رسجاري ڪندس
 اُڪ اصغر ئي تون ارهن ڌر هي نشهجي نزار
 چچ به سڀ گهوڙا ڪڍائي شام ڌي ٿيندي تيار
 شاه ٻارو ڇا چوَن آئون ڪربلا جو واقعو ڪربلا مظلوم شاه مڻلا جو واقعو
 فتلحام عزت خيرالوري جو واقعو قد و ناراج عيال مرتضيٰ جو واقعو
 سر ويڻا نيزي چوڻها قل ٻنهن نبي پدما رهيا
 سر ڪليا ناموس ٿيندي شام ڌي رڻدا هليا
 آه ٻارو جڏ حسين آيو به ميدان بلا ٿيو پيا پان بلائي هر بلا جو مڻلا
 شاه چو هن پتڪ جو آهي شاه دشت ڪربلا ٿيندو هت منڪ الدماي عزت خيرالوري
 اُڪ وهاريو پيار لاهيو اوليو سنڀري وهو
 هي سفر هوسين ته ائين هت ٿيندو جيڪي حق لکيو
 هيت اسانجي سر نوشت هي آهي از روز ازل جو اسانکي هيت رسي سو آهي معامه اجل
 هت اسانجو ٿيندو قطع رشتو طسولر اهل هيت لين سڀ قل ٿيندا هي اسان مڻان محل
 شاه هيت ٿيندو اسانتي موت مارو دوستان
 اُن قضا تي ري رها هو ناهي چارو دوستان

هت اسانجا سر به وڃا ٿيندا نيزن تي سوار هت اسانجا رڻ ۾ رگندا پيدن سِرَ قز ڪئون ڌار
هت اسانجا سر قزڻ کي -اري، رڻنا زار زار هت اسانجا قز سرن ري، رت ۾ رگندا خاکگار

سر اسانجا شام ويٺا شامون جڏ ايندا وري

نڌ هي قز ٻن دمن ٿيندا هي ۽ خبر آهي ڪنري

هت نبي ناموس بي وارث ٿي رت رڻنا مدام ۽ علي اولاد ٿيدي ٿي ۽ ويندو سوئي، شام
هت محرم -رمڻهن پتي چوندا ڪه هي ڪوڙي قيام آه اسين نامحرمن سڻهن درٻار رسوا ٿي عام

ٻا زمين ڦاٽي نه ٿيون زير زمين پوره پناه

ٻا اسان سر ٻن اهل کي امر فرما ٻا الله

هين چئي ڪئون امر حما ڪوڙيو اي خامان حق تابع نظير ٿيو فرمان ٻر فرمان حق
حق اوهان کي داد ڏيندو ڏسو جڏ ڊهوان حق هاڻ ضرور شڪر واجب اي رضا خواهان حق

حق اوهان بي راني ٿيندو جي اوهين صابر بنا

اجر ان صبرن مو -خندو آئين جي سر صدفو ڪندا

هي ۽ خبر ڪوئي رسي معلوم ڪئي اس -ياد چائين ڪمي جوهرن پيو دام ۾ حسب المراد
ڪولي سڀ ڪوئي جا ڪنوها ۽ رڻسار پلا چائين اي نام آوارن عصر ٻا صدق و سداد

ڪو ڪندو هت حين اسر علي جي جنگ تي

اڻ تي جو منصب گهري، هر سر مراد دل ولي

نڌ ڪنجهو ڪنهن ڪين ۽ سڀ سر ٻرو ٿا لاجواب ڪنهن ڪون هرگز ڪونه ٿو انجهو جواب ٻا صواب
تي لگان نڪرار ڪيو سڀني سن ان اهل عذاب ڪنهن نه ڪنهن مرات به جگر عترت عالي جناب

آه آلد مصطفي -هو فعل آهي محبت ڪار

رنج پيغمبر عذاب حشر قهر ڪردگار

نڌ ڪجهري ٻاهري سڀني کي رخصت ڪئي لعين ۽ عمر بن سعد کي خلوت ڏاڍوا هلر ڪين
چائين توکي ري، ۽ طرستان تي مون ڪيو ميس ڏکهي خيانت ۽ سر صغ تبخ و اسب و زرجي زين

اڻ سوا نقدي خسار سو اسر ٻن پنجه هرار

تي روانو ملڪ ڏي ڪر ڪاسراسي ڪاگار

امر ڪيڻن فرمان لکجي ٿي *عمر نالي رقم خامت و شمشير و سڀ واء ڊيار و درم
ٿيو *عمر دل شاد ۽ چين واه قادر جوڙيا ڪم نڌ ڏسي خوشحال جو ايسر زياد اهل ستم

اي *عمر توکي هي منصب ڪوڙي شرط آهي حصول

جي پندڻن بهرين ڪم هر قتل اولاد رسول

* عمر بن سعد پڙهي لشڪر جو سڀ سالار.

دس حسين ابن علي کي ٿيو ۽ گوت جو حيال سو منهنئون ڪاهي آيو تا وٺي هي ملڪ و مان
 ۽ هي ملڪ و مال ٿي جنگ و جدل سر ڪمال ٿي سڀ سالار لشڪر ڪربلا وٽون ڪر قاتل
 آنجو سر آئين وڏي تا تنهنجي سرداري بجا

تنهنجو منصب مٿل ۽ حڪم ۽ پاداري بجا

نڌ ٻڌي هي حڪم مٿل مار ٿيو پر پوڄ و تاب چائين هي سر عظيم و ڪار زشت و نامواب
 قتل آل مصطفيٰ عباد حق آبدي عذاب خوار ٿي دنيا و عني حسرت روز حساب
 آستي ڪيئن پنهنجي پيغمبر جي عزت کي ڪنهن
 جي مٿا ڪن اهڙا حڪم سي پاڻ بهي آخر مشن

مونکي رخصت ٿي وڃان گهر ۽ ڪريبان ڪا مشورت گهرو بهي پنهنجن پٽن کڻون پڻ وڃان اي مصلحت
 دين دنيا تي مٿن ڦهلائ ڪنهن منفعت دولت فاني جي آخر ڪهڙي قدر و منزلت
 نوڙي عمر نوح هي آخر فنا آخر فنا
 گنج ڦارون هي ته ڇا دنيا هم رنج و غنا

ان چيو وڌون آءٌ گهرو وڌندي وڌائي ڪريبان جا صلاح ڪار بهتر سمجهي آءٌ سا ڪر عيان
 جي بهي فرمان ته ٿي فرمان رواني ڪلبران ورنه جيڪي ٿيئي عطا سو واري ڏي ۽ ٿي روان
 هت نه ڪو جبر ۽ نه ڪو اڪراه تنهنجو اختيار
 جي گهرين دنيا ته هي دنيا اٿي اي اختيار

جي گهرين دنيا ته هي دنيا جي دولت ٿي حصول ۽ جي گهرجن دين تا وٽون فقر فاقو ڪر قبول
 دين دولت حشر ۽ ملڪه جڏهن ٿي حق وصول هي اجهات بقدر حاصل آنجو وعدو ڪو قبول
 جي تون هين مرد ساهي تا مزا ڪر جان ڪي جين
 سر ڪٿون بهرحال ۽ آهري ڪهه دنيا ڪنهن جو دين

نڌ ٻڌي خلعت ٻڌي نيل مرصع سر ڪم ٿيو سوار اسب باز زين لجام و زين زر
 دي، ولايت جي ريلت جي رقم سر تاج سر ۽ خزاني نقد جا پٽڙا ڪٿائي آيو گهر
 هي سر افرازي ٿي سڀا ڪنهن مبارڪباد چئي
 هين اچي پنهنجن پٽن سين ڪئي حقيقت حال جي

ها پٽل جا پٽ به پٽي باشوڪت و شان جلي ڪهڙي جو ناڪه منقش ٿي ننڍي جو نالو علي
 جنون ٻلي آئين بابا واه بخش جا ملي ڇو سر افرازي جي صورت ڪر حقيقت منجلي
 هي رقم ڪهڙي ۽ خلعت ڪهڙي ۽ هي مال ڇا
 هي سر افرازي سبب ڪهڙو ۽ هي اقبال ڇا

چنين ڪم هي دي، جي ريلت جي رقم ٿي منهنجي نام هي سر افرازي جي خلعت پڻ به تعظيم تمام
 هي مرصع تيج و زر زين اسير خوشخرام هي خزانو نقد بهر خرچ فوج خاص و عام
 هر هي نڌ حاصل ڪم بهرين قتل ٿي آل نبي
 ڪربلا ۽ مارجين بيلون اولاد ملي

نه ڏلهي پست چو نهاري، بي ڏڏي اي بابا هي ڇا تون سڏائين اتي آنجو هي امت جا اجهي
 هي خدا و مصطفي و مرتضي جا لڏا هجو دعوي دار داور هجو داود مصطفي
 هان تان آسڻ وڙهن هتي هتي م ڪڇ اهڙو ستر
 هي مسلمانن نه پر بل ڪافرن جو پڻ نه ڪم
 هان تان اهڙي ڪرين اهڙي نه ڪن مردانه دين ڪافرن پڻ هي نه ڪم هي ڪم نه ڪن ڪنانه دين
 هي دو عالم جا ڦٽي سڀتون ڀلا شاهانه دين دين دنيا تي م ڪم ره حق تي حقارانه دين
 دين دولت سڀ ڪا دولت دولت دنيا فنا
 دين ري، دنيا به حاصل ناهي بل رنج و عنا
 گهري هي دنيا ڪه جهن و دين و دنيا تي زوال گهري هو هي گهرو و خلت گهري هي زرقيت هي مال
 گهري هي ري جي رهاست گهري هو طرستان محال گهر و ويڻو گهر خدا ناسپ ڪن بهشي ٿين نهال
 هي حسن ابن علي سين ڪيم وڙه پيڻ م ٿي
 دين ري دنيا نه منڍني ڪن ني پڻ ڪن م ٿي
 هي خدا جو نور شاهه ابيا جو نور عر فاطمه جو نور شاهه اوليا جو نور عر
 هي حسن جو نور بازو مجتبي جو نور عر هي شاه دنيا و دين آلد عبا جو نور عر
 هن جي منهن و ڏرس نه سڀ نور الله جلوه گر
 هن ڪنن روشن عرش و ڪري حق جو هي شمس و قمر
 هن کي پنجهر تي ٻالو پنهي سڀ تي خدا فاطمه جو نور مرتضي جو دلرا
 هي نبي جو لڏو هن نئون نبي ڪيو ڪا هي شاه اهل زمان هي زينت عرش عتلا
 جي خدا گهرجي نه وئون آهي رافت ڪر قبول
 هن رسالت و خدا جسونود و راضي رسول
 هي خدا هو صاحب المراج جي مولي سوار هينجي سر دستار مرسل صدر صاحب تاجدار
 هي مثال هي سرور دين هي سر م ڪڇ ٿڌن ڌار هي م ڪڇ هن ٿڌ کي سروري، خاڪو خون ڇاڪا
 هجي سر کي آهي سبحان الله تي آري جو شان
 سو م ڪڇ ٿڌ ڪنن جڏا ڪڇ م پر نوڪر سان
 هي اٿي نور ابن صاحب بهشتي بادشاه سو م ڪڇ ٻائي پايو هجي آج نور الله
 هن ڪنن عالم جي شفاعت هن جو اصغرمان جاء هو مثال ٻائي گهري، تون سر مارين بيگناه
 هي م ٻائي کي ڪاڇ هن و ڪونر جي اميد
 نا اميد آنکي م ڪڇ رک ان و محشر جي اميد
 هينجو ثاني ناه ڪو هي بي نظير و بي مثال هي جو سڀ ڪنن بي مثال و صاحب فضل و ڪمال
 هجو قاسم ٻائيو پير شرف يوسف جمال هجو پست اڪبر علي شڪله نبي حيدر خصال
 هجي هڪ هڪ اڪبر و اصغر کي چو روي خداڪ
 هي سڀئي نور علي نور آهو عاشق رب خداڪ

۲. هنجي ناسم جو م ۲۳ سرڪر م نسري، تي سوار
هنجي، اڪبر جو م ۲۴ سرڪر م معشر آشڪار

هجي امنر کي د ميرن نه چي هائي دي بلدي

روح، پخبر م ربح نوزي راضي نسي يزد

هي ائشي دريائي رحمت سو مڙ دريا نئون آثار
جي ڪنڊ بخت ٿين تان وٺون مٿس سر پهچو وار
هجو عباس آهي خضر آل سو پياسو مڙ مار
هي سليمان خداڻي ديو هن دعو ۾ ڀار

هن سان دعوت ڪام ڪر هي ٻاڻ دعوت جو ڌڻي

هن ڪڏهن بيعت ڪجھ ڪنهن ۾ ٻارن بيعت جو ڏئي

هن جي بيمت بيمت حق هي اولوالامر زمان
هي نه ڪو بيمت ڪندو ئي نهيندو ناهي ناکسان

هن جي دعوت، دين دعوت فرض هر جملہ جهان
حواء ناکس ڪن ڪن ناهي خوله طاهر ڪن زهان

پنهجو سر جي ڏي ته ڏي هر هو سلاسي ڪين ٿي

سابع حق: تاہم اس پر مرامی مکتبہ کی

هي نالوئي پٽ جي نصيب مستحق شادي او بھرا
هن ته ذہني عيبتون دل مھجي گھاڻي دلريا

سھر وڌي پٽ ڏي ڪري چاين ڪم تون پڻ چؤتم ڪا
ڪو دلا سوکي هئتي ناڙي ۾ خاطر ڪر بنجا

وزنه هسی خلعت و اسب و تیغ و زر واری نهان

ٻنھو سر ٻن ڏٺاڻ وڃي يا ٻنھجي گھر ويهي رھان

نڌ وڌي پئڻ جو آها ڪي نڌي چوسپ درست
هو به روز حشر حاصل جي لکيو روز نخست

هو حي مولا ذي نه ملندي هي ملي ما عكر چا

جیسا کہ قسمت تھی مگر وہ انکوں زیادہ بھی مر گئے۔

ٻڌ ٻڌي ڄاڻين اسين مرد سڀاهي سرموش
محرڪ ميدان ۾ منجه ڪر جوش و خروش
رزق خاطر سرموشي آهي ڪار اهل جوش
بع ماري تخت وٽ ڪر خصم کي حلقه جوش

اي حفص تون وٽ رقم ٽي. ڊي. رهاست ڏي روان

مسی * عمر * کربلا مسی نبی * قتل مران

٢٢٠
٢٢١
٢٢٢
٢٢٣
٢٢٤
٢٢٥
٢٢٦
٢٢٧
٢٢٨
٢٢٩
٢٣٠
٢٣١
٢٣٢
٢٣٣
٢٣٤
٢٣٥
٢٣٦
٢٣٧
٢٣٨
٢٣٩
٢٤٠
٢٤١
٢٤٢
٢٤٣
٢٤٤
٢٤٥
٢٤٦
٢٤٧
٢٤٨
٢٤٩
٢٥٠
٢٥١
٢٥٢
٢٥٣
٢٥٤
٢٥٥
٢٥٦
٢٥٧
٢٥٨
٢٥٩
٢٦٠
٢٦١
٢٦٢
٢٦٣
٢٦٤
٢٦٥
٢٦٦
٢٦٧
٢٦٨
٢٦٩
٢٧٠
٢٧١
٢٧٢
٢٧٣
٢٧٤
٢٧٥
٢٧٦
٢٧٧
٢٧٨
٢٧٩
٢٨٠
٢٨١
٢٨٢
٢٨٣
٢٨٤
٢٨٥
٢٨٦
٢٨٧
٢٨٨
٢٨٩
٢٩٠
٢٩١
٢٩٢
٢٩٣
٢٩٤
٢٩٥
٢٩٦
٢٩٧
٢٩٨
٢٩٩
٣٠٠
٣٠١
٣٠٢
٣٠٣
٣٠٤
٣٠٥
٣٠٦
٣٠٧
٣٠٨
٣٠٩
٣١٠
٣١١
٣١٢
٣١٣
٣١٤
٣١٥
٣١٦
٣١٧
٣١٨
٣١٩
٣٢٠
٣٢١
٣٢٢
٣٢٣
٣٢٤
٣٢٥
٣٢٦
٣٢٧
٣٢٨
٣٢٩
٣٣٠
٣٣١
٣٣٢
٣٣٣
٣٣٤
٣٣٥
٣٣٦
٣٣٧
٣٣٨
٣٣٩
٣٤٠
٣٤١
٣٤٢
٣٤٣
٣٤٤
٣٤٥
٣٤٦
٣٤٧
٣٤٨
٣٤٩
٣٥٠
٣٥١
٣٥٢
٣٥٣
٣٥٤
٣٥٥
٣٥٦
٣٥٧
٣٥٨
٣٥٩
٣٦٠
٣٦١
٣٦٢
٣٦٣
٣٦٤
٣٦٥
٣٦٦
٣٦٧
٣٦٨
٣٦٩
٣٧٠
٣٧١
٣٧٢
٣٧٣
٣٧٤
٣٧٥
٣٧٦
٣٧٧
٣٧٨
٣٧٩
٣٨٠
٣٨١
٣٨٢
٣٨٣
٣٨٤
٣٨٥
٣٨٦
٣٨٧
٣٨٨
٣٨٩
٣٩٠
٣٩١
٣٩٢
٣٩٣
٣٩٤
٣٩٥
٣٩٦
٣٩٧
٣٩٨
٣٩٩
٤٠٠
٤٠١
٤٠٢
٤٠٣
٤٠٤
٤٠٥
٤٠٦
٤٠٧
٤٠٨
٤٠٩
٤١٠
٤١١
٤١٢
٤١٣
٤١٤
٤١٥
٤١٦
٤١٧
٤١٨
٤١٩
٤٢٠
٤٢١
٤٢٢
٤٢٣
٤٢٤
٤٢٥
٤٢٦
٤٢٧
٤٢٨
٤٢٩
٤٣٠
٤٣١
٤٣٢
٤٣٣
٤٣٤
٤٣٥
٤٣٦
٤٣٧
٤٣٨
٤٣٩
٤٤٠
٤٤١
٤٤٢
٤٤٣
٤٤٤
٤٤٥
٤٤٦
٤٤٧
٤٤٨
٤٤٩
٤٥٠
٤٥١
٤٥٢
٤٥٣
٤٥٤
٤٥٥
٤٥٦
٤٥٧
٤٥٨
٤٥٩
٤٦٠
٤٦١
٤٦٢
٤٦٣
٤٦٤
٤٦٥
٤٦٦
٤٦٧
٤٦٨
٤٦٩
٤٧٠
٤٧١
٤٧٢
٤٧٣
٤٧٤
٤٧٥
٤٧٦
٤٧٧
٤٧٨
٤٧٩
٤٨٠
٤٨١
٤٨٢
٤٨٣
٤٨٤
٤٨٥
٤٨٦
٤٨٧
٤٨٨
٤٨٩
٤٩٠
٤٩١
٤٩٢
٤٩٣
٤٩٤
٤٩٥
٤٩٦
٤٩٧
٤٩٨
٤٩٩
٥٠٠
٥٠١
٥٠٢
٥٠٣
٥٠٤
٥٠٥
٥٠٦
٥٠٧
٥٠٨
٥٠٩
٥١٠
٥١١
٥١٢
٥١٣
٥١٤
٥١٥
٥١٦
٥١٧
٥١٨
٥١٩
٥٢٠
٥٢١
٥٢٢
٥٢٣
٥٢٤
٥٢٥
٥٢٦
٥٢٧
٥٢٨
٥٢٩
٥٣٠
٥٣١
٥٣٢
٥٣٣
٥٣٤
٥٣٥
٥٣٦
٥٣٧
٥٣٨
٥٣٩
٥٤٠
٥٤١
٥٤٢
٥٤٣
٥٤٤
٥٤٥
٥٤٦
٥٤٧
٥٤٨
٥٤٩
٥٥٠
٥٥١
٥٥٢
٥٥٣
٥٥٤
٥٥٥
٥٥٦
٥٥٧
٥٥٨
٥٥٩
٥٦٠
٥٦١
٥٦٢
٥٦٣
٥٦٤
٥٦٥
٥٦٦
٥٦٧
٥٦٨
٥٦٩
٥٧٠
٥٧١
٥٧٢
٥٧٣
٥٧٤
٥٧٥
٥٧٦
٥٧٧
٥٧٨
٥٧٩
٥٨٠
٥٨١
٥٨٢
٥٨٣
٥٨٤
٥٨٥
٥٨٦
٥٨٧
٥٨٨
٥٨٩
٥٩٠
٥٩١
٥٩٢
٥٩٣
٥٩٤
٥٩٥
٥٩٦
٥٩٧
٥٩٨
٥٩٩
٦٠٠
٦٠١
٦٠٢
٦٠٣
٦٠٤
٦٠٥
٦٠٦
٦٠٧
٦٠٨
٦٠٩
٦١٠
٦١١
٦١٢
٦١٣
٦١٤
٦١٥
٦١٦
٦١٧
٦١٨
٦١٩
٦٢٠
٦٢١
٦٢٢
٦٢٣
٦٢٤
٦٢٥
٦٢٦
٦٢٧
٦٢٨
٦٢٩
٦٣٠
٦٣١
٦٣٢
٦٣٣
٦٣٤
٦٣٥
٦٣٦
٦٣٧
٦٣٨
٦٣٩
٦٤٠
٦٤١
٦٤٢
٦٤٣
٦٤٤
٦٤٥
٦٤٦
٦٤٧
٦٤٨
٦٤٩
٦٥٠
٦٥١
٦٥٢
٦٥٣
٦٥٤
٦٥٥
٦٥٦
٦٥٧
٦٥٨
٦٥٩
٦٦٠
٦٦١
٦٦٢
٦٦٣
٦٦٤
٦٦٥
٦٦٦
٦٦٧
٦٦٨
٦٦٩
٦٧٠
٦٧١
٦٧٢
٦٧٣
٦٧٤
٦٧٥
٦٧٦
٦٧٧
٦٧٨
٦٧٩
٦٨٠
٦٨١
٦٨٢
٦٨٣
٦٨٤
٦٨٥
٦٨٦
٦٨٧
٦٨٨
٦٨٩
٦٩٠
٦٩١
٦٩٢
٦٩٣
٦٩٤
٦٩٥
٦٩٦
٦٩٧
٦٩٨
٦٩٩
٧٠٠
٧٠١
٧٠٢
٧٠٣
٧٠٤
٧٠٥
٧٠٦
٧٠٧
٧٠٨
٧٠٩
٧١٠
٧١١
٧١٢
٧١٣
٧١٤
٧١٥
٧١٦
٧١٧
٧١٨
٧١٩
٧٢٠
٧٢١
٧٢٢
٧٢٣
٧٢٤
٧٢٥
٧٢٦
٧٢٧
٧٢٨
٧٢٩
٧٣٠
٧٣١

آن چو آنسوں نساغ، سرمساز ارشاد امیر

اسر لسي آيان ودي دژ تئون سرر حضرت شهبير

* عمر بن سعد بيزېدي لشکر جو سپہ سالار.

ڪر بلا جي هيءَ مهم آهي *عمر ني آستوار تي مرد لشڪر جي نا ڪاهي وڃي دهن ڪري .
 صاحب سراق جي اسوار سر نيزي سوار باهه خورد و ڪلان هڻو تارا ۽ هي سر وار
 اُٿي سڀ حاضر ڪري پاهت ديهان اهليت
 ۽ ڪري مڙهي عيان جهڙي بيان اهليت
 امر ٿو ڪوئي جو لشڪر جمع ٿيو سترنهن هزار پنج هزار آن ساڻن شامين جا به سرڪش ڪيا پار
 شمر و ارزق درم جابر جعفر ۽ نسيه سار آن و ڪي سالار لشڪر ۽ ڪي سرد ڪارزار
 ئي *عمر سالار لشڪر ڪر بلا ڏي ڪاه ڪئي
 جنگ عترت جي منتهن آن ڪٽل گمراه ڪئي
 هي *عمر آيو ۽ نشت ڪر بلا و ڪيائين دٿوم بادشاهه بي سبه تي ڪيائين لشڪر جا هجوم
 ساهه ڪو بهام سرڪش ڏي ڪه اي بي شرم شوم ڪئن اساني آئين مڙي، اڃ ساهه شام و روم
 اسين مسلمانن جا ماهر حمل پاهتر چٽان
 سو اسان ٿورن جي مارڻ ڪان ڇو آندا گهٽان
 اي *عمر اسين اصل بيدل دل شڪست دٿول دل شڪست دشمن خدا جا ڪر م خوش هوڙا جهڙول
 ڪي ادب ڪر آني اسين عترت آڏو رسول جي اسانين وڙهندين نا سڀ عترت نهو جا ناقبول
 هي اسانجا خون نامي ڪين پختيد ٿي خدا
 جي خدا پائين نه خوش ٿي ڪر م هي سر ڦڙ جنا
 هي سر لولاڪ و نشت هي سر نه سرداران دين هي سر بقويم احسن جي ما شاهان دين
 هن سرن ڪي سني لاهو مصطفيٰ سلطان دين هن ڦڙن ڪي لاهو باليو مرهبي برهان دين
 هي خدا و مصطفيٰ و مرهبي جا لاڙا
 ڪر م هي سر نيزي سر هي ڦڙ م سته دشت بلا
 اي *عمر هي شاعر معشر جا پست معشر ڦڙي هڪٿون معشر ۽ ونڪو هي دين خوداور ڦڙي
 اي عمر هي ساني هڪٿون جو پست هڪٿون ڦڙي هڪٿون هڪٿون جون آسپون هي است باور ڦڙي
 هينڪي پاسو ڪيم رک هي لعل لب نشنه م مار
 هي سني ڏڙ پتو آنگهي م دريا تئون آثار
 چوه عرصي پيشي سچ آه ليڪ اڃ ايز زباد آهي حاڪم وقت جو سو شوخ طبع و پتر عناد
 جي ڪريو بعت نه بهتر پوه نه ڪوشور و فساد ورنه هي ميان مقل عرصه جنگ و جهاد
 خواهه سر نيزي، چڙهن خواهه رڻ رهن ڦڙ پندن
 سر اسان نينان ۽ ڦڙ ڪنهي قبر ڪنهي ڪفن

* عمر بن سعد، يزيدي لشڪر جو سڀ سالار.

شاه جو شڪر غنا حجت اسانجي ٿي. تمام جو نصيحت جو هو حق ڪيس ادا پر خاڪو ۽ عام
 ري رضينا بالقضا هائي نه بهتر هو ڪلام رب عادل سپني حاڪم ڪي جي بهت چا سلام
 جن نسي صاواة و سلام سي سلامي ڪنن ٿن
 خدواه رن ڦڙ بدن ۽ سر وڏي نيزي پس
 نڌ ڪري، قطع اسيد زندگي آڏ نسي سرغتر اهل جفا جا مدي اولاد علي
 موت جا ٿيا منتظر صابر بندا شاڪر ولي تشڪي ڪنن ٿي جي وڏي ۾ ٿي وڻا مٿي
 له جهن دم آڃ ڪنن ٿيا پنج طفلاندر حسين
 المعش ڪيو ٿي. لڳا ناسوس نالاندر حسين
 جڏ عذاب اڃ ڪنن ٿي سر پنهن تي مارو اهليت هاه پائي هاه پائي ڪيو پڪارو اهليت
 ۽ اکين پنهن ڪنن هر دم رت ٿي هارو اهليت رت هنجون روئي ٿي سيني کي رٿارو اهليت
 اهليت مصطفيٰ نسي هر گهڙي هني روزر حشر
 المعش هني ڪين بل هني آتش ۾ر شور و حشر
 نڌ مجاهد نسي سيل الله ٿيو صابر امام آن مجاهدن ڪر محڪم پڌي بر قلعام
 امت سرڪش جنگ عسرت خير الانام ٿيا به ميدان وها صف صاف هجوم ازدهام
 شام و ڪولي جي شريون هني نه ڪيو شرم و حيا
 پها پمدين ٿي هي دبسن درر سين وڙها
 پس ذهن مام محرم روزر جمع جنگ ٿي عسرت خير الورڙي تي دارر دنيا تگ ٿي
 امتر هي رحم بي ناسوس ۽ هي تنگ ٿي دل ڪنن جي ڏڪن ڏڪار ٿي دل تنگ ٿي
 ڪنن کي هر گر ڪونه رحم آيو هر اولاد رسول
 سرخر بسل جهن ٿي تڙيا رن پنهاندر بسل
 ها جوان قاسم جو تڙان ها جوان اڪبر جو موت هاجوان عباس ڪين ٿيو ڪين لکان اصغر جو موت
 هڙو مارو ڪڏ نه ٿيو پڪا هم لشڪر جو موت تا قيات ڪين ورسري هي شر سرور جو موت
 هن شهادت موت جو شرح و بيان آهي محال
 پرز ڪنن ٿي ٿيا شهداني بزم ذوالجلال
 آه بارو ها چوان آئون ڪريلا جو قلعام روزر قتل ڪريلا هو بدتر از روزر قيام
 بل قيات هڪڙو سج سر تي ڪندو تاهن تمام هيت گهڻان سج نيزي سر جي ڇڏ بگڙا مدام
 ڪنن ڪنن ٿي مذڪور ذڪر ڪريلا جو واقعو
 ڪريلا مظلوم شاه مبنلا جو واقعو
 آه ٿابت ڪريلا ٿي ڪريلا شير جو غلام ڪريلا جي شاه جو چني مرثيو دائر مدام
 ڪريلا زوار ٿي ڪين شاه جي دَر جو سلام آنڪي شر دارالسلام خلد ۾ ڏيندو مدام
 تنهو هر دم ورد آهي يا علي و يا حسين
 حق ڪندو معشور آنڪي يا علي و يا حسين

جڏاڪر مظلوم کي گهايل ڏسي گهوڙي

جڏاڪر مظلوم کي گهايل ڏسي گهوڙي رڻ کي ڇڏي ڇيڙي جي طرف منهن هليو موڙي
پر آه جو اڪبر کي ڦٽن پيو هو نهوڙي ۽ هٿي لکي آڻوٽ به او ويل وڇوڙي
بسائي کي ريو هڪين ڪريو وان تي فرزند
گهوڙو وري آيو به وڙيو گهوڙي جو ڇاوند
گهوڙي جي ويڙيل واڳ هڪڙيل زين جو زين پوئو ۽ زين به ٻائي تي ڀريل پنهنجن سين هن آغوش
منهن رت ڀريو پنهنجي هٿي تخت تڙده خاموش هي حال ڏسي هڪڙو شير سرور هي جگر چوئي
چئين اه ائ گهوڙا سهجي اڪبر جي جبر هڪر
هڪڙي هڪڙي مندم نور نظر مون ڏي نظر هڪر
اي گهوڙا منهنجي هٿي سهجي اڪبر جي سواري هٿي منهنجي بهادر هڪڙي طرف رڻ جي باري
تنهن رڻ وڃي مٿل ۽ قيامت هڪري هڪري هو اهلر جا کي هڪڙي رت نهر هڪڙي جاري
سو هڪڙي ڇڏي ائس اي اڪبر جا عراق
چو نه آيو وري بسائي جو فرزند فراني
تڏ گهوڙي ڏسي شاه کي هڪڙو نعره ۽ حاشڪاه ۽ مر سن اشارو هڪ هلو مونسين شهشاه
اڪبر آيو مظلوم هليو گهوڙي سڄي همراه هڪڙو ڪرشمه مٿل ۽ ڏائين پٽ پيو ناگاهه
آڻوٽ لڳي آهي هڪر ۽ جا هڪڙي
سا به سو آيو چائي وٺا خالو ساري
ات منهن هڪري خالي ڏي هڪڙي مظلوم مناجات چئين اي منهنجي الله ڇا لاڙ ٻالي مندم ذات
هڪڙي صاحب لولاڪ جي عزت سين عذاب ٿيا نهر شهادت هي شرف صاحب درجات
سڀي صاحب معراج جا سڀ صاحب معراج
هي نوري چاهيا سر صهي ظنون جا مرناج
اي منهنجي خدا هي منهنجي جاني علي اڪبر هڪڙو نبي حيدر ثاني علي اڪبر
سو جاني هليو هڪڙي هڪڙي علي اڪبر سو جاني ويو مرگه جواني علي اڪبر
هي منهنجي علي اڪبر مظلوم به ماريو
هي منهنجي نبي هڪڙي هڪڙي علي اڪبر ماريو
تنهن بعد مديني هڪري منهن چو شه مظلوم اي نانا نبي ڏيس هي نهر هڪڙي جي عمر سوم
هڪڙي شام هڪڙي جا هڪڙي مڙي هڪڙي قوم ويا منهنجي مديني جا سافر مري مظلوم
به مرسله منهنجي منهنجي اڪبر کي هڪڙي
اڪبر کي هڪڙي هڪڙي بي پر کي هڪڙي

* عمر بن سعد پڙهي لشڪر جو به مالار.

اڪبر کي شهيدن سين گڏي شاه شهيدان هڪيو عزم شهادت جو هئا خواه شهيدان
 سو شاه شهيدان هليو همراہ شهيدان ٿيو سيف کٽي هٿ سوتي، جنگاه شهيدان
 آن شير شهادت رسي سر نيزه جهلابو
 پشت صاحب معراج جي معراج هڪاهو
 "نايت علي" آن شاه شهيدان جو سلامي ۽ اڪبر و اصغر جو مدح خوان سلامي
 ۽ قاسم و عباس جي ٻن هڪيائين غلامي صدفو علي اڪبر جو ٿي هڪريل جو مقامي
 اي هڪرب و بلا سائين تون من آنجي دعا کي
 باشاه دو عالم هي صلبو ذبح گدا کي

مومنان ماه محرم آهي ماه اهليت

مومنان ماه محرم آهي ماه اهليت ٿيو شهيد آن ماه ۽ او بادشاه اهليت
 هي حسين ابن علي پٽ و شاه اهليت هڪريل ڏي هڪاهيو سرور يا شاه اهليت
 سيد اهلر جنان ٿيو طرف حنت جي روان
 سر روشن اهلر زمين رت روشن اهلر آسمان
 بادشاه دين و دنيا ٿيو چڙي ديا ديار شرب و بطحي ڏئي هي هي هليو دارالفرار
 بخت شاهي تخت، مابوت هڪيو آن شهرار بزم عشرت حلقه، ماتم ٿي بر خوردو هڪار
 جن و انسان ۽ عراره هڪوت ۽ ٿيو شورشين
 عرش و هڪري رلرلو هر سو صدا وائي حسين
 نور چشم مصطفي هڪون مڏاڏو هڪريل جسم و جان مرتضي سامين ساهو پيخطا
 هڪله گو هڪار آيت قتل هڪا آن عبا ٿو چڙي قريبي بي بير نيزي مٿي چاڙهي هبا
 صاحب معراج جي فرزند جو سر برهان
 هڪر سبحان الذي اسري بعده سر زمينان
 اڄ مذهبي مصطفي ٿو فاتح خواني هڪري اڄ نجف ٿو مرتضي ماتم منته ماني هڪري
 حضرت زهرا رشن ٿي پاڻ ٿي فاني هڪري هڪريل ۽ آني خلدون خانه ويران هڪري
 چئي وجهي سر خاڪ خاتون يا خدا فرهاد رس
 مصطفي فرهاد رس يا مرتضي فرهاد رس
 هڪاج فام جو پٽي جنت منون آني فاطمه نور عرش الله احمد جام چاني فاطمه
 رن ڏسي سڀ هڪڙم جي هڪڙ هڪڙائي فاطمه منهن ڀڙي، رت روئي سر واري وسائي فاطمه
 حشر هڪيا حورن ۽ روح القدس رضوان رت رنو
 هي بهشتين رت رنو عسان و ولدان رت رنو

هائو حورن رت رنو فردوسر اعلي رت رنو حورن مڪوئر رت رنو ۽ سوره طوبي رت رنو
 مرف وڪري رت رنو ملڪوت عذابا رت رنو مصطفي گڏ مرسلن چئي وا حسينا رت رنو
 سر پتي آدم حني چئي نوح پا طولان ٿيو
 چئي خليل آي ذبح اڪبر آئون مڻهه نريان ٿيو

مرسلن گڏ ماتي ٿي مصطفي چئي وا حسن مرثه خوانن جي حلي مرتضي چئي وا حسن
 سر پتي سمنو ڪئي خيراڻا چئي وا حسن زندگي ٿي زهر حسن المجيب چئي وا حسن
 آه عابد ناسوان پا اعليت دردناڪ

هتي شر لولاڪ عزت سر پتي ٿي سمنو چاڪ

وا حسينا چئي نبي هنج ۽ ڪري بي مر بدن وا حسينا چئي علي پرخون ٿي پتي پڪفن
 مر ٿي قاسم جي سهر وا حسينا چئي حسن ضعف ٿي زهرا ۽ دارلخلد ٿيو بيت العزن

ٿي شهادت آه فرزند رسول الله جي

عالم سر عتي طرف منهي ساري شام جي

ڪريلا قلعار جي جڏ ڇل ملون آئي غير مصطفي سڀ مرسلن گڏ پهرين ڪيا ان هنڌ حشر

نهن ٿئون ڪهاند ٿي ملهي جت ڪهائجاني جگر مصطفي جوڙيو جنازو مرتضي ڪوئي قبر

ڌڻي ڪفن ڪيون دفن آت پنهنجا سيني نيل لار

حشر ماسر ڪري سامر رڻائون زار زار

هتي شهبه مصطفي اڪبر علي ابن حسن مرتضي صورت علي اصغر حسيني نور عين

اڪبر واصر جي ماسر خواجه بدر و حنين ٿيو گهو ڪمڪن هو ارض وسا ۽ شورشين

آه مرسل چام جي عزت ٿي آت ٿهر ڪيا

هي لمر آت ٻيل هي مرند بسر ٿي وڙها

واڻي لاسر تنهنجا سهر واڻي شادي تنهنجي شاد خلعت شادي ڪفن ٿيو تاج صاحب ڪج ڪلاه

تو ٿئون لڪ سره صدقواي حسن سرور جاء اي شجاعت ۽ شهادت جي لنگ جا مهر و ماه

نسو وصيت والڙ مرحوم جي ٿي ڪيو عمل

ورن تنهنجو ممر مشق ڪفن ڏي مڪهندو اجل

آه عباسر علي بازوئي شام ڪريلا جطر طيار عزت حمزه آه عباسر

مشق سوندي ۽ کڻي ٿيو خضر آه مصطفي سالي مڪوئر جي پلسن ٿي هيو ڪفن وس وڏا

آه عباسر علي بازو ڪهائسي ٿيو شهد

شاهه بصي بازو ٿيو سو پسن ڪنو نومر بزد

آه يارو چا چوان آئون ڪريلا جو واقعو ڪريلا مظلوم شام مبتلا جو واقعو

قلعار عزت خيراڻو جو واقعو ٿي وڻسراج عباسر مصطفي جو واقعو

مر وڏا نزي چوڙها ٿي پسن تي بي دفنا رها

سر ڪليا ناسوس ٿي شام ڏي رڻدا هيا

آه زین العابدین ٿيو شام زندان ۾ لير تايءِ تقدير حق ڪيو مير هر ڪم ۾ تدبير
هي شهر لولاڪ صاحب ٿاڻي ملو سرور اهل عصمت جي آڻن جي واڳ به حاله خبر
ڪاروان سالار عترت آل جو ٿيو ڪاروان

شال رب واري وطن اِيءِ ڪرلائي ڪاروان

ڪرلا جو ڪاروان آندو مذهبي و خدا ڪئين مذهبه مير مان سڀ شرح حاله ڪرلا
مصطفيٰ اِنسا اليه الراجعون چو پر خدا نعم اجر الصابرين جنت جزا ڪوٽي عطا
انتقام آنجو عذاب ظالمن يوم القيام

رب عادل آهي داور هو عزيز ذوا انتقام

مخلصانه حضرت اظهار ٿيندا جنتي دوستان اهلبيت از رحمت حق رحمتي
آنجو دشمن دوزخي نيت لمن لائق لعنتي هو بڙهي ڪلمون قرآن تا بهر ناهي آني
آني سي جي نبي جي آل نئون هردم نثار

انجي بهت خبر به آلد نبي روز شمار

مومنان آن ماء و رحلت ڪئي مير زمان مير دين پروڙ ظهور عصر شام ڪامران
ذوالظفر فتح علي خان فتح و نصرت تو آمان رات عاشوري جي به شام شهيدان ٿيو روان
هو مختبر خاص عترت خير خواهر اهلبيت

ٿيو به ملو اهلبيت انصاف پشام اهلبيت

آه شام پسي مثل فتح علي خان نامدار زه سليمان و ڪندر تخت جمشيد اقتدار
زهر تاج و تخت و مستند منڏ ڪنور شهر بار صدر سبطاسي ڪڏي به شام شهدا ٿيو تيار
مثل مظلوم و مظلوم هو خودادار حسين

صاحب دربار دنيا و سونم ديدار حسين

ورهم آرزمن عمر ٿيو هو سنڌ ڪنور بادشاه سال چاليهن و رحلت ڪئي شهر گيتي پناه
سلطنت اڪبريه سال او صاحب سيف و سپاه سال چاليهن و ٿيو او ماء واصل به الله
هو خدا جو خاص خاصان خدا سين ٿيو وصول

هيت و هيت به حيدر و حسين در بزم رسول

يست و پيھر ملو رمضان هتي ولادت مير جي جهن و واقع ٿي شهادت شاه خبير گير جي
رات عاشوري جي رحلت تايءِ تقدير جي جهن و جنت ڏي ساري حضرت شير جي
بهادشاهي برقرار و تخت و مستند برقرار

تخت بخشي بهاء ڪسي داور هليو دارالقرار

به الله حرمت حضرت آل طيبين آنڪي ڪم مرحوم و رک تون شر دنيا و دين
هو نبي جو مجلسي هنجو علي باور متعين آت نبي ناصر سندس و والسي آنجو بهالدين
تون به ثابت ڪرلائي مرنه خوان مير جو

مصطفيٰ شافع منده تون ماني شير جو

سنيو سوني مقل جي جڏهن سبط پيمبر

سنيو سوني مقل جي جڏهن سبط پيمبر ڪئين پنهنجا جگر سان علي اڪبر و اصغر
سي سامهون سرور جي جڏهن ئي رهيا بي سر سبط پيمبر تي ڪلهيو سر هي خنجر
سا خنجر خونخوار سر شاهه دو عالم
پر پند لعين سر بين لعين چه نظلم

سردار خدا محو ثنا خالق اڪبر ۽ حمد و ثنا بعد چوان نعمت پيمبر
آف خون جگر سان ٿو لکان موت جو محضر رهي خاک ٻي جن و بشر جملہ کي ٻڪسر
آندم زلفا سر سر لولاڪ قلمر شد
سا آء و لفظن ملڪ الملڪ ٻي شد

ڪريل جو جڏهن قيد قتل شرح ٿيو ٻڪار ٿيا جن و بشر جملہ ٻي خاک ڪرزار
جن قتل ڪرايو هو ولين دين جو سردار سي ڪلمہ گو ڪفار هم نام جا اشرار
ڪر دند جفا سر ز تهن شاه مڪرم
در لرزه در آمد فلڪ سرور مقرر

جڏ آيو حسين ابن علي دشت بلا ۽ غوغاه آيو حشر جو نل ارض و سما ۽
چنون آيو لد حق جو هلي ڪرب و بلا ۽ تاري ٿي هل مين جي بجا اهل جفا ۽
سا آلد ني ڪرد عمر لئن نرينگ
با تيج و منان ڪرد زمين قتل گه تنگ

ماريو لهر دريا جي جوان شه جو برادر تنهن بعد ڪئن قتل ڪرايو علي اڪبر
بيناب عطش ڪئون ٿي رهيو هو علي اصغر قلمر ۽ ڪئي رت ۽ پندي پنهنجي ٿيو تر
سر ها هم منان رات بدن عرق بغون شد
در خيمه هيمت هم را فرق ننگون شد

بي دين عمر شاه ڪنا عزت ڪي سر به زمين ماريم ڪئون سبط پيمبر
پلوه مئن قتل ڪيو برل جو مجاور مقرر جي شجاعت ٿي دلسي خالق اڪبر
پر دند سوگي شام سر قلمر عالم
در شش جهت الملڪ شد آء و لفظن

سر سبط پيمبر جو سر ننگون قلمر ڪيو ۽ سر کي وڌي تن ڪئون هو بر نوڪر علم ڪيو
سر آلد معتد جي سون هاه ستر ڪيو ۽ طوق گلي سرور حسينا جي کي خمر ڪيو
در ماتم شجر هم مين دريدند
سر خاک جگر چاک دران دشت دريدند

عابد کي سڳين چو آڏا سڳڙي ابو ويو. عابد چو سڳين کي ابو رڻ ڏي مڏاريو
 بي دين هر پير تنهنجي ٻائي، جو جنا سڳو. اڃ ابو ٻڌي جو منده سر آڻي ساهو

اسروڙ سمر ڪرد قلم سر پيڙم را

پر نوڪر عالم ڪرد سر تاج سرم را

جنهن وقت سڳين پڙو عابد کان ابو مو. پڪس ڪري ڪريل و ابو مونکي پڙي ويو
 سر منهن کي سڳين پڙي چو هاءِ ستر ٿيو. سڀ ڪڙم سڃا جو ڪڻو گهر نه ورهيو ڪو

سمر رات بهراج و تن لهرق بهخون شد

گفتاه سنئون سڳين زمين زار زيون شد

الغرض شهنشاه نبي هي حڪيم. خدا ٿيو سر بيطر پير ز لقا تن ڪنن جنا ٿيو
 و طوق کلي عابد پڪس جي ندا ٿيو جن و بشر و حور و ملڪ حشر سڏا ٿيو

ڪردند خدا سر ز تيز پير نبوت

ٻڙدند پر لغات همگي صبر رسالت

الفصه جلدن نبي وهي حضرت جي شهادت. پي دين عمر آلد نبي نبي ڪڍي قيامت
 پڪبار ڪڍل صاف سڳو گلزار رسالت. سڳو ظلم مان تاراج ٽوڙل تاج اسامت

اي ڦٽ پر آشوب فلڪ لهرق بهخون شو

آسار قيامت شد پڪبار ننگون شو

هٿ خنجر خوني ڪري خونخوار آئي ابو. از نشته حلقوم نبي حربي نبي هلايو
 هي حضرت شير کي رڻ و هو رهاريو. سر بيطر پير جو ستان سر نبي پڙهاريو

پر نوڪر صاف رسالت سر رتبه بهراج

تن گشته پي دفن زمين ماريه محتاج

هٿ مد لڳو حضرت اطهر کي ستائن. هي تخت نبوت کي لڳو رڻ و لٽائن
 عابد کي ڪري قهر هليو شام گهٽائن. عصمت شر مظلوم جي پردس هلائڻ

بد ذات سمر قتل جگر بندر علي ڪرد

شهادت نپ شر چه پا آلد نبي ڪرد

ثابت علي زوار صفا شر جي سرم و چو مرليه سڳين جيان سوز و غم و
 معزون و قبل جي طرح دود جي دم و ڪاخذ گهي گولا ها ٿيا ثابت نبي قلم و

تفدير سر لوح و قلم قش چنن ساخت

پاڻان شهادت همگي قرب و قرب ساخت

هيءَ هيءَ نبي جي نور تي ڪيو ظلم ظالمن

هيءَ هيءَ نبي جي نور تي ڪيو ظلم ظالمن محبوب مصطفيٰ جو ڪٽو هائي ڪافرن
سي ويا ڇڏي بهادر ڏٺي ديس دشمن تن جي عزا ۾ عالم افلاڪ رت رتن

آهي عزا ۾ آنجي عزادار مصطفيٰ
ارض و فلك عزا ۾ دل انگار مرتضيٰ

سڀ جن و اٿس ارض و فلك آهي منجهه عزا ارواح اشڪبار بمب ۾ عرش ۾ ڪري
عرش خدا ۾ ماتي سردوس لاطيا جنهجا ڪٽا قرب مٿن ڪولي ڪريلا

ارواح انبيا ٿا رگن زور منجھي
پا انبياءِ محمد و پا اوليا علي

هيءَ هيءَ رنجابو روح محمد جو تن مٿن محبوب مصطفيٰ جو ڪٽي ٿهر ڪيو آهن
ناحق نبي جي نور تي ڪيا ظلم ظالمن ڪوئي ڪٽايو پر ۾ نئي دوس دشمن

ويا خارجي خراب ٿي دنيا و دين مٿون
ٿا سر وڻائي بي سر مردلو جن هٿون

جڏ آيو ڪريلا ۾ مذهبي جو مقدا پا عزت رسول بمب ۾ آل و اقربا
فرزند مصطفيٰ جو جگر جانر مرتضا سوڌي مڙي لهر تي ڪيلا ڪري هليا

اين زيار آل جو هو اصل مذهبي
ٿار تنهن ڪيا ڪولي جا لشڪر مٿن طمي

ڪولي هر ڪي ڪولي ۾ باعزت احترام خلعت ڍڪائي خوش ڪري تعظيم مان تمام
پاويده هزلو اظلم حمضي ولد حرام ڏياري مٿهائين مير تي پا لشڪر ظلام

آيو جڏهن اسير جي نزديڪ نادراد
سو پيا لعين هر نفس ايند محمد

ڪولي ملون ميري ڪافر ڪٽي ڪريلا ڏي ڪاه ٿو سامهون منگر سرور جي پا ساه
وڻو اچي مقابل ٿي روپ ۾ خيم گاه پائي جهليو پليٽ مگر شام روپاه

اول پليد آل جو پائي اچي جهليو
آن پيا لعين محمد ڪٽو مٿن مٿو

پائي جهليو پليد اچي شور اهل شام ڪيا ڪريلا ۾ لشڪر ڪولي جي اڏهام
آيسا مڙي لهر تي ڪيلا ڪري حرام لهرابو هٿن پوءِ پنهنجي عزيزن کي آت امام

پارو ڏسو هي منگر بي دين پيا
جن ڪالهه منهنجي ڪاڻ خيڏن ٿي خط لکيا

هي اڃ وڏي آساني وڙهن ٿي ٿيا نهار آيا ڪري عظمت ڪوئي به ڪارزار
ٿيا سلههان سنگر هر سو مڙي هزار ٿي رويڪار رڻ ۾ قيات جي آشڪار
مارو وڳاهه مٿل ٿيو ڪرپلا ۾ ڪوس

قادر ڪهايو هاءِ هٿون دشمن جي دوس

عالم ٿي هي واقعو عبرت پذير ٿيا هي گوشواره عرفي جو هي خالص خدا
هي صابر بلا به قضا راضي رضا هي برگزيده حق صاحبِ صوبه مصطفا

رهان مرتضا هي محمد جو نور عين

فرزند برگزيده خيرالنسا حسن

ڪون ڪهايو ڪوئي به سڀاڻ ڪرپلا مارپو مڪي جو مير مع آل و اقربا
خيبر لکيا خيبرن ڏنسي بهه پيڻا اهل حرم اسر ڪري شام ڏي هليا

ڏڙ ڪنڀن ڇڏي سڀ نيرن تي پاڙهي سر

ملڪوت ۾ قيات حورن ۾ ليا حشر

هن حادثي جي حال جو ڪهڙو ڪريان پاڻ عاهد اسر آل سين ڪوئي ڏي ٿيو روان
بيده آئن جي اڳ هو بيمار نانوان صابر ٿي هي حال ٿي ڪيو شڪر هر زمان

اهل نظار عالم ها هر طرف هزار

نيزن تي سرڪيا ٿي رت ٿي رٿائون زار

جڏ آيو اهڙي حال سان ڪوئي ۾ ڦٽلو ڪوئي ۾ ٿي قيات هو شور زلزلو
هي هي نه ڪنهن ڏلو هو ڪڏهن ههڙو حادثو دشمن ۾ دوس آندو بهام ٿي رت رڻو

يحت نه ڪئي بهادر صابر وڏيو سر

ٿيو شاهر قيات نيزي ٿي لاسور

صابر امام سر ڏنو عاصي گت جي ڪاڻ مارائي پنهنجا مير هليو رڻ ۾ سڀ رهائ
جن جي ٿي ڪئي محمد پارت گت کي پاڻ سي پارتون پلين پاڙيون به شوخي هاڻ

ڪيئن پارتون سي پاڙين جي هوندا لعنتي

هي لعنتي نه آئي هي آهن دوزخي

هي لعنتي نه آئي اعدائي انبياء هي ڪلمه گو ڪفار عدوان مرتضا
هاڻ صبر ڪري ثابت صلوات چوڻا تر اهليت حضرت پسين وهل اتي

صابر امام ڪاڻ ٿا مومن روئن مقام

ٿيندڙ جزائي جنت لردوس انتظام

شیر کی نت پيار هو هٺڪلر نبيءَ سان

شیر کی نت پيار هو هٺڪلر نبيءَ سان اکبر جهو خوش وقت سنا هو نه ڪنهن سان
صلوات پڙهي چونڊو هو نت روح علي سان ۽ رکندو هو اکبر کی سنا پنهي ته جيءَ سان
چوندو هو هڪ عاهد جو ادو روئي محمد
اکبر جيئن کٽيا رهندا ها کيوني، محمد

ڏينهن رات سندم دل ۾ سنا آهي ته ارمان نسبت ڪئي هن لعل جي شل ئي ڪنهن عنوان
تيار ڪريان ويانه جو اکبر جي آڱا ملان شادي ڪريان هن لعل جي دل منهي ئي شادان
هن منهي اکين کی ته خدا ويانه ڏيکاري
اکبر علي سر مهر نه الله ڏيکاري

هٺڪلر پير ته سندم دل جو هو پوند هي جانر محمد ولي الله جو دلبد
هن ڪڪل خدا هڪي جڏهن ڏيندو هڪو لرزند صلوات پڙهي سوسن چوندا هڪ خداوند
دنيا ۾ ته هن لعل جو هڪو نسل ئي رهندو
تصوير محمد جو سنا ڪڪل ئي رهندو

هي خيال سنا رکندو هو نت پير مظلوم وارد ٿيو جڏهن دشتربلا ۾ شهر معلوم
پدين عمر شاه کی ڀالي ڪئون هڪو محروم ڪنهن شام سکر ولي شیر جي سر قوم
هيءَ سارڻون انصار حسن ابن علي جا
لب تشنه ڪنئون دلبر دلدار ولي جا

آنوقت چو شیر وڃان آڱا سوئي، ميدان اکبر هڪو اچي عرض هڪ اي دين جا سلطان
مونکی ڏهه رضا تا مٿه اڃ آڱا به لپان قربان تڏ منهن چي اکبر جو چو شام لهرين
صدئي ئي والد مٿه، قربان نه ئي تون
تون جانر پير آهن ۽ هي جان نه ئي تون

پير چاندو ئي شیر ته رهندو نه دلاور تڏ چائين ابا هل ته هلون غمي جي اندر
آت آهي ابا تنهي پکي منهي جا خواهر هي درد يان هل ته ڪريون آئين سر سر
جھڪي به چون توکي سو حل چائج لرزند
چو اسر ئي آجو سو بجا آڃ لرزند

ويو غم ڏي اکبر کی ولي پير مظلوم ۽ وٺي هئي غمي ۽ آني حمزه ڪڪلوم
شیر جو روئي هڪ ادي چالي ئي معلوم اڃ منهي جگرويو جلي ٿو توکي هڪ معلوم
اڃ چيو منهن هڪ جو پھڪي ئي چيو آه
اکبر به سندم رن ۾ مرڻ ڏس ته هليو آه

هڪڙو ٻڌي ڇو ته ادا هڪڙي ٻلا آه هن ڳالهه جي اڄ هر تي مندر هڪڙي ڄا آه
 اڪبر جو ڪل هڪڙي هڪڙل هڪڙو روا آه هي اڪبر هڪڙو جو هڪڙل سدا آه
 آه هڪڙن جوان تصوير محمد جي ٿي فاني
 هڪڙل ٿي منجهي ته سائي نه جواني
 اڪبر جو هن وقت و نبي مون و جگر هڪڙنهي لدا سر تون هڪڙن ٻيو هڪڙن اڪبر
 هوند پهرين تصديق ٿي رهان توتون اي مرد هڪڙو سندن آهيون هڪڙي سادل مظهر
 ڏي هڪڙي رضا تا ٿي تو مظلوم جي صدي
 اڪبر تون هڪڙو حضرت هڪڙو ڪي صدي
 شير جو اڪبر ڪي ٻڌي جلد هي احوال رخصت نه ٿي ڏيندي ته اڪبر ڪي هڪڙن حال
 ٻچ مادر اڪبر ڪنهن پنهي به نه ٿي الحال نا ڏي ٿي رضا ڪل جي يا پاڻ ٿي حال
 اڪبر جي امان ڪي ٻڌي ڇو مرد مظلوم
 اڪبر تو چري توکي سو سن ٻانوي مضمون
 هڪ طرف هتي غمي و ٻي هڪڙي تصوير مرد جي صا ٻڌندي آهي ها ما دلگير
 هڪڙن عرض آهي ها نا چلو حضرت شير شير هڪڙي ٻانوي مضمون سان تقرير
 مٿل ڏي وڃان مرڻ ٿي اڄ آه هڪ اڪبر
 تون جو نشان پهرين ٿان آه هڪ اڪبر
 ٻي ڇو ٻڌي هر دو طرف مونکي ٿي هڪڙل پر منجهي تون اڪبر جي شها ٿو نه اڄ دل
 لاجپار هڪڙي صبر آهي هڪڙي بدل مر هڪڙو ڊگهي روئي و اڪبر جي لڳي گل
 شير جو رت روئي هي ها هڪڙي ٻانوي
 هي داغ جگر پنهي تي تو ها هڪڙي ٻانوي
 تڏ ڇانين مندر دل و هو هنوت رهيو ٿان قاسم جي امان توتون ته قاسم هڪڙو ٿان
 زيب به لدا نوني ٿي ٻڌا هڪا به دل وڃان آه پنهنجو لدا لعل هڪڙن توتون اي سلطان
 آه گرج دل وڃان امان هن ماء جي صدي
 هي ماء ٻچ سادو تو شاد جي صدي
 هنن چئي آهي پنهي هنن اڪبر ڪي سوارين و هڪڙو مظهر سان مندر زلف ڦٽارين
 قاسم جي طرح دولهه اڪبر ڪي سوارين و تخت محمد تي به وارث ڪي واريين
 ٿي ڇانين مندر اڪبر تصوير محمد
 هت تنهي و آهي ابا شير محمد
 اڪبر علي اڄ منجهان تون هڪڙو ڏي تاري اڄ ابا عراقي تي چڙهي هڪڙو تون ساري
 اڄ آڏ ٿي رت روئي هڪڙو ٿي ڏي زاري هي فاني جي آيت هڪڙو آه لهر لهراري
 تون چرخ امانت جو ابا سار منور
 هڪڙل ٿي آهي ابا دين جو داود

اڪبر کي ڏسي سڀني سان مضموم سلاسي ۽ پنهنجي هٿين خلعت ڇڏي ڇڪائي
صدام محمد جي هڪم آڻي پٺاڻسي ۽ گهوڙو سندس سارو جواهر ۽ جڙاڻي

ڇڏي زده سان هٿين پنهنجي ڇڪائين

شير جو شملو علي اڪبر کسي پٺاڻين

اڪبر ڇڪي خلعت آڻي سرورڪان ٿيو رخصت تنهن بعد ته اُن حمزده مادرڪان ٿيو رخصت
مر ٿاڻي آڻي زنجير مظهر کان ٿيو رخصت هي هاءِ کڻي هنج مگري اميرڪان ٿيو رخصت

رخصت ٿي علي اڪبر هتي شرڪان وداع مڪئي

جيونيل لهن رت روئسي ٺاڪه ٺڌا مڪئي

گهوڙي تي چاهي وڻ ڏي هليو يوسف شير محبوب جيئن رڻندو رهيو هي ۽ آڻيو ته دلگير
اڪبر به علم هاءِ مڪئي هٿ وٺي شير ٻيڪ مدد سنگار سان هن طرح مڪئي تقرير

هر نعل جنان وڻ ۽ محمد جو وڏاڻو

سر پنهنجي هر ٿهر خدا سارو سهايو

مڪولن جو عمر کي هي جوان مڪوڙو سر آهي ۽ منهن ۽ سندس ٿوڌه نبي جلوه گر آهي
تي برق بلا هنجي هي صاحب نظر آهي رخ هنجي چاهيو جهڪو عمر ٿي اٿس آهي

چهره ٿو ملي هنجو بهن روئي نبي سان

چنو هنکي لرايت مڪا رسولد عربي سان

هي دين عمر هٿن کي چو هي صاحب افسر شير جو دلدار اٿس هي شر مقرر
هي جاندار علي آهي ته مشڪل پير هي آهي وٺي ايند علي جو علي اڪبر

جي هنکي اوهان سارو ته شير کي ماريو

ڏوڏ مقرر اعدا کي نه هين ساڙي آڇاڻيو

ٻيڪ مددڪان هن طرح پٺڏي مڪله گو مڪفار ٿا تيج و تير هٿ مگري هي جنگي اشرار
هر سو ٿي وڙها صف پٺڏي هي بوسه انگار مڪئي حيدر مقرر جيئن اڪبر ٿي آڻي مڪلو

پا شاندار علي ٿي وڙهو مشڪل ٿي جو

هر ضرب ۽ هٿي ڏوڏ زبان ٺٽا علي جو

اڪبر سان مڪن مڪولي جي هر طرح دغا مڪئي هتي اهلد مقرر ٿي علي اڪبر تي جفا مڪئي
تيرن سان هٿي ساه جي طاقت به ادا مڪئي شير کي شهزادي هٿي آڻوٽ ٺٽا مڪئي

پاڻا تون روح اڪبر دلدار کي پنهنجي

اڄ آخري ديلدار ڏي مخطول کي پنهنجي

پٽاب هو زخمن کان ۽ اڪبر کي رسو هٿي مڪئي هر تي ها مقرر جي مڪير يا شام جلم مڪئي
آواز حزن هي پٺڏي ٿيو شاه مشوڪي ۽ سڀني ۽ شير جي پيو شمع اٿس

هتي اٿس علي رت روئي مڪو ٺٽا جانهار

اڪبر کي سندس هاءِ مڪئون پا وٺي آه

نسي الفور هلو لسوج ذي ابره اسدقه بي دين پڳسا شه كي نسي لشكره رواه
 ۹ گهوڙي كي اڪبر جي ته انوت ملي راه گهوڙو هڪڙي سوار ڪسي آيو ۽ ڦٽڪه

نهي جي رسي در تي هڪڙي گهوڙي ته هڪ آه
 اڪبر جو جنازو ولسي ات آيو بعد آه

گهوڙي جي ٻڏي آه اتي زينب به لي الحال اڪبر علي گهوڙي تي ڏٺن رت ۾ مڃولال
 سوار هوندي ۹ سندس گهوڙو زبون حال پيو در تي هو گهوڙي تان هڪري اڪبر بحال
 زينب جو جگر ويو جلي سر خاکه ومانسي

هڪڻوم به رت روئي اتي لافي نسي اتي

هاڪر وجهي پاتي جي ته لافي تي ئي تالان پتل تي بحال ئي چئن منجهل دل و جان
 شادي جو سند منجهي اسي ڪي رهو ارمان هيءُ تنهنجي هڪڙي اڪبر ٻيو ٿيو بجان
 هي رت ولسي اڪبر جو پتي منهن تي ملو ٿي
 هي جان جگر آڻيو به ان جل ڪٿون چٽيو ٿي

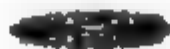
انوت ويو نهي ذي هو مٿر پير نهي جي پتي در نسي نظر شاه ڪي خواهر
 شير نسي جو هڪ اوهين نڪرو نه ٻاهر جو خاکه وجهي سر پتي شير ڪي مٿر
 اڪبر به سند مارجي اڃ پٽ ۾ پيو آه
 گهمان ڪمان گهر خانم زندان پٿرو آه

شير چو آ آجي سبب هت دري آيو در تي نه اچي نهي جي ائين خاکه وٺايو
 نهي ۾ وهي خاکه وجهي حشر مڃايو آواز حزين پنهنجو نه هڪون ڪي مڃايو
 هڪج منجهي وصيت تون مڃا حضرت هڪڻوم

راضي نسي رضا حق جي تي با زندهه مغموم

هي مير سند حضرت هڪڻوم ته اڃ ڏس هڪڻوم نهي قتل ٿيو مظلوم ته اڃ ڏس
 اصر جو ٽيڙيل تير مان مظلوم ته اڃ ڏس تنهن سونڪي هڪو جيري تي مرحوم ته اڃ ڏس
 آه راضي رضا حق جي تي جا حق جي رضا ئي
 مون وٺو وفا پنهنجو هڪون آت جي نجا ئي

هڪڻي حضرت هڪڻوم مان شه مير جي تقرير ۹ هڪ ولسي رت روئي چو حضرت شير
 نهي ۾ وڏي وٺي تلوار شاه جي هٿر اڪبر جي ڇڏي لافي ڪي لاجار ٿي دلڪير
 هاڻ "نسايت" هڪڻ نه هڪر عمر جو بيان تون
 رهه آلد پير ٿي شاه گريه هڪڻان تون

درد دل جي ڪٿون مڌا آهي پریشان عابدين

درد دل جي ڪٿون مڌا آهي پریشان عابدين ٻاٻي جي فرقت ڪٿون هي هي آهي نالان عابدين
پنهجي ڀائرن جي فراقون آهي گريبان عابدين ضعف جي ڪثرت ڪٿون آهي زار حيران عابدين
هي نه ٿي آهي تسير هجر فراق دوستان
آنسور جانسوز آهي اشتراق دوستان

واقعو ڪريل جو جڏ مظلوم کي آيو ٿي باد مثل مرغ نير جان تڙيو ۽ ٿي ڪيئن داد داد
سر ٻئي سڻو ڪئي ٿي چائين يا رب العباد مونکي ويندو ڪين وسري جهڪي ڪيوشامن لاد
مونکي ٻاٻي جي ته حرمت باد رهندي دائيا
بل نه وسري ڪريلا جو واقعو مونکي مڌا

مونکي اڪبر جو آهي داغ دل تي لال زار روئي جيئن بلبل هجر گل جي تينن آهيان نزار
ڪين وسري مونکي امير شاه دين جو گلزار ناز پرو نازين نازڪ بلبل ۽ شير خوار
شاه امير شاه امير زار گريبان ٿو چوان
آنجي فرقت ۾ مڌا شام و سحر گريبان رهان

مونکي قاسم ڪين وسري نوجوان و مه لقا زهير آغوش بندوق و نور چشم مجتبا
ٿي ناپو آنکي ٻاٻي ناز مان صبح و سا ويو ڇڏي مون نير جان کي هاء در رنج و بلا
هه قاسم هه قاسم مونين ڪهڙو ٿهر ڪئي
اي ادا اي منجهه همد مونين ڪهڙو ٿهر ڪئي

ٿا لکن راوي نه آهي معتبر مارو يان ها پر محبوب جا ڀارنهن چٽان سڀ پهلو ان
ٿيو جفا محبوب ڪٿون يوسف جنهن دم ناگهان جنهجي عمر ۾ هو هيشه زار محزون ناتوان
منهجو پيءُ محبوب ۽ يوسف مڙن جو مقنا
نانسو جنهجو هو مڙينسي مرسلن جو مقنا

مونکي جڏ ٻاٻي جو سر ٿو باد ٻئي نيزي سوار به عمر جي ڪٿون ٿي ٿي ٻن دل و جان پڙ شرار
سر ٻئي سڻو ڪئي هي هي چوان ٿي يفرار ڪاڻ مون بيمار جي پر جي لهن ڪا هوت سار
اي خدا آهيان نير آلا ناتوان شير جو
تون وسيلو آهن سڀ ڪين حال ۾ دلگير جو

باد ۾ اڪبر جي نيشن نير هاري ٿو مران مصطفيٰ جهڙي مهاندي کي سنهاري ٿو مران
مرتضيٰ جهڙي برادر کي نهاري ٿو مران نوجوان و مه لقا کي هه ساري ٿو مران
گوش ڪئن اي آسان تون منجهي هن فرهاد کي
يا رسول ليظه فرس شلمن جي هن بيداد کي

هه منهي پائون ۽ منهي خوشن ڪئي وداع آه هن احوال ۾ مونڪئون عزيزن ڪئي وداع
مونڪئون سڀ مائتن مٿن پائون ڪئي وداع منهي مڙني دوستن منهي قربين ڪئي وداع

الفياث اي مصطفيٰ لريباد رس بهر خدا

پسا علي المرتضيٰ آ مونڪي رس شهر خدا

مون ڏٺا قاسم کي سر سهارا ۽ منبري ٿيو تيار مون ڏٺو گهوڙي تي آن شادي جي خلعت سان سوار
مون چو قاسم کي اي غازي حضرت شهباز گهر ۽ هتي هتي گهوٽ والي ڪيڻ ٿيڻا ٿيڻا ٿيڻا ڌار

هڪ طرف مادر جي هٿ ۾ هتي ته دامن گهوٽ جي

هتي هتي دلين نسي هتي هتي جواني چوٽ جي

جڏ هليو ميدان طرف حضرت علي اڪبر جوان شور ۽ ڀونڀري ۾ حضرت جي ۽ هو معشر عيان
آن شهباز مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ جي هر عيان هڪڙي جيلي ۾ ڪيو آن ڪافرن کي خسته جان

جنگ اڪبر جي نسي هڪڙي هينن هينن نسي چو

هتي هتي نسي قيات جو عيان احوال ٿيو

جڏ علم هٿ ۾ ڪري عباس غازي ٿيو تيار تڏ لنگه تي چو ملڪه وقت مولا ٿيو سوار
هه ڪڙن جڏ ڏٺو عباس کي شڪيزه دار هڪڙو هو حضرت عليبردار ۽ ڪافر هزار

جنگ ڪئون عباس جي شور قيات ٿيو عيان

ڪيڻن کي طاقت ٿا ڪري کن حال هو سارو بيان

تنهن ڪئون پوءِ تنبري هليو ٿي فاطمه جاني حسن عابدين جو قبله گاه ۽ مصطفيٰ ٿانسي حسن
تشنه لب ۽ سر بگاف پر هڪڙي رهائي حسن نياز پرورد ناني جو ۽ مرتضيٰ جاني حسن

مون نه بعد سر هتي ۽ ٿي رنو رت زارزار

پر نه ايس ملوڻ نه ڪئون در بهادر ڪارزار

مون چو سرور کي آقا منهنجو هڪڙو حال آه تنهنجو باها عابدين اڄ حال ڪئون به حال آه
منهي تب ۽ طبع جو هي سرور احوال آه تشنگي ڪئون جان بلب ۽ تب ڪئون هي به حال آه

پر به هن حالت ۾ ڏي ميدان جي رخصت يا امام

مونڪي دم هڪڙو م ڇڏ پائون پري منهنجا امام

نامي هڪو غمخوار منهنجو تو به سردار اڄ مڙني ظالم تند خو آهمن مٿي بهار اڄ
ڪيڻن کي منهي درد جي باها نه آهي سار اڄ هڪڙو تون آهمن سو مونڪئون ٿو وڃي غمخوار اڄ

السلام اي مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ جي دل جا چين

عابدين بي پر جا باها فاطمه جا نور عين

سرور سون ۾ ته طاقت سارياني جي نه آه ضعف ڪئون تب ڪئون ته قوت ره رواني جي نه آه
درد منهي جي ته باها هه پاهاني نه آه تنهنجي فرقت ڪئون ته منهي دل تي شاداني نه آه

هه منهي فاطمه ڪيرا جا باها الفياث

پڏ هي منهي آه هتي هتي منهنجا باها الفياث

ماه عابد الوداع سالار قيدي الوداع معظني جي آل جا مخوار قيدي الوداع
 دج دلا سو بانو کي دلدار قيدي الوداع بي سڪينه پرني هئي يار قيدي الوداع
 منهي ٻياهي توکي پرني منهي زين العابدين
 پرني توکي منهي نورالعين هي گهرا حزين
 آن وصيت منهي ٻائي جي ٻيا گئي مومنو هليو اڳ ۾ ڦاسلي هي پر يادو دوستو
 سرکي آئي گهرا گهڻن دفن هي هي ڀانرو منجور مديني سڀ رسايائين حرم اي مومنو
 رات ڦٽنهن مرسل جسي در تي ٿي رڻو زين العبا
 ذهن بخش ڦٽايت علي کي تون سيلو زين العبا

آيو جڏهن امام بيمدان گهرا

آيو جڏهن امام بيمدان گهرا ڳڻڪون ڏٺائين ريگر ڀاڻان گهرا
 گولي ڦرپ ٿي چو سلطان گهرا ڪڍي، ٻيڻون گروهه اسيران گهرا
 وا حيرتا به صبح پٽيان گهرا
 وا حيرتا به شام لهر ٻان گهرا
 سڀ ٻار ۽ رفيق ۽ سڀ دوست خاص و عام سڀ ڀائر ۽ عزيز ۽ فرزند نيڪنام
 ڀائٽيا ۽ ڀالجا هم آل نبي تمام اصحاب ٻاڪ طيبت و احباب ذوالڪرام
 آن خسروان مڙت و آن مالڪان دين
 آن حُجُتِان حق بخلائق سر زمين
 هڪ هڪ نبي جي ٻاڳ جو ربحان رحمتي هڪ هڪ علي جي ٻاڳ جو طوٻائي جنتي
 خيالنسا جسا نور حسن جسا حياتي خاصان حق به روزه قيامت شفاعتي
 هر هڪ به ترج فضل و بهتر پدر گاملي
 هر هڪ به بزم عز و شرف صدر فاضلي
 سڀني کي آت امام سڏي منطرح ڀڄيو ٻارو اسانجي حڪم ۾ هو منطرح لکيو
 هن دشت ۾ اسانجو گذارو اچي ٿيو راضي رهو رضا تي ۽ منزل ڪري، وهو
 گرنام ڀاڻن زمين به ڀڄن گهرا بود
 ائينجا نصيبت ما هم هڪرب و بلا بود

جهو ڪيو اٿن ڪي لوڻو منيرو اي مائو
 مهان موت جا رهو اي ٻارو پائرو
 ويهي رهو مائو سڄو پائو
 سڀ آس و آسند پچاسي بهادرو
 ائينجا بود ڪم تيج پر آلد نبي ڪنند
 ائينجا بود ڪم مائو آلد عبا ڪنند
 هت رت اسانجا هارجي وهندا به هر ڪار
 هت ڦڙ اسانجا پرزه ٿي پوندا به ڪارزار
 هي ٿي ٿي ڦيستي ڪم برين خاندان رسيد
 هي ٿي ٿي چر غم نصيب نبي زادگان رسيد
 ٻاويهه هزار ڪوٺي و شاسي جمع ٿيا
 جهن دم زمين ڪرب و بلا جي مٿي رها
 سردار عمر نجي ڪري جنگ تي هليا
 هي ٿي ٿي نه ٿو چئي سگهان جي ظلم هن ڪيا
 وا حسرتا به آلد نبي ظلمها رسيد
 چندان ڪم چهره پير ٿيڪ پيش ازو نديده
 ڪافر ڪبره تي منبر پائيا صف به صف تمام
 آيو اڳيون امام و ٿيو جاسين هو ڪلام
 آخر ڪم نور چشم رسول خدا منم
 آرام فاطمه جگر مرتضيٰ منم
 چالو ته آئون حسين آهيان خاصه خدا
 هي ڪ منجهو آهي شير خدا شام لائين
 فرزند مرتضيٰ جو جگر پندر مصطفيٰ
 منهي آمان ڪي بخت مني چو مصطفيٰ
 بهتر برادره حسن المجتبيٰ بهود
 شان و شرف ڪم هست مر اورا ڪرا بود
 چالو لا آئون امام بحق آهيان ناهي شڪ
 حق منجهو مومن جي مٿي آهي جيئن شڪ
 فرمان منجهو فرض ٿيو پر ملڪ ملڪ
 سلطان دين و زهد زمين زينت ملڪ
 فردوس جاني اوست ڪم يا ما بود رفيق
 جنت مراني اوست ڪم يا ما بود شفيق
 تنهن ڪئون سوا اوهين جي ميڙها آهيو لوح آي
 مونڪي اوهان لکيو هو ڪم آءُ نائيد نبي
 دانسته ام رهبر رهو دسدا تسوني
 هر نائيد نبي و خليفه خدا تسوني
 موجب سڏي اوهانجي ايئن منجهو ٿيو شتاب
 هاڻي اوهانڪي ڇا ٿيو هي ظلم هي عتاب
 دعوت مڃڻ اوهانجي امان ٿي ڏلي صواب
 ڪيئن ٿا ڪريو اسان سين ڦڙو جهر جو حساب
 آخر ڪم ما زخلق شفيقانه محشر
 و از خاصگان پهر خداوند اڪبر

ڪوئي تمام ڪفر ڪئون انڪار ۾ يا ڪٿي شاه خط آسان ته ڪڏهن ڪين ها لکيا
 هاڻي پھر بعت ٻي ڀيري ڪا دوا بعت بنا ۽ مرڻ بنا ٿي صلاح ڪا
 هر چند جانشين وڃي ٻي ڀيري بعت قبول ڪن ٿو پوءِ شاو مروڙي
 بعت قبول ڪن ڪري نائب رسول جو ويٺو رضا تي راضي ٿي مهان موت جو
 ٻان ۽ ٻائين کي مڏي شاه هين چيو ٻارو لسانجي آسرو هو منطرح لکيو
 سر از رضائي حق توان پلٽ هيچگاه زانورڪه نيت جز در او هيچ جا پناه
 پاڻي پٽي پليد ٿيا ڪيره ٿي تيار مارو وڃائي موت جا ڪوٺن به ڪارزار
 ٻڌي ۽ ٻالو خنجر و سب و علم ڪٿار تيرن جو منهن تراز جي وچ ٽرني ڦٽڪار
 از راه هره معرڪه شد شور و پند داستان اهل چرخ ڪم روزه جزا رسيد
 جڏ آڇ جو اهليت ٿي طرفان ٿيو سام معصوم جا جوان زبان خشڪ نشه ڪام
 پاڪار ڪئون ٻين جي قيامت ٿي ٿام فرهاد العطش ٻني در غيمنه امام
 هتي هتي ڪجهه ڪمائي ڪوٺر ڪم ڪم ٿي هتي هتي ڪجهه ڪم ڪم ٿي
 آرد به اهليت خود از روئي شفقتي هتي هتي علي جا راحت جان لاطم جا لعل
 آڇ ڪئون آسارا ٿي هيا هتي ظلم ڪيا زوال ڪڍي ڪڍي ڪري ٻيا ٻنهن تي ٿي خست حال
 ٻارن عزان و زهد به گساراه اهليت ٻارن عزان و زهد به گساراه اهليت
 سرور مٿر رسيد به انبار اهليت سرور مٿر رسيد به انبار اهليت
 اسر ٻنن مهني جو معصوم شير خوار پاڻي بنان ۽ ڪير بنان ٿيو نهڪ نزار
 اڇ ڪئون اکيون ڦيرائي ٿيو ضعف پٺار وٽ ٿي رنو رسول جي اولاد زار زار
 از آه و نسالهائي غريبان ڪريلا شد عرصه گار حشر بهانان ڪريلا
 جڏ لوج لافن جي ٿي تيار صف به صف هل مين مبارزه ٿيو آواز هر طرف
 جي بهلوان دين جا ها صاحب شرف اصحاب نامدار ۽ سادات من عرف
 بهارن و بهارن و رفيعان رازدان بهارن و بهارن و رفيعان رازدان
 شاهان و سواران و اميران اٿن و جان شاهان و سواران و اميران اٿن و جان
 ستر چٽان هئي هئا همراه شاه جا پائڻ ۽ پائڻ ٿيا پائڻ ٿيا فرزند دلوا
 ڪوئي ۽ شامي پاڻ و ٻارو هزار ها اولاد سان علي جي متعلق مڏي وڙها
 خوف خدا ز خاطر خود دور ساختند خوف خدا ز خاطر خود دور ساختند
 از بهر قتل آرد ٿي سخت تا سخت از بهر قتل آرد ٿي سخت تا سخت

هڪولي سڙيا تي هڪجهڙي شامي وڙهيا شير هونهن هي مهر تي مٿا پٽي تي ٻيا ئي مهر
جهڙي سائون سر تي سو ڇائي سندن سرور واري تي پنهنجو وارو وڃائي ويا ئي مهر
تا آنڪم هڪس نماند هڪ سوئي وڃا رود

جان دادن از پيراني وڃي خدا رود

لڙند مرتضي جو هو عباس ناسار رب جي رضا تي سر ڏئي ٿيو جوان جان نثار
جعفر جوان هون ۽ عثمان بزرگوار سڀ هاشمي حبيب اسرار ذوالقار
تن هائي شان بهادر زمين خاکسار شد
سر هائي شان به نيزه قاتل سوار شد

قاسم جگر حسن جو هو پائينو حسن جو نوشه نول جوان جو چوڻهن جو چنڊ هو
هت نو عروس جو ڇڏي ۽ جنگ تي هليو هتي هتي وڇوڙي وقت لڙا پڻ ٿي هين جو
هنگامه نوبهار گل از بوستان چنڊا
با رب مساد هج هڪس از دوستان چنڊا

مهرا پڏي مٿي تي هليو گهوت جنگ تي شملو پنهاني شڪل هڪن هج پاڪ تي
لاڙي هڪهي کئون چاڪه گريان هڪن هڪري گهوڙي تي زين تخت تاهوت جهن قري
آسد به رزم گاه لڙل تمام هڪرد
در هڪشگان به گنج شهدان مقام هڪرد

نيزي تي تاندار جو سر هو به شڪل ساه هڪ طرف مهرا ٻي طرفن هڪاهه ساه
لهر جي ساه جهن هڪري نر ورنه ڏي نگاه رت جون هنجون روئي چوي لڙند آه آه
قاسم مهرا به هجر توتاب و توان لماند
چون در تو جان لماند مرا نيز جان لماند

هتي پنهنجي پنهنجي واري ٿيا جوان جان نثار هو هڪلو حسن رهيو هڪونه راز دار
اوتهر بهو مهال ۽ ٿيو روح زار زار اطفال ٿيا اسير جا دل خسته خاکسار
افتاده جهاني شهدان پيروني خاڪه
خاڪه عزرا لکنده بهر اهليت پاڪه

هتي هتي حسن هڪلو مظلوم و مظلوم موني مڙهي مهر جا سرور شهد ٿيا
مجنرات طاهرات ۽ ٿيو ماسر عزرا تبوة ۽ سڀ بهر رستن ٿيا رسول جا
نزدڪه شد هڪ شورو قيات هان شود
نزدڪه شد هڪ گلشن دوران خزان شود

هڪل ٿي حسن رنو رت اکيون ڀري پيروني ۽ پوطني تي نظر ٿري
هڪ به بهر کي ٿي رنائن لڳي گريه زين العابا کي هڪولي وصيت آدا هڪري
چندان گريستند هڪ از گريه هائي شان
طوفان تازو گشت پيروني جهانان

اصغر کلي هشن تي رنو شاه زار زار سيني من لائي مڪيند کي ٿيو باهو بهزار
زينب تي ضعف حضرت مڪتوم خاڪار آهن ڪنن اهليت جي ٿيو حشر آشکار
وا فرقا ز فرقت شاه زمين زمين

وا خريشا ز خريشا اولاد پنجين

منهن مڪيو طرف مذهبي جي سلطان مڪريلا چائين ڪم يا رسول خدا مير مصطفي
آخر ته اهليت آئين آهيون تو سندا ڏس هي جفا اساني جا ڪوفن رکي روا
فرهاد يا رسول ز پيدار ڪوفيان

پيداد يا نبي ز ستم هائي شاميان

نانا اچي هي عورت اطهار پنهنجو ڏس اولاد ناساڻدار و شرفدار پنهنجو ڏس
بادر خزان ڪيو سڀ گلزار پنهنجو ڏس ڪوفن ڪٽو هي قلند سالار پنهنجو ڏس
يا آيتالله رسول تو احوال ما بين

جو و جفاي قوم به اين حاله ما بين

قاسم فريب ڏس علي اڪبر اسير ڏس عباس ڏس ٽڪر ٿيو عابد اسير ڏس
مذڪن مڪيند جو ڏس اصغر صير ڏس معصوم يگه جو گلو گهايو تير ڏس
مظالم جال آله عا شد به مڪريلا

هي هي چه گويم آند جفا شد به مڪريلا

مردار سڀ ستم مڪري ڪوفن ڪٽا هي ڏس معصوم مير ظلم من شامن سڻا هي ڏس
اهليت ڏي منهن موڙن سڻا هي ڏس هي اهليت آه لعين لڻا بهي ڏس
هي هي چرا به مڪريولا روئي مڪني

آرزم چنڊڪ اين نظره سڻو ئي مڪني

نهن بعلمنهن نجف ڏي مڪري چو علي جي لال يا مرتضيٰ علي ولي شير ذوالجلال
اولاد ناساڻار ئي ڏس ظلم جو زوال ڪون فريب سڀ ڪٽا هي ڏس اسانجو حال
يا شاه لوليا به روئي مڪريلا يا

آخر حماتي وڪڻن اولاد خسوشي را

آخر امام گهوڙي چاهي ٿيو اجل سوار مڙي ڪنن موڪلائي هليو طرف مڪارزار
ڪوفن هڻون ڪشي ٿيو مردار جان نثار ڦري ٿي ڦڙ ٿي ٽڙ ٿيو ۽ سر هو علم سوار
سر نيزه شد سوار سر سرور زمان

خوشيار حشر سلامت بروئي جهانيان

دلبد مصطفيٰ جو ڪٽو وائي ڪوفن محبوب مرتضيٰ نسي ڪيا ظلم ظالمن
فرزد فاطمه جي تي ڪيا ستم شلمين ساربانون خاڪان خداوند ذوالمنن
روئي فلڪ ميه شد لو ماتير حسن
مذڪر و قلڪ شدند حسن از خمر حسن

پس تاب قامي تا جوان هن ظلم جو بيان جي ظلم ظالمن ڪيا پر اهلر خاندان
 ڏيندن مزا ستر جي خداوند اٿي و جان دنيا تي دين وڃائي ٿيا خارجي خزان
 روز جزا مڙائي لعنتان بود عذاب
 باشد زحمت نصيب مڙبان هي نواب

ثابت علي هي مرثه خوان تنهجو يا امام تهدل جو آهي تنهجو غلامن مندو غلام
 ذي دان تنهنڪي دين ۽ دنيا ۽ عزيز عام ڪج حشر ۽ حمايت آنجي تون والسلام
 شاهه تونسي هڪ اشرف اولاد آهستي
 نسود نبي و قبشر حاجات عالمي

سواري ٿي حبيب مصطفوي جي

سواري ٿي حبيب مصطفي جي سواري ٿي انبي مرتضي جي
 سواري ٿي فتيل سر جدا جي سواري ٿي فيج با رضا جي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهر ڪربلا جي

رسول الله جي نائب جي سواري واري الله جي وارث ڪئي تيماري
 چوهي گد عبا جي لوج ساري زمين و آسمان اونده ٿي ڪاري
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهر ڪربلا جي

سواري ڪئي نبي جي موني اسوار سواري ڪئي علي حيدر جي دلدار
 سواري ڪئي جلا وطن جي آثار سواري ڪئي لکين جي صاڪ سالار
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهر ڪربلا جي

چوھو آڇ جنگ تي شام دلاور چوھو آڇ جنگ تي جانر پيمبر
 چوھو آڇ جنگ تي جائداد حيدر ميني ٿي قنات شور گهر گهر
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهر ڪربلا جي

جهندا جهولن ٿا شام ڪريلا جا
 وڃا مارو شهادت جي صدا جا
 علم طوق آيا ابن مرتضيٰ جا
 هليا هر طرف هٿڪارا نضا جا
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 منهنجي و محمد ڪڍي تماري
 هلي سڀ هاشم جي فوج ماري
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 هليا سڀ انجمن همراه باهم
 وڃن ٿا ڪريلا وقت افسوس
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 ڇڏيو براق تي سردار عالم
 اسير المومنين پا اوليا هنم
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 ڇڏيو براق مرسل واري پگ ڦير
 وڃن اڪبر و امير جو وٺن وير
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 ڇڏيون اڄ صاحب دلدل جون قهون
 وڃي رڻ وهنديون رڻ لوهو جون نهون
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 ڇڏيو اڄ پاڪ پيغمبر جو ڀارو
 نثارو ڪيو نضا و هٿن پڪارو
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 نضا اڄ ذوالجناح آندو ڪري زين
 وليو ڪنجهه ملانگ زار ڳڻين
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 سوار ذوالنجاح آيو شهنشاه
 بهادر هو ترابي واري سر شاه
 سواري ٿي حسين مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي

جڏهن تيو ڪريلا ۾ شه جو ديرو
 سڏي مائين کي چو سرور سوڀرو
 پڙيلن ڪيو اچي چوگرڊ گهرو
 اي ٻارو ٻائرو ڪو ٻال پرو
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 اي ٻارو ٻائرو اڄ جنگ آهي
 زمين ڪريلا خون رنگ آهي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 امانجو هي مڪان نسل آهي
 اسانتي ڪور ڪوفي ايندا ڪاهي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 آسڻ اڄ ڪريلا ۾ نسل ٿيندا
 اسانجا سر وڏي نيرن تي ٿيندا
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 اسين اڄ اسر ريسانسي موند
 اسان لڏي اڄ حرم سر منهن پوندا
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 اسين اڄ ڪريلا جا ڪريلائڻي
 ۽ قاسم جي ڪنڌارين ڪڍ خدائڻي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 اسين قاسم جي سر سهر پڙائڻي
 اجل جي هت اسانجا گهوت گهاٽڻي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي
 اسين قاسم جي اڄ شادي ڪنداسين
 عسلي اولاد اولادي ڪنداسين
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪريلا جي

اسين آڄ ڪاڇ ڦلسم جو سنواري
 رضا جي هٿ امان مڙسي ڪي ماري
 ڪنڌارين ممرڪا مڃلسي وهاري
 رضا پالڻا چوندارين بهاري
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 اسين جي آڄ ڪندا اڪبر تي آرو
 محمد جهڙو منهن هي پاڪ ٻارو
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي اڪبر امانڪئون واه ويندو
 علي اڪبر امانجو ڏک نه ٿيندو
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي اڪبر نبي جو نور اهور
 علي اڪبر نبي جو منهن مشهور
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي اڪبر علي ڏي ڪڍي تپاري
 علي اڪبر ڪندو رڻ ڦٽل ڪاري
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي اڪبر محمد جي نشانبي
 علي اڪبر نه مائي نوجوانبي
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي امير به آخر آڄ نه هوندو
 علي امير امان ري ڪين رهندو
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي
 علي امير ڪندو آڄ پنگهو خالي
 علي امير ولسي لوهو جي لاکي
 سواري ٿي حسن مٽلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪرلا جي

ڪيڻ هت اسي ڪي ساري رڻندي
 ڪيڻ هت هجئون موهن جون پڻندي
 ڪيڻ هت روئي رت منهن ڪي ڏندي
 ابي منهن ڪي ڪي عاهد ڪي ڇندي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 ڪيڻ هت ڪندي زينب سين زاري
 جوي هر هر وسائي سر سبي واري
 ڪيڻ هت ڪندي زينب سين زاري
 جوي هر هر وسائي سر سبي واري
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 هي زين العابدين پيار آهي
 عاسي اولاد جو آڌار آهي
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 هي زين العابدين آڇ قيد ٿيو
 لڏن جو ڪاهو سر ساڻ ٿيو
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 اي زين العابدين شهيد خدا بار
 اي سرڌهي پرين وڻون لعل لاجار
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 خدا شهيد وطن نبي واڳ واري
 خدا مڙي هي ويڙها شال واري
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 الهي آڻ عاهد ڪي سلامت
 هي سيد صاحب صدر ڪرامت
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي
 الهي نام و اڪبر جو صدفو
 ڪرم ڪر آلد پيغمبر جو صدفو
 سواري ٿي حسن مبتلا جي
 سواري ٿي شهيد ڪر بلا جي

آئون توتئون جان ٺار ٿي ويندس حسن طرف راضي ڪريهان رسول ۽ خوش ٿي سر نهج
هي اڃ نه سر ڏيان ته صبح سر جو ڇا شرف ڪنهن کي اجل ڇڏيندو ڪڍوسپ حوسرتي
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي

پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي
قاسم ڪئون بعد اچي علي اڪبر سلام ڪيو ڪٿي شاه مون سلام سند صبح و شام ڪيو
تو دشت ڪريلا ۽ اچي بار عام ڪيو مون پڻ سند سلامي ٿي ان هنڌ مقام ڪيو
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي

پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي
اي شاه تنهجو اڪبر مظلوم چئي سلام يو ڪئي سوار ٿي اي سر ڪونين ذوالڪرام
تنهجا سلامي آيا ڪري اڙدهام عام مونکي به ان سلام جو ڏي عزت و احترام
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

سرور چيو اي تنهجا علي اڪبر جوان اي تنهجا نوجوان شهيد صدفو سر ۽ جان
جاني تون جان ٺار رهين ڇا ڪريهان سان سر تنهجو ڌڙڪئون ڌار اها ڪنهن ڌرسي سگهان
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

اڪبر ڪئون بعد عاهد پيار ڪيو سلام بعد ار سلام عرض ڪيائين ڪم به امام
تنهجو سلام ٿيو شرف فخر خاص و عام تنهجو به وٺ سلام آيا سيدالانام
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

بابا سلام صاحب پيار ٿي قبول ٿي بهي جان ٺار جو مقصود دل حصول
سر توتئون صدفو ڏيندو هي پيار دملول راضي رهي رسول ۽ خوش ٿي دل ٻول
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

سرور ٿي چو اي عاهد پيار و ناتوان تنهجو سلام آهي قبول اي ابي جي جان
راضي رهج رضائي الهي ٿي جان ڪي نان بعد ثواب آهي آيا اجر صابران
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

عاهد نون آهين قافلہ سالار اهليت مون بعد آهين صاحب دستار اهليت
اڃ تنهجي سر تي آهي آيا بار اهليت حمدار تين جو رهج نون محضوار اهليت
آيو ڇڙهي امام ٿي ساعت سلام جي
پارو اچو جو آهي سوار ٿي امام جي

هنر جڏهن تمام سلامين جو ٿيو سلام ٿي زبن ذوالجناح تي هوار ٿيو امام
ٿيا جان نثار جمل سلامي به اڙهههه صلوات ۽ سلام خدا جا مٿن مدام

آيو چڙهي امام ٿي ساعت سلام جي

بارو اچو جو آهي سواري امام جي

”نابت علي“ به اي سر سرور سلام چئي هي ڪر بلائي سرور تنهجو مدام چئي
مقبول ڪر هي عرض جو تنهجو غلام چئي داخل ٿي تنهجي فوج ۾ هر صبح و شام چئي

آيو چڙهي امام ٿي ساعت سلام جي

بارو اچو جو آهي سواري امام جي

ڪير پٺڻ وارو پٽ جنهجو مري ڪير ري

ڪير پٺڻ وارو پٽ جنهجو مري ڪير ري انجي امان انجي غم سر پتي روئي مري.
هر گلي منون گنر جهجي پي ڪي ڪري لعل ڪنن لوهر وڃي چولو ۽ چوسو پري

انجي امان جو جگر نهجي ته ڪيئن تو حلي

ڪهڙي ٿي ڪاتي وڃي ڪهڙو ٿو ٻالو لڳي

هي جو چهر هاه هاه سو علي اصغر جو حال تير سين گهايو گلو ڪڙنو ٿيو لوهره سين لال
باني جي هنج منون لهي آيو امان جو نهال منهن ٿي جهل چوي قدرت قادر ڪمال

سافي ڪوٺر جو پٽ ٻائي گهري پٽ جي ڪاڻ

پاڻي نه ڏين هو ٻلي رڻ ۾ ڪنهن سڀ رهاڻ

ڪير نه آيل ڪي آه ٻائي نه ٻايا جي هٿ ٻائي گهرن تا ڪنهن نهر ٿي اعدا جي هٿ
هٿ کڻي جهل چوي هيءَ منهجي مولاجي هٿ شير و شڪر لعل جام هٿي منهجي لالا جي هٿ

اڄ نه مري منهجو لعل شال اي منهجا خدا

آئون نه هوان مينڪتون جدا هي نه هٿي پيءُ ڪنن جدا

۽ به پٺس ڪي چوي اي منهجي اصغر پٽي تنهجا جيئن پٽ جوان هن ۾ تو سڀ آس ڪني
منهجي به معصوم ڪي ڪر ڪا دعا خير جي تنهجون مرادون ڏسان آئون به مرادن پري

گهر ۾ تون سڀ جي وڏي سام منده مارو گهر

حضرت زهرا جي تون زينهر خسته جگر

حضرت زهرا کي چؤ ڏس اچي. اصغر صغير نهر لين خلد مئون آڻ ڀري جامر شير
 اي انڌي قلمر آسان منجهو حسن پڻ امير ساقي ڪونر جو پٽ پائڻي ڏي هڪي پٺاري ڪير
 ڪير نه هئي سا ڀلو به ٿي نه هڪي پٺاري
 هين نه نه هڪي گهي ڪير مين رت هاري

هڪ ڪو حرم سڀ مروي رڌو به مڏو رڌو سا بي فقه ڏس سر وجهي واريءَ جون
 آڇ هڪڻا رڻ اڪيب پائڻي جهڙا ٻوڙين سر به ڀڙڻ اچي رڻ ڏي ٿا وارث وڃي
 شڪار ۾ وارث وڃن وڙهه هڪي ٿي و هڪڻ
 بهرين سفر شڪر جو پيو هڪا سڃڻي مڃا

حڏ علي اصغر آسان پٽ ڏٺو باب ٿيو آڇ مري جڳ ڪٺون هليو جيئن ڪٺون ميراب ٿيو
 اب اکس ڪون وهو هن ڪون جگر اب ٿيو ۽ جگر و جان هڪباب آڻ اچي جي باب ٿيو
 چو ڏسي اصغر امي اي علي اصغر جي ماءُ
 ڏي وٺي اصغر وڃا پائڻي پٺان ٿي گدا

پاڻي پٽن ٿو وڃا پر هڏو مٿا مٿن ڏين پٽ ڪٿي گڏ ٿيان گدا آئون نه دنيا و ڏين
 آئون هڪڙا عجز و سوال ۽ چوان اي اهل ڪين ولسطي فقه جي بهر شير مڙهان
 مڙهڪي هڪي پاڻي ڏيو منجهو اچا آڇ مڙن
 ڏين ۽ دنيا ڏسي سر ٿا هڪري سچ وڃن

جيئن چئي اصغر ولي گهوڙي تي چاڙهو امام چنڊي اي هڪولي جي قوم اي سهر اهل نام
 منجهو هڪڻو سڀ قريب رڻ ۽ هڪري قنعام هان اهو منجهو سر غلر جو ڪونهي ڪلام
 قلمر و اڪير نه ويو هڪڙو هي اصغر صغير
 سر هئي وڏو وات جي هر ۽ اسد اسر

منجهو هي اصغر صغير آندو گهگار ٺاه مون هڪيو آندو گاه هڪو نه مٿس ٻار ٺاه
 رحم ڪريو گرج رحم اصل سندو ڪار ٺاه نام خدا پائڻي ڏيو فرصت درهڪار ٺاه
 نام خدا پائڻي ڏيو وڙهه هي اصغر هليو
 جي هليو اصغر نه پوءِ آئون نه چوان پاڻي ڏيو

اي عمر آخر امين شاعر معشر جا پٽ چو ٿو ڪٿين بيگناه ساقي ڪونر جا پٽ
 معويه پٽ ٿي ڪٿين حيدر صغير جا پٽ ٿو ڪٿين شير کي رڻ ڪٿين شير جا پٽ
 خورن حين و حين رام خدا ۽ نشان
 اڪير و اصغر سبت آندو اهو ڪار و سار

اي عمر روساه نهجو علي سان ويسر ۽ عايلي اولاد جي قتل تي آمين دلير
 ليڪ صبح حشر ۽ ٿيندين زبردست زير ٿيندو يقين اليقين سڀ کي صحيح مارو سهر
 ظالم و مظلوم جي ٿيندي جزا ۽ جزا
 آت اسان جنت جزا نسوڪي مڙنا مڙا

نڌ عمر ناسراده منهن ڪري حرمل ڏي جو آنڪي عبيد زباد روبرو تڪيد ڪيو
 جيئن ته بعت ڪري تيسن نه ٻائي ڏجو جي ڪري بعت آءُ خوب وڙهه هي سڀ سر وڌيو
 هاڻ اوهان ڇا صلاح ٻائي ڏين يا ڪنهن
 آڻجو جواب صواب آهي اوهان کي ڏين
 حرمل بهي بهر آه تهر رکيو منجهه ڪمان اصغر معصوم جو خلق نظر ڪيو نشان
 تهر ڪمانون ڇڻو گهاٻو ٻچو سي زبان ڪري ڳلي مٿون ٿيو ڪٿر ٻائي جي بازو ۾ ڪان
 ٻچي جو بازو تي سر بازو ۽ سر ٻئي بهر
 تهر جي پوند ڪيا لڪڪ و لڪي بدم
 تهر ڦسي حق ۾ اصغر معصوم جي پالو جگر ۾ لڳو سرور مظلوم جي
 ٿيو روان بازو ڪٿون خون سيد معصوم جي خيم هليو خابرو بانسوني معصوم جي
 چئين اچي اصغر جي ماءُ هاڻ اچي اصغر کي وٺ
 ٻائي بهي آيو پٽن شربت ڪوٺر جو جام پندي ٿي آڇ بڪ لشي ڏوڏ وڏي مدام
 ٻائي نه گهرندو وڏي طلب نه رکندو طعام فاطمه ڏاڏي جي هنج ان به قبوليو مقام
 اي علي اصغر جي ماءُ تنهنجو هي اصغر صغير
 تهر لب مٿون به بهي آيو اٿئي شهد و شير
 جان وٺي ٻانو ڦسي نسا علي اصغر به ناهه آنجو لب لعل خشڪ آب ڪٿون ٿيو تر به ناهه
 تهر لڳو خلق ۾ ڏيکريو سندس ڦر به ناهه وڙ کي چوي آه وڙي جان ڦري، تار به ناهه
 وڙ به هليو سر ڦيل گهر به ٿيو مٽهين
 ته نجي آڻ تي تهر ڪيا آئين
 جڏهه علي اصغر امان پٽ ڏلو لوهه ۾ لال ڇا جوان ڇا تهر ٿيو ڪهڙو هو آنوقت حال
 شال ۾ ڪنهن پٽ جي ماءُ هين ڏسي پٽ جو حال سر پتي سڀو ڪٿي ضعف ٿي زار و زوال
 ڪڏهه چوي اصغر تهر تنهي مرڻ تهر ڪيو
 ڪڏهه چوي اڪبر جي داغ منهنجو جهڻ زهر ڪيو
 اي منهنجا اصغر اها آئون تنهنجي اهل امان تنهنجو ڳلو گهاٻو تهر هئي مٿي گهاٻل امان
 کولي اکيون ڪي نهار ڏس هي ڏکاهل امان تنهنجي مرڻ سچ ڪٿي سچ هي ساهل امان
 اڪبر و اصغر ڪٿي هائي سچ ڪٿي
 ٻانوئي بهي بهر جو آه اچ علي اڪبر هليو آڇ ڪٿون اکيون ٻوٽي آه آنجو هي اصغر هليو
 اڪبر و اصغر ڪٿون بعد سيد سرور هليو عابد بندي مين شام قيد ٿي سڀ گهر هليو
 فاطمه ڪريلا شام هليو ٿي اسر
 آله نبي مين ولاها ڪولي ۽ شامي شير

شام رسبو تانفلو شام ٿي صبح ٿي ڦار
 سندر سرور جو سو نيزي تي صبح حشر عام
 ٿسون زمين رک رک ٿي خلق جي طاقت تمام
 شام حشر رسول وقت مسدد والسلام
 وارو مڃي ٿي عترت اطهار ڪي
 ماريءَ شهد مقام ثابت زوار ڪي

اسلام اي نور انور السلام

السلام اي نور انور السلام	السلام اي ذات اطهر السلام
السلام اي متر دائر السلام	مظهر الله اڪبر السلام
السلام اي شام سرور السلام	
السلام اي جائز حيدر السلام	
السلام اي صدر صدر السلام	السلام اي صاحب افسر السلام
وايت تخت پيبر السلام	سالك نثار حيدر السلام
السلام اي شام سرور السلام	
السلام اي جائز حيدر السلام	
مظني جا نور انور السلام	مرتضي جا دوت دلير السلام
ايشا جا پاڪ گوهر السلام	هل اتي جا تاج برسر السلام
السلام اي شاه سرور السلام	
السلام اي جائز حيدر السلام	
اي محمد جي نثاني السلام	حيدر صفر جا نثاني السلام
فاطم زهرا جا جاني السلام	قبلي ڪون و مڪاني السلام
السلام اي شاه سرور السلام	
السلام اي جائز حيدر السلام	
السلام اي سيد الشهادين	السلام اي اسعد الدنيا حسين
السلام اي مظهر مولا حسين	بادشاه دبين و غني حسين
السلام اي شاه سرور السلام	
السلام اي جائز حيدر السلام	

السلام اي ملڪ مالڪ السلام	السلام اي ملڪ مالڪ السلام
صاحب تاج و تبارڪ السلام	صاحب تاج و تبارڪ السلام
السلام اي شاه سرور السلام	السلام اي شاه سرور السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام اي جانر حيدر السلام
صدر وارث مصطفيٰ جا السلام	صدر وارث مصطفيٰ جا السلام
رڻ رهايل ڪريلا جا السلام	رڻ رهايل ڪريلا جا السلام
السلام اي شاه سرور السلام	السلام اي شاه سرور السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام اي جانر حيدر السلام
السلام اي تفت تارڪ تفت گهر	السلام اي جانر وارث بستي سرور
السلام اي ڪريلا تنهجو غمير	السلام اي ديسن و دنيا جا لهر
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام
اي علي جا ملڪ مالڪ جافنا	اي نبي جا پاڪيت وارث سر جفا
صدر والي ڪفن ڪفن ليا	تفت صاحب پست و پرزا جا بها
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام
هيء ڪهايل ڪريلا جا هاء هاء	هه ڪهايل ڪريلا جا هاء هاء
هه ڪهايل ڪريلا جا هاء هاء	رڻ رهايل ڪريلا جا هاء هاء
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام
مفت ماريل جنور جا سر دڙ ڪئون ڌار	سر وڌايل ظلم جا نيزي سوار
اهل ڪوفي جا ڪڏايل وعده دار	شام لشڪر جا ڪڏايل لشڪار
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام
هه ٻائي جا ڪڏايل هه هه	هه دريا تي آڇايل هه هه
تشم لب جڳ ڪئون سڏايل هه هه	هيء آڇايل رڻ ڏکايل هه هه
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام
رت روئي پست مي ئي سر ماري لڙا	تنهجي آڇ ڪيو باد رت هاري فرات
اي آڇايل توکي نيب ماري فرات	تنهجي آڇ ڪيو باد پاڪاري فرات
السلام اي شاه سرور السلام	السلام
السلام اي جانر حيدر السلام	السلام

هيء مڪينہ تنهجي آڇ ساڙيو جگر
 هيء مڪينہ آيو رب جو مير مگر
 السلام اي شاه سرور السلام
 السلام اي جانر حيدر السلام
 عابدين پيار تون پڻ تشنه لب
 شام ڀرڻهي مائوس پسي سبب
 السلام اي شاه سرور السلام
 السلام اي جانر حيدر السلام
 اي شير دنا و دهن ديدار ڏي
 ڪريلا و هني و نيت توکي چوي
 السلام اي شاه سرور السلام
 السلام اي جانر حيدر السلام
 مڃتا نهايت علي زوار ڪسي
 پنهنجي در دانه سلامي مگر مڏي
 السلام اي شاه سرور السلام
 السلام اي جانر حيدر السلام

جڏ شير مظلوم جا سڀ ماريا خوبش و افرها

جڏ شير مظلوم جا سڀ ماريا خوبش و افرها
 چائين هاڻ وارو لسانجو آيو جهڏي ٻار ويا
 اهل عصمت عرض ڪيو ڪڏي، قبلش دنا ودين
 هيء غضب ڏس غش و آهي تنهنجو زين العابدين
 شاه گهوڙي تڪون لهي خيمي و آيو لشڪار
 آئون هلس عابدين تون پتو آئون اي منجهار
 دل کي ڌڄ ڏي مينا و هانءَ کي هوشيار
 پنهنجي پاسي جو آيا آت آخري ديدار مگر
 تون خدا جي شير جو پوئو مڙهي پيتاب آه
 تو آيو ڪوٺيو آڄل آڻ ڪيو هلن اسباب آه
 اي علي تون اڄ علي جي جاءِ زين العابدين
 آت علي ناموس پرڻي هاه زين العابدين

هي علي ناموس پرستي هي نبي جو آل ڏس شهجو باپورن هليو تون رن رهين جو حال ڏس
 اي علي اولاد عابد آل نسي احوال ڏس آت ابا باني جي جاء پنهنجو حال احوال ڏس
 بي سڪين جي سفارش ٿو سڪريان توسن گهني
 هي پير پسي پير پري اتي منجه پيرين
 اي علي آج نون علي جيئن هي علي اولاد ڏس اي علي آج نون نبي جي آل جو فرهاد ڏس
 هي ٿا سڪن فرهاد تنهنجو داد ۽ پنداد ڏس تون دلاو ڏين مون لئي رن آهو جلاد ڏس
 چنو سڪين کي نه رو پائين خدا ڏي ٿو وڃي
 مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ ۽ مجتبيٰ ڏي ٿو وڃي
 چنو سڪين کي نه آج پائين کي سڪولي ٿي فضا هي خدا ڏي ٿو وڃي تون صبر ڪر رب جي رضا
 تون مدينه هل وڃي جت شهجي ڏاڏي فاطمه تون هلي ڏاڏي ڪي ڏس باني وائي سڪريلا
 اي علي مجاد هي پسي سڪين پرنسي هئي
 تون ابي جي جاء سڪج قرب و فرين پري هئي
 منجه زين العابدين بيدار ٿي بيدار ٿي زين و سڪشوم پرستي نين جونون ليخوار ٿي
 قيد ويندن سڪين جو تون اجهو آڌار ٿي هي نه نه ويو آبا هنيار ٿي هنيار ٿي
 بانوئي سڪين جي پارت منجهو اڪبر رن سڪنو
 مادر قاسم جي پارت منجهو گوهر رن سڪنو
 هاء زين العابدين باني جي زاري ڏس آبا نو اي آج سڪريلا ڏي سڪني تاري ڏس آبا
 آج نبي ناموس پالن منهي واري ڏس آبا هي وچري ويل ڏس هي نه نه ڪاري ڏس آبا
 نبي مدينه پيار منجهو شام پرنديهي لهر
 آئون ۽ قاسم سڪريلا ۽ تون حسن گڏ منع سير
 آه جنهن دم عابدين پيار صاحب هوش ٿيو ۽ ڏاڏين پير تي باهو ٿڌ ڪري هٿ آيو
 وهي منهن والڻ طرف سرناڻي هنر عرض ڪيو آهي سڀ برحق بجا ۽ جيڪي قسمت جو لکيو
 السلام اي عابدين پيار جا پايا حسن
 تون هليو رن ڏي ۽ قيدي شام سڪاها يا حسن
 سرورا مجاد کي توڙي رهين جو تاب ناه توڙي هئي بيتاب تا پڻ اقتدر بيتاب ناه
 باپو سائين سر وڏائي پوء پوڻ مون باب ناه تو تون سر صدقو سڪين مون زندگي اسباب ناه
 هٿ ڪري عامو ۽ آئون پڻ هوندو حضرت هرڪتاب
 ري عسا اڳ ۽ آئن جي ناهي بيطافت کي ناب
 تون خدا جي پير جو فرزند صاحب ذوالفقار سو بعزم قاتلو العكفار سرور ٿيو سوار
 اڪبر و اصغر جو صدقو چنو نه آئون پڻ ٿيان تيار قاسم و عباس گڏ هئي هي به شهجو جان نثار
 سر وڃي نيزي نسي ۽ ڌڙ سڪريلا ۽ پيرين
 هي قيامت آه پايا ناهي طاقت منهي نين

شاه فرمايو ڪم عابد آهي جيڪي ڪو فضا تون رضينا بالقضا چئو ٺاهي چارو ريءَ رضا
 صابر و شاکر ٿي بابا جيڪا آڳي آيتضا ڪڪا سر آئي سا گذري قدر رضينا بالقضا
 جان نشاريءَ ۾ سنڌو حاد ڪڪا ٺاهي پئي
 منجهان جاني جانفدائي آل جو ٿيو تڏو ٿي حق
 جي ڏسڻ نيري تي سر ۽ ٿڌ ۽ رڻ ۾ پيدان تا جڏهن آئين وري تڏه دفن ڪج ڏيئي ڪن
 هاڻ سڌرو پٽه معن اي جان بابا ڪر جتن توڙي بيطاقت بدن ۽ توڙي هڻي پيتاب تن
 تنهجي هي هٿ ۾ مهار آهي اسيرن جي آبا
 شال رب وارنسي وطن اي ڪاروان ڪربلا
 جي ڏسڻ سر منجهو نيري پنهنجي سر تي بارهه ڄاڻ پاڻ کي والد جو عابد صابري ستار ڄاڻ
 اي سندس لجهال لائق سڀ ستم هموار ڄاڻ آه منهنجي پڪڙڻ جو پاڻ کي هموار ڄاڻ
 سر وڃيا گهر ٿڌو لکيا ناموس پرڏيهي اسير
 نعم اجير الصابرين چئو جيڪا تدبير تدبير
 هيئن چئي سجاد کي فرمايو سرور الوداع اي بنير ناتوان پيار و بي سر الوداع
 اي اسير ڪربلا ڏس شام لشڪر الوداع الوداع اي شام پرڏيهي مسافر الوداع
 الوداع ڀرتين خدا کي منجهان زين العابدين
 شال مندين مصطفيٰ ڪسي منجهان زين العابدين
 الوداع اي بانسوني مظلوم بي سر الوداع قل ٿيا رڻ ۾ سنڌو اڪبر ۽ اصغر الوداع
 فاطمه زهرا جي نهن عابد جي مادر الوداع شهجو پٽ پٽ تي ڪريو ويو سرجواڻي الوداع
 بي ڪڍين پر تي هڻي هي ناز پرڏو نور عي
 هڻي سنڌو حافظ خدا اي ننگ و ناموس حسن
 فاطمه ڪبرا به پرڻي جهڙو ٻيو رڻ هليو آجو آج قاسم ٽوڻو سهارا پٽي رڻ ٿيو
 الوداع قاسم امان آج تنهنجو قاسم رڻ ڪٿو مون ۽ قاسم سر وڏائي ڪربلا ۾ ساڳ ڪيو
 تون حسن کي مون ۽ قاسم جا چنڊ ساري سلام
 اي مڏي جا مڏي ڪربلا منهنجو مقام
 آه زينب الوداع ڪٿوم جي ڀارت آئي بي ڪڍين پرڻي هڻي معصوم جي ڀارت آئي
 منهنجي زين العابدين مظلوم جي ڀارت آئي هي سنڌو هموار هن معصوم جي ڀارت آئي
 الوداع اي ننگ و ناموس پيمبر الوداع
 الوداع اي حضرت زهرا ۽ حيدر الوداع
 هاه سرور الوداع چئي رڻ سڌارو هاه اهل عصمت شور محشر جو مڃاڻو هاه هاه
 بي ڪڍين چئي ڪم ٻيو ڪنهن مڏاڻو هاه هاه مگر سون سر ويڙهي وقت آيو هاه هاه
 هيءَ ڪڍين ساري مرندي آه وري بابا حسين
 تو بنا منهنجي نه مرندي آه وري بابا حسين

مونکي ته هي قبول ۽ مون سرکي هي قبول بل منهي ماري سنگت و لشڪر کي هي قبول
 اڪبر کي هي قبول ۽ اصغر کي هي قبول سڀ اهلبيت و عترت اطهر کي هي قبول
 جيئن جيئن بلا مرتبه ٿيئن ٿيئن شرف ٻڌند
 ديوان عسطل و داد ۾ مظلوم ارجند
 ظالم جي ظلم هڪن ته به داور تون دادگر اهل جفا جي جور ۾ مون خوف و نهي خطر
 جا سر پئي ما سر مئي فرمان حق نه سر راحت ۽ رنج عالم فاني هم گذر
 دنيا نه سڃيئن مومن مانجهاندي ماڳ آه
 صابر کي صبر و آبرو مائين مهاڳ آه
 هنر خدا جي پياد ۾ مشغول هو امام عمر ابن سعد سڏ ڪري چو ڪيڏي مهاڳ شام
 هڪو سر وڏي حسن جو آئي وٺي انعام ابن زياد جو هلي ڪونه ڪجي سلام
 نيزن تي چاڙهي سر ڪريون اهل حرم آبر
 زين العابدين نه حلقه زنجير دستگر
 چڪن ڪئون نه ٿيو هڪ سر وڏي آئي امير جو نور نبي و شير خدا جي شير جو
 برج شرف جي بندو ۽ مهر مهر جو نڌ عمر جو هي هڪر آهي شمر شير جو
 چئون شمر کي هڪ هان سر شير آجي
 تان سڀ سرن سين ڪوئي ڏي فريز رکي نجي
 او پها پڙي هليو حضرت حسن ٻار خبر ڪڍي ۽ سر جي وڻ ڪاڻ ٿيو تيار
 هن حال کي ٿي شه مظلوم دلفگار جيئن ڪي خدا ڪئون ڏچ ۽ ڪي ناني طرف نهار
 هن سر کي پنهي سيني تي لاهو ٿي نت رسول
 هن لعل لب ڪسي کير پٽارو ٿي نت بتول
 اي شمر مون اوهانجي به تصوير ڪانه ڪئي آخر ته آست آهيو اوهين منهي ناني جي
 مونسين پلا اوهان ته ڪڏهن ڪانه ڪئي پلي هاڻي بندي جو ڪهڙو سبب جا اوهان کي ٿي
 إلا المودت القربى جو ناه پياد حسن
 فالحق م اهڙا هڪر هڪ ڪندو آندو داد حسن
 اي شمر هڪر ڪي شرم خدا ۽ رسول جو پٽ مرتضيٰ جو ماري م ٿر گهر بتول جو
 هڪو رحم هڪر ته منهن ٿي مون دلول جو رک خوف دل ۾ منهي دعائي قبول جو
 هي منهي آه عرش رسي ۽ خدا پڙي
 فرهاد منهي فاطمه ۽ مصطفيٰ پڙي
 اڄ در خدا جي ٿي ڪري فرهاد فاطمه منهن سر پتي ٿي مونکي ڪري پاد فاطمه
 آخر ڪڏهن خدا به ڪندو داد فاطمه جو پگناه ٿيو ڪنهن اولاد فاطمه
 فرهاد فاطمه جي مٿان پائين پسي اتر
 ان بضم رسول ٿي اهڙا م ڪر نه هر

اڄ منهنجو مصعطي جهو اڪبر ڪٿو ڪٿل اڄ منهنجو مرتضيٰ جهو اصغر ڪٿو ڪٿل
 قسم هن شهيد جو همر ڪٿو ڪٿل عاس منهنجو بازو برادر ڪٿو ڪٿل

منهنجا سٺي قرب ڪٿي منهنجي روبرو
 هان منهنجي سر وٺڻ جي ر آه سوکي آرزو

اڄ ڏس ته گهر رسول جي ڪهڙي قيام آه غيمي و اهليت جي ڇا حشر عام آه
 هت منهنجو ڪربلا و ڪٿن گد مقام آه اهل حرم جي حق و سفر سوني، شام آه
 هتي هتي منهنجو ديس سائر مليا ڇڏي،
 ناموس دريهر ڪري دنيا مون ويا لڏي،

اي شمر هڪي نه ٻانوي بيڪس جو حال ڏس هڪي زيبه ضعيف جو حال زوال ڏس
 ڪيري وٺو به رڻ ڪٿنو انجو حوال ڏس اڄ مٽي سڪين لي ڪري ٻائي سوال ڏس
 منهنجي آڻن کي نه هڪي ٻائي ٻارجو
 پوءِ موکي پڻ جي ماريو اوهين ڄاڻو مارجو

اي شمر ڏس نماز جو وقت آهي سي نماز ڏي رخصت نماز پڙهان آخري نماز
 بعد از نماز جي نون ودين سر ته ڪهرو نماز نون پنهنجي ڪار ڪرو خدا منهنجو ڪار نماز
 حڪم خدا و ڪهجي حال آهي دم زني
 هت سرسراڙي اهندي هي لسرو تني

ساجد امام هٿن چئي سجدي و سر رکيو ڀٽ ڪري نماز جي ويٺي ٿي سجود ڪيو
 سجدو اڃا هو پهريون ڪم ڦاٿل به قصد ڪيو سلطان ساجدين جو شڪار سر وڌيو
 اندم پيو آه عرش و ڪرسي و شورشين
 هتي هتي شهيد ٿيو شهر دنيا و دهن حسين

جيرنيل مٿن پيو ٿي به ملڪوت آسمان واري به سر وٺائي بعد ناله و فغان
 طويل ڪئي برگ ربري به هر شاخ خون فغان بادر صوم گشتر فردوس ڪيو خزان
 حسرت ڪٿون حوض ڪوثر ٿيو چشم مار خون
 زير و زير زمين ٿي و افلاڪ سرنگون

لرزڻ ٿيو آفتاب تهر لهره جي مثال هو ماعتاب داغ جگر ڪٿون در اختلال
 پيتاب ٿي ڪيرڻ لڳا تارا خراب حال روزر سپاه رات جيئن ٿيو ضايع و زوال
 خورشيد آسمان سلامت غروب ڪيو
 دؤر زمين تمام ٿيو اٽار حشر ٿيو

ملڪ الجبال سر هتي جبلن سين ڦاڙيو سر دهبوانه وار خاک بهر هو بهشت وهر
 ڪيو وحيانر دشت خور و خواب ڪٿون گنر حسرت ڪٿون سڀ چئي ٻيا مرغ هوا جا پهر
 دريا چٽو ديهگ جوش ٿي ڪيو ماهي دلڪباب
 از بس هو حال عالم ڪون و مڪان خراب

حورون ڪري به حشر هليون سونئي، فاطمه جان ڪي ڏهن ته خاک ڀريو روئي، فاطمه
 هر تار تار گرد ۾ هر مٺوئي فاطمه رت جي هجن ڪئون رت ڀريا گيوئي، فاطمه
 فردوس فاطمه کي ٿيو مساتم سوائي هام
 وا سرنا حسين جي هئي سورس، قيام
 ڪڏهن لڳي خديجه، خاتون ڪڏهن ٿي ڀار ٿي چنن امان هي ڪهڙو مهر ڪريلا ديار
 منجهان قريب سڀ ڪٿا ان دشت ڪارزار ڪنهن ڪنهن جو ناء وٺي رنل سڀ حور و ڪبار
 قاسم جوان ڪم اڪر و اڪر ڪڏو جوان
 يا ڪڙم مٺي، حسين کي صابر ڪڏو جوان
 مريم ڏي منهن ڪري ٿي ڪڏهن چائين آه آه پڏو ماريو منهنو حسين اهي ٻا آه
 ڪڏ سر ڀڄي، صفوان سين ٻا حالت نه ٿي چنن ڪم هئي، غروب ٿيو منهنو حسين ماه
 ڪڏ هاجره سين ڪيئن ٿي ٻا حال ڪريلا
 ڪيئن مرنه مثال نسي احوال ڪريلا
 حورن سين حشر ڪيو به رنائين ٿي زار زار واري سرير وائي ٿي ڪيئون حشر آشڪار
 هر ڀڳ به حال خود هم بيتاب و يفرار هئي هئي حسين ڪيوني ڀڄي، منهن ڪڏهن نون ڀار
 هئي هاه فاطمه جو جگر ماريو پگناه
 هان فاطمه جو داد ڪندو حشر ۾ الله
 شام رسل سين جماد رسل روئي زار زار ٿي چائون ٻا رسول خدا ڪم ڪردگار
 ڏهڻي جي تنهنجي ڏک ڪئون اسن دائم اشڪار هي ڏک ڏک نه جهڙو ابي حشر يادگار
 بل حشر ۾ به ٿيندو جڏهن اُچو عدل و داد
 ٿيندا هزار حشر نسوان حشر ڪئون زياد
 تنهنجو نواسو ٻا نبي الله خدا جو نور شير خدا جو ماء ۽ زهرا سو سرور
 بي نرد ناسراد عمر نعي ڪيو نور پيڏو ماريو آه سده ناڪر و صبور
 ان سڀ جفا تي صبر ڪري مر ڏنو حسين
 سر رشتو رضا کي نه ڪنهن پر چنو حسين
 تنهنجو حسين صابر و شاهر شهيد ٿيو سج نيزي پاسبان آهو مگر حشر هي به هو
 سر ان شهيد جو جڏ نيزي سوار ٿيو هئي مهر ابي يزيد تو هي ڪهڙو مهر ڪيو
 اي خانمان خراب نسو مرسل جو خاندان
 ڪيئن بيگنه خراب ڪري مهر ڪيئي نمان
 ٻا مصطفي تون هل ۽ اسين تنهنجي هر ڪاب ڏهڻي کي تنهنجي دفن ڪريون ٿي اسان ثواب
 سر نينون وڌي ۽ ٿڙ ڇڏي ٿي ٻا گيل آب هان ڏني ڪمن ڪجي قبر ايزر بدوتراب
 هي تنهنجو پدفن سر دنيا و دهن حسين
 ڪعبه جو ڪهف اهل زمان و زمن حسين

هتي رهن ابيبا به شهر انبيبا حضور لک عشر خواهي آبيبا شهر اواييا حضور
چئون شاه اوليا کي هک ابي نت خدا حضور دل تون به کربلا ذي شهر کربلا حضور
کيو کربلا به تنهجي شهر کربلا مڪان

کربل هلي اسين کريون آتي نثار جان

هتي مڪته و مدينه و لايت مڪين حسين حرمين جو شريف دو عالم قلبي حسين
مڪنون مدينون نه کريو مديون و عمن حين سو کولي کربلا به کفو اهله مڪين حسين
هتي هتي حسين تنهجي جو تيو کربلا مقام
مڪته مديني ان لتي تا سب رت رن مدام

هي اوليا ته سب شي سيني تي هت هتي کيون عرض با علي هي سنده صدر جو قلبي
صدر و مرير سج کري چئون جبرگارب وني حور و جفائي قوم مئين تنهجي سر گهني
بل اڪزي سر نه تنهجي مع آل و عيال
اولاد رن کيواني اسوي هدي هي آل

اڪبر به رن کيهاين اصغر به مڪين خدا فاسم به مڪين ذبيح جين قرباني خدا
سب پائر پائيا پائجا پيو کرم آسريا صاحب باصفا و مهربان بسا وفا
راه خدا و راضي شي کاربانون سب قتل
هين کربلا به کمر آهيو هي رب خليل

هتي هين خليل تنهجي کي دس قز کنون سر ته قار بي گور و ويڪن پيو قرتي شي خاکسار
سر شي سوار سري هليو شام اشڪار هو ه لني اشڪار و هي هين لني يفرار
سر قز ملن سب بڑهي قرآن تي مڪني دعا
قز نيت ذني کي جو تي هک سر آن يا خدا

سر نيت اڪيون پيو شي نهاريو به کربلا تي قز کي ساري چاين هک ابي خسته هلا
تنهجو وچوڙو مونکي تو هر دم کهي ادا هاڻ رب ورائي تا ميان اي آئون مٿن خدا
با رب ورائي واگ ته وچوڙا وري ملون
ڏينھڙا گونا گونا وري هک بي جو مٿن ڏسون

قز ن وائي قوڙ شي هر لحظه آه مڪني تو چاين ڏور ويا تو هلا ڪهڙي ڪاه مڪني
آئون ٻن سنده رفيق مون هي عزم راه مڪني پر تنهجي وٽس نه پوء پس جا الله مڪني
عابد کي رب ورائي نه موني ميان ادا
ورنه مڪن و دهن جي مون ٻن نه دعا

نيسين نه آئون مڪن ڍڪيان جيسين نه تون اچين مون نا دهن جي وات و پرڏيه ويا ٻين
تو ري قبر ذي مڪين وچان مر پست و تيان پني تون آه ته گڏجي ٿيون به مقام شرف مڪين
جسي اچ مدينه ڏور نه ٻن کربلا نه کرم
اي صاحب مدينه مديني کربلا حرم

مر ٿي سدا سفر ۾ خدا کي سوال ڪيو ٻار پ ميلاني، ڦڙ ٻين مون هينن محنت حال ڪيو
ڦڙ ٻين ٿي پنهنجي دل ۾ هي دائر خيال ڪيو جي مر ملي، ته مڪ سهاڻ مون مڪ زوال ڪيو
اسري بيهه ٿي پڙهو سر به سهر شام
اٺا الڙ راجون هو ڦڙ جو ٻن ڪلام
جمل انبا ۽ اوليا هنر ڪلام ڪيو ان شاه اوليا جي اڳيون حشر عام ڪيو
له فاتحه پڙهي ڪري ماتم تمام ڪيو شهنائي ڪريلا تي درود و سلام ڪيو
”نايت هلي“ به نيت چوي صلوات ۽ سلام
زوار ڪريلا کسي ملي، ڪريلا مقام

هن رٿن جو رتبہ عالي اگر ٿي جلوه گر

هن رٿن جو رتبہ عالي اگر ٿي جلوه گر ڪا عبادت ري رٿن بهتر نه ڄاڻي ڪو بشر
باه دوزخ جي آجهائي ته جانسوز جگر باغ جنت جو ڪري گلزار آبد چشمه رتر
جين کي بارو آبر رحمت چون هي آجئون اکيون
آئين بهشتي جي اوهان هي نهرون نيت جاري رکيون
سومنا مله محرم تعزيمه داري ضرور شام مظلومان جي ماتم ناله و زاري ضرور
اڪبر و اصغر جي غم مردم هنجون جاري ضرور قاسم و عباس ٿي ٻن مر وس واري ضرور
آه ان ماتم ۾ ڪمي، وس ڪارو ڪيو خدا
ڏس خدا خود ماتمي آهي امان جو آدا
ٿو چوي راوي ڪم جل جنگ آحد ڪئون مصطفي فتح و نصرت سين وري داخل مديني جي ٿيا
آت جي اصحابي شهادت جي شرف هاق حق رسا ٽين جي گهر گهر ناله و زاري ٿي ڪئي اهل هزا
جان ٽن حمزه جي گهر ناله ڪونه ماتم دار هو
ان شهيد الله جي غم جو ڪونه آت غمخوار هو
حضرت حمزه جي حسرت ڪئون جيهه ڪردگار رت هنجون جاري ڪري بعد رٿائين زار زار
چائين گهر چاچي جي منهنجي ناهي ماتم جي تنوار سڀ ڪو پنهنجن کي منيالي ٿو روئي هر رشتدار
سڀ ڪو پنهنجن ٿي روئي، حمزه جو رٿندڙ ناه ڪو
انجي غم جو داغ دل رت روئي ڦڙندڙ ناه ڪو
سعد انصاري هو حاضر ان ڏلو حضرت جو حال ۽ ٻڌو آت جيڪي فرمايو رسول ذوالجلال
ابو انصارن جي گهر چين مومنان انهر محال هر ڪوئي پنهنجن شهيدن ٿي ڪري حزن و ملال
مصطفي جو چاچو حمزه تنهنجو ماتم دار ڪونه
مصطفي هن غم ڪئون ڪين ۽ سندس غمخوار ڪونه

پدرين گهر حمزه جي هلي تعزیه داري ڪجي عثم خيرالمرسلين جو ماهر هڪاري ڪجي
مصطفيٰ حسناڪ آهي انجي شهنشاهي ڪجي بوه ته پهچن مائتن نئي ناله و زاري ڪجي
آه اڄ حمري جي مائتم مصطفيٰ آيو ماضي
هي خدا جو دوست ان گڏ خود خدا ٿيو ماضي

نڌ مڙي عورتن انصار آيون حمزه گهر هلي رسم ماتم داري ان سب موجب دستور ڪجي
جڏ رسول الله آنجو روج و زاري ٻڌي به ڪئين معلوم آهي ته سعادتي سعادتي
سعد جي حق و دعائي غير ڪئي خيرالانام
چئن خدا آنڪي رسائي روشن ازاله السلام

مومنان حمزه جي ماتم دار حق تي هيءَ دعا جو حسبي ناسي چيو تنهن جو ڇا احر و جزا
هو نبي جو چاچو هي مرشد جاني دلريا هو نبي شون ڏو ڏو فنا هونون هي نعت ڪيو خدا
آه جنهنم ڪربلا و نبي ڪڏنون حشر حسين
هو نبي جيئرو نه هوند ڪڏنن شاه دوري شورش

شاه جا جڏ پائر ماريا شاه جو شڪر خدا اڪبر و اصغر ملاريا شاه جو شڪر خدا
سهي سائين سر به واريا شاه جو شڪر خدا سهار سر بن پرزه ڪاريا شاه جو شڪر خدا
نبي صلي الله عليه وسلم جيئن ٻلائين سن تي شاڪر ڪر ڪو
ڪربلا جي هر ٻلا تي صابر و شاکر رهيو

آيو جڏ سحر به وارو شڪر سعدو ڪيو امام نبي مر فائل اڳيون چئن حا رضا رب الانام
سر وڏي فائل رکي نيري تي ڪاهو طرف شام جو نبي سجاد سر اي سهار بابا السلام
اي جو تو در با ادب دائم سلامي جبرئيل
جبرئيل آئسي سلام حضرت رب العالمين

هي سنڌ سو سیر ڪه جنهن تي مصطفيٰ فران هو هي سنڌ سو سیر ڪه جنهن تي مرطبي قربان هو
فاطمه قربان حسن المجتبيٰ قربان هو اڪبر و اصغر سين هي زين العبا قربان هو
هان سر نيري چڙها و قز رهيا رن پيدفن
هي سنڌ زين العبا پا حلقه طوق و رن

مصطفيٰ ڪاڻي ڪه تنهجو سر ترسي چئي هي حسين مرطبي ڪاڻي هي سنهن آنور نسي چئي هي حسين
فاطمه ڪاڻي هي زلف غير نسي چئي هي حسين هي حسن ڪاڻي ڪه رن تر نسي چئي هي حسين
تنهجو سر نيري آها اسين سر ڪليا پٽ و قطار
تنهجو قز رن پيدفن اسين شام بندي يوقار

ڪربلا و قتل ٿيو تنهجو حسيني ڪاروان خاک سر وسندا پئندا شام و ڪوفي ٿيا روان
بياه پا زين العبا ان ڪاروان جو ساربان هت مهار و سر نگون پيرن لئن مڙن رت روان
آه ناسوسو نبي آل و عيال پنجتن
شيء بحق راضي مچائون جا رخاني ذوالمن

ڇا چوان زينب جي زاري ڇا چوان ڪشوم ٺهر ڇا چوان پيراڳ ٻانو زندگي ٿي جنهجي زهر
دل ڪڍڻ قلم امان جون پٺي اکيون رت ٺهر ٺهر شام آيا طئي ڪري منزل به منزل شهر شهر

جڏه ڏلو ٺهري ٿي شلپين نور چشمه پوتراپ

شام ٿي صبح قيامت آيو ٺهري آفتاب

شام ڪافر ڪئي ڪجهري نعت ويڙهڻ غرور سرور مظلوم سر جو حڪم ٿيو آيو حضور
طاس سوني و رکي سر شاه جو ڪافر ڪفور عرض ڪيو املا رکائي فيضه ذهاب غرور

هي سرر مڪا ڪرپا مه جئين شاه جهان

حڪم سان تنهجي ويڙهين واھ ٿيو آخر زمان

نعت جي ٻاھ اڳيون ٺاھيم ٺاڪس ٺي رکيو حضرت زينب ڏسي هي حال ڪافر کي چيو
هي آھو سر جو ٺي نت هو سڀي ٺي ٻڌو بي ادب بددين تو ڪيئن هن حطرت سين ڌرو

ھاھ قاتل ٺهر ڪئي سر پٺي غضب خاوند جو

هند پوئسي لٽي وڌي سر فاطمه فرزند جو

معويه پشت لٽي ڪهاڻي سرندي هو نور عين اي بيزار بهجا تو قتل ڪيو حضرت حسين
هي خدا جو نور و ارض و سا جو زيب و زين هن جي مائت آھي اڄ عرشه علا و شورشين

ھاھ ڪوفن ٺهر ڪيا ماريا مدينه جا آھر

واھ شامين شام آندا ڪرپا مه جا آھر

سر ڦسي ٻاھسي جو ٺيھ بيبي ڪجهه بفرار ڦٽي آھ ڦٽي آھ ڦٽي آھ چوندي هلي بي اختيار
مهن رکي ٻاھي جي مهن تي ٺي رنائين زار زار وٺي سير جو رت اڳئين ڪڙني سين پنھجي ٻار ٻار

ٺي وڌين سر خاک و ٺي چائين اي ٻاھ حسين

مون هي تنھجو سر ڏٺو تن تنھجو ڪاٺي ٻاھ حسين

سر ڪٽي بيبي ڪجهه طرف پيڻ جي هلي چين اجهو ٻاھي جو سر اي منھجي امان اي پٽي
اٿي نسو مون ڏي اکيون آھي ڦسي ٺو ٻاھ جي و به تو چئي مونس هل منھجي ڪجهه لاذلي

آھي تن ڪاٺي اي جو هنج ڪٽي مون کي هلي

آھي سين ويندي پيون ڪاھ ڪاھ مون کي هلي

ٻيھ ڪجهري ڪوڪ و عالم رٿن ٺيا زار زار عرش و ڪرسي ٽرڙاھ ٺي قيامت آھ ڪھار
حڪم ڪيو ڪافر وڏو سر هن هٿون اي اهل نار جڏه وٺن ٺاھ سر ڪجهه چو ٺي اي قوم ڪفار

هي سندم ٻاھي جو سر مو آئون نه ڏيندس ڪين ڪين

جي ڪيئن تن ٻن ڏٺو تا ڏيھوم ڪوڏس بالين

سرت ڏيندس ڪين جي ڏس تن جو ڏيھو احسان آھ سر اي جو مون رسبو تن لٽي هي تن پيجان آھ
و جي تن ٻن ٺاھي و سر ٻن ٻن لerman آھ تا هي منھجو سر به حاضر ٺي ويڙه ٻار ٻار آھ

آھي خنجر وڌي سر سر ملڪ و مشهور هئي

وٺي مري بي ڪين ڪين بي سين گڏ معشور هئي

اي اي جا ڦاٽلو جهن پر آيو منهنجو ڪٽڻو ۽ اي گلا اڪير و امير ادو منهنجو ڪٽڻو
 مونکي پڻ ڪٽهين جو جو سڀ آڌر آجهو منهنجو ڪٽڻو ۽ ڪٽڙي هن پيار ري پيو ڪو هو منهنجو ڪٽڻو
 هاڻ هن منهنجي جبارن جو اوهانکي ڇا نواب
 مر مري پي ۽ هن ميلان ان ري جهڻ منهنجو عذاب
 انجي زاري ۽ تي به ظالم ڪونه هرگز رحم ڪيو ۽ هن ڏٺوئي ڪين هن تهر ۽ جبراً هڪٽون ڏو
 ٿي سڪين صفت زانو ٿي پئي جي سر رکيو ۽ انهن ان احوال بهوشي ۽ باهي کي ڏلو
 سر بدن تي ناهي پيو مارو بدن ساڳو ڪين
 ٿو ڪٿي هنج ۽ ۽ ٿو چئي آ ۽ منهنجي نورعين
 آئون اجهو آهوسڪين چوئي روئين منهنجي امان تنهنجو بابو توتئون قربان چوئي روئين منهنجي امان
 ڪيم ٿي هن پر تون حيران چوئي روئين منهنجي امان جي هين ناهل تون مونسان چوئي روئين منهنجي امان
 تنهنجو ماريو اي امان ٿولشي بهشتين پزار
 تون نه هن زندان لائق هل ۽ ڏس باغ و بهار
 گل گهراڻي پاڻي آت پي ۽ کي سڪين هنن چيو اي منهنجي سر آها مون تنهنجي سر کي هٿ ڏلو
 مون ڏٺوئي ڪين پر مونکون ڪسي جهن شخص چيو توکي ڏيکارين جي تون آنڪون ولين تان هل اجهو
 منهن ڏسان تنهنجو آها آئون تنهنجي منهن کي ٿي سڪان
 تنهنجي منهن تي منهن رکان جهن لاه هر هر ٿي اچان
 آه ان بي سر اي چيو منهنجي امان جان کي طفل کي معصوم کي بيتاب دل بيربان کي
 سمين مڪ هالي ڏکڻ طوفان ڪٿي تالان کي هنج هيرن منهن ناهل هير جي حيران کي
 اي امان منهنجي سڪين سر جو ڇا تڪرار آه
 باپا جاني بي سرن کي سر جي ڇا درڪار آه
 منهنجو سر پي سڪين سر ظالم نهو وڃي تنهن ٿي جهن کي ڏنو سو منهنجو ويري ڏي نه ڏي
 جي خدا عاهد کي واري تا هي وڃڻو سر وڃي وڃڻ هي بي سر بدن پڻ پڻ رڻ پيو رهي
 هاڻ هي سر شام زندان ڦڙ رهيو رڻ پڻ رڻ
 قد رضا به انتضا ڪهجي قبر ڪهجو ڪفن
 هل سڪين توکي ڏاڏي فاطمه ساري امان فاطمه نو لاه ٿي فردوس ميگاري امان
 هن رڻ تي تنهنجي ڏاڏي رت هنجون هاري امان ۽ به باهن ٿي ٿي حورن سان اوساري امان
 روضه و ضوان ۽ ماسم سرائي عام ٿي
 توکي ڪيئن شام غيربان قيد صبح و شام ٿي
 اڳتي ناهي تاب آنجو خواب بيداري چوان خواب جو تعبير آنجو نالو و زاري چوان
 هابتر پيار جو احوال پياري چوان يا اسيرن جي جلا وطني جو ڏک پاري چوان
 ڪريلا جي واقعي ڪيو دل جگر عالم جو خون
 صبر ڪر ۽ ثابت علي ۽ انا لاسم الشرايعون

ٿيو نيزي سر بلند سر سبط مصطفيٰ

ٿيو نيزه سر بلند سر سبط مصطفيٰ سچ نيزي پاند ٿيو ٻن ڀيٽان مرندي
سچ سر اگهاڙي ٿيو ٻن ميدان ڪريلا آلد نبي جي سوز ڪنون عرشن ۾ حشر ٿيا
ڪيئن آسمان گرم ٻن شڪل تنور هو
سچ نيزي سر سوار محمد جو نور هو

هن سچ جي سوز عرش ۽ ڪري سڻڪ سڻ هن تي زمين ناسي جي ۽ سر ڦاڪ سڻ
هن جل آءِ جنس خلق سڃاڻا سڻڪ سڻ حورون بهت بهاء ٿيا چوڏهن طبق سڻ
جئي جبرئيل منجهو نه آج بال و ٻر جلو
تو ڪي اي مصطفيٰ جا جگر دل جگر جلو

جڏ اهل شام اهلرم جا تنبو ٿيا تنبو ٿيائون ساڙي ڏسي بهاء بها
آلد نبي اسر ڪري شام ڏي هليا سر نيزه سر سوار ۽ قل دشت ۾ رهيا
عابد مهار هٿ به شرياني حرم
زندگي حسين به قرباني حرم

ڪڏ سر ڏسي اهي جو چوي بابا السلام اي نيزه سر تون نيزه سوارن جي سر امام
هي تنجهو سچ ناپو هليو پاده پا به شام هن بي ڪهاوه قافلن بندن جي تو تي سام
جڏ سر هو تن تي نه به نو هٿ سر اسان ها آه
هاڻ نيزه سر به هنجي سڀون ڪم نه ڪج نگاه

ڪڏ منهن ڏسي حرم جا ڪري حشر حادثا جئي هاء اهليت هي ناموس مصطفيٰ
هي اهل ستر ستر ميني جي مير جا سي سر ڪليا آئن تي چڙهي ۽ ڏي هليا
اي آست رسول ڪڏنو عترت رسول
ڪيئن عترت رسول ڪڏن آست رسول

اي آست رسول ڪڏنو هائي اهليت سي آنجي وعده آيا مڏيل وائي اهليت
هو مصطفيٰ جي پاڙي ۾ ماواني اهليت ڪيو ڪريلا ۾ قتل ڪري جاني اهليت
آن حق اهليت جو برحق بها نه ڪيو
خود خدا ۽ حرم رخ مصطفيٰ نه ڪيو

جڏ ڪريلا مٿون آيو اسيرن جو قافلو مظلوم ڪريلا جي ڀيٽن جو قافلو
گهر ٻار رڻ ٿيائي قبرن جو قافلو ٿيو رو پراڻ شام غريبن جو قافلو
هڪ قلم گرد راه ۾ ڪيئون منزل منزل
آلد نبي اسر و پريشان و دلسمول

اي سر تون ڪنهنجو سر تون ڪيئي نوره ڪردگار سر تنهنجي تاج سروري اي سر تون تاجدار
 چو تنهنجا اهليت سر ڪيئون بند يوقار چو توکي ڏڙڪئون ڌار ڪري ڪيئون عام سوار
 اي سر تون سو جو موهي و هسي به ڪيئي سلام
 توري تون وصتي و انجيل آئون امام
 چو تنهنجو چاهي ناه و تون ڪنهنجو نور عين هنج ڪنهنجي گل جو هار و زانو جو زيب و زين
 تو ڪن عرش و ڪري مساوات شورشين سر چو ڪه آئون علي جو جگر بنهنجو ناه حسن
 ناسو نبي ٻول آسان و آڏو حسن
 آئون پنجن امام بهل نوره پنجن
 راهب نون اهل رحيم امين رحمت رحيم هي هي اسان تي رحيم نه ڪيو آستر غيم
 راهب اسانجو آيو وڙهي عاهد پيم هي شريت و دوانه عينا ست تن سيم
 هي آمني اسانجا اسانڪي ڪنهن هيا
 هي سر و هي مال اسانجا جگر جلبا
 راهب هي پيئي ڪري ميهنن سلام ڪيو سر چن سين سر نه سجود و نثار ڪيو
 دين نبي جي دوستي ان ڪفر سب جهڙو عاهد امام هت پڙهي ڪڍون سو پاڪ ڪيو
 ثابت به ڪڍون ورد زبان صبح و شام آه
 وڻه ڏيڪر آل چو ڪڍون ڪلام آه

آه جڏ اهل حرم ها شام زندان ۾ اسير

آه جڏ اهل حرم ها شام زندان ۾ اسير چن ورهين عمر جي پيئي ڪنهن هئي صبر
 آنڪي از بس لاذ مان سني تي هاليو هو شير هئي اي جي باد و دلگير پا حاله خبر
 راتنهن ڪڙو روڻ به سڄي آئي جي هئي خدا
 چينن ئي هر هر آه ڪڍو ٻائي سين ميڙيند خدا
 ڪڙي ڏينهن پنهنجي امان پيئي جي هنج و آنين سر رکي زانو تي ننڊ ڪا قدر ساعت ڪشي سيم
 جان ڏسي پيئي نه آيو ٻاڻو پاشاند عظيم سر سر نوره الهي رحمت رب العظيم
 سر نسي دستار نبي گل خلعت شهر خدا
 و سوار ذوالجناح صاحب برآورد مصطفیٰ
 لافسي الا علي فرزند صاحب ذوالفقار ذوالفقار مرتضيٰ آنجي ڪمر نسي قربان
 هت بهشتي سب خوشبو منهن مبارڪ گل انار و لباس سرخ آنجو باغ جنت جو بهار
 لڪ ڪهايل آهي و گهوڙو به آنجو خونچکان
 به لهي گهوڙي تنون گهر آيو مقدمه جو نشان

هه هين صورت سځينه جله ډلو ياي جو حال سږ لگن و تير ڪاري رت ڀرږو روشن جمال
 چائين بابا توسن ڇا ٿيو لال ٿين لومو و لال هاء بابا هاء بابا سځائين و ٿي ٿي حوال
 آئون منده صدقو سځينه اي منهجا بابا حسين
 تير ڪاري تن و سځائون ڪائي آئين يا حسين
 هين چئي ياي جي هنج و آئي چنين مٽي مٽي ابا مٽي ابا مٽي مٽي ابا تون هين نه ويهين ڪر هلا
 رت ڀرږا ڪپڙا نه هئي جو سځهن ڍڪائي هي ڇا تن و اڳهن سځن ها هي تير ڪاري سځين لڳا
 اي منهجا گهايل ابا تون ڪر سځينه سين يان
 تون ته اڳهن هين نه هين هي ڪهڙي ٿي صورت عيان
 اي ابا توسن علي اڪبر به هو سو ڪائي آه و علي اصغر به نهجي هنج و هو سو ڪائي آه
 تو جو قاسم گهوت جو ڪو ڪاچ سو ڪائي آه چاچو عباس علي پائي ڇا تون ٺاهو ڪائي آه
 توسن ها زينب پڻي جا پٽ به حاضر هر ڪتاب
 هين گهڻي لشڪر سين ويو ڇو ههڙو آئين شتاب
 اڪبر و اصغر کي مله ڪر چاچي کي چنو آ وڌي گهوريو آئون پائي نه گهرندس مروان آڇ سين مري
 مون ڀر پائي ڇڏي مون روئي عمر پائي ڀري مون اٻان ري نه سرندي سر وڃي تا ٻن مري
 منهجو سر صدقو ابا تو سر سلامت هئي سدا
 آه وڌي اڪبر ادا گهر مسوت اصغر لاڏلا
 هاء تڏ سرور سځينه سني لائي يار ڪو منهن سين منهن لائي وڌي سځه منهن گهرائي پائي ڇو
 اي امان بيبي سځينه ڇا چوان ڇا حال ٿيو جيڪا سر ڪنڌي سا ڪنڌي ڏک لڳو و دل سڻو
 سر وڌائڻ جو نه هو امان مونکي اي امان
 آهي دائر دل و نهجو ڏهان مونکي اي امان
 تن تڄيل تيرن سين پنهنجو مونکي بابا ٺاهي باد اڪبر و اصغر به مون گل تين سين منهجو روح شاد
 نهجو ڏڪماري تو مونکي هين نه هئي نهجي مراد تون اسير شام آئون تو لڻي ڪر يان لڙ باد و داد
 يا خدا سڻي مون سين هي نه وڃڻ ويل هئي
 يا وڃي ڏاڏي ڏهن جيت مڃي ناسو نبي
 اي امان بيبي سځينه ڀاء اڪبر رڻ ڪنو و اڏي اصغر کي نهجي تير تارون و لڳو
 و منده عباس چاچو سو به پائي ڀر رهيو و به قاسم ڪد خدا جو سر سج سهرن وڌيو
 منهجو لشڪر رڻ رهيو آئون نهجي سځه آس وڌي
 هي منده خسرو و خيال آهي لڳائي آخري
 اڪبر و اصغر ٿي ڇو نهجي سځينه سځه آئون قاسم و عباس ٿي ڇو آه ته نهجو منهن ڏرسون
 نهجي ڏک مارو اسانکي ٺاهي آرام و سځهن هي نه وڃڻ ويل هئي تو ڪئون م وڃڻا شال هون
 هي م هين ڇوڙا ڇڻ ڪنهجا م وارث هين تيرن
 رڻ و وارث سځهن ڀرڏهر ٿي رت رگن

ڪيم رو منجهي سڪين جي هلي تان هل آئي جي آهي آهن اها ٿا هل ۽ ڪوٺر جام پي
وٺ هي سبب ۽ سڱهه امان هي آهي پوئجي توکي جنت فاطمه جي آه سڪين لادلي
عمر نالين ۽ امان هي ڏک ڏس توکي محال
اي سڪن پالسي سڪين آت آئي وقت وصال

هه هنر چئي آيو ۽ ڪو هان سبو امام ۽ سڪين دانهن ڪئي جاگي ته سڀنيو ٿيو تمام
جان ڏسي ٿا ناهي بابو جهن من ٿي مٿي ڪلام خواب ۽ باي جي هنج جاگي نه هئي زندان شام
نڌ ڪيري هنج مٿون امان جي خاک تي ليٽن لڳي
جيئن ٿي بابو منجهو آيو هو سو ڪيڏي ويو وري

هتي اي مونکي ٿي چو منجهي سڪين مونسن آ هتي اي ٿي چو سڪين تنجهي سڪ ساري صدا
اي امان تون ڪيم رو آئون آيو تو خاطر اها سو آيو ڪيڏي وري ويو هي نه ناهي ڪريلا
نسي سڪين سان پيا ڪريلا ۽ ڏي مناه
تون شهيد ڪريلا آئون پڻ اسر اسر شام

اي امان پي آيو منجهو هو آيو هن گهڙي ۽ اي مونکي هو منجهي سڀني لايو هن گهڙي
۽ به هڪ سبب بهشتي هو سڱهه پيو هن گهڙي ۽ ادي اڪبر جي گلچن ٿي سڱهه پيو هن گهڙي
مونکي چئن اصغر نو ساري هل سڪين لادلي
پڙ تي پائي ۽ جي سڱهه نو چاچو عباس علي

آئون امان پي ڏي ويندس جت آيو منجهو امان آئون امان اڪبر ڏي ويندس جيت ادو منجهو امان
آئون امان اصغر من ملندس ڪيم ٿيو منجهو امان رات ڏهن رب کي اهو ٿي عرض هو منجهو امان
اي آدا زين العبا ڪي تون به چئو پنهنجا سلام
آئون علي اڪبر کي چوندس نهجا پڄام و پام

اي پڳي ڪشور پڳي اي منجهي زين پڳي آئون اي ڏي ٿي وڃان منجهو نياز و بندگي
پاي سائين کي اوهانجا عرض چوندس هت پڳي آئين دعا مونکي ڪجو پاي سين واصل ٿيان وري
سائي نه بهتر هڪ جهن ۽ هتي نه جاگن جي چفا
هن جيئن ڪئون موت بهتر ٿيان نه پاي ڪئون جدا

هيئن ڏسي حاله سڪين ٿيا پرشان اهليت طفل جو پڙ ڏسي ٿيا زار و حيران اهليت
هي منجهو شور معشر زار و نالان اهليت ڪريلا قتل عام جيئن ڪيو شور و آفتان اهليت
شام شد شام غريبان از غريبان حسين
صبح معشر شد ز فرساد پيمان حسين

تو چوي راوي ته ٿيو سڀ شهر پڙ شور قيام قتلگام ڪريلا جي مثل ٿيو سڀ شهر شام
شام ملحد نڌ مٿون جاگيو چائين ڪهڙو حشر عام هي قيات آهي پا ٿيو دؤر دنيا جو تمام
چائون آڄ پي سڪين خواب ۽ پايو ڏلو
هي قيات ڪوڪرو تنهن خواب جو تعبير ٿيو

چائين سر ٻاڻي جو نه ڏيکارو ان معصوم کي سر ڦري ٻاڻي جو مر خاطر تسلي اٿئي ٿي
 طاس سوني ۽ رکي آفتانن سر مظلوم ڏي چئون اجهو ٻاڻو ڪونه جنهڪي تنهجي دل سڪي
 آه ان معصوم جي جڳهه سر وڌي، تسي ٻئي ننگه
 منهن آبي منهن تي رکي ڪيئن آه ٿي تسليم ماه
 منهن ڏکي ٻاڻي جي منهن تي ڪئي ڪونه جڳو دماغ پنهنجي ٻاڻي سڀن ملي جيئن هن نه هئي اهلي جدا
 جيئن ٿي ڪيا انجي آمان ان لاءِ ٺهري ڪو ڪرا تينن پٺن ٿي منهن وڌيا ۽ زاري ڪئي زين العبا
 ناهي طاقت تا ڪريان انجو بيان اي اهلي دهن
 صبر ڪر "نايت علي" چنو نيم "اجر الصابرين"

قاسم وٺي کي ويانهه جي ميندي ٿي لائجي

قاسم وٺي کي ويانهه جي ميندي ٿي لائجي رت جون هنجون گلاب ٿو گهر گهر ويانهه
 سڀي ۽ سر جو دف ۽ دهل ٿو وڃائي سالن سين مهر و راڳ ٿو پهچن جو گانجي
 بسا رب هي سر ۽ مهر سلامت رهي سدا
 سهر و جڏا نه سر ڪئون نه سر ٺٽن ڪئون ٿي، جڏا
 گهر گهوت ماءُ جي چچ ڪري ڇاڇڻيون آيون سڀون ڇاڻيون ساڻيون شهزاديون ماڻيون
 گهرون گهرن دعا سين ڪئي دست ڏائون حورن جا هار وس ڏسي سڀ لڳرائون
 هن چچ ۽ ڇاڇي ماڻهي نه ملهوت آسان
 هت هڪڙو هڪڙو ڦطرس و حرنيل ٿو جوان
 جڳهه ويانهه رات ٿي به ٻاهر ڪريلا هو آه شمع شعل شبتان ڪريلا
 ڪيو گهوت عزمر جلوه به ميدان ڪيلا نوشه تئون ٿا نثار شهيدان ڪريلا
 منهنجي به سر نثار ۽ مؤنن به سر نثار
 جيئن به نثار ڪيا سي ڪيا مارو گهر نثار
 قاسم جي ميندي ڇا جوان سر جي ميندي مهر سهرن جا ماڻ ڇا جوان سڀ سوز ظلم زهر
 پرڏيهه پرڏيون ڪهڙو نه پاڙو نه گهر نه شهر پرڏي مئون موت مرڻون هجب ڪاره ڏور دهر
 بسا رب هي شادي چنبي ٻلا گهر اسام جي
 جت گهوت ماري ڪڙم سين منهن قتل عام جي
 ڪئي گهوت گل قبائي زدي جيل لعل و ڌر زرد تار چرو پتڪو به هري ۽ موني پتر
 مانگو ڪري نه سر جو چوي مهر سر به پتر ۽ چرو پتڪو خلعت و جوار مارو ڦر
 پٺو هن اسام جسو پتڪ گهر سين جي
 ڦر ڪڇاڇا گهر ڦرو سر پتر و هنن جي

معنوم هو امام کي قاسم نه رهندو گهر انکي ابي جي آهي وڃي جو دن اتر
 چنن اي حسن جا هوت حسينا جا دل جگر مونکي به ان ادي جي وصيت بچم و سر
 زينب کي چئون ادير سگهي خلعت حسن جي آڻ
 ساندي رکي مون ماء سن قاسم وني، جي ڪاڻ
 خلعت جو بڻجو آلي رکيون شاه جي حضور ان شاه پنهنجي دست سن بهرايو پنهنجو نور
 خيمه و آلي تخت و هارينون بعد سرور خطبه و عقد بعد پڙهينون قل و حمد سرور
 سر منهن چمي و هت کڻي اخلاص سن امام
 خطبو به شڪل ختم جي ڪيون لاهه تمام
 سهري کي موڙي منهن تي بهير شعلي جيئن رکين خلعت جو ٿاڙي ڇاڪه گريبان ڪفن جيئن ڪنهن
 گهوڙي تي زين تخت، تاهوت جيئن ڌرين جوڙي جنازي شڪل تي سڀ ڇڄ سن سر پٿين
 اي وائي ڪڏ م هتي ڪنهن سهري جو هي نصيب
 نالسي سري و سهرو ڀرتي هي م هتي نصيب
 هتي هتي م هتي نصيب ڪنهن سهري هي سن نالي سري و سهرو ڀرتي هي م هتي سن
 هتي هتي م ڪنهن کي شال ڪو هن پر سي سن گهوڙو سن هي ڪهڙو سن هي م هتي سن
 قاسم خدا کي پهرين ابا جا وڻي خدا
 مون بن ابا قسبولي ما جا وڻي خدا
 اي منهنجا جاني هاڻ تون ان شڪل شان سن ان ويانه جي وڳي سن ڪفن جي نشان سن
 وڻون خيمي ڪر وداع نبي خاندان سن اي منهنجا نور چشم تون آسن و ابا سن
 تو سن هتي خاندان به ابا هتي ابا
 جي رڻ وهي ته ات به خدا بهاد هتي ابا
 خيمي و آيو گهوٽ ٿو سڀ گهر بهار باغ ٿو گهر نبي علي جو ميڙي لاله زار باغ
 گهر فاطمه بنول جو فردوس وار باغ حضرت حسن حسن جو خيمي هزار باغ
 ان گلستان کي ڌري بلبل هزار بار
 ٿي ڪنن ڏٺائي خبر هزاران هزار بار
 آيل ٿي منهن جي جو اي جاني قاسم هي تنهنجي جيئي تو آئون قرباني قاسم
 يوسف جمال تنهنجو نه ڪو ناني قاسم تو منهن ڏي ٿي مونکي ته حوراني قاسم
 هو ڇاڪه ڪنهي قبا اي مڻيا منهنجا شال جيئن
 سهرن جا پسن نه پهر ٻيلا منهنجا شال جيئن
 اي منهنجا مڻيا تين جن سهرو سر تي قر مونن ٿڙهون به منهن تي رکي جاني جلوه ڪر
 تونون لڏا جي توتي جڙيا لعل و گهر و هي ابا جو ڇاڪه به ڪفني جو ٿي جگر
 بچڙا سڳن ٻيلا نه ڪن سهري سن ابا
 ڇاڪه گڏو به شڪل ڪفن ڪن ڪن ڪن مڻيا

منسُ ٻن چوي آيا هي سڳن ٻڌ سڳن آيا سج ٿي چوي آسان اي مڻا منجهن لڏلا
تون شال سهرو مائين ۽ تو سر هي رد پٽلا تنهنجون مرادون آڇ پٽيون سهجون سڄن سدا
خسانو حسن لسانو جو آباد تومين هو
هان ٻن حسين منجهي به دولت دخل هڪيو

۽ ٻن پٽن ٿي چو اي ادي جا جگر آيا اهڙي ويانهه شال وٽن سڀ هي گهر آيا
سج ٿيون چون وڌيون هي سڳن ٻڌ مٽڪر آيا چڙه تخت ويهه خوش ٿي تون ڪولي، مٽڪر آيا
لڻن تونون گهوڙون گهوڙيون پٽي دل گهري مراد
آباد تنهنجو خسانو ۽ دولت منده زياد

سڀ هڪڙم ٻيوڻ ماڻون چون گهوٽ واه واه هڪڙواب جي ڦٽا جو گلو چاڪه مڻا شاه
سهره به سونهن منهن جي، اڳيون اي اسانجامه سو نيت رکي خدا و نبي و علي نگاه
اي شهر مرد هي جي چڙهن جنگ تين جو شان
تون سهره سر پٽي هڪڻن چڙهن جنگ تي جوان

هي ڳالهيون سڀ پٽي تي ڏاوسپ جي منهن ڏي مير آخر ڪلام آخري هڪيو هن طرح مير
هڪيا ٿي صاحبو نه سمجهو هڪ آئون صاحب سرير اڄ هي شهر جو شهر آتو منده ٿي، شهر
موجب لکتي، حسن جي هليو رڻ هي نور عين
منهنجو جنازو جوڙي، منهنجو ان طرف حسن

آئون رڻ ڏي ويندو چاچي جو ٿيندو ڦٽائي اڄ ان هڪريلا اسام جو آئون هڪريلا ٿي اڄ
صورت جنازي شڪل جا مون هڻن پٽائي اڄ سا مير ۽ سهره سيف و سائين سنائي اڄ
آئون سيف ماري ٿيندو سرافراز سرخرو
هي شملو سر تي واري رڪن جنگ جو شرو

اڄ مونکي چاچي جو هڪ آيا رڻ ڏي ٿي تيار سو رڻ منده مقام اٿسني قبر ۽ قرار
هڪڙي پلي هڪڻن هڪري ٿي رو به هڪارزار گهوڙو جنازي شڪل ڦري، زين ٿي سوار
جهن گهوٽ خطبوتون منهن موت جي هڪري
سو مٿر ڦٽا هڪڻن هڪري تابوت جيئن ڦري،

هي پٽندي سڀ جي پوي ڦري هاه هاه ٿي سڀني جي واه ويانهه جي گهر واه واه ٿي
شادي سراه سڙني جي مائير سراه ٿي چا گهر چا ثابت هڪهڙي پٽلاه ٿي
ٿي چائون سڀو سر وٽي هتي هتي ٿي جليا جگر
هينن گهوٽ گهر آچي نه چون موت جي خبر

هان گهوٽ رڻ هان جي يان باه ساڙي دل جهڙي لڳي ٿي، جيچي آسان باه ساڙي دل
دامن ولي وٺي، جي زبان باه ساڙي دل ساڙي حرم جي آه و فغان باه ساڙي دل
هين باه ٿي هڪي آب اکين جو وٽائجي
نات جو مرنو پڙهي ماتر مچائجي

ويانه وگي سان جلدن رڻ ڪڻو قاسم ونو

ويانه وگي سان جلدن رڻ ڪڻو قاسم ونو آنجي وني رت رڻو پانهن پي منهن پيو
منهن ڪري جبل طرف مٿ ڪڻي هر هر ٿي جو اي منهي جبل امان منهو ونو رڻ ڪڻو
رڻ ڪڻو منهو ونو آئون نه وني ٿي امان
هر و ته سر تئون مندم لاءِ اي پي امان

اي منهي جبل امان منهي وني ڪڻي وداع آئون نه وني ٿي امان مون به جهڻ ٿي وداع
شال م جبل جيئن منهي اها ٿي وداع مونڪون وني ڪڻي وداع مون ڪڻي اوهانڪون وداع
شال م وارث مون پڻ هي رڻاين امان
آئون وڃي سردوس ۾ فاطمه ڏاڏي نسان

اي منهي پي امان پاي کي منهي گهرا علي اڪبر اڏو ڪهڙي ويو آنڪي وڏا
تو ڏيڪي ڪڻي امان مونکي به ڪڻي ڏيڪا منهو ونو رڻ ڪڻو سچ تي واري وڏا
اي منهي باها حنين مارو حسن جو نهال
اي علي اڪبر اڏا ٿي تون م لوهو ۾ لال

اي منهي زينب پي پاي کي آنسي خسا آئون جوان منهي اها تون چين منهي اها
آه وري زينب اڏا فاطمه ڪٿرا اها فاطمه سرهاد ڪڻي داد ڪڻو مصطفيٰ
آه اي نانا نبي ڪڻي اچي ڏهن جا ڏک
ڏس اجهو ڏاڏا علي سڪن پلن نامي سڪ

ڪٽهيو وڳو ڪٽن ڪٿان اي منهي اهل اس تو ڏيڪي ڪڻي امان آئون به سا ڪڻي ڏيڪان
نير رڱائي رڱو ٿي ته مٿي تي ڪٿي سي نه لڌا لاهيان جان ڪي جهان تا مران
هي م سڪا ڏک ڏهن شال م وارث وڃن
هي م ڏکا رڻ رڻ شال م وارث وڃن

سچ کي ساراڻا امان چا ڪٿيان سينگار ڪي نت نه ڦري منهي نهڪه پاه ڏيان جنسار ڪي
گل ڪٿيان ڪڻي امان پڻ هي چندن هار ڪي هي م وني مٿي چوڻ فاطمه جي ڀار ڪي
فاطمه ڏاڏي اچي فاطمه جو حال ڏس
فاطمه ڪٿرا ونو ري ڪڻو احوال ڏس

اي منهي پي امان مونکي وني مٿي چوڻ منهو ونو رڻ ڪڻو تنهن ٿي پٿيون رت رڻ
منهن کي قلندر ٿي مٿيان منهي ٿا وارث وڃن شال م وارث وڃن هي م سڪا ڏک ڏهن
آئون به اوهان گه امان هر تي واپان ٿي خاڪ
جهڻ لوهين سڀهن چاڪ آئون به چو چاڪ چاڪ

ي مهجا قاسم آيا مڪي ته امان ڏي نهار هني م ويڃ گهوت پٽت وڃن جي وائي م وار
 تنهجي وڏي رت روئي هين م وڏي ڪي رنار هي نه وڇوڙي جي ويل سڃ سڃي سر ترار
 سر ني ترارون جهليون سڃ نه مانهي آيا
 ڪٽ تئون لهي پٽت مڻين سڃ مڻيائي آيا
 اي مهجا قاسم آيا آئون تنهجي امان خريب هي نه وڇوڙي جي ويل وٺون م ڪٽي جاقريب
 رت روئي ڇاڇو ڇوي هوت حسن جا حبيب نور مندم نين لار نوشه نرمل نجيب
 هي م ويڃ قاسم هي نه وڇوڙي جي ويل
 گهوڙو وڇوڙو آيا هي نه وڇوڙي جي ويل
 هين چئي قاسم امان لاه ڪي لاهو گرڀر مهن چمي مشار جو سيهر ڪي سر ني ڌري
 پٽن ئي م سر تون آيا سر تنهجي جيجل مري تنهجي سرڻ ويل نه مونڪي هين ڪٽن مري
 ڪٽن جي جيجل امان جهجو مري پٽت جوان
 تنهجي جواني جو موت آهي آيا ڪٽڪ جو ڪٽن
 منڊي نه لاهي هين ٽن سڄو لوهو ۽ لال ويانهو ڳوڪڙ ڳوڪڙي جلوه نه ڪٽي ڏني جمال
 گهوڙي ڇوڙي رن هين هي تنهجي سر ڪي جو حال سر مع سهرن ويو نشت ۽ ڏڙ پائمال
 سر پٽي سهر آيا سر به وڏائڻ هي چا
 سڃ سڃي گهر ڇڏي سڃ به وڏائڻ هي چا
 هي ڪڏو قاسم ونو هي ڪڏو اڪبر اسر قاسم و اڪبر جي بعد قل ٿيو اصغر صغير
 اڪبر و اصغر جي بعد رن هلو حضرت شير عباسر پمار پٽن نام هلو ئي اسر
 آلد نبي ئي اسر شام ڏي فدي هليا
 واه مڊني جا مير ڪربلا ۽ قتل ٿيا
 ڪربلا قتل عام جو جڳ ۽ سدا خبر عام جهڙي مڪي ۽ قيام نهڙي مڊني قيام
 مڪي مڊني ٿي ڪربلا ۽ ڪو منام آئون به وڃي ڪربلا ٿيندو مقامي مدام
 شال مقامي ٿيان آئون به مقام حين
 هل وري ناهت علي بهر سلام حين

هائ حسين آيو جڏهن ڪربلا

هاء حسين آيو جڏهن ڪربلا ڏني شمر مظلوم تي آت هر ڪربلا
 سخت سفر دور سراسر ڪربلا شام حرم سان براب ڪربلا
 ڪانم ڪربلا مٿل غم ڪربلا
 هاء ڪربلا هاء ڪربلا ڪربلا

ٺهه رهيو دور ۽ پرتيهه پيار قوم سهه دشمن و مرڪهي سوار
 مير تي هليا لشڪر امدا هزار صلح نه پخت پر ميدان قرار
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 آتو عاصي جو غل تي خيال بد نظر قتل ۽ ٺهي مهال
 صلح نه پخت ۽ هي اسر مهال پخت آنجي ڪئون ٻلا تير ٻال
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 جي چوي آئين آتو لسن اهليت آڏو نجي سالڪر دين اهليت
 هو ٿا ڪنهن دين ڏئي اهليت پيو ڪئون هي اصل ڪنهن اهليت
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 جي چوي ڪي پاڻي آهين ڪي ڏهو جي ڪنهن ٿا پاڻي ٻاري ڪنهن
 طفل ڪٿي هت چوي هين ڏنهن ڏرو هنن جا هنن تير ۽ هنجو گرو
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 جي چوي آئون شاعر معشر جو پٽ هي آهو اخبر شر ڪوٺر جو پٽ
 هي ٿو مري ٻانوي بي پر جو پٽ هنجو غم ڪنهن قتل پيمر جو پٽ
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 جي چوي اعڪبر به رخ مصطفي هينجو ڪنهن ناهي آتو ڪي روا
 جي چوي لاه به هن نه ليفا هي جو چون نوسين هي سڀ تر جدا
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 جي چوي عباس آڏو رڻ ڪنهن جان آڏو ٻاه ٻلو رڻ ڪنهن
 آل جو آڏو ۽ آبهو رڻ ڪنهن هالي هي مير منهنجو مڪهو رڻ ڪنهن
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا
 سر وڏي نيزن تي نيزون ٿام ۽ اهل حرم هم نظر عام ۽
 عاهد پيمر نه آرام ۽ آه نه اينن جبرائيل ابرام ۽
 ڪانه ٻلا مثل غم ڪريلا
 هاه ٻلا هاه ٻلا پر ٻلا

شام رسيا آلد نجي نسي لير شام شگر چسو عجب دارو گير
 هڏ چوي عابد جو هي والد شير هڏ چوي من تنغ سزا تنغ و تير
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا
 جي چوي عابد اسين آلد رسول هي سرر مقول حسدا در قبول
 من جي لب لعل و شير قبول هي نم سزا دل هي آت جا عدول
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا
 شام شگر چوي من نجي ڪيو هي چوي هي ملڪه قتي اصل جو
 نو جو هي لرزند نجي جو ڪنو امل ڪنن هي صاحب عين صدر جو
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا
 پاڻ ڪون باغي نم پلا اي بزد هي ابي پاء پاء وعده وعيد
 تنهي ابي جي نم ڪي بعت پيد آه آت آلد نجي ڪيا شهيد
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا
 اي پر هند پميل نهر ڪئي فاطمه پوئين جو دو شهر ڪئي
 عابد پڪي جو چيل زهر ڪئي دين قتي من نو انڌا جبر ڪئي
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا
 ڪين من تنها هي وجرن ولها حتر و هي حتر نم جگ و پلا
 "پياستر" زوگر جا هي مرنيا دين سدا پساد غمر ڪريلا
 ڪانم پلا مثل غمر ڪريلا
 هاء پلا هاء پلا پر پلا

جنهن کي هتي روز ازل ڪون حق پرسني جو خيال

جنهن کي هتي روز ازل ڪون حق پرسني جو خيال سو هميشه طاعتي هئي توڙي صاحب خورد سال
 نبيلم ساعت پر ساعت آنکي فڪر ذوالجلال هر زمان ورد زبان نامر خدا آجي مقال
 عمر و نيلن جو ليکو ڇا هي آو معصوم آه
 جائز و قاتلر نه پساد قساد و قيوم آه

عمر ڦٽڻ ۾ عبادت ۽ خدا جي بندگي يا هڪري مرسل خدا جو يا هڪري آنجو وصي
 سن ته هي ۽ طاعت عبادت جا خدا جي خاص ڪٿي سو هو سبط مصطفيٰ يعني حسين ابن علي
 ۽ ڇوڻي آئون راه و رسم آن شاه عالي شان جو

هو چهن ورهين جو ۽ روزو رکين رمضان جو

لعل کي لائي گري، هنج ۽ هڪري اوڻو عمن ڇو امان آئون تنهنجي هن روزي نئون قربان يا حسين
 ٿي م ٿي آرام اي آيل جا تون آرام و چين عمر ڦٽڻ ۾ ته بابا ناهي روزو فرض عمن
 شاه اي معصوم تو ڪا روزي جي قوت آيا

بڪ جو تو ۾ تاب ناهي آڃ جي ڪا قوت آيا

آه ان جيجل جي هي زاري ۽ هي عجز تمام جڏ پڻو هنر سراسر ان اسام ابن الامام
 عرض ڪيو اي منهنجي امان بضم خير الانام مونسن فرمايو م هرگز روزه خواري جو ڪلام

مونکي بي روزي، ڏسي مائهن ۾ پوندي هي ۽ مقال

پاڻ روزي ۾ نبي نه ڪنن نه هئي روزي ۾ آل

هئي اها هي ۽ گفتگو نا جانيهن اي مومنان جو ڦيريون سج جيون اکيون ۽ ٿيو سوار آسمان
 نرگس باغ نبي ٿيو نيم خواب ان تاب کان آڃ ڪئون غش ٿيو هتي امان جو ناز پرور ناگهان

بست ڏسي غش ۾ چوڻ ٿي مصطفيٰ جي نور عمن

شاه ڪري ڳالهه مونسن ڪول اکيون منهنجا حسين

جڏ نه ڳالهه امان سين ان علي جي دلريا رت هنعون رندي هلي بائي طرف خيرانشاه
 ٻئي هڪري بيتاب ٿي بيبي نه پائي مصطفيٰ چائين اي زهرا جا بابا منهنجي گهر هل لڳ خدا

ڪر مدد يا مصطفيٰ مرسل جيبه ذوالجلال

غش ٿي ڦيرايون اکيون ڏس فاطمه جي نونهال

حضرت زهرا جي هي زاري ۽ هي جوش جگر جڏ پڻو پاس رسول الله شام هرور
 هتي حسنا چونڊو ڏوڏو فاطمه زهرا جي گهر لعل کي پنهنجي ڏسي بيتاب غش ۾ بي خبر

آڃ ڪئون ان نازڪ بدن تي تب حرارت جوش آه

بستر آرام نسي تصوير جيئن خلدوش آه

هين ڏسي بيتاب آنڪي بادشاه مشرقين فاطمه زهرا کي فرمايو پري رت روئي هن
 ڪر حيت حال جي مونسن بيان اي نور عمن ڪنهن سبب هن صورت آهي منهنجو دلجاني حسين

چئن اها آڃ آهي روزي سين هي تنهنجو نور عمن

آڃ ڪئون ٿيو بيتاب منهنجو لعل تنهنجو نازين

مصطفيٰ جو ڪنن نه هئي هي نور حق سبط نبي ڪنن نه هي روزو رکي هي آهي لوزنر هلي
 هين کي پنهنجي شاه ڪئون وڌ پنهنجي رب جي بندگي تنهن ۾ هي توڙي مري توڙي آهي هي مٽي

نبي نظر هنجي مرڻ نسي نبي جيئن نسي قربان آه

منهنجو هي سرزند لائق طاهسي سبحان آه

آخر ان ناني به سني لاتي پنهنجو دليريا منهن چئي جو ئي اي منهنجا روزه داهر ڪهريا
عمر نئون ۾ اها روزا معافي ڪيا خدا جڏ خدا توکي وڌو ڪيو تڏ رکج روزا اها
توڪئون الحق تي ادا سڀ حق تعاليٰ جو هي دين
هائ هي تڪليف توتي ناهي ٻيا فرض هن

لعل نئون سي زبان ڦيرائي مير مٿي ٿيو چوڻ ناني کي پنهنجي اي رسول ايزدي
ڦاٽر انگيلي لسجو منصب آڏو نبي صابر الدهري لسانجو لرت اولاد علي
لسن قسبي زادا منده صاحب دل و روشن ضمير
ترڪ طاعت ڪيئن ڪريون جو اصل خيقت و خير

تو ئي جو آئون نولو علي جو آئون ۾ ڪيئن نه آئون روزا رڪان آج هڪجهڙو خطر
بندگي ۾ جڏ نبي زادن پيو او پنهنجو سر سوئي سر مجدي ۾ توڙي حير و سني، نيخ و تبر
مسوت جو وسواس ناهي بندگي سر ئي ٻيا
سر آلي خبر وهي پريسي وهي راضي خدا

هو اها هي حرف منهن ۾ ناني جو نازين پنج ۾ ناني جي ڀري ٿيو ضعف باءِ دل حزين
فاطمه فرهاد ڪئي غلطان ئي پر روئي، زمين ۾ رسول الله به روئي جو اي رب العالمين
رحم ڪر يا رب هي منهنجو نياز پرور ٿيڻ لار
تنهنجي طاعت ۾ ڪري سر شاه نندڻ ۾ تار

رت هنجون منهن تي ئي محبوب جي رب الجليل رحم فرمايو ۾ ٿيو فرمان به جلدي جبرئيل
چڪر طناب آسمان ڏي چرخ کي گردش طويل ني، ڪهو مغرب ڏي سج لست م ڪجج ان ۾ قليل
تا رسول الله جي ڏهتي جو ئي روزو تمام
منهنجي هن محبوب جو محبوب ڪي اڃ ڪا ناني طعام

تڏ سني روح الامين فرمان رب جو ٿيو روان سج فطڪ سوتو هئن تي نائين مغرب جي مڪان
مروء عالم نماز شام جي مٽندي اذان منهن نوازي جو چئي فرمايو اي زهرا جي جان
آئون به روزو ۾ وڙهان تون پڻ ۾ وڙ اي منهنجا حسين
اي منهنجا معصوم عابد عارف مولا حسين

تارو سانجهي جو ڦري ان آسمان عيز و جاء مصطفيٰ جي ميهرو پرور مرتضيٰ مولا جي ماه
عرض جي ڪرسي نشين و قبائلي عالم پنه عرض ڪيو ناني جي خدمت چئن اي محبوب عالم
هي ته منهنجو پهريون روزو آهي نانا ئي قبول
مونکي ڪي هليو ملي، تا منهنجو مقصد ئي حصول

ناني جو ان ڦاٽر انگيلي جو مون بخشو ثواب هي منده هليو اها اي جتي سوت شهاب
صابر الدهري جو منصب بخشو باسي پوتراب هي منده روزي جي موڪ اي شاه عابد جانه شهاب
جو امان مون جدا تلاوت ڪئي سدا ڦسراڻ جي
توڪي بخير آجر آجو شاهدي ڦسراڻ جي

ناني ۽ ٻائي ۽ اسان جون ڌرمي هي شفقتون ناز پرور ڪيو نياز ۽ گهل وهايدن ئي هنجون
چائين هي انجا ڪرم هي مهربانون ان سندن سڀ بچا پر انهن کڏ ڪئي پهرين طاعت آهي مون
جنهجي طاعت ڪير سو آنڪتون زياده مهربان

ٿو ڪريان سڃا ۽ ٿو آڳي ڪئون پڻ هديو گهران

مصطفيٰ جو زاهد و عاهد خدا جو طاعتي پارسا جو پارسا ۽ مرتضيٰ جو متي
سر رکيو سجي ۽ ان سان گڏ نبي ان سان علي حضرت زهرا ۽ آڳي در تي زاري زار ڪئي
مرض ڪيون درگاه ربيجي ڪيائي ڪريم ذوالجلال

موڪ روزي جي گهري تنهجي نبي جو نونهال

هئا اڃا سجي ۽ تا آيو وڪيل ڪردگار يعني جبريل اسان فرمان سر پروردگار
عرض ڪيو شير جي ناني کي پڪر رازدار يا نبي شير کي چيو اي خدا جا روزه دار
تنهجي ناني جي جا آست جيڪي منهنجا طاعتي

تنهجي هن روزي سڀ پنهجي اي منهنجا متي

هاه جهن معصوم هين نندن ۽ ٽي روزا رکيا آڃ ۽ هڪ سڳي قبولي بندگي ئي ڪئي بچا
جڏ پڏن ناني ڪئون پنهنجي قتل جي پڻ ساڃرا واسطي آست جي پنهنجي قتل لئي ان ٿو روا
اهڙي عالم آسري اهڙي دو جڳ جي شاه کي

هين ڪهي آست شاه مصطفيٰ جي شاه کي

هاه هي هڙو سر هڙو نهر هڙو غضب آست عاصي تڏهن ڪيو هوند جيرو دوست رب
جي نه هئي ڪا بونديا جيڪ وڻ ٿا ڪنهن سبب لعل رڻ لهندا ۽ آڃ اڃ چوڻا گهايل تشنه لب
جي ڏسو هوند شام محتر شفيع المذنين

هوند بهشتون جابر ڪوثر آني چنن بي نازنين

چا چوان پارو جڏهن ٿيو قتل سرور آه آه خيمه عصمت سرا ڏي ڪاهو لشڪر آه آه
اهل عصمت ها جي خيمي ۽ سراسر آه آه ٿيا اسير ظالمان ڏي داد داور آه آه
لي ڪلهبانون پار ۽ ٿي جيئون پري رت روئي نين

لسن نبي زادهون الله آهيون ناموس حسن

آه جڏ گهر شهدان تي لٽين جو ٿيو گذر هڪجو مڙهو ان مڙهن جنهن جي ٿڌ تي هوند سر
ان ملون هر هر ٿي آيو آواز يا جوش جگر اي خدا مونکي ته پنهنجوناهي ڪو خوف و خطر
قافلو قيدن جو پرڻي جيهن کي ڪاهيون سوني شام

هي نبي ناموس ٿي هي هي علي جو ننگ و نام

تڏ پڏي هي آه زينب آت تئون ڪير هو پاڻ کي پاڻ جي بي سر بدن کي پائي پاڪر چائين ٿي
اي ادا سر تنهجو نيزي تن به پرزه خاڪي توکي هڙو حادثو سرور نه ٿو پنهنجو سڃهي
ٿيئي اسانجو لشڪر اي پشت و پنام اهليت

توتئون آسون قربان ٿيان اي بادشاه اهليت

هڪڙو سوڌينهن هو ادا روزي ۽ تون هين ٿيندا عمر ننهين ۽ رکيو تو پهرين روزو ابتدا
 ناني ۽ باي ۽ امان توکي هڪيا هيد عطا تنهنجي روزي لني قبول آست جا روزا هڪيا خدا
 صبح ڪئون سڀني جو سانجهي تائين توسين بهار هو
 مغرت مڃبوليت هئي ۽ سنڌو افطار هو

مٽي جو روزو رکاهو توکي آست هاء هاء هڪيو سنڌو افطار جو سامان آست هاء هاء
 دائي ۽ پائي جون وائون روڪيون آست هاء هاء پائي خنجر جو پٿاريو توکي آست هاء هاء
 آخر ان اهل رت تنهنجو رت هاريو حسين

مٽي جي روزي، سين يا خورد و ڪلان ماريو حسين
 عابدين جي پني جڏهن ان لاش تي سر تي نگاه هينن ڏسي باهي کي بي سر بانهن زار و نياه
 سر وڃائي، خاڪو مٿس چسائين باها آه آه پاڳوار پنهو ڏس خود بياده يا سري ڪٽلاه

هه بههه هي ته هين بيمار جي ناهي دوا

حلقه، زنجير ڪڍين پيرسار کسي بخشي شيخا

اڪبر و اصغر سين باها مهربانيون هڪيون تمام روپو پنهجي پٿاريو شريتر هڪوثر جو جام
 مون به ٿي ڇو آئون به باها ايمان بعد نشه ڪم ڪم به پائن گل پتان هي جام اي باها امام
 مونکي فرمايو هڪ هين شريتر جو تون ارمان م ڪر

صبر ڪر ۽ شڪر ڪر آب هو تون ارمان م ڪر

مونکي هو آزار ڪيو باها ڪناري ڦر جي ڦير ۽ تي هوس باها تي سزا هن صبر جي
 مون ٿي ڇو آئون ٿيان شهيد و ناهيان باب انجبر جي سر و سامان موت مينهن ان ظلم آست اهر جي
 ڏس هي بادل تنهنجي رت و سنڌو جو خون باران بهار

آه ويڄ ڳولها ڳولها چئون درعشر غرآن دلفگار

هو مٽي جي سور باها مونکي اڳهين هڪيو زوال ۽ رکيم سبب بار سر تي هي عمر آل و عيال
 تن ۽ طاقت ناهي ڪڍين بيادو هلي هي خسته حال هت ۽ فوت ناهي ڪڍين هڪاهيان مهارون مون معال
 هاه مون بيمار ۽ باقي نه هڪي پويان بهه

ڪڍين چٽي، هي واڳهت مئون ڪڍين ڪٽي، هي بخت راه

تڏ شهر مظلوم جي لاشي ڏسي ان لعل کي عابدين انگار کي بيمار کي بحال کي
 با زبان حال ڇو ان صاحب احوال کي صبر ڪر متجاد صابر ڏي دلاو آل کي
 منهنجا عابد آئون ۽ تون راضي ٿي رب جي رضا

بي ۽ شهيد ڪريلا پست پسن اسير ڪريلا

عابدين تو جهڙو عابد ڪنهن سبب دلگير آه تو ولي ايند ولي جي حق ۽ اي ۽ تقدير آه
 هاه مظلومي ڪئون آنجي منصب و جاگير آه خلق تي خنجر ڳلي ۽ طوق هت زنجير آه
 قتل جو ۽ قيد جو درجو برابر چائجين

حلقه، زنجير کي پڻ مندر خنجر چائجين

هي جواج آهي لڳا توکي آئن جي هٿ مهار سوائتي گت جي اڳواڻي جو رشتو رشتو دار
 چاڻڪن جا چاڪا ٻن ٻنن ڪم از تير و ترار هي ڪنڊا پرن جا نيزي نوڪ آهن دلفگار
 توکي جو طوق ڇا خنجر ڪئون ڪم منهنجا پتير
 جيئن ڪلهو منهنجو ويڙهو تهن پنهنجي ڪردن ڏس سفير
 جڏ آهي جي لاهي ڪئون عابد پڙو هنر ڪلام تڏ هليو ماهر ۽ شاگر ڪيائين رخصت جو سلام
 طئي ڪري منزل به منزل آن امام ابن الامام شهر ڪوفي ۾ رسيو سا اهليت ذوالڪرام
 شهر ۾ هي شور پيو آيا مذهبي جا اسر
 ويٺا آت وائون وٺي ڪوفي جا سڀ خورد و ڪير
 ان ۾ هڪ عورت هئي وٺي تماشي واسطي تنهن ڏٺا اهل حرم هئي هئي آئن تي سرڪڻي
 تڏ آئن وٽ آئي ۽ هڪ ڪي روئي ڇائين ٿي ڪنهن پندڙ آيو پيون ڪهڙي آت ان هئي
 ڪنهن لڳا آيو غريب هي اوهانجو حال ڇا
 آڻيا وارث ڪهڙي ويا هي حال ڇا احوال ڇا
 ٻي زينب منهن پئي هنر ڏنو آنکي جواب وارن ڇا نا ڇا توکي ڏيان آئون دلڪش
 مصطفيٰ نانو نبي پاهو اسانجو پوتراب فاطمه زهرا اسانجي هئي امان عالي جناب
 هڪ آڏو منهنجو حسن ڀو هي نبي جو نور مين
 جنهنجو سر نيزي نسي ۽ ڏڙ ڪريلا يعني حسين
 ٿيو جڏهن معلوم آنکي هي محمد جا جگر آهي اسان فاطمه پاهن علي هو نامور
 هي امام حسين جي زينب اڏي خسته جگر نرتنهنجي سر تئون چادر لاهي جيئن باهمن تر
 اي رسول الله جي ڏهني فاطمه زهرا جي نور
 وٺ هي چادر سرڪي ۽ ڪا ٿي عرش وڪري ۾ ڪلور
 ٻي زينب آنکي ڇو اي نڪ نيت نڪتار تنهنجي هي چادر نئين ۽ آئون اسير اهل شام
 ڪا پرائي ڦاٽي چادر ڏي ته تنهنجو احترام نا نه هي چادر به نيندا جن ڪيائين قتل عام
 اڄ پرائي ۽ نئين جو نامي مونکي ڪو حجاب
 پٽهڻو ۽ نظير جي چادر جو منهن منهنجي نقاب
 ان نبي زادي اڃا آئين ٿي ڪئي هي گفتگو تا هليو ڪاهي آئن کي جڏي ڪون ڪم ڪيو
 اڳ ۾ سر نيزي تي هو اهل حرم پڻ ڪرد رو وهي رسيو دار الامارت جهن کي رب ويران ڪيو
 ڇا چوي "ثابت علي" جو ڪو چوڻ جو تاب ناه
 اي گداسي ڪريلا هل ڪريلا سو سباب آه

ساٺ ري سردار ٿيدي ڪربلا مظلوم جا

ساٺ ري سردار ٿيدي ڪربلا مظلوم جا
سِر ڪٽيا مائٽ ڪندا جڏ شام ڏي رٽندا هئا
ٿي ڇوڇوڇو ڪنهن ڪم هي پوارث آهن ڪنهن سندا
اُن ٿي ڇو آهيون مديني جا سالر مبتلا
هي نبي نلسوس جنهجو حال اڃ آهي تباه
سو حسني قاتلو هو جنهجو ساريو بادشاه
هو محمد مصطفيٰ ناسو اسانجو نامدار
حيدر صفا جا سڀ آهيون عزيز و رشتدار
فاطم زهرا جي نورالعين جا خوش و تيار
هي اسانجا آئي جن ڪيائين بندي پوڦار
ڪربلا ۾ ڪيائون سڀ وارث اسانجا قتلدار
آنڪئون پوءِ ٿيدي ڪري ڪاهيون اسانڪي سوئي، شام
جڏ حسين ايترو علي هن ساٺ جو سردار هو
تڏ وڏو هن قافل جو قدر ۽ مقدار هو
دائما جبرئيل در ٿي تنهن جي چوڪيدار هو
۽ ادب ڪڏون سڀ ڪو آڇو خاص خلعتگار هو
اڃ اسام حسين کي رڻ ۾ ڪيائون شاه شاه
ساٺ ري، سردار آڇو ٿي ڪيائون شاه شاه
اڃ حسين ايترو علي جا آه آوارا اسير
ٿيا وڃن پرڏيهه ڀروس واھ ويچارا اسير
شرم ڪڏون نامحرمن جي ها مرڻ هارا اسير
رات ڏينهن رٽندا هئا سي حادثي سارها اسير
گوش ڪن اي آسمان آه پتيمان حسين
صبح معشر شد به بن شام غريبان حسين
وارثن جا اڳ ۾ سر نون جي نوڪن تي سوار
تين جا پڪڙين ٿي با حلقه ٿيدين جيئن قطار
هٿ ڪٽي هر هر مديني ٻار روئي زار زار
چنين ٿي اي نانا نبي پنهنجن پتيمن ڏي ٺهار
جنجا سڀ والي ۽ وارث سارها پڪڙيا رسول
قيد وڃن پڪڙين جي ڪر ڪا واهر پا رسول
جنهن نواسي ناز پروا کي ٿي سڪ ٻالهي سدا
چني ٿي اي منهنجا حسين نور عيني مرجبا
تنهجو تن دشت بلا ۽ پرزه پرزه سر جفا
گيرد سڀ ڀائر ۽ ڀڳت ڀائٽيا ۽ ڀائج اقربا
پا رسول الله پنهنجي آل نبي احوال ڏس
قيد وڃن پڪڙين جي پا نبي سرپاد رس
پا نبي تنهنجي نواسي، ناسور کي ظالمن
سر وڌي ڦڙ خاڪ ۽ رت ۾ ڇڏي ويا يدين
تنهن تن بي سر کي نانا تون ٿي پهراڻي ڪفن
چار ٽڪير جنازه چني دفن ڪر با جتن
هه هي مظلوم آهي دلريا تنهجو حسين
ڏني دغا ڪولي ڪڍو اهلر جفا تنهجو حسين

هي: حسينه بيوطن هي: هي: غريبه مبتلا هي: شهيد بهگفن هي: هي: فيبحر سر جنا
 تنهجي مائو ملڪ ۽ ملڪوت ۾ ٿيا مختلفا رت روئن ٿا روج ڪيو سڀ انبا و اوليا
 تنهجي عمر ڪٿون ٿيو زمين و آسمان پڙ شور ڪين
 هر طرف آهي صفائي وا حسنا وا حسين
 لعل تنهجي لاش تي اڃ آهي نالان فاطمه سر وسائي خاک وڻي زار گريبان فاطمه
 ڪربلا ۾ آهي از فردوس رضوان فاطمه ٿا ڌري اولاد جو ڪچر شهيدان فاطمه
 منهن چي هڪ هڪ هو هر ٿي ڪري لرياد و آه
 رڻ ۾ وڻي روئي دائر در ڌنسي جي داد خواه
 ڪربلا جو ڦاٽلو جڏ آيو شهر شام ۾ شور ٿيو معشر جو گهر گهر خلق خاص و عام ۾
 ڪنهن ڏٺو هو ڪونه اهڙو حادثو اسلام ۾ دريادر آلد نبي اهل جفا جي دام ۾
 آه آلد مصطفيٰ ٿي آل مفيهان جي آهر
 خاندان مصطفيٰ اڃ قيد ڪيو شامي سربر
 واه ڪڏ ملعون ملحد معويہ ٻڌت پيا روپرو تنهجي گهرايا اهلبيت مصطفيٰ
 نين جي اڳ ۾ طوف ۽ زنجير سان زن العا ٿين پئي سڀ اهل عصمت عترت خيرالورا
 سرور مظلوم جو سر نوڪ نيزي تي سوار
 سچ قبايت جو هو نيري پاد عالم انڪار
 طمس سوني ۾ رکي سر سرور مظلوم جو سر ملحد شام حاڪم جي اڳيون هي عرض ڪيو
 هي مبارڪ سر رسول الله جي لرزيد جو جهجي تعظيم و شرافت شان ٿا ٿي نه ڪو
 تنهجو تنهجي حاڪمان هي ڦڙ ڪٿون سر ڪيوسين خدا
 انهي خاطر خلد ۾ رت روئي روح مصطفيٰ
 سر ڌسي ٻاڻي جو آت زين العيا ٿيو بهزار هٿ هي سر ٿي ڪري هي: هي: رمانين زار زار
 چائين اي پيغمبر مرسل جي موندي جا سوار جي ڏس هوند هاه هن صورت سان نانوي نامدار
 اي آبا تو سر جهلائي نيزي سر معراج ڪيو
 ظالمن تو بعد امانجو خاندان تساراج ڪيو
 اي آبا تو بعد امانڪي آه ڪوفن قيد ڪيو بيگنه بندي ڪري هين شام حاڪم ڌي منڪو
 تنهجو سر منزل به منزل اڳ ۾ نيزي نوڪ هو اٽ ۾ عابد پياده پا ٿي سڀ منم سر تي منو
 ڇا جوان تو بعد ڇا ڇا ڏک ڏٺائين اي آبا
 گهر لٽائين قيد ٿين شام ويسين اي آبا
 ڌرم هي تنهجو پيارو پٽ دلدار زين العابدين جهن کي ڪيو جوڙ فلڪ هين زار زين العابدين
 ٻڌ آيو بيوطن پيار زين العابدين قدين جو قاتل ملالار زين العابدين
 اي سر شاه شهيدان خابر و شاعر امام
 حلقه زنجير هين مون سر نوائي ڪيو سلام

السلام اي مصطفي جا جانر جانان السلام السلام اي مرتضي جا ماهر تابان السلام
 فاطمه زهرا جي دل جا درد دريان السلام تشنه هڪدم هڪريلا شاهه شهيدان السلام
 السلام اي سسر گروهه سبي سراندر هڪريلا
 السلام اي سسر ودين نيزي چوهرين جا مقدا
 السلام اي عابد مظلوم جا بابا شهيد السلام اي مصطفي مرسل جا فرزند رشيد
 حيدر و زهرا جا جاني ريزنتر عرضر مجيد واه تو سر ظالمن هڪيا ظلم ۽ ايسدا شهيد
 اي نبي مند جا مالڪ مرتضي جا ورور دار
 هڪله گو هڪتار گيت قتل هڪيني منجهه هڪارزار
 اي ابا تون سو حسين آهين هڪه نولتي مصطفي پنهنجو پٽ نرمان هڪيو ۽ توکي هڪه هاليو سدا
 سو تون گيت دشت ۽ عيببت جو مقامي مبتلا تشنه لب دريا هڪاري سر هڪشن هڪيني سر جدا
 السلام اي مصطفي و مرتضي جا نورعين
 السلام اي فاطمه زهرا جا دلجاني حسين
 تنهن پچائون منهن هڪري مجلس ڏي جائين اي پريد ڏس نه هڪهوا ظلم هڪيني اي هڪالمر سر هڪشن عنيده
 هاهه پيغمبر جا پيارا پيگنه هڪاريني شهيد حيدر و زهرا جي حرمت تي نه پاڙيني اي پليده
 پنهنجي پيغمبر جي عزت پنهنجي پيغمبر جي آل
 اي سميگر سيني هڪهجا هڪطرح هڪاريني روال
 اي پزيد آخر آهين آهون محمد جا جگر حيدر صفر جا آهون لاذلا پيوارا پسر
 فاطمه زهرا اسان لتي هاهه جنت هڪيا هنر عرض و هڪري ٿا هڪين هن روز لهر ڪٿون سر پسر
 اڄ زمين و آسمان مانسم مرانسي عام نسي
 اڄ نبي زادن کي هڪي زندان مرسل شام نسي
 اي پزيد اڄ آهي دانهين در خدا جي فاطمه ئي هڪري فرهاد در تي مصطفي جي فاطمه
 رت روئي نبي آه رڻ ۽ هڪريلا جي فاطمه آهي مانسم ۽ عزيز ۽ اقربا جي فاطمه
 فاطمه جي آه اڄ آههه آجائيني اي پزيد
 هي مسلمانن جي پسر ملحد نه پاريئي اي پزيد
 اي پزيد آخر اسانتي تو هي هڪهوا هڪوس هڪيا هڪم سان تنهنجي آسان تي نهر جا قتلعام ٿيا
 ڦڙ ڦڙن تي پير ٿيا ۽ رڻ ۽ رت دريا وها سر وڍي آندائون ڦڙ آت هڪه ۽ رڻندا رهيا
 جهنگي پيغمبر ئي هاليو نيت هڪري جي ۽ سين جتن
 نين جا تن پڙن تي پڙا پٽ ۽ پيا ها پينفن
 هي مبارڪ سیر جو هين سيني رن جو شاه هو سڀ ٿا جائن شاه ۽ آنجي نبي جو شاه هو
 مطامع نور نبوت جو مشور شاه هو مستدر عز و شرف جو شاه عالي شاه هو
 تنهن کي ظالم هڪريلا ۽ هين هڪهائي اي هڪڻل
 آن عمل جي عاقبت تيل نس توسي اي نول

پنود ڪئون مٺ پنج غسر درد دل بد بدم درد دل بد بدم کسي چائڻي دل دونه
عسرسر عظيم و بهو نيت خدولو عظيم عابد بدم و پگس بیمار کسي غنيم
باس و پاندر ون گهي ليدې ڪري حال
تيا نام ذي روانا ولسي مصطفي جو آل
هي مصطفي جو آل و هئو آستر رسول هو مصطفي جو آل ڪنو آستر جهول
آيا اصل عداوتني دورخ ڪري قبول هئي هئي حنين کي ڪهي ڪيون هيدي دللول
هت ڏئي سوار يادو هلايانون عابدين
سب راه آن ستر مرين تابانون عابدين
هئي مصطفي ته گهر لتي بر باد کي ذبي هئي مرضي سه قتل تيو اولاد کسي ذبي
هئي فاطمه نه آل جي بيداد کي ذبي عابد اسير قيد و محاذ کسي ذبي
ورنه ڪنهن کي مار ڪفن و دفن جي ڪا
هي پهلون جنازو ڪڍي شام ذي هليا
جڏ شام ويا نه نام سنگر به ڪيا سر تي ستر زدن جي سچن ڪيا وڏا ستر
هي بند وارا ويسر پٽريا جيڪي ثيا ستر عابد سن ڪئين عناّب چين هي سزا ستر
هو مصطفي سن بسر و ڪبو ڪافرون قتال
هن ڪافرن جي ويسر ڪڻو مصطفي جو آل
و چين ڪم اي حين جا فرزند عابدين هن سر جدا شهيد جا دلبد عابدين
بنمبر و بنول جا پوند عابدين هي تنجي حق و قيد و هي بند عابدين
هي سب جزا سزا جو ڪيني امر ڪئون عدول
آن بيعت امام زمان هو نه ڪئي قبول
عابد امام امر امام زمان شي چين اي پزيرد تون نه امام زمان يقين
اهي امام عادل و عالم پلور دين تون لا ڀندال عهدې اي نسور ظالمين
اي ظالم زمان تو امام زمان ڪڻو
هئي قبله دو ڪون شر انس و جان ڪڻو

هي سو امام آهي جو الله ڪيو امام محو ابو امام ۽ محسودو امام
 ناسي نبي جملہ نئين سندو امام عابد امير تنهجو تو هت قد ٿو امام
 اي فاضل امام يعني آه قهر ڪڍي
 منهو امام ماري هين منهو زهر ڪڍي
 هي سر وڏو جو تو وٺي هن تخت تي رکيو هي تخت هجي ناسي ۽ ناسي ۽ پاء جو
 هي تخت و تاج اصل انهي سر جو ارث هو نو ڪهڙي وري ارث اسان جو عصب ڪو
 ظالم نون پاڻ غاصب و باغي اي پيها
 هي حق ڏسي پئي جي سو بهت ڪري ڪٿا
 سون پاڻ جنهو تابع پيو ڏاڏي اسي بهت ڪريس سلام ڪريس آه يعني
 هي پنهنجي اکين جا ڪٽي ڪن يعني بهت ڪنن ڪنن ڪنن موت ٿو ارث جنتي
 هي جنتي امام شير دونهان ڪٿو
 اي دوزخي نو شير اهل حسان ڪٿو
 هي هتي نو نور جهر رسول خدا ڪٿو فرزند فاطمه جگر مرغي ڪٿو
 هي زور سازوئي هن العنبي ڪٿو پ ڪرم بن شهيد شير ڪربلا ڪٿو
 قاسم ڪٿو ۽ اڪر و امير ڪٿي ڪٿل
 هتي مصطفيٰ جي ڪرم کي پڪر ڪٿي ڪٿل
 جي مصطفيٰ اچي ٿي هي سر وڏو هن جي مري اچي ٿي ٿر رن رهو حسن
 جي فاطمه اچي ٿي هن رت ٻرو هن دود سر ٻي ۽ رت وٺي پئي هي هاو حسن
 ٿي ٿي حسن ماري رنارو رسول ڪي
 هي داغ دل نه وري ملي و بتول ڪي
 اڄ هن حسن ڪاڻ بهتري روني رسول هن بهجي بياري لاه دل مصطفيٰ ملول
 هن لعل لئي اچي جگر هير و بتول هن ڪم خدا نه خوش هي سند عير نا قبول
 بهت جو چڱو بهاسو يعني هي م ڪر مغال
 هي صرف ظلم و قهر و شرم ڪربلا قتال
 هي سو حسن جهن هن خدا پاڻ پيار ڪيو هي سو حسن جهن بي نبي هت نثار ڪيو
 ڪافر نو ڪهڙي ذوه هي سر ٿر ڪنن ڌار ڪيو هن حق ڏسي هو سر و نا اختيار ڪيو
 ديا جي دعويٰ هتي چڱي ان دين جي امام
 يدين تنهجي هن بي عت دعويٰ سلام
 هي منله اهليت هي بيدار ڪربلا شهر القناد آهي اي جلاد ڪربلا
 هن بنگه الصمصاء جي فرياد ڪربلا آخر خدا به عدل ڪندو داد ڪربلا
 نت ڪربلا جي اتل جا فرياد اهليت
 ٿا جن تي اسوا قهر ۽ و داد اهليت

هينجا ساڳو ملاسي ۽ هينجا فلڪ غلام ڏسي ڦٽڻ، دو عالم هڪوئين جو امام
 هين لئي ساڳو فلڪ تي رڳن حشر سين ملال هن لئي زمين زمين ۽ عزرا آهي صبح و شام
 نت عرش و ڪريسي مالو و ڦري باد ٻيا حسين
 هتي هتي شهيد خورشيد سبزه ٻيا حسين
 هن رڻ ۾ رت حسين جو هر وقت حوش ۽ اُن جوش ڪڏون زمين و زمان نف خروش ۾
 هي شور و غل هيش ۽ هر گوشه گوش ۾ حال پتار دل نه رهي هڪهن هي هوش ۾
 ڪي ڏس ته هڪهزا ڦير و ستم ڪشي اي مايڪار
 ڏڙ بيدلي ۽ سر وڏي سري سي ڪشي سوار
 هي پيڏن شهد نه لوهو ۽ لال لاه ۽ عرش و ڪريسي ارض و سداوت واه واه
 ردوس لاطم ڪري حورن سين شاه شاه هي شاه حشر سين عالم ۾ واه واه
 روز جزا سين جڳ ۾ سدا ماتم حسين
 هر روز لئل روز جزا ماتم حسين
 هاڻ ڪريون تنهي دل ۾ ڪي انصاف اي بريد ايت سلام ٻئي جي ڇڏ لاف اي بريد
 ڪيئن نوسين ٿي نبي علي دل صاف اي بريد هي معافو نه ٿيندو هڪڙهن معاف اي بريد
 هن سج روره دنياڻي ماني جو چا پڻا
 اي پنهنجن جي ذات ها مڪر اي سبها
 هي اندر وڃن ۽ سده مصطفيٰ سان وڃن سو تنهنجي بي ۽ صدين ۾ ڪيو مر غني سان وڃن
 ڪيو ڪافرن جي وڃن ۽ ڪريلا سان وڃن ڪفر ۽ بريد تنهنجو هي آلهه عا سان وڃن
 هي وڃن ڪڏ نه وڃن خدا ۽ رسول کي
 هي داغ دل ۽ سدا ماني و رسول کي
 عابد امام آئين جڏهن هي ڪلام ڪيو مون باب ٺاهي تا جوان هو حشر عام ٿيو
 ڪوچ ۽ ڪوچ شام ۽ حشر هو شور ٻيو آخر جڏهن خدا گهڙيو تڏ هو ولي وڃو
 هي مر هو جيئن عور ڪندو رتب دادگر
 نيسي هي سر پٽن ۽ رڳن جڳ ۾ سربر
 هي مر وڏي جو عور ۽ آخر خدا ڪندو هن گهر لڏين جي ماڙ ني مصطفيٰ ڪندو
 حشر ۾ ماتمن جي شفاعت بجا ڪندو حق الامين و سده صادق و سدا ڪندو
 "نات" هي تنهنجا مرنه آت محضر نجات
 اي مانسي هي جا هي دفتر نجات

هي' هي' رڻ ۾ پيبي بانو سر تي خاڪ وڌائي ٿي

هي' هي' رڻ ۾ پيبي بانو سر تي خاڪ وڌائي ٿي شاه حسن جي لاش تي ويٺي، نيشنل فير وڌائي ٿي
آغول دانهون عرش رسايو هير حال سڻائي ٿي زهرا پيبيءَ جي ٺهڻ پياري سائين ري سيلائي ٿي
ڪاٺي آهين مرنديءَ عيني شير آهين
ڪوڙم پيبي قتل عام ٿيو رڻ مارو شير
هي' هي' آئون شهر اڏي پيبي ٺهڻ آهيان پيغمبر جي هي' هي' منجهي ٺاهڻ رهرا شهر ۾ صغير علي
هو ۾ امام حسين حيات منجهي دامن هير لکي سو اڃ شير شهادت رسو مون پي واهر ڪانه رهي
وارث پي برڏيه ۾ هي' هي' ڪيئن ڪنڊياس
سند منجهي ممبر جي معاور ٿينداس
روني روني رڻ هي واري ڪنهن ڪنهن جهڙي ۾ ٿينداس لعدني منجهي لوڙ سنواري روڙو عالي داس ڪنڊياس
منجهي پي ڪنهن جي هٿ چوڙي ڏيئي هنن ۾ ٿينداس چوڙي ڏار ڦيرني اماڻ آئون مونئون صدقو ٿينداس
منجهي پي ٿي ٿي اي اماڻ ويهي چوڙي ڏار
ويهي معاور ٿي ويهي اماڻ هي ڏار
مير منجهي ٿي جگ منجهو عالم ايندو ڏار لاه ڪر جي صريح رسو چوڙي ٿي' هي' واويلاه
اي پيغمبر جا هٿ پيارا مير منجهو ماڳ منجهو هاء نما ڪر بلا ۾ آئي قتل ڪري رڻ ڦير ڪپاه
منجهي پي ۾ مصطفيٰ سوکي ٿيو ساري
وڌو منجهو وڌو ٿيو نيشنل فير
سوکي منجهي معاور چائي چنڊا منجهي منجهي حال چوڙي ماڻي پيبي معاور تو سر آيو ڪهڙو زوال
ويهي رڻ واهي ٿي روني واه ويهي حال حوال چوڙي سن اي صادق مومن منجهي مصيبت آسمان
آئون ٺهڻ مرسل جام جي ڪنهن جي پوني
هي' هي' امام حسين جي سهاڳن پيبي
سو هي منجهو سيد سرور هن رڻ ۾ هٿ مارو آه ڪوڙي آئون تخت اماڻ هن هٿ غارت ڪارو آه
مون ٿي ڦير معاور آهي منجهو وطن وارو آه موت ڏهاڙا ڪاٺ ٺي هٿ ويهي وقت گذارو آه
هن جا وارث سارجن ۾ جها ٿي راج
هن کي سج تي سفر ٿي وڌا ڪهڙا ڪاڇ
هي' هي' منجهو شاعر واهي هي' هي' منجهو سروي هي' هي' منجهو واهي عرش منجهو منجهي هو عالي
سو سرور اڃ خاڪ ۾ ليٽو سند تخت ڪري خالي اڃ بانو جي پيبي ناهي هي' هي' اهڙي پيبي
منجهو وارث ٿيو وڌي سارو سڀ سهاڳ
منجهو ساڙي ٿيو سڌا بانو ڪي پيبي

زين العابد ٿي ڪئي راري آه حسا آه هي نور سي ها هوت علي ها مهعا بابا شاه حسين
 زور حيات سانچ. آت پائس رسول الله حسين برڙهن ها بشت و ساها هر ويلي هيراه حسين
 بابا نهجو عابدن شمام هليو آهي
 ڪوئن نهجو فائزو سيد ڪيو آهي

بابا نهجو عابد ٿوئي نهجو هر صدفو دسو نهجي هر نون صدفو ٿيندو مووئي ڏي ويندو
 ما نه ابا نو بعد نه حاتان نهجو مڙس ڇا ٿيندو ما ڪورن واري وٺو با ڪو ويد ڪري ٿيندو
 اڄ نانسو جا آمني اي نانسو جا نوڻ
 نهجو سسر لاهي ڪندا پنهني دسو:

بابا موڪي ماري عالم آه اسانڪي مد ڪدا وڏي طابون ڏاهي سو ماهيون ڏني گهر ساڙيندا
 دولت مال اسان لڏائي هر دن مڙس ڦرندا هرا موهر دست سهر بشت هر لهن لٽايندا
 اي لڙند رسول جا تسون عالم جو سرفاح
 ڪوئي ڪدر اڄ ڪدا نه سڌو سراج

بابا موڪي ماري عالم هر مري سي ما هدا بابا شهعا پڪس ٿوئي هئي هئي رن ورتيندا
 هر هر مهن ڪو ٻار مڏهي سائي سي کي هئي چوڻا آه رس نانا واهر وڏو آهيون نيم حسين سدا
 مرسل نانا مڙس ڪر آهيون نهجي آل
 پردو رگ ناموس جو صدفو دولت سال

شاه ٿي چو اي مهعا حامي زين العابد چڏ راري نهجو ومن اڄ دستر بلا هر اهي عابد لاجاري
 ڊگهي نهجي بيماري حودل سي داغ اتم ڪاري هير سڌو ڪري حادئي ائي هي ڏي واري
 ڏاڍو لهر الله جو ڪهجي چلي ڪين
 ڦيربا آل رسول نئون هي ڪوئي پنهني

زين العابد قادر توکي الت صحت بخشندو نال مگهوني صحي سلامت واري وطن رمانندو
 نهجا مسافر ٻار مڏهي توکي نانوي ٿيندو نهجو هن برڙهن و ٻارا ماڳ مقام هتي ٿيندو
 نهجا مرسل ڄام کي ساري پنج سلام
 برڙهي ٻرسا آشي سهر مڏهي شمام

هنر عابد کي سجھائي شاه شهيد تياري ڪئي گهوڙو خاص گهراڻي ڌرتي سرور عزم سوازي ڪئي
 دامن مڏولي انهي ڪهن روئي روئي ڌاري ڪئي آخر نير شهادت رسو عالم اونده ڪاري ڪئي
 "نايت علي" صديق مڏون چنوسيد تي صوات
 معتر هر نهجي ڪندو نبي ڄام سجات

خيمو خالي ڏسي سڪين روئي روئي چئي هر هر

خيمو خالي ڏسي سڪين روئي روئي چئي هر هر بابو مونکي ڇڏي آيايو ٻائي خاطر ويو ٻاهر
 ويرم لائين وري نه آيو واه نه ڄاڻا ڪهڙي خبر دل نرسي ديدار کي منهنجي موٽي ملندس سڪين ٻاهر
 مارو ڏينهن سڪي لنگهيو آءُ منهنجا بابا
 خاوند توکي خبر سين موتاڻي مولا
 جيئن جهڻ ڏينهن لڙي تو تنهن تيشن گل ڳوڙها ڳاڙي در ۾ قبان قري تو خاطر وڻي تنهنجي
 وٽ ڏسان ئي گهران
 نامخير آڇ ايندين مون گهر ٻا ڪه صبح ملندين مون سان تاهم صبر صبح جو بابا آڇ نلڪندي آئون نه مران
 تسبح تنهنجي نالو جي وڻس ورد ڪري
 موٽي تنهنجي مٿر جو دل ۾ قبان قري
 ٻائي ٻهر ڇڏي مون بابا منهن پنهنجو مونکي ڏيندڙ جهنم جيرو توکي ڏسڻس تنهن دم ٻائي چادر ڪار
 آڇ تي صبر ڪندس آئون ايت ٻائي گهرندس دل نرسي ديدار کي منهنجي والي بابو واري وار
 سڪين ٻاهر
 آءُ آيا تما مون آهي تو آئي آرام
 ٻا نه ته مرنديس ٻاڏ ڪهو نانڙو مندم نالڪام
 ادو علي اڪبر بن ٺاهو تا ٻائي جي ڪا ڪل ڏي ڪاڪو اسفراڻ کڻي ويو ويو وري ٺاهو گهر ڏي
 ڪو چاچي عباس علي ڪيڏن ۾ روئي وهي چوي ٻائي جي مون ٻهر ڇڏي هاڻ آيو اڏن کي ولي اچي
 بابا توکي ئي گهڻو سڪين ساري
 هر هر هر ٿي هٿ هڻي وڻي پاڪاري
 لهرون دريا جون نامڪن جان آڇ مون ڏکيءَ کي زهر ٻهرون ڪنهن نهر منجهن جون جن هر هر
 ٿيون ڏسجن ڪاڻن کي ٿيون اچن
 وهن وهي ٿو ٻاوهن ٻهون واه جي ڪي ڪو ڪر ڪن ٻائي کي رب آئي تاهم سو سهڻي ڏور ٿين
 آءُ ڪهو منهنجا آيا ائس تنهنجي آس
 توکي ساريو ئي مران ٻائيءَ تاهي ٻاڻ
 ڪنهن کي ڪنن جي ڳالهه سڻايان ڪنهن کي ڪنهن جي هنج ۾ لاڏ سين لڻا ڪنهن جي
 پنهنجو حال چوان سڀني لکي سڻهان
 اڃ ٻائي جو تخت ۽ سندن خيمي خالي ٻوٽي ڏسان ٻار ٻوٽو وارو اتي کي هر هر هينن جهڻ ٿي ئي لڇان
 اي منهنجي ٻي ٻي لسان ٻائي کي آڻاه
 مونکي ٻائي سن ويلاه جبل ٿورو لاه

ادي علي اصغر جو ڀنگهو آيل خالي ٻيو آهي ڪاڪو ۽ اصغر چئو ڪاڏي ويو جڏي نهار بان ٿي ناهي
شايد ٻاٻس گهوڙي چاڙهي ٻائي ڪارڻ ويو ڪاهي شال پرين ڪي ٻائي ٻاري لعل کي آئي گهر لاهي

ٻاٻا نانو الله جي اصغر واري آن

واندون ڦٽن ڇاٻيان ڪاڪا تنهنجي ڪاڻ

جيجل تنهنجو اصغر جاني شال حوالي مائيندو گهوڙي چڙهي گهمڻ ويو آهي شال سلامت گهرائيندو
ٻاٻو ڪٿي چئي گهرائيندو موني ڪين وري ويندو ٻاٻا گهمڻ مائين تنهنجو آيل ويندو ٿيندو

راج قياڻي ڪيم روشن ڪي ڪاڪو مر لاه

ٻاٻين پڙا ڇو پڙهي مائين سچ ڳالهه

ٻاٻو منهنجو امان ٻي سچ چئو ڪڍي ويو آهي ڪهر ڪهر هي ڪهڙو واقعو شور قيامت ٿيو آهي
نعت ولايت تاج امامت ڇو هٿ خالي پيو آهي تو هي سر تي ڪاڪو وائين ڪنهن جو مرڻو ڪيو آهي

ڇو ٿي اڄ زيب ٻي روني زار و زار

قاسم وٽي ڪو ٿي ساڙي سڀ سڳار

امان ٻي وڃي لائي ڪهڙو واقعو آهي واه ٻاٻو مٿي ٻاٻا ويا سڀڻ ڏي ڪاهي واه
وهندا گهر ويران ڪري ويا سانگن سر نئون ڏمي واه ٻي ٻي وڃي وائي گهر وٺي وڃي نهن آهي واه

ٺاهي ڏاڏي ڪاڪو ۽ ڏاڏو علي شير

آن ڏي اڄ اولاد جي واهر ڪندو ڪير

قاسم جو آئون ڪاڪا سنوار بان ميرل کي ميندي ڏيان لعل ادي کي لائون ڏيئي سانگ ڪري سهر ڳاهاڻ
ڇاڻن ماڻن ڇاڻن جي کي ويس پٽن جا بهراڻ سرتيون ٺاهڻون سڀ ٻيڙي ڪاڪا تنهنجي مجلس ٻاٻن

ورهر ادي کي ويا ٻه جي مبارڪ ڏينداس

سچ سنواري سڀ جا سهر ڳاڻنداس

شادي مبارڪ قاسم دولهه سهر سلامت گهوت ادا نال جڳين جن هوت حسن جا سچ سچ سڀ مائين سدا
آلڊ نبي اولاد علي جو خانو ڪيو آباد خدا شادي جي شادي ٻان جو ٿيو ملڪ ملڪ ۽ شور ٻها

گهوت امان تون گهوت تون گهوڙون گهمائج

داهون ماڻون دوس جون اڄ ٻيڙيون بهرائنج

ميرل تنهنجي ميندي آئي سر تي ٻڌو دستار زري خلعت خاص ڏيئي سهر ادا نعت جلوسي ويه وري
نوڻه نول ٻڌي سر سهر ڪر مجلس جلوه ڪري واه نهارا دولهه تنهنجي در تي نوبت آه ڌري

ڇو ڌرم چراغان ٿيا شمعن ڪيو شمع

ڇاڇي جي گهر گهوت ٿيو قاسم شير شجاع

قاسم گهوت نول نوڻه جي شاه جي گهر اڄ شادي آه نور ٻي جو هوت حسن جو هر دو سهر جو هادي آه
حورن ڪار سينگار سنوار ٻا عرش مبارڪبادي آه گهوت وڃي رڻ ڪهايو ٻي ٻي گهوت امان فرمادي آه

قاسم امان ٿي ڪري گل ڪڍي ڪاري

ونسي وٺي سچ ٿي وائين واري

اچ دل گهايل گهوت امان جي آهي وائي هتي هتي وڙ هتي هتي وڙ ڪري ٿي هر هر گهوت هتي وڙ نه رو
 سهرابڙي سر سڄ نه ماڻڻي قلم ڪهڙو ڪاچ سر پوه پر ٿي نئون هي مرلو ڪان ٿي هتي هتي ڪهڙو ٿيهر ڪهڙو
 هتي هتي قلم گهوت کي رڻ ۾ ڪٽائون
 سڄون لوي گور سين لعل لڏيون لائون
 هتي هتي قلم سهراتنه هتي هتي سڄ سندس ردار هتي هتي ميرل ميندي تنهجي هتي هتي هوت قلن جا هار
 واه چهر ڪٽ واه وهاڻا واه جواهر ۽ حصار تخت لٽائي سڀس ڪٽائڻي واه بهادر رڻ جون بهار
 قلم تنهجو ڪاچ ٿيو ملڪن ۾ مشهور
 پر ٿي مر ٿي جو منده بل بل مالير سوڍ
 زير العابد کي چئي هر هر اي منجهه سردار ادا تنگ نبي ناموس علي جا پرڏيهي محفوظ ادا
 تيلرزه ڪٽون بيمامت ٿين عاجز ڪڍي آزار ادا قادر شال سيفا ڏئي ڪامل اي بيڪس بيمار ادا
 محرم آل رسول چا ستر حلقه مالار
 سر مدني جا ڏئي واپ وطن سي وار
 آه ادا اچ بابو ناهي اي بابي جا جاني جگر تون ئي ادا اچ بابي واپي ڏيڻ ڪجهه کي آڌر
 بابو بابو ڪري لڄان ٿي هاه اي کي ناهي خبر ڪهڙي واه ڪنهن در ڪو ڪان واه بابت هاه حشر
 آه رس نانا مصطفيٰ ۽ زادا شير خدا
 ڪوئن اچ قلعام ڪيا سڀ ڏمنا ۽ پوئا
 سرور تو در سدا موالې آهي هي زوار سندو مرڻه خوان ويدا هي تنهو معزون ماتدار سندو
 چاشت چيائين حاصل ڪيائين دراني ديدار سندو محشر ۾ ڪج تنهجي شفاعت جيئن آهي اقرار سندو
 "نابت علي" مٿيا تو در گهري دان
 تون تنهن سين دارين ۾ آفا ڪج احسان

آتش دل ڪٽون ٿو عابد روئي هر دم خون ناب

آتھر دل ڪٽون ٿو عابد روئي هر دم خون ناب تا انهي آتش وجهي ڪي چشمه چشمن ڪٽون آب
 پر نه هي آتش آجهائي جهن جگر کي ڪهڙو ڪباب جيئن مٿس پائي پوي تيئن تيئن ڪري تابش ۽ تاب
 آه هي آتش نه آتش بل فراق دوستان
 برق جسانوڙه بلائي، افتراق دوستان
 قلعام ڪريلا جڳ ڪيو ٿي آن مظلوم باد مرغ بسل جيئن ٿي تڙ ٿيو ڪيئن ٿي هر دم داد داد
 سر رکي مجدي و روئي جيئن ٿي يا رب العبياد آمڪين عابد ڪٽون وسري، جيڪي ٿو ڪريل بلاد
 نا قيامت ڪين وسري قلعام ڪريلا
 بل قيامت پڻ نه ڪم مله قيام ڪريلا

آه اڪبر ڪين وسري منهن محمد شڪل ماه آه اصغر ڪين وسري ميدا کشتها جو صاه
آه قاسم ڪين وسري گل فبا زرين ڪيلا هي نه ورسڻ جهڙا هي هي ڪين وساريان آه آه

مونکي پنهنجو قيد وسرو حلقه زنجير پڻ

پر نه قتل آل وسري فرقت شير پڻ

ٿا لکن محبوب پست ٻارنهن جتان پهڳڻ جوان هڪڙو يوسف جيترو وڇڙيو پيءُ هو پتاب و توان
منهنجي سڀ يوسف کڻون بهتر ماريا هڪمئل مڪان سڀ جا سر نيزي ڏنڍ ڦڙڻ بر خاڪه و خونچڪان

چو نه ان گڏ مٿي آئون پڻ چور هيس آنڪئون جدا

هن وڇوڙي مونکي ماريو ڪين ڪريان منهنجا خدا

جڏهن شير مونکي باد پئي نيزي سوار ۽ به ساري هڪڙم سر نيزي چڙهين جي ٿي مار
سر پئي سڀو ڪئي بحال ٿيان آئون دلڪار سر وٽائي خاڪه لپتان خاڪه تي ديوانهوار

ڪو دلاو ڏي نه ڇا منهنجا دلاو ويا لڏي

مون نه ان پائي منهنجي مارا پيا ويا لڏي

مونکي جڏهن اصغر جي آڇ پئي باد آڇ ڪيون سوان سر گهايل حلق ساري نت منهنون گاڙي گران
الطش عورت جي ساري آئون پري ماريو پڻ هن وڇوڙي باه ساڙيس ڪين لري دل نا لران

رات ڏيهن جيئن جيئن رڻان نئين نئين هي آتش ٿي آئي

منهنجي خالي کي خبر جيڪي سو گذري مون مٿي

آه منهنجي روڊو منهنجي عزيزن ڪئي وداع چئي وداع ويا سر وٽائي شير غازي دل شجاع
لاڙائي ٿي لڏائون جيڪا هئي جنهن کي متاع هي مٿي زادن کي نالو ڦڙڻ ڪڍو اهل نزع

آئون به هوند ان گڏ هيس هئي مونکي پڻ لڏي آرزو

هان مون اڌ مٿي کي دائر ساري انهي ڪنگو

جڏهن قاسم کي سر سهارا پڏي رڻ ٿيو نيار خلعت شادي ڪين سڀي پري هٿ ڪين هٿيار
مون تي چو آئون تون پئي گڏ هي ٿيون نيري سوار گهر وٺي هي گهوت وائي ڪين پڏان آڏو لنگو

هڪ طرف چئي گهوت ماءُ هي منهنجا قاسم گهوت ووه

هي طرف سس سر پئي چئي هي جواني چوٽ ووه

جڏهن علي اڪبر به ميدان ورها جي عزم ڪئي عزم رزم شاميان رڻ شير غازي جزم ڪئي
ان شير مصطفيٰ رڻ مرندي جيئن رزم ڪئي آخر ان مٿل و پڻ ان با شيدان بزم ڪئي

مون تي چو آئون پڻ آڏي جو ٿيندو سائي منهنجي سفر

ان نه سائي سانگ ٿي پانڌي منهنجي وسو منهنجي سر

جڏهن علم هٿ و ڪري عباس هڪو عزم جهاد ٿي مجاهد ٿي سبيل الله او صفو نژاد
مون تي چو آئون پڻ علم سائن سنڌ اي پاڪراد ڪين هي سڀ سور سندن اچ سڻ منهنجي مراد

اڄ سندس سڀ سائنت ماريا آئون به سر ان گڏ مران

پسو متان سائنت کي ساري عمر گاري ۽ گران

آه جلد پښير و زهرا جو دلجاني حسين عابد پښير جو بابو مرتضیٰ ثنائي حسين
 شاکر حق صابر تقدير رباني حسين سر دين منهو لثاني صدر سلطاني حسين
 مون گهڻو سر منهن پتي چو اي منجا بابا امام
 مونکي پائون کير ڇڏي اي رحمت رب الانام
 مونکي ڏس بابا ته کيئن آزار ڪيو ماري ضعيف مون پوڻ جو ڪهڙو امڪان هڙو ڀسار و نحيف
 توسين گڏ سر ڏيان ته سڙهو پوء نه هٿان هجرن حريف هن شرف ڪٿون ڪر نه محروم اي شريف ايز شريف
 ئسي شهادت جي شرف سجاد پڻ صاحب شرف
 ورنه پوء هي تنهجو پيارو هوندو حيران هر طرف
 سرورا سجاد تنهجو ڪيئن ڪندو تو بعد آه هينکي اڄ توسين هن ري بي نه ڪا واهر نه واه
 تنهجي نمن سان رک مونکي اي منجا بادشاه ورنه پر وڻن پير پادو ڪيئن ڪڍندو شام راه
 تنهجي عابد کي مٿان هي ڪيئن ڪن آت تي سوار
 بلڪه پيادو پڻ هلائڻ ڏسي آئن جي هٿ مهار
 سرورا سجاد تنهجو ساروانتي ڪيئن ڪندو يا لهران حرم او ڪارواني ڪيئن ڪندو
 پياده يا منزل به منزل ره رواني ڪيئن ڪندو هجر عمر نوح هي ايوپ ثاني ڪيئن ڪندو
 هاه تنهجو هجر هڪ ساعت هزاران سال مرگ
 اهڙي مشڪل مرگ ڪٿون مشڪل نه هوندو حال مرگ
 هاه هي مشڪل نه مشڪل جنهجي آساني نه ڪا ۽ به تنهجو هجر هجران جنهجي بابائي نه ڪا
 تنهجي هجرڻ مرگ بهتر جنهجي درماني نه ڪا مرگ مارجا توسين گڏ ڪا زندگي ثاني نه ڪا
 مونکي اهڙي زندگي ڪٿون پوء م ڇڏي تو گڏ مران
 تون تو چين تون جهڙو ره الا نه آئون ڪنهن پر ٿران
 قاسم و اڪبر ڪٿون اڳئين تنهجو عابد ئي ٿار تنهجو سر نيزي ڏسي هي سر نه ڏي تا ئي مٿار
 گهوت سر سهارا پڻاڻي لهر سان نيزي سوار هج به سڀ گهڙا ڪڍائي ٿين نيزي نامدار
 هن شريف شان ڪٿون عابد مڙن جهڙو نه مير
 پير هي طوق و حلقه زنجير پڻ اسر شهبير
 تو ئي چو هي طوق جيئن سجاد کي ڪيو سرفرو نو سرفرازي سبب هي صبر اجر ۽ سرخرو
 ۽ هي زنجير جهڻ ڪٿون هي ضعيف آفتان پرو رشتنم جبل المتين حڪم با حق روپرو
 و هٿو محڪم هن من حاضر سو ئي ٿو سارو حال
 هي آلتوان زمين جو مير و لوت آسم ڪار آل
 پير هي طوق انجي ڳلي جوناه ڪي خنجر ڪٿون حڪم جنهن سر آنڪون جڏا هي گيرد انجي بار غم
 اي شهبير آلتان مير آلتان چر غم هي ٿا نيزي سوار آئين رليق اهل حرم
 منجا صابر سڀ برابر قتل و قبيح ڪر بلا
 جي هٿو وڻسا ستر هي بند پڻ ٿهر و بلا

سر و ڏيکھي جا سر نيزي چڙها سي سڀ قبول بند ويا هر وقت پيڪس جان جيئن تا دلچسپ
 پر نهين ڀروس جيئن کئون موت بهتر حق وصول ورنه عاهد ڪهڙو هنڌ سر الله يمتول
 قاسم و اڪبر کئون وڌ ڪم ڀار توسين عابدين
 هو شهادت مسوت ماريبا درد ڳاڙهن عابدين
 تون اجهو قاسم سين گڏ مون نيزي سر تون پياده پا تون اجهو اڪبر سين گڏ هو سر چندا تون بي ردا
 هنجبا ڦڙ دشت بلا و پيڪفن تون بي عبا چنولا تون ڪنهن کئون ڪم انهن سڀني هڪهي کئون پلا
 انهن سڀني نسور علي نسور اي مندم نسور البحر
 سر تون جيئرو هئين ڪرين ماري دفن هي ڦڙ و سر
 هين سرن جي آهي اي مجاد نت تو و نگاه واري تون آئيندين آنڪي جڏ ڪهڙيو هوندو الله
 هين ڦڙن کي دفن جي توري نه ڪا واه نه واه شال تي اسان منڇڪل هي سفر و سخت راه
 اي اسيرن اسرا توتسي اسيرن جسو مدار
 هن اسيرن سان هي سڀ نوکئون ڪن قبرن قرار
 اي اها اڃ تون اسرا اند حرم گڏ تي اسير تون به تي اڃ ان اسرا اند حرم جو دستگر
 هي سڀ ها صاحب اڃ لئين صدر و سرور سي نظر نا محرم جي هاء سڀ حاله خبر
 هينڪي شامي شام سڀا سر سرهن بي وڪار
 بس تون پڻ ان سر برهن سان ختم خاکسار
 نوکي ان گڏ خاکساري خوي دارهن آه تون تو چالين هي حاله شيد الشقلين آه
 اڃ اها هين پيڪفن تي رحم فرض هين آه جان ڪي جن تا آهي خلعت توتي دائر دين آه
 اي اها مجاد تون ڪج نت محسن جي سنال
 هي ستان مونکي سنالي سر پتي تي بي حوال
 توتي ناموس نه جو آهي سڀ ناموس تنگ سر هي ڪوئي ڪن جفا مرئين شامي شوخ تنگ
 محنتي و غمي سر جي سڀ هج سر تي نينگ اي نبي جانگ پرور ڪم ڪج دل پنهنجي تنگ
 نوکي هي سر ڪرلا نپا و ڦڙ ڪرلا دگهن
 هي حال مصطفي ڪرلا مديني جا محسن
 هي سفر هي سڀ مئي مجاد صابر پا رضا ڪئي وصيت والده مرحوم جي سڀ ڪا پنجا
 سر به آندئين ڪرلا ڪنهن دفن پنهنجا دلريا پڻ مديني ڪنهن حرم ڦڙي عجوار مصطفي
 پڻ پڻ مرسل جي پاڙي ٿيو مقامي عابدين
 پنهنجو ثابت پڻ ڪندو پنهنجو ملاي عابدين.

جلد چوہو گھوڑی نی چنی اللہ اکبر شہسوار

جلد چوہو گھوڑی نی چنی اللہ اکبر شہسوار
عرش و عکری تیا ککین و گاوماہی بقرار حضرت روح الامین کی پنہا پر ہا بادگار
پریش نیخ دوسر ہر وقت آنکسی یاد دہنی
قوم جیتی جہن جی خربون بیخ و بن برہاد دہنی
آہ موہاسن نسب لب تشہ منجہ دشتہ بلا ٹی تیز تنہا شہر کشورستان دیو منجہ و رغا
جین کک منجہ بہر العلم دیو پر غصب ہو مرتضیٰ ٹی تیز تنہا وڑھو ہا قوم جیتی بی ہا
نہنن حسین ابن علی نی پر غضب گھمان
کسی سوار ذوالجناح بکسر ورسو میدان
ہنن نرسی مصام خالی از میان روح الامین مہن ککری فطرس ڈی با جوشہ جگر چو ہالین
عاشق ذات خدائی مرتضیٰ جو نازنین تو ککری دم آخرین آج ککریلا سلطان دین
پر غضب نی شیر حق جو شیر نیو درکار زار
فاتح بہر العلم جی دت و نیخہ بسوق ولو
اچ وری فطرس علم نی تیج جنہن کاکر ککا جیر و بربر حنین و جنگی ہا جہن مٹا
ز ہرہ اعدائی دین دھشت کتون جہنی ہا لیتا بت برست قوم جا سر جہن کتون گھمان ہا لیتا
اچ وری دشتہ بلا و ہی نی خالی از میان
قوم جیتی جہن نی سامن و درختان در زمان
اچ ادا فطرس وری فنجی تہ چا امدار آہ تسیر و تلوار آہی خنجر خسوفخوار آہ
ذوالفقار جانسان دت شاہ جی خونار آہ پر غضب ٹی اینر ہیر کاکھو منجہ اشار آہ
ابنر حیدر ملر حیدر نو ککری اچ نیخہ صور
پوشہ آن تیج جو مونکی اکھن نو ساری سور
عرشہ اعلیٰ نی قہت اچ مگر نی آشکار دشت ویران تو ککری اچ لہر قرت و شہ سوار
پر غضب دریاہ حیدر آہ ہاتھو ہن دیار نی زمین مارہہ ملر بدخشان لالہ زار
نوح جو طوفان نہ ہی طوفان عالی شان آہ
جہنی کک شہا کتون پو اچ عرش تی گھمان آہ
کمبرو ککھندا ککندل اچ بادشاہ ہوالحسن نی ترابہ ککریلا ہوندا ہی ہاکر ہجن
عاشق ذات خدا ہی ہادی اہل زمین نائید ختم الرسل ماریندا ملحد بیوطن
صاحب دلدل جو دولہہ ہی دلور نالدار
رجل ککوار و رغا ہی فاسر جنات و نساہ

اڄ ڏسج ڦطرس جو ٿيندو هاء هن دم ۾ عيان ٿو ڪري اڄ غرق رت ۾ ماري بهر ڪران
هر طرف ڪڍي نهر رت جا موجزن ٿيندا روان هاء هن طوفان بلا کٽون ڪنهن کي اڄ هلندي امان
گاڙو ۽ ماهي ٿو حالتن هر دو اڄ ٿيندا قلم

عرش تي اندوه ٿيو لهرڙن لڳو ٽوڇ و قلم
جو ٻڌي روح الامين کي روئي ڦطرس زار زار تي رهي ڪون و مڪان ۽ حشر جهڙي روڪار
هنت اقليمت تي اندوه ٿي ٿيو ڦٽڪار ٻوڙ جهڙي ڦرس تهن تي هل مين مبارز جي پڪار
نقح صوري ۽ اچي ڪو دم رهيو درميان آه
جسمن جيرو پنهنجي سر هي شاه عالي شان آه

اڄ وڏي ٿو لا اها لي تي شهر ڪشورستان ٻوٽن تي ٿي تراب ڪر بلا ۽ جانشان
تيغ شام آل عمران تي درخشان در زمان نيغ جي تاش سدس سب انس و جن ڪيا بي امان
آستي ختم الرشل حا هي تا ڪن قهر و غضب
شاه روز حزا بهرو ڪنهن ٿا تشنه لب

خانم ڪعبه جو ڪونر سر جهڪ ٿو اڏا شام نام شڪر ٿي ڪيرها شهباز جي سر با شام
آل عمران تشنه لب پڪا ڪن ڪيا سدس ٻيو پردي دام ۽ اهن علي عالي مقام
عرش اعظم ٿو ڪسي نه هي ڦري اڄ عزم کي
ٻيو حاجي سر شڪر آهي نسي اڄ رزم کي

تي ڏلو ڪنهن درجهان ڪو مثل حيدر نيغ رن آه اڄ اهن علي ٿيو مثل صفو تيغ زن
لسانچ ويرا عالم جيئن ٿيو غضب نيغ رن ٻيو هزارن ۽ ننه تنهائي سرور تيغ زن
هين هزارن ۽ هنن ڪجهو نه ڪم صمام آه
توخ جي آهي اڳيون نيغ جهان ڪام آه

تي وڙهيو سرور به ميدان ڪه پمين و ڪه بنار اسپر جولان باز جو عرش عتلا تي ٿيو بخار
رت جي دريا ۽ شاور ٿيو شهر پمين نهار سر تي ستار معبد هي ٿيو رت ۽ گل انار
هڪڙي سر حيدر جو پست اڄ مثل حيدر تيغ زن
ٿو هزارن مين وڙهي تنهائي سرور تيغ زن

اير ۽ تيغ منان جيئن هي شهر شمس الضحى دشت ۽ ظلمات جي اڄ ٿيو درخشان پر ملا
آفتاب حشر تي منجهه عرصه گاه ڪر بلا دار دنيا ۽ هڪاهڪ ڪيائين اڄ معشر نما
سرڪش ۽ سيف ڪنن صفير جي سر پراڻ ٿيا
موجزن دشت بلا ۽ بحر خون جريان ٿيا

ٿيو تهن تنه هزارن ۽ سوار ذوالجناس تاحدار مصطفي ۽ مرتضي جو مهر و ماه
ٿيانه هي نمڪن ملائڪ انس و جان با اشڪ و آه ناطق نصر خدا ٿيو شان ۽ انجي گواه
نن ڏهنن جو تشنه لب هي جان حيدر پاڪنات
قتل ٿا ڪن ڪلم گو اڄ اسڪي سر نهر فرات

هنجي سر ستار مرسل هي سر عاني تبار شان و شوکت انجي آيو منجهه ڪلام ڪيردگار
 زينت عرش عتلا ارض و سما جو گوشت وار انجي دم ڪئون هو جهان و دين احمد برقرار
 پنهنجي حق تي رهندي ثابت راءِ حق و ثبو ذبح
 قتل آنجو آهي هين آست ڪسي طغيانده صريح
 جڏهين قوم ڪذب تي چڻڪارڻ خاڪار ڪوئي ۽ شامي دشمني تي رهيا سڀ خوار زار
 سڀ سڀا پيدين پڳا آندڻ ڇڏي سا ڪار رار ڏي عمر بن سعد جو ڪي مڏي اي اهل نار
 منجهه نماز روز جمع آهي ڪا باقي گهڙي
 هڪڙي سِر هي هڪڙو سر وڙهه ايندو آست وري
 تير باران و جڏهن عالي نسب ٿيو خون نار قاسم خلد برين لب تشنه رت و ٿيو لگار
 جسم آج خير البشر نيرن ٿي ڪيو پرچ وار ڏي ڪريو گهوڙي نئون گهايل دوش احمد جو سوار
 خان ڪعبه جو ڪعبو ڪعبه رو ٿي پيو لاهي
 ان تيز نازڪ بدن مئون رت جا دريا ويا وهي
 آه سو مظلوم جڏهن مئل و بمل ٿي چڻڪو شهر ملحد جي مٿيون سو قتل اڪمل ٿي چڻڪو
 دشت ويران و روانو رب جو هي جل ٿي چڻڪو خاڪو خون و سطر پيغمبر ملي حنل ٿي چڻڪو
 هن تي ٿيو صدر سوت ٿي ڪڍو سرور علي
 آتي صلوٰه و لئسا چئي فائسا رپر چلبي
 ني رهي طاقت بيان جي دن جگر برهان آه اس و جان اهل سما سڀ جملہ سر برهان آه
 العطش جي آگ ڪئون دل هر وٺي جريان آه انجي مانر مصطفيٰ سان هر نبي گريان آه
 سر وڏي نيري نيري ويو شعر لاشه ڪي مٽي
 لاشه مظلوم ڪسي مقل جي گيل تر ٿي لٽي
 ڪعبه رو ٿي پيو رهي لاشو ڍڪي گنگون ڪفن ٻيو سمن مقل جي گيل تر ٿي مٽي نازڪ بدن
 انڪي ٿي پروا ڪفن جي ۽ نه ڪو فڪر دمن سر هلو سوئي سما پهر سلام ذوالفقار
 ساري خفت و خدا جي ناه ڪو اهڙو شهيد
 جنهن سر نيري چڙهي ڪئي طاعت رب الوحيد
 ٿي خبر فردوس و خيرالسا ڪي هئي غضب شير پروا منجهو مارو ڪربلا و تشنه لب
 العطش جي آگ ڪئي آج شوي ڪاهه جان لب شا گرفتار بلا آست جي منجهه ناب و نمب
 هي ٻڌي ظلم و غضب هئي ڌيءَ رسول الله جي
 حشر محشر و ڪري رهندي هلي سا دنجلي
 خاڪه سر خنم الرسل ٿي ڪربلا ڏي ڪاهه ڪئي شير حق باهر ولسي و اوليا ٿي آه ڪئي
 شير حق حيدر جي پٽ رب جي رضا سر ڪئي خواهش حق جي هم آڻ شاه خاطر خواه ڪئي
 اسباب و اوليا ڪيو ڪربلا و ازدهام
 لاشه گيل تر ڏسي ڪئون مٿن پٽي وا حشر عام

چئون ذبيح راه ٿيو او بادشاهه هوتراپ ٿي تراب ڪر بلا ٻيو ماهتاب هوتراپ
منجهه تراب ڪر بلا هي گم ٿيو ماه هوتراپ عرصه گهر ڪر بلا ٿي حشر گهر هوتراپ
نشه لب دريا ڪاري ڪعبه رو ٿي ٻيو ڪشي
تير ۽ تلوار جو ميهن آهي سر تي ويو وڙهي
مبر ڪر ثابت علي هي درد شاه ڪر بلا برق جانور بلا آهي سه ڪا آهي دوا
ٻيو آني دريا ٿي ظلمت منجهه زمين ٿي غرق ڪي طوفان بلا جي ڪشي آله عبا
آه ان ڪشي جو لنگر لاشه ابره علي
غرق ٿيو دريا ٿي رت ۾ آه سو صابر ولسي

حضرت عباس غازي هو علمدار حسين

حضرت عباس غازي هو علمدار حسين

حضرت عباس غازي هو علمدار حسين پناه سازو پناه محل ساز وهدار حسين
مل ذئين سپ ماريا غازي رڻ هوادار حسين چاش هن حنوا دن بن سرڪار ذرڪار حسين
آن علمدار حسيني فوج جي صاحب ٿيو
چو ليوا العبد شاهن ڪسي معر و حيا
اي سدر سردار صاحب اي سدر اما امام اي سدر ڪعبه ۽ ملا بوي صلوة و سلام
سجدا مائي ويا ۽ آتون پڻ نهجو پانڌي بالام امر ٿي آتون بن وچان مرل پري پرڏيهه شام
صاحب المعراج سجن الڏي آسرا جو سدر
تون لکهاين هن لکهن ڪتون راه پاريڪ است و دور
سات مارو ويولڏي آتون مائري پوه ڪنهن پوان مونڪي مون منرل رواج وات هجي ٿو وچان
نهجي اڳ ۾ سر ڏئي ٿيان داوري دار الامان منرل ماوا ٿي جنت راحت روح روان
راحت دنيا ٿي فاني ٿيان ٿي ڏي دار القرار
نوتون سر فزبان ڪري ٿيان نهجي قلبن ڪتون نثار
ناه لرمبو ڪم اي نهجا علي عباس شير فوت سازو بهادر سونسي و داننه دلير
نس دعاهازن جي دعوت ودين جو مونسين دير شام و ڪوفي جي شيرين نهجا ماريا سپ شير
نهجي هن مارڻ ٿي موڏين اڏهار عام ڪيا
سپ منتگر شام جا ميهن پساغي پيا
يون م وچ نهجا آنا ٿي نهجي عاهد سن آسر سپ چون سر تي ٿي صابر حڪمر نقدير قدر
نهجو سر نيزي تي بنيا شام ڪوفي جا شير واچ ماريندا ملهه نهجا سپ خورد و ڪير
ڏيس هر ڪيو بند پاڻي اهل عيبت آج منرن
مافي ڪوئر جا پارا قنل ڪاربا آئين

هئي ذهن تاريخ عاشوري جي تقدير خدا شمس محشر ڪيو طلوع منجهه ڏنگام ڪريلا
 ڪلهه ڪو ڪافر مڙي آيا به ميدانر وڃا هو عمر بن سعد ان لشڪر جو حامي بڻيا
 شام و ڪوفي جا سنگر مڙي آيو مير تي
 نسو چنبر مصطفي شير خدا شير تي
 هي ڪري ناڪس ڦارو ماسهون ٿيو شاه سان مصطفا جي مهر پرو مرتضي جي ماء سان
 ڪريلا ۾ نهر ڪيا ويون واپسي الله سان هي وڙها موذي مڙي فالح نبي الله سان
 ساني ڪوثر جي پيارن کي پيٽيل هائي نه ڏي
 ۽ وهاري فوج پادن جي ٽوڙيل هائي ۽ مٽي
 چؤطرف چوڪي وهاري خارجي خورند ٿي هي سڀل پانياون چن اڻڌا آلد مصطفي
 سي صحي اڻڌا عترت صابر و شڪر رها مرتضي جي آل تي ڪون وڏا ڦٽل عام ڪيا
 آئون ڪريهان ڪهڙو بيان ان حادثي جو حسب حال
 هڪ طرف اڻڌا عترت ٻي طرف جنگ و جدال
 ناقيات ڪين وري ڪريلا هي ڪارزار ها چوان عباس جي شرح شهادت شرح وار
 شاه جا جڏ پائس ملهيا پار جاني همگهار جو جيني لوج جو عباس ڪهڙو ناسدار
 جڏ ڏٺين آڇ آل عترت ڪسي هئي حيران ڪيو
 ۽ عربون شاه جي محبت ۾ سر ڏنو
 ٻڌ هلي آيو خدمت شاه جي او جان نثار هو گهڻون دلگير آڇ ڪئون آل جي منجهه انتظار
 چائين سرور امر ٿي تا لاهيان دل جو غم غبار ٿا وڃي هائي وڙان يا سر پٺن ڏئي ٿيان برار
 آل جو اڻڌا عترت مونکي ڏک ماري ٿو مير
 عترت آلد نجي ٿا آڇ مرن خوردو ڪير
 هي ٻڌي عباس ڪئون سرور ريو رت زار زار منجهه ٻاڙ وڌي آڇ مون وٺون سڀ منجهه بار
 شام ڪوفي جا ستم ڏس اهل ڪوفي جا قرار ٿي لکيا جن ڪالهه ڪوڙا خط خيشتن شرح وار
 در غم آبادي جهان بي بار بودن مشڪل است
 غم ز حد به گشت بي محفوار بودن مشڪل است
 نون آدا و نون منجهي عاهد سين وري - ٽوني وطن تولا ڪيو منجهي سرتئون پنهنجو صيدون جان و تن
 ور ز تقدير قضا ئسي شام ڏي قيدي هلن آئين ٿي همراه هل اي منجهه بازو يا جتن
 نوڪئون وڇڙن آڇ آدا مونکي گهڻون آهي مهال
 پر هي ڏس اهل ستم جو ظلم پر آل و مهال
 منجهي عاهد ڪي آدا تو بعد مت قيدي ڪندا آئين ٿي همراه هل اي منجهه بازو يا وڻا
 صابر و شڪر ٿي رهجو چئي رضا بالنضا منجهي هي ماواڻي منزل ڦٽلگام ڪريلا
 هي ٻڌي عباس جو اي درد عالم جا آس
 سو بنا جڳ ۽ جتن مونکي مناسب نه مير

آئون ادا سر تو اڳيون ڏيندس ۽ ٽيندس سر ڇرو جيئن ڏنو سر سهجي پاڻي سيلڦون تنهي روبرو
 مونکي پڻ آهي ادا اڄ سر ڏاڻ جي آرو سر ڏسي سرهو ٿان سردار تنهي روبرو
 منهنجو سر صفو ادا پسر تو سلامت سر سا
 تنهي اڳ ۾ گئي شهادت جو سر مونسکي ادا
 مصطفيٰ ۽ مرصفي کي شهجا ماري ڏني سلام آئون وڃي ميراب ٿيان بي شرت هڪونر هو ڄام
 هين ٻڌي عباس ڪٿون ان سرور عالي مقام رت روئي فرمايو مرف ۽ امام ابن الامام
 اي ادا هي هي ادا اڄ آهي ابا مرف وڌاع
 ماه رهندو هڪون ۽ هڪ هڪ تي ويسو مون وٽاه
 پر هي ڏس اڄ اهل عصمت کي هني حيران ڪيو خاندان مرصفا موفن مڙي نازاڄ ڪيو
 هي ڏست خط پاڻي ڪريلا ۾ ڪوڙ هو آلد بيخبر تي عثرت اڄ جو هي واقعو وڙو
 نبي دسا ابا شاه آلد مصطفيٰ کي اهل شام
 هني آيا پا ريت ڪها اهل بيتر ذوالڪرام
 ٻڌ ڏسي هي حال ٿيو عباس پاڻي ٿي روان شور هو ارض و سما ۽ ٿي ڦاٽت انرمان
 ٿي رنو ملڪن ۽ چو امر الله امان وياپ وائون جهلي پاڻي ۽ بي لشڪر بيڪران
 ۽ ڏسي آئي مڪي مڪي مشڪ حالي مهر ڪسي
 سورچنر مرصفي پسر حيدر شتر ڪسي
 ٻڌ هلي آيو ۽ چين پاڻي جي رحمت مونکي ڏيو سمجي بيخبر جي عثرت اڄ م مارو موڏو
 ان اوڻاهو ڏوه اي ڏک ڏهنڙو نا ڪوڙ ڪيو خط لکي فائد منهنجي ٻڌوه نا ڪوئي ڪنهو
 آل بي ابداء عثرت هسي ثابت مهر آه
 اڄ مون آلد نسي هو مارو هڪڪ ميراب آه
 هين چني ماري هلي آيو بهدان وڃا ڪهي کي حرات ڪانه هني حوئي مهابل شاه مان
 آب به ماري لوح يادن جي محضر ڪئي ما پڙ ورائي واڳ لشڪر ۾ وڏي شيرل شعا
 ماري سڀ مردود مودي دشت ڪئين دريائي حون
 ٻڌ هجي سڀ نور نيا شير خدا جي شير ڪٿون
 قوم لشڪر جي مڙي ۽ پني وڃي دريائي ڏانهن هو غضب شير غازي هڪڙو مڃهه رزم گاه
 مشڪ پاڻي جي ڀري ٿيو روبرو جبهه گاه آب اچي وڃن وڙيو سام ڪوئي جي سياه
 ماري سڀ مردود ڪاڙڪيا بهادر برقرار
 نسا تواني نسو ڇڏي پڏهن باغي يومار
 محرض ان ڪوڙين هو آهي فعد پاڻي ني ڪبلو عمر ڪوڙي مصطفيٰ جي آل جو پاڻي جهليو
 سڀ ورائي لوح لشڪر آئي ڪوڙن ڪوڙ ڪيو آل جو پاڻي جهلائي ڪافرن هي مهر ڪيو
 هني اچي ويسن وڙيو آل جي انصار ڪسي
 مهن تيرن جو وسايون هڪ ۾ جونجهار ڪسي

هو هزارين فوج لشڪر هڪڙي سر ڪو نامدار بيو وري ڪاهي ڪٽڪ ۾ ڪير عاري جهڪار
 آهي انجي شان ۾ لائيم لافواختار جيئن مبارز جنگ ۾ ماريا گهڻا ڪاهه ڪار
 سو بهادر دين داور ڪهن جي مارڻ جو نه هو
 سر مڙهي اسر الله سر ڏسي صابر رهيو
 آهي همت ۽ شجاعت جو به نه آهي اها دار دسوا ويو ڇڏي ٿيو داوري دارالبقا
 سر ڏسي ٿيو سرخرو مڦاسي آءِ مصطفيٰ مصير اعليٰ ۽ عرت همت از لطف خدا
 هاڻ اڳتي ڇا جوان هي حادثي جو حسب حال
 صبر ڪر "نابت علي" هي مختصر ناهي مثال

جيڪڏهن

آج فاطمه فردوس ۾ ڪئي آهي تباري

آج فاطمه فردوس ۾ ڪئي آهي تباري جبرئيل امين پنهنجي هٿين جوڙي ڪاري
 بي بي ڪنڻ پڇئون ڪڏي سده آهي سوازي چيئن سر ڏيئي ڪئي ڪري ڪاري
 آنئون ڌي ۽ نبي الله جي ناسوس وصي جو
 چاليهو ڪنڊس بهجي حسن ابن علي جو
 پڪفن و دفن خاک ۾ مڙه پاري جو پيو آءِ ۽ شام ڪنڻ عابد ولي سر آنجو وريو آءِ
 ۽ محفل جنازي جو سندس وقت به ٿيو آءِ ڪوٺر ڪنڻ علي مشڪ ڪلهي پائي هليو آءِ
 جبرئيل کي چيئن شامچر امت کي خبر ڪر
 محفل پنهنجي هٿين بهجي ڪنڊا جي ڪر
 بسا سرور عالم آئي شرافت تي چڙهي ڏس نافه بي خانون جي محفل ۾ ٿي مڙهي
 ڪين هاندر مظلومين هتي هتي ڪري ڪڙهي ڪين سر ويو ڏهو ڏسي هي مرنه ٻڙهي
 گهر ميهڙ نسبت جو مليو خاک ۾ هتي هتي
 سر خاک وٺي عالم اسلام اسلام ۾ هتي هتي
 ۽ چنچ حسن کي هلي ٿي ڪاٺي آڏي جو ڪي ٿل ۽ مزمل ٻڙهي ڪا مانه ڏي جو
 لاهر چوي آئون پڻ ڪريهان ديدار آي هو ڪو ڪاڇ ۽ جلوه ڏسي سر سهرې وڏي جو
 اڪبر کي ڪري گچر شهدان جو مقامي
 اصغر جي نبي قبر آهي هر ۽ نشاني
 مٽڪن کي به چئي آئين به هلو مير جي ماتر ان شهر خدا جي مٿي شير جي مانه
 دنيا آهي هر درد جي دلگير جي ماتر پڙوه ڪٽل تابع تقدير جي مانه
 ڪا زبڻ عيالين به هلي زاري ڪري جا
 محبده مظلوم جي محوار ڪري جا

ڪڏ ڄاڻس ٿي هي سرور عالم جو نالو هي حيدر و زهرا جو دلا آرام دلا
 هي آست عاصي جي شفاعت جو هو عاصو هي نهر لب صاحب پاڻي جو پايو
 هو باغي ٿي ڪيائين پنهي هن حمد جفا ٿي
 جو بيمت حاڪم نه ڪري آئين سزا ٿي
 مون جو ٿي اي ملعون آئين ۽ تنهجي بيمت آئين عترت اظهار ۽ تون ناني جي آست
 ٽيون اهل مفرنار آئين مالڪر جت بيمت ڪئون سنڌ موت پلو واه شهادت
 هي ناه سزا بل ستر اولاد هلي ٿي
 حق ناهي رضا جيڪي ڪئي آله نبي ٿي
 هنر ٿي ان سور منگر سڏيو جلاد چين ها سر شير دن گنجي سر سجاد
 حاضر هو لنگي جو وڪيل ان ٿري يدا چين هي ستر و نيد پلا ڪنهن ٻي اولاد
 هن سر ۽ نه سڀ سور غنا جلوه گر آهي
 ۽ پنهي پين جي سر آهڻ ائس آهي
 ان جو هي اسانجي تي الله جي عتب هي سر شير مرسل هو سواسو شير آست
 هن باغي ٿي بيمت ڪئي ڪئن دهوي نيلڪر تڏ سر وڍي آندئون ۽ ٿي ناموس ٿي ذلت
 ان چو اي لعين آه لعين واهي سنڌ دهي
 نو دين ٿي پنجا ڪئا ڪهڙو رکي ڪين
 هي تنهجي نبي آل تون چين بيمت حاڪم هن دين جي دعوت ۽ تون چين دعوت حاڪم
 وه مذهب حاڪم ۽ سڄي ميان حاڪم سادات سوب سون چين لسوت حاڪم
 اي حاڪم ده روز، ديهاني دني آه
 ٽنهن دهن ۽ دسا ۽ رگيا رانده، درگاه
 در دهر ڪاها خبر عبي جو ستر آهي سو ساڳو ڪي ويجهو خبر راست به ناهي
 هر ماڻه ڪئون هر قوم اچي، ڪجهه چين ڪاهي سڀ ڪو اچي سڄا ڪري نوي سرڙن لاهي
 تون پنهي پير جو سواسو ٿو ڪيائين
 ۽ انهي وري ناني جي آست ٿو سڏائين
 جڏ ان ڪئي شفاعت تڏ ٿي تنهجي خلاص ٿو عذر ڪئون انجي به خجل خلق ڪئون عاصي
 ڪئي آله پير جي وڃڻ غشو معاصي مذ شڪر جيڪا رب وٺي سڀ خاصه خاصي
 ٿي شام ڪئون رخصت ۽ ميني جا مقامي
 سر تنهو وٺي آيا سنڌ ٿر جو ملاسي
 تڏ سر ڪي وٺي لاش سين لائي ڪري عاهد باي جي سر و تن ڪي ميلاني ڪري عاهد
 سر پنهي آهي خاصه وائي ڪري عاهد معتر جي طرح سڏو مجاني ڪري عاهد
 پائين ڪم ٿي ڪن ڪري دهن جو ميو
 ناهي خاڻر هلي ڪوئر وٺي آيو

ڪڏينهن و ڪٿوم سين زهرا ٿي ڪٿي زاري ڪڏ ٻانڌي پڪس سين ڪٿين ٻار ٺهاري
 ٿام جي وٺي ڪاڻ ٺامت ڪري ڪاري سر سينو پٽي، سر تي وسائين ٿي واري
 گهر سرور ڪونين جي ٿيو شورو ٺامت
 هيءُ ٿام، ولات چو لٿيو صدر ٺامت
 عاهد ٿي چيو اي منهنجا ٻاٻا شه مظلوم اي شاکر تقدیر خدا صابر مرحوم
 سجاد کي ٽرس تنهنجي عمر هجر ڪئون مغموم جيڪي ٿي مٿس گذريو سو سڀ رب کي معلوم
 پر حڪم قضا و مو زاري نه هئي، دم
 حق مالڪ و مختار کي ڇا درد و ڇا غم
 ان بعد اٿس ڪيائون ودام شه سرور ٿيا ٻار مڏني جي روان آلد ٺامير
 جڏ ٻيا مڏني شه مظلوم جا بي پر سڀ شهر و پيو شورو ٺامت جو سراسر
 روضي و رسول مڏني جي ٿي ٺامت
 ٿا روز ٺامت نه مڏني انجي علامت
 اي "ٺامت زوار" تون هڪ سرور خواني هين مرڻه خواني و تون مڪين جو ٺاڻي
 مڪين سين نه توکي ڪندو خلد مڪاني ٿي زند، جاويد به اهن نام و نشاني
 مڏني مڏني سرور ٺامت اي مڏني شهادت
 ٺامت حشر و معشور تون در محفل شهادت

ڪري زاري ٿي زينب چو ڪه اي منهنجا ادا هيءُ هي

ڪري زاري ٿي زينب چو ڪه اي منهنجا ادا هيءُ هي
 چوي شه آئون وڃا ميڏي مڏني پارتا هيءُ هي
 خدا لڳ ڪم گهر زينب جيئن منهنجو جفا هيءُ هي
 اجهي اڃ منهنجي مارڻ ٿي وڃن ميدان و مارو
 ڪسي ٿام جيوجاني مري اڪبر جيومرو
 خدا لڳ ڪم گهر زينب جيئن منهنجو جفا هيءُ هي
 امان ڪيو ڪاڇ ٿام جو سو ٿام ڪندو خدا مارو
 علي اڪبر ٺي صورت مڏني يوسف ليلا مارو
 خدا لڳ ڪم گهر زينب جيئن منهنجو جفا هيءُ هي
 هي ڪولي ڪلهه گو ڪافر ڪئون ناحق نيڙاڏا
 لائيا سر ڪندا نيزن وڏي پلڻ ٿام صبرا
 خدا لڳ ڪم گهر زينب جيئن منهنجو جفا هيءُ هي

انسان کي هن لڏايو هو لڏائي ڪيئون ستر هي "هي"
 هڪهن ٻائي ٻاها سان هڪن هڪو ظاهر هڪم هي "هي"
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 هڪهن نت هڪهن ٻائي مندم چئي العطش ٻاها
 لڳي اصغر کي جڏ هڪم هڪي هليو رن جانبدار اعلا
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 جي قلم سر پنڌم سهارا سو سر بهرن سين نيزي سر
 وٺي سر تي وٺي واري وٺي سنهن لاهي زد زبور
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 مندم هڪرا جي چا سورت مندم اڪبر ادو مارو
 اجهه اڪا ٻل نه ٿي ٻئي وائي اس ٻن رن هليو مارو
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 اسان هڪو هڪاچ قلم جو سنواري معرڪا محلي
 اسان ٻن سر هي هڪا قلم اسن هڪهن جو هڪلاو وس
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 چوڻ مون کي تون بخت هڪره هي خود يعني اصلي
 نبي زادا ته گهٽ جا نه هرگز طاعتي اصلي
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 اسان کي هن اطاعت ڪئون عبادت جو شرف بهتر
 ثبوت جو شرف بهتر اسامت جو شرف بهتر
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب
 اسان هڪريل ومن کي نت مذهبي مصطفي ساري
 هي پنڌي شام ويا هي فاطمه خير النساء ساري
 خدا لڳ هڪم گهڻر زينب

آهي عاشوري مهينو اصل ڪٿون مائٽر جو آه هي پٽي آدم جي حملي آيا ڏهر ڏينهن ڏک جا آه
 تون به آدم ٿي آنا هڪي رو ته راضي ٿي آله
 هن رڳن روز جزا خوشدل ٿي ڪلندا خاص و عام
 هي منجون ميهه اٿي مائٽر هونتي منجهان ٿي تنهن جي قيمت قدر ڄاڻي هڪون هڪو ري هڪرد گلر
 آنجو ملهه ملندو صبح فردوس جا باغ و بهار
 پوک ري پاڻي نه پئجي رو نه آڳو ڏي انعام
 آهي ڏاڍو ڏينهن قيامت جو ڪتابن ڪڍي خبر خلق سڀ عرصات تي آڻندي هڪري هل ۽ حشر
 تي هڪن هڪن کي نه هڪن کي مٿي ستر ڄاڻو ستر بهر
 پنهنجي پنهنجي حال هي هي هوندي حيران هر ڪدام
 هڪ طرف دوزخ تي ڏيندو ڏوهارن کي عذاب بهه جي زنجير ظالم بند هوندا بي حساب
 هڪو ڪندي ڪافر ڪندا پاڻي ڪنت تراب
 پا رسول الله رس اي جڳ اجهه عالم امام
 جنهن ڪنهن هن جڳو ڪڍي ناسرمن جي منهن نظر آتا ڪيون نرگس جيئن هڪري سر ڪاڻا پندس منجهه ستر
 سڀ هي هوندي مگر جيئن جنهن ڪلا ۽ ڪيا ڪنر
 نار جي ناسانگن جا هوندا لاپ ڪيڏن منهن لڪار
 سڀ ڪنهن کي پنهنجي اعمالن جو هٿ هوندو ڪتاب جي هڪي هڪي جرم و خطا جي هڪي هڪي ڪيئن اجر و صواب
 ٿيندو آت ميزان ۽ تحقيق نيل نيل جو حساب
 ماهي ۽ ڏاڏي ڪٿون شاهد هوندا حاضر ازدهام
 سڀ هڪو آت پنهنجي عمل نامي کي ٻڌائيندو پنهنجي وات ماري سڀ پنهنجون بدويون ري عجز بي هڪندون بات
 هڪو ڪنهن کي هڪم نه ايندو هوندي هڪنهن پنهنجي نات
 پنهنجو پوکو سڀ هڪو لٽندو توڙي پنهنجي توڙي خام
 هي گهڻائي گهٽ دل تي داغ حسرت لاله وار نڙ ورن نوشه هڪم جن مٿي بهريندي جا سينگار
 خاک مٿون اٿندا ۽ هوندا درد دل ڪٿون بهزار
 ٺهر ٺهاري ڪٿون سڀ ترسان ۽ ليرزان لا ڪلام
 هي پٽن ڪٿون بي بهري هونديون ڏهر مائٽرن ڪٿون ٺار پائر پائڻ ڪٿون جدا مٽ مائٽ هڪي جا نه ٻار
 پير پير بهه وانگي ڪندا بي اختيار
 مصطفيٰ وا آستي چوندو تضرع سان تمام
 آپ تشو رکجن ۽ قرني لوهين ٿو هيندي پير سڀ هڪو سڀني ٿين پگهر پنهنجي ٻڌندو ڪاڻي گهر
 هڪو ڪنهن کي هڪون به پئجي رحمت هڪدم هڪ
 سڀ جي سڄ سر نيزي پائندو ايندو هڪري تاهي تمام

خلق هن خواريء و بهڪر ٿيندي پتاب و تروان سڃو واپلا ڪندو ۽ آءُ فرياد و نغان
 قد ظنمنا ربنا بسرهندا ۽ چوئندا الانان
 ربنا فاعفِرْ لَنَا يا ذوالڪرم رب الانام
 مڪرم ٿيندڙ حق جو آدم ڏي وهو بهر دعا تا صفي الله سندو محتر و ئي مشڪل ڪندا
 تـلـي سڀني آدم ڏي ايندا درد ڪئون دانسون ڪندا
 رت روئي چوندا اي ڏاڏا اڃ امين سڀ تنهنجي سام
 اي ابا عالم جا اڃ احوال نرس اولاد جو داد رس مڪر داد فرزندن جي هن فرياد جو
 مڪر ڪا وارث ولد اڃ ويلو انسي اسناد جو
 ڏک ڪئي پونن جو ڏاڏا مڪر تو ري منجه ٿام
 آنڪهڙي آدم صفي سڀني مڙن ڪهسو آءُ مرد چوندا اي اولاد منهنجا ڇا جوان آئون دل جو درد
 مون تـهـ پنهنجي منهن وڌي املي گنه گاريء جي گرد
 سا مون اڃ ڪهڙي حال آن رهڪنڙ ۽ پاهان گام
 آئون ڏوهاري ڪئين پتن جا ڏوه بخشايان پلو ڪئين پريشانيءَ ۽ پنهنجي ٿيان پتن جو پرجهلو
 مونکي طاقت ناهي ۽ هي سڌو ڪنهن پسي کي سڌو
 جهن کي جرات هئي جو ئي حاجت رواني خاص و عام
 تـلـي مڙني محروم ئي آدم وٺون ايندا وڌي ايندا هر مرسل جي دَرِ اراد کي گوان گري
 تا ڪنهن ڪئون ڪانه هن دردن جي ٿيندي دليري
 مڪو ڪنهن جي درد جي هرگز پريندو ڪونه عام
 امر ايندڙ سڀ وهو سردار عالم جي جناب تا محمد مير جي مڪرم ڪئون ٿيو سڀ ڪايلاب
 آئون دُعا آن دوست جي مهرؤن ڪندس سڀ مستجاب
 آن شفيع المذنبين جا سڀ قبول آهن ڪلام
 تـلـي ئي سڀ آسودار ايندا محمد مير ڏي رحمت گيت عالمن وارث وصيلي وهر ڏي
 چوندا اي عالم آجها ڪا عاين دل قبر ڏي
 هاج مرسل مڪر ڏک ويل واهر مڪر وريام
 تـلـي هلي حضرت ڪندو هت پايو عرف عظيم سر رکي سجدي ۽ چوندا يا خداوند مڪرم
 عفو فرما يا مڪرم العفو ذوالفضل العظيم
 ناهي تنهنج عفو ري آگا خلاصي خاص و عام
 رحم مڪر لا تفتطو بين رحمته الله جي سڀ لطف مڪر لائيتسو جي واسطي وقت تغيب
 ويتر رحمت جو صدفو لاه غريبا ٿئون غضب
 بخفّر الله الذنوب آهي سندو صادق ڪلام

امر ايندو رب جو کڻ سر مهر سجدي ڪئون مٽي ناهي ڪو محبوب هر مل مون اڳيون تو هٽون مٽي
 دوست و ستاره شفاعت آهي تو اصلتون مٽي
 جيئن تون راضي ٿين ڪنهن ڪو شڪ نه ڄاڻج ان و چار
 نور نوري آهين تون مندم نرميل نجيب سِرَ سِرَ آهين سرور هر زمان عدم حبيب
 ان سبب آفتابيت مٽي آهي تنهنجي حق عجب
 فضل مين فسايف فترضي آهي تنهنجو احترام
 وٽون وڃي فرزند پنهنجي لاطه زهرا کي ان آه انجي عدل جي هي سر قيامت خلق ڪڍان
 سر ته انجي عدل جي ٿي روبرو تنهنجي رهان
 سر ته نبرن پسا نبي جي ڪريلا ٿيا قتل عام
 ايندو آندم قبر تي پسي جي پائس مصطفيٰ چونڊو اي فرزند اٿ ڪر عرض است جو اها
 آءُ مظلومن آسمان وٽ پنهنجي صبرن جي جزا
 تنهنجي صبر و شڪر ڪئون آهي شفاعت انتظام
 تڏ اٿي ايندي طرف حرمت جي پسي پٽول هوندي مظلومي ڪئون دلبندي جي پنهنجي دلولول
 چوندي بابا چا چوان اي رب عالم جا رسول
 هي آبا حق منهنجي دُرس جيڪي سر ڪيا اهلر شام
 يا نبي ذهني ته دُرس ڪيئن ڏک ڏئي ماريو مٿن منهنجي مظلوم دُرس ڪيئن ڪيئن ڪيا ڪيئن ڪيئن
 بگهه بابا رنجائي آهيان ان رب ڪئون رگسن
 پسا نبي ناسحق مندم عترت مين ٿيا اها تمام
 هيئن چئي هتي هتي ڪندي هٿ پائس عرض ڏاند چوندي ڏاور داد رس اي داد رس عالم پناه
 اي خدا ڪهڙي خطائون ڪيو نڙين مون گهر تياه
 ظالمن جو ظلم ڪيا اولاد سڀين منهنجي تمام
 هتي حسن منهنجي کي موڏن زهر ڏئي ڪيو سڙن تن جهن جو جهرو پرزه پرزه ٿي پرون ٿيو از بدن
 انگتون پوءِ ڪيون ڪئون هتي هتي حسن خون ڪفن
 پائين پائين پائين ڪا ڪريلا و قتل عام
 هتي مندم مظلوم ماري ڪولي ڪيون ڪريلا گهر ڇڏائي رڻ گهرايا دشمنن ڏيئي دُعا
 طفل پيائي ڪي پيائي تپير حلقن و هنيما
 مسالهن سون ملهه جي ناسحق رڙها نيمه حرام
 ٿا چون راوي ڪر حسب الحڪم قادي تصور جبرئيل آيندو اندم ناقد نور از حضور
 ٿي سوار ان تي ڪندي حرمت ڪئون زهرا عبور
 حورون حاضر خدمت و غلمان و ولدان سڀ غلام

هڪ معا روح الامين آهي ۽ ٿي چوندو وات ٿيو ۽ اکين پنهنجن کي پٺ اي اهل معشر سپڻ ڪيو
 پنهنجي پنهنجي منهن تي سڀ ڪو رهڪو ڪئون ڏور ٿيو
 ٿي اچي عرصات خاتون دختره خير الانام
 ٿي اچي عرصات اڄ خاتون جنت پارسا جهن جي حق چو من اڏاهان اڏاڏاني مصطفي
 پکنه آمت رنجاني هائي مظلومن جي ماء
 در ڦٽي جي داد خسوا اولاد مين پنهنجي نام
 هڪ طرف هوندي من ڪيو زهر جهن کي بزدل هڪڙو سٺو ستر ٽڪر جيري جا دامن ۽ دٻن
 ٻي طرف هوندي حسن خون ڪفن ٻي سر بدن
 هڪ رڪي سر در ڦٽي ڏانهن هليو ٻي سر اسام
 هڪڙي هڪ سر پنهنجو پرخون خنجر حربي ڪيو هاء ٻي هڪ تي علي اصغر جو لاشو سر ڏيو
 رت ٻهرو لاسي هو جيتو ڳل ڪفن بهري هليو
 سرزه سرزه تن ٻيل مير هو به نيزي اڏهام
 سر ٿي ڦڙ ڪئون ڌار صابر صبر جالي سڀ چار نوڪ نيزي کي ڪٽيو ناني جو ڄاتو نامدار
 ڦڙ ٿي هنج ناني جي سمهي ٿر ڪامل ڪيو قرار
 ڦڙ جيسو ٿيو معراج مقل سر جو نيزي ستر شام
 سو سونهارو ستر ڪري سلاوات چئي جهن تي پيدا منهن کي منهن تي ٿي نت چو ناني ميرل مرحبا
 هاء سو ڪون ڪٽايو ڦڙ ڪئون سر ڏني دما
 سر رڪي نيزي نسي ڦڙ ڦڙي ٻڌي ويا ٻي نظام
 سر ٿي ڦڙ ڪئون ڌار سر نيزي چوڻي ڦڙاڻ ڦڙ ٻي ڦڙي ٿي ڦڙي چو ڪري هتي هتي اترق
 مين کي هٿ جو داغ حسرت هن کي هنجو اتيق
 هنجو رت دائر روان ڦڙيون اکيون پڙ خون شام
 سر ٿي ڦڙ کي چو انا وڃاين وڃاين هي لکي لوح و قلم هنر ڪٽائي ڪئي قرب
 جيء ميله جاني م وڃون مين وڃوڙي ڪر عجب
 شام رت رنگين انا تنهنجي وڃوڙي صبح و شام
 سر ٿي چو ڦڙ کي اڏا هتي هتي ستر تقير هتي تنهنجي نيت وڪڻن هو تڻي جي ٽڪير هتي
 ورنه سون وس تنهنجي خست ٿيل نه ڪيو تقير هتي
 سر لکي تنهنجي نسي صابر نسي ستر زخور شام
 سر ٿي سجان لڏي اسري ٻڌي نيزي جهلي ڦڙ ٿي چو انا الاله الالهون رت ۽ ٻڌي
 سر کي نيت هو ستر تنهن ري رضا ٻي ڪانه ڪئي
 ڦڙ سر پنهنجي دٻن ٿي سجاد کي ساريسو شام

سر ٿي، ڇو منزل به منزل شام ٿيو منجهو سفر نوڪ تي نيزي جي مصحف پڙهندو رهندس رهگذر
 ٿڌ ٿي وڃڻ ويل چيو اي منجهو هدم هي ٿهر
 مون مڊني مشون لڏي هڪو هڪريلا مقل مقام
 جڏ هي وڃڻو سر ۽ ٿڌ معشر ۾ ملندو لهر مان ٿڌ اچي عرصات آئندو ٿڌ ۽ شريپ خونجهان
 پاڻر ٻڌ پائتا ۽ پاڻج نامور سڀ نوجوان
 گيرد سڀ گنج شهيدان خاص خيله ذوالڪرام
 هڪ طرف منهن مصطفيٰ جهڙو علي اڪبر اسر رت ڀريو روشن لقا مار شرف پور منبر
 ٻئي طرف هنج ۾ ڏسو لاشو علي اصغر صبر
 پٽ ۾ قاسم هڪٻئي سڀ جج سين سنڀري آيو ڄام
 هاء هن صورت ۾ جهنم حشر ۾ ايندو حسين ٿڌ ڏسي نانس نبي هي هي ٿي هڪندو ٻا شورشين
 چونندو بابا مرڃا اي روح روهي نور هين
 چنو آبا مون بعد ڇا گذريو تنهن صابر امام
 اي ابا مون هڪيو مشهور فرزند کي پنهنجي خدا ۽ به نت آمت سين هڪم ٻيڻد منده ڀارت سدا
 هاء هي مون بعد ميرل سر ٿي جالهي سڀ جفا
 مون منده دردون سدا ٿي رت رنو دارالسلام
 اي منجهو منار موهن مهر مطلوبان حسين ناز پرور ناني جا مهندار محرومان حسين
 عابد و اصغر آجها محطواره مغمومان حسين
 اي ابا ڏک تنهنجي ڏس مون سر هڪي آڇ هڪاري ٿام
 پر آبا آمت جو اڄ احوال ڏس آهي تبا تنهن ۾ مون آهين آبا داور جي درگاه داد خواه
 محسون ٻها ڪئون آهي اڄ تنهنجي خلاصي جسي پناه
 تون شهادت شڪر هڪر مون ٿي شفاعت انتظام
 حضرت خاتون کي ان چونندو هڪ ٻا ٻا مير هڪر جيئن ٿي صبروشڪر سڀ عمر جالهي خون جگر
 هڪاڻ ان هن امر ۾ هڪم ٻها ٿي ٿيان ٿر
 خسون ٻها بخشين نه ٿي بند خلاصه خاص و هام
 اس ته جڏ ٻيئي ڪئون بخشائيندو ٻاس خون ٻها ٿڌ مزا اهلہ ستر کي ٿيندي ظلمن جي جزا
 جنت لردوس اعليٰ هوندي جڳ والين جسي جا
 ان سوا فضلہ اللهی بعد عفو انتقام
 معرڪاڻر آمت مرحوم کي ٿيندي نجات مومنن کي ستر هي جنت ماڳ جي ملندي برات
 ماتمين کي مصطفيٰ حسين ڪئون ڏياريندو نات
 تين سين گل "نابت علي" صيدقون هڪندو سجدا سلام

اي خدا جا لاڏلا سردار سرور يا حسين!

اي خدا جا لاڏلا سردار سرور يا حسين مصطفيٰ جا ماء نين لار دلير يا حسين
مرتضيٰ سنجو نياڻي جي برابر يا حسين
ظالمن ناحق رنجائيءَ واه ڀر ڀر يا حسين
تنهجو ناندو مصطفيٰ سردار جملہ مرسلن مرتضيٰ جي تنهجو شير حق امام انس و جن
قادر تنهجو ڪر بلا و ڪين ڇڏيو ڪافرن
وڻي مڙي جوقار ٺهري ڪار لشڪر پتا حسين
هڪڙي ڏينهن توکي نبي پنهنجي ڪنهن ئي ڄاڙ هو منجهه مذهبي ئي گهرو نو شاه ڪئون دلشاد ٿيو
جابه انصاري ڏسي هن حال و توکي ڇو
وہ ڀلي گهڙي ڇڙهن اي نهڪ نيڪر يا حسين
منهنجي ڪري تنهن ڏي نبي فرمايو اي جابر نهار آئون ڀلو گهڙو آهيان هي ڀي ڀلو آهي سوار
هي ڀرين آهي گهڻو ڀيرو اڳيون سروردگار
هي شرف تنهنجا اول ڪئون نه به آخر يا حسين
ترڪ دنيا رانس مڪمل عبادت اختيار ڪيو فقر و فساد مڙهوني پياڻ تي هموار ڪيو
ٿي سجاوڙ مصطفيٰ جو دين ٿي اظهار ڪيو
ٿي گذاريو گوشه خلوت و پڪر يا حسين
دشمن جي دؤر و نيت ڀي رهن دشوار ٿيو ظالمن جي ظلم ڪئون وطنون لڏڻ لاجار ٿيو
طرف مڪتي جي ماهر ٿي هاڻ اخبار ٿيو
وت رنو توکي ٿي مڙهڪن ماهر يا حسين
تنهنجي وڇڙ ڪئون مذهبي و قيامت ئي قيام روج ڀو گهر گهر و ڪمڪن ٿيا مڙهي خاص و عام
جڏاچي روضي و ناني جي ڏنوه رڻندي سلام
مصطفيٰ جو آءُ دل جا دوست دلير يا حسين
اي جگر جاني خدا جا لاڏلا پيارا ڀر وڃ ڪئون وڃن جي وڃارا ماهر خونڙ جگر
دشمن جي دؤر و ٿو سر لکايو هي سفر
مڙس ٿي هن محنت و رهج ماهر يا حسين
نور ٿيڻ لار ناني ٿي نياڻي ناز سين رانڊينهن تنهجون رڻائون ٿي ڏکين سپرازمن
ظالمن جي ظلم ڪئون سڀرين سفر جي ساز سين
الوداع هي هي نبي جا پٽ ماهر يا حسين

موڪلائڻي مڙني ڪٿون مانجهي مسافر ٿي هليو مير مڪئي مٿون مديني ڪٿون مهاجر ٿي هليو
 ٿي رضا ٿي راضي ڪمي جو مجاور ٿي هليو
 خلق خوش ٿي ڇو ڪم آءُ سردار سرور پا حسين
 ڪوفين ڪوڙا نياها ٻئي به ٻئي توڙي مڪا ڪا اي امام المسلمين ذهنا نبي جا هيڏي آ
 تنهنجي قلبن جي اسانڪي آرزو آهي سدا
 تون امير آهين امين سڀ تنهنجو لشڪر پا حسين
 قاصدن جو قاصدن تي هو مڙني رستو لڳو ٻئي به ٻئي نامن تي نامن جو اچي انبوه ٿيو
 توکي جو رتبو شهادت جو ارل ڪٿون هو لکيو
 هي جفاون هي بلاون ٿيون مقرر پا حسين
 ٿي رضا ٿي راضي ۽ مدد فر جو ساز ڪيو هن دغاهازن جي دعوت جو ڀڄڻ لاچار ٿيو
 اهل ۽ اطفال سڀ هادي ڪري همرا هليو
 اڳ ۾ عزرائيل ٿيو سونهون مقرر پا حسين
 ساڻا سالار گهٽ قاصدنو ڪاهي هليو هٿن طرف ڪوفن ۽ شامن جي ڪٽڪ ۾ پڙ ٿيو
 موت ۽ تقدير هيءَ حالت ٿي هڪ ٻئي کي ڇو
 هني ڪنهن ٿا ڪوئي ڪمي جو ڪيوتر پا حسين
 شاه بازار آنياندر جسم و جان مصطفيٰ مخرج دست آموزه حيدر گوهر خيرانسا
 بابل دستان باغ انبيا و اوليا
 ظام جي قاضي ۽ قاتل واه ٻيهر ٻيهر پا حسين
 هني هليا ڪوليا ولهن جي واعدن تي ور ڪري هٿو سڀني سنڀريا مسافر مير تي لشڪر ڪري
 هي هليا هجي هدايت ڪان ڏک ٻيهر ڪري
 هٿو آيا هينجي عداوت ڪان ٻيهر پا حسين
 منرن تي منزلون ڪاهياون ٿي تا از قضا ٿيو گذارو قافلي جو ٻيهر زمين ڪربلا
 شاه جي گهوڙي جو انگيو ٻيهر پٽ ۽ هني بلا
 شور ٻيو ارض و سما ۾ ملهه مقرر پا حسين
 شاه جو هن پٽ جو چاهي ناء اي يارو چنو عرض ڪيو ٻارن هڪ آهي ڪربلا ناه هن سنڌو
 شاه جڏهن ڪربلا جو ناه ٻارن ڪٿون پٽو
 ٻيو لهي گهوڙي تئون چين ۽ اڪبر پا حسين
 اوليو جهوڪيو آئن کي ساڻيو سنڀري رهو هن اسانجي قافلہ جو ٻيهر هن پٽ ۽ ٻيو
 جنهن ۾ سر ويٺا ۽ سڀ اسباب لتا جوڳو
 هيءَ پٽن جا مرنه پائين جا برادر پا حسين

ماه هين پست و ريفتو رت اماجا هاربا مير ئي مظلوم هين موئن هئون هيت ماري
 واه سر وڙبا ۽ گهر لڻبا ۽ تنبو هاربا
 بار پاڪاري ڪندا هت ڇاڪا پرر پا حسين
 مصطفيٰ جي باغ جاوڻ هيت وڌيندا هي وڏيل مرنهي جان مهن سڀ ڪولي ڪنهندي هي ڪنڻ
 طفل ٻانسي کي ڪڍائي نير هندا هي نڙيل
 هي ڪندا قتل عام هيت اولاد حيدر پا حسين
 مسلم مظلوم جا معصوم هت مرندا تمام جعفر طيار جي پيارن جا هت ٿيندا مقام
 ڪور ڪولي هت ڪندا هي فساد تي قتل عام
 نوم شامي هت ڪندا مردار هي مرر پا حسين
 بار پنهڪڻايد ڪا ايندا خون ماچوهند ريهت آبروني ما به ڇاڪا ڪريلا خواهند ريهت
 هر گل ڪر باغ دس لک ار جفا خواهند ريهت
 از نگرگ نير و برز تبخ و خنجر پا حسين
 هو لهي گهوڙي نئون سرور آغزا ڪري موت جو مهمان ويٺو خبي کي پريا ڪري
 ڪور ڪولي نوم شامي سڀ آيا حملا ڪري
 هي هليا مودي مڙي مارڻ ماهر پا حسين
 وڌ کي وڙهيائون وڃ ۽ جنگ تي نيا جنگير سامهون نيا خبر جي ڪولي ڪنڻا شامي شهر
 موت جا مارو وڳا جيڪي انتشارا ۽ تغير
 ڪريلا ۽ ٿبو ڪن جو ڪوس اڪبر پا حسين
 پا ميم جا سيله ڄاڻن پا رنجين جا جگر پا جڻا جالن شهيدن جا ويا تبخ و نير
 آئون نه ڄاڻان ڪيئن جوان هن ماجرا جي سربر
 ناهي طاقت نه لڪان هي حال پڪير پا حسين
 خابرو ٿيا موت جا خبرون رسائين شاه کي اڻڄا جي باغ جي نخل ٻرند الله کي
 گلشن ايمان جي رهبان رسول الله کي
 ڪڍائي نبي جا نور نيشن لار دلير پا حسين
 هينطرف لاسم ڪڻو هن هن علي اڪبر ڪڻو هينطرف عباس مو هت هون ۽ جعفر ڪڻو
 هيت ڪيريا مسلم جا پست هت احمد ۽ اصغر ڪريو
 سڀ لڏيا ساڻي آئي تون ڀلي سفر ڪر پا حسين
 ٻانن ٻانئين ٻانجن مڙي لڏيو آت تون به لڏ سر وڙائي پاڻ کي پنهنجن پيارن سان گڏ
 ڪريلا ٿي شهر خاموشان اچي هيت تون به اڏ
 شهر ريءَ مردار ڪونهي آه سرور پا حسين

جڏهن لنگهائي پنهنجا وارا ٿيا سڀني سڙ خرو هڪڙو ٿيو شاه حملو ڪيو ڪئنن از چار سو
 سڀنهن ۾ تيرن جي جڏ ٿيو شاه زخمي ٿيو به ٿيو
 ضحڪ تي پٽ تي ڪريو گهوڙي تئون سرور يا حسن
 هر طرف نيگريست جڙ حق آشنائي رانديد خوش رامي ديد تنها زار آرمي ڪشيد
 نادم آخر شـد و شـمر بسد اختر در رسيد
 از پني قتلش ڪشيد تبخ و خنجر يا حسن
 آخر آن مظلوم جو سر شمر ظالم ڪيو جڏا ڇاڙهي نيزي تي هڪٻئون قوم جو قبله نما
 سر شهيدن جا جڏهن نيزن مٽي ڇاڙهن لڳا
 حر ٿيو نيزي چڙهو خورشيد انور يا حسن
 وار ڪرد آلوده زلفن جا ڪري لوهو ۾ لال رت ڀريو منهن ڪيو منهن تي ڏي نبي جي نونهال
 يا رسول الله ڏس پنهنجن ٻارن جو حوال
 ٿي لکيني جن جي وصيت ڪاڻ دهر يا حسن
 پاڪ پشاني ڪم جنهڪي ٿي چمپئي نت چاهان ٻرزه ٻرزه ٿي رهي تيرن ٽيڪن جي تاه سان
 رت ڀريا چنپ جي ڪڏهن چنڊو نه ڏاڻين ڏاڏ سان
 ظالمن ڪيا ظالم و خست به خنجر يا حسن
 هي جڏو جنهڪي هڪڙائي خلعتون ٿي خوب تر سر ٿي لائي ڪي نبي ڪامل ڪفن ڏني دفن ڪر
 منهن جا فطرا ڪم جنهن تي ڪين سهندو هٿن مگر
 تير ٻارن تنهن تي ڪيو ڪولي جي لشڪر يا حسن
 هي سنهارو سر ڪم سڀو تنهنجو جنهڪي چاه هو ڪم حيات جو منڍي جنهن سر سدا ڦرندو رهو
 هاڻ خولي خنجر جي نيري سو جهلندو ڏسو
 يا محدث ماڻ ڪر پي ڪاهي واهر يا حسن
 صبر ڪر "نايت علي" هي واقعو آهي وڏو مير جي مظلوم سر کي نيزي تي معراج ٿيو
 مٿي ذبح الله ڪرهن ڪافرن ڪولي ڪنو
 ٿيندو سڀ آيت جو شافع روز معشر يا حسن
 راه مهرش رو ڪم ٻي هئد ترا اين رهنون هر ڪجا ذڪر ٿي بود از ديد بهڪشا جوئي خون
 او دل بهرمان بگو انا لله الراجمون
 تا دهد از دست خويشت جام ڪوثر يا حسن

شاه رڻ سنڀو ۽ فرمايئين عزيزان يا نصيب

شاه رڻ سنڀو ۽ فرمايئين عزيزان يا نصيب اي نبي آفته جا نلموس نالان يا نصيب
جيئن هو سنجوڳ قسمت هو ۽ سامان يا نصيب
هان سڀ ڀرتو خدا کي حق جو فرمان يا نصيب
جان حياتي دم هوتا هڪ هڪ ڪن ڪير مهر و وفا دوستن سر ساه صدقو دشمن صلح و صفا
هان تـا هي سر تي سنڀري آيا هي اهلـه جفا
پس رضا رب جي قبول ۽ ڪهڙو درمان يا نصيب
ناني ٻاي بعد مون ناني جو هي نلموس نڪ پنهنجي وس هرگز نه ڪير ڪنهن طرح وڃي دل ۽ نڪ
هان نوننگ زمانه هن طرح ڏيکاريو رنگ
آه دائر ناهي پڪيان ڪار ڏوران يا نصيب
هان سڀ ڪنهن پنهنجي قسمت سڀ ڪنهن پنهنجو نصيب رب خالق سڀ جو رازق جا وڻيس صاحب عجب
مون رضا بالقضا جتي سر ۽ ڀو ڪير حبيب
ڪنن جي سر خنجر ۽ ڪنن حق تير زندان يا نصيب
مون کي اڄ ناني جي آست ماري سر نري قري ٻاي جي دستار ۽ ناني جو چٽو رت ڀري
پنهنجي پيغمبر جي هن نلموس کي ٽپي ڪري
قد فتننا القوم چوندا ٿي پشمان يا نصيب
خبر مبعث ٿي ٻاهون هي ڏيندا بچا عايد بیمار جو بستر پر نندا حق هئا
ڪهر ٿيڻ جي آڳ ۽ هي سر يا برهن پياده يا
چوندا هي آل رسل صبر رسولان يا نصيب
۽ هو مڻهان ٿڌي آسري جا سڀ معراجدار ۽ اوھن لولاڪ صاحب صدر جا سڀ تاجدار
غير ذري زرعاً جا وادي راج جا ائين راجدار
ڪنن جا صبر سر نري ڪنن سر سين عربان يا نصيب
ائين جي صبر المتعائب جا اوھن صاحب عز آھو ما آوڙي رضا جا طبڪار جزا
جي ڪي پڙڏون الرسول الله آنکي ڏي سزا
سڀ جو معشر داد حق ذوالعدل و احسان يا نصيب
عدل ڪر قاتل منده لعتو عني لفظ المسيح فضل ڪر ۽ سڀ خليل ۽ سڀ صبح ۽ سڀ ذبح
مثل يوسف جي صبح ۽ مثل معشد جي صبح
اڻ ته سڀ ڪني خنر ز لوڪ تابه پايان يا نصيب

ڪهڙي به آه ذڪر ۾ آنجي پريان آه قيد ظهر الفادۃ قتل آنجسو ٿيو عيان
 ڪلمه گسو ڪفار آست ڪوٺيان و شاميان
 قل ڪيئون عزت ٻڙهي ڪلمه ۽ قرآن يا نصيب
 جي هي سر نيزه تي سُبْحانُ الَّذِي اسري جو شان جي هي ڌڙ پينڦن تا انا اِلهِ اَنجوميڪان
 هن تي سڀ هموار هي صابر ۽ شاکر در زمان
 چوڪا سر گذري ما گذري سڀئي گذران يا نصيب
 جي هي قاسم گهوت تو ورنه به مارو ناهي عمر آنجي شادي ۽ شهادت ۾ نه تيل ڪو ترم دم
 سير ٻنڌي سهر ۽ سر نيري جهلائڻ مينجون ڪم
 آنڪي ڪڏ براق ڪڏ نيرن جي نوڪان يا نصيب
 هي علي اڪبر نبي الله جي صورت شڪل شان منهن ڏسي ٻايس ٿي چو هي منجهي ناني جو نشان
 جي هي سر نيره ته نيره پائند سچ آئين نشان
 جهجي ٿو ڪٿون عرش و ڪرسي سڀئي سوزان يا نصيب
 هي علي اصغر جو هو نهر لب جو شير خوار ساقي ڪوثر جو پوٽو جي آجو مارو نه عار
 هي ميا قسمت تي قاسم روزه دار ۽ قائم دار
 هن لب ڪڏ شير ۽ ڪڏ آب پڪان يا نصيب
 اڄ جي عباس علي ڏسي خضر اولاد علي شڪ موندو ٻائي ٿي دريا تي دريا دل ٻلي
 سر تي پئي بازو ڪٻائي رڻ رهي ٿا ٻن ٻلي
 جعفر طيار پوئو سڀ ٿي شادان يا نصيب
 آه جڏ سرور بيدار هو الوداع چئي آل کي آل تي احوال پوئو هي ٿي ٿي هن حال کي
 سر ٻي ٿي چائون ان لولاڪ صاحب لعل کي
 ته اي لجهال ڏرس حال بيمان يا نصيب
 ڪڏ مديني منهن ڪري، فرهاد ڪن و امصطفي ڪا اسانجي واه ڪر اي عالمن جا آرا
 ڪڏ نجف ٻاسي نهاري چئون ٻسا شير خدا
 ڪر خدا خاطر مدد اڄ وقت احسان يا نصيب
 ڪڏ طرف قاسم وني نٿ لاهي سر واري وٽائي ٻي طرف ٻانهن پئي چئي پئي ٻانو هاه هائي
 ڪنهن جي وائي وا حينا ڪنهنجي وائي واه وائي
 حانان مصطفي هو خانم ويران يا نصيب
 ڪڏ چون عاهد کي اي پيار اولاد رسول پنهنجي پياري مين ڪر تيمار اولاد رسول
 ٿو ٻنا اڄ نسا ڪو غمخوار اولاد رسول
 اي رسول الله جا جاني ڪهڙو درمان يا نصيب

ته جڏهن سرور کي ماري سر وڌايو اهلہ شام ڦاٽلو قیدین جو هڪوئي ڏي هلايو اهلہ شام
 سڀني سر نيزي بي چالهي شام هڪاهيو اهلہ شام
 حشر هڪيا حورن ڏسي حاله پتيان پسا حسين
 عاهد بيمار کي چئون وٺ آئن جي دٻت مهار شان شهزادائو چڏ ڪر ماروانسي احتيار
 جيئن ئي ان مظلوم هي هي ڪيو رڻو رت زار زار
 نئين ئي چئون چڏ زاري و ضعف ضعيفان يا نصيب
 منهن ڪري ٻائي جي سر ڏي چين ئي اي بابا امام ڏس هي تنهنجي عاهدین کي هڪين ستايو اهلہ شام
 نين و طاقت ناهي هڪا بل ٿي ٿي توانائي شام
 سر مري توکي ملان ئي مشڪل آسان يا نصيب
 سر ڏسي پي جو هڪين چئي اي ڏري جا سوار آڏو تنهنجي هنج هريل ڪاسهجي بن جهولي جي وار
 هڪين گهي خنجر وهيو هڪين رت پرها گهن جا وار
 اڃ نه مون تو هنج نه جهولي وائي هجران يا نصيب
 هڪڙي اڪبر جو منهن چئي اي سو سو سو ادا تو ادا مونکي اي جيئن ئي سڪن پاليو سدا
 ڏس سڪن پالي هڪڙي ڏک ڏسي چئي پسا خدا
 اڃ اسان صبح وڃي شام غريبان پسا نصيب
 هڪڙي ڏسي قاسم جي سر ڏي سر اي چئي عاهد هي منهنجو نوشه آڏو نو ورنه ماريو واه واه
 گهر ونسي سگار ڪاڙي سج ٽسي واري واه
 گهوت سر سهر پندي وٺ گهايو گهسان يا نصيب
 هڪڙي ڏسي عاهد جي صورت چئي هي آزار لير اي نبي جي آل جا وارث امير الحسن الامير
 شال رب واري وطن اي دل ڏکي جا دستگير
 هل مديني مير گهرويو شام رنسان پسا نصيب
 صبر ثابت ڪربلائي ڪربلا غم نا تمام ڪربلا جو شاه سرور شاڪر و صابر امام
 نون به چئو ان شه تي صبح وشام صلوات و سلام
 نيم آجر اعتبارين چئو حڪم سبحان يا نصيب

حسين ابن علي جو غم محمد مصطفيٰ ڄاڻي

حسين ابن علي جو غم محمد مصطفيٰ ڄاڻي وٽا آنجو آيو مولوي علي المرتضيٰ ڄاڻي
 حسن ڄاڻي هي غم يا حضرت خيرالنسا ڄاڻي
 وٽا هي گهرو جو جنهن تي موني شاه ڪربلا ڄاڻي

حسن ابن علي آهي رسول الله جو جاني حسن ابن علي آهي نبي الله جي نشاني
 حسن ابن علي آهي محمد مير جو ٺاڻي
 حسن ابن علي جي قدر رڻبي کي خدا ڄاڻي
 حسن ابن علي لئي مصطفيٰ فردوس مآثر ڪيو حسن ابن علي لئي مرتضيٰ بحال ٿي غم ڪيو
 حسن ابن علي جي غم دل عالم کي برهم ڪيو
 حسن ابن علي جو درد عالَم لا دوا ڄاڻي
 عزيزو جلد حسن ابن علي حيدر جي گهر ڇاپو نبي ڏانهن خوش خبر جبرئيل جنت مڙن ولي آيو
 محمد شڪر چئي ربحان رومي ان کي فرمايو
 سو هن ربحان روح مصطفيٰ کي مرتضيٰ ڄاڻي
 عزيزو مصطفيٰ ربحان پنهنجو هو سڪن پاليو عزيزو مصطفيٰ ان ڏي ٿي دائر مڃر مڙن پاليو
 سو هن ربحان روح مصطفيٰ تنهن ٺهر مڙن ڄاليو
 هڪ جنهن ٺهر و ستر کي تا قيامت جڳ مڏا ڄاڻي
 نبي اڏ ڪتر ڪتر آهي ٿي انکي اهليتي جو خدا اڻاڻا ڪتر حق آجي نازل ڪيو
 وڌيڪ اڻڻاڻا ٺهر امين ٿيڻ ان واسطي خلقو
 خدا جو مڙن هڪ هي مڏڪو سڀ خلق خدا ڄاڻي
 عزيزو مصطفيٰ پڪ ٻهجهون ٻاري ٿون ٺهران ڪيو عزيزو مصطفيٰ جي ٻهجهون ٿون مڏڪو جان ڪيو
 عزيزو مصطفيٰ هن جي محبت فرض ايمان ڪيو
 سو هن محبوب پيغمبر جو منصب مرتضيٰ ڄاڻي
 عزيزو هينڪي پيغمبر ٿي جو اي دل جگر جاني عزيزو هينڪي حيدر ٿي جو اي مرسل جي نشاني
 سو هي مرسل نشاني ڪرپلا ٿيو وائي ٺهراني
 ذبيح الله عزت انکي جمل انبيا ڄاڻي
 عزيزو جلد هي ربحان محمد ڪرپلا آيو بهشتي ٺهر جو مالڪ مڙن ٻائي کي ترميو
 عمر ملڪ کي ات سرور مڏي هن طرح فرمايو
 اي ابن سعد نبي اي رسم سڏڪو نازوا ڄاڻي
 هي پالي مومن و مشرڪ ٿي خالق ڪيو حلال آهي يهودي گير و ترما سڏڪو سڄاڻي زلال آهي
 و فرس هن ساقي ڪوٺر جي پيائن تي زوال آهي
 اي ظالم هن ستر کي مارو جڳ جو و جفا ڄاڻي
 عمر اڄ مصطفيٰ جي آل ٿو پالي کي ترمائن عمر اڄ مرتضيٰ اولاد ٿو پيڏو مرائين
 عمر اڄ مڏڪي آل مصطفيٰ سڀ سڀل ٿو پيڏن
 هڪو آخر ٿرم هڪو ڪاٺر هڪسي مرندين خدا ڄاڻي

عمر باغ ڦهڪ جا هن مڙن مڙهه کاڌا هئا. عمر مڙن جا ڏک هن دل ڏکين کي به ڏاڍا هئا.
 عمر هي دعويٰ ميراث منهن ڪئون سڏاڻا هئا.
 هي وارث مصطفيٰ جا ٽين جو وڙو مصطفيٰ ڄائي.
 عمر هي لاطف فرزند آهن توتي فرادي. عمر هن ڀڳتن تي ڪم ڪر ڀڳتو ڀڳادي.
 عمر آله محمد جي م ڪم ويران آبادي.
 مذهبي مالڪن جو درد نشت ڪر بلا ڄائي.
 عمر هي مصطفيٰ جا رحمتي رحمان رومي ڏس. عمر هي مرتضيٰ جا ڪائناتن مثل نوح ڏس.
 عمر آل بي جي آه هر شام و صبحي ڏس.
 عمر عالم سده اهڙي مسلمانن کي ڇا ڄائي.
 عمر تون دوزخي زڪوم لئي طوي وڌائين ٿو. عمر تون آئين لئي آند هائين سڀ ڪٿائين ٿو.
 عمر تون معوي آيت لئي علي عترت ڪٿائين ٿو.
 نبي تنهنجو مڪان ٿي اٿار و الشعت الشري ڄائي.
 عمر جو يا حسين ايند علي ٿي هر رضا راسي بنا بعت نه پيئدين پاڻي هنر ٿي. خدا قاضي.
 تون بعت ڪر ابي اي شاه چڙ لاڏ ڪر انساني.
 خدا ڄائي ٿو شامي. توتي پاڻي فاروا ڄائي.
 حسين ايند علي جو وڙو ڪٿا تون ڀڳتو شامي. نبي ڦهڪ هي نائب ڏهن م ٿي بعت جو پيئائي.
 اساني بعت آهي دين جي. نعمت جي انساني.
 هي انانيت علي ڪم پيئدين کي اما ڄائي.
 عمر بعت اسانجي فرض ڪئي قرآن و خالق. ڀڳت الله فوق آند پيئدين اسانجي ٿي تا صادق.
 ڀڳت ڪم ڀڳت و تطهيرا اسانجي آيت ناطق.
 اسانکي انما ڄاڻي اسانکي هل آيت ڄائي.
 عمر ڪيئن ٿو ڪرين تڪليف بعت جي اسانکي تون. مڙن ڪيئن ٿو ڪار اسانجي عز و شان کي تون.
 ڪرين ٿو قطع ڪر آيت فرديس ڄڻان کي تون.
 نه سڃڻن المؤمنين دنيا به نسل انبا ڄائي.
 حسن آند عزيزن کي سڏي فرمايو اي ڀارو. عمر دنيا قبولي آئين قبولو دين ڏيندو.
 عمر دوزخ ڄاڻو و اوهان جو جنتين وارو.
 اوهان جي درگاه عالي کي جڳ دارالشفعا ڄائي.
 اي ڀارو اڄ اوهين پيئائي جنت ڏي سڏاڻدو. اوهان پيئدين کي پاڻي ساڻي ڪوٺر پيئدو.
 عمر آخر اوهانکي تيشه لب پيئد مار ڇڏو.
 عمر آندو ڪنهن ٿو فرض واجب پي قضا ڄائي.

عمر آنکي هڪوئي سر وڌي نيزن تي چاڙهندو. عمر خيما لڳائي آنجو سڀ اسباب ساڙيندو.
 عمر هرگز اوهان نٿي رحم هڪو قطرو نه آڻيندو.
 رَضِيَتُ بِالْفَقَا چئجو قضا آنجي رضا ڄاڻسي
 حسين. نشه لب جا بار سڀ لب نشه دل ٻريان. سڀي سرور جون ڳالهيون ٿيا اکين کڻون رت هنجون گريان.
 اکين کڻون ان آڏاين جي ٿي هڪيو خون. جگر ٻريان
 سندن خون. جگر او سرور. خونن ڦٽا ڄاڻسي
 عزيزو روز عاشوره عجب روز قيات هو. نبي الله جي نائب جو به روز استقامت هو.
 حسين ابن علي جو صاحب صدر و ڪرامت هو.
 يٰاَيُّهَا النَّصْرُ مِنَ اللَّهِ نَسُو صَفِ آرا لائڻي ڄاڻي
 بهادر هوتراي هاشمي ٿيا صف به صف تيار. فلڪ تي لائڻي آلا علي جبرئيل هڪيو تڪرار.
 فَرِيقٌ نَّارٍ فِي الْجَنَّةِ فَرِيقٌ نَّارٍ فِي السَّعِيرِ أَشْرَارُ
 ولاها بمصر لسي چئجو ذڪر عالم دائما ڄاڻي
 نبي جي آل تي هڪوئي مي لشڪر قتل ڪيا ڪاري. سهار شام اولاد عليءَ تي هڪئي شڪاري.
 حسيني فوج هئي هئي هڪريلا و قتل لسي ماري
 سزا ان ظلم جي معشر و عدل ڪرييا ڄاڻي
 شها "ثابت علي" زوار تنهنجو ڪريلا ٿي ٿيو. هزاران شڪر تنهنجي ڪريلائن جو لڏائي ٿيو.
 محب و جعفري شهبو سوالسي مرتضائي ٿيو.
 نبي ڄاڻي علي ڄاڻي و شهبو ڪريلا ڄاڻي.

اي مومنو مڙي پڌو هي خون ماجرا

اي مومنو مڙي پڌو هي خون ماجرا. مڻيون ٻاڙو خدا جو هو محبوب مصطفي
 آنجو دم تي شهبو خدا مڃي مرتضي
 آنجا جگر حسين و حسن ٿاڻيو هئا
 اهڙا هئي شهيد ڪرامت جا آفتاب اهڙائي آسان ولایت جا مآهتاب
 پنهنجيءَ جي باغ جا ريحان و گلاب
 هڪ ايتا سرير و هڪو هل اتي ٿا
 حضرت حسن امام. زمن نور پنجنهن هن ظالمن جي ظلم کڻون ٿيو هيز پنهين
 حضرت حسين سيد مظلوم خون هڪن
 ڪونين هڪڙو دغا ڏئي در دشت ڪريلا

ناجر هو هڪڙو روم ڪٿون آيو مذهبي ۾ يعني هڪ مصطفيٰ هندي بيت الحڪيم ۾
 ان گوهه الله جي خاصي خزني ۾
 دارالسلام اهل اسلام از روم هئا
 جڏهن شهر ۾ اچي ٿيو واقف ز حال حال مائهن ۾ مصطفيٰ جي پٽائين تي فيل وڌل
 آيو ٽن حبيب خدا جي مندو جمال
 غير ۽ عود نذر هڪري ٿيو مشرفا
 فرمايو انکي مير هڪ هان ڇا هي تنهنجو نام ان جو هڪ سرور آهي عبداللهم غلام
 فرمايون انکي جي هڪرين اسلام جو سلام
 عبدالوهاب ناء رکونتي رؤسي، غير ناه
 عبدالوهاب جو هڪ ڏلهه جي هڪري نگاه ناه هي آهو نبي آهي ۽ مسعود ميهه و ماه
 هڪ ۾ جهن ۾ غير ڪٿون مير حبيب ٿيو گواه
 نوريت ۾ ۽ جهن جو شرف آهي بيحنا
 ڪلهون پڙهي يقين منجهن ٿيو سو دهنار نهديل غلام حضرت و امجاد الانبياء
 ٿيو معرفت جي موح مون سيد گهڙ ٿار
 هڪڙو جا جام برم کي پارتين تي ڀرت جا
 هن حال ۾ حسن و حسن پئي جا نور اها اڳيون رسول جي ٿيا حاضرالعضو
 فرمايو ان تي ٿيو ڪٿون بلڪه از روم سرور
 نانا اسين تا هڪڙي وڙهون ٿي يون منصفا
 فرمايو مصطفيٰ هڪ اچو هر دو نور عين جاني حسن امام بهارا جگر حسين
 هڪڙي اوهان جي حال مناسب نه فرض عين
 انهن پئي خدا جا خاص آهو مرنبي وڏا
 قطعاً لکي اچو نه ڏسون خط هڪس مندو خط ڪٿون پئي جي آهي چڱو پس جو هئي چڱو
 هئي زور بهي تنهن جو وڏو پئي، جي زور ڪٿون
 آهي اوهانجي جمال جو انصاف اي اها
 لعن لسکي ۽ قطعاً آندو ڪيا نيمار ناني کي ڏني چيائون هڪ نانا ولي نهار
 خط جنهنجو خوب زور به هڪر تنهنجو انوار
 هٿ ۾ ولسي ۽ صبر ڪيو شانه جزا
 دل ۾ چيائين جي ٿو جوان خط حسن جو خوب آڙده ٿي حسين ۽ هسي ٻي امر عجوب
 برهنڪسي عين چون نه اٿئي، صبر هڪر ايوب
 هڪ پي ڪٿون هڪ ۾ هڪ پئي خورشيد عرش جا

پنهنجي جو منهن چمي ۽ چيو ۽ هر ملڪ جي گهڻي آهيان اها نه مڃائان ٿو خط کي
 آئين ٻئي رهو علوم لڌن جي عام ڏي
 نا خط ٿي اوهانجو هڪري نساء مرندي
 آيا امام شهر علي ڏنهن نياز منون هڪڙون ڳالهه خط لکن جي ابي سان ساز منون
 چائون ڪم اي ابا ڏس هي خط کي راز منون
 خط جهڙو خوب زور به تنهنجو زيادتا
 مولا به دل ۾ سمجهي ڪيو نظر فرستون ڪنهن کي ڀلو چوڻ ۽ ڀلو پي کي عزتون
 ٻئي گوشوار عرض ۽ هڪري جي عظيمتون
 خاصوئي جبرئيل سندن جهڙي خدمت
 چئون خط پنهنجي هو آهي ابا خاص خوش رزم ليکن اوهن خدمت خاتون رکو قدم
 جنهنجي لکي ڪي خاص چوڻ از رزم هڪرم
 قوت به تنهنجي آهي وڏي پسي جي قوت
 آيا اڳيون امان جي ٻئي نورو ٿي ٿار احوال پنهنجي عرض سندن هڪڙون آڌگار
 خط هڪجهڙو خوب آهي ڇڏ اي نورو هڪڙو ڳار
 خط جهڙو خوب زور به تنهنجو زيادتا
 خاتون خط ٿي ۽ ڪيو دل ۾ هي خيال هي ٻئي خدا ها خاص ني ها نول نهال
 هڪ کي ڀلو چوڻ ۽ ڀلو پي کي هي مهال
 هڪجهڙو رنجائين روح زڪان ڪنهن سندن رضا
 پنهنجي جو منهن چمي ۽ گري، لائي پيار منون چنن خط اوهان بهن جو ابا خاص خلق ڪئون
 ڪنهن ۾ ساي ڪن ڀلو ڪنهن ڀلو چئون
 هڪ حرز جان خن ۽ پيو نور چشم ما
 س موني آئون ٿار ڪريان ٿي اوهان مٿان آئين ٻئي وهي چئون ته فرسون هڪهن ڪهاڻيڻان
 بن جهڙي هڪ ۽ آيا گهڙ ٻي هڪڙون ڪهاڻي
 قوت به تنهنجي آهي وڏي پسي جي قوت
 خاتون چنن گهڙ وڏي گهڙي، وڏا پري، ڊوڙيا آئي حسين و حسن دل وڏي هڪري
 ٿي هڪ جي هڪ ۽ آيا گهڙ ٿي ڪهاڻي
 ٿيو هڪ جبرئيل کي پري پري منهنجي
 هاڻ جبرئيل ڊوڙ وڃي هن نون اهڙو پر جهن مان وڃئون ۽ هڪڙي ٿي پورو هي گهڙ
 اڌ هو ڪشي ۽ اڌ ڪشي هو لالو پر
 نا خط ۽ زور پنهنجي جو هئي حيدر ملڪا

ٺٽ جبرئيل پر هئي گوهر به نڪرڪو خاتون هي مڪرم جو خدا جو مٿن ڏٺو
 دامن کي ڏسي دلاو آسان جاءِ مٿون چو
 بابا اوهانجي امير ۽ انصاف هڪو خدا
 ائين اتي ڀلا ڀلو نه جيڪائي چوڻ هڪٻين ائين گوشواره عرش ۽ مڪرمي جا زيب و زين
 ائين هئي سهال گلشن پيغمبري و دين
 ائين آسان علم جا خورشيد ارتقا
 ائين اتي پگانہ مروج البحر ائين جا گهر ربحان مصطفيٰ مندي شجر ائين جا ثمر
 هڪ ڪنڊ ڪنڊ ڪنڊن کي وڌ نه چوان مڪرم ڪنڊن مگر
 ائين هئي ڀلا ڪم جن مندي رب بي رکي رضا
 بارو ڏسو ته ججون رضائون رديون رسول ڏک ۽ ڏسي ڪڏهن نه مٿا حيدر و بتول
 رب بهي رکي رضا نه ڪڏهن ڏسي ڪها ملول
 امڙا گهر ڏو ته وڃين ڪيئن ٽڪر ڪها
 هڪڙي کي زهر ڏيئي شريون شهيد ڪيو آندا ۽ جيرو جنهجو ٽڪر ٽڪر ٿي پيو
 هي هي هنن هنن شهيد زهر پي لڏي هليو
 رنڊو رهيو هنن هڏي سون م وچ ادا
 هي سو حسين جنهجي شرف جو حساب ڪونه هن جهڙو اوج عرش جو هو آفتاب ڪونه
 تنهن جهڙو باه ظلم ڪنڊ ڏسو دلڪش ڪونه
 گهري ۽ دشمنن جي گرفتار ڪريلا
 ڀائرن ۽ ڀائرن تي زهر مرندي روڊو سرزند ۽ توبه پٺا رت ۽ مٿو به مٿو
 قبرن جو مينهن سراز جي وچ هر چار مٿو
 لب خشڪ نشه ڪام جگر خنڊ مڃيلا
 تبوءَ ۽ شاه جا ٿا رڻن دوت دلريا پخت ۽ هڪڙا فریب ۽ سرور شهيد ٿيا
 هيڏهن حسين رڻي حرم ڪنڊ ڪري وداع
 هوڏهن خيٺ خوش ٿيا ٿيو شاه پيسوا
 هي هي هنن هڪڙو ڪهڙي جڙهي هيو ڀارن پٺن روئي مڪرمي دامن ولي چيو
 پر پر اماڻي هڪڙو بابا مٿان ڇڏيو
 هي ٽيون هين اسين ٿيا مظلوم مڃيلا
 زين العبا به پتر آرام پيسوار خاتون اهليت جگر خنڊ خاڪار
 قاسم جي ماءُ مهر منون ڪوليا مٿي جا وار
 مائو زدا چوڻ لڳا هي وائين

هيءُ باغ ۾ رسول جي، يادِ غزان لکي، صاداتِ اهايت جي صف وائي قتل ٿي،
 بس آس ۽ آسِمد جيئن جيئي پئجي رهي
 لئن ٿيا امير شاه کي هڪولي هلي، قضا
 آخر امام گهوڙي جڙهي ٿيو اهلِ سوار، ڏني ڪئون موڪلائي هليو طرفِ ڪارزار
 رڻ ۾ اچي ۽ نيمزو هئي پنهنجي نبي آسنوار
 ڪوفين کي چيو امير هڪ اي قوم پر دغا
 دستارِ مصطفيٰ جي مٿي منجهي سر ڌرو پيارو سر حسين محمد رسول جو
 مهجو ڪنهن اوهين جي هٿ ٿا رڙا رکو
 هي خون ڪهڙي دين ۽ مذهب ۾ ٿيو روا
 هيئن چئي امام حملو ڪري، ڪارن مٿي سڀ ڏٺون تمام ڪري ڪولين مٿي
 هٽرح جو ڦٽال ڪيائون ڪنهن مٿي
 جيئن ٿير پهرن ۾ ڪري قوب ڦوٽا
 هڪڙي ئي حملي شاه جي لهر ٿي نزار کي ڪنهن خاطر خاص ۾ شامين هزار کي
 ساري هزار چار ڪتابن ڪمار کي
 زخمن ڪئون ضعف ٿي ڪريو گهوڙي تون هيءُ بلا
 ڪولين ڪنن مڙي ڪري ويڙهاون وري کي موڙي مٿا مٽي آيا ملڻ امير کي
 لعنت خدا جي شر منافق شرير کي
 خنجر ڪڍي امام تسي آيو غضب منجهان
 سڏ جو سڏو جهن تي محمد هو منهن مليو ۽ ڏو مگدل شنگر ملعون اچي چڙهيو
 هن ظلم کي نبي جي نول سور جيئن ڏٺو
 چائين هڪ هيءُ ٻنيم ڇڏي پيار دلريا
 قاتل کي چائين هڪي ته خدا جو تون خوف ڪر آخر آهيان اوهان جي نبيءَ جو ڀلو پر
 هي سڏو سو هڪ جهن تي محمد مليو ٿي سر
 هڪڻ تنهنجي دل ٿي جو جڙهين اڃ اٿس پيجا
 اڃ ڏهنن جمع جو آهي ۽ خطبه جو وقت ڏس مون تنهن نبي جي نور جو هي حال سخت ڏس
 جيرو ته پيرزه پيرزه ۽ دل لڄت لڄت ڏس
 تڏهوڪي ڏس ٻنيم رڻن ٿا رسول جا
 جي آني رسول جا آهن سي هن مهل خطبا پڙهي، ڪندا هوندا صواب جا شغل
 مون تنهن نبي جي پٽ کي تون ڪيئن ٿو ڪنهن ڪڏل
 رت ٿو روئي رسول، ٻڌي منهنجي ماجر

هر چند آن امام سدر اسر و جن چيو آن پويان لعين ڪنن سان نسي ٿيڻو
 سد جو سر خيٺ خنجر سان جدا ڪيو
 نيزي نسي چاڙهي ڪيائون مٿي وا ڏنڻن
 طوفان طام جي ڪيو دنيا ۾ ڏٺڪار ٿيو ڪر بلا ۾ حشر ثابت ڪيو اڻڪار
 ارض و سما ٻه لهرزه شده عرش اڻڪار
 سج چنڊ سياه ٿيو زر عسر شلور ڪر بلا
 هي هي ڪنڊون قاتل سالار اس و جن هر هر ڦرياؤن مات محمد جو ظالمن
 پوزيائون پيو رت ۾ نبي جو منافق
 ماريائون بادشاه عرب و عجم مندا
 ميرل کي ماري سر کڻي ڪافر هيا به شام جازمي هيا آلن مٿي آل نبي تمام
 زمين اڃا اهي ڪي ڏسي جو هڪ آلام
 بابا حسن شهجو هي عاهد ڪري وڌا
 هي هي اها اسان کي ڇڏي نون اڪي اس ڏک ۾ ڏسي اسان کي وڃي نون سڪين گڏين
 هي هي ٿڪر نڪر ٿي رت ۾ ٻڏي رهين
 نسي طام جا اهر اين تمام ڏي هليا
 جي هوند نبي اچي ڏسي هن شهجي حال کي مروج رت ڀريو ڏسي سو ڏونڀال ڪسي
 جي سر با آچي ڏسي شهجي حال ڪسي
 نا هوند چوڻي ڪنن ڪري مام جا وکولا
 ٻي تاب ناهي نا جوان هي مامرا تمام جو ظالم ظالمن ڪيو هر عزت امام
 لعنت ڪريو پريد نسي اي مومنو مدام
 جنهن هي منم روا رکيو هر آل مصطفي
 ثابت علي جو آهي سدا شهجو با حسن از حد دل هيشه فدا شهجو با حسن
 ديدار جو موالهي سدا شهجي با حسن
 هڪ ماهر نهن نسي تمام خدا بهر مصطفي

مومنان نت جنهن جي حق فرمايو مهران مصطفيٰ

مومنان نت جنهن جي حق فرمايو مهران مصطفيٰ اهل بني ڪنڌيق من رڪتب ٿيها نجا
 انهن ڪني بيشڪ بني آئين عداوت اصل کان
 سي ويلها الشجرة الملعون آهسن ايندا

قابل "الله تبارک" فی البار آهي حضرت جي حديث ۾ به جن کي قتل ڪئي هي صديق خوار و خيس
 جن به هڪ صديتن جي ٿا جنگ تي شامي عربن
 مرتضيٰ ۾ن موم ڪيو هئي به اهي ٻي خطا
 صف وصف هئي سکر سرڪشي ڪئي شاه ۾ن ٽن گدڙ ڪئي گير موالهين امداد ۾ن
 هڪڙو لک ٻاويهه هزار احوال کڻيا گمراه ۾ن
 هڏي هو سوڙي هزار مومن ۾ن مرتضيٰ
 ٿي ٻي لشڪر وڙها هڪ ۾ن ۾ن مائه چار ماه ۾ن هڪي اصحاب اعظم قتل ٿيا منجهه قتلگه
 جيئن اويس قونسي و عمار باسر جهڙا شاه
 ۾ن به بيحد يگنه مودين هڻيون مقلول ٿيا
 نا چون راوي هڪ هو عمارت باسر سرد ۾ن هڪڙو سو بهجاه عارف عمر هئي وقت آخر
 هڪڙي ڏينهن حضرت علي ڪي جابن اي عالي امير
 اڄ امان ۾ن جنرم ڪيو عسرم جهادر اٿيا
 هي وڃي وڃا و نصرت ۾ن ورام موم ڪي نا هابت ڪر هلي اهدا حقاني وات نسي
 ۾ن هي ۾ن تدبير سر اسر الله ۾ن رسي
 نا شهادت جو شرف ٿدم صبي جنت حبرا
 مينن چني همت ڪري ڪامل ٻڌي اصدون ڪم ۾ن ۾ن ني ۾ن واري ۾ن ڪول ۾ن نظر
 ٿي سوار آيسو طرف ميدان جي سر ٿامور
 نا مجاهد نسي ميل الله ٿيو سرد خدا
 چينن اچي شامين سر ۾ن ڪي هڪ اي شومان نام مرتضيٰ ۾ن ڪنٽ مولا آهي عالم جو امام
 اٿيا جي اسر ڪر والا وٽي خاص و عام
 اٿت ميني لجهڪ و لحي به قول مصطفيٰ
 هي هئي چانو ٿا حضرت جون حديثون آجي حق ۾ن ٿي وائي ولهيون آئين وڙهو ٿا حق نه حق
 دهن جي دار جا دشمن ڇو مڙي ٿيو متفق
 اه تنهن ۾ن ٿا وڙهو جهن ۾ن وڙهو ويدو وچا
 هي ابو الحسن احمد چام جو آهي اخي مصطفيٰ مرسل جي مسند جو صهي وارث وصي
 هي وڙهن ڪفر صريحا نص طغيان و بدي
 حريڪ و حربي ٻڌي ڪيئون وار حربي هر روعا
 آله يوسفان جي ۾ن ٿي رهيو ٿا رسول هند جي ۾ن ٿي ٿي نائب ۾ن جنگي ٿيو جهول
 دوزخي زقوم لشي شجر المبارڪ ڪيو ملول
 انب ڪيئن ملندو آندا ۾ن ڪو ۾ن ڪاڻ ڪنڻا

هيٺ ڏيکاريل صوفي، طيش کائي مارو ٿيو تن سگر ٿي پير سرڪش ٻيٽ تي ڪيو هو مرد وڻ
 آه ان اصحاب عالمي قدر سڏيهر قدر
 پير مڃي صابر سر ڪيو جانب رموان مڪرا
 مٿل ڦٽيلو في سبيل الله ٿيو صاحب جمال لڪر ٺٽل احياءَ هند رب ٿيو فروغده دل
 مومنا متعبدان ڪيو قنبل ان قوم خيال
 انجا قنابل خالسا ٻيئي الشار فرمايا خدا
 جهن ٿيو عمار باسر وعظ چونڊو رب وصول قول وشمير و سر شامي ستي ٿيا دل ملول
 قانبل العنصار ٻيئي الشار جن ٻڌو هو ڏانهن رسول
 چاؤن پشڪر سر غلط ٿيو اجتهاد و ادعا
 معبود ٿي معتمد جو پاڻ کي معتمد اجتهاد اجتهادون ٿيو جهاد انهن ٿيها اهل فساد
 هن وڙهن ڪمرو صربا آهي ۽ ٻيئي عباد
 پڻهندو ٿيها ٻيئا آهي هي منفق البت ما
 حل ڏلو ڪنهن ڪم خاص و عام جو رايو ڦريو ٿڌ ڪري تدبير ڪوڙي معبود هي مگر ڪيو
 چائين انهن سجهو صهي جي خون ناحق ڪنهن ڪئون ٿيو
 نا چئي عمار جدا فاضل سر قول مصطفي
 هي نه هوند آدمس علي هت بالنس همزه ڪري ما اوهان هت جهن نه ڪڏ مظلوم ٿي ناحق مري
 هي انهيءَ مارو جهن آندو مرن ٻي دل ڌري
 مڙ ورهن جو پير مرد آندو علي دستر وعا
 شام شامين هن شرارت قول جي تصديق ڪئي ٻيها ٻائي وري سهربا وڙهن تي سوئر ٿي
 جڏ امير المؤمنين هي ڳالهه سرڪش جي ستي
 ثرت ان ناويل ڪئون ٿيو خشمگين شير خدا
 منجهه جواب آجي معتمد مير جهن چائي مڪو ڪا اي ڪنل گمراهه ٿي ناويل نو برهمڻ ڪيو
 جي صهي عمار جو مون آندي مون تي خون ٻيو
 نا جڏهن جنگ احد ٿي ٿيو منظم مصطفي
 بل امير حمزه هو ٿي ٿيو پاڻ سان سو شهادت جي شرف ٿيو جنگ جنت ڏي روان
 هند وحشيءَ کي ٻنوعده وصل خود ڪيو شادمان
 ان منگر سيدالشهادت کي مارو ڏني دغا
 هند ان هاتھ جو جيو کائي جڏ خوشحال ٿي هيءَ خبر هن حادثي جي مير مرسل کي رسيه
 ٿڌ نبي رت روئي آجي حق ٿي نيت نفيس ڪئي
 چاؤن وحشي قنابل حمزه سر اوڙهي مڪرا

هاڻ تون تحقيق ڪر حمزه جو قاتل ڪير ٿيو ۽ هند ۽ وحشي ڪهڙن جي ڪيهر ڪامل قتل ڪيو
 يا محمد مسير جهن سردار مسوريه هاڻ ٿيو
 ڪر آندا انصاف ٿي هن خون جي ڪنهن ڪٿون خطا
 ايس تون مومن ڪر نه انجي عقل (الله) تي نگاهه جي تون حق ناحق نه سمجهين ٿين تون رسوا روميانه
 ٽين پڙهين جي بانداري سامي ٺيڪي ٺيڪه خواه
 من تشبه قوم منتهى جيسا سا جنس آشنا
 مرد مومن ٺيڪه ٺيڪي، لوڙهي بد آخر بد ٿي آهي عيان ڪر جزا عظيم ۽ وعدو ابردي
 جي چوي ڪو ڪلهه گو ڪافر نه هي تاشن صحي
 لطف ڪفر آهي لفت ۽ حق لڪائڻ حرڪتا
 آهي حق دين خدا کي جهجي دعوت مرسلي جن منجا مرسل هي مومن بار حق سي ٿا بيان
 ۽ به جن انڪار ڪيو آيو سبي ڪافر ليکجن
 توڙي عاهد هئن تا هن عهده انصاف ٿيا
 ايس ته جڏه مرسل جي مڪر کي ٺوڪاڻ چئجي س آلمرسل هو عدو ڪافر نه چونڊو ڪهڙو ڪنهن
 جن تي چاڙڻ ڪڍون ٿي سو قتل ڪيو قوم ايس
 هن جو طمع دين و ايمان ٺاهي ڪنهن مذهب روا
 مصطفيٰ مرسل صحي محبوب حق جو آهي حق انهي فرمودي سڀن آهي مرتضيٰ نائب حق
 حق سڀن ناحق ٿي وڙها جن ڪئي دل عالم دوست
 هان مٿان المومنين اخواني ان کي چئن ادا
 جي به چئن سرور جو مالو آهي مامو مومن ڏس نه سو مالو نبي جي موت سڀن ٿيو پرتن
 ههڙا ماما مون نه گهرجن جي نبي زادا ڪنهن
 ڪنهنجا بيت ملحد مٿي مون جن نه ههڙا ڪوس ڪيا
 ڪير خال المومنين چئي تنهن کي جهجو ههڙو حال مومنين خاطر محمد ابن هو ڪر آهي خال
 هي نه خال المومنين هي خال خصم بد خصال
 خال خيرون خال آهي خال چهره سبي ضيا
 چو نبي اڪثار ڪي ڪم ڪتاب الله و آل انهن جن هوندو توسل سڀني ناجي ٺيڪه قال
 ڏس ته هي مصحف ڪٿون منظر آل کي ڪيئون خست حال
 تينجو ڏڪر ظلم نا ڪي ڪيئن ڪندا دست دعا
 رب رحمانا رحما ڪا هدايت ڪر امان نا صراط المستقيم حق تي ٿيون راسخ روان
 راه انعمت هنيهم غير المضروب الايمان
 رسنا آمنن يا الله بهدي من تشا

قيد ڪون جو به سر پنهنجي اها ڪج تون قبول چور شامن جو به سر سهج ابا تي مر ملول
 جڏ وري آئين وطن تي به سر قبر رسول
 اي جيلا وطن عزادار خدا کي ڀرتا
 نڌ زيارت ڪري روضي جي پنج رڙي زار پا رسول عربي تنهنجو ڇڻا دلدار
 ڪريلا ۽ سڏي ڪون ڪنو پاخوڻ و تبار
 مونکي غم ۽ ڇڏي محضوار خدا کي ڀرتا
 وات ويندي جو ڪڏنڪه ڦهر جو سر تي آيو تنهنجي اولاد تي ڪيون جو و جفا جو معيو
 هو ته هن طرح ۽ تقدير ۽ رب جو رابو
 هڪڙي هنڌ سڀ ٿا هوار خدا کي ڀرتا
 سرورا قسافل سالار ڪٿائون تنهنجو سڀا ساڻ سلامت جو لٽائون تنهنجو
 خمي کي ماري سڀ اسباب ڦيرائون تنهنجو
 سر وڌائي ويا سردار خدا کي ڀرتا
 هين پڏي اهل حرم ۽ پو لرياد و فغان و اڃا چئي سڀ اهل حرم ٿيا نالان
 خمي ۽ شاه جي ٿو شور قلات جو هيان
 شاه جو سڀ کي به تڪرار خدا کي ڀرتا
 هت مٿي تي هتي حرم ٿي چيو واپلا ڪين ٿي وا فاطمه جو ڪن ٿي چيو واجدا
 خف ٿي عابد مظلوم چيو وا آيتا
 مونکي عاجز ڪيو آزار خدا کي ڀرتا
 اي ابا منهنجي جسي ۽ نه فرو طاقت جو تا تحمل ڪري تو بعد غم و محنت جو
 داغ دل تي نه سهي ٿو گهان تو فرقت جو
 سر جهليان خنجر و تلوار خدا کي ڀرتا
 شاه مظلوم ڳري، لائي چيو اي فرزند تون سي جو آئين نائب ۽ علي جو دلبد
 توڙي مون بعد رهين قيد ۽ ڪون جي تون بند
 صبر ۽ شڪر رکج ڪار خدا کي ڀرتا
 آخر الامر وصيت ڪري سڀني کي امام مڻهن چي عابد مظلوم جو با شوق تمام
 سڀني سن لائي ڪڍي ڪيائين هي ڪلام
 اي پنهان دل انگار خدا کي ڀرتا
 هلو ڪهڙي تي چڙهي شاه شهيدان رڻ ڏي ڪي لڳا پرين پوڻ وڌو ڪين دامن کي
 واڳ ڪهڙي جي وٺي بانوئي پڪس چوئي
 اي مندر سڀ سردار خدا کي ڀرتا

خاڪ ماتم جي مٿي ۾ وجهي سڀ آلہ عبا واء ويلا ڪندي ۽ شاه ٿيو سڀي ڪٿون خدا
 السوداع شه ڪٿون پٽڏيڍ سڀني چيو واويلا
 چو قضا شه ڪي ڪم آء بار خدا ڪي پرتا
 جڏهن گهوڙي چڙهي سرزند ٿي جو آيو عمر ڪوٺي ڏسي ڪيو جنگ خدا جو سحر
 شاه جيئن مينهن ۾ تيرن جي چڙهي ٽيڙايو
 چيائين سڀ مونس و شهنشوار خدا ڪي پرتا
 شاه هو ڪيڪلو ۽ هٿو ها هزارين مردود تير ڪاري لڳا ۽ زخمر ٿيا نامعلوم
 حڪم سين حق جي ٿيو جامر شهادت موجود
 پالو پي جانون ڪم سڀ بار خدا ڪي پرتا
 شمر ملعون ڏلسو شاه ڪي ڪريو بيتاب هٿ ڪري خنجر خونخوار هليو اوڏي شتاب
 جيئن ڏلو شاه شهادت ۾ ٿسي معراج صواب
 سر چيو ڦڙ ڪي ڪم ٿي ڌار خدا ڪي پرتا
 ڦڙ ڪٿون ٿي ڌار چڙهي نيزي ٿي سر ڪيو جولان مارين ٿي ٿيو معراج اسامت جسو عيان
 هاڻ طاقت نه اٿم تا ڪريهان مين ڏک جو بيان
 مڙها ٿيا سر ڏٺي سردار خدا ڪي پرتا
 آهي "ثابت علي" از صديق ثنا خوان امام نهديئون شاه شهيدان جي غلامن جو غلام
 مدح خواني جو گهڙي شاه ڪٿون پنهنجي اعلم
 آڻ جا ڪم آندڪ و پيار خدا ڪي پرتا

ٿيا ڪربلا ۾ معشر فرياد يا رسول

ٿيا ڪربلا ۾ معشر فرياد يا رسول له مار تين جي سرور فرياد يا رسول
 وڙ وڙ ويل واعر فرياد يا رسول
 ڏي اهليت آڻو فرياد يا رسول
 اڄ ڪربلا ۾ ڪوئن گهريو سندو گهڙ وڙن حسين ويڙهو وارث تون وهلو وڙ
 هٿ ڏهتا پوتا شهجا نه سڀ ويا وڙائي سر
 سر ڪٿون جا ٿيا سرور فرياد يا رسول
 ميرن چڙيو مدينو پر ڏهن وڙ وڙين مڪتي ٿيا مڪين ڏسي دهر دشمن
 سي ڪوئي ڪربلا ۾ ڪٿا هاء ڪوئن
 ماريا منده ماسر فرياد يا رسول

ورتنه م و نون وني چڙي ميرل تون سچ مان آسون امان جون آج ٻنيون هي ڪيائين تنهنجي ڪان
 سهرن ۾ سر وڍڻ جو منده ڄام ڪهڙو ڄاڻ
 وڻندا م رول ڊر ڊر فرياد ٻيا رسول
 هتي هتي ڪنهن ميرنسي سرور جو پستان ٿي ڇائين هاڻي ڇا ٿيو آج منهنجي ٻائي مان
 مونکي نه ٿو ڪٿي اڃا ٻولي نه ٿو منهن
 آءُ ڏهنس نئون ڪا آفر فرياد ٻيا رسول
 ٻاٿر پليرا شاه جا جن هتي نه هيءُ آيد عباس و عمر و جعفر و عثمان و عون و زيد
 گهورون گهمائي گهوت تنون ٿيا سرخرو سفيد
 گهمان ٿيا هي سڀ گهر فرياد ٻيا رسول
 عمر ابن سعد ڪيا وڏا اڃا ڪريلا ۾ ڪوس مونس مڙهي تنهنجا ڪنڀن سڀ دٻائي دوس
 حرمت ڏي تنهنجي هاءِ نهاريو نه ان نعوس
 ناحق ڪنائون گوهر فرياد ٻيا رسول
 اڃا ڪريلا جو فافلو ڪوني ٿو ڪاهجي اڃا ساڻ تنهنجو شام طرف ٿيو سٺاهجي
 يا وير نين هي ور ڪري چوهنڙن ڇڏائجي
 ٻيا دفن ڪر هي دلير فرياد ٻيا رسول
 يا ڪفن ڏني دفن ڪر جاني جگر سدا ٻيا سامون نينجون سيد ٿيڻون اچي ڪيا
 سريل طرف سڏهي جي ساموس کي وراه
 هل تون ۾ ڪوٺ حيدر فراد ٻيا رسول
 اس ٿاڻ ناهي ٿا جوان هن سوز کي سدا صلوات ٻي محمد و ٻي آل محمد
 "نابت علي" جي سيد ڪر ماڻ مصطفي
 ڏي صحت ٽپهن کي سرور فرياد ٻيا رسول

شاه جي تابوت مين اڃا مصطفيٰ رڻندو هليو

شاه جي تابوت مين اڃا مصطفيٰ رڻندو هليو مير جي مظلوم مڙه مين مرتضيٰ رڻندو هليو
 حضرت زهرا مين حسن المجتبيٰ رڻندو هليو
 هتي خدا جو ستن ڪر ان گڏ خود خدا رڻندو هليو
 شاه جو تابوت آيو انبيا ۾ روج ٻيو مرتضيٰ جي روج ڪٿون سڀ اوليا ۾ روج ٻيو
 عرش و ڪرسي زلزلا ارض و سما ۾ روج ٻيو
 جن و انسان و ملڪ هر ٻڪ جدا رڻندو هليو

۱۰م و روح و حلیل و موسی و عیسی تمام مصطفي ۽ مرتضي گڏ ڪيائون هتي هتي حشر عام
 هڪو چوي هتي هتي حسنا هڪو چوي هتي هتي امام
 همزه تسابوت هر يڪ ستلا رهندو هليو
 هتي حسنا هتي حسنا مصطفي اچ ٿو چوي هتي حسنا هتي حسنا مرتضي اچ ٿو چوي
 وَهَوْنَتُكَتْمُ اِيْمَاكَتْمُ خدا اچ ٿو چوي
 سڀ جي روح القدس اڳ ۾ هت عسا رهندو هليو
 هائي ما آوڙي سي المصطفي اچ ٿو چوي هائي صبيحت ايلهم صابر مرتضي اچ ٿو چوي
 هائي قد طهر القاد ان هر خدا اچ ٿو چوي
 هائي هن سڌ ڪا السماء لئي هڪ سدا رهندو هليو
 شاه جي بابوت جي ڪار جون ڪلنگيون زما هائي ڪلنگيون رب ڀريون ۽ وائي چهرات ڀريا
 فاسم نوبه جي مڙه نئي هائي جهرا رب ڀريا
 چاڻ ۽ ماهي به سڀ هڪو هر حسنا رهندو هليو
 شاه جي بابوت سر اچ - چ فاسم گهوت جي شهجي ٻڌ ۾ لعل جي لاسي تي ڪاٺڙن ڏوم ڪئي
 چاڻ ماضي رڻ رها هج شام ڏي رندي هلي
 آهي اڳ ۾ هائي عابد ساند ٻا رهندو هليو
 هڪجهي وائي واہ فاسم هڪجهي وائي واحسن واہ اڪبر واہ اصغر هتي حسني سور هن
 فاسم و اڪبر امان هڪا هائي موري - ورهن
 اهل عصمت سڌ روح مصطفي رهندو هليو
 هائي فاسم گهوت هو بابوت سڀگاري هيا هر خدا جهرا خدا ۽ رڻ ۾ جهرا رت ڀريا
 چاڻ ماضي قل نا سر آغا سون جي جڙها
 رڻ ڪڏهن هو ماسو ٿي جي ردا رهندو هليو
 واہ فاسم سهجا جهرا واہ شهجي سچ سچ هائي اڪبر نوحواني هائي اصغر شهجي اچ
 هتي هڪجهي سر هڪر هائي بري هت رڻ جي رڃ
 ماضي ڪوٺر به آل و افسر ٻا رهندو هليو
 هائي اڪبر نو جواني هائي اڪبر نوحوان هتي جواني نو نه مائي نونئون صدي سر ۽ جان
 هائي اڪبر نوحواني هائي اصغر هسي ريان
 اڪبر و اصغر جي عمر زين العبا رهندو هليو
 هائي زين العابدين اچ اڪبر و اصغر هليو فاسم و عباس ماريو شاه سرو رڻ رهيو
 فاسم آل عبا هو شام برڙهي ٿيو
 فاسم سالار عابد ٻا رضا رهندو هليو

سا محمد آل جو آ فائاد سالار ئسي سا علي المرتضي اولاد جو آقار ئسي
 آل ئي احوال دس سا مصطفى محمود ئسي
 آج سندھ اولاد هن ظلم و حفا رهندو هڏو
 سا رسول الله بنهي آل ئسي احوال دس سا علي المرتضي اولاد جو آ حال دس
 سر وڏيا نيري چڙها ڏڙ ڏشت و سامال دس
 تين سين ناموس نبي و مرتضي رهندو هڏو
 سا بي فرهاد دس سا مرتضي فرهاد دس بستر حرم المرتلين خيرالن فرهاد دس
 سا حسن فرهاد دس سا مجني فرهاد دس
 داد ڏي ڏاور عيساٰ مصطفى رهندو هڏو
 سا خدا فرهاد دس سا مصطفى فرهاد دس سا علي المرتضي بهر خدا فرهاد دس
 دس عابد چئي اي بابا مون ئي آ فرهاد دس
 دس هن بهو ڏاڙسا ئي سبلا رهندو هڏو
 سا "نابت علي" زوار بهو سامي هي مدد مڪين و محڪين شهجو محزون و غمي
 حج سامي ئي هي مدد مڪين و محڪين خوان دائمي
 مڪرلائي مڪو ن يادر مڪرلا رهندو هڏو.

مڪرلا جو ڪاروان سالار زين العابدين

مڪرلا جو ڪاروان سالار زين العابدين رڻ مٿون رامني ٿيو مدنيه بار زين العابدين
 فبر ئسي سڀي هي روئي رار زين العابدين
 جو ئي هر هر بسا دل ڏاڳار زين العابدين
 اي منهنجا بابا مدني جا ساهر الوداع مڪرلا ڪولي ڪهاڻي نام لشڪر الوداع
 سا جون سوئي سند ناموس بي پر الوداع
 الوداع چئي پڪس و پسي بار زين العابدين
 الوداع اي مصطفى جا سور نرمل نين فار الوداع اي مرتضي سولا علي جا مٿن قرار
 الوداع اي فاطمه زهرا جا جاني محڪار
 دس هي شهجو لڏلڏو دلدار زين العابدين
 ٻا چوان تو بعد بابا ڇا اناجو حال هو قيد هو زنجير هو حيرت ڀريو احوال هو
 پڪسي ۽ بند ۽ ساعت به ساعت سال هو
 ان سوا عاجز هو مڪو آزار زين العابدين

سر آيا هو تنهجو اڳ و نوڪ فزه تي سوار تنهن پٽي ۽ تنهجي پٽين تي رنورت زار زار
 تنهجي پرڏيهن جي اڳ و پير پيادو هت سهار
 هو لئين جو ڪاروان سالار زين العابدين
 تنهجي سر نيره تي سببان التذري آسري ٿي جو مون به تنهجو سر نسي هر لحظ واويلا ٿي ڇو
 قدر فسينا يا ليفا سڀ عترت عظميٰ نسي ڇو
 ڪيو نسي صبر و شڪر جو اقرار زين العابدين
 اي آيا سر تنهجو اڳ و سر وڏين جو هو امام فدين جي ڦاٿي جو تنهجي سر هو اهتمام
 مون تي تنهجي سر کي هر هر پير نواني ڪيو سلام
 هو... نامسي خاص خدمتگار زين العابدين
 اي آيا تنهجي ڪنهن نوڪي ساري ٿي سدا هت هتي سرتي ٿي هر هر چائين اي تنهجا خدا
 هاڻي سهجو بابو مونڪون ڪهڙي قسمت ڪيو جنا
 اي ادا باهي جي لهر ڪا سار زين العابدين
 اي آيا جڏ شام ولسن شام حاڪم جي حضور آن به سار ظلم ندي به نه ڪيو ڪنهن پر قصور
 اهل عصمت سڀ مڏائي نعت ويڏو پٿر غرور
 چائين هي زندان آيا رار زين العابدين
 سهجي، باي، ونسن دعويٰ بادشاهي ٿي ڪئي ان سبب آخر اوهانجي سر تي هي آلت رسي
 هاڻ هن صورت و ڏس آخر نه ڪنهن جي فتح ٿي
 ڪنهن جي -ج نسي سروردي سرڪار زين العابدين
 مون تي آنڪي ڇو ڪه اي ملعون ملحد نابڪار فتح تنهجي ناهي لائق جاني لغو و التغار
 تنهجي پيغمبر جو نائب قتل ڪاريئي خاڪگار
 ڪئي بنيم و پيڪس و پسي سار زين العابدين
 هاڻي پيغمبر جا پيارا ڪر بلا و قتل ٿيا سائي ڪوٺر جا جاني خاڪ و رت و رڳا
 تنهجا پيڪس اڃ ڪتون هي هي انعطاف چوندا رهيا
 انهي صورت هو اکين خونبار زين العابدين
 اي شمر ڏس ته آخر مصطفيٰ سان وير ڪئي ڏس ته اي دشمن خدا جا تنهجو دشمن ڪير ڪئي
 بار لعنت جو سائق تنهجي سر نسي پير ڪئي
 آهي دانهن در ڏنسي حنار زين العابدين
 اي بزدل ان فتح تي شادي م ڪر سڻ ڳالهه ڪن جي ستر نو ڪيا اي ڪافر دين دشمن سیر پٿن
 سي يهودين ڪيا نه نصرانين نه بي ڪنهن ڪافرن
 حشر و تيسوس ڪڍو تڪرار زين العابدين

اي پريزید ان دولت دنيا تي نامي اعتبار ڪندڙڪ هن ماڳ مانجهاندي جا آهن ڏينهن چار
 ڏس ته ڪنهن جي آهي دانس بادشاهي برقرار
 پٺڌ ته منصب جي ڪري گفتار زين العابدين
 نهجو بابو مصطفيٰ هو صاحب دستار آه سو خدا جي ڪارخاني جو خدا مختار آه
 دؤر دؤر آنجو هيته ملڪ ۾ چوڌار آه
 آهي صاحب سجده سرڪار زين العابدين
 ڪئي خدا طاعت سانجي فرض ڪنهن باب ۾ به ڪئي نازل سانجي ايشا آفتاب ۾
 نسا پڙهن خطا لسانجا منبر و محراب ۾
 آهي دانس دين جو سردار زين العابدين
 امين رسول الله جا آهيون ڪرگوته شهيد امين رضا تي آهيون راضي جا وٺي رب الوحيد
 پنهنجي حق تي راضي ثابت ڪر ڏناسون اي پريزید
 چا ڪري نسو من نؤيل نڪرار زين العابدين
 هين چئي مظلوم هئي هي ڪيور نورت وار زار بني ڪجهري ڪوڪ ۾ شور فامت آشکار
 واسر و اسرتا جو لعلو هن هس ڪبتار
 هو اهي جي ڏک ۾ ساندار زين العابدين
 تڏ تي ان خارج خجل رخصت ڏني مظلوم کي ڪربلا مظلوم ايت آيو اسي هي نير تي
 قبر تي اسي جي روني هضر زاري ڪري
 هي روانو آيو مديني ڪار زين العابدين
 اي امام دوسرا ثابت علي نهجو غلام شاه زين العابدين چئي تو سي صلوات و سلام
 بهي ندي تي نظر ڪر ها امام امين الانام
 اي دو عالم جا مها سردار زين العابدين.

ڪربلا جو ڪاروان

ڪاروان سالار ري جڏ ڪربلا جو ڪاروان

ڪاروان سالار ري جڏ ڪربلا جو ڪاروان نام جون سخيون ڪئي سوئي مدينه ميو روان
 چو اچي جبرئيل مرسل کي به فرساد و فغان
 ها محمد اڄ مدينه شوره معشر نيو عيان
 ها رسول الله اچي ايسا پيمان حسين ڪربلا ۾ قتل ٿيا اڪثر عزيزان حسين
 ها نبي ايسا سندس ويڪس شريان حسين
 ٿين جا بي وارث وڏي اها وڏين بهر آسان

هي خبر روح رسول الله ڀڏي ٿيو يفرار مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ باهر
 ئي خبر خيرالنبيا کي ماريا تنهجا نڀ لار
 فاطمه فرهاد ڪئي فردوس ٿيو مائتر مڪان
 انهن آيو ڪربلا جو ڪارواني عابدين ڪاروان سالار ري ڪئي مارواني عابدين
 هي حسين ابن علي جو ڀار جاني عابدين
 ڪربلا ۾ جنهجا ماري ڀار جاني سڀ جوان
 هي نبي ۽ جو ڪاروان سالار زين العابدين هي علي ۽ جي مائت جو مردار زين العابدين
 هي ٻن جو آجهو آڌار زين العابدين
 ئي ڀٽم آيو ابي جي درد ۾ زاري ڪنان
 ڪربلا جو ڪاروان سالار زين العابدين ڪربلائي مائت جو مردار زين العابدين
 ڪربلا مئون آيو رندو زار زين العابدين
 پا رسول الله هي تهجو ڪربلائي ڪاروان
 سر هڻي در تي وجهي سر خاکه ماتم آن ڀٽم منهن ڪري ناني ڏي ڪئي فرهاد گهاٽل دل دونير
 پا رسول الله اساني ظلم ڪيا آت عظيم
 پا محمد الغيث از ڪرديان از شاميان
 يا نبي ڪولين اساني قتل ڪيو منجه ڪربلا يا نبي شامن اساني قتل ڪيو ڏهني دغا
 يا نبي ماري ڀندو محبوب جاني درلها
 آن مڊني جي مڙين ڪربلا ۾ ڪيو مڪان
 يا نبي تهجي مڊني جا مافر رڻ رهيا وري مڊني مڙن لڏي تين ڪيو مڊنيو ڪربلا
 ڪربلا ۾ ٿيا چون سڀ توتي صلوات و ثنا
 تون به مرڻ ڪربلا هل جت منده سڀ خانمان
 يا نبي هن تنهجي مڊنيي ڪربلا مڙن چئي دغا هو مڊنيون ويا لڏي توکي مڊني هاڻ ڇا
 نئون به مرڻ ڪربلا هل تو مڊنيو ڪربلا
 ڪربلاين ڪربلا ۾ ڪيو مڊني جيئن مڪان
 يا نبي تون لڏ مڊنيون ۽ حسن پڻ ساڻ ڪڻ ڪربلا ۾ آءُ ۽ منهن ماتمن جيئن هت به هن
 هي ڏئي ڏن ري مڙيا ۽ ري ڏئين ويڳائو ڏن
 ڏن ڏئي آءُ ڏن آجي ڇڪتاڻ از دستر ڪان
 توکي شام ڪربلا ڇا مهين صلوات و سلام ۽ ئي چين يا خير خلق الله يا خير الانام
 ڪربلا ۾ ڪيا اساني آءُ گت اڙدهام
 ڇو طرف آيو اي نانا ڪاهي لشڪر يڪران

يا نبي ڪولن اسان تي پهرين ٻائي بند ڪيو يا نبي شامن اسان کي قتل ڪيو ۽ قيد ٿيو
 يا نبي پهرين سندن سڀ خاندان رڻ ۾ آڻيو
 ڦڙ ڦڙن تي ڏهر ڪيئون سر نياڻون پر نوڪر سنان
 يا نبي تنهنجي، حسن ناز ڀرو ڪيو ناز ۽ ٽي چئن نانا اسان تي آهي اڄ سوز و گذار
 تون ئي مرسل ڪر اسانجي واه توڻين رتب جو راز
 اي خدا جا خاص محبوب رسولد رازدان
 يا نبي تنهنجي نولي جا سڀئي نورالبحر ٻاڙ ٻڙت ٻاڙيا ۽ ٻاڙ دوست جاني دل جگر
 ٻڙت ۽ ٻڙت ٻڙن نسي ٻڙهه ويا وڏائي پنهنجا سر
 ڏڪر قللم جو ڪرڻا يا حال اڪبر جو چوان
 يا نبي قاسم ٻه سر سهارا ٻڙائي ڏو سوار سر ٻج سهرن وڏائي نيزي جهولو نامدار
 هڪ طرف زلفن لئون ٻي طرف سهارا تار تار
 وائي سهر ورت ٻڙو ۽ وائي زلفن خونجڪان
 يا نبي اڪبر ٻه قاسم ٻه عزمر جنگ ڪئي نهن ٻه سورهه سر ڏئي روڻي زمين خون رنگ ڪئي
 قاسم و اڪبر جي حسرت زندگي سڀ تنگ ڪئي
 سر ڏيئي، قاسم اسان ۽ رت روڻي اڪبر اسان
 يا نبي قاسم ۽ اڪبر ٻه اصغر ڪئي آداس ڪيو ٻهائو موت جو معصوم ٻائي جي پاس
 ويا لڏي سڀ لعل لائي هئي ٻئي ڪنهن جي نه آس
 واه قاسم واه اڪبر واه اصغر ٻي زبان
 يا نبي بازو وڏائي ويو علي عباس شير منجهه لئي ٻائي جو پاسو مارو دريا تي دلير
 سائي ڪوٺر جي پالن جي لهي اڄ مار ڪير
 المظفر چوندا ويا سي قاسم خلد و جتان
 يا نبي قاسم ۽ اڪبر اصغر و عباس ويو يا نبي هڪ هڪ سندن جاني جگر رڻ قتل ٿيو
 هئي حسين ابن علي جو ڪاروان هڪ جا لڏيو
 ڪاروان سالار مارڻون ۽ لڏايون ڪاروان
 يا نبي تنهنجو حسني ڪاروان سالار و آل جنهنجا نياپ ڪارواني ٻڙت ۽ ٻڙا پائمال
 هڪيلا ۽ قتل ٿيو ڏس آل تي ظلم و زوال
 ڪاروان آنجو وئي اڄ آيو عاهد ساروان
 يا نبي هن ڪاروان جو ڪاروان سالار ٿي جنجا سڀ مردار ماريا تينجو تون مردار ٿي
 اڄ بيتن جو اي نانا تون آجهو آڏار ٿي
 ٻي لسانن جو ضمان اي وارث دارالامان

يا نبي هن بي امانن کي امان و آسن ڏي حادثي مارين جي حضرت نون حمايت ڪر سڏي
 ويا لڏي وارث ۽ هي تسو وٽ امانت ويا ڇڏي
 يا امانت رک آسن ۽ اي رسول مهربان
 يا نبي ٿي مهربان هي تنهنجا پڪي دلائل دل ملولن کي دلايو ڏيڃ اي رب جا رسول
 سهجي وڃڻن کي خدا ڪيو نوسين اڃ واري وصول
 نين وڃوڙين کي وطن ۾ رکڃ يا آسن و آسان
 يا نبي هي ڪربلائي ڪر مذهبي جا منجه ڪربلائي جا اٿئي هي درد گهاٽل دل ڏونيم
 اي محيط فضل و بحر رحمت رب العظيم
 الحلات والسلام اي فيلثم ڪون و مڪان
 يا نبي "ثابت علي" کي ڪربلائي ڪيو ڪريم سمن کي شاه ڪربلا ڪيو نجمي از لطف عمير
 نون جاري ڪر سڏي اي رحمت رب العظيم
 ڪربلائي ٿي جازي اي امام مسرسلان.

جڏ ڪربلا ۾ ڪوفن ماري امان پيارا

جڏ ڪربلا ۾ ڪوفن ماري امان پيارا ڇو شاه هان هلي ويا سڀ انگهائي وارا
 ٿي ضعف زمين عباد ڇو ماري آه نمر
 دل ميروڏ زه دستر صاحب دلان خدا را
 هتي هتي م وٺون حينا سجاد باها سرور سيني سين لاه سڪين اصغر کي ڏي هڪا آذر
 ڪهن سين ٿو ڀرين ڪامل هي ننڍڙا ناز ڀرور
 ڀر وس ڇڏي م ڇيهه پسرڏيهه پهچا پيارا
 هتي هتي ابا اسانجو اڃ حال سخت آهي تنهجي وڃوڙي وارث واولا وقت آهي
 غم جوشي ڪئون دل و جان چون تخت تخت آهي
 ڏس رت روان اکين ڪئون نو فرقتون فتورا
 اڃ تو اڳيون ته آلا ٻن تهل ٺار ٿيندس هن مرض ڪئون اي مشفق رن رنگار ٿيندس
 ماڻهن سين پنهنجي مانڊس پيارن جو سار ٿيندس
 ماڻهون نه پوء پونڊس ويا جيئن ڀرين پيارا
 قلم جي حق ته ڪاڇئون هئي موت جي مبارڪ سڀ چاهي ماڻهن ٿياسر گهروڙي تن ڪئون تارڪ
 سي تا صحي مڪيا ٿيا سڀ فڪر ڪئون ٿي فارڪ
 سون تين جي فڪر فرقت نيشن وهابا نارا

جاسي جوان ماربو اچ هسي علي اکبر چين نور منهن نبي جان هت پريو چو جبر
 سونن سين گل پشانن کيو کربلا کسي گهر
 مرمهجو گهر به تير هتي جت کڙم کجا اٿارا

آن گل جي، نوا گشون اچ صدي تي سر نه ڏيندس يا يوطن تي پروس ڪوفن جي قيد ويندس
 اهڙي عذابون جاني آخر اوهان ڏي ايندس
 جاويد آسا به جهنم ۾ پوءِ ڇا پيارا

آندم امام مظلوم سجاد بني لايو چين آه عابدس اچ اهڙو ئي وقت آيو
 پر ڪهڙو وس هو قمت ان پر هو رب جو رابو
 عليم هتي سر تبديل مٿس ڪو چلائي چارا

اچ آل مصطفيٰ جو هنن امر هو شتر اچ عترت علي جو گهمان ٿيو جو گهر
 راضي رهي رضا ئي خوش ئي موبوسن خجر
 هت ڏک ڏانهن سڀ سڪ ڀرڻون ڪري، نظارا

هان تير شڪر ڪر نون ۽ ره رضا ئي راضي نهه سر تي سڀ پلائون ڇڏ امر اعتراض
 پاڻهي جڏهن پير ٿيو قيام فاضي
 هي وڃر ماري ويندو معتر ڪري ديارا

دنيا جو دؤر ڏک سڪ مانجهندي ماڳ آهي راح ۽ رنج آنجو پشڪ بقاء ناهي
 اسر لقا ۽ آئين ۾ ڪر ڪر ڪر ناهي
 هت دوست دم بخود ئي ڪر ماري اٿارا

هت ڪهڙي سر تي ماريا هئا لنگهين سين لنگر هت چمتو ٿين هتي ويا ڪيئي بادشه ئي بي سر
 آئينم، ڪنگر جسامر جسم امت پنگر
 سا هر نو عرصه دارد احوال مشڪ دارا

ڇا قيد و قتل دنيا ڇا ذوق عيش و عشرت وڌي ويهي البت هيء رات حرن حيرت
 روز جزا ۽ آخر هي رنج ٿيندو راحت
 ننهن راحت اسد حسا ٻيڳن اچن ڪنارا

ڪن زير دست توکي ظالم ئي گر زير دست تا اڄ نون آئين عابد سر مير ۽ رکع دست
 آسائش دو گيتي تفسير ايسن دو حرف امت
 سا دوشمنان مروت سا دشمنان مدارا

خوشحال ئي ڪڇ اڇ زاري ۽ زير دستي سڀ پانچ سر بلندي ۽ عاجزي و پني
 هڪدم تنگستاني در عيش ڪوش مستي
 ڪاين ڪيائي هتي فارون ڪند ڪنارا

هي رسد ۽ سڻي آهن حسن جا جاني ماسم ۽ عبدالله بعد آهن آدي. نشاني
 ٽن جي بون پرورش ۾ ڪج جود و جانفشاني
 ڦڪي جهاني هزارن فرصت شمار پارا
 سر منهنجو پري جهلندو بون پيرن پيادو ٿيندين هوندئي مهارت ۾ ڪوفي ۽ نام ويندين
 اهل حرم ۽ ٻي آخر سوئي ميني ٿيندين
 هي ڏينهن ڏکيا سڪيائي گزري ڪندا گذارا
 هين چئي دعا گهري ٿو ڪنن ۾ چشمه خونبر يا رب نبي جو ناموس بهجهه وطن به پرهي
 ڪڍي شڪسته گانم اي باد شرط بهرحيز
 بهشد ڪم بهار هنم آن بهار آشنا وا
 نهين بعد ڪئي باري فرزند مراد جي معشر جو مثل مهاو آت آل مصطفي جي
 وڻندن کي وقت رخصت جو شاه ڪر بلا جي
 اي ڀڪسو ٻي آخر ڪهڙا اسر سين آرا
 الغرض آيو منزل او سرورن جو سرور سردار هڪل سرور آل عنا جو السر
 ڪيو ملحدن مقابل ڪم تيغ و تير و خنجر
 آن سج و نير و خنجر ڪيا وڃي سر تي وارا
 واري بي واري وڃي ڪنن واه وٽ وڌائي نا شريهر شهادت فقير جوڙي آئي
 شير شادمان ٿي آت اي زبان هلائي
 هات الصوح هيو با آهنا الله ڪارا
 قاتل ٿي بعد ڪو ناسرور جو ڪم مگهاري هي هي تڙائي جو ڏس ڪنهن کي ٿو ڪير ماري
 جنهن من مومن جو سر هي نا اهل ٿو آتاري
 هن منهن جو ماء باهه هن دل جو تنگ ڪارا
 سرح شهادت نه هي ناهي اهڙي حرا جنهن سان جوڙي ڪنهن پرمسل جي ڪيئن مصيبت
 ما آڏي ٿي ڪي جو هن حادثي ۾ حضرت
 جلد مرڻي ڪيو هو هي رار آشڪارا
 پيشڪ انهن ڪڏون برحق آهي ناهي عالم ال حجت شفاعت مومن کي آنجو ماسم
 هن جوش خون هڪر ڪيا جن و ملائڪ آدم
 سڀ ڪنهن سڻي ستم هي ڪيئن لاس ڪارا
 بس هي بلا خدا سڀ ان عين هيون عطا ٿيون جيئن جيئن ٿي جو رجا ٿيون تيئن تيئن ٿي شڪر ڪائون
 نهين مير شڪر آخر لوجي پرين لذائون
 جنهن ڪيا ٻنهي جهانين سڀ ملڪ مياڪ وارا

مسلم ڪٿون بعد موذن توتي به ڪٿي تياري هاڻ ويڙهي ويٺا ويڙي صحرا جي واٽ ساري
 توتنهن طرف اي ڪامل ڪيئن وهلو واڳ واري
 دنيا تي دين وڪڻي هن توهڙن سَنهن ڦيرايو
 سرور جڏهن سڻي سڀ هن حال جي خفت معلوم ڪيئون مڙياڻي اهلد دَکها جي دعوت
 مسلم جو موت پَٽندي ٿيو ڪڻوڪرو قيامت
 آلد نبي مفر و مائتم جو هل: مڃايو
 ٻئي ڪوڪ ٿاڻي و وا سڀا جي وائي اولاد مرتضيٰ جي سر خاک ٿي وڻائي
 مسلم پُٽن مَستَم لاجپار ڪٿي لڙائي
 سرور به مڙت جي ڌڪ سر جو ڏيڻ مڃايو
 صابر هئا ٻلا تي راضي رهيا رضا نسي شاڪر مڃن قضا نسي راضي رهيا رضا تي
 نيت خيم ڪوڙي ويٺا جان دل ڌري جفا تي
 تا سَڄو ٿي مڃائون تقدير رب جو رايو
 جنهن دم امام آيو رڻ ڪريلا تي ڪاهي ڪوٺي قرب چائين هي هنڌ سانجو آهي
 هاڻ هيت ڪريو اقامت پُٺن ننون ٻار لاهي
 پروس ٿي موت جو مينهن هيت وهي سر وڃايو
 هت ڪور ڪوٺي ايندا سر تي لانچي سنهري شلي شير هين جاھ ايندا اسان تي گهري
 حرمت و حق سانجو ويندو ولهن کي وسري
 هنر لڳم قضا جي منجهه لوح هو لڳايو
 هيت آلد مصطفيٰ نسي ٿيندي قيام قائم اولاد مرتضيٰ نسي هيت ٿيندي مرگ مائتم
 فرزند فاطم جا هيت ڪڏهن هائي ظالم
 مظلوم ٿي مڃندا جهڻ هونڊو رب جو رايو
 پستان انيا جا وڻ هيت وڍيل وڍيندا ڪلار مصطفيٰ جا گل هيت گڏيل سڏيندا
 هت سر وڙائي سرور تن پرزه پرزه ٿيندا
 هت رت پتم رڻدا جن سر ستم هي آيو
 پاوي هزار پدين ڪوٺي و شلي ڪاڙ هر ايند سعد تين جو سردار نسي شڪر
 ڪاهيائون ڪريلا تي ڪاڙن حسين سرور
 سڏ کي سلهاڻ نسي موذن حشر مڃايو
 ماهون چنڊين محرم ڪاهيائون ڪريلا تي آيو وير وڙين جو اولاد مرتضيٰ تي
 خيم هئا خيڏن جڏ هفت ٻن ٻلا تي
 پالسي به نت پلين بسداد مين پڙايو

جڏهن آواز اڻڌال ڪئون هو آڻندو آڏن ڦير ۽ آڃ ڪئون هو حشر عام ٻڌندو
 پاڪار ڪئون ٻين جي هو عرش و ڪرسي ڪٽيندو
 جين و منهنجي اکين ڪئون رت ريل جڪيو وهاريو
 هتي هتي اسام زانا معصوم پاڪ پيارا جڏهن ٽوڙندي طبع ڪئون آڃ تي هڪا آمارا
 عاجز اڪيون ڦيرائي ويري ٿي وين ائسارا
 اولاد جي غذائين مائتن جو من منجهاريو
 امير صفر هتي هتي پيارو اسام فرزند منهن مله جان منور دائر اي جو دابند
 جڏهن آڃ ڪئون تي آمارو چٽ پوني ڪئين اڪيون بد
 اهل حرم ٿي آندم حشر جو هل ماريو
 فرزند مرتضيٰ جي پڦام هڪا ڪئين ڏي عباس جاني اڪبر چاڙهي منجهائين ٻين ڏي
 هو از رو چڱائي سر اسام سعد مگ کي
 ڪائي ڪولي منهي ڪوليو آئون انطرف تي آيو
 ناسان لکي لهنو مونکي وطن ڇڏايو ڪولن ڪيائين تي مونکي سفر مڏايو
 مله منهن اوڀان تي سو پهرين هين ڪياريو
 هاڻ منهي سر وڃن جو ڀڃئون ڪريو ٿا سو
 مون ٿا اوڀانجي موهيو تصوير ڪانه ڪئي هئي نانا حوڻي منجهو سڀ دعويٰ مون ڇڏي هئي
 دعوت ڪري دلها ڏيو ٿي رسر آن سندي هئي
 ورنه اي پيولواڻ مون آڻيو ها وهاريو
 اي عمر لهن تو ٿي هو سعد ابن وڪاس جنهن پنهنجو سر ڏاڪيو نانا اڳيون پٽر اخلاص
 ٿاڻي به ڪيو نوازي غول صاحب مئون خاص
 نون تنهنجو پٽ اي مله مون سر تي سنهري آيو
 هڪي خوف ڪر خدا جو هڪي شرم و حاڪم آڏن نبي جي حرمت اي بيوفا بجا هڪر
 منهن جي معافي جو انديشو اوله ڪر
 تنهن بعد مونين موذي هين ويري کي وڌايو
 جڏهن شير شاهزادا ابا عمر جي ڏيري نامين تي هڪي نصيحت آن سونر کي سوڀري
 ٿڌ خارجي خجل ٿي چو منهن لعين ڦيرجي
 ڄاڻان ٿو سڀ هي سچ آ جين شاه چني هلايو
 سنڌ جو محظي جي وارث حسين آهي هڪو ٿاڻي تنهنجو ٿاڻي تنهن ۽ به شڪ نه آهي
 جو تنهن هين ساهون تي اڃ شرم لڄ کي لاهي
 روز جزا ۽ رسوا ٿيندو هي ڪياريو

پر اڄ عمر کي آخر دنيا ۾ ڪم ڏيڻ سان جي آخرت جا طالب تين ڇاهي هين ڪنن سان
 هان قلب ڪيائون ڪارا غفلت گڏي هين سان
 دنيا تي دين وڪڻي هين سوپ لالچاڻو
 اڄ معاوضه جي پٺت ڪي دنيا جي بادشاهي سو ڏيئي وڏا خزانا ۽ ماڻهي ٿو ساهي
 تنهن ٿو طرف ڪيائين از بهر رزم راهي
 ورنه اي والي ڏين تون فاطمه جو ڇاڻو
 شير خدا جو فرزند خير الورڇي جو جاني مالڪ ٻنهي جهانين حضرت حسن جو ڏاڏي
 جو تنهن سين ڦرندو تڪرار تي الحال ٿيندو ڦاڻي
 پر دم جهلي ڏيئون منهن دين ڪئون ڦيرايو
 جنهن ۾ اڇي وڪڻي هي ڳالهه شه سين ڪيائون نڌ شاه جو اي ٻارو تڪرار سچ چيائون
 جن ڏين ڏني دنيا تي دوزخ قبول ڪيائون
 تين ڪيئن ٿي هدايت جيئن ڪي ڏسي ڦيرڪايو
 آخر ڏهن محرم جي ڏينهن تي جنگ ڪوئي ۽ شامي ڪاهي ڪيئون ڪريلازمين تنگ
 سڏن سين مسلمان ٿيا نسيمرد ڪاڻي نيرنگ
 سارو وڃائي مسوڙن مٿل ۾ هل مڃايو
 سر چٽا مڃي همراھ شاه جا ها ٻاڻر ۽ پاڻيا پانچ فرزند دلريا ها
 ارڙهن عزيز پيا سڀ اصحاب اترپا ها
 جن صيڌون سر سڏن تون سڏو ڪرون سنڀايو
 واري تي پنهنجي واري لعلن تي ڪئي لڙائي هڪهي ڪئون بعد تين جي ڪوئي ٿي ڪئي ڪٽائي
 جڏ سڀ محب سوال ٿيا جا ٻڌندا ڦٽائي
 سڏ آڏو مصطفيٰ جو وارو وڙهن جو آهيو
 اول پر علي جا سرور جا ٻاڻر دل جان عباس و عمر و جعفر پوڪرو و مون و عثمان
 ٿيا جان نثار جڙائي سر ڏني ۽ راءِ سبحان
 سر ڏني سرها ٿيا سڀ جن سر اجل هو آيو
 ٻانن ڪون بعد پسان ٿيا ٻارا جگر حسن جا احمد ۽ عبدالله جا ٿيا وارا سر وڻن جا
 سي سر وڙائي وڃن ٿي پريزه ڪارها تين جا
 راضي رهي رضا تي تين پنهنجو سر وڙايو
 نام ڏنا جي ڪڏندا او پگنه ٻاڻر رت جوش ڪيو اکين ڪئون انڌو دل ڪئون آهتر
 چاچي کي چائين روئي موڪل ڏي مونکي سرور
 اڄ پائين بعد منهنجو آهي جيئن آجايو

انون ۾ اُڏن ڏي ويندس جنهن وات ويا هو جاني مھرن ۾ سر وڌائڻ پٺاڻن سڀن منھجي ٻائي
 مون شادي ھين جو ماتم مون ڪڇاڇ ھين جي ماني
 ھي شادي ۽ ھي مساتم مون سر مبارڪ آيو
 ڪوڙي تي گھوٽ ڀيري ڪئي زين زرنگاري مھرا پٺاڻي سر سڀن ڪيڻن ڪريلا ٺاري
 رندي وٺي ڪٿون وڇڙي ڪئي جوان جان ٺاري
 مھرن سڀت دولھہ سرھو ٿي سر وڌايو
 جڏ پائر پائڻيا پائج سرور جنا سڀ سڌاريا اڪبر ۽ امير ان جا ڪونين بہ قتل ڪاريا
 جڏ سڀ جگر ۽ جساني موندن مڙهي ماري
 نٿ ٿي ھين تنھن ڇھي طرف سڌايو
 زين انبيا سڀن ويھي والد ٿي ڪئي ويھت لائسي ڪيڻ سڀني ٻايا رڻو بہ عزت
 اھلہ حرم ۽ اندو ٿيو ڪٺو ڪرو ثابت
 آخر شر الوداع چئي سڙي ڪٿون موڪلايو
 رندا ڇڏي ڀنيم ۽ سرور بہ رڻ سڌايو منزل ۾ ڪيائين مارو ھاري وڃائي وارو
 شير جي شھادت مذڪور آھي پائرو
 راضي رھي رضا تي صابر ٿي سر وڌايو
 جيئن سر وڌائي سرور ڪيو معرفت جو معراج ٿيو انبيا ۾ اڪمل سڀ اوليا جو سرنج
 ھو مالڪر دو عالم ڪونين ۾ پئس ڪڇ
 تنھجو شرف شھادت حق ھين روئي وڌايو
 ثابت علي اي سرور نسو در ملا ھوائي ٿيو مھربان تنھن تي وارث ويلا والي
 محتر ۾ ڪڇ شفاعت آھي اي شاھ عالي
 دنيا ۾ تنھجو ڏک ڪٿر ڇھون اچي ڇڏايو.

جنهن وقت عیداللہ عمر خمس سڌايو

جنهن وقت عیداللہ عمر خمس سڌايو سرور جي وڙھڻ ڪاڻ ڪٺو ڪيو مھرو
 نٿ مہ جو سالار ٿي ان ڪوٺي مڙون ڪاھو
 دنيا ٿي ڏسي ڏهن ڪٺي ڪيڻ ڪاھو
 بشت سعد جي پروانو ولي رڙي جي رهاست تنھن ڪاڻ ٽڙيل سر تي سڻيہ لڳ جي لعنت
 جو اھنہ زياد آنکي ڪم اڄ ھل ڪري ھت
 نسا ڪوٺي ۾ ٿي نسر صبح تنھجو سوايو

پنجاه هزار اشرفي لعداد ڪيائين گهوڙو ۽ مروياھ ۽ مع ساز ڏنائين
 رڻي، ۽ طبرستان جو سردار مڏيائين
 فتي الحال مڻي، ملڪ جو پروانو لکايو
 پروانو پڙيل هٿ ڪري، زر سان ڪيائين خلعت ڪي گهوڙي ڇڏي نهن گهر ڏي ڪيائين
 دنيا جو ڌڪيل دؤر فرسي، رڏين روڪيائين
 معشر جو مڻي مڃايو، سڀ سر نسي سهايو
 گهر آيو پکن سان پتل ڳالهه ڪرڻ ڪا تڏ ڏورون ڏسي، ڀوڙا پني وکندڙ وڙهي جا
 خوش حال ٿي ڇاڙنس پلي آئين اي پايا
 هي گهوڙو ۽ زر ڪنهن ڏسي اڃ نوڪي ڏيڙايو
 ان جو اي، پٽو ڇا چوان آئون ان سندو اقبال تڪرار سندو، طالع اڃ آهي به اقبال
 هڻي رڻي، جي، دهشت جي طلب مونکي مه وسال
 اڃ تنهن لئي عيذقه به سو سوونکي مڏايو
 پنجاه هزار اشرفي ۽ گهوڙو ۽ مع ساز هٿيار ۽ خلعت ڏسي هٿ طرح رکين راز
 سڀ به جو سالار مڏي، چيائين به اعزاز
 مٿون نهن جون مهربانيون ڏسي سر ته ڏيڙايو
 پر اي پٽو هي گهوڙو ۽ هي ماڻھو ۽ خلعت هم عزت و تعظيم آهي سال ۽ دولت
 هڪ شرط ملي آنکي هڪ اڃ سڀ ڪري هٿ
 ڪنهن طرح حسن اسن علي ساري ڪهايو
 اڃ معويو پٽ سند اقبال نسي آهي تنهن سان حسن اسن علي سڀو ٿو ساهي
 برهم نسي نه پٽ ڪري، ۽ قصد مٿون ڪاهي
 مڪتي ۽ مذهبي مٿون ڪهي ڪولي نسي آيو
 ڪين ٿورن ماڻهن سين ڪهي، مڪريلا پهنو نيت جاء ڏسي جنگ جي خيما هڻي ويٺو
 اڃ ان لسي عيذقه ڪياي قصد مڪتبه ڪيو
 تنهن گهوڙو ۽ زر ڏيئي سوونکي حرب هلايو
 نينگر ڏي هي ڳالهه پٽي آه ڪري چو هي هي آه هي هي آه اڃ نوڪي هي ڇا ٿيو
 چائين ٿو حسن اسن علي جو رگسا رتبو
 هڻي مرندي پري ۽ ٿو پتل ڪوڙ ڪهايو
 هند پوئي لئي هي هي ٿو مٿين ڏهوني جو ڪين معويو پٽ لئي ڪنهن فرزند علي جو
 ڇا صدف رکيني تين ني پڙهين ڪلمون جنين جو
 صد حرف سڃا ڏين جو گهر ٿو ته وڃايو

ڪي اُترج پشيمان ٿي توبه ڪري تڪرار هي گهوڙو ۽ زر گهوڙي هي خلم ٿي ڪرني غوار
 ان ڏي، جي رهاست جي اٿئي عار، منج اُتار
 ڦٽ ڄڻ جو جيئن جهن بي ڏوٽي لوڪ ڏٺا
 تنهن بعد تو خط پهچي هٿن ماه لکني ٿي نلن تي نڪي ناس ۽ رهبر به سگهي ٿي
 ديهوت دغاهاز مگر ڪوڙ ڪيئي ٿي
 دعوت ۾ دغا ڏيئي تو سرور کي سڏايو
 ننگر نڌي بدين کي بعد ڪئي نصحت پائين ڪم پڙ ڪاڻي پڇي، جنگ هي ڦٽ
 منهن موڙي وڌي کي چئي ڪا نون چنو مصلحت
 هن ٺهجي نڌي پاء نه پڙ ڏيئي پڇايو
 ان جو اي اها ججهي نڌي جو سو سوني سچ ۽ ڇڪي عبدالله ڏسو ڪوڙ مڙهي ڪڇ
 پر هيءُ تو مڙهي هٿ ۾ هڻو ڳالهين جو اٿئي گچ
 هٿ زر چڙهي ڳالهين نسي آڏي، وقت وهايو
 اڄ تنهنجون آهڻون پٺيون ٿي مه جو سالار خلعت ڏڪي، خوشحال ٿي رڻي، ساڳ جو سردار
 نئون ڪاه ڪڍڪ ساڻ طرف جنگ خفاڪار
 مون تنهنجو ٿي نائب وهي پرديس ڏهايو
 انوقت وڌي پٽ جي وٺي ڳالهه ولهي، کي منهن موڙي نڌي ڪئون چئي اُڻت وڌي کي
 پروانو ڏئي ري، جي رهاست جو رڻي کي
 نامرد کي نائب ڪري تنهن تڙت هلايو
 پاوره هزار اظلم ڪئين پاڻ سين همرا ڪئي ڪاه ڪلي قصد ڪڍڪ نوم طرف شاه
 جڏ ڪاهي رسو ڪرب و بلا ني گڏهو گمراه
 تڏ سامهون سرور جي سڙيل جبل وڃايو
 خارج لهي خيم هيا دريا جي ڪاري ٿيو سامهون سرور جي صفون تڙت سنواري
 دريا تڏون ڦڪل آه، اهلبيت اُتاري
 پائي سم پٽل هڻي ڪري، پسند پڏايو
 آخر ذهين تاريخ محرم جي مٽي، جنگ ڪيو ويڙهي ولهن شاه کي چؤطرف ڪري ننگ
 خر ڪوٺي، مڙيا ڪين ڪي ناڪس ڪري نهرنگ
 سگ شاسي وڙهيا شرط نمر جسو ڪري سميو
 ٿيا آلد نبي جلد جلا وطن ناصر اصحاب ۽ انصار بمع خويش و برادر
 پانڌيا ۽ پلا پانڌيا پٽ اڪبر و اصغر
 ڪڪ ڪڪ ڪئي قتل ڪري رڻ ۾ رڳايو

هتي هتي جڏ ٿيو هڪڙو فرزند علي جو ٿيو قتل اڳيون جنهي سڀني هڪڙم نبي جو
 جنهن وقت رهيو هڪوندم وفادار ولي جو
 تڏ آه هڪڙي شاه اکين نسر وهابو
 هار ۽ جيون ٻئي عليا هتي هتي هڪڙي هٿيار مالڪ ۽ پار آيا ٿي زره جو جناز
 اسود ۽ ذرع ٻوڙيا ۽ هڪڙن جي هڪڙي وار
 سڀو هڪڙا شمر سٺ هڪڙي خنجر هڪڙي آيو
 هتي هتي انهي احوال جي هڪڙو چوي تقرير جي سر تي شا ستم شريون هٿون شير
 آخر شمر مظلوم مڃي رب جي تقدير
 سر راضي رضا ٿي رهي هار ٿي وڌايو.
 هتي هتي هڪڙن قافل سالار دو عالم هر ٻي ٿي ٿيڙو ساڻ نبي جو مڙي ظالم
 گهر سڀندر هڪڙن جي سوڌين وجهي مانم
 عترت کسي علي شير جي پسرديس وڌايو
 هاڻ سڀ چئو ان سڀندر سادات تي صلوات نورالبصر احمد مختار ٿي صلوات
 جان و جگر حيدر هڪڙو ٿي صلوات
 صلوات و سلام آڻي خدا سرس چوايو
 ثابت علي اي سيد تو ڏر جو ملاي هڪڙو مير سندس ماڙ منجهون مڃي مدني
 ايمان ۽ اولاد جوڙي دان دوامسي
 معشر ۽ صهي بهي غلامن سن گڏايو.

مصطفى جو لحڪ و لحي به شان مرتضيٰ

مصطفى جو لحڪ و لحي به شان مرتضيٰ هو حسين ان لحڪ و لحي جو دائر دلريا
 بس ته جيئن ان دلريا جو سر ٿي هڪڙو تن ڪئون جنا
 پنج ته ان بي پير ڪئون هي هڪڙن ني هڪڙي ظلم و جفا
 هو حسين ان احمد مرسل جو سو جاني جگر جنهن مٿي قربان ڪيائين پانهجو پارو پسر
 چائين مسون نا پنهجي پٽ جو غم قبوليو پنهجي سر
 حيدر و زهرا جو ڏک هتي هتي نه سندس ٽين بنا
 هو حسين ان نور نورل جو نواسو ٽين لار ۽ هو ابراهيم پنهجي جو پٽ جيءَ جو قرار
 هڪڙي ٽينهن حضرت جي هنج ۽ گڏ هئا ائي هڪڙا
 هو خدا جو دوست خوشدل ٽين ميئن جي متعبتا

ڪڏنسي ڏهتي جو منهن مني جن لائين جيڪو گهڻي ڪڏهي پشاني پٽ جي شڪر ڪيئن ئي ڏرڻي
 هر دو عالم کي آجاسو جنهي ٻيڻ جي ٻي
 سي مٿا محبوب پنهي نورو منون خلقا خدا
 در زمان جبرئيل ڏوڙي آيو از نذر الله چائين اي سرور منهارا هر دو جڳ جا بادشاه
 احسا اڄ پنهي ٻيڻن من وڏا ڪيئي ٻيڻ واه
 پٽ چئي ڏهتي چئي لاڳو سيڪون سڀ سڻا
 هاڻ تا هين طرح آهي حڪم حق جو ڪارگر تا هي تنهنجا شير شهزادا ٻي جاني جگر
 آل ۽ اولاد هڪ جا گل نه هوندا تنهي گهر
 احسا روز ازل هنر قلم واهيو قضا
 هي ٻي گوهر گرامي نورو ناسي بي نظير هي ٻي بترج نبوت جا مه و مېهر منور
 گل نه هوندا تنهي گهر اي هر دو عالم جا مير
 سرور آهي صبي اي آهر رب جو ايندا
 هاڻ توکي هن پنهي آهرن ۾ آهي اختيار هن پنهن منون ڪڙوئي دل ۾ ڏئي رک برقرار
 هن منون ڪڙي سر صبح ايندي لقا ڪاهي تيار
 سو صبي پنهي هين پوري ڪندين ناتم ڏعا
 هي پٽي هي حڪم حضرت عايشي هڪ آهي چائين جا رب جي رضا منسپ شي سر ماه ڪئي
 جا ولي ما واه مون خواهش مند آهي دلخواه ڪئي
 ري رضا تڪرار ناهي تنهي والي واه ڪا
 لڪر ڪيئن لي الحال دل ۾ ناتم ڪن ڪنهن کي قبول چائون جي پٽ نذر ڏيندس پنهي سر ڏيندس ملول
 ۽ جي ڏهتي ڏيان نه رهندي فاطمه زهرا بتول
 ۽ علي رهندو هن هي هي ڪندو آئون تين موا
 دل ۾ آهي دليل ان سرور عالي جناب منهن جي پٽ جو چئين لرجع اتي خير الملب
 هنج کي حضرت حسن ابن علي پوتن ٻيڻ
 چائين جا رب جي رضا هي آئون ۽ منهنجا ٻيڻا
 ڏرس ته ٻي ڏينهن آه ابراهيم مير آيو اجل پيارو پيغمبر جو پٽ روشن رسالت جو هو ڦٽل
 جو قضا ان کي هڪ اي حضرت جا جاني مونس هل
 اڄ تون مونس هل صبح ڏهتي به ايندو ڪر بلا
 آه ابراهيم پيغمبر جو پوتو پنهي هڪ صبر سين شاڪر رهو لاچار نئين روئي رت
 تنهن پڄاڻون جي ڪڏهن ڏهتي هو ڏسندو ويٺو پٽ
 چونڌو هو آه اي جو توتئون پنهي پٽ مون هڪيو خدا

يا ابا عبدالله ابنه بوالحسن سلطان دين مارجيا زين السموات العلى زهير زمين
 حبنا حضرت حسن ابنه امير المؤمنين
 آه ولي آئين جو تنهجي آئي آئون سرهو سا
 اي منهجا مٺار دل جي درد جا دارو مندوم ناز پرور ناني جا مون سا به مڪ سارو مندوم
 ڏهنن قيات روئي ڏک آست جا ڏيکارو مندوم
 آه نيچ جانين جو تنهجي چائي آئون آڇوس ابا
 آه منهجا من مومن جاني جگر نور نظر اي نبوت جي چمن جا لاله رخ خوني جگر
 سرور بتان شرف نخل اسات جا شر
 آه جاني جيءَ جنين تو جهري مون سڀ سوڌ ويا
 ڏس سو ڏهتو جنهن تي بغير جو اهو پيار هو تاهه پنهنجو پست به ان ڪامل مٿس قربان ڪيو
 تنهن صوا آست من اڏيون ڀارتون ڪيئن رورو
 ڪڏ ئي جيئن آهنا ڪڏ اٿنا ڪڏ ڏنل آئي
 ڏس سو ڏهتو بعد ان ناني جي آست بيگناه ڪريلا ۽ ڪيئن ڪڏو ڪولي مع اولاد
 خاندان مصطفيٰ تڙهن به ڏس ڪيئن ڪيو تاه
 ڏس ته ڪيئن سڀ ڀارتون ڀرون ڀلين تنهن پٽو
 هاء ٻارو ڇا چوان آه ڪريلا جو قنڌار چمن ڪهڙي گهرو شيرين شاه کي الفواج شام
 هتي وها مٿل ۽ سارو ارڙس ڪيا ازدهام
 شير جي مارڻ لئي منهنجا نام ڪوني جا ڪٿا
 آه جڏ عمر ابن سعد آيو ڪره تي ئي نيل غرت اطهار جي حرمت ٻڌائي ناهڪار
 سامهون سرور جي نسي جوڙي صفون پيدا سوار
 هر طرف هل مين مبارڪ نامرادن ڪئي ٻڌا
 نت تڙين ڪئي تير باران شاه تي ٻا شور و شر چؤطرف تيرنجو ميهن هتي هتي وڙين پنهنجي سر
 تنهن ۽ وچ جيئن ئي کينو ڇا خنجر ۽ تلوار و تير
 ان ئي ان خنجر ۽ تلوار و تير ۽ شڪر ڪيا
 هتي جو پهريون تير مارو عمر ڪولي پنهنجي مٿ تنهن لڳي پشاني پوريءَ مون وهايو ريل رت
 شاه جو ڇا چوندين اي ملحد صبح ناني جي مٿ
 جنهن ئي مون لئي ڪالهه جو اولاد نا آڪباد نا
 اي منهجي ناني جي آست آئون نبي زانو ڏندو آئون مڙن جو مقنا والي ولي زانو ڏندو
 وارث معرڪن و تير و وصي زانو ڏندو
 منهجي طاعت ان مڙن تي غرض لرماني خدا

پراي نانا آئون اوهان ڏي منهن ڪريان هن ڪاڻ ٿو پنهنجي آست جي ڪٽڻن هي حال ڏهتي جو ڏسو
 پس ته آئون هي ترخنجي هن ڪٽڻن اڃ ڪاڻ جو ٿو
 صبح صبح منهنجو ۽ هيتو ٺهڻ ٿو اڳيا
 جيڪي اڃ منهنجي جڻي ۽ گهاٽ ڪيا تيرن ٿي پاڪه جنهن خنجر جدا ڪيو سر کي سڀني ڪٽڻن ڪري
 سو مون صابر ٿي سٺو سڀ ڪلام سين سر ماء تي
 تا نه ڪو چئي رڻ ڪڍي شير رڻ ترسيو ٿو
 هي ٻڌي هي حال جو روح نبي ابي منهنجا نور آفرين رحمت ٿي آخست صبر ڪه يا صبور
 پنهنجي لائق لعل تو ڪنهن سر ۽ تا ڪيو قصور
 بل مينا معراج ڪري ابي هر بلا جا مبتلا
 ۽ ته بابا اسين جي اسماعيلي آهيون از لزل حلقه ڪاڻي لاشن ڏين ابي رسم انجي هر محل
 پس تون چئي انا ايله الراحمون حيدر ڏي هل
 تنهنجا بيت جت ۽ اڃ سڀ تا ڪنهن توکي آيا
 هي دوست ڪنهن ڪري ڪاڻل خدا اسين ڪور ڪيو نا نصيبن جي نوشتن سان جو خنجر حلق هو
 سر رکين سڄي ۽ سو سڄي ۽ هي وري ۽ ڏهو
 نوڪه نيزي تي رکي ڪنهن مهر معشر رخ نسا
 سر لڳو نيزي تي سبحان الذي آسري ٻڌن ٿو لڳو ڌرتيء تي ٿو ٿڌن ڌرتي ٻڪري ٿي ٿڌن
 حورون هي هي ڪيو ڪنهن خاتون رحمت سين ڪنهن
 ڪيو مڙي ملڪن تي ماتم ڏانهن بني ارض و سا
 جڻ ٻڌي فردوس ۽ هيء گاهه حيدر و سين ڪريلا ۽ اڃ سڌو ڪورين ڪٽائين من مومن
 هي هليا رندا ڪندا هي هي حينا بوطن
 بوطن هي ڪنهن ڪوئي ڪٽا اهل دل
 ڪنهن طرف حيدر هليو هي هي ڪنهن ڏک درد سين بطرف حضرت حسن ٿي رت رنورخ زرد سين
 تين سين زهرا ضعف دل سر منهن پري سڀ ڪرد سين
 آيا تينهن جاء جت سندن جاني ڪٽي ڪٽي پنهنجي جا
 هن ٻڌو همت ڪه اڃ ڪورين ڪنهن حضرت حسين بيت نسن تا ڪنهن ٿي هنڌ گهسان ٿا سڀ نور عين
 تڏ چي ڪه ڪه جو منهن رت روئي ڦوڻون پنهنجا نين
 قد رضا و سا القضا چئي ڪيائون دوسن کي دعا
 سرورا ۽ ثابت علي ۽ آهي سدا مائل سڌو در پيو دامن لڳو نت ميسخوان مائل سڌو
 سيد الشهدا جي دردون آهي دل گهاٽل سڌو
 تنهن کي آئين دارين ۽ سڀ درد ڪٽڻن آجو ڪجا

شاديء مبارڪون اي نول گهوت قاسما

شاديء مبارڪون اي نول گهوت قاسما مھرا سلامت اي ورندہ روبر لاڏلا
تون سھرو مائين سر تي ۽ نو سِر جي رد پلا
سڀ چاھي ماھي تنھجا ٿا ھڪن توکي ھيءَ دُعا
آھل پني آھد منگي جا مراد ماءُ سھرا پڌي جھڻ کي تون ھل ھوت جي وھا
لعن کي لائون ذھني ونسيءَ وٽ وھاري آءُ
آباد ڪيو ۽ ڪيو ڪير ڪير منده سدا
آسون آھيون تنھجون تہ پرور پڄاڻيون پھراھ آج پرېت مٿون دلھس جون دائيون
آج گھر تہ گهوت ماءُ جي سڀ مڻيون آڻيون
قاسم آسمان مبارڪون ڪريون ڏنسي خدا
چاھي تہ آھا جڄ ڪري ميرل کي ميندي لاءِ ساري سھاڻن کي مڏي ماڻ لئي سناھ
گھروون گھماڻي گهوت کي خاصي خيلت ڏيڪاھ
پڌ مولا سر جھڻ جي ۽ ڪر دوست کي دُعا
شرېت پيار شوق مٿون جاسن جي چاھين گھر سڄ کي سناھ نون ميرل جي ماھين
گھل پائند ڪھر فباھ پيارا جھڻ تھڻ
آج تنھون مٿن مرادون پڻيون ڪير مڻندا
قاسم جو ڪر بلا ۽ ڪير علي جي گھر آج ويانھ جو وڏو ٿو سامان سرھو
ھورون ماڪ ۽ لڪ مٿون ھيا جڄ ڪري آھر
آج گھر رسول جي آھي شادي وھ شرتا
قاسم جو چاچو ڪوڏون سنواري ٿو ڪاڄ کي نيت منھ سرھي ۽ ھلائي ٿو ھاڄ کي
گھوڙي نسي چاڙھي گهوت سڳاري ٿو ساڄ کي
-ھاڳين پليرو پائيو آج ڪيائين ڪد خدا
موتين ۽ ماڻھن پيري ھرن طبق ھزار ملھن مبارڪون ڏئي ڪوڙين ڪيئون تار
چوڏس چسراغ پند ٿيا منھل ٿيا شمار
شاديءَ جي شادمانني جا وڃا وڃن لڳا
خطبو پڙھي خطيب ۽ آھن ڪئي اسام مائتن مبارڪون ڏئي ڪيئون ازدهام عام
ڪوڙين ٿي ڪوڏنئون ڪيون ھين ڪيا سلام
قاسم جي ڪاڄ جي پشي ڪوڪار ڪر بلا

جڏ ته تي جڙهي ڪيئن جلوه جالوس جو منهن آڙي مصافح ۾ هڪ ٻي جو هڪ ڏار
 ٺاڳهه طرف رڻ جي ٿيو آواز اوچتو
 ڪاڻي غرت نبي هڪو رهيو آهي جانفزا
 جڏ شهر شاهزادي جي ڪن پئي هيءَ تنوار ڪٽي، ڪمر ٻڌي ۽ ڪيو نقد ڪارزار
 دامن وٺي وٺي ٺٽي جي روڻي زار زار
 ڪاڻي شهر شهر سڏ سردار اٿو
 اي منهي سر جا اٿس و اقبال الفراق سيد منده مهاڳ جو انصوم اشتهار
 هن ڏک پيراڳ جي نه هڪي لال لال ٻڌاڻ
 وارث منده وڃوڙي ڪٿي هاءِ قلعا
 قاسم وهي، ٿو ڪڍي ڪمر نقد منون ٻڌي آئون ڪيئن ٻڌان ٿو بعد ڪيئن جالان دل جلي
 اي وائي سر نوت نصيب جي هنن لکي
 هي ڪاڇ منون ناست ڪاهي ڪندي قضا
 هي تخت چڙهندي بهت جو سرمايو مارو ڳاٽ ٺٽ ٺٽ ڇهائين سر تون ڏلو سائو، مهاڳ
 هڪ ساعت مهاڳ منون ٿيو عمر جو پيراڳ
 ساري عمر پيراڳ ۾ ڪيئن جالان قلعا
 قاسم ٻڌي چيو هڪ اي سانوڻي شڪار وس بهي آئون نه وڃي هيس توهن ٿي تيار
 هڙوڙس ٺاهي ڪوئي، هڪ اه سڀ ٿي شڪار
 ڪوئن ڪنن ورهي ٿيو ميدان، ڪر بلا
 شهر خدا جا شهر ٻيا جيڪي هئا تمام ڪوئي جي هن ڪيئن نه سڀني ڪارها قلعا
 هاڻ آئون به بهي واري، هيس سڀي چئي سلام
 اڃ نا اجل شڪار ۾ ڪيئي شهر بهت ڪٿا
 هن حال ۾ هڪايڪ خيمي ۾ پئي قوم قاسم جي الوداع تي ڪيو اهل حرم هجوم
 شورو قضا مڃي ٿيو شادي شگون شوم
 خطي منون هاءِ خنمون ٿيو ماتر مبارڪا
 گهر گهون ۽ ڪنوار جي، ٻيڪي جي، ٻيڪي شڪار خيمي ۾ اهليت جي ٿيو حشر اشڪار
 هڪ طرف گهون ماءُ ٿي ڪوليا مٿي جا وار
 ٻي طرف ڪنوار ماءُ ڪٿي ٻار ٺهر جا
 قاسم ۾ وٺون ڪمر ٻڌي مڙ ۾ موڪلا هين لعل لائون لهندي نه سهرن ۾ سر وڌاه
 سجون لهي سجن ۾ وٺي ڪي وڃوڙ لاه
 جانسي جواني مائين ۾ ڪر نقد ڪر بلا

زینب منهن ڪيو ٻار مديني چئي هر هر اي نانا نبي

[illegible][illegible]

اڄ آسمانن ۽ مروانين ڪڙم نبي جو ڪيو قتل عام اڄ سمورائي عتوت رحيم نبي هتي ڪيا تاراج تمام
 هائي پڙيدن ڪٿا حسيني داد ذي داور وائي تمام
 سر به ويڙيا ۽ گهر به لٽيا هين سر و عبر اي نانا نبي
 ڪولن لکي دلجا ناه ڪولي ڪوڙن ڪئي نه وفا شامين شرم خدا نبي جو ڪونه ڪري، ڪيو جو وڃا
 پڙهي ڪلمون سادات ڪٿائون ڪيئون ڪلم جو حق نه آدا
 پڙهن نماز ۽ ڪنهن امام هي ڪهڙا بشر اي نانا نبي
 هاء ڪي آزار جي ختي ڪيو يحد يطاق آه پرين پادو هلن جي هتي هتي ان ڪهڙي قوت آه
 شام ماسر وار مديني حضرت وقت حيات آه
 ثابت مرثو خوان تي ڪج ڪا ميه نظر اي نانا نبي

شه ڪي جو زينب تي روئي زار اي منهجا ادا

شه ڪي جو زينب تي روئي زار اي منهجا ادا منهجا آڄ ماري سني محسوار اي منهجا ادا
 پائر پٽ پائيا به ٿيا مسار اي منهجا ادا
 نون به ستهين سر دين سردار اي منهجا ادا
 اڄ ادا تنهجا سني دلار رن رن ٿيا پائر پٽ پائيا ۽ پائجا مائڪ سڌ رن ۽ رها
 اڄ اسان پوارن جا واه ولوڻ سڀ ويا
 نامي نسانو مصطفي مختار اي منهجا ادا
 اڄ ادا خالي رهي سندن رسول الله جي اڄ ادا ويران ٿي دولت ولي الله جي
 اڄ ادا تسو سر قبولي جا رضا الله جي
 هي سڀي ٿي سرورزي سرڪار اي منهجا ادا
 اڄ ادا تنهجو علي اڪبر به ڪولين قتل ڪيو اڄ ادا تنهجو علي اسر به مير لازي هليو
 اڄ ادا هاء به تنهجو صف ڪتون بحال ٿيو
 آه ڪونه جي به نه ڪا سار اي منهجا ادا
 اي ادا تون پنهي پڙهين ڪي پروس ڪيم ٿي جن جا والي سڀ ٿي ويا تينجو تون والي ٿي
 اي تين جا آجها آه سرڪي جو منهن آه
 ڪر ڪا لاسر ڪاچ جي ڪنار اي منهجا ادا
 اي ادا هي ها ستر ها ظلم ها پياد آه وائي ويران ٿيو مديني ڪرلا آسدا آه
 سوت جي منهن مصطفي جو آل ۽ اولاد آه
 ٿا ڪنهن هي ڪلم گو ڪنار اي منهجا ادا

اي ادا اچ مير لسانجي ٺاهي ٺانو مصطفيٰ اي ادا اچ ھين پلا ۽ ٺاهي ٻاھو مرتضيٰ
 اي ادا اچ ٺاهي اسان لاطمہ خيسراڻيڻا
 ڪنھن کي ٿو پرنين ھي ٺلڙا ٻار اي منھجا ادا
 اچ ادا آلہ ني جو ڀٽ ڪيري ڀٽ تي ٻيو اچ ادا مولا عليءَ جو تخت و مستند سڀ ٿيو
 اچ ادا ٿو مير ٿي، گهر دين جو ويران ٿيو
 ٿيو زمين و آسمان اڻٽار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ ڪرلا ۽ ٿي ڦاٽ ٿي ڦار اي ادا اچ ٿو زمين و آسمان ۽ حشر عام
 ھر طرف آھي سدائسي وا حبا وا امام
 ٿي پنھنجي نيت عرش ۽ پاڪار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ تنھجي مر نيزي جھولي ڪڍو اي ادا تو بعد ڪون گهر سنڌو ناراج ڪيو
 تو ادا قاسم جو ڪڍو ڪرلا ۽ ڪڇا ڪيو
 گھوٽ مير نيزي ۽ گهر پاڪار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ گھوٽ مير نيزي تي جھولي ٺاھار ڪڍو طرف مھرا لڏن ٿا ڀر طرف زلفن جا وار
 اي ادا اچ گھوٽ جي گهر ٿي ڦاٽ آشڪار
 گھوٽ ماءُ ڪوٺا مٿي جا وار اي منھجا ادا
 اي ادا قاسم وٺيءَ جي ٺھڻون ٺھ ٿي لاهي ٿو سڳاڻن جو سينگاريل تخت مستند ٺاھجي
 رڻ ڪڍڻ جو ڦاٽو ڪولي طرف ٿو ڪاھجي
 سڀ لٽائسي جوھر و جنار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ ٿس ته قاسم ماءُ ڪنھي ٿي ڪري اي ادا اچ ٿس ته ڏک ۽ شهربانو ٿي مري
 اي ادا اچ ٿس ته زينب نوسن زاري ٿي ڪري
 ھي مڙ وٺون ٻيوارنن محضوار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ شهربانو جو محل ساري سڳاڻ اي ادا اچ فاطمہ ٺھن جو مڙ لاهج تخت ٻاڳ
 اي ادا اڪبر اسان ٻي ملاسي ھل ٻراڳ
 ٻيڪھن جا ڪاروان سالار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ تنھجو مر نيزي تي جھولي ٺاھار اي ادا اچ تنھجا ٻيڪھن تو پٽي ڦيڻ قطار
 تو ري اچ ھي ھي ھولسن شام رندا زار زار
 سر وٺيا نيزي ڇوھيا سردار اي منھجا ادا
 اي ادا اچ پنھجو زين العابدين ٻيڙ ٿس اي ادا ھين ٻيڙي ڀٽ جو ضعف ۽ آزار ٿس
 ناتوان مظلوم کي ٺاسوس جو مھندار ٿس
 آ دلاو ٺھس ڪو دلدار اي منھجا ادا

اي ادا اڄ تنهجي گهٽ توکي ماري چئي سلام راتخينهن رت روئي مومن تنهجو ماتم هڪن مدام
 آي ادا آهي مندم "ثابت علي" تهلل هلام
 تنهن کي واري، هڪريلا ڏيکار اي منهجا ادا.

حسين ڪاڻ مديني ۾ مصطفيٰ ٿو روئي

حسين ڪاڻ مديني ۾ مصطفيٰ ٿو روئي امام آه وري ٿو ٿي مرتضيٰ ٿو روئي
 هن به آه هڪري چئي ادا ادا ٿو روئي
 هي ظلم و قهر ڏسي عرش هڪريلا ٿو روئي
 حسين ڪاڻ ملائڪا ٿا زار زار رڻن بهشتن سورون چئي هار يگراد رڻن
 ۽ عرش و هڪري جا ارواح اشڪبار رڻن
 زمين زمين ز غم هڪريلا ٿو روئي
 حسين ڪاڻ ته ڪمي لباس ڪارو ڪيو ۽ هڪري رت روئي زمزم جو پاڻي ڪارو ڪيو
 اجل امام کي جلد قتل جو اشارو ڪيو
 اجل رڻو ملڪ الموت پڻ سدا ٿو روئي
 حسين ڪاڻ مديني ۾ اڄ نياست ٿي مگر امام جي آئي خبر شهادت جي
 نجي نجف ڏي هڪري منهن جهو ٿي آه علي
 علي ٿو آه هڪري شام اوليا ٿو روئي
 حسين ڪاڻ مديني ۾ هڪري نبي ماتم حسين ڪاڻ نجف ۾ علي کي آهي غم
 حسين ڪاڻ هن زهر ٿو پيني هردم
 نبي جفا ٿو روئي ۽ علي جفا ٿو روئي
 جلدمن امام حسين آه هڪريلا آيو سڀاه اهل بيت هڪري قاتل جو مهر
 سڏي امام عزيزن کي هنن ٿي سرمهرو
 اي ٻارو هي جو سندو آل و اقربا ٿو روئي
 اوھين ولي وهو هن پڪين غريبن کي محترم عربي جي ميئن قربان کي
 سلام منهجا به چنڊو وهي حبيببن کي
 هڪ آنجي جڳ ۾ هي مظلوم مبتلا ٿو روئي
 حسن جي هوت کي ڇانوَ هڪ آه اي قاسم تون وڃ مديني ولي پنھجو پاڪ اي قاسم
 مٿان مريز وهي اڄ تنهجي ماءُ اي قاسم
 هي تنهجو ڇاپو فرسي تنهجي سر جفا ٿو روئي

حسن جو هوت چوي آئون حسين ٿئون قربان جي امر جنگ جو ئسي تا به تابع فرمان
 تون رڻ ۾ قتل ٿين ۽ سارو ڪڙم ٿئي گهمان
 هي ساه توتئون فدا ٿيس هي جانفدا ٿو روئي
 تون ڪند خدائي ڪري پنهنجو خانو ڪر آباد ادي جي خانو جي آباد ٿو مبارڪباد
 جي آئون ميران ته هي ڀمار عاهد ناساد
 ٺٽي مديني رماڻج ڪم مڪلفي ٿو روئي
 هي گهوت چئي ڪم اجها منهي ڪند خدائي ٿي هي سهرو سر تي پٿم ساعت جدي ٿي
 مرن جو قتل ۽ سهرن جي اڃ ڪٿائي ٿي
 هي هنجو سهرو وڏيو سر تي مڏا ٿو روئي
 هي سهرو سر تي پٿي آئون نه گهر ۾ وڃندس ڪين هي قتل سر تي ٿري اهڙو سوز سهندس ڪين
 اجل جي گهوڙي جڙي دل کي لوڙي اهنس ڪين
 اجل به عزم ٿري منهنجو دانا ٿو روئي
 امام جو ڪم اي منهي ادي جي ٺٽائي حسن جا هوت حيدر غريب صا جاني
 مٿان ڪرين اي مٿا منهي خانو ويران
 هي سارو خانو ٿري توکي ڪنهن ٿو روئي
 حسن امام جي سرزند لاسر نوشاه جڏهن جو ڪم سان ٺاهي تو پنا هڪا واه
 حسن جو ڪم اها تنهنجو هئي حندا هره
 لفا لفا نه ٿي ٿوڙي ڪو مڏا ٿو روئي
 حسن منهن ڪري عباس ٿي لاسر ڪم اي ادا توگهڻو ڪيو لاسر ڪم سميو
 هي ڏک وڃوڙي جو سر تي ادا جهڙي آيو
 هي تنهنجو پناه ٿري توکي مٿا ٿو روئي
 ادا تون منهنجو علمدار جانفدا آهن تون منهنجو قوت بازو ۽ پا وٺا آهن
 اي خضر آلد نبي تون آيو ادا آهن
 هي تنهنجي اڃ ٿري ڪونر تي مرتضيٰ ٿو روئي
 ادا هي تنهنجو اڏو ڪر بلا ۾ ٿيندو شهيد هي مونکي قتل ڪندا سر به ٿيندا ٿوڙي بزد
 تون وٽون مديني ادا حماطت خدائي وحيد
 مديني سڀ ڪو منده سار و آشنا ٿو روئي
 هي شاه ڪتون پٿي عباس آه واري ڪئي ڪم اي امام تو اڃ هن جي ٺاري ڪئي
 مون تنهنجي گر نه علمدار جان ٺاري ڪئي
 نه ڪير چوندو ڪم عباس چئي ادا ٿو روئي

ادا هي تنهجو اڌو توتئون مر فداي ٿي تون ڪر بلا ۽ رهين هي به ڪر بلا ٿي
 خدا نخواست مئون توکئون ڪي جڏائي ٿي
 چون هي تنهجو علمدار ٿيو با ٿيو روئي
 عرفي امام ٿي هڪ هڪ ڪي ٿي لائي چيو هڪ اي عزيزو هي حڪم نفا جو هو سو ٿيو
 وڃو نه وقت اٿو جي وڃو نه سر ٿا ٿيو
 اوهانجي حال تي هي زار ٻڌو ٿو روئي
 عزيز شاه جا ها شاه تي مر ٿا ۽ گيرد شاه جي چئن گرد ماه جي ٿا را
 سي موت پائجا پائجا ۽ پائسر پٽ پارا
 هڪو با خدا هڪو چئي با محمدا ٿو روئي
 امام حسين ٿي سر ٻيو آفرين بارو صبح اوهانجي ۽ منهي وصال جو وارو
 جڏهن حسين جي موت تي موت هڪو مارو
 حسين سر ٻئي چو با خدا خدا ٿو روئي
 ڪنهن طرف ٿي قاسم جو سر ۽ هرو خدا ڪنهن طرف علي اڪبر چوي ٿو آه آه
 ڪنهن طرف ٿي عباس پٽ ۽ ٿيو ٻڙا
 حسين پٽ چئي هي هي ادا ادا ٿو روئي
 جڏهن ڏٺائين هڪ قاسم به ويو وڌائي سر ۽ مارو حضرت عباس قتل ٿيو اڪبر
 حسين هائي هليو رڻ ڏي هج کڻي اصغر
 ٿي ضعف زين عبا چئي ابا ابا ٿو روئي
 حسين هائي وڃي رڻ ۽ سر وڌايو وائي حسين هائي سڀني ساڻ رڻ لٽايو وائي
 حسين هائي ڪري سر سر ساهيو وائي
 حسين هائي هليو جهڪي جڳ سدا ٿو روئي
 حسين امام جو عمر آهي دوستان ٻاريڊ حسين امام جي ماهر قيام ڪئي ڪاري
 حسين ڪاڻ هي ٿايت علي ڪري زاري
 هي ڪر بلا ٿي ڪري باد ڪر بلا ٿو روئي

—

قاسم جي چاچي ڪئي دعا مينديءَ مبارڪ قاسم

قاسم جي چاچي ڪئي دعا مينديءَ مبارڪ قاسم قاسم امان چئي با خدا مينديءَ مبارڪ قاسم
 شاديءَ جا شاديانه وجهيا مينديءَ مبارڪ قاسم
 هر منو مبارڪ ٿي سدا مينديءَ مبارڪ قاسم

قاسم کي ميندي ٿي لڳي عباس سرور ڪڍي وداع قاسم کي لائون لهندي سڀ ڪڙم ٻڪر ڪڍي وداع
 قاسم کي سهرڙا ٿا ٻجهن اڪر ۽ اخر ڪڍي وداع
 سڀ ڇاڇي ساڇي رڻ ڪڍڻا مينديءَ مبارڪ قاسم
 قاسم جي مينديءَ ٺهر ڪيو قاسم جي ميندي ٿي قيام قاسم جي سهرڻ ڪيو ستر قاسم جا سهرڙا ٿلهام
 قاسم جون لائون هي غصب ڪهڙون ڏني هي هي امام
 رت روئسي چئي رهن العا مينديءَ مبارڪ قاسم
 قاسم جي مينديءَ ۾ حسن اڇ ڪريلا ڏي ٿيو تيار سهرڙا ٻڌائي گهوٽ کي ڪيو شير صدر ڪارزار
 ٿي رهن آيو ذوالجناح رڻ ڪيو صاحب ذوالفقار
 روح القدس چئي لائي مينديءَ مبارڪ قاسم
 قاسم جي ميندي ۾ هين ٺاٺ علي زوار چئي سهرڻ ڪريلا ٿي دعا سڀ ڪا خدا مڃول ڪڍي
 ٿيو سرور خوان حسن ڪڍي و معزون و غمي
 چئي رات ڏينهن صبح و سڀ مينديءَ مبارڪ قاسم

اڃ مديني مصطفى چئي هي: حينا هي: حسين

اڃ مديني مصطفى چئي هي: حينا هي: حسين اڃ ٻن ۾ مرضي چئي هي: حينا هي: حسين
 فاطمه خيرالسا چئي هي: حينا هي: حسين
 هاه اڃ اُن گڏ خدا چئي هي: حينا هي: حسين
 مصطفى ۽ مرضي چئي هي: حينا هي: حسين فاطمه ۽ مرضي چئي هي: حينا هي: حسين
 هاه اڃ اُن گڏ خدا چئي هي: حينا هي: حسين
 هاه اڃ حلقه خدا چئي هي: حينا هي: حسين
 ٻا نبي هي: حينا هي: حينا هي: حسن با علي هي: حينا هي: حينا هي: حسين
 ٻا وصي هي: حينا هي: حينا هي: حسين
 فهد ۽ زين العابدين چئي هي: حينا هي: حسين
 مصطفى اڃ ڪڍي مديني فاطمه خواني حسن مرضي اڃ ڪڍي نجف ۾ تو موڻ ماني حسين
 فاطمه سرور ڪڍي چئي آه جگر چانسي حسين
 روئسي حسن الحنفي چئي هي: حينا هي: حسين
 ٻا نبي تنهجو حسن اڃ ڪريلا ۾ قتل ٿيو با علي تنهجو حسن ڏستار ٻلا ۾ رڻ رهيو
 فاطمه تنهجو حسن صفيڪه آندو ۾ قتل ٿيو
 تنهن کي اهل ڪريلا چئي هي: حينا هي: حسين

يا نبي فرس ڪر بلا و قتل ٿيا شهجا جگر يا علي ڏس پرزه پرزه ٿيا منده سور البهر
 اي خدا ڏس فاطمه فرزند مير ٿيا جي ٿهر
 آڇ عبالد مصطفيٰ چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 آڇ عبالد مصطفيٰ جو شام ٿيو صمت سفر آه اولاد علي جو ڪر بلا و ٿيو شهر
 آڇ زمين ماريس و ٿيو فيصامت جو هنر
 آه آڇ آل عبا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 آڇ مديني ڪٿون محمد ڪر بلا ڏي ڪاه ڪئي آڇ جف و مرتضيٰ فرهاد ڪئي آه ڪئي
 ڪر بلا و شاه رحلت ڪر بلا جي شاه ڪئي
 آه آڇ زين العبا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 ڪر بلا جو شاه هيٰ هيٰ ڪر بلا و قتل ٿيو مصطفيٰ جو ماه هيٰ هيٰ ڪر بلا و رهيو
 مرضيٰ پس آه پنهنجو ڪر بلا و ملڪ ڪيو
 مصطفيٰ گڏ مرعي چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 هيٰ حسن سرور ٻڌو آڇ ڪر بلا قاسم جو ڪڇ تنهن به سهرن جو خوارو خند و سينگار ساڄ
 ڪڇ و قاسم پيارو وڻ ٿيائي پنهنجو ڇاڇ
 ڇاهي ٺاهي مر خدا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 يا حسن قاسم به هيٰ هيٰ ڪڇ و ڪئي الوداع لال لائون لهندي سڀ ماراڄ ڪئي چني الوداع
 الوداع ڪٿون آنهي ساري ست و نبي الوداع
 ساڻ سرور الوداع چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 هاڻي قاسم ڪڇ شهنشاه قاسم الوداع هاڻي قاسم شور عاري هيٰ غضير دل شجاع
 هاڻي سحر سحر ٻڌي و قتل ڪيو هر ڇاڇ
 هاڻي سهر و مير سا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 هاڻي اڪبر تو جواني شهي جواني داغ دل هاڻي اڪبر شهنشاهن مرسن مٿاڻي داغ دل
 هاڻي اڪبر شهنشاهن هيٰ ڪنگر جي ڪاڻي داغ دل
 هاڻي عباسد پيو چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 هاڻي اڪبر وائي اڪبر هاڻي اڪبر واهين هاڻي اصغر وائي اصغر هاڻي اصغر واهين
 اڪبر و اصغر بنا باسو ٿي پير واهين
 هٿ کڻي موني خدا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين
 هيٰ سڪينه مير ڪر امر قضا ٿي نورضا هيٰ سڪينه مير ڪر حڪم خدا حڪم خدا
 هاڻي ابهر المايرين نعم الجرا نعم الجرا
 هيٰ سڪينه مبتلا چني هيٰ هيٰ عينا هيٰ حسين

آه زين العابدين اي آدمه روح رسول نوح طوفان دينه عترت پريم و دلول
 آه ابوبكر عاقي پيغومبر اولاد رسول
 زينهن جي غير آلر عا چني هي حسينا هي حسين
 اي شهيد مڪر بلا ثابت علي تنهجو غلام هي غلام مڪر بلائي تنهجو مائل ها امام
 مڪر بلا مڪولينس تا هني تنهجي در تي صبح و شام
 شاه جي در تي گدا چني هي حسينا هي حسين

اي هائي حسينا اي هائي حسينا

اي هائي حسينا اي هائي حسينا اي وائي حسينا اي هائي حسينا
 ٿيو ارض و سما ۽ غورخائي حسينا
 اي ماه حسينا اي وائي حسينا
 منهن ۽ قيامت اي هائي حسينا هي مڪري علامت اي هائي حسينا
 ئي تنهجي شهادت اي هائي حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا
 ٿيو شور مديني اي هائي حسينا معشر جي فريني اي هائي حسينا
 مڪيون آهنون آمهني اي هائي حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا
 رت روئي پيبر اي هائي حسينا هر هر چوي حيدر اي هائي حسينا
 ٿيو زهر هن گهر اي هائي حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا
 مڪي فاطمه نريباد اي هائي حسينا هي چا ٿيو بهداد هائي حسينا
 گهر سڀ ٿيو بهداد اي هائي حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا
 ئي مڪرب و بلا ۽ نريباد حسينا ٿيو آلر نبي ئي بهداد حسينا
 خنجر مڪوي آيا جنلاد حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا
 چئي آلر پيبر اي هائي حسينا چئي عترت حيدر اي هائي حسينا
 ويو اڪبر و اصغر اي هائي حسينا
 اي هائي حسينا اي وائي حسينا

قاسم جي اسان کي ڀڃايو هئا اڪبر جي اسان کي ڀڃايو هئا
 هي تهجي لکياؤن ۾ ڀاڱو هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 چئي پائون ٻيل اي هائي هئا اڪبر ٿيو گهايل اي هائي هئا
 اڄ زندگي مشڪل اي هائي هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 قاسم لکيون لائون اي هائي هئا اڪبر کي ڪٽائون اي هائي هئا
 پائون کي ڪٽائون اي هائي هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 اصغر ۽ آداسو اي هائي هئا پائي ۽ جو پائو اي هائي هئا
 ڪو ڏيڄ دلاو اي هائي هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 عباس ۽ ماريو اي هائي هئا ان پياري پياريو اي هائي هئا
 ڪي پائي پياريو اي هائي هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 عباس علي جي لهر مار هئا دريا تي ڪٽائين آبهار هئا
 آ پلر هئا آ پلر هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 عباس جا بازو ڪٽيون ڌار هئا جي تهجو ڪٽار آ پلر هئا
 اي پلر هئا مڏيار هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 قاسم کي ڪٽائون اي هائي هئا سرن کي لٽائون اي هائي هئا
 سڄ سڄ ڪٽائون اي هائي هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 قسرون آله نبي جو سردار هئا اولاد علي جو آڌار هئا
 اڄ تسوي ٿيو ٿيو مڏيار هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا
 اڄ تهجي پٽن تي ڪٽيون مهر هئا ئي زندگي آنڪي اڄ مهر هئا
 تيرن ڪٽون وهاين رت مهر هئا
 اي هائي هئا اي وائي هئا

آج تنهنجي گهلي تي تڪبير هئا عابد جي لهري تڪبير هئا
 عابد کسي وڌائون زنجير هئا
 اي هائسي هينا اي وائي هينا
 هي تنهنجا مڪانئون سڀ ڀار هئا سڀ تنهنجا لڻائون جنا هئا
 هي قتل مڪانئون انهار هئا
 اي هائسي هينا اي وائي هينا
 هي باغ نبي جو ٿو رڻ و خزانِي حيدر جا مڪانئون سڀ دلبر جاني
 هي آلد عا تي ڪئي ظلم زباني
 اي هائسي هينا اي وائي هينا
 اي "نايت" محڪم ڪر مرثه خواني تون آلد نبيءَ جو ڪر درد پائي
 اولاد علي جو تون بندر جاني
 اي هائسي هينا اي وائي هينا

ڪربلا ۾ هائي ڀارو هاءِ هاءِ

ڪربلا ۾ هائي ڀارو هاءِ هاءِ ئي نيت دوستارو هاءِ هاءِ
 چئي علي حيدر جو ڀارو هاءِ هاءِ
 هاءِ ڀارو هاءِ ڀارو هاءِ هاءِ
 ڪربلا ۾ شاه ماريو هاءِ هاءِ ڪربلا ۾ شه بيداريو هاءِ هاءِ
 روئي عابد جڳ رناريو هاءِ هاءِ
 هاءِ ڀارو هاءِ ڀارو هاءِ هاءِ
 ڪربلا ٿيو موت مارو هاءِ هاءِ مرتضيٰ ڪيو له نمر هاءِ هاءِ
 اڪبر و امير جو وارو هاءِ هاءِ
 هاءِ ڀارو هاءِ ڀارو هاءِ هاءِ
 هاءِ مرمل جي نشاني هاءِ هاءِ حيدر و زمرا جو جاني هاءِ هاءِ
 ويو لڏي از دار فاني هاءِ هاءِ
 هاءِ ڀارو هاءِ ڀارو هاءِ هاءِ
 ڪربلا ۾ آءِ ڪامي پا نبي ڪربلا ۾ آءِ پا مولا علي
 ڪربلا ۾ ڪوڪ آمي قتل جي
 هاءِ ڀارو هاءِ ڀارو هاءِ هاءِ

ڪريلا و شاه آيو ٿي قلام
 ڇام ڪوئي جي هڪن هڪا اڙدهام
 چو عزبزن کي ٿي هنر اسام
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 اي عزيزو هي مقام ڪريلا
 هي مڪان محنت ڪرب و بلا
 هيت لکيو آهي مندو سفيح الشريما
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 اي عزيزو هي مقام قلام
 هي مديني جي يقين جو مقام
 هيت هڪنا ڪوئي و ٿي اڙدهام
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 بار لاهو جهوڪيو آت اولو
 ڪا جي منزل ڪريو اي مائو
 هي سفر انجام ڪر تائين هو
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 هت سفر انجام ڪري انتها
 مان هي انجام وطن آهي سدا
 انجام اڄ هڪو مدينو ڪريلا
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 ڪريلائي لهر اي هڪو مالڪو
 ڪريلائي ٿيو مديني صاحبو
 ڪريلا انجام مدينو و هڪو
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 انڪي اڄ هڪو ملاڪ ٿا رن
 انڪي اڄ حورون مديني و حشر هڪن
 ڪريلا و انڪي ويڙهيون نشن
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 ڪريلا و ڪل ٿيلا آڏو نبي
 رن رهيا اي واه اولاد علي
 آه تقدير اڏو هينن هني لڪي
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 هاء هيت آڏو پير ٿيلا شهيد
 هاء شهن ڪيا مشن ايڏا شهيد
 آل جو قلام و ڪوئين جي هيد
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 هيت وهائون هني نبي جا نونهال
 هيت هڪاؤن مرتضي مولا جا لعل
 هاء هيت ڪيا ظالمن ظلم و زوال
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء

هي زمين ڪر بلا آهي بنام آڏ پيڻجي جو هي دارالسلام
 هت ملي اولاد جو ٿيندو مقام
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 هي زمين ڪر بلا آهي زمين دارالقرار انجيسا
 هت چئون ٿي انجيسا و اوليا
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء
 واه "نابت ڪر بلا آهي تنهنجا هت ڪر بلا ته جا ڏها نڪو تاج و تخت
 سرڻا تنهنجا به سڀ دل سوڙ هت
 هاء پيارو هاء پيارو هاء هاء

هاء جنهن مظلوم جو سڀ ڪڙم ٿيو هو قتلعام

هاء جنهن مظلوم جو سڀ ڪڙم ٿيو هو قتلعام ڏيهه ڏاڏاڻو ڏسي ڪولي چڙهي وڃندو مدام
 پنهنجي مائٽن جون ڏسي ماڙيون سڄيون ويران مقام
 ڪنهن نه دل ڪندي روئي رت سو نٿاڻو صبح و شام
 هي خرابي خان ويران مٿي ڪنهن مير مگر هو لاسم حسين جو زين العيا پيارو پير
 جڏهن سڀني و چڙهي ڪولي نسي ڏيندو هو شهر
 رت ورن رهندو هو مائٽن جون ڏسي ماڙيون مقام
 جن ڪجهه سڀا هڪ هڪجي در دربار مٿي جن حويلن و هميشه سروري سرڪار مٿي
 تين گهرن پوارنهن حرمن جي نت پاڪار مٿي
 پنجون پاڪارون پٽي رهندو هو ماڙيءَ و مدام
 رات ڏينهن رندي گلن جو ماس ويو هو سڀ گري نت رهي پنڪ ڀلي جي ڀت جي ڪولي جي دري
 تنهن گري مٿون ٿي وهي هڪ نهر پائي رت ڀري
 هوس سردم پاد دل و ڪر بلا جو قتلعام
 مڪڙي ڏينهن هڪ شخص تي ڪٽجي مٿن آيو خبر ناگهان ناري جي هيٺون ٿيو آجي آنجو گذر
 پيو آهي جي اڪ نسي او پير پرنڊو پائي هڪي قدر
 پر نه هو پائي مگر هو دنگ جوشي دل جو جام
 منهن شاهون بي مروت ٿي چيائين ڪاڻي فلان مون ڏٺو توکي ڏٺو ڏاتر مٿي ماڙيءَ مڪان
 پر جو هي پائي وڌي پير پرنڊو مون تي اي جوان
 پاڪ هو پاڪ هڪ پيو مڃ چنچ اي صادق ڪلام

هڪڙو ٿا جلد سندن داغي ٿيو ڏٺو ٻيو ٻيو نه ڄاڻان ٿو ڪهه هي ٻائي هو ڪنهن عام جو
 ڪل لکن جي ڪاٺي دل ڪئون ڏونهون آهن جو آڻيو
 ٻاء جي بارش ڪري مون سر تي هڪڙو ٻائي جو نام
 حضرت سجاد مڃهو ٿا ڪهه آهي اجنبي منجهي هن پر ٻرندي لسن جي مٿي هڪا بوند ٻي
 منهن هڪڙي چائيس هڪڙي پنڌا خندا جا مٿي
 مساجرا ٻائيءَ جي پٽ آءُ ٿا ڪريان توهين نام
 اهلہ عصمت سڀ ڪناري ٿا ملڻيون شخص کي روڀرو حاضر ٿيو حضرت اڳيون ماڙيءَ مٿي
 چائين هي ٻائي جو نيت منجهن اکين ڪئون ٿو وهي
 هي ڏونهون آهي جو هيئن مٿون ٿو آئي هر صبح و شام
 جيئن توهين پر ٻرندي ٻائي کي ڏلولو هو ۽ لال ٻاڪه آهي شڪه ٻيو هر گزم ڪڇ تنهنجو خيال
 نت هي ٻائي ٿو ڪري منجهن اکين ڪئون انتقال
 منظر هر دم هي ڪاري آهي از ٻالائي ٻام
 هيئن وڌو ۽ سونتي گذريو حادثو آهي عظيم انون امام حسن جو هڪڙو پر آهيان ٻين
 هڪڙا جي سر زين نسي ناسق از قنور خنجر
 ٻيا قريبن قتل ٿيو آهي ايسو منجهو امام
 هي جو هيئن گهر ۽ نون مونکي ٿو ڏين رهندو آنا **هي** منجهي ٻائي ۽ ٻانن جا هئا نيت هر ڪا
 ٻو به گيردا گرد هيئن گهر جي هي سڀ ويران سرا
 هيون منجهي چاچن ۽ سڙن جون حويلون ٻيا حشام
 هن حويلن مٿون به سڀ سردار سرور ويا لڏي سر مانجهي ٿا سالو محل ماڙيون ويا ٻڏي
 هڪڙا ۽ ٻيگنه هڪڙين هڪڙا سڀ سڏي
 مون بنا مڙسي کي موڏن ذبح هڪڙو هڪڙا نام
 ٿا ته هيئن مڙدن کي ڪنهن ٻائي ٻارو آج اندر ٿا نه ميرانجي ٿا هن تي ڪنهن نه ڪنهي عمر جي نظر
 پيرزه پيرزه ٿي ٻيا توڙا ڦڙن تي ڦڙ ۽ سر
 هڪڙي سر ۽ هڪڙي ڦڙ هڪڙو ڪفن ڪنهنجو مقام
 ٿا ڪنهن ڪهه قبر ٿا ڪنهن کي پروائي ڪفن ٿا ڪنهن مارو سفر وعلو و ساربانون وطن
 راضي ٿي رب جي رضا تي سر ڏنا تين سرورن
 سر ڏني مڙها ٿيا رب پير تي سڀ ناموس نام
 ڪرچ هيئن گهمان ۽ ٻيئي نه هئي منجهي قضا پر نه ڄاڻان ٿو ته ڪيئن جيئرو ٻيئي منجهه هيئن ٻيلا
 شايد هن خاطر ٻيئي ٿا ٿي اسير مبتلا
 قيد ۽ ڪورن ۽ شلن جي وچان پير ٻيلا شام

جنهن منافق منجهو ٻاڻو پڳنه هڪو هو شهيد خارجي خيالي و آيو موتي ٻاشور شهيد
 مون ته هن ملعون کي چيو هڪائي هڪتا قوم پزيد
 مونکي پڻ تيشين مارجئين ماريئي آيو منجهو اسام
 هن منافق منجهي مارڻ و نه هڪو هڪٻي قصور پر هڪٻين پي هڪو سون بهارجي بستر ڪئون دور
 چاؤن سر جيئرو هلي هي شام حاڪم جي حضور
 خانداندر خاص منهن هڪڙو هڪڙو آيو اسام
 شام هڪولي جي لئين ئي لٿو اسباب سڀ اهليت مصطفيٰ تي هو قيامت جو شعبه
 هڪو هڪولي شوم شامي غافلان از غضب رب
 خانداندر مصطفيٰ تداراج هڪو تڙيلن تمام
 مال و دولت سڀ لٽي موذي مڙي هڪ جا ٿيا پنهنجي لشڪر جي ڪٽڻ جا مڙ هڪائي ٿي ڪٽيا
 جي اسانجي سرڪر جا قز قز تي ها ها
 سر وڌي سڀني جا قز پنهنجن تي ڇڏي ويا بي نظام
 سر سهارن جا جڏهن نيزن جي نوڪن تي چڙها سڀني بچان ڪڏي آسري جي آيت ٿي پڙها
 ٿيو شهادت جو شرف سڙدن وڏا معراج هڪا
 پسرز ڪون ڪڙڙي سڙند ڪاٺيون ڪاٺيون ڪاٺيون
 مير سهارن جا جڏهن نيزن جي نوڪن تي چڙها ٿي قيامت عام سڀ خورشيد محشر جا ٿيا
 هڪڙا ٿي هر صبح گام حشر سج نيزي چڙها
 اُڪسرت الشاعنه و شق القمر و امشر عام
 سر آي جو سڀ سرن و هو مڙين جو پيشوا سڀ جي اڳ و ٿي امام الله اڪبر ڪئي ندا
 نفل معراجي و قرآن ختم هڪيو تنهن مقنا
 منهن سڀني ڏي هڪري چائين اي نانا السلام
 السلام اي نانا آهيان دلريا تهجو حسين لعل لعل لالو سر تن جدا تهجو حسين
 سر ڏسي صابر رهيو رب جي رضا تهجو حسين
 تسوڪي تسو ٻرلي اي نانا تهجو هي ناموس نام
 مون اي جو سر ڏسي ٿي جو اي ٻاڻا السلام ٿاڻو نيزي چڙهي معراج هڪو اي نوڪنام
 تون چڙهين نيزي لهن قلمي ٿيا تسو ري نام
 ٿين جو پيشوا آئون سر وڌين جو تون اسام
 السلام اي پادگار مصطفيٰ سرور حسين مرتضيٰ جا من موهن خبر انسا جا نور هين
 تنهنجي مڪاتم ملڪ و ملڪوت و پيو شورين
 عرش و هڪري ٿيا تڙ ڪڙڙ ٿي قيامت ٿي قيام

جي نه هوس ان خيل سين منجهه قيد ڪونين جي آيا تا جنازو تنهجو هوند ساري سنواريم سڀدا
 پڙهي نماز و نفل هوند ڪيم قبر تي قرآن ادا
 فاتحه خسواني و ويتر مير نو مانس مدام
 رت منجون روئي هن رن جي مڙي ڪڙي لعد تي هوند لوڙه ڪيم نو ماھ کي منزل ڪري
 قبر تي ڦٽو اڏائي ٿي معاور دل ڦري
 هوند پٿار بدار هوس جان ڪي جهي ٿي ماھ عام
 هن پٿن پائش جا مڙه هوند هين چڙبان ڪين پيدن برزه برزه پٿ تي پيا لا لال لوهو و لچن
 وس نه ويچاري ڪم نا مڙي ڪري پڪجا دفن
 نساڪم هني ڪج شهدان مڙن ميرن جو مقام
 اي علي اڪبر ادا عاهد جوي ٿو الوداع مون سميرل پاڻ وٽ پٿ و چڙي شيرل شجاع
 شام جي شام ڪين نين وجهي اهل نزع
 روپن نهه وچوڙي شام رندس صبح و شام
 اي علي اصغر ادا مون لعل لال لالو ڪان سين ڪون سند هين بکنه گهايو گلو
 نير گهرندي نير ڪين بي پير هي توکي هيو
 جنهن ستر جي ستره سين ڪني عمر اصغر هي تمام
 عاهد قاسم ڪين ڪريان ڪوٺاهي ميرل نهه وٽ گهوت نون گهايل رهن منجهه خاڪو ٺوئي خارو ڪس
 خلعت شادي ڪي سهر ٿي ڪني جوان جس
 سر مع سهرن وڏائي ڪاچ منون ڪارهي قيام
 گهوت نهه ڪر امان سهر سنوارندي رهي وير گهر تو ٿي وٺي ڪي سن سينگارندي رهي
 نون وي نائن وري سب ڪائي سارندي رهي
 خطي منون خنن ٿي شادي منون ٿي مام مدام
 جام تنهجا چاهي سب و گهوت گردون صف مير نسا شادي مبارڪ چوڻ آهي چو طرف
 سب تو کڏ هڪ معرڪه و هيت ترارن ڪيا تف
 واھ قاسم ويانهه تنهجو واھ چاهي تنهجا جام
 سر نو سڻي گهوت جو نيزي تي جهولي نامدار هڪ طرف سهر لڏن تا ٻي طرف زلفن جا وار
 چو طرف چاين جا سر سون و پائن هي قطار
 لعل کي لائون ڏني سب حج سنوڙي طرف شام
 الوداع اي اهل مقل ڪريلا آجو وطن اسين ٿياسين آل يوسفان جا بندي با رسن
 جان وري جيرو ورس تا سب ڪندس ساري دفن
 حالت هيڙي حادثه و ڪنهن مٿي نساھي سلام

هنطرح چونندو ۽ رهندو موڪلائي مڙني کان قافلو آل نبي جو طرف هڪوئي ٿيو روان
جيڪي منجهه تقدير هو سو سڀ ڏٺو سڀ بي گمان
هر نوشت نصيب جي ڀارڻ ٻئي ٿا عمر تمام
هان ٿا هن حادثي ڪڙن بعد آئون بيگس ٻنهر جان وري آس وطن ٻاجاڻر خست دل دو ٻنهر
ٿا انهي طور آهيان آئون هين حجري، ماڙيءَ ۾ مقبر
رات ٺهن رت ٿو رڱان منجهه باد ماڻهن جي مدام
هن مواليءَ هين مصيبت جو ٿو وڃين هي بيان ٺهن رتو جهن در زمان ڪيئي ٺهر ٿا روا
هين رڻ ۾ رت وٺو سڀ متلڪ ملڪوت انس و جان
سو رڻن روز جزا ٿيندو شمع خاص و عام
سڀ ٿا ثابت علي تنهنجي غلامن جو غلام تهليلون توڊر لڳو دائر موالِي صبح و شام
منح خوانيءَ جو گهري، انعام آقا مير عام
ڪر نهال نگه سين تون يا امام ابن الامام.

جنهنجي حق جبرئيل چو هر معرڪي ۾ بار بار

جنهنجي حق جبرئيل چو هر معرڪي ۾ بار بار لافتي الا عسلي لا سيف الا ذوالفقار
آئي اڃ اولاد سين تي ڪر بلا ۽ ڪارزار
هيڏي ٻاهر جتان هوڏهن پيڙهن ٻاويه هزار
پٽ سي ٻاهر جي ٻاويهن هزارن سن وڙها سي سڀي هڪ هڪ خدا جا خاص ٺهڪو ڪارها
ڪي نبي ڏهنا علي جا پٽ ۽ پوٽا لاڏلا
ڪي سوا صادق صحابي آل جا انصار بار
ويه تن نين ۽ نيورا نور بنجن پاڪ جا لعل گوهر لاڏلا آن صاحب لولاڪ جا
زيب و زينت عرف و ڪرسي ارض ۽ افلاڪ جا
عنبر آلد پيسبر اهلبتر ذوالفقار
پهرين ٻارا پٽ لسر المومنين جا اٺ اسر آسان عيز و عظمت جا منبر ميهرو منبر
ٻا جي ٻارنهن تن سي ڪي ٻانڀا ٻا جي نظير
۽ ڪي پٽ ڪي ٻانڀا ڪي مانع منج ڏسڪ جا بار
ٻا جي ٻانجهه صحابي خاف دل صادق عمل جنگ جا جونجهار رڻ راوت بهادر بي مثل
جتجي حق ۾ هئي سعادت اسر حق ڏنهن از ازل
سي جوان طالع نبي جي آل نئون ٿيا جان تار

آن ۽ اول سڀ سرون جو تاج مير سرور حسين مصطفيٰ و مرتضيٰ جو سن موهن دلير حسين
 ڪريلا جي هر ٻلا جو صابر ۽ شاهر حسين
 جنهن جي سڌ جي صبر و شڪر جا ٿا هن شمار
 تنهن تئون ٻيو ٻيڳن بهادر شاه عباس علي جف شڪن صغير شجاع و زور بازوئي علي
 فضل و جعفر عون و بوبڪر و عمر عثمان ولي
 هاشمي حيدر نسب ڪامل قريشي ڪاڪاڪار
 هنن ۽ ڪن هن حال جي راوي روايت معبر ٿيا ذهين ملهه معرم جي هي حادثا حشر
 شام و ڪوفي جي شريون شاه حسين باشور و شر
 صفيه صف سني سڄي ڪيو قصه قتل ڪارزار
 سرور مظلوم پل پنهنجي ريلن کي چيسو بارو اڃ هر حال صبر و شڪر تي راضي رهو
 جهنگي هئي حڪم فضا سڀ سر تي صابر ٿي هو
 تا سندن هي صبر هئي تا پوءِ معشر يادگار
 واه ٻئي لشڪر مقابل ٿيا وڃا ساڻو غير ترس فریق فارقي الجته فریق في الشير
 حبنا الله چو سڄي ناصر نيمر الشير
 فاشور نصر مين الله چئي آيا پر عزور ڪار
 حشر همت پڙ جو هو ڪولي جو ڪٽيو فاشور وه رهاستين زاد دستر دل شجاع و شير نور
 تنهنڪي لرزو ٻيو ليگن تڙن لڳس جسر و جگر
 منهن نسي منقشب چس ٻائي ادا ٿي هوشيار
 تون ته هيشن هرگز نه ترسن جوان ڪنهن جڳاهه ۽ مرد هيشن هر مڪي سر مشور سڀ ڪنهن ڪاهه
 اڃ مگر آله نبي جو رڪه ڏئي هن راه ۽
 پو ترين جي بهادر پڙ ڪئون ٿين هنن بهادر
 حشر ٿي هئي ڪري مصعب کي جواي منجهان بهادر پو ترين جي به پڙ جو هو نيڪو تحقيق تاه
 پرمون اڃ هنن ٻنهي ڪٽڪن جو بهاري ڪيو ساه
 هو ٻلا آهن بهشتي هي ٻاڳا اهل نار
 منطرف جنگات تجري تحينه الانهار ترس منطرف ٽولي تحشين جي في الشير و النار ترس
 جهڙي ٻائين ٽيڙي ٿي تنهنجي جزا تڪرار ترس
 پنهنجي عملن نسي ادا روز قسامت رنگار
 جهڙي دنيا ۽ دغا تين سن هي دوزخ تو امان هوڏي داور دين جا جن ٿي بهشت جاودان
 مون بهشت اختيار ڪيو چئي رڻ ڏي راوت نيوروان
 اچي املر حسين شه کي ڪئين سلامن سؤ هزار

ٻين ٻيادو ٿي شه مظلوم جي سر منڍي ٿيو. سر رڳائين تي رڳي چين سر ويا مون سر ڪيو
 هاڻ توهن ٿو ملان ٿي مون سر ڏر تي ڦهرو
 هڪر سندن توبه قبول اي سندن هالي تبار
 شاه چو اي سر رحمت رب جي هتي توهن سدا جو تون اڃا مڃڻ ٿين آله نبي جو جانفزا
 حق سندن توبه قبولي دين حق سڀ ڪهڻي آدا
 لا يضر الله اجر المتقين اي حق گذار
 سر ٿي خوشحال آندو ڪٿي ڪاهو ڏهن ڪال ڪهڻي پهلوئن جا سر سوره هتي ڪيا پائمال
 آت رسي مصعب ٿيس همراه جاني مصعب حال
 چين آدا مونکي به توهن هتي ڪهڻي هيات ڪردگار
 اتي بهادر بهادر ٿي جوڌون جتا جنگاهه هر طرف حلا ڪري ڳاهيون ڳاهه
 تاهه سر ڏني سرها ٿيا صادق سبيل الله
 پرزگسون فرحين فائز لا ٻيو سو بادگار
 تنهن ڪٿون پوءِ فرزند سر جو نوجوان نالي علي تنهن به آتير الودڪه سر آتير آتير ڪيو جلي
 ان ڪٿون پوءِ غره سلام آجي به رڻ ڪهڻي ڪٽيلي
 هڪڙي هنڌ چوڻنگ ماريا هي حسني چار مار
 پوءِ زبردست جهان يعني زبير ابن حان تاسو ادي نسب ڪٿيو ڪيلي، ڪوڏو جوان
 پٽ وڏين پنجنه سوارن کي هتي، ان پهلوئن
 ڪاڻي نوتي زخم ٿيو جتي نسي جهوري جان ٿار
 ان ڪٿون عبدالله عمر ڪيلي جي پٽ رڻ ڪاهه ڪهڻي تنهن به آت تقدير رب جي سڀ هتي سر ماه ڪهڻي
 پوءِ پريزي پير هانگي رڻ ڪاهه آتير تون راه ڪهڻي
 سوره ان راهون رسو ڏهن رحمت پروردگار
 ان ڪٿون وارو وهب عبدالله ڪيلي جو رسو سوره نر ٻيل پهلوئن رڻ ڪاهه چي رڻ رهو
 آت عمر خالد جي پٽ آزدي به سیر اٿار ڪيو
 پٽي خالد بن عمر پڻ ٿيو لکهي لهرن ڪٿون پٿار
 ان ڪٿون سوره سعد صادق حنظلي پٽ هو سیر طالب سولي نبي وه بهادر سبي نظير
 عمر عبدالله پڻ ان گڏ وڏو ڪيو دار و گهر
 سي دلاور دين جا خوشڪن ڪهڻي ڪيا خاڪار
 انڪٿون پوءِ وقاص بن مالڪ جو وارو ٿيو وڃا تنهن سين گڏ مارو سرح ابنه عبيد الله ولا
 تنهن ڪٿون مسلم مويجه پٽ ٻوڙو ادي ڌر غزا
 هو سیر المومنين جو پهلوئن لاهل

تنهن ٿئون پٽ مسلم جو سولي رڻ ڏي راوت ٿي وروان تنهن به ماري ملحدن کي جان ٽاري هڪئي جوان
 اٺ هلاله اين نافع بن هڪشي تصدؤن هڪمان
 نرت نون جي عدد اتمام هڪئين آهشي هڪفار
 عبدالرحمن ابن هيداهه يزدي آنڪتون بعد ري الاويوه چان حق ڏنهن هيو باهت بعد
 تنهن ٿئون يحيي بن سليمي مازني رڻ مثله بعد
 ٿي وسو ودين ٿي هرغو جيئن معابد شعله بار
 آئون آيو عبدالرحمن ابن عثروه غنصور واه غازي حضرت دل شجاع و شهر نيز
 ماري جالبه چئن کي هڪين روان سوني سفر
 رحمت غفار بخاري کي هڪيو خفراڻ شعار
 آئون مالڪه آني هڪ هو مالڪن جو مقنا ٿيو عاديست صادق جانيه حق جانفندا
 اٺ عمر ابنه مطاع آيو هڪري سوره صيدا
 جنگ جي چونجهار حمزه هڪيا وڏا وڏا پنهنجي وار
 تنهن ٿئون هڪاهو قيس بن مشبح بهادر بن مل سوره راوت رڻ رهيو آخر مهي امر آجل
 شاه مظلوميان حسن ابن علي ٿي اٺ محل
 هڪڙي هڪڙي ٿي رڻو مهي مهي بهت رارو زار
 هڪ سجي ٻارون ڏسي سرور نه هڪڙو موهوان دنت ٻارون ٿو اچي اسوار سوني ساز مان
 هڪ پٽي حضرت جي خدمت چائين با شاه جهان
 الاسلام عليڪه بسا بسا مصطفي سڀڻ هڪجار
 منجهو نالو نامور بسا بسا امير المومنين آهي هاشم عبيد پٽ وفاتس پونو پاڪ دين
 حضرت بستي اخلاص آهي سؤت منجهو باليقين
 ميونڪي اڄ مائٽي ڪتون آهي تو اڳيون توتنه هزار
 هو نه اڄ آهي غلوتني خاندان مصطفي آئون سجي صدقون ٿو بيان صدقو اڳيون آل عبا
 آهه لکي اڄ رڻي قبولي مون ڏٺيون دار البقا
 هين چئي همت مين هانڪ هڪاهو هڪوي هڪارزار
 اچي عمر کي چائين مل اي سؤت گهلا منجهي گاهه بيا پيغمبر اڳيون سر ڏيئي ٿو قربان هڪاهه
 منجهي پيغمبر مومل مين هڪئي آدم عداوت هڪل حال
 ن جا پٽ برعڪس ٿيا آهيون به عالم بادگار
 پيغمبر العني مين آهه ميونڪي اڄ خدا پيغمبر اٿت مين آهي نون اي پيغمبر
 هڪي ڏيئين پٽون ميا هڪي سچن پٽون وديا
 ننگ هن نيامرد مئي جو نامي توکي ناهڪار

پوءِ پريم اين زياد آيو ته اخلاص پريم هو پريم ناهنگارن شير ماري، هڪيو شهيد
 سعد عبدالله جعفري هڪ هو اقبال سعيد
 سندر مظلوم لني، سر ذهني ٿيو سرهو سگار
 پوءِ جنازه ايند هارث آيو انصاري امير آئين عمر ايند جنازه نوجوان رڻ مارو مهر
 آئون سري، بن ابي سري، لغاري هڪئي پگير
 مي دلاور دين جا خوگن هڪهني هڪيا خاڪسار
 پوءِ محمد ايند مقدار آيو مغل و هڪهي آئين عبدالله ايند بودجانه دوز هڪئي
 تهن جي هڪهڪ هڪا هڪا يوسف نيس ايند وي
 اشعت و منطفه عمر حنا د فرطي هڪا سگار
 بهرين پني اصحاب ها عالي نسب والا حسب بها چه ني ها مرتضي مولا جا مولا بادب
 مي آئي عالي هڪم ماري ني ماريا بي سبب
 تين بهشتين لني سبب آئي بهشتين هڪيا بهار
 هي سني هن حال تائين پورا ٿيا بجهاء نسي هي مدد لني مهر جي بي سر ني ماريا بيوطن
 تين سوا باقي بچيا بيت مانت آهڪه ويهه تن
 تين و سترهن ها سگيا هڪڙو ٻانهو ه به بار
 واه اصحابن نشون وارو آل پيغمبر هو ٿيو عرض و هڪسي آسان لوح و قلم لرزن لڳو
 شهر حق جي بهت و پونن جو اصل شو اوچتو
 شام هڪوئي جي هڪن مي شير ماري، هڪيا سگار
 بهرين عبدالله بهت مسلم اچي جو السلام ذير رخصت رڻ وچن جي اي سجا سرور امام
 جيئن اي اول ڏنو نو لني سفر پير شاد هڪام
 آئون به نيشن اول عزيزن مئون سند ٿيان جان نثار
 هنن چئي حضرت سين عبدالله غازي هڪئي ودا ستهن ستي سوره سگيا سر قزن ڪنن هڪين جدا
 بعد بعد عرب جي او نسوجوان ٿيو جانفدا
 پنهنجي باني ڏنهن بهشتي ويو چڙي دنيا ديار
 آئون چاهيو آنجو جعفر بن عليل هاشمي آندسي هڪوئي هڪئي جي ڪانه هڪئي هڪن پر هڪمي
 عبدالرحمن بن عليل آن گڏ اچي هڪئي هڪمي
 مي به ائي هڪم هڪني هڪڙي هڪڙي ماريا مڻيار
 آئون پوءِ هائج هلي جا عترت خيرالام جعفر طيار هوتا هاشمي والا هڪم
 سو محمد ايند عبدالله جعفر ذوالڪرم
 هڪم هڪم جو ڏهتو افضل عالي تبار

پيو به آنجو پاڪ حضرت عسود عالي قدر هو جن جوانن امر حق جو سر تي صابر ٿي سٿو
 سر ڏيڻ ۾ صادق مڪنهر تفاوت ڪونه ڪيو
 اُتي هتي تڪرار نت صلوات رب جي ڀڃمار
 پاڻجن ڪٿون بعد پائڻن جزم ڪيو جنگه جو سر ڏيڻ ۾ صادق سانگه ڪونه ڪيو ڪهن ساه جو
 سا چوي شاعر شجاعت شرح عبدالله جو
 شاهدين جا شاهزادا شهر دين جا شهر بار
 آه عبدالله رڻ جونهار جنگي ڪيو جدال شير شهزادي بهادر ڪيو وڏو ڪٿو، ڦيٽال
 ماري ڪيئن مؤملدن جا لعل ٿيو لوهو ۾ لال
 تا به هو پنجه سوارن گهرو نرغي نامدار
 آت محمد انس ڪاهو آنجي ڪهڪلي ڪهر ۽ آمد بن بودجان بن ٻڌي قصوڻ ڪمر
 ۹ به ٻهروزان ٻڌي ڪيا مٿي سر ٻن حشر
 هيءَ حسن سروز جو پانو ٻل ٻرو ۹ ۹ به بار
 هي ٺٺي ڪٿو جڙهن ڏن ڪاهي ڪهڪلي رڻ نين گهش جا سر وڌيا ۽ ڪٿي دلاور بن دڻيا
 سي سڀني جا سافر يوطن ڪرڻل ويا
 آه عبدالله پڻ نين گڏ مري ٿيو شڪار
 واه جڏ ڪوٺن ڪيو عبدالله شهزادو شهد هيءَ حسن سروز جو پٽ باحق ڪٿو نومر پزير
 ان گهڙي قاسم به ٿيو پنهنجي جيئن ڪٿون نا آسڻ
 باه لڙتو پاڪ جي ساڙي جگر ڪڍو جان فگار
 چئن آچي چاچي کي سروز ختم وڃي رڻ وڃان اي نبي جا نور تنهنجي نذر سر صدقو سڃان
 هڪڙا پوند وڃي وڃي پا ٿا مرڻ آسڻ اڃان
 آئون به سرنين گڏ ميران اهڙي، چئن ڪٿون مونکي عار
 مير چوميرل کي اي منجهي اڏي جا من مومن نور نون لار نيڪوڪار قاسم بن حسن
 تون م وڻون تانهجو هتي، توهه ڪفن سمجودن
 ڪج ڪفن ڏهني دن مونکي مينا چاچي جا بار
 منجهو زهن العادين مون بعد اڃ ٿيو ٻير سو اٿي آزار جي سختي ڪٿون عاجز ۽ مٿير
 آسڻ گڏ هراء ٿي هر حال ۾ ره مستمير
 هيءَ نبي ناموس نهي، بهجاه پنهنجي جي بار
 نڌ هي ڳالهون ڪن ڪري قاسم وڏي خسي هليو سر رکي زانو تي ان ارمان ڪٿون پتاب ٿيو
 نا به الهام الله ڪي پرين ڪي پساد پيو
 هوس بازو ۾ پٿو ته بند هڪ طومار وار

هيئن چئي ڪوليون علي اڪبر ۽ عباس علي جاؤن اڃ قاسم جو آهي ويانه وقت واصل
 آنجي شهادتي ۽ شهادت آهي تقدير جلي
 ويانه خطبو موت ختمون گڏ پڙهيس پروردگار
 خاص خلعت گهوت کي پهرائي ڪيئون شادي شگون سر ٻڌي سهره وهاريئون تخت با بخت فرزون
 خيمي ۽ خطبو پڙهيو آن خاتمه دين جي سئون
 چئي مبارڪباد خوشدل ٿيا سڀني خوردوڪبار
 واه قاسم گهوت جي شادي جو سن شرح ويان ٿي وڃيا چوڏس تقارا آه فرهاد و فغان
 رت هنجون ميندي سڻي مير گهوري ڇاڻن ٿي ڏنا
 ماءُ سڻي سهره ٿي گهاٻا وائي سهره وائي هار
 واه مسند جا واهالا واه سڄ ۽ سڄ بند هي ڀير ڪٽ هي ڀير پيون هي حويليون هاه هنڌ
 وائي تاج و تخت هي هي تاج خاوند تخت وڻند
 واه شادي واه مرئون جنهن دليون ڪيون دالدار
 جڏ ڪري جلوو چڙهي سر تخت ويٺو تاجور آري مصحف منهن هڪ اي جو ڪول ڪيئون نظر
 لعل کي لائون ڏئي جو چاچي اي منهنجا جگر
 هي وصيت هي ادي هي جا اها ڪئي اڃ مون ڌار
 گهوت هي گهر ٻار نهجو هي سنڌ ناموس و نام ذبه ڏاڏائون مدينو رڻ مائر تو مقام
 سڄ تئون لهي خاکسپهين جيڪو داح ڪر والسلام
 ڪر ٿيا لاڙي ڪفن گنج شهيدان ۽ گذار
 آنڪهڙي مٿل مون هڪ آواز آيو اوچتو ڪاڏي حسيني هاتڪو ڪو آهي جينو سر ٻهو
 ٻاڪ هڪ هڪ ٿل ٿي سڀ خاک ۽ رت ۽ رڳو
 جي ڪو آهي نا اڃي سڪراند سوره ٿي سوار
 آنڪهڙي قاسم اُٿي چڪو ٿي ڪلي ڏي ڪاه ڪئي هٿ هي دامن ۽ دلهن درد دل ڪئون آه ڪئي
 ڪاڏي منهنجا سرتاج ڪا منهنجي به تو وڙ واه ڪئي
 تون هين مڀل مرڻ آئون ڪئين گذاريان ڏک چار
 شاه شهزادي کي چو اڃ تو اجل مونکي مڏي موت چئي قاسم اڃي سر سر ويهي هين تر وڏي
 پس ته آئون پڻ ٿو وڃان هي تخت ۽ مسند هڏي
 آهي وعدو وصل جو محشر ۽ هڪ بي سن قرار
 هيئن چئي قاسم هليو رڻ ڪامي بانڱو ٻر زور گهوت آت گهسان ڪيا ٿي قتل ڪه ۽ شير ۽ شور
 ڪئي هزارن کي هٽائي ڪيو غضنفر دل ۽ غور
 تان جي هئي هڪ جا پائي جو تپ ماريان ڪنار

ماري ڪيئن سو ملهندن جا آيو شيرل شاه ڏهنن چيئن اچي چاچي کي سرور مون کي تنهنجي سر جو سٺو
 ڄام پائي هئي ته جي هوند مير سر سرڪاهاڻ منهن
 يا ته سڀ موندن کي ماريان يا مري ٿيان منهنجار
 شاه هو اي شير منهنجا هان مٿان پٽاب ٿين ماتي ڪوٺر جي هٿ اچ توت ٿو سهراب ٿين
 اچ شهيدن جو ابا تون نساوور نواب ٿين
 داره دنيا ڇڏي ٿي شهر شهر بفا جو شهر بار
 هن بشارت ڪئون زمين شهزاده دين شاد ٿيو موني مقل و دوباره ڊوڙي هٿ سين هليو
 ڪيهر لاسر رڻ گجي ڪوٺن و ڏاڍو ڪوس ڪيو
 صف به صف سوره ٿيائين گه بهين و گه بار
 شهر جي شمشير ڪئون شامن مهاو شور و شر پيا ڪي ڪوٺن ڪنن جا ڪيهر جي قوت ڪئون ڪر
 هيڪ ڪئي سين ڪيئن درا ماري ڏڙن تي ڦڙ و سر
 هٿ هئي ڪوٺي ڪنڀا پل هئي پيادا سوار
 ڪيئي ڪنڀا ڪوٺي جا ڪوٺا ان ڪيهر جي مهاوان ڪيئي به سرڪن شام جا ماريا مڏي جي جوان
 ڪيئي بهادر پونراي آند سفيان بي آمان
 اچ علي پوٽي وڏي سر معويانن مڪار مسار
 هاشمي هاتڪ علم ڪيا آند آئين جا نيڪون عالم فرزند هيند زادن کي ڪيو زار و زبون
 آن حسن سرور حسيني دوت ماضل ذوالفنون
 ڪيو پڙهندن نساوورن کي خراب و خوار و زار
 پتر جو هو مطلوب آنکي سر ڏيڻ سرهو ڏن پائڻ بعد از ڪوٺي پائين جڳ و ري جانين جيئن
 تڏهن هي سڀ ڏک ڏرسي سڙڪو سڙڪو سڙڪو سر ڏيڻ
 سر ڏسي مائتن ملبو پائڻ پلو پيارن جو بار
 واه قاسم نهر ٿيو سر ڏيڻ مچن بي سر ٿين برزه برزه ٿي پارا خاک و رت و رکين
 ڦڙ ڇڏي ڦرندي ٿي دولهه سر ولسي نيزي چڙهين
 هڪ طرف سهرال لڏن ٿا ٻي طرف زلفن جا وار
 هئي آمان اوساري انجي گهر و قاسم گهوت ووه رت روئي چاچو چوي هئي هئي اڏل ان سوت ووه
 ڄام جا چاچي چون هئي هئي جواني چوٽ ووه
 هئي جواني هئي اجل هئي ويانه هئي سرڻي سڌار
 واه قاسم بعد پائڻ شاه جا پٽاب ٿيا گهوت رڻ گهايل ڦري چاهن جا جيرا آب ٿيا
 پيئڻ و خست خاطر بخور و بخواب ٿيا
 ڪيو شجاعن ديسن جي عزم شهادت ڪنوار

بهرین سوڀگر علي آيو به ميداند وڃا آنتون عمر ايند علي ڪڍي ڪٿا قوم دغا
 آنتون عثمان بن علي پڻ اسر حق ڪئون ما طفا
 آنتون پوءِ هون علي پڻ ٿيو روان رضوان جي بار
 آنتون جعفر بن علي جونجهار جنگ ڪڍي آنتون عباس علي روئي زمين خون رنگ ڪڍي
 هر جڏهن عترت نبي جي آڇ هئي دل تگ ڪڍي
 شاه چو عباس کي ڪڍي شير غازي شهوار
 سائي ڪوٺر جا پٽ آڏو آيا اهلبيت خضر آله مصطفي لب تشنه تايبا اهلبيت
 تنهن سوا اهل ستم هتي هتي سنايا اهلبيت
 پا آڏا ڪڍي آن پائي پا وڃي ڏي سر چار
 مشڪ موندي ۾ ڪڍي آيو علي عباس شير ماري موندن کي پچائي آيو دريا تي دلير
 مشڪ پائيءَ جي پيري سر ٿيو پچائي وات سير
 چو طرف چڙهن اچي ڪڍي تنهن تي چڙهن تير بار
 مشڪ ئي موندي ۾ پرزا پائي ويو بگهه وڃي گهوڙو پڻ گهاٽل ٿيو هوار بادو پيو لهي
 پير پيادو ٿي بهادر تيغ چو طرفسي هڻي
 هڪڙي سر حملي ۾ ڪڍي مڙ خارجين ڪڍين خاڪار
 هڪڙي هٿ شمشير بي هٿ هو بهادر کي علم هتي اهلدار حسيني ويڙهو آن اهل ستم
 تانڪ هڪ ئي تي ڪڍئون ڪامل جا بازو پئي قلم
 جعفر طيار جيئن عباس جا ڪڍئون عضوه ڌار
 انطاع الاملا ڪڍي آندو طرف سرور صدا يا حسين ايند علي اي وائي ادر ڪڍي آڏا
 ڏس ته ڪڍين رڻ ڪيو مشين عباس سر پنهنجو صدا
 هاش اچي ڪوٺر جو پائي پنج اي لب تشنه بار
 جي پٽي آواز هتي هتي ڪيو حسين دلخيز ڪاهي آيو پاه جي مڙه تي امام المسلمين
 جان ڏسي تما پرزه پرزه هو برادر سر زمين
 قز زمين ٿي سر علم ٿي روح رضوان ديار
 چين آڏا هتي هتي پڳي اچ نو سڻي سهجي ڪمر لعل هاليت جيڻ جي جڳ ڪئون وڇڙي هڪڙي سر
 آئون به جيئندس ڪڍن حاني ٿيو مري ملندس مگر
 پا ڪندس هڪڙي جيئن ڪئون جڳ ڪئون وڇڙي دلفگار
 آت محمد اُسي هي آهون پٽي پتاب ٿيو شاه جي سوزن ٿي هن جل ڪئون جبرو آب ٿيو
 پٽ ٿي پئي ڪڍين آه منجهه بهر لڏا ناياب ٿيو
 انجو هو ان طور رتو ويو لنگهي لهرن ڪئون بار

ٻائڻ پائڻين بعد ٿيو ٻارڻ پئڻ جو موت وقت هتي علي اڪبر جو ٿيو فرزند شه جي فوت وقت
 تنهن به رڻ سنهي ڇاڻو هي هلي جو موت وقت
 تنگ نساڙي جو ڪٽڻائي ٿيو شهادت لئي سوار
 هو علي اڪبر جو سنهن ساڳيو محمد مير جو حيدر ڪرار پونو ڀارو پٽ شير جو
 رڻ ڏي راوت ٿيو روانو آيو وارو وٽر جو
 سوه ات وارو وڃائي وٽو چڙهي دنيا ديار
 ماهين دمناهي ڪو مظلوم مون ڪوئي ڪٿي جو اچي ڏاڍو جي هن ڀڄاد و ٿي داد رس
 ماه هدم ويا هتي جانيپ ڪري سڀ جوان جي
 جس جوانن کي جي ٿيا آڏو نبي تئون جان نثار
 شاه اندم آه ڪٿي و ٿي رڻن ماري ربي ٻار ٻار دوست دلبر هم نهي هدم حريق
 مير لئي ٿيا موت هي دريا و هي لڙي حريق
 ويا لنگهي لهرن ٿيون لائق لعل بهرين پور ٻار
 ماه جڏ ٿيو هڪڙو هي هي امام دين حسن مصطفيٰ جو من موهن خيرالشاھ جو نورعين
 ماري ساڻي پنهنجو سر هن ڏڙ تي ڇائين مثل دٻي
 سوه سنهو سر ڏيڻ لئي سدر هالي تبار
 اهل عصمت جي خبر لئي آيو خي و امام نسا سي ناموس کي نهدل تيلي ڏي تمام
 واه خانوڻ ڏسي خونحال ٿي چيو خاص و عام
 آه اي سي وارڻن وارث نسي جا ورنه دار
 آه اي وارث وٽلا ڪا ولهن جي واه ڪر پنهنجي برڙهن جي ٻارڻ سن رسول الله ڪر
 ٿيد ويندن پڪڙن نسي سا محمد ڪاه ڪر
 گهر لکين ناسي ڪٽڻ جي تنگ ڏي ناسا بهار
 ابي ٻانوجي ڪه هي هي منهنجو پٽ پٽ ٿي پو پٽ علي اڪبر ارڙهن ورهين جو هو سو جوانو
 سر جو وارث ڦاڇ سر سوهي وڍاڇ جي رڻ هليو
 بسا نبي لهر باد رس اي غمردن جا ڪگار
 جي امان قاسم جي هي هي منهنجو قاسم وٽو ڪهان منهنجو عبدالله پڻ ماريو به سرگر ناگهان
 اڄ پئڻ کي ڪهان پڻ آئون دل جگر گهايل امان
 واه قاسم وٽان نهجو واه سهر واه همار
 دوس جي دلهن کي هي هي دل تي آيو تازو داغ جهجو آوند ٿيو آجهاسي خانساند هي چراغ
 هڪڙي ساعت جي سڳ و عمر ڏک جو ٿيو چراغ
 سو نصين جو نورشتو ڪيئن نريڊ انجام ڪار

زينب و ڪٿوم جي ھي ھي ھي ھي آدا ھي آدا تون ھلين ھي ھي امانجو حال ڪھڙو يا خدا
 تون سري ماڻھن ھين ملھين ۽ اسين ڏسندا جفا
 ھين جيئن ڪٿون موت پھتر ٿيون رڻ ڪٿون رڻگار
 رين عابد ڇو آھا ھن خفف ڪيو مونکي زبون ڏيھر رخصت ٿي وڃي ڏھاڻ غوطہ منجھہ دريائي خون
 شاه ڇو سجاد باھا صبر ڪر صبر و ڪون
 آھي اجر المايرين فرزند بوسجد بيشمار
 صبر ڪر باھا ۽ جيڪي سر مٿي گذري سو سھڻ اھلر عصمت جو آھا ھر حال ۾ ھمراہ رھڻ
 جي بہ ڦيڏي ٿين تہ پست پادوئي سڀ ڪنھن وات ڪنھن
 سر وڃين جي مون امانت قيد وڃندڻ نسو قطار
 ھي سنگم سر وڃي نيزن تي نيندا شام ڏي تون بہ آندم دل کي ڌڙ ڪو ڪنھن طرح باھام ڏي
 آت آسن جي اڳ ۾ ٿيندين پيتر راحت ڇڏي
 تنھجو سر ٺھري تي جھنڊو توالن جي ڏت سھار
 صبر ڪر ھر حال عابد سر مٿي سھڻ ھر پلا وٽ امانت ڪلم جي جو لاٽ تنھجو ابتدا
 جعفر ايض جعفر جالس علم غائب تنھن سوا
 مصطفيٰ زھرا و مديبور و صحت تفصيل وار
 ۽ بہ تنھجي پست منون پيدا ٿيا آھن آت امام سي صبي ھوندا خليفہ دين جا لڳ خاص و عام
 اي ابا اولاد تنھجو ڪين ڪنڊو تان ابا
 اي مديني جا سالر وڻون وطن نسي واڳ وار
 جڏرسين ناني جي روضي منھنجي ساري چئي سلام پنج ڏنھن ٻا نبي ڪولن ڪٿو منجھہ فتلام
 ھي اٿئي ناموس انجو جنھجو توتي رنگ و نام
 پا نبي پنھجي پيڻ کي تون نانا پار وار
 ھي منڊہ اھنسا نا اولادنا اڪڏارنا ھي منڊہ پيڻ وڻا ھل انسي ۽ اھڻا
 سي تہ پست ڪاڻ باھين ڏني دغا ڪولي ڪٿا
 ھي عيال اطفال انجا نونسي مڙني جو مدار
 ھين چئي سجاد کي سرور ڪي ڪري ڪري چئن آھا مدير رب جي ڪينھي ڪنھن ٺري
 منھجي دل تنھجي پيڻي ٿي نسي گاري ۽ گري
 ھي م ۾ ڇورا چيھن نازون ٻايل ننڍا پار
 ھي علي اصغر بہ منھجو لعل سر لاڙي ھيو اڄ ڪٿون ڦيرائي اڪيون ان حال ڪٿون پيناب ٿيو
 انجي قسمت پڻ نہ ڄاڻان ڇاھي لعل ٿي لکيو
 کير ري پائي نہ پيئندو پاڪ سيلون ملوار

شاه چو سڀني کي اي آلد محمد السوداع حيدر ڪردار جا اولاد امجد السوداع
 پطهر و تطهير جا ناموس سرمد السوداع
 الوداع اي انما و هبل اتي جا تاجدار
 السوداع اي عترت اطهار اطهر السوداع السوداع اي ننگ و ناموس پير السوداع
 السوداع اي زبد زهرا و هيدر السوداع
 السوداع اي هبل اتي پسن طاهي بادگار
 سڀي سرن جا بوطن ناموس بي پر السوداع گهر لئين ناهق ڪڪڻ جا خانہ ابر السوداع
 ڪڙم شاه ڪر بلا جا شام ويندڙ السوداع
 السوداع اڄ ڪڪڻي مين موني حشر ملنداسين پهار
 سڀي سرور رڻ هلو دامن لڳس سڀ دردناڪ ڪڪي لڳا پيرن پوڻ ڪڪڻ منهن مٿي و پاتي خاک
 ڪڪي لڳا پڪڙيل ٿي تڙڻ ڪڪڻ جگر ڪڪا چاڪ چاڪ
 ٿي رنو ڪڪ ڪڪ بحرت نهر پائي زار زار
 آخر الامر آهو مقل مصطفي جو من مومي حيدر صفر جو پيارو طاهي جو جان و تن
 سيد الشهدا ذبيح الله حبيب الله ذوالعنين
 دين داور ملك مالڪ رحمت خاوند تاجدار
 مومر نخله نبوت احمد ترور جو پٽ نؤ گد باغ ولايت حيدر صفر جو پٽ
 طاهي سرورند پيارو پٽ پيغمبر جو پٽ
 همدرد جاني حق عابد جو واسد ذوالوقار
 شاه جو شرح شهادت نامي طاقت نامي تاب ڪڪڻ مٿي سڀ ڪڪايت نامي طاقت نامي تاب
 مٿي فخر مٿي هي فياست نامي طاقت نامي تاب
 ڪڪو مري معراج سر نيزي جهلايو ناسدار
 ڏني دغا شه کي ديوئن پاڻ محشر و مٿو ٿيو خدا ترخشم آني رسول انڪون رڳو
 مٿي حرم هون کي ڪوئي مٿي ڪڪڻ ڪوئي ڪڪڻو
 واه ڪڪه جا ڪڪوٽر نام ڪڪڻون ڪڪا شڪار
 منهن مبارڪ جلوه گلر نور نور تي سلام بوس گلر مصطفي ان خلق اطهر تي سلام
 لعل لب حيرالنا جي شير سرور نسي سلام
 هنج ناپل انجي اصغر نسي سلامن سو هزار
 معاني جي لازلي ان لعل گوهر تي سلام مرتضي جي من مومن دلدار دلير تي سلام
 طاهي زهرا جي ان فرزند انور نسي سلام
 ان مٿي سڀي رحمت رب جي تاروند شمار

آن مڻهي جي مجاور شام ويندڙ تي سلام مير منگه ڪريلا ۽ قتل ٿيندڙ تي سلام
 راز سين رب جي رضائن جي مڃيندڙ تي سلام
 جنهن سڄي صابر جي صبر و شڪر جا نامن شمار
 سر سٺهارن نامورن تي نيزي جهليندڙ تي سلام تن مقدس پرزه پرزه رڻ ۽ رگندن تي سلام
 ڪل قريبن هڪڙي هنڌ گهمان ڪڏيندڙ تي سلام
 ديسن داور کي دعائون ۽ درود حق هزار
 شاه جي پائن پلن هڪ هڪ تي هردم سٺو سلام ۽ به پائين پائين هڪ هڪ تي هردم سٺو سلام
 پاڪ تن پيارن پٽن هڪ هڪ تي هردم سٺو سلام
 مير جي مظلوم مائتن تي سلامن سٺو هزار
 آن اميرن فوجوانن جان نثارن تي سلام يگهه ڪولن ۽ شامن قتل ڪنارن تي سلام
 هي آهائين اهلين مفت ماريين تي سلام
 بسوطن ڪرڻ رهن تي رحمت پروردگار
 شاه عباس علي شهر داور تي سلام آهي همد فضل و جعفر عون سرور تي سلام
 شاه بوبڪر عمر عثمان بهادر تي سلام
 هي اميرالومنين جا پٽ پيارا ناسدار
 واه قاسم گهوت کي شادي مبارڪ ۽ سلام آهي عيش و دؤر دلادي مبارڪ ۽ سلام
 خاندان ويرانسي جي آبادي مبارڪ ۽ سلام
 ويانه خطبو موت خنوع ڪڏ بهس پروردگار
 ۽ به عبداللہ حسن سرور جي دلر تي سلام شاه جي جاني جگر فرزند اڪبر تي سلام
 نير گهرندي نير گهايل طل اصغر تي سلام
 جنهي حق ۽ انسا و هراتي چو ڪردگار
 آن شهيدن جي سرن نيزن تي جهليندڙ تي سلام تن تيجل رڻ پرزه پرزه رت ۽ رلندن تي سلام
 ڪل قريبن هڪڙي هنڌ گهمان ڪڏيندڙ تي سلام
 جي سڄي صدقون نه مظلوم نئون ليا جان نثار
 واه سر نيزي چوهار خورشيد محشر کي سلام هي آجاها مير ماريا حوض ڪوثر کي سلام
 واه ڏاها ظلم ليا هئا عدل داور کي سلام
 داد ڏي داور جو هن پياد جي ڪانهي ڪنار
 آهي اطفال و عيال آن شام ويندڙ تي سلام بسوطن پرزيه هين تاراج ٿيندڙ تي سلام
 وارتن جا سر تي نيزي پٽين تي سلام
 هي سڀئي ڪڏ ڪڏهي ري شڪر بي ڪيئون ڪانه ڪار

جڏهن وري ايندا وطن ۾ سي ملهني جا مڪين هي نبي ساموس آله طبيبن و طاهرين
 رات ڏينهن روضي رسول الله جي، ۽ هي حزين
 مير جي مانم ۽ ها جان هڪجهه جا ئي سڀ چار
 شاه زين العابدين مجاد سرور کي سلام عالم علم ڏنئي شاه باقر کي سلام
 جعفر صادق امام دين داود کي سلام
 موسيٰ ڪاظم جي خدمت ۾ بندگيها پيشار
 ۽ علي موسيٰ رضا شاه خرامان تي سلام ۽ تنسي مقتدائي حق انسان تي سلام
 ۽ قتي ۽ عڪري هر مشڪل انسان کي سلام
 مهدي هادي کي دائر دل جيڪي ذاتر ڏيکار
 رات ڏينهن روني هڪري اهو سڀدا تودر موال مرثيه خوان مانئي تو باد دائر خسته حال
 دين ۽ ايمان و عمر و عزت و اولاد و آل
 تنهن هوا هڪولي هڪرم سين هڪريلا جو سِر هڪار
 اي خوش آن روزي هڪه باشم در ديار هڪريلا سِر سِر شهر شهره شهره هڪريلا
 هڪجوار روضه باشم جان نثار هڪريلا
 بسا اللهی ڪن اڃايت حاجت داعي برار
 هاڻ چئو صلوات بارو صلوات ۽ ايمان سين تا سري مظهر نيو محشر شفاعت شان سين
 مائمن کي مصطفيٰ آت مٿت ڏيندو مان سين،
 نين سين گڏ ثابت علي ۽ بن آهي رب آسودار.

جنهن سڄي سردار لئي سڀ خلق کي خلقو خدا

جنهن سڄي سردار لئي سڀ خلق کي خلقو خدا تاج طاها لعل سر لولاڪ چٽ ۽ پلين ٿيا
 انجي عسرت جي به حق چئن هل اتي و اٿا
 هڪيائين پنهنجي سِر سڀ برسلن جو مقداد
 هو محمد مصطفيٰ ختم الرسل خير الانام احمد مرسل نبي مختار عالم جو امام
 آنتي صلوات و ثنا ۽ آل تي مهين سلام
 ان هوا بي مدح هڪوچا چئي ۽ هڪنهن ڪتون ئي ادا
 نور نوري سِر مريدي جنهن کي چئي رب الجليل سو ته رب جو رحمت العالمين خاصو خليل
 هڪجهه بهاني جناب ۽ پاڪه آنجسو جبرئيل
 بل نه جت جبرئيل جاء آت سِر نت سحر لقا

انگي سبحان الذي اسرج عليهم جو شرف قلب قوسين انجو قرب طلب و ادني طرف
انجو وارث و وصي ثابت حق شاهر نجف
حيدر صدر اسير المومنين شهيد حسدا
معلي شرف و قدر رتبا انگي حق بارون حصول لصلوات وصي جس و روحك و روعي رسول
انجي همدم هم نفس بنتر نبي زميرا بتول
وضعت التينتي جو حق جنهي حضرت بارها
نور نشن لار انجو مڪڙو هو حضرت حسن پو حسن ابن علي نوره نبتي ذوالنشن
سي صبي خالق جا خاها پامڪ پارا پنجتن
دوتي انجي ڪئون دارو دين دنيا ڪيو بنا
انجي حق و آلتين و آلتون پوء قرآن و ثلوث المرجان بحر انجي شرف و شان و
بل شرف بعد مئتن فرمايا رب فرسان و
جهن شرف و شان جو نامي ابد لڳ انتها
ان لي الجنات نهارا من لجن ان واسطي و هتان ريحانتي جو مصطفي تين واسطي
پس ته اهلاو پيار پخير کي هو جن واسطي
دوست و دشمن کسي انجي جنت و دوزخ جزا
ڏهن محبت انجي مومن کي ماله دنيا و دين دشني ڪئون انجي دشمن هني پتل هيت هت حزين
هيت پوي لعنت پتل سر هت عذاب آخري
جهن عذاب آخري ڪئون دم نه هچندو دانا
روضة الشهداء روايت مغير ڪئون سو لکي تان جو سرور هو اسرو جنگ تي هڪنهن قوم جي
هو اسير المومنين نن ساڻ ڪئون ان مڪلي
حضرت حسين پئي مهرل مذهبي ماڳت ها
سن صوري مگر مغير و فرحتنوي ڏهن ڪير ظاهره معصوم زبها باطناً عالم اسير
پامڪ پخير جا پارا نور فرسل پسي نظير
حيدر صدر جا همدم دوست دلبر دادلا
مڪلي ڏهن خاتون جي خست مگري حضرت حسين سر نخلستان جي رخت کن امام الشرفين
چانن بابا آه وٽون هر نرت مونج نورين
جي هڪنهن لرزند فرست تا جگر رمندير جفا
لعل لهي رخت رنيو جڏ نور نخلستان و شرمي دل تي سر هڪنهن آت باغ و بستان و
هڪ پريو ماس ان پريو کي پيو نظر ان آن و
انجو ناله صالح هو پت رکي يهودي جو ادا

تنهن ڏلو معصوم منهن ڀلو ڏنهن مهر و ماه ان سڃاتو نٿي گهر پنهنجي لڪاڻين منجهه پناه
 تخت تي وهلو ويهاري، هڪڙين وٽس خلعت جا وه
 دلير ئي چئين اٿت جيئن پالينس هي مومن مڃتا
 پر جڏهن فرصت هڪڙي هت فرزند هيت گهر امان انتظار انجي ڪنهن ئي في الحال بيتاب و توان
 گهر منجهون در تائين ٻوڙي سوز ڪنهن ستر لکان
 تان هڪو محرم منهن ٻوي گهر واري گهر بي بها
 منهن نه ٻيو محرم جڏهن هڪو تڏ امان بيتاب ئي بل اکين آندير انديري آه زهرا آه هڪڙي
 سڏ هڪڙي چائين حسن کي تون هڪا تهه هڪل ٻه جي
 نا ته منجهو جيءُ ٿو ئي هدام آها جسون جڏهن
 تڏ هلي حضرت حسن ان دشت هر سو آه هڪڙي ٻيا حسن ايسر علي ٻيا فرة العنڊ نبي
 اِن اٿت و اِن اٿت و افضل و اعليٰ آخري
 ڪاڻي آهين هڪڙي دين اي من مومن منجهه ادا
 اي ادا تون هڪڙي دين ساجن ڏنئي هڪنهن سِر ماه گهر و گهايل دل ئي ٿوئي منظر رت روئي ماه
 ۽ ٻي ٻيڪ پڙاري سڏ گولسي تنجهو ٻاه
 جي هڪڙي آهين ته آه اي دل جي دردن جي دوا
 هڪ هرن آندم حسن سرور کي ٻيو ڏورون نظر سڏ هڪڙي فرمايو ٿاڻي انکي ڏنهن جوهر جگر
 هل راکيت آهي حسينا ٻيا ذبيح ڏي ڪا خبر
 هڪو ڏلئي حضرت حسن ايسر علي جڳ مڃتا
 ان هرن مڃيڻ ٿا چئي سر نواڻي هڪو سلام چائين اي هڪونين جا قبله امام خاص و عام
 تنجهو ٻاه حضرت حسن ايسر علي هالنر امام
 اخڏه صالح پنهوڊ اخڏه ٻيبي بيت الشها
 هي گرامي گوهر ان گهر ٻيبي لڪاڻو آهي لعل نامي واقف ورنه ان جرات جي انکي ٻا مجال
 هاڻ تون انڪئون طلب هڪر پنجهو نوري نونهال
 انکي پڻ سو هت هدايت ٿيندي منڏو مرندا
 هي خبر انڪئون ٻڌي موني مڃي آيو مير گهر لهي صالح جي در تي هڪو دلاور دار گهر
 چائين صالح ڏي هڪو منجهو آڏو شيرل شير
 هان م هڪج فرصت مٿان دلگير ئي اڏ دلر ٻا
 ورنه آئون ناني کي چونڊس هيءَ حقيقت حال جي سو مناجات سحر و رب کي چونڊو منجهو ئي
 رب سندس رازون پنهوڊن کي سزا ڏيندو صحي
 اصل و نسله ناهڪان في القود سڀ ٿيندو لندا

ڏي مڪهو منجهو اڏو ورتو اهي ڪي چوندو آڏا سو به ضرب ذوالفقار ايندو ڏهنون سڀ ننگ ٿاڻ
 ڏني يهودين ڪي مزا ويران مڪندو گهرن جو گهاٽ
 ماري سڀ موڙن ڪي هاو به هندو شام هل اتي
 ڏي مڪهو منجهو اڏو ورتو امان جي آه ڪئون به نازل ٿيندي شڪه داوري درگاه ڪئون
 هي محي آهن امانجون عزيزتون الله ڪئون
 ان و شڪه آئي سو ڪاٺر ٿي محي ڪج مالا
 جيئن ٿي جرات ڪئي حسن صالح ٿي تهن حيوان ٿيو پنهنجي عملن ٿي بهيمان غم و ٿي غلطان ٿيو
 ۽ ٿي شيرل جي شجاعت تي ڪشي بهيمان ٿيو
 حيدر باطن ڪئون ٿي هر دم ٿيو دلينون جانئون فنا
 چائين ننگر مڪهو ٿانو جنجهو آهي هي ڪمال جو مناجات سحر و رب ڪي چوندو حيدر حال
 رب هندس رازون مڪندو هڪ ٻئي و عالم پائال
 تا سڃاڻي آئون به ان ذهن آيان صدقون النجا
 چائين ٿانو منجهو آهي نور رب العالمين خواجہ دين خير خلق الله خير المرسلين
 سامئي هر دورا به شڪه شفيع المذنبين
 جنجهو ٿنو و منزلت مڪو ڪئي نه چاڻي ري خدا
 آهي ٿانو منجهو الحق سرورن جو تاج سر الخليل اولاد آدم خاصه حق خير البشر
 عالم و آدم بهي انجي نور ڪئون ٿيها نامور
 جي نه هو اڏ تا نه هو عالم نه آدم ٿي هوا
 آهي ٿانو منجهو الحق دين دنيا جو امام جنهن مذهبي نقل قصي فرض مڪو قرأت نام
 هر فرد اهلا نبي پامي و نسر و قاداري سلام
 رب سلام آنجو ورائي چنيس صلواة و ثنا
 آهي ٿانو منجهو جنجهو عرش تي معراج ٿيو مالڪ هر ملڪه صاحب صبر و تخت و تاج ٿيو
 سڀ مڪو سرمل انجي مهر و لطف جو محتاج ٿيو
 انجي محتاجي ڪئون مولا مڪو ميلن ڪي مقددا
 آهي ٿانو منجهو جنجهي اسر ٿيو شل القمر ۽ به جنهنجي معجز ڪئون ٿيو تسايح حجر
 ناهي سرمل معجز شرح و بيان طاقت بشر
 امير سرمل حبيب حق محمد مصطفي
 هي شڪه صالح چو ٿاڻي جهان اي صبر هي محي شان و شرف جنجهي به ڪيا قادر مڪبر
 مڪر بيان باي جي پنهنجي ٻن ته ڪا ٿي ٿي نظر
 جنهنجي ضرب ذوالفقار آهي مڪر مڪلهر فنا

ڄاڻن ٻاهو منهنجو پيشڪ آهي شير، ڪردگار، صاحب سيف و علم سالار، دين دلدل سوار
 حيدر، صفا، امير المؤمنين، سر ناسدار
 ناسيد، ختم الرسل، سرخيل چنل اوليا
 آهي منهنجو ٻاهو پيشڪ نفس ۽ نفير، نبي، انا جسي اسر گر اهل ولايت جو ولي
 موجب من مڪنت مود آهي وارث ۽ وصي
 لعنه و لعني جي رمزون چمر و جاند مصطفيٰ
 آهي ٻاهو منهنجو پيشڪ ڄاڻو مڪرم ۽ مڪبر، ڏهن لعنه احمد، سراج نبو بي شهد و شير
 شهد ۽ چهرائين ازدر من ظاهر گر صبر
 شير ڪئون ملان کي باطن ڀڄائي مڪين رها
 آهي منهنجو ٻاهو پيشڪ راحڪم، دوش، رسول ۽ ابو الحسنين داماد، نبي زوج ۽ نول
 جنهن ۽ ري نادر جوين مڪئي نعمت دنيا قبول
 ساوجود، بادشاهي، ٿي گذارين چئن گنا
 آهي ٻاهو منهنجو ابدال شاهه غالب شير دين، ناصر، بدر و حنين و آحد، خير بالين
 سو علي ابي، اقبال، امير المؤمنين
 جانشين، مصطفيٰ، رسولاني، عالم، مرتضيٰ
 هي سڀي صالح جو ٻائي ۽ ڄاڻو اي جوان، جيڪي چئي آنڪئون به اعليٰ آهي آنجو عز و شان
 مگر امان پنهنجي جو ڀڻ تعريف جو ٻاري بيان
 جنهنجي آهڻ جي اثر ڪئون خشمگين ٿو ٿي خدا
 چئن امان منهنجي نه آهي راحت، روح، نبي، رضيت، ڀيٽي انهي جي حق ۽ سرور جو صهي
 من اذاهان فدا، نبي، پڙه، حديث، احمد،
 فاطمه، خاتون، جنت، آن، بنولد، پارسا
 آئون حسن آهيان انهيءَ جو لڏلو ٻارو ٻار، ٻو ادو منهنجو حسين، آنجو اٿي جاني جگر
 ان امان اڃ ان لڏي، لڏي مڪيو قياست جو حشر
 نو لڪايو لعل آنجو جڙي مڪئي آهي جفا
 ڏي مڪيو منهنجو ادو آنجو جگر حضرت حسين، جو اٿي ناني ۽ ٻائي ۽ امان جو نور عين
 هي مگر فرصت متان هئي، فاطمه مڪيو شورشين
 شورشين آنجي ڪئون آندڙ ٿو مڪري، قهر، خدا
 ان امان جي اڃ اکين ڪئون دوست مڪدم ڏور ٿو، تنهن لڏي ان بيتاب ٿي گهر ۽ قياست قهر مڪيو
 مڪري ساعت جي وڇوڙي آنڪي وڙهين دير ٻو
 ڏس ته مڪهن کي ڏک ڏئي مڪهن ڪئون هائي بدعا

هاڻي صالح ڪيئي ستر گهر ۾ لڪائي آئي لال رت روئي آنجي مان هتي هتي وڃايو پنهنجو حال
 ڪيئن ڏٺي معافي ڪندو هن واه ويلا جو وهال
 ڏس نه ڪيئي جهلڻاڻي جرأت ٿيڻ نه خائف ڏهن خطا
 صالح اندر صاف دل تي صدفون جهلوا چئي ٻيو ڪيري پيرن حسن جي تهذيبون پتاب تي
 چائين مگر ارشاد اوڳل مونکي وات اسلام جي
 تنهن تئون تنهنجو پاء توکي ڏيان اي عالم آسرا
 چو حسن آنکي ته مگر ڪلمون شهادت جو قبول آن به چئي ڪلمون شهادت جو ٻيو رب ۽ رسول
 ڪيئن حسن آئي حسن جن انهي دم واصل وصول
 حسين مولهاتون ڏني ڪيئن عذري قاصيرت ها
 جڏهين حسين آندو حسن گهر ۾ امان کي عهد تي لعل کي لائي گري زهرا تي هردم آه ڪئي
 من موهن جو سمن چمي دل خوش آئي ڪيئن دلدار جي
 ڏني دلاو دوست کي پنهنجون ئي ڪيئن سمن دعا
 چين تي اي منهنجا جگر تو ڪيڏي ويرم لائي اڃ جنهن وچوڙي تنهنجي مون سر تي قیامت آئي اڃ
 جي نه هوند آئين ته هي هتي وٺي مري تومائي اڃ
 هتي اکين آڏو انڌاري دل ۾ دونهان درد جا
 ورندي ڏهنهن صالح سمن نيا ستر چٿان اسلام ۾ مائستڪ مومن مڪري آئينن شرح احڪام ۾
 سر آگاهو پير پيادو رهندو خاص و عام ۾
 آيو در خاتون جي تا عفو مڪاري لئي خطا
 رت ورن روئي ئي ڪيئن در فاطمه جي داد داد چين تي اي نوري نبي مون آندو صدفون اعتقاد
 بخش مونکي بخش جيڪي پنهنجي سرون ڪيو فساد
 تنهنجو پست توکي ميلو مون مفت سر جالي جفا
 هاڻ منهنجي هي خطا تون عفو مگر الله لڳ تان رسوا ئي رڳان آنجي جزا سوڙهندو جڳ
 ان اسيد اسلام آيس سو پستن جي بخش پڳ
 پڳ پئي دامن لڳي کي بخش عصيان ڪئون خطا
 حضرت رخاتون خوش ئي چو ڪم صالح ڏس ته نو لعل کي منهنجي لڪائي مونکي ڏاڍو ڏک ڏنو
 هاڻ تنهنجي عذر مون پنهنجو ڏم تا عفو ڪيو
 پر جڏهن پاس اچي تون ان سمن مگر لئي التجا
 هي انهي انجا جگر نور البصر پيارا پير چير صدف جا همد نور نسرمل ناموز
 جي انهي ڪيئي عفو تا ٿين آجو ڏهن خوف و خطر
 ورنه مون وٽس ناهي هن جرأت جي معافي مارجا

هي مٽي صالح تي ڪيو ڏينهن رات فرياد و فغان ڪجي حراڻا مال جا حيوات ان ڌڪ ۾ ڏٺان
 سڀين صلاتون پڙهي ٿي ڪيائين زاري هر زمان
 جلد ڪندو پاڏائيندو آيسو مسڪينن مرقعي
 صعدو ستر جن سين آيو صالح ڏينهن امير پست ٿي پئي ڪئين آچين اي صاحب صدر و سرور
 ڪن خطا منجهي خدا لڳ نور نورل بستي نظير
 نهجو پست مون تي، لکايو هي نه سجهو سوتا
 جلد ڪروايم ٿي پشيمان ٻوڙي آيس دين تي هاڻ تون ڪامل ڪرم ڪر هن ٻيڙي ۾ ڪين تي
 بخش هن بدڪار کي حصو ۾ ڪر ڪين تي
 جي تون بخشن تا بهي ورنه نه ڪندو ڏينهن بلا
 حيدر صدر چيو صالح ته ڏس ڪيئي ڪندو ڪم لعل کي منجهي لکائي ڪنهن جي سر تي ڪيئي ستر
 هاڻ ٻن مون ڪيو بهي حصو جو حصو ۾
 پر وڃي فاني ڪئون بخشا نسا ٿين سوڪو صالحا
 هي اٿي خاصا خدا جا راحت روح رسول نور بخش ٿار فاني جا ۾ ڪج اٿڪون عدول
 جي اٿي بخشي ته ٿي ڪڍڻ ڪو بهي قبول
 ورنه صالح هن ستر مٿي ناهي بخشاڻي روا
 سرور عالم جي در صالح اچي ڪئي آه آه بخش ٿي پئي چنين رسول الله ڪر ڪا منجهي واه
 الامان الغفر عاصمي آيسو رسوا رسوا
 اي نسر رحمت عالمن طاهيا نسا نسا نسا
 ميدا ڏهاڙو سنڌو نهي گهر لکايو نونهار هي نه ٿي سرور حياتي ورنه منهنجي ڇا مجال
 انجي عذر اسلام آيس خوف مارو حنه حال
 تهنديون نوبه ڪيم تون بخش هي جرات جزا
 حيدر و حسين ها ٻئي مير خدمت مير جي ٿي ڪندو صالح به ات منجهه نهر هجن نهر جي
 چو ٻڌي هي ڳالهه ناسي شير و شير جي
 هاڻي صالح سڏو ڪيئي جنهن سڏو ٿي دوزخ سزا
 ڏس ته ڪين تي ڪيئي ستر ۽ روح ڪنهنجا دل ڌڪوئي ڪنهنجي ۽ ڏس ڪنهن جي دل کي
 رنج ڪيئي

هي منهنجا اولاد نسا اڪباد نسا افضل اٿنسي
 هن جي مهرن ٿيندين مومن هن جي بغضون بي صفا
 پر جڏهن حسين و حيدر بخشي ۽ بخشي ٻنول مون به بخشي تن جي بخشو عذر نوبه ٿي قبول
 پر خدا بخشي ته هن بخشي ڪئون حصو ٿي حاصل
 ورنه هن سڀ بخشن ڪئون توکي نافع ناهي ڪا

هي ائني خالق جا خلايا خير سڀ خلق الانام هي ائني طوبين الشاهدين عالم ادم
 انما و هل ائني جا مقصد و خير الانام
 هجي حب ايمان هجي دشني هجر و خطا
 مان تون و تون دروني جي دانهن هجر شام و سحر تان جي دڀهشي ته بشڪه فاهي هڪو خوف و خطر
 هيت ملي دنيا و دين غيبي لئني آجو ذنهن ستر
 تا ته هيت هت فاهي صالح ري ستر انجي سزا
 هي شي صالح هليو صحرا ذي سمنهن هڪين سياه رات ذنهن تر بر و آن تي رت روئي هڪين آه آه
 هي خطا هڪير هي خطا هڪير واسير واسيرنا
 قد ظلمنا ربنا المنفور بسا رب العلا
 هي نه جانم هڪين جانم جي رات هڪي جهول جي صبحي جانم سياتم هڪين رنجهو روح رسول
 هاڻ آن هڪيو عفو قادر تون به هڪير توبه قبول
 واسطي معالي جي آس تون به خالق ڪن خطا
 نو چوي راي هڪ سترنهن ذنهن صالح ئي وٺو انجي مائتن مال دولت فاهه رب جي ئي ذنو
 فاهه سترنهن ذنهن آن سر سمنهن ريتي درجو لڏو
 وحشي جبرئيل آيو خدمت حضرت خير السورا
 جنم اچي بسا مصطفي محبوب رب العالمين بعد صلوة و سلام اي دوست همن نو چني قلبي
 بسا نبي صالح کي بخشيم تنهجي بخشني بالدين
 تنهجي بخشني مون به بخشو تنهجو بخشايل هلا
 تنهجي بخشاني کي بخشيم هاڻ تارو مڏينس ذني دلا سو دوست بخشه جو بنارت لوهي هڪيريني
 ستر تقصيرات به پنهرو تقرب قرب ذنهن
 بغير الله الذنوب اي عاصين بسا آسرا
 نڌ سڏي صالح کي سرور جو اي صالح هڪير هڪير تنهون هي آهون و دانهون سي اگهيون آگي جي در
 هڪيو هڪير سين عفو قادر جا خطا هني تنهجي سر
 هاڻ باقي عمر سڀ هڪج صرف صلوة و نسا
 س ته بارو جنهجو اهڙو ئي شرف و شان هو جن مڻن جو اهڙو در مولا جي مٿت و مان هو
 بخش انجو هڪير المعجي دوستي ايمان هو
 انجو بخش و دوستي هني هڪير و ايمان انتها
 جن جي خدمت هڪير جرأت جو پيدا هئي خلل هڏي ستر و عاجزي و هڏي اسلام و عمل
 رات دنهن رت وٺندي هنر هو معالي جو مهل
 تين جي حق جن ظلم هڪيا چڙ چاهي تين جي حق جزا

نين جي حق جي نصيب هڪيا تا مڙجڻ محروم ٿي. آئيني باحق ظلم هڪيا تا ڏک ٿيڻ مضموم ٿي.
 ڏني دغا هڪوئي. هڪيا تا مير مڻا. مظلوم ٿي.
 چو مڙا ڇا ٿين جي جن هي ستر سردارن تي هڪيا
 فوت ڪئون والد جي دائر فاطمه جناح ٿي. انجي فرات ڪئون ٿي دل حيدر جي سؤ چاهڪي.
 سر تي آن سرور جي ششدر اجل بيلڪ ٿي.
 دشمن خوشدل ٿي هڪيا اولاد ٿي جوڙو جفا.
 ڏني دغا حضرت حسن کي زهر ڏني ماريو ستن ٻيڙي رنجائو روح پيغمبر جو آن رب ڪئون رڻن
 پوءِ حسينا کي هڪيو پنجهه جگر ٻلا هڪوئي. هڪئون
 نسيه محمد جو محاورو هڪيا ٻيون نسيه خوف خدا
 آه جي هتوت تي هڪيا اهڙا ان اعدائي دين سي نه هڪنهن آست دغا. اهڙا به آلم ڀرسان
 آه جيئن هڪوئي هڪيا آلم. خمسه بالظهور
 ٻئي نه هين هڪين. جگيرن هڪيا قتل پنجهه انيا
 آل اسرائيل نسي فرعون هڪيا جهڙا ماد آهڪيون. سؤ ٻاڳا زياده ظلم هڪيا اهل عباد
 خطا لکي قاصد نجي انهار تي. هڪئون اعتقاد
 هي رڪي دل و دغا هڪوئي. هڪئون آلم عبا
 آه شاسن جي شرارت جو هڪريان. هڪوڙو بيان آه هڪوئي جي هڪن جو ظلم آيون هڪوڙو جوان
 هاهه هين نهرو و ستر جو شرح هڪن لهندو ليڪان
 جي ستر آن هڪيا سي پيشه آگ نه ها هڪنهن قوم هڪيا
 منطرح پنجهي نبي جي آل کي اهڙا ٿين ۽ جي آن جي ديني ڪنهن هين لريا نوڙون تڙين
 لالجي دنيا جي لوهندون. ههڙا نساحق ستر رڻن
 نبي يهودين هڪيا نه نصرانن نه هڪنهن هڪاڻ ٻا
 جي سر پستو سعد جو ٿيو دشمن آلم رسول لڳ رست رڙي جي لبواسلام ڪئون اجهل عدول
 عسزم جزم جنگ تي هڪيو هڪريلا آفانص. نزول
 ٿيو مفاصل شاه مين پسي ديسن سرڪش پها
 شاه چو اي شوم هڪنهن شاست ڪئون ٿين گمراهون هنڌ پوئي لئي وڻيل ٿين دشمن الله تون
 هي هي مالڪ ملڪ جا ٿين جو نه ٿين پندخواه تون
 بي نڪه بي حرم باغي ٿين جو حامي ٿي هئا
 هڪنهن سين هڪنهن لئي ٿوڙا هين تادل و لائل جور هڪر هڪنهن تي هڪمون راست ٿيو تادين مصحف دؤر هڪر
 هڪر هڪر دل و ۽ جي هڪي دل چوئي لي الفور هڪر
 حق چوئي. حق ڏي تون وٺون باحق چوئي. وٺون تاروا

آئون حسين جو منجهو ۽ علي نانو نبي هو نبي جي ملڪ جو مالڪ علي وارث وصي
 پسڙ اڏو منجهو حسن ان بعد آئون آهيان صبي
 مون بنا ٿي مڪنهنجي سر تي تاج مونهي ڏس ٿڙا
 سو مون جڏ بهن جي هٿ ٿي بادشاهي برقرار ٿي مجاور ناني جو ڪير صبر ۽ شڪر اختيار
 خط لکي لاهند ٻنهي ڪوئي ڪري ڇڪوڙا لارو
 منهنجي طاقت دست ڀت ڪوئي دعوت ڪيو ڏها
 هي ڏهاڙو ڀروڙو ٺاهڪارو ٺاهڪارو شامو شومو شريرو قلب ڪارو ڪوڙو
 مون اوهانجو ڏوه اي ڏک ڏهنڙو ٺا ڪونه ڪيو
 بيخدا ڪنهن کي رنجائڻ ناهي ڪنهن مذهب روا
 اي عمر آڇ آڏ يوسفان جو آئين خيرخواه ٿڌ نبي ڏهتي کي هٿ مارين ٿو ملحد يگناه
 آڏ آسي؟ مال ڏسي رسوا ڪئي اي روساء
 عاشق جي حرب نسي ڪئي وار حرب دست وا
 اي عمر ٿي جي رهايت ڪاڻ دوزخ ڪئي قبول ما به ملندي ڪنهنجي ٿو مفت رنجائي رسول
 ڪئي خيزان بادشاهي ٺهڻ ڪٿوڻ باغ بهنول
 ڏس نه گل ڪوهر ۽ پنهنجي وات تي پوکي ڪنهن
 اي عمر دوزخ جي ٿوهر ٿي ٿله طوي م ٿي وات خت جي ڇڏي اهل سفر جي لڳ م ڪنهن
 ڪهڙي اصحابي جو پٽ آئين انڌا ڏس پنهنجي آڏ
 ڪهڙي مومن ٿي ڇوڻ ڪار ٿو ٿين ڪوئي ڪنهن
 جڏ محترم جي ڏهن آخر جيم جي جنگ ٿي آڏ پخير کي هٿ زندگي جي تنگ ٿي
 قلعا ٺهر ڪٿون ٿوئي زمين خون رنگ ٿي
 ڦو ڦڙن نسي ڀر ٿا رڻ سارو رت درها وها
 ڏوه سڀر سڀد ۽ پاڻجهه صحابي صديق بار تيغ ماري ٿا سڀي جونجهار جنگي جان نثار
 ڇا چوي شاعر شهيدن جي شجاعت شيرج وار
 جن جوانن صدقو سر ڏئي ڏين حق سڀ ڪيا آڏا
 سي صحابي انصار عزت جا صحابي صافدل سي مهاجر دين جا صاحب وفا صادق عمل
 آه رضي الله عنهم انجي حق اعليٰ مثل
 اهڙين ڪاڻ ڪنهن من رڪتب ٺهيا نجا
 ان صحابن جي صفاتن ڪنهن مٿون ڪيون ماري صاف وه بهادر پوترا پسي سڀر ميدان صاف
 ان حسيني هاتهن ڪها حلا پير اهل خلاف
 پر سچي ڀرتون مهاڻون سر رکي رب جي رضا

آه ٿيا آلد نيسي جا ڪرپلا ۽ قتل عام سي ملهجي جا مسافر رڻ رهيا مڙهه منجهه مقام
 ڪهوت ڪهائل ٿي ڪرپا ڪهڙن ٻهريا لوهو لغام
 پاڪ نٿن رت ۽ رڪيا سر نيزي ٿيا عالم نما
 آه قلم نورن آفرين اي نسوحوان جا نو والد جي وصيت سڀ بچا ڪئي سرمدان
 سر ٻڏي سهرڙا چڙهي ڪهڙي تي رڻ ڏي ٿين روان
 لعل لائن ۽ لڏي ڪئي ڪڇاچ ڪهر ساتم سڙا
 ڪهوت اڃ ڪهر تنهنجي شادي نوڪن جو قصو ڪيو تو منهن اڃ معرڪو هئي شج وسانين سانگه ٻيو
 هئي مبارڪ ٻنڌي سهرل موت ساتم حشر ٿيو
 هن مبارڪ موت ماتم هئي جگر سٽو چاڪ ڪيا
 اڃ علي اڪبر بي سر اسر الله ڪيو قبول بي ٽاگيون پنهنجي خدا تي حق رضا ڪيائين حصول
 لعل رڻ لهندو نسي نسي رت رنو روح رسول
 آل نسي ابتدا ٻڏي ساتم مهاڀو مصطفي
 اڃ علي اڪبر کي اڃ هئي هئي پتل ڪيو سو به تيرن ڪئون تيجاڻي خلق حيدر ڏي هليو
 اڃ هلي اولاد گڏ ڪيچ شهدان کي آڏو
 آهي سٺا ڪيچ شهدان دهن جي دارالشفقت
 هاه رڻ راشان نبي جا نور نرمل نين ٿار پاڪ رت ۽ رڪيا مولا علي جا من فرار
 شهر حمازي شاهزادا دين حاسي حق گذار
 يگنه ڪون ڪنهن هائي ساهه ساڪه جا
 واه وارث ساڪه جا پاهين ڪنهن ڏهن يگناه تخت خاوند تاجور پاهين نه پست ۽ ڪيا تباہ
 هئي حرم هرڻ تي اڃ ڪوئين ڪنهن ڪنهن ڪنهن
 هئي حجازي هوت ساريا ساه سوئرن بيخفا
 هائي مين نڪن حرمين خاوندن مين ڪيا خلل جن جا ها دائر سلاسي تن تي ڪيائون هي عمل
 سي ڌري وائي ولها ٿيا دوزخي توڙون توڙل
 آه آڪن کي ڪئي اڃ حاسين حساب ڪيا
 هئي نبي زادن مين ناحق ڪئي عداوت آهين هائي پيرن مين ڌري ڪئي جهڙي جرات لعن
 جن تي ڪلمون چائون نين تي ظلم ڪيا تن زحمتن
 جي اسي ڏاڏي ڏسي ها نين جا وري ٿيا ولها
 کتي اُنڪي جون آهي ظرافت جو ميل ورنه ڪيا آست ڪئون آڪي ڏور ڏنهن حڪم ازل
 ڪير ميهه چئي ملهين کي جي هئا توڙون توڙل
 آهين کي هاشمين مين چا شرف چا شريڪا

هاشمي خير الامر ليا امي شتر الدواب نين جي حق والشجرة الملمون ابو منجهه ڪتاب
 هين مئون ليا مرسل و حومن هن مئون ڪافر و ڪيذاب
 هين مئون عالم اوليا هن مئون بلڪه ايندا ٿيا
 نون مڪج ناول ڪو مملون شجر جو اي شجر جي سج چوي مملون لارو سرنج اي معنيٰ جي
 وائي قومر سايه گيرو شجرة الملمون هن
 آن زقومر دوزخني بارش پزهيدي بريا
 و هني صالح ولد بي ٿاڏي پگ جو ورثدار ناحق پست عاتلان دعويٰ پتي مائتي ڪئون ڌار
 ڪيئن ٿيو ڦايل ڏس ڪيئن نوح پست ٿيو ٺاهڪار
 ٺهن پتي آسٽه ڪيا آڳي اهل جنت ڪئون جئا
 جنهي پگ ٽين جو سلامي سڀ ڪو اي غورم قديم تنهن سوا هاشمي و آسٽه ڪهڙي نسبت اي نديم
 جي وڏي ڪيئون ڌار ڌر ڪڍون هي نه هڪ اي جا هنم
 نين جي مائتي ڪهڙي معنيٰ جن و اصلي وڃي يا
 ان سوا هاشمي سڀ آسٽه ڪا پلائي ڪانه ڪئي نهڙي مٽيپ و ابوطالب سڀ مڙن ڪانه ڪئي
 ٺهن عداوت مصطفيٰ رسين نت ابو مغيان ڪئي
 مرتضيٰ رسين معوي ڪيئن پختي ساغسي پڻ خطا
 اڄ پست پهرين وڃي ٿاڏي پڻ هاري ٿيو پڻ وڃي وڃي جي ٺهي سر ان سڄي ساري ٿيو
 ماڻه ٿاڻه نين ڏيري جي ٺهو ڪيئن ڪاري ٿيو
 پگ ڏئي ڪئون پگ ٺهڪائي وقت ڦاٽو ٿي وڃيها
 معوي پست اڄ علي پست سڀلي رختي نه ڪي هڏ پوٽو مصطفيٰ ڏهني سڀ ناحق ٿيو شڪتي
 ڪلهه گو ڪافر نبي جي پاڳ پنهنجي سر ٽهڪي
 پاڳ وارث جو پٽل هني ڌر ڪئون سير ڪارو جئا
 هني جي اڄ هني مصطفيٰ ٿاڻي مدد مظلوم جي هني جي اڄ هني مرتضيٰ ٿاڻي معروفي جي
 هني حسن هني اڄ نه محضواري ڪري معلوم جي
 هني جي زهرا هني نه ڪيئن اولاد ڪارڻ وڻ وڏا
 اڻا جو باغ هي جهولي ستر جي ڪيو خزان هاه ڪيئن هلانتي جو پست سڪو پاڻي ٻنان
 دوزخي زڪوم ڪيو ويسران اڄ باغ جتان
 وڻ وڏي پوٽا پتي گئل کوني ڪيئون ويران سرا
 واه اصحابن واه ڪئي سر ڏئي ليا سرخرو پائن پائين پائين ڪئي جان ٺاري مٽو به مٽو
 شاه پڻ تن بعد ڪئي سزور وڻاج جي گنگو
 نه آنجي الوداع ڪئون عرف و ڪرمي ٿي ڪيا

هائو زين العابدين هنيو هو ديس حڪمر ازل مون ته سڀ ماڻهن سن گلا سر تي مچو امر آجل
تون وهين مون پند پھڪس خست خاطر دل ڪٽيل
لید و ڪولن جي پروس شام ويندو پياده پا
هائو زين العابدين هن حادثي جو حال درس منجهو سر نيزي تي اکيه منهن تھو سين لال ذرس
تنهن پئيءَ سڀ ڪڙم سر نيزي تي ڦڙ پمال ذرس
پنجي هت و سڀ قطار اهل حرم ذرس بي ردا
هائو زين العابدين هن لسر و تون صبر ڪج جا بلا پانين ما سڀ تون سر تي صابر ئي سهج
جڏ رسن نانسي جي روضي در چمي روئسي پنج
با نبي ذهتي سند ڪولن ڪٽيو منجه ڪريلا
با نبي ذهتيءَ کي ڌک ڏني قتل ڪيو ڪفار هي سو مجاور تنجهو مرسل رڻ رهيو لاچار هي
تسون يتيم جو سندس نانا اجهو آڏو هي
جنهي اڄ تو ري حيات نامي واهر واه ڪا
آه اگهي شاه جو شرح شهادت ۾ ڇوان ها ڪه ان شير خدا پست جي شجاعت ۾ ڇوان
آه آنجي قتل جو دل داغ حسرت ۾ ڇوان
هي دغا ڏني دشمن نساحق نبي زادا ڪٽيا
چنو سا ثابت علي سرور تي صلوات وسلام ۽ به آنجي عترت اطهر تي صلوات وسلام
ڪريلا مظلوم جي لشڪر تي صلوات وسلام
۽ به ان جي دوستن حق دين دنيا چئي دعاء.

ڪرب و بلا جي دشت جفا ۾ آل پيغمبر عزت حيدر

ڪربولا جي دشت جفاو آل پيبر عترت حيدر
 ايند علي تي جائد نبي تي عاه ستر تا مڪن هي شتر
 هي هي حسرت واه قياست داد ذي داور داد ذي داور
 هي چڙهي آيا رت جا آڃايا هٿ ڪري خنجر دين جا دشمن ناسق پٺڙن ڪوئي جا ڪافر شام
 جا لشڪر قوم شتر
 سڀ به ڪٿائون گهر به ڪٿائون نيزي جي نوڪن جاڙهون سڀ
 هي هي حسرت واه قياست داد ذي داور داد ذي داور
 هاه پڙهي ڪاهي آيا شاه سن ڪٿائون جنگ جا ماها شاه ٿي چو لسن اصل سڀا آڻ به اسان جا روح رنجايا
 آلد پيبر چو ٿي سڀ سراسر خطايا سراسر خطايا
 هي هي حسرت واه قياست داد ذي داور داد ذي داور

چو ٿا ڪهايو چو ٿا رنجايو جان وڃي ڇو روح اسانجا آن جوانان تاهڪن وڃايو ڪهڙا ڪيائين ڏوٽا وڃانجا
 ڪيم ٿا ٻيو ڪيم وڃايو نخل جتان جا ٻاڳ نبي جا
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 ڪاڻي پيمبر ڪاڻي حيدر جنهن کي چئون ڪروا اسانجي آه پيمبر آه رس حيدر اوهين پئو ٿا آه اسانجي
 آه ڪر مرسل ملد محمد ناهي ڪا تو ري واه اسانجي
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 سبط پيمبر نانبر حيدر دين جي داور عزم دعا ڪئي ٻاڙه پائڙ پائڻ ٻاڙه پائڻ ڪي ڪي لطف و عطا ڪئي
 چو اي عزيزو منجهن ڀرپو آن ڪئون وفا تي قوم جفا ڪئي
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 گهٽ عاصي مڪر دعا ڪيو ڪون شمس ظلم روا ڪيو قوم اسانتي جو و جفا ڪيو آن حق ٻاري ٻار ادا ڪيو
 ڀونگي اوهان مشغول دعا ڪيو آن تي خدا جل لطف و عطا ڪيو
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 منجهن عزيزو هوت حبيبو ڪڙم ڀرپو سر الله ڪري ٻيلا دشت جفا و ڪشتي حرمت آه ناهي
 آه اسيران صبح بيمان شام غريبان شام مياهي
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 عاهه ڪولي عاهه ناسي عاهه قاتل ڪين ڇڏندا سڀئي سنگر هٿ ڪري خنجر آلهن کي سامهون ٿيندا
 سر به وڍندا گهر به ٿيندا قيد به ٿيندا ڏک ڏيندا
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 ڪولي جا ڪاڻا شام سنگر قصديون قاتل ڪاهي آيا آلهن تي ايند علي تي سر خنجر جا مينهن وڻا
 ساڻ ڦهائون خيم ٿيائون پناهون ڏنائون ٻار خنجا
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 شاه جا پائر سڀي دلاور شير خدا جا شير بهادر شاه تي ڪيائون پنهنجا فنا سر واه بهادر دين جا داور
 هلاه بهادر واه دلاور واه وڙائي ويا سر سرور
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 قاسم نوشه قاسم دوله هوت حسن جو رڻ سهرو ٻڌي هي سر تي سڄوئي آه اجل آن گهوت
 ڏي سڄايو
 گهوت کي گهائي سهرو ٿيائي هاه پڙهين سر به وڃايو
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور
 هي هي قاسم تنهنجي مائو ڪاچو هي هي حشر مڃايو روح نبي جا ساء علي جا هوت حسن جا تون پست مڃايو
 تنهنجي شادي قاتل خواني سر الله رب جو رايو
 هي هي حسرت واه قيات داد ڏي داور داد ڏي داور

مرثیه (فارسی) ❀

بر آن رسول خدا خیر انبیاء صلوات

بر آن رسول خدا خیر انبیاء صلوات
بر روح الطهر محاسنون پارسا صلوات
بر آن حسنه علی شاکره قضا صلوات
بر آن اسامه خدا شاه اولیاء صلوات
بجان پاک حسن راضی رضا صلوات
بر آل احمد و اولاد مرتضی صلوات
بصبراند پلا اهل کربلا صلوات

زهی پلا که با اهل ولاست عز و علا
ز ابتدائی پلا جمله انبیاء پولا
نبود هیچ پلا سخت تر ز کرب و پلا
هزار عز و علا خاکسار اهل پلا
کم مبتلانی پلا هست اولیاء خدا
بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
بصبراند پلا اهل کربلا صلوات

اگر پلانی پلا نفس آن پشاه کنی
بشام کرب و پلا روئسی سربراه کنی
بگریلا شوی و روضه بجه گد کنی
باین بود کم نو اقبال حق پشاه کنی
مثنایی اهل پلا مال عز و جاه کنی
بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
بصبراند پلا اهل کربلا صلوات

چو سرور همگی سروران دنیا و دین
اسامه دین منن نائب رسول امین
ظان بر آمد از ساکنان عرش برین
شهنش همه شاهشاهان صدق و بن
بگریلا چو سر و آمد از ره تمکین
بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
بصبراند پلا اهل کربلا صلوات

چو شاه اهل پلا ارض کربلا را دید
که این کدام زمین مهیب گشت پدید
هر از نزول من این ارض پاک چون لرزید
ز حاضران کاب از ره کرم پشرسید
که ذوالجناح من این جا رسید آه کشید
بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
بصبراند پلا اهل کربلا صلوات

❀ مثنوی فارسی مرثیه اسامه کی نهایت برائی بیافسان دستبند شو آهی مگر
افسوس جو مکترون نی غلظت تی کاتب جون غلطیون آهن و مکترون نی مصرعون
حکیم خورده آهن لیکن جین ته سید ثابت علی شاه جو فارسی بولی و می پهریون
مرثیه چیل اسامه کی ملیو آهی جنهن کی غنیت سجده جهلی و جهلی به حالت و آهی انهی
حالت و تبرکاً شایع مکترون نه (مولف)

کسی به عرض نمود این زمین کرب و بلا است از ازلد مایند سخت گاه اهلر بلا است
 هزار نسوج بلا ائترین زمین پیدا است ز ابتلائی، بلا مبتلا نش اهل ولا است
 نین جب لقبی کرهلائی رنج و عنا است بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

چون آن شهر دین عرض همراهان بشود بکرهلائی، بلا هائی مرحبا فرمود
 ز ذوالجناح فرود آمدند امر نمود که هترین بنالمر بت بارها بکشد
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

بکرهلا چو فرو آمد آن امام همام رسید لشکر درد و بلا و کرد سلام
 هزار نسوج السلام شد ملازم خطام بهر مکی، برضا داد احترام تمام
 که بود جمل فرستاده هائی رب انعام بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

که نوح خرق بطوفان ایمن سفینه گشت چها السلام بدله عابد و مکنه گشت
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

چه کم ز ناله خلیل است آنشهر بیاد چه کم ز تیغ ذبیح است خنجره لولاد
 ز قتل اکبر و اصغر مذبح الا و لاد ز کرم ناله ایوب نیز به یزیداد
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

چه کم ز گریه یعقوب ناله مجاد که داشت قتل پدر باجمع اخوان بیاد
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

چه کم ز سنگر آحد خوب خیم بر دندان چه کم ز تعب ای طالب آن در زندان
 حسین تشنه چگر با عیال فرزندان سر رضا به رضا داد با تنر چندان
 گشت گریه کنان مانند مدعی خندان بر آل احمد و اولاد مرتضا صلوات
 بهایرانر بلا اهلر کرهلا صلوات

سلام بر عمر و زبید جعفر و عباس
سلام احمد و عبدالله اطهر از ادناس
که جان فدا بر شمر دین شدند ره و سواس
بصایران پلا اهل کربلا صلوات
سلام بر شمر قاسم که روز داسادی
سلام بر علی اکبر کینه اندران وادی
سلام اصغر مقتول تهر بهمدادی
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

سلام بر شمر قاسم که روز داسادی
سلام بر علی اکبر کینه اندران وادی
سلام اصغر مقتول تهر بهمدادی
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

سلام بر شمر بیمار غربت افشاده
ز بعد فوت پدر تن بعد جفا داده
خلیفه بحق و نسانب نبی زاده
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

سلام بر شمر باقر محمد ابن علی
سلام بر شمر کاظم ولی ابن علی
دگر نقی نقی حکری الی المهدی
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

الهی از کرمست راه کربلا بنما
لقائنی انور آن شاه کربلا بنما
بروز حشر جرم گناه کربلا بنما
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

رجا که روزی زوگر کربلا کردم
نثار خدمت دیوار کربلا کردم
بغاک خفته و بیدار کربلا کردم
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

خوش آن دم که سعادت شود مدگارم
بطولم روضه پاکش چه اشکها بارم
به حشر ما خطمی سر ز خاک بر دارم
بصایران پلا اهل کربلا صلوات

کنون که هست زیارت گهر منم مظهر
در مدینه^۱ فیض است لا جرم این در
شهر حسینی و ثانی حسینی چون حیدر
بجائی روضه افق این روضه^۲ شرف منظر
در مدینه^۱ فیض است چون نجف انوار
بر آل احمد و اولاد مسرتضا صلوات

بمبارانند بسلا اهل کربلا صلوات

هرار شکر که در همراند^۳ سرمراز^۴
چو زهره خوار در شو حق با عزازم
* غلام شاهر^۵ و بر شاهی از شرف قازم
بگر در لیس^۶ لعل شهبازم
ز طبع فضل^۷ رو به فلان چه منازم
بر آل احمد و اولاد مسرتضا صلوات

بمبارانند بسلا اهل کربلا صلوات

شها گدائینو^۸ نابت علی^۹ دعا خواهد
ز فضل دار شغنائی در دوا خواهد
مها بنام خدا پهر مصطفی خواهد
ببرد دفع خود از در گیت شفا خواهد
عطا شود ز نسو حاجت دواعضا خواهد
بر آل احمد و اولاد مسرتضا صلوات

بمبارانند بسلا اهل کربلا صلوات

* میان سرمراز خان مکه و والی^{۱۰} سنه.
* میان غلام شاه خان مکه و والی^{۱۱} سنه.

(سلام)

سیدالشهدا امام توتي صلوات و سلام

سیدالشهدا امام توتي صلوات و سلام
 روئي، تو بدر منير توتي تو مشڪ و غير
 گولي گنهاو ڪڍڻ خوف نه ڪيو خارجي
 قتل ڪيو ڪافرن ترس نه ڪيو ڪو ڪڍڻ
 نعمت حق جي جزييل توتي اي صاحب جنيل
 جڏ تو حضرت رسول آڻي تو حضرت بتول
 نون ۽ خدا جو امير ڪو نه ڪو تنهنجو نظير
 تو لئي ملڪ رت رڻن حورون مٿو منهن پڻ
 تنهنجو آلا هم ڪيئن لکان طاقت مون ۾ ڪٿان
 اي منهنجا سرور امام ماته تو مصر و شام
 حضرت امير سلام ۽ عيسيٰ اڪبر سلام
 از هم تو يا امام گره ڪند خاص و عام
 خون نشانم سلام در هم تسو يا امام
 دائر تسو در شا آهي گدا جي مسا
 عزت دارين ۽ حرمت ڪونين ۽
 مير عالي مقام صلوات هر خاص و عام
 شاهه زوار چئي تنهنجو دل افڪار چئي
 رت روئي هر بار چئي توتي صلوات و سلام.

شاه شهيدان حسين توتي صلوات و سلام

شاه شهيدان حسين توتي صلوات و سلام
 وارث دين نبي مآلڪ مآلڪ علي
 دين ۽ دنيا ڏئي ڪونر و طويي ڏئي
 دين ۽ ايمان حسين توتي صلوات و سلام
 تارڪر دنيا ڏني توتي صلوات و سلام
 جنت املي ڏني توتي صلوات و سلام

رحمت رب العالمين صاحب حسن جيل
 نياز نائين رسول لاذ سين سالين بنول
 لسوره نبي بي نظير غير خدا جا شير
 اهلر جنا جا مڪمل سر بنا ڏڙ رڻ رهيل
 سر وڏيا نيزي سوار شام مفر لهما تيار
 لڪير مظلوم پيءُ اصرار معصوم پيءُ
 آه مڪينم اها زميند پيڪي آڏا
 سڀ بنا توکي سرحد توڙي ويا سڀ مري
 توکي ٿا سارين سڀ رت هنجون عارين سڀ
 تو لئي مذهبي قيام محرم ٿيو ماسم مقام
 "نابستر زوار" چئي نهنجو دل افکار چئي
 رت روئي هر بار چئي توني صلوات و سلام.

اي صبا مصطفيٰ کي چنڃ سلام

شهر حق مرتضيٰ کي چنڃ سلام
 آن هلي پيارا کي چنڃ سلام
 حسن المجتبيٰ کي چنڃ سلام
 شاه مڪرب و بلا کي چنڃ سلام
 نائيب مصطفيٰ کي چنڃ سلام
 وارث انبياء کي چنڃ سلام
 سر مثل اولياء کي چنڃ سلام
 بحر علم خدا کي چنڃ سلام
 آن شهر باصفا کي چنڃ سلام
 ملڪ جي مقندا کي چنڃ سلام
 آن شهر مڪرلا کي چنڃ سلام
 پتڪ علي مرتضيٰ کي چنڃ سلام
 رت ڀريو نه لفا کي چنڃ سلام
 آنجي ورد و دعا کي چنڃ سلام
 تين آڳن جي صدا کي چنڃ سلام
 آن ملڪ نما کي چنڃ سلام

اي صبا مصطفيٰ کي چنڃ سلام
 چو نبي جنهن کي وضعت النبي
 پير نسوجوان اهلر بهشت
 سرور ابي و جن امام دين
 وارث دين حلي اسلام
 ناصر شرع پيائي ميلت
 مبتلائي بلاني آشد بلا
 سالڪ شاڪ تارڪ هم ملڪ
 نبي مچاور رسول جو ويڻو
 ظلم ڪڍڻ ظالمن جي ويڻو مڪي
 ڪولي ڪولين ڪڍڻ ڪرب و بلا
 ڏهڻو خير البشر جو فرس هي هي
 مصطفيٰ جنهن جي منهن تي منهن ٿي منور
 جن لبين هو لعاب احمد جو
 ها جي چپ هائي چشمن ڪوثر
 رت ڀريا زلف ها ڦليل ڀريا

آنجو مينو غزنينو رخت جيو
 هي جي هٿ ها هيٺ بحر منجا
 تنهن نئون آنجي تمام مجلس کي
 هم انصار دين و احباب
 هر مصعب زهر همداني
 تنهن تون عباس شير غازي کي
 عمر و حسن و جعفر و عثمان
 و ابوهر زيد ابن علي
 جن نه مٿن سوليا از قاضي خدا
 بعد آنجسي محمد و احمد
 گهوت لاسر جي سر پٽي سها
 نوره حق لوجوان علي اکبر
 خشک جان تشد لب علي امير
 لاله اهلبيت پي ماري
 سولن گهر نشين آبرن کي
 وارث سلسلر نجبي و علي
 آدم اهلبيت ثنائي نوح
 يوسف از دست داد يعقوبي
 بل پسر هڪت فائوان پري
 تپلسر دين هڪت اسلام
 هادي حق اسامه ما تحقيق
 هڪلر الخياط فاطم الاسلام
 خاتون مجرمين شر خاتون
 تنفي و منفي و فوالنفوي
 حن عهدي حن ثنائي
 سهدي هادي اسامه زمان

زخمي صد بلا کي پنج سلام
 آنجي جود و عطا کي پنج سلام
 عزت و اقربا کي پنج سلام
 اهل صلق و وفا کي پنج سلام
 وهب صاحب وفا کي پنج سلام
 ابن شهر خدا کي پنج سلام
 عزت مرتضي کي پنج سلام
 هاشمي با حيا کي پنج سلام
 آنجي صبر و رضا کي پنج سلام
 عبدالله متندا کي پنج سلام
 سر مهران خدا کي پنج سلام
 صورت مصطفي کي پنج سلام
 سر دلي بيخطا کي پنج سلام
 عزت مصطفي کي پنج سلام
 پيشوا بني ردا کي پنج سلام
 شير زين العابا کي پنج سلام
 فسيدي مبنلا کي پنج سلام
 دانما در عزا کي پنج سلام
 ختار صد جفا کي پنج سلام
 باقر حق نما کي پنج سلام
 جعفر پيشوا کي پنج سلام
 موسي مفتدا کي پنج سلام
 ابن موسي الرضا کي پنج سلام
 فطوة الانبيا کي پنج سلام
 مرتضا مجتبي کي پنج سلام
 آن خليفه خدا کي پنج سلام

بنده ثابت علي حون صلواتون
 جمله آل عوبا کي پنج سلام

اي صبا نون مصطفيٰ کي چنڇ صلوات و سلام
 سرگشتہ ڪڪر بلا ڪڇ ڪڇ عرض سڀ تفصيلوار
 ڪڇ خبر حضرت حسن کي پاڻ تنهنجو ٿيو شهيد
 جڏهن هو هي واقعو لسردوس ماتم شور ٻو
 مصطفيٰ ۽ سرتنهي زهرا سين رندا زار زار
 روئي ان سين ڪڪر بلا ۽ ستنهن ڀڻي، واري وڻاه
 مصطفيٰ جو لاذلو ڏس رن ۽ ٻو آهي شهيد
 حيدر و زهرا جو هي هي ٻارو پٽ حضرت حسن
 رات ڏينهن جنهن کي ٿي ٻالو ناني م حضرت رسول
 گل ڪئون نازڪ تر ڪلو جو نيت چيو ٿي مصطفيٰ
 راه جو سر مصطفيٰ جو صاحب دستار آه
 عسي محمد جو جگر اڃ ڪڪر بلا ۽ قتل ٿيو
 آه اڃ آلد نبي جي رت متون رن دريا وها
 آه اڃ آلد عبا جو ڪاروان رن ۽ لنگو
 آه اڃ رن ۽ علي اڪبر ٻه ماريو نوجوان
 هي علي اڪبر کي ماريو ڪهان ڪهون خلق ۽
 آه اڃ بسازو ڪهائي ماريو عباس علي
 عسوم جانر حسن نهاده، عالي نسب
 اهلبيت مصطفيٰ ڏس سام ڏي ويندا ٻنم
 عسي ملهني جا سافر عسوم پرڏهي ٿا
 اي صبا ٽاٽ علي زوار جا از صلق دل،
 جملڪه آلد عبا کي چنڇ صلوات و سلام.

ای صبا تون مصطفیٰ کی چنچ صلوات و سلام

اي صبا تون صفتي کي چنڊ صلات و سلام سر گروه انجما کي چنڊ صلات و سلام
اي صبا شهر خطا کي چنڊ صلات و سلام فائيد خيالورا کي چنڊ صلات و سلام

سڪينه سر ٻئي چئي السلام اي بابا

شهيد صابر و شاعر اسان جي سڀا
۽ پيغمبر رهو رڻ بي نظام اي بابا
جڏا جهو هڪڙو ڪاتب غلام اي بابا
۽ عرف و ڪري و ٿو حشر عام اي بابا
اسانجي سر ئي طوفان تمام اي بابا
پڙ سڀي جو هر صبح و شام اي بابا
لب فرات ڪڍي ڪڍين مقام اي بابا
اسانجي حق و سفر شوني شام اي بابا
مراقبي آيو سندس بي لجام اي بابا
نچائي خلق ويو لا ڪلام اي بابا
۽ حاجي ساهي سندس قتل عام اي بابا
مڃي مران نه وڃا شال شام اي بابا
جهلير شمر و عمر ٿو مقام اي بابا
۽ وعدو وصل جو صبح قيام اي بابا
جنهن ۾ نسل نه طاقت تمام اي بابا

سڪينه سر وٺي چئي السلام اي بابا
هي تنهنجو لاهي مقدس ۽ خاڪو و خون آدم
سندس هي خلق هو نيٺ ٻنور گلز پيغمبر
سندن مير محمد به آهي مائو هڪڙو
تجف و نوح ۽ آدم علي سين فرق ۽ خون
جناب جنت خاتون ۽ خلد ختم جگر
نه آيو چاهو ته عباس ويو هو پاڻي ۽ ڪاڻ
هي تنهنجو نوري تي سر صبح نسل محشر هو
آدم علي اڪبر ڪامي گهوڙو ويو نه ويو
نه ڪير پالي مليو هاء ڪاڪي اسير ڪي
نه صبح مائي ونو رڻ ويو هاء قاسم گهوڙو
لها ٿيان نه جڏا آئون آيا مٿن سرمان
جي آئون پڙيان ۽ آيا چئي رڻان ٿي آه ڪري
اسير شام وڃا ٿي فراق سان ڪري
اسانجو عاهد پيار نسانوان آهي

نون پنهي ڏانهن زار ڪرلائي ڪي
نهار سالي ڪوٽر ڪئون جوام اي بابا

جڏ رڻ ۾ آئي هوندي سڪينه سلام ڪي

ڇا گذرو هوندو آندو دل ۽ سلام ڪي
هر هر پنهنجن تي هڪڙو جي سڀ قتل عام ڪي
اڄ جو نه ٿو وڙائي سو منهنجي سلام ڪي
سڀي ٻڌايو نسامي پلا منهنجي نام ڪي
گالهائي ڇو نه ٿو ٻڌي منهنجي ڪلام ڪي
دلهرن ٿو ڇو نه آئي عليڪ السلام ڪي
سڀ تما چون سلام ٿو هار نام ڪي

جڏ رڻ ۾ آئي هوندي سڪينه سلام ڪي
پنهنجي ٻئي ڪي سان ڪري پي ۽ جي لاهي تي
چائين تي اي ٻئي منهنجي پالي ڪي ڇا ٿيو
آئون تا ابي جي پاري سڪينه هيس ٻئي
مون اي ٻئي آهي ڪي رهايو نه هڪن آه
بابا حسن تنهنجي سڪينه ٿي چئي سلام
اي منهنجا بابا سيد سرور سلام وٺ

بابا نسوڻ ڪهڙا ۽ رهن ٻوڙن شهد
 بابا تون پنهنجي ڌڻي ۽ ڀائي کي ڪڍڻ خبر
 هٿن جي ڪهڙي لاشي جي سڀني لڳي
 سرهو نه ملڻ پر جگر و دل سين کان ڪسي
 سڀا سڀا ڪهڙي خبر ائين اصل مشغلا
 دهر خدا ۽ راضي ٿي. چاهين سڀ ڇڏا
 اسين ٿي اسير تو ري هليا آهيون عام
 پر ڏيند ۽ اچي رکن اڄ پنهنجي سام
 هو دل ۽ جوش ولسولو بي سر امام
 ٿي ڇو ڪهڙي ٻڌل و بي انتظام
 صبر ٿي شڪر ڪڍڻ تون اها صبح و عام
 روزي جيسزا ۽ ولسندين کان انتقام
 ڪي

”ثابت علي“ ۽ سڀڙن ملوث چئي سلام،
 انڌ علي جي لوج جي سڀ خاص و عام ڪي

جنهنم حسيني ڦاٿو ڪاهيائون شام ڪي

جنهنم حسيني ڦاٿو ڪاهيائون شام ڪي
 زين العبا ٿي رت روئي آندڙ ڪڍي آه آه
 هي ”غضب عظيم“ ڪهڙي ٿي لاشي
 زين العبا ڏي منهن ڪري چئن ڪهڙو لهر ٿو
 نسوڻ نبي و جان. علي کي چهر سلام
 آئون جان و دل اي جي اها هٿس عايدن
 هٿن جي ۽ روئي رت لڳي سڀني سين لاش جي
 تڏ ڇاڪ ۽ خون ۽ تڙڙي بدن ڇو ڪه نور عين
 خدمت و هيءَ جي عرض ڪيو آندڙ جگر ٽڪار
 نسوڻ ٿي شهد نشت ۽ ڪهڙل جي ٻوڙن
 بهر خدا جي پائتون اها ڪهڙي ڪر ڇڏا
 سر دشت ڪهڙا ۽ آيا منهنجو هڪي مقام
 ٿي منهنجي دل دو ٿي آيا تنهنجي لڙڪتون
 حل منهنجي خبر تنهنجو آيا بهر پڪهڙان
 ”ثابت علي“ جو سڀ سرور سوال ٿي
 ان کي رنج شمع نسوڻ پور انعام ڪي

قندي مڙي امام جي آيا سلام ڪي
 احوال درد دل چوڻي چئن ذوالڪرام ڪي
 سر منهن ٻڌي سلام ڪهڙو عالي مقام ڪي
 سر ٿي وڌو اهو اڄ ذوالڪرام ڪي
 وڌو آهي نه منهنجي عليڪا سلام ڪي
 اڄ چاهي دل ۽ حق جي مدارالهام ڪي
 هو دل ۽ جوش ولسولو بي سر امام ڪي
 شڪر نهجي قضا ڪي هليا آهيون شام ڪي
 چئن باڪلام ٿي ٿي امام الانام ڪي
 ۽ چئن ٿو صبر و شڪر مون بي انتظام ڪي
 قلمن مان پنهنجي رک تون اها ڪهڙا ڪي
 حاضر رهاڻ حضور منجه صبح و شام ڪي
 ڏي وصل پنهنجي هيرڪتون هٿن بي نظام ڪي
 ڏي جرم موج خون ملون هٿن تشنه ڪام ڪي

ڪربلا جي قتل جي ڪر ڪا خبر اي آسمان

ڪڪڙن ڏٺي نيزن چڙها شاهن جا سر اي آسمان
هي رسول الله جا شمس و قمر اي آسمان
فاطمه زهرا جا هي جاني جگر اي آسمان
هين جي ڀارت ڪيائين ها جن و بشر اي آسمان
هي علي شهر خدا جا شهر نر اي آسمان
منهن پڻيا ملڪن و مورن ڪيا حشر اي آسمان
پاڻي گل ڪفني وڻي ها چهر نر اي آسمان
فاطمه لهرادي اڄ داور جي دَر اي آسمان
تو نه ڪڪڙي پئي ڪوئين هئين بي اثر اي آسمان
چو نه اچي نر جي تون ٿين سر اي آسمان
ڪڪڙن ڏٺي نيزي تي پنهنجي رت و تر اي آسمان
تو کي ڏٺو هو جي ها تو و ڪڪڙ اي آسمان
پشت و پائر پائتا پالڻ سڀ جگر اي آسمان
هين تون ناني ڪيو خدا پنهنجو پسر اي آسمان
پاڻي سائين جو هي نيت نور نظر اي آسمان
اڄ امان هين لاءِ ڪيا فري نهر اي آسمان
سر ڌرتي روئي ڪري حشري حشر اي آسمان
شادي قاسم جا شربت ٿيا زهر اي آسمان
مون زهر تو قتل هي ڪهڙو نهر اي آسمان
چئي اجهي منهنجا پئي شمس و قمر اي آسمان
آن پئي ناسوس قيدي هسفر اي آسمان
منجا هي ناسوس يوس درهلر اي آسمان
آئون منده هشير، خوني جگر اي آسمان
آئون ڪڪڙ ڪڪ پلي تي بي پدر اي آسمان
سي دفن ٿڌ ٿين جڳ ايندا هي سر اي آسمان
هين سر هن رڻ وطن ڪنهنجي قبر اي آسمان

ڪڪڙلا جي قتل جي ڪر ڪا خبر اي آسمان
هي خدا جا قطب تارا عرش ڪرسي جا جڙا
مرتضا مولا جا هي سر شاه هي منهن نور عين
هن سرن کي نت نبي صلوات جا بخشا ثواب
هن منهن تي مرتضا مصحف پڙهي دم ڪيو مدام
فاطمه لردوس و اڄ نين جي ماتم ماني
فاطمه لردوس ملون هن ڪاڻ ڪاهو ڪربلا
فاطمه لورند ماريسا اڄ پڙهند نهر ڪيا
فاطمه لهراد ڪڪڙي اڄ عرش ڪرسي ٿا ڪڪڙ
جڳ علي اصغر ڏٺي تي نر من نزلن ٿيو
منهن ڏٺي اڪبر جو ساڳو مصطفيٰ جيئن پيٽال
جڳ ڏٺي عباس پائن ڪاڻ پاليءَ تي ڪڪڙو
سر حسين ايند علي جو سڀ جي اڳ و نيزلا سر
هه هين سر آسره حق لولاڪ نت ناني جو لوت
هينجي منهن تي نيت نبي قربان هي ناني جو شاه
نت امان هن تون خدا هي نت امان جو دلريا
هي امان جو لافلو هين ٿي امان اڄ سر ڪٿي
هي حسن جو هوت اڄ هين ٿي حسن پيٽاب آه
اڄ حسن هي سر ڌرتي چئي هي حسينا هي حسين
اڄ حسن هي سر ڌرتي و هن سين گڏ قاسم جو سر
سر عليا نيزي چڙهي تن شام ڪيو پنهنجو سفر
هن جا سر نيزي تي هي ناسوس قيدن جي قطار
ڪڪڙ ڌرتي چئي هي اجهو منهنجو ادو سرور حسن
ڪڪڙ ڌرتي چئي هي اجهو منهنجو ابو سائين حسين
ڏڙ رهيا رڻ و سي بي ڪڪڙا دفن جا طالبو
جيمن هي از هر جڳا هي سڀ جلاوطن جڳا

عاهدين واکون ورائي هي وطن هُو رڻ دفن
ٿايت* اچي در گدا شام و سحر اي آسمان

ثابت ۛ مرثيه خواند امام

چئي مرقد تي صلوات و سلام

ناله جو ماتم ٿي نه تمام
هي ۛ هي ۛ حسرت و اويلا

آه علي جو نور نظير

آه علي جو نور نظير
لادر ڪهڙوس قرب ڪجبر
خيمون خالسي ٿيڙو ڪو
سڀ گهر ويران ٿيڙو ڪو
پاڻيا گهر ڏي آڻ وري
مر نه وڃا آڻ اڃ سن سري
توڪئون بعد پٺن ڪي
پر وس ڇڏ م ۛ خمين ڪي
جيجل جڳ ۛ ڪنن جيتاڻ
ماه ڪهاڻو ٿس ٿي ڏيان
ظالم ڪهڙو ظلم ڪيو
اصغر ڪي ڪنهن نير هيو
جيجل تنهجو بخت مهاڳ
والي وٺي ۛ جي مر هراڳ
ثابت علي ۛ چئي رڻ پاڪار

بهر نبي جو پاڪ شير
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
آيل پاڻيو ويڙو ڪو
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
پاڻي ڪهڙنهن ڪن وري
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
نهنجا شام غريبن ڪي
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
سنگ مارو آڻ ڇو نه گران
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
نائل پاڻيو ٿل ڪيو
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
وينر ٿيڙوس ڏک ڏهاڳ
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو
حرم رتن ٿا زار و زار

چئي ٿي ڪنهن ٻار و ٻار
هي ۛ هي ۛ ڪون ٿهر ڪيو

نام محمد

اے حق کے ولی ابن ولی میری مدد کر

اے حق کے ولی اپنے ولی میری مدد کر ہر وقت غنی و جلی میری مدد کر
تیرا بابا کے حق ناصر علی میری مدد کر سائل ہوں کھڑا تیری گلی میری مدد کر

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

حمزہ نے کئیے احمد میں کئی گبر نگوار جعفر نے بچان قتل کئیے شام کے اشوار
اور لوجہ حسنی کے ہونے تم بھی علوار طا علم الحمد کا حاصل ہے نسو مالار

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

تم حمزہ عزت لستہ کے اسد ہو تم جعفر اور آلہ محمد کی مسدد ہو
حسنین کے ہنم ہمہ دور رہہ مدد ہو وہ رہہ مدد جاتے ہی تم ایسے احمد ہو

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

ثابت علی اے شاہ تیرے دو کا گنا ہے زوار تیرا تیر بہ دل و جان ہے فدا ہے
حسنین کا صلہ میری مردم ہمہ خدا ہے کر میرے مقبول جو مجہ دل کی دعا ہے

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

امداد علی تیرا غلام اے شہر عالی تیر شہ کا ثنا خوان ہو میرن ما موالی
اور مرقہ میں مہبل و مسکن کا ثانی کر مجھن و مداح سا بہ اپنا سوالی

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

ثابت علی الحمد دعا ہے تیری مقبول اس دو ہے جیہ تیری سرادین ہووے مقبول
ہمہ درمہ خدا کا بھلا اور کھن مت بھول ہر وقت رہا کر تو اسی ذکر میں مشغول

اپنے علی گفتہ کے ولی میری مدد کر

ہا حضرت عباس علی میری مدد کر

فارسي كلام

الهی کریمانی کردار اکنون حجازی کن
 طواف بهت الاحرام بستم کلر سازی کن
 به صحنه روشنر محبوبم خود ملایم سازی کن
 وای اکنون به زیارت شام مشهد سرلر سازی کن
 به طواف کاظمین از صدق دل بودم بحمد الله
 بر اوصاف از دو جانب متصل بودم بحمد الله
 به تقوای قبی بر دین حقم فار با الله
 الهی از عدم موجود کردی باقی و جانم
 بحمد الله شناسایی خودت کردی به ایمانم
 به سر سارم کردم طواف عسکری منت
 نه شد از من ادا هر چند آنجا هم حق طاعت
 به فضل خورشید کردی راحتی تقویم آسانم
 محکم دار ایمانم بغیرا نسودم عرفانم
 به حق عسکری عظم کتی منور با الله
 الهی تا بهرم قائم بر تولد وحدت کن
 به من مجسم عالم قایم بر امانت کن
 خداوند به نور معرفت دل روشنم گردان
 بلا گردان دل و جانم بطور سندی تنم گردان
 به تیرا بر حق به ایمان قایل مومنین گردان
 بجای عاقبت محمود رضوان منم گردان
 اجات کن دعائی "ناست" زوار با الله

قصیده اربع عناصر

آه که آب روئی گل افزودی از بساده بهار
 خاکم آدم را تو پروددی به آب مغفرت
 آتش شیطانی تو افکندی ز بساده اندر نوار
 باد را از آب چشمه هسود کردی برکنار
 که ز آب سرد نیل آتش زنی بر اهل غار
 خاک نا پاکش بر افکند آب روئی برکنار
 ز آتش اوراق شان چون باد کردی رستگار
 هم به حکم آتش بهر آری از درخت آبدار
 باد در حکم تو همچون خاک مسکن جان نثار
 خاک پایش را تو سازی گلشن بساده بهار
 باد بر آب روان سحت از تو ای پروردگار
 آتش را تو افزودی به آب اندر چمن
 لعل در خاک پخششان آتش الخروز از تو شده

مازی از حکمت نهان آتش بخاک غاره سنگ
 کیرم را در خاک غاره بخشی آب زندگی
 آتش ابله گشت از تلبز قهرت باد مسی
 خاک را از یکی بخشی بخل آب و
 خاک مسکین را بخل خود چو دای آبرو
 آبروئی صبح خیزان بخشی از باد صبا
 ای به رحمت آبرو بختند از باب خاک
 ز آتش دوزخ لایم ده چو باد از احتراق
 احقر برمل که خاک در گهش آبر بخت
 آنکه خاک منمش در کام عرفی آب حیات
 خاک خشمش بر فلک چون بر عدن باد صبا
 ماه از باد کلامش سرسجد خاک بوس
 شتر خاک از دست او بر حصم برق آتش
 از دم باد کلامش آب در خندق روان
 گر نبودی قاتل پاکش آبروئی خاکین
 خواهم از خاک عرفی چون باد گل بر مرکب
 جوشد از طبرم چو گل از خاک با باد صبا

روزی از باد صحر آب به کام کسوتکار
 هم ز باد آتش زنی در شاخ سرسبز چار
 خاک آدم شد به آب رحمت قطره
 باد را گونی که برکش ز آتش برکش کنار
 باد شد تختش بر آتش بر آتش لاله زار
 آتش غمهایی شان چون خاک مازی بی شمر
 ز آتش و باد هم و حرص مگردان خوار و زار
 حرمت خاک در آن آبروئی روزگار
 خاک و باد و آب و آتش شد ز نسوخت آشکار
 باد قهرش بررقد آتش بر عدو در وقت کار
 آب مهرش در ملک چون آتش گل در بهار
 خور به خصمش آتش لکن چو تیغ آبدار
 آب شمشیرش بر اعدا باد بر خاشاک و خار
 ز آتش قهر تمامش خاک بدخواهان غبار
 آتش کفار کسی بر باد دادی روزگار
 ز آتش حیران باد وصل بستانم غبار
 مطلق چون آتش از سنگ توبه آبدار

المطلع الثاني

ای ز خاک عظمت اسلام را آب وقار
 جبهه سپاهان درت را خاک راحت آبرو
 هر که خاک جسم خود با آب مهرت پرورد
 خاک مار که آخر ز آب رحمت تو بهر مفاوت
 آب مهرت ز آتش هم گرنه بخشدی امان
 میگذارم ز آتش جوید فلک مانند آب
 آتش حرمت چو باد از هر رگ و بی در گذشت
 با رسول الله خاک آلود از باد گند
 خاک خواهد شد وجودم آخر از باد اجل
 ای خاک در جست بحر آب زندگی
 باد برود از دست چون آب حیوان روح بخشی

باد قهرت در رخ کفار چون آتش بهار
 سرکشند خدمت را باد و آتش کین وار
 آتش موسی بر آرد سر ز شاخش باد وار
 بار کویت ساز دم زمین آتش هم لاله زار
 زود بر باد فنا مهرداد خاکس روزگار
 مدهم بر باد خاک زندگی بوقار
 آب رحمت گو که بنشاند ز خاک این شوار
 ز آتش هم موختم ای ابر نفس آبی یار
 ز آتش دردم به آب لطف خود برکش دمار
 از سبب چون باد قهرت جانر آتش در سوار
 آتش از لطف تو بر خاک خلیل الله بهار

باد حکمت رفته از خاک زمین خاشاک کفر
 عشق را باد کرامت آتش جان سوز تو
 آتش از حلقه تو گردد همچو جان در باد معو
 خاک آدم را کلامت در شفا باد و بهمه
 باد زلفت کرده صحرایی ختن خاک حجاز
 ز آب چشم گشته خاک پترب و بطحی بهشت
 گر نه بودی آب چشم هفرخواهر عاصیان
 خاک بود و آب آتش و عرض و جوهر هر چه هست
 چون به آب وحی خاک دهر پروردی چو باغ
 خاک جسم مومنان شد ز آب رحمت سرد خلد
 خاک است را به مهرت ز آتش دوزخ چه پاک
 چون وحی خود نمودی حیدر کسرا را
 آنکه مهرش خاک را با آب رحمت پرورد
 آنکه حکمش در جهان بر روئی خاک آب روان
 آنکه بر قدر آتش تیغش به خاک ارژنه
 داده بانگر دلدش بهر باد خاک حریان
 گر ز صبر از آتش زورش چو آب اندر گذار
 خاک بت ها داده بهر باد از حرم در روزه فتح
 خاک صد صفاته ها بهر باد داده ز آبر حق
 کرده ظاهر چشمت آب معین از زیر خاک
 آب را از باد لطفش طلسمت روشگری
 از تشنه باد شکوهای زهره آتش چو آب
 ز آتش نیران به خاک جسم خدایش چه غم
 از حبار رهگذارش آبروئی خاکیان
 وی به آب مهر تو خاک وجودم را حیات
 باد حرص و آز بر جانم زو آتش سرد کن
 گشته از باد تعصب کور ای آتش فلک
 خاک جسم را به باد مهر در کویت رسان
 تا بعد از باد مدح آتش بجاند خارجی
 هر گل معنی به آب مدح تو آتش نشان
 باد جنت کی و زده بر حلقه به خواهر تو
 تا بود هرنگ آتش ز آب مهرت روئی گل

آب شربت بر کشید از آتش بطلان دمار
 عقل را باد کلامت آب کسوتر خوشگوار
 آب چون علم تو سازد خاک را فردوس وار
 آتش جسم راست ناست آب دریا بهر شرار
 آب خلقت آتش جسم بهر نشاند از هر دیار
 ز آتش خشم شده بهر باد کفر و کلو زار
 آتش حسرت زدی بهر باد خاک روزگار
 بگر از نسور مشیت شد به عالم آشکار
 آتش افشان گشت هر گل ای دست باد بهار
 ماد کبر کافران شد ز آتش دوزخ شرار
 آبرویش را بلطف نسبی ز باد جسم بهار
 خاک و باد و آب و آتش شد به آبروش بنده وار
 باد را خلق کربش داده در آتش گسار
 جنبه مهرش کشان چگون باد از آتش بخار
 آب بهر طمان سرور بهر شیر زد باد وار
 آتش شکنده به رزم از برق تیغ آبدار
 خاک هتاهم ز باد نصرت جنگش حبار
 ز آتش کن گشته آب منجرش در وقت صکار
 آتش کفر از جهان بنشاند ز آب ذوالفقار
 آتش لب تشنگان بنشاند چون باد بهار
 خاک را از سایه اش از چهره نی ز آتش حبار
 و از دم باد نسبی خاک چون دشت تار
 هر ز باد حادث بهر آبروئی شان چه بار
 آتش طبعان به باد عصمت خاشاک و خار
 ز آتش شوق تو آبر بهر باد شد صبر و قرار
 ز آب کوثر جرعه ده نشان ز خاک این شرار
 من به مشت بهر خاک ای ابر کرم آبی بار
 ز آتش دردم به آب مرحمت بنشان بخار
 خاک ثابت را بفزا آبرو مداح وار
 هر غم منکر باد بهر تو در خاک و خواهر
 آتش غم کی کند بهر خاک خدای تو کل
 تا بود از باد لطف خاک را گل در کنار

ملک و ملک فرمان برش صد چون سلیمان گذر
 وردم بسود نامر حق هتم حسنی جانفنا
 آن سید اهل عرب و آن خسرو سردوسرا
 آن یکه اسیرالمومنین و آن یک ولسی اتقا
 آن گسوه خیرالنساء و آن خلعه آل عبا
 آن یک زکی و متقی و آن یک ولسی مقتدا
 آن یک علاهل خورده تن و آن یک شهید کربلا
 آن باخوت همدیسن و آن با ثروت یغظا
 آن در کرامت لریزل و آن در مصیبت بارضا
 آن گوهر کان کرم و آن اختر برج سطا
 لیکن عیانم شد چنان کنی راست راه اقتدا
 سلطان زین العابدین شد آدم آل عبا
 کاظم به محشر باورم باشد به تسلیق خدا
 از فیض شام انس و جان سلطان علی موسی رضا
 دارم اسبید از عکری مهدی یا بنالقا
 "تأیت علی" در مکتب مدح امامان گفته
 در عشق شان آشفته خوش باش و دلیر برها

خاتون ثنا خوان درش نفوذ چنی چاکرش
 شکر خدائی ذوالمن هتمر غلام پنجتن
 آن یک شه عالی نسب و آن یک سر والا حسب
 آن یک امام اهل دین و آن یک شفیع المذنبین
 آن نونهال مصطفی و آن یادگار مرتضی
 آن نوجوان جنتی و آن رهنائسی رحمتی
 آن یک زمره پیرهن و آن یک تیل خون کفن
 آن نور رب العالمین و آن جان ختم المرسلین
 آن در مخلوت بی بدل اندر شجاعت بی مثل
 آن شاکر از حق دینم و آن صابر مردود و غیر
 هر چند هتمر بی زبان در مدح شاهان جهان
 بعد از حسن میر دین برحق امام راستین
 از بندگان با کرم قایم به دین جعفر
 شهد یعنی جلودان شد قبله ایمان
 شادم بتعرفت تکی تازه ام بدوران تکی

در مانده ام برائی خدا یا علی مدد!

جز تو محمد فائده سرا یا علی مدد
 وقت است نصرتسر بنا یا علی مدد
 هر درد را ز تن دوا یا علی مدد
 زور پند الهی است تسرا یا علی مدد
 خیر کشا بهم دست خدا یا علی مدد
 صد خیر از تسو صاف صفا یا علی مدد
 دانت بکت بهسو تیغ و لقا یا علی مدد
 دستم بطله اید عبا یا علی مدد
 در کشف غیوش دارم سرا یا علی مدد
 یا من یکدم اهل دعا یا علی مدد
 از بهر هلم کسرب و بسلا یا علی مدد

در مانده ام برائی خدا یا علی مدد
 ای ناصر نمی تو برائی نمی به رس
 ای از تسو کتل هم غم منجلی
 روح الامن به شان تو گفته است لقا
 در قتل هم و هتمر و مرحب چه وصف است
 صد هم و هتمر از دم تفت بدم فنا
 کرا از کرده است خطاب تو مصطفی
 شاهان منم که شمع پکرنک هتمر تسر
 با شمر حق منم سگ اصحاب کهنرتو
 من مدح گوئی بر نه خواند حسین تو
 برهان تو کربلانی خود را ز کوبان

"تأیت علی" ثانی تو خواند به صبح و شام
 در دش منام نامر خدا یا علی مدد

حق را بحق تو مظهر یا مظهر العجائب

حق را بحق تو مظهر یا مظهر العجائب
ذات بسی بد الله ذات فضا عرفنا
با انبیا تو میرا با مصطفیٰ نسو جهراً
ضرب تو اذ رمت کاري تو قدرت الله
و ز نور حق تو انور یا مظهر العجائب
الله اکبر یا مظهر العجائب
در بدر و احد و غیر یا مظهر العجائب
دبندد عمر و عشر یا مظهر العجائب
سلطان ایماندهی از شیر ثابت ز دست اعدا
بر نت ننگر عشر یا مظهر العجائب

حیات جاودان حب علی ابن ابیطالب

حیات جاودان حب علی ابن ابیطالب
حق واصل کند عشق امیرالمومنین حیدر
زلفا تبخونی و نهیشتکم الله گر خبرداری
علی را شمعک فی الحسنة الحق وعدی مرس
علی را حق مقام و بهتر گفت از ظهور خود
مغنی من رکب فیها نحبی را ناخدا عزت
نجات انس و جان حیدر علی ابن ابیطالب
و حال حق همان حیدر علی ابن ابیطالب
رساند در جان حیدر علی ابن ابیطالب
رساند در جان حیدر علی ابن ابیطالب
طهور مومنان حیدر علی ابن ابیطالب
رساند در جان حیدر علی ابن ابیطالب
علی سر عظیم و اسم اعظم قدرت داور
به ثابت حرور جان حیدر علی ابن ابیطالب

اول به نص وصی خلیل خدا امام

اول به نص وصی خلیل خدا امام
الحق نجیب مات امام همه نبی
اول علی دوم حسن است و سوم حسین
پنجم محمد و دوم آن شاه باقر است
کاظم امام هفتم و العکاظمین هفتم
نهم تقی محضر میوم نجیب خیال
عسکر امام دوازدهم ثانی نبی حسن
مهدی بحق محضر چهارم که خاتم است
هر کس جز این دوازدهم خود را امام خواند
هر پست خیر کش و خوک خوار سنگ
و ز فضل او بنور نجیب مسرتفا امام
زو شد همین دوازده سلطان ما امام
چهارم علی ثانی زمین العبا امام
صادق شمر اسیر صادق و صفا امام
هفتم علی ثالث موسی الرضا امام
دهم نقی علی چهارم بها امام
آن ثانی حسن بیو حسن مجتبا امام
خاتم صف دوازدهم مستند امام
آن منکر آسم نه مومن کجا امام
تا کرده خشم نیت حکم خدا امام

فسي الساجدين تفتش آن ذوالعلا امام
تقديم جنت بر سر شهر خدا امام
که بت پرست گاه بت را بشنا امام
هر رشوتي رباخور بدین کجا امام
ظالم که مشرک بت نکفتش خدا امام
لیکن حقش نکرده بر اهل خدا امام

باشد امام طیب و طاهر ز اهل و نسل
نبود مگر امام که چهل سال خوک خورد
بود خری امام که چهل سال عمر خورد
نبود امام اهل خدا خرس و دنبکی
حق لا ینال گفت اسماست بر ظالمان
ظالم یذب ما قبل شد بتویر اش

«ثابت علی» امام بحق تو مرتضا است
زو بعد بازده تن آید عبا امام

کرد اسیر خویش خالق اکبر علی علی

کرد اسیر خویش خالق اکبر علی علی
و هو العلی خداست عسی العظیم نیر
زه مظهر المحجبات جلالت مشکلات
در بدر در حنین و آمد کرد کارها
«ثابت علی» عبادت مقبول تو همین است
میگو مدام تا در محشر علی علی

مظهر سر خدا مولا علی

جانشین مصطفی مولا علی
رحم کسرا و عبا مولا علی
داور گیتی کشا مولا علی
کرد فتح دوسرا مولا علی
مع نجوم الاسفیا مولا علی
انما و هل اتی مولا علی
مصطفی خود مرتضی مولا علی
نصر خدایا انجیا مولا علی
عالم عالم خدا مولا علی
خبر یار انجیا مولا علی
خوانده در هر صبح با مولا علی
در نجف دادش چو جا مولا علی

مظهر سر خدا مولا علی
عمر و عمر کشت و خیر فتح کرد
یک نم عمر کشت و یک خیر نه زد
چست کسی کل گرفت و واگذاشت
مصطفی و الشمس حیدر و القمر
مصطفی یسین و طه عسرتش
مرتضا خود مصطفی اعیان دما
افضل الناس اوست محمد الانبیا
پیش از آدم قاد قوس و جبرئیل
با نبی ظاهر مدام هم پیش از
آدم و نوح و خلیل عسی هم
آدم از هم سایگسی انصاری بهشت

نوح در دم یافت از طوفان نجات
مصطفی هم خواند چون نام علی
هم بیشتر از ناس از دستر شهر
کربلای هر ز دست کولیان
ساز میخواند سرا در کربلا

شد به عجزش آشنا مولا علی
آمد آن مشکل کشا مولا علی
کرد سلمان را رها مولا علی
وا رها شد با رها مولا علی
بهر شهر کربلا مولا علی

در نجف بر نهر آصف جا دهد
"ثابت زوگر" را مولا علی

امین خالق اکبر علی ولی الله

امین خالق اکبر علی ولی الله
پیشانی او شرفر انسا پرست الله
صحن و ناصر منور لیکن لیسور عاد
دهد به نایب عزت بشارت جن
زه بتنظیر به ذبیح الهی داده رضا
بجانی امین همش خفت بهر سر دادن
آزوست مسجد و منبر آزوست صدر و سرور
رسول راست برادر عسکری راست اسد
علی به مرتبه هارون فی المثل موسی بهت
چه سرکشان جهان کشت قلم ها بکشود
به ضرب تیغ دوسر بکسر آنچه بود گرفت

بمحل و می" بهر علی ولی الله
ابو الانعم الطهر علی ولی الله
شیر در صدر معشر علی ولی الله
شود چو سانی کونر علی ولی الله
زهی خلیل بهجبر علی ولی الله
حق شست برحمبر علی ولی الله
رسول راست برادر علی ولی الله
بهر عزرات حضرت علی ولی الله
چه ذوالفقار وی ازدر علی ولی الله
کشنده در خببر علی ولی الله
بمداد در ره داور علی ولی الله

دهد به "ثابت" خود در نجف برادر کرم
مکان و تکر و بنبر علی ولی الله

خانه پرورد خدائی یا علی

خانه پرورد خدائی یا علی
مصطفی بر دوش پروردت مدام
کرد حق مهر نبوت قشور پات
لا اله الا علی در شان تو
کاتل الکفار فرمودت خدا

ز بهر دوش پروردت یا علی
بت شکن و عزائی یا علی
باد مر دست خدائی یا علی
آمد این وحی" مائی یا علی
صاحب تیغ و لوائی یا علی

عسارت هر نام و قنبر لشکرت
چونکه بهر آنقدر خطری بهنگرم
تاج و تخت مصطفی هم حق تست
نشان لطف با دشمنم دو کسوت
تو همان خیر کشائی به علی
ورثه داره انبجائی به علی
سرور هر دو سرائی به علی
آدم بهر گدائی به علی
یک نگاهی لطف کن بهر حسین
سوئی "ثابت کر بلائی" به علی

به هر غزاست خدا یار حیدر صفدر

به هر غزاست خدا یار حیدر صفدر
و ما و منیت و لا کین و می علی عظم
بحکم نادر علی مظهر المعائب اوست
به پسر نبوی خفت خود بهدر نشست
علی ست پشوی "نفسه" ابتیفاء رضا
وراست و تشر هجرت به منصب نصرت
بود پدافه کمرار حیدر صفدر
به ذوالفقار کند کار حیدر صفدر
رسول راست مددگار حیدر صفدر
وصی و صاحب دستار حیدر صفدر
لکزد هر گز نکوار حیدر صفدر
سر مهاجر و انصار حیدر صفدر
علی ست ناصر احباب خود چنانکم نمود
مدد به "ثابت زوار" حیدر صفدر

نامر خدا است نامر تو یا مرتضی علی

نامر خدا است نامر تو یا مرتضی علی
همان به خدا و به هر خانم به خدا
و امر اعظمی و تسو قرآن ناطقی
ط اکبر آنچه تسوئی لاشربک له
تو خانم اهل مقام تسو به مرتضی علی
حق داد احسنرام تسو به مرتضی علی
قرآن هم کلام تسو به مرتضی علی
عالم همه غلام تسو به مرتضی علی
"ثابت" غلام تست ورا در نجف پیخوان
دائم کند سلام تسو به مرتضی علی

سودر تو تا زبان است بگو یا علی مدد

سودر سو تا زبان است بگو یا علی مدد
ای مومن این زبان بنی ذکر آفرید حق
و هو العلی قسم به علی اسم اعظم است
حق لا نبی که نادر علی گفت در آمد
بی این زبان زبان ست بگو به علی مدد
و این ذکر مومنان ست بگو به علی مدد
از مصحح نشان ست بگو به علی مدد
سرر بسدق آن ست بگو به علی مدد

زبان اسم کل* مرده و غمزه سینجانی ست
حق دادش اسم خوش و نیکو خوش خواند
ابن وردم قسسیان ست یگو یا علی مدد
و این اسم و جسم و جان است یگو یا علی مدد
سلطان ز شیر ارژنده "نهایت" ز کسوفیان
زمن اسم در آمان ست یگو یا علی مدد

منقبت

سید الصالحین امام حسن

سید الصالحین امام حسن	سید الصالحین امام حسن
بهره اجانب صالح کرد و نمود	بهره اجانب صالح کرد و نمود
اهل کین از دغا به زهرش کشت	اهل کین از دغا به زهرش کشت
مظهر حلم و خلاق مظهری	مظهر حلم و خلاق مظهری
جان جانان حیدر و زهرا	جان جانان حیدر و زهرا
راویح الطیبین آل عبا	راویح الطیبین آل عبا
لحمک و لحمی نی ست چه دور	لحمک و لحمی نی ست چه دور
تیسر یسری جزوه اش قهرست	تیسر یسری جزوه اش قهرست
آه مظلوم و عابس و شاکر	آه مظلوم و عابس و شاکر
با همه اظهار به روضه عباس	با همه اظهار به روضه عباس
گفت "نهایت" نسناسی قاسمیر او	گفت "نهایت" نسناسی قاسمیر او
کنندش آمرین امام حسن	کنندش آمرین امام حسن

شهید اکبر راه خدا امام حسین

دو عالم آه به یک سوئی او نمی آرد	شهید اکبر راه خدا امام حسین
رخائی او بر خائی خدا ست راضی بود	دو عالم آه به یک سوئی او نمی آرد
دوباره صاحب معراج که به دوش نی	رخائی او بر خائی خدا ست راضی بود
نبی شفاعت ز طحی به مسجد انصی	دوباره صاحب معراج که به دوش نی
نبی ز مسجد انصی به عرض کرد عروج	نبی شفاعت ز طحی به مسجد انصی
نبی به سیر صلوات شد سواره عراق	نبی ز مسجد انصی به عرض کرد عروج
ذبح عزت حیدر خلیل و غمیر	نبی به سیر صلوات شد سواره عراق
به تن به شان فدایند او به ذبح عظیم	ذبح عزت حیدر خلیل و غمیر
چو کعبه قبلتر من صابر حسین علی ست	به تن به شان فدایند او به ذبح عظیم
	چو کعبه قبلتر من صابر حسین علی ست

دو عالمش ز خدا خون بها امام حسین
حداش غمود دیت و شد رضا امام حسین
به آید دیت به امر قضا امام حسین
گاهی به نیزه سر از تن جدا امام حسین
ز بشرب آمد تا کربلا امام حسین
به شام رفت سر از تن جدا امام حسین
سوار نیزه به راه خدا امام حسین
بجمله اکبر و اصغر خدا امام حسین
نوده تسبیح بهجا بر پنا امام حسین
مکن عرشه خدا ذوالعلا امام حسین

مرا به حضرت عباس دایم این عرض است کند مفاخر من باز با امام حسین
که "کربلانی" خود را به "کربلات" بفروان
همیشه گریه کثافت با امام حسین

تو روح مرسل مختار یا امام حسین!

تو روح مرسل مختار یا امام حسین روان حسین کرار یا امام حسین
نبی برائی تو فرزندی خوش کرد خدا نو برگزیده الطهار یا امام حسین
بسم تعزیه آیه انا قسوا این نبی و تست مست و مختار یا امام حسین
تو و برادر قسوی سید شهادت جان مخالفان نسو فی النار یا امام حسین
تو خوش مهاجر راه خدا به ورثه جد مهاجران هم تو انصار یا امام حسین
خدا ست ناصر انصار تو به نصرت حق نو بر حق و همه حذر یا امام حسین

بمقام آیم نزد خودت طلب فرما
دوباره "ناهیتر زوار" یا امام حسین

حسین را خانه کرد آباد قاسم

حسین را خانه کرد آباد قاسم بسم داسادی مبارک باد قاسم
بدشت کرملا شد تازه داساد و لی رست از جهان نشاد قاسم
سر داساد شد بر نیزه و ماند عروس و حجله زد فریاد قاسم
کند مادر ز غم فریاد فریاد هم قاصد کشتیم پیداد قاسم
بسم قاسم خلعت شادی کفن شد نکرد از گور و مطنین باد قاسم
مرا در وصف قاسم نیست شری بفهر از داد قاسم داد قاسم
عشق بسیار گفت از بهر رساندن بفرمانده پدر صبر داد قاسم
چو قاسم تو گل گلزار حشر بسم خاک از باد قهر افتاد قاسم
چو سر آزاد بهستان سلامت صبر از تن تن و مر آزاد قاسم
گراسی کوهه گنج شیدان بسم گنج اندر حسین آباد قاسم
مرا هم در حسین آباد خوانند کند نزد حسینم باد قاسم

بسم "نایت کربلانی" میثقه شعر
خودم خود کند اسداد قاسم

صورت مصطفیٰ علی اکبر

صورت مصطفیٰ علی اکبر	روح پاک حسن رواند حسن
جانم خیرالنساء علی اکبر	گفت پیغمبر ای حسن علی
چون به زاید تسرا علی اکبر	شبه من باشد او به صورت و شکل
نسو بگو مریحبا علی اکبر	مر ورا همچو من گرامی دار
هت نسور غمنا علی اکبر	هت پسر منیر پسرچ شرف
بلکه حسن الفضا علی اکبر	جلوه گر شد به نیزه چون خورشید
گشت معشر نما علی اکبر	شد چون آن آفتاب بر نیزه
کرد روز جزا علی اکبر	با پدر کرد عزم دهنده جند
شد به رضوان مرا علی اکبر	بود مرجان لؤلؤی نبوی
بافت در گنج جا علی اکبر	باز خواهم شدن به درگاهش
عهد من این ست با علی اکبر	دایما ورده "تا بهت زوار"
	یا حسین ست و یا علی اکبر

بر اصغر نوحه بابائی اصغر

در بنا وائی اصغر وائی اصغر	بر اصغر نوحه بابائسی اصغر
ز تابد تشکی لب هائی اصغر	پدر با خود پردی دهد چون خشک
نظر کن بر رخ زیبائی اصغر	عزیز من را گفت ای بگه نص
شود به با معشر امیائی اصغر	دم آتش به تا شربت مرگ
چو گوید هائی اصغر هائی اصغر	جواب هائی کوثر چه کونسی
بخون ترشد همه اعضائی اصغر	دم آبی نه داد و زد به تیرش
عمر بی رحم از اسدائی اصغر	به اصغر آید کوثر داد حیر
بخشد آن گله رعنائی اصغر	به اصغر شربت آبی نه دادند
الهی دهن من در پائی اصغر	به پائین پسر اصغر دین ست
شوم در جنت الموائی اصغر	الهی اکبر و اصغر به هم
من مودائی و شیدائی اصغر	فغانی اکبر و اصغر شوم من
	به "تا بهت کربلائی" درده اکبر
	همه وائی اصغر وائی اصغر

بار ست خدا حضرت عباس علی را

بار ست خدا حضرت عباس علی را
 این حمزه عترت بزند تیغ دوستی
 این جعفر طیار حسین است چه پاک است
 بصرفه جان کار کند روح بهر
 اولاد علی اکبر و اصغر به دعایش
 این خضر شیر است که میراب نموده ست
 شک داد لبوا حضرت عباس علی را
 با دست و پا حضرت عباس علی را
 از اهل جفا حضرت عباس علی را
 کرده ست دعا حضرت عباس علی را
 هر سعی بها حضرت عباس علی را
 حق ز آب بقا حضرت عباس علی را
 یک جرعه ز آن جام دهد ثابت خود را
 گفت ست ثنا حضرت عباس علی را

مصطفی را صاحب دستار زین العابدین

مصطفی را صاحب دستار زین العابدین
 آدم آید نسبی بهتوب اولاد علی
 بوختر شیر بی اخوان و آب بهتوب آل
 بترپ و بطحی مکن و شام غربت را سر
 بعد قتل کربلا تا بود جز گریه نبود
 نعم اجر الصابرين زه مایه شاکر امام
 بود مشغول عبادت در جنب جسد پاک
 دایم از بترپ به بطحی با پیاده ره نورد
 والدش با اکبر و اصغر بخورد آب بقا
 بهلونی هم کریم خویش با دو نورعین
 با امام این الامام از تو ظهور هشت امام
 مرتضی را وارث حقدار زین العابدین
 نوح طوبیسان دهنده اظهار زین العابدین
 ساکن بیت الحزن بهار زین العابدین
 کربلائی کاروان سالار زین العابدین
 دلفگار و دهنده خون بار زین العابدین
 بد رخصت با القضا اقرار زین العابدین
 حال عسرت مینمود اظهار زین العابدین
 داد خسوم در گیم دادار زین العابدین
 شد زه صیانی حسن سرشار زین العابدین
 در بنج آن صاحب دربار زین العابدین
 ای دو عالم را سر سردار زین العابدین
 کربلائی را حجازی کن بخوان نزد خودت
 ای به در گم خدا مختار زین العابدین

با خدا محرم اسرار محمد باقر

با خدا محرم اسرار محمد باقر
 بقرآلم حقیقت است بشان که شنید
 مصطفی گفت بها که تو خواهی دهن
 نائب مرسل مختار محمد باقر
 صاحب منبر و دستار محمد باقر
 قسوة عترت اظهار محمد باقر

از من او را تو سلامی و دعائی به رسان
وارث عالم را من اول و آخر واقف
قولید او قولید خدا قولید نبی قولید علی
جعفری را چه نعم از کوفی و شامی است چو هست
شامی "ناسه زوار" محمد باقر

دین من دین جعفر صادق

دین من دین جعفر صادق
مذهب من مذهب نجفی و علی
از اطعمه حق اولوالامر است
گفته‌ام "صادقون" بهر کتب
دین من دین جعفر صادق
مذهب من مذهب نجفی و علی
از اطعمه حق اولوالامر است
گفته‌ام "صادقون" بهر کتب
دین من دین جعفر صادق
مذهب من مذهب نجفی و علی
از اطعمه حق اولوالامر است
گفته‌ام "صادقون" بهر کتب

ای عزیزان نیست اسلام خدا جز جعفری

ای عزیزان نیست اسلام خدا جز جعفری
مصطفی و مرتضی بر دین واحد بوده اند
مذهب جعفر ابا من جمله دین رسول
جعفر صادق امام مذهب و است حق
از اطعمه حق اولوالامر است حق است انجمن
مذهب کوفی و شامی مذهب اسلام نیست
و اتبع مات حنیفا کوفی و شامی کجا است
جعفری شوگر خدا خواهی و گر بنده شوی
جعفری را راضی گوئی به سب هم اوست گفت
جعفری را گرز رخصتو نسا بگفتی راضی
جعفری هرگز نگوید من خدا و تو خدا
"کره لانی" جعفری نسا شجره جعفری پرست
کس نه خواند "نابت زوار" را جز جعفری

حق ثنا خوان موسی کاظم

حق ثنا خوان موسی کاظم
 هست در نص کاظمین الخط
 و کلمی که آنم کرد کلام
 من آنی که تقدیری و الحاق است
 لن توانی و فاخلع از وی نیست
 فکر حق را شدم به درگاهش

حقیقتا شان موسی کاظم
 ذکر اهل بیت موسی کاظم
 همه فرمان موسی کاظم
 علم و عرفان موسی کاظم
 عرش و فرش آن موسی کاظم
 از غلامان موسی کاظم

ثابت کرهانی از دل و جان
 هست فرمان موسی کاظم

قبول کرد رضائی خدا امام رضا

قبول کرد رضائی خدا امام رضا
 نی شد پسین و الطوس بختی منی
 غریب آید عبا از مدینه کجا مشهد
 هزار غنچه و خندان حج اکبر دان
 غریب و هم وطن هم چهار و هفت امام
 آنم گفت که ما جلد بهیله او هستیم
 نی به برب و بطحی مدام در پادش
 حسن عیبه به نکرده حسن می آید
 همیشه عابد و پالو چو جعفر و کاظم
 زهی شهید چو مانون رشید زهری داد
 ز ماهیان احد و سوزی از بنی عباس
 تقی متقی وارث و نسبی نائب
 دیگر برگشته مهدی بجلگی حضرات

به آنم بود ثنا شد رضا امام رضا
 که گفت بسود از و مدعا امام رضا
 رسید و شد سوئی رضوان سرا امام رضا
 طوائف روخت آن ذوالعلا امام رضا
 بغسرت که از ایشان جدا امام رضا
 بظاهرانم بسود بهیله مسا امام رضا
 هم از لطف نگران مرتضا امام رضا
 برائی دیدند آن مهر لقا امام رضا
 دعا کنند بهم آن دلیرا امام رضا
 نمود معجزه عبا بر ملا امام رضا
 نمود فسان ز هلاک و فنا امام رضا
 سیده عکریس را لبوا امام رضا
 بود به مجمع آید عبا امام رضا

کند به ثابت زواری شاعر و مداح
 دوباره مرحمت عیله عبا امام رضا

بنام خدا یا محمد تقی

بنام خدا یا محمد تقی
 محمد نسا یا محمد تقی

مجازي شوم کربلاني شوم
 طواف جناب رسول خدا
 بجز من مستحسن گفتم نماز
 به زهرا و حاتم سلام حسن
 کنو ذکر اکبر يان در حضور
 ز آخر بگويم که لب تشنه بود
 ز قلم بگويم که سر بر حلق
 عروسی بگويم بر خاک داشت
 ز عباس گويم که شد بر فرات
 چه گويم چه گويم که شد قتل عام
 چه گويم زان سوخت دل سوخت جان
 خدا را به نزد خودت بازخوان
 منم "کربلانی" نه مايم به هند
 من و کربلا با محمد تقی

هست نور خدا امام تقی

هست نور خدا امام تقی
 پدرش کرد با علی همام
 از نبی و علی ست میراثش
 پشت در پشت طیب و طاهر
 زوحت نظم و نظام دین منین
 السلام ای امام این امام
 بود "ثابت" به سمره دربار
 در طواف تو با امام تقی

حبیب پیر حسن عسکری

حبیب پیر حسن عسکری
 حسن مجتبی ثانی ابن العسکری
 بن ابی النبی نور عین علی
 ولد سرور والد چه خیر الولد
 دل و جاندر حیدر حسن عسکری
 مهن آید الطهر حسن عسکری
 به آباء برادر حسن عسکری
 به اجداد مهر حسن عسکری

بمحق صاحب امر حق سکری
شهر فسرع کشور حق سکری
کند لبت دلستر حق سکری
کشد بهار لشکر حق سکری
دگر روز محشر حق سکری
مرا بهار دیگر حق سکری
به اکبر به آخر حق سکری

که ثابت به ماند به شهر شما
ضمانی ز هر شر حق سکری

ز عشرت مژ او رات تاج و لوا
به او لشکر لهر تروها مدد
علامانر محمود تا آید نام نام
زمانه که قابیر نمائند ظهور
به رجعت کند جمل را سرسراز
مقرر بفرواند به دوباره محمود
خارش کند بهر من با حسین

ای حجت رب الانام یا حضرت مهدی امام

انت الامام ابن الامام یا حضرت مهدی امام
تو نائب خیر الانام یا حضرت مهدی امام
حقاً وصی ابن الوسی یا حضرت مهدی امام
منصوص تصدی کبریا یا حضرت مهدی امام
تو والقر چون مرتضی یا حضرت مهدی امام
ره کو کعبه احدی عشر یا حضرت مهدی امام
کوفی زود در شام و روم یا حضرت مهدی امام
در رجعت از تو زنده ات یا حضرت مهدی امام
مهر و مهت هر دو غلام یا حضرت مهدی امام
دبری مکن در دم یا یا حضرت مهدی امام
زود آفر روشن کن جهان یا حضرت مهدی امام

ای حجت رب الانام یا حضرت مهدی امام
انت الامام ابن الامام ابن الامام
بر نست دستار نبی از تست میراث علی
تو ورثه داره انبیا حقاً تسو حور اوصیا
نعم الهدا نور خدا شمس الضحی چون مصطفی
والشمس آن خیر البشر حیدر تذلها کاتالشر
ابن احد عشر الحق نجوم یا اهد بنم بالعلوم
من کربلائی بنده ات سر بر قدم افکنده ات
بخرام مام خوشخرام بشباب مهتبر تمام
ای قبلیه عالم یا غفر بنسی آدم یا
ای صاحب عصر و زمان ای مالک کون و مکان

ثابت ثابت گفته است گویا به میدحت مفت است

راحت به مژگان رفت است یا حضرت مهدی امام

شاهانم گدائی تو یا صاحب الزمان

پرورده عطائی تو یا صاحب الزمان
و از جان و دل فدائی تو یا صاحب الزمان
ماؤ همین ثنائی تو یا صاحب الزمان
بدراحتی لفائی تو یا صاحب الزمان
ما منتظر برائی تو یا صاحب الزمان

شاهانم گدائی تو یا صاحب الزمان
پرورده لایم آبا من جد سلام
هر کس به ورد و ذکر و دعا و وظیفه
ای نوره حق ظهور کن از ظلم رهان
ای منتظر امام یا وقت رجعت است

ای حجت خدا تو اولوالامر دوجهان حق طالعه رضائی تو با صاحب الزمان
 تائید عربیه داد به دربان مسره
 هست این مگر سرانی تو با صاحب الزمان

السلام السلام یا مهدی

تسوی الحق اسلام یا مهدی
 متظیر خاص و عام یا مهدی
 از تو اولی قیام یا مهدی
 دهر باید نظام یا مهدی
 حجت شد تمام یا مهدی
 از تو عدل نظام یا مهدی
 دو حلال و حرام یا مهدی
 مرتدند این هوام یا مهدی
 کسی نه اهل کلام یا مهدی
 تسو مدارالهام یا مهدی
 قل غیر الکلام یا مهدی
 هر دو یکذلت و نام یا مهدی
 اوصیا هر زمان یا مهدی
 در دارالسلام یا مهدی

کریمیت را بخوان به حضور
 هست و روش تمام یا مهدی

السلام السلام یا مهدی
 ای شعر منتظر یثانی تو آند
 قائم حق ظهور کن وقت است
 حق به مرکز رسد به آمدت
 صاحب الامر تو اول الامر
 بتلاه الارض جوده آن ظلم
 دین حق را رواج ده کن فرق
 آله مروان نه باغی خاص آند
 قل کن قسوم کلمه گو کفار
 یا تو کسی را چه شکم و بیضا
 تو همان خود محمد خاتم
 اولین خاتم آخرین خاتم
 لا تکفیر منی من اکثر من رسل
 ای فوت قبل کعبه شان در حق

به رجعت خدا یار مهدی امام

محمد نگهبان مهدی امام
 به الله کسب کار مهدی امام
 شیده و مسدد کار مهدی امام
 به لشکر علیار مهدی امام
 بهم جمل انصار مهدی امام
 نایب همکار مهدی امام
 بود او به دربار مهدی امام
 کند زنده اخبار مهدی امام

به رجعت خدا یار مهدی امام
 شعیب علی صاحب ذوالفقار
 حسن با حسن از بین و نثار
 ابوالفضل عباس بن مرتضی
 دیگر اکبر و امیر و اهلبیت
 آنم هم بار دیگر ظهور
 به شعبون یغیر و دانیال
 به احیای ابلهش آمد صبح

چشمه جاده الحق آثار مهدی امام
 فلک حکم برقرار مهدی امام
 بگفتار و رفتار مهدی امام
 به اخلاص و اطوار مهدی امام
 بحق عهد و انصرار مهدی امام
 منور به انوار مهدی امام
 به برکات اسرار مهدی امام
 نگارست تسمیه مهدی امام
 جهان جمله گلزار مهدی امام
 خنجر اهل سرکار مهدی امام
 الهی آنچه مختار مهدی امام
 بیان کردم اخبار مهدی امام

درین قول "ثابت علی" صادق است
 بمصدق ست زوار مهدی امام

کنند فعل دجال و دجالان
 کند شرق و غرب زمین زهر حکم
 جهان جمله بکنین و بکزه شود
 بجز دین واحد مانند به دهر
 لیستظهره صلی الیدین کتبه بود
 هم پاک و پاکیزه ماند بجائی
 مانند حرام آنها مانند حلال
 شیفا باید از هر ضلیل و مریض
 فلک بارد اند کرم بر زمین
 زمین هر برآرد در او هر چه هست
 مانند به این حال مافا رب
 و لولده رضا از جیلا المیون

من غلام پنجتن عالم غلام پنجتن

عالم و آدم غلام در سلام پنجتن
 نیز صلوات علیه احترام پنجتن
 قلب توسل است او ادنی مقام پنجتن
 آن امام الصراطین فخر الانام پنجتن
 آن وصی اول و اول امام پنجتن
 داد خواهر حشر خاتونز قیام پنجتن
 لشکر و مرجان بحرین نظام پنجتن
 و آن علی صورت فدائی تنگ و نام پنجتن
 قاتل اسد حسنین بر انتقام پنجتن
 مفضلان با شامیان خصم مسلام پنجتن
 مفضلان با کسوفیان در قتل نام پنجتن
 شیعان پنجتن از جان سلام پنجتن
 شیعان با آل در دارالسلام پنجتن

نامر پاک پنجتن حیرالاسان مسومان
 بابت این آسین و امان "ثابت" بنام پنجتن

من غلام پنجتن عالم غلام پنجتن
 حق سلام آید بپسین خوان بنام پنجتن
 انما هل اتی نزل به شانز پنجتن
 آدم و مین دونه تحت آلوای رات گفت
 لعل و لعلی بحق و و مسک و روحی بصدق
 من اذا عاقد اذانی بضعه مبتدی بحق
 سدر اهل جنان روحانی در دو جهان
 آن نبی سهرت بهار و خلق مصطفوی مدام
 صالح الاسلام دین مصطفی حضرت جهن
 شیعان پنجتن حرب علی حرب حسن
 شیعان پنجتن حرب حسن کسر بلا
 مفضلان با پنجتن خصم اند با اعدا رفیق
 مفضلان پنجتن لی الشار مع اصحاب ناز

این چارده طبق همگی آن چارده

بر خوان بسفلر شان هم مهمان چارده
طیحه نزول یافت در شان چارده
سبحانه جلّ شانه زهر شان چارده
زه فضل لا تنفرتن یکان چارده
نور و ظهور کون و مکان ران چارده
عرفان حق حق شده عرفان چارده
فرمان حق حق شده فرمان چارده
عیان امر حق شده عیان چارده
خود حق حق شده ست تا خوان چارده
بشت و پناه خلق کربان چارده
آویخت هر که دست بر دامن چارده
دنا و دین نصیب محبان چارده
باشد بکار خشم و خلائد چارده

این چارده طبق همگی آن چارده
معصوم چارده که بر قرآن متوده حق
آن چارده که آخر شان مقرر اول است
زین چارده یکی نه کم از دیگری بفضل
زین چارده ظهور شد ای چارده طبق
باشد طفیل چارده معصوم هر چه هست
هست اقتیاد امر اولوالامر عرض عین
چون طاعت حق است بحق طاعت جنتاب
در انما سرّمل و بنسین و هل انی
در روز عتر صالح و سالی و داد رس
ناهی ست در غنیه نوح ست و قد نجی
نمی الثار و الشرف هم اعدائی احباب
این چارده طبق هم تا هست برقرار

یارب طواف چارده معصوم کن نصیب
لایات علیّ غلام خلائد چارده

سبحان من تعظم شان دوازده

برتر ز هم و هم مکان دوازده
شان نزول اوست به شان دوازده
مع کوکب احد عشر شان دوازده
کرده بنام شرح و بیان دوازده
هر دو جهان از آن کسان دوازده
چون کعبه است و قبله مکان دوازده
گر شد خزان ربان چنان دوازده
فلسفیه هم به زبان دوازده
ما دامت السماء هم زان دوازده
دنیا و دین تمام ازان دوازده
صلوات حق به روح و روان دوازده

سبحان من تعظم شان دوازده
حق السماء را که به ذات البروج خواند
والشمس مصطفی ست علی والقر شان
فرموده الانبیا مهدی بحق نبی
لخر دوعالم اند و دو عالم از آن شان
چون جنتالصلی ست در هشت و چار سیر
ز آن خارین که شجره ملعون دوزخ ست
باشد به دور رجعت مهدی متظر
در الف شهر آیه عجلیه تلف
حق هر چه آفرید تمامی از آن شان
احباب شان بخت و اعدائی شان به نار

لایات علیّ غلام خلائد هفت ست
از جان و دل خدا ست بحان دوازده

مصطفی بنهاد نام دوستانِ اهلیت

مصطفی بنهاد نام دوستانِ اهلیت
 که گوید شیخک "بی اجترای آنت" الاخی
 وز آنهم و عدل تن "بفضل" القادر این گروه
 اهلیتی گنایتمن من رکتب" فیها نجا
 شیعیانِ مرتضی و شیعیانِ اهلیت
 گند عظمیت بندگانِ خاندانِ اهلیت
 جنتِ الناری ست جانی بندگانِ اهلیت
 والله بالالله تالله هم بجایِ اهلیت
 حق بطور کمر بگفت و کرد خود مدحِ مهان
 "ثابت" مداح چه بود، مدحشوانِ اهلیت

مالیم جگر سوختگانِ غمِ عتوت

مالیم جگر سوختگانِ غمِ عتوت
 از آنهر دل خواست دختانِ غمِ عتوت
 بر عتوتِ مظلوم بی ظلم نمودند
 این عتوتِ معصوم نه شد عاصی است
 است به جفا قاتلِ عتوت شده میهات
 شد غصب حقِ عتوتِ اظهار به قاتل
 نی کسی به جنازه نه کسی بهر نماز
 کسی تاخذ و تمنع کند و کس راضونا
 هی "هی" لداکِ عتوت و هی "قبر و سلطان
 هی "محسن و هی" "حسن و هانی حینا
 ما را غمِ عتوت به دهاند ز هم غمِ
 این دور دل ست آه و فغانِ غمِ عتوت
 شد عرقِ برین شعله نشانِ غمِ عتوت
 ای لوحِ گسرانِ ماتمانِ غمِ عتوت
 ای گره کنانِ خونِ جگرانِ غمِ عتوت
 شد جن و بشر مرده خوانِ غمِ عتوت
 بختِ طلسمانِ یخبرانِ غمِ عتوت
 عتوت شده خود فانی خوانِ غمِ عتوت
 کس تسویمت الحال با آنِ غمِ عتوت
 از بهر خوانِ فانی کشانِ غمِ عتوت
 مهدی تسو یا داد ستانِ غمِ عتوت
 با لکن مدام بهر آمانِ غمِ عتوت
 "ثابت علی" اینک تسو مهدی در رجعت
 فرجین" بها و جسر زبانِ غمِ عتوت

ای "ثابت زوار" ثناخون آلم

ای "ثابت زوار" ثناخون آلم
 از مدح و مناقب ز تسو دیوانِ منات
 سبحان به عرب مدح و حسان به بحر ملک
 در رتبه تو مبل و مسکن شده در عظم
 شد مبل و مسکن شرف کهنی "عتوت
 وز تحریم دارانِ فهمانِ آلم
 دیوانِ تسو مقبول به دیوانِ آلم
 تسو بنابر جان مگر سبحان آلم
 با مبل و مسکن تسو بهر فرمانِ آلم
 قطره صفت هم تسو بنابر آلم

خود حق شده مداح و ثنا خواند آنم
مصحف هم نازل شده در شان آنم
سولاک لایکون و مکان آید آنم
باشد هم مریضانی عذوق آنم
از بقدر حضوران حاضرستان آنم
کردند سخنها هم ضعیفان آنم
هم قتل نمودند گریه‌ان آنم
زین قبل برستان مطیعان آنم
زین قوم تلاوت کس قرآن آنم
فران بیان هم سر شاعران آنم
دلوم غیر از حال فتنه‌ان آنم
مقول و شهید هم برهان آنم
ما بینا هم ز شهیدان آنم
حق است هم رجعت شرف و شان آنم
از برت عیادی است به دوران آنم
عجب است درین کار به فرمان آنم
جز بخت گرفتار ایران آنم
ظالم **حسین** مظلوم هم دیوان آنم
فرمان آنم هم فرمان آنم

مداح آنم ز قیس چون جلد هزاران
یک جابه دو جابه هم جا در هم مصحف
مصحف عشرت توریت هم اجل
احبار آنم هم آنم سوگسی جنت
اعتدالی آنم هم آنم شده باحسی
اعتدالی آنم هم آنم شده ظالم
هم حرد آنم به آنم نه می‌دند
تیغ ستر و خنجر کین زهر دمانی
این بود حرد قبل و **کلمه** که ادا شد
قرآن آنم هم ستر سوخته زان پس
من مدح آنم هم چون **مرد** گوهر
هرگز نه انسی ز آنم به اجل مرد
از جعفر صادق بود آن قول که فرمود
زین قتل هم امیاه فرجین و برزقون
از رجعت ایشان غرض اینست که الارض
مقول نه شدت بل امیاه کن لغوات
اعتدالی آنم به سزا یافتن خود
ناقل به قصاص از کفر مقول شود قتل
چون تولد آنم هم ما بنی‌نطق و نوحی است

«ثابت علی» از خود نه مان میکند این قول
حق است حدیث است ز فرمان آنم

چه هاشم کرو مصطفی هاشمی

ز اولاد او مرتضی هاشمی
چو مادات اگر با هاشمی
کزو شجره مصطفی هاشمی
همه یک پختان ما هاشمی
شمرده ابروهای را هاشمی
اگر گفت ثبت پس هاشمی

چه هاشم کزو مصطفی هاشمی
بنی هاشم الفل تر از آدم اند
مبارک شجره نور زینون لب
بدان شان ز نیکان هم قوم به
اگر محویم طبع زد بر علیل
ز خنجره العنقب الزام سلامت

تو «ثابت علی» هاشمی دوست باقی
که بودند هم شاه ما هاشمی

زهي شجر المبارک نام هاشم

بسموطة الارض قدس آرام هاشم
و"ضي" الله شد انجام هاشم
زجاج کسوکبر اکرام هاشم
شرف ابن الشرف السوام هاشم
ز غامانند خاص و عام هاشم
فلک فرمان پر اعظام هاشم
آنم خاص و نیکان عام هاشم
تعالی الله چه نیکو نام هاشم

زهي شجر المبارک نام هاشم
بود في الساجدين آواز ابن نور
بشکواته هبطا بمصباح ايمان
نخسین مسند و راس العرب اوست
بني هاشم لقب سادات عظام
همان شان ز نیکان جهان هم
ز هاشم مصطفی و مرتضی زاد
محمد هاشمي نازان هم تادم

علي مهر هاشمي "ثابت" علامش
هم شاهان هم جان خدام هاشم

عبد خاص خدا ست عبد الله

والمر مصطفی ست عبد الله
بسرور پادشاهت عبد الله
داور دوبراست عبد الله
سر و سرتاج سادت عبد الله
پاک و پاکبوزه زامت عبد الله
که برقرار خدا ست عبد الله

عبد خاص خدا ست عبد الله
بالست از همدیست شهنشاهی
سرور پادشاه سرور دو جهان
تاج سلوک سر سر سرور
ست لبی الساجدين تنفلی او
لعل لسی ذا ابوک گفت نبی

عبد ابن الصباد او "ثابت"
عبد خاص خدا ست عبد الله

تعالی الله چه عالی شان حمزه

نبی همدی تنی اخوان حمزه
ولسی الله سر پیمان حمزه
خدا خسرو شود از ایمان حمزه
هم هر دشت و ها جولان حمزه
هم هر برب و روزه و رضوان حمزه
شد اهل کربلا هم خوان حمزه

تعالی الله چه عالی شان حمزه
رسول الله را او سر مشفق
ز سینه "من" فاضل نجیب شود
نعت ابد الله و ابد الرسول اوست
نخسین سید الشهدائي عزت
نقاره او هم هفتاد و دو هزار ست

به "ثابت کربلانی" سر کربلانی
شود روزی زواران کربلانی

عمر خیرالوری ابوطالب

بنام شمس خدا ابوطالب
در جنتان یافت جا ابوطالب
والس مرتضی ابوطالب
جنتی آید عبا ابوطالب
میر منور خدا ابوطالب
حلی امیر ابوطالب
دو جهان پرخشا ابوطالب
حبیب حرمزه یا ابوطالب
گور و لعل ما ابوطالب
لؤلؤ لعل زابوطالب
مختار اسما ابوطالب
مسجور خدا ابوطالب

عمر خیرالوری ابوطالب
توفیق علیک رزقش در شان
خیر صلب است در حدیث رسول
خیر قسم فی یوم تولد علی
اوست شیخ الحرم نه لا نهی
تا بود غنیمت نبی مسی کرد
زهر شر المبارکت که کرد
مرحبا عید منقلب و هاشم
نو مگو مگر بره این مرجان
پوش گسومت و کعبه هدف
بخیرج الثلوثین زمی مرجان
روضه اهل حبولر بیت الله

جنتی ثابت علی فدایش باد
بر نبی جانفدا ابوطالب

جانفدائی تو یا ابوطالب

دیده جانسی تو یا ابوطالب
بر به پانی تو یا ابوطالب
بخدائی تو یا ابوطالب
مرضائی تو یا ابوطالب

جانفدائی تو یا ابوطالب
کاف پائیز مرفتت مهرم
مائلر بهر خاکسوس دوت
میرانه سرا به اینر آخت

تابنم بر طریقه فرزانت
به دصائی تو یا ابوطالب

حبیب احمد مختار جعفر طیار

برادر شد کتوار جعفر طیار
قبول سرمد مختار جعفر طیار
مع الملاک مختار جعفر طیار
اسیر فسوج و علندر جعفر طیار
بند انتقام طیار جعفر طیار

حبیب احمد مختار جعفر طیار
علی ست اصلی و الجعفر آخه فرعی
فی به سحر جنان خوانده ذوالحاج
فی به غزوة شونه نسود مرقار
فی بنجره آلم که غیر فامیگفت

بنده به طاعت پندار اسیر میگردش
 علی به اخوة او شاد و مفرح حنین
 برادر اسفاط و ابن عم رسول
 مجلسی بگوید واجفرا و اجفر
 به آمد حزه و دو بار شد قبیله شهید
 به طر محرم اسرار جعفر طیار
 بهمن گزیده دادار جعفر طیار
 میر مهاجر انصار جعفر طیار
 شید عترت اطهار جعفر طیار
 به منونم قاتل کفار جعفر طیار
 کند به جمع مقابلین ای الجنته
 نظر به "تایتر زوار" جعفر طیار

عدا را عبد نیکوکار قبر

حسنا را عبد لیکوکار قبر
 علی را محرم اسرار قبر
 علامه حمید کرار قبر
 مطح و قائب و مختار قبر
 بهشتگاری شهزادهها شاد
 غمناهی عاقبت محمود گردان
 علی را بنده آزاد کونین
 عدا لعنت کند هر قاتلانی
 غمناهی بهاد "تایتر کرلانی"
 به پیوند در جنان دینار قبر

صاحب اقبال سلیمان سلمان

صاحب اقبال سلیمان سلمان
 گنت اکتلمان مبتی مرحل
 خواند تعرف نبی در صورت
 از مدینه به مداین رفت
 مرتضا شد به نمازی حاضر
 با نبی و علی و حنین است
 مصطفی کرد سلمان سلمان
 ورد خود کردم سلمان سلمان
 کرد تصدیق بایمان سلمان
 در پسر کرده عصیان سلمان
 به مداین مونس و ضوان سلمان
 مسوره وحشت رحمان سلمان
 "تایتر" از صلیق غمناهی گنت
 چه قاراست چه فغان سلمان

محبِ مصطفیٰ مقدار اسود

محبِ مصطفیٰ مقدار اسود	وفادارِ علمی و اعلیٰش
انوسِ سرتیغِ مقدار اسود	بس از پیغمبرِ او یارِ علی بود
زمی صاحبِ وفا مقدار اسود	علی را قنبر و سلمان و یوفز
بعدِ صدق و وفا مقدار اسود	به سلمان نخستینِ بطنِ مرسل
چهارمِ آشنا مقدار اسود	یوفز نیز چون قنبر رفیقش
همیشه بسا حیا مقدار اسود	
رفیقِ اوصیا مقدار اسود	

لغایش بسا * ثابت کربلائی

چو بر حرمتِ خدا مقدار اسود

مردِ راهِ خدا آویس قرن

مردِ راهِ خدا آویس قرن	مهرِ حیدر شهیدِ راهِ خداست
عاشقِ مصطفیٰ آویس قرن	بر کنارِ فرات می گذراند
ناصرِ سرتیغِ آویس قرن	چون علی راهِ جنگ دید گرات
بسا خدا آشنا آویس قرن	قاتلش معویه به صیقلیت
استِ شهرِ خدا آویس قرن	با نبی و علی ست در جنت
دادِ عوامِ جزا آویس قرن	
نزدِ آلِ عباس آویس قرن	

صبیه * شعر * ناهتر زوار

نظمِ لطف بسا آویس قرن

به جنت منزلِ عمارِ یاسر

به جنت منزلِ عمارِ یاسر	بجز شوقِ شهادت از دور وصل
بسمِ حیدرِ سحفلِ عمارِ یاسر	به یک صد سال عمر و پنج بالا
نبود اندر دلمِ عمارِ یاسر	نبی قتلش * فتنه آتیاویه گفت
شد از حقِ واصلِ عمارِ یاسر	ز مروانِ لعین تیرِ مسمم خورد
بسمِ صیفینِ مقلدِ عمارِ یاسر	سرخ بر زانوئی شد در نزع
همان شد بمصلحِ عمارِ یاسر	بشهرِ قاتلِ العطار * نبی التور
شد امانِ مشکِ عمارِ یاسر	به قولِ مصطفیٰ فردوسِ رضوان
به دوزخِ قاتلِ عمارِ یاسر	
همیشه مسائلِ عمارِ یاسر	

بگو "ثابت علی" مدح و ثابش
تسو مسکین منبله عطار یاسر

محمد داند ایمان محمد

محمد داند ایمان محمد	محمد داند ایمان محمد
بر فرماند علی کرد آنچه میکرد	محمد داند ایمان محمد
محمد قائله آید گمته	محمد داند ایمان محمد
محمد ناصر قرآن عزت	محمد داند ایمان محمد
ظهور جاحق و زحق باطل	محمد داند ایمان محمد
محمد را علی بر معرفت کرد	محمد داند ایمان محمد
محکوم محرم کشتند او را	محمد داند ایمان محمد
خدا لعنت کند بر قاتلان	محمد داند ایمان محمد
محمد بهر جسد گشت قربان	
نو "ثابت" یاسر قربان محمد	

زهی شیر دلاور مالک آشر

زهی شیر دلاور مالک آشر	زهی شیر دلاور مالک آشر
شکله زهرز اعدا به دم خون	زهی شیر دلاور مالک آشر
علی را پهلوانی بی مثل بود	زهی شیر دلاور مالک آشر
به صیقل و جمل بی کار ها کرد	زهی شیر دلاور مالک آشر
علی بر مصر سردار بی داده	زهی شیر دلاور مالک آشر
ستایش گفت "ثابت کره لایسی"	
کند پادشاه به مصر مالک آشر	

بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان

بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان	بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان
صیقل لایعنه انهم تحر ما بطلق هوا ست	بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان
و از ظاهر رتبه اند داخل الجنة این گروه	بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان
صادق ایمان والاسلام و ثابت هر اصول	بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان
انیا و اوصا معصوم هر چون حق مطاع	بارک اللهم چه خوش دین ست دین شیعیان

بر مساجد رجعت حق صغیر و معتد
 من در راه اطمینان متظر خواندم دعا
 من در مسرتضیی و شیعان اهل بیت
 حق - ان دین خدا دین نبی دین علی
 بخدا و مصطفی و مرتضی و اهل بیت
 دوستان آل را دارند از جان دوست قمر
 شیعیان امشب الهی مرتضی و عزت اند
 "نهایت زوایا قبطیر کمنه شیعیان"

منوی

گفت پیغمبر که میگوید خدا

هر کس او شناخت حق مرتضی
 سوز حق است و سرخ فال شد
 غایب و خاموش بود خوار و ذکول
 میگرد فی النار و الکفر الی الله
 عامی است و است در عصیان من
 هست در فرمان شام قنبر
 بزم "صدق عین" ملک مستدر
 دینی انکار علی را تا کجا است
 نیست جز جور نبی جور علی
 منکرش را کسی شمار و رام خود
 و از کرم هنام خود خواندش خدا
 دوستانه دوستش را هم چنین
 دشمنان دوست حق دشمن نکاشت
 گو به طاعت برسد از شیطان بقی
 محبت محمد هزاران ساله او
 گشت ملعون ابد تا پیوسته نشر
 با تو غیر الراحمین انا را کما
 بنده ام از بنده کلان قبرت
 هیچ گفتم قنبر را فرمان بوم

گفت پیغمبر که میگوید خدا
 پاک شد از معصیت خوشحال شد
 وانکه انکار علی دارد چهل
 خورده ام سوگند کاین بدعت را
 گو طاعت کرد بر فرمان من
 وانکه او باشد مطیع پیغمبر
 مشعر در جنت الناری - قمر
 بشو ای مومن علی نام طاعت
 اسم اعظم نیست جز اسم علی
 چون علی را کرد حق هنام خود
 لحک و لعین گوید مصطفی
 گر خدا را دوستداری بالین
 دوستانه دوست باید دوست داشت
 دشمنه حذر نباشد دوست حق
 طاعت شیطان شندی حاله او
 شد به یک عصیان زبانه رنج حشر
 با علی انا آنجنا طاعت
 با علی من بنده فرمان بوم
 با علی من قنبر را قنبر

ای تو قفس مرا بسا قیود بنی مغارشی و با همه حوضی کوارب
گوشت که ای باب تسلیم کنی بالا جام سونبر "کربلائی" را عت
الحمد لله و انتقام بهمه
بر ندی و آل از رب الاحد

صاحب فتح خیر مت علی

صاحب فتح خیر مت علی
اوست تنها کسبده آن در
رجل کرار خیر سرار در
هست اشدده هر سر "فتار"
اوست و خصاه منتهم آید حق
حق به صورت کرده تعریف
مصطفی را برادر جانسی
اوست قائم مقام بهر
به نبوت نبی مت ختم در
خسرو لیل انوار نبی
یا علی ای در تو درگیر حق
در گفت جام شربت شور
"کربلاوت" را ممکن نجی
باز در کربلائی موانی
"ثابت" کربلائی خود را
به نجف باز خوان برائی خدا

ای تو در خاتم خدا زاده

ای تو در خاتم خدا زاده
چون به بر جانی مصطفی خوالی
نو جان دادن از برائی رسول
هست حق حلیط و نگهبان
به ره منتظیر نهاده لدم
بشتری نقشه ایقانی رضا
مصطفی مسند خود داده
جان در می قصور جلودان یابی
تادمائی و لسی مباحی معلول
از بسدی خصم لبت قصانت
من قضی نعبه برادر عم
به رضا داده سر برائی خدا

گفت بر جانی لعنک و لعنی
 او بگفت آن اخوت افت امی
 با علی من سلام و چاکری
 با علی من مگر بگنای دیت
 این دعا هم جدا رسول نشد
 تا به شهر خودش مکان بخت
 زنده دو قرب و دو به ای مسکن
 به جهان مجاور عرش بر
 کربلای من ثابت زوار
 به شب کربلا سو اش بسیار

گفت پیغمبر به شان مرتضا

گفت پیغمبر به شان مرتضا
 فیروزمودش توئی خیر بشر
 از علی افضل شمار گیت آن
 هست فضل مرتضا بر اول
 البیها و اولیها مداح او
 افضل الناس از علی هست از کسی
 مصطفی و مرتضی این هر دو یک
 از علی گوئی خیر الناس کسی
 بعد بعد الانبیا از هر چیست
 انبیا لشکر بعد باشد
 مرتضی چون مصطفی در مرتبه
 ثانی هارون مین موسی علی است
 مرتضی مدینه اکبر سالین
 مرتضی فاروق حق و باطل است
 هست جلال الحق بحق تیغ علی
 اوست ذوالنورین ابورحمان
 اوست مظهر ختم بر جانی نبی
 او اشداء و جل کرم و عا
 در آمد ناصر علی برهان اوست

نور من من من تو بکفانیم ما
 هر که شک آرد درین او قد کفر
 معنی فضل و فضیلت چیست آن
 هر چه **فضل** مصطفی بر انبیا
 بل خدا و مصطفی مداح او
 مصطفی هر و بهر کسی
 آنوقت آنکه که باشد اهل شک
 پس همان نادر بگر و قضیه پس
 چون بخر الانبیا هر صلی است
 مرتضی هر شاه وان دیگر شاه
 لا نبی بعدی دگر هم مرتبه
 حاشا من مصطفی مولا علی است
 سابق الاسلام پیش از آن و این
 فرق کفر و دین ز تیغ حاصل است
 آنکه زحق الباطل ازوی شد جلی
 والد حسنین عالی عید بن
 با نبی در علم آمانی نبی
 گفته در بندش ملائک لافتا
 قل کفی بالله شهیدا شان اوست

فوت رحله و حیرم مومنان
 از علی الخلد مگو کس ای فلان
 مرده را در غیم گم جانی فلان
 حرمت حنین مبطن رسول
 با جیعت با عیال و اقربا
 ز نظر زواره تسو اولاد تسو
 با علی ثابت علی زواره تست
 مبطوان عسرت اظهار تست

هفت بند

السلام ای قبله دین کعبه صدق و یمن
 ای به رخصت آستان برتر از عرفه برین
 عرفه عرف و صحن و کوسه باید از رتبه ات
 گلشن جنت ز کثرت یامت این دائر بهار
 خاک اموات چنان است روح القدس
 ای بهشت و کوثر و بهر تو خالق کرده خلق
 حاضری لیلکه خصمت از باغ جان بوئی برد
 گر نبودی تسو نبودی او خلاقی حبیبی
 بنظر هست امرا چون تو بشری نفسه
 ای به یمن عرف را انما منصب وزیر
 لو شهر امرا به مراجع نی باز و رفیق
 سیر رب العالمین عالم و آدم ز تسو
 با تسو ای سیر خدا عدم رسول بود
 آگه از سیرت اگر کس هر رسول بود

هشت بند

ای تو نظیر مصطفی و مصطفی را هر نفسی
 حور و حلیان و تصور و خلد از جنت حصول
 رفقه معشر از شهر مرگش یار هیچ باد
 گر نه بند دوست بهشت رستم طایع زبون
 هر که دست بر سرش نشان بهشتی دست بهج
 عیب از نظره تو هست جو به آجانی نفوس
 مصطفی هشتات تسو با مصطفی هشتاد پس
 جن و انسان و ملک ایمان ز مهرت عقیس
 زنده دل مردانکه در مهرت نمرودان زنده کس
 ورنه سائل بر درت حاکم گدا بی دست رس
 سبب ات هر کو بر از وی هتایی هر مگر
 سومی از نوید تو آرشی گو به امید پس

قنبرت را در نیاز استغفار و گاهش بگاه
گرم گرفت از درت در پوزة گردون گدا
حق نما آئینه مهرت در این تن سر روح را
کاروان سالار فطرت عزم سیرت دهنه بود
گو بیدان و غا گوید رسالت خند لبوا
صد چو غنبر کشته در صد سرچو مرده خاک در
ای به شانت گفتم روح القدس وقت کارزار
لَا إِلَهَ إِلَّا عَلِي لَا سِيفَ إِلَّا ذُو الْقَفَّار

بند سوم

دم زد از مهر تو گردون مهر انور یافته
والتسمائی دین تو آن ذات البروجی که سوچرخ
کنج قارون نه غلک کرده گدانی از دیت
گو بقدیر همت عالی به سائل رو کنی
مهر و مهرت داده مهر میروم را این رواج
چون صدف در پاکه این دارد به ابرو رحمت
عرض حاجت چون کند کسی از تو هر حاجت روا
ای که طواریت بر آذر طائر ملده مقام
آفرینش کس کرده بهرت آفرینش آفرین
دهد چون مریخ تیغ تیغش از دست او فاد
ساقی کولر و می شامع عشر تونی
خانه زاده حق نبی در خانه دادت بنت خویش
بود زین بحرین بهر ج لؤلؤ مرجان سبب
ورنه عالم امهات آهانی علوی هم عذب

بند چهارم

ای که فرماند خدای شب فرمان شمس است
ربیع قرآن مدح تو بعض سزائی هر علو
بهر فطرت را صدف کعبه شما یک دانه در
عالم امکان وجود واجب ممکن نداشت
کر که گردون به این سرعت که گردون پسر هواست
تی ماه و مهر انورند از شعاع قنبر لبوات
گو به تعلیم رسل از حق معلم جبرئیل
مصحف ناطق شما هر قول قرآن شمس است
و این همه وعده و وعید القمه برهاند شمس است
و چه در کان بحر بر لؤلؤ مرجان شمس است
لیک زو واجب وجود آنچ امکان شمس است
بسکه در میدان بازی کوئی چو گلاند شمس است
بل مهر و عرش و کرسی فرش ابواند شمس است
جبرئیل آن علم حق خوانده به دیواند شمس است

جست ماولان نوح با کشتی روانانه شملت
گسو ذبح آما بهر آل قمراندر شملت
خود همان بوذر صفت از زو خرباندر شملت
کست اسکندر سلیمان نیز سلطاندر شملت
در خصوص ریزه از خوان احساندر شملت
با نبي دست از دوروندر پرده برخوان داشتن
نهر من نهرست رازه پرده پنهان داشتن

گر بهشت آدم بهشت اینش نجف به از بهشت
سیر مین ذوقبتي بخشید خلعت با خلیل
گو به تخت مصر یوسف دهنده اخوان ماجدین
کست دارا بهر دیوانی عصا دو کف کلیم
عرضه عیسی ربنا آنزل علینا مایهده

بند پنجم

بسر دلیر پاکت هسان رازه نهادر مصطفی
اسیر اعظم اسیر تو ای جسر و جان مصطفی
خاندر حق هم ز تو هم خانداندر مصطفی
آنچه روزی شد ترازو آید دهاندر مصطفی
نست حرلی بر زیانت جسر زباندر مصطفی
هر زمان دور تو تا آخر زماندر مصطفی
بس تو از وی والفر بر آماندر مصطفی
زه بغداد با بهار بسی خزاندر مصطفی
مصطفی آید تو ای تو جمله آید مصطفی
بی تو ای نعم المکین نعم المکاندر مصطفی
وز تو بانی تا ابد نام و نشاندر مصطفی
مل و دولت ملک لشکر پهلواندر مصطفی

ای مسدود علم را باب از بیان مصطفی
ای بحق هر اسم و با خبرا بشیر هر جسر جان
نو حرم زادی خدی بر بستر مرسل بطواب
خبر را هست کجا از چشم آید حیات
کست کنرا مضاف واقف سلونی شو کشف
با هم مرسل تو سیرا با نبي جهرا ربق
مصطفی والشی و تبت والضح و صف رخش
تبع تو نصر مین الله آید او فتح قریب
چه خلافت چه لحدک از نست میراث نبي
کعبه جانی لات و عزرا تخت سلیمان حانی دعو
از برائی دین حق دنیایی لای کرده برک
خمس کاش خبر شکن آشفتن لغری بس ترا

ای بتو روئی آیدر جمله سویت روئی من
تا آید از در نگران یک نگامی روئی من

بند ششم

انما و هسل اتایت با امیرالمومنین
فاده جایت مصطفایت با امیرالمومنین
کرده تعویله خدایت با امیرالمومنین
فتح و نصرت هر ولایت با امیرالمومنین
تیغ چون قیل و قضایت با امیرالمومنین
حبیب جیش ثنایت با امیرالمومنین
روح محض این باد پایت با امیرالمومنین

ای که در قمران ثنایت با امیرالمومنین
چون خدایت جز تو کسی با مصطفی اولی ندهد
مصطفایت هر بیگ عبدود تنها به فوج
مصطفی کرم دعا و زحق کفی الله القتال
امرونی و مصطفی کرده ست جاری در جهان
تسو در خبر هر کردی بسد الله قوتنا
هر چه گیتی چه سرش بل دو گامش هر دو کون

تو لیوالمحمد صاحب آدم و حوا و مین دونه
 بو ترابا لیا بوالشیر امطفاغیر البشر
 شیر حق شاعا اگر مگ را به دربارت نه باز
 در نجف مگ نیست من مگ در نجف کردم نماز
 ده شام کربلایت کربلانی را به بخش
 ثابت زوار بسند باز دربارت ترا
 هم دران دربار بادا باز دربارت ترا

بند هفتم

کبریا نی شاندر تو الله اکبر با علی
 از خدا عظم بخوله و با نبی و صلیم طلب
 حرمت عابد اگر از من عبادت یافت نیست
 بافرجه را بنده ام هم جعفری مذهب محب
 بهر کمال کظم کظم لفظی گو به عصایم خوری
 با تقی سالی زیارت آخر المهدی بکن
 سیر من رانی قی نوره کرامت یافتت
 جبره مرداب تا کی شاه راجانی قسار
 گویند دجال بشکن خیر پسر تانیش بکش
 دامت الارضت جورا بسلام العدل آن امام
 دوستت در حضور طیبین و طاهرین

با قسم النار والجنة شفیع المذنبین
 الامان من نار و ادخل جنتیک بالمومنین

منالبت

تجلی کرد بر چشم دلم خورشید خواب اندر

تجلی کرد بر چشم دلم خورشید خواب اندر
 که روزی در نجف باشم به بزم بوتربا اندر
 شوم از کربلانی بندگان من هم حساب اندر
 به طوفان کافین از صلی دل سر کرده با رتم
 به مهدی افتاد کردم به مرداب جناب اندر

به عزم این زیارت چون کمر بستم به صدق دل شمر مشککشایم کرد در دم حل هر مشکل
به فضل رب خبر المنزلین طی کرده هر منزل رسیدم در حضور سرور دین دودم آن محفل
بود ثابت علی صادق بتاریخم خطاب اندر

۱۲۰۸

هزاران شکر من زلزار شاه کربلا هستم گدائی کربلایم بنده آله عبا هستم
مگر شمر خدایم دو نجف هم کرده جا هستم مگر اصحاب کهنه کربلایم یا و ما هستم
سرا با خود برد همه شمر دلیل رکاب اسر
به دور سید مظلوم بودم و حسین گویان گهی بر کنج شهدا گهی به قتل خون دل ریزان
به صحنه محم که در محلاتش چون جرس نالان به بانسی بستر زین العبا بهضات و غلطان
به دونه حجله قلم ز خون دل خطاب اندر
ز داغ اکبر مظلوم سینه پر شر دارم ز دود اصغر معصوم پیکان در جگر دارم
قدائی اکبر و اصغر شوم شولسی پر دارم که باز آن روضه هائی پاک دایم در نظر دارم
به بزم عهد ملک مختار باشم ثواب اندر
خداوندنا بحق مصطفی و عترت الثجبا مفر کربلا کن باز ثابت کربلائی را
بماند زنده در جنت بهریم هر به جنت جا بود ماوا محبان علی را جنت السماوا
به دوزخ دشمن این خاندان دایم عذاب اندر

یا حبیب الله خذ به یدی

یا حبیب الله خذ به یدی مال مجزی سواک مستندی
قر رحم السذنی و شفیع یا شفیع الوری صلی الصدی
کن لنا فی کسورنا مددی
ای مطهر تو هر نبی و ولی ابدی بهالت دولت ازلی
یا ابرو القاسم از برائی علی اعتصام سوا جابک لی
لی یا صمدی سوالا حدی
نویسی ای شاه سرور کونین طاعت نت فرض پر تملین
خاک رابر تو سرور عین هم اوراق لیس فی امدارین
لعالی المنهل معتمدی
یا نبی حق حضرت بطن واصلم کن به والبر حنین
پر درش گویم ای شمر کونین صاوا هلیک فی الملوین
کان متجاوز اعطی الابدی
فاورا حرد حین و حین ده بجایم زمین مسرا مسکن
به حبیب رسان درود از من و علی اعلیتر طهرن
و علی علی العمدی

ملوای خدائی ذوالافعال بر نبی و علی سحر کمال
 باد بر منرت خجسته خصال والصبی تاهمین الال
 هم نجوم الهداة والرشدي

یا بی حق جبره صفیر یا نبی حرمتی شیر و شیر
 به آنم به خالق اکبر استغنیو لعاجز مضطر
 شعرو زبلم علی المددی
 "ثبته کربلانی" زوار هت بداح عسرت الطهار
 رحیم الله لهم انصار لعنه من لهم اشرار
 "فالک البین دعوت المهدی"

کاری که بهر خالق اکبر کند علی

کاری که بهر خالق اکبر کند علی چون کار خالق این هم برتر کند علی
 اینک نصیری آنکه چو بی سر کند علی که زنده اش به نوبت دیگر کند علی
 بهر خدا که زنده چو محشر کند علی
 گویند نصیری ای انت الله لا یولد او گوید این مگو که منم بنده الله
 چون میکند کند به علم مادرش نگاه دادیش بر امانت چشمش بود به راه
 زان مسوت زننده کس مقرر کند علی
 اینک هزاره آنکه چون فرزند راد کس بالائی کوئی می بود آن طفل را و پس
 گوید کرب خداست علی او تیراست پس و از علی نه تو معان زننده یک نفس
 باید کسرا بخاک برآبر کند علی
 این گم مرمی فکد آن بهر را برزیر پس از فراز کوه بطلطان دلش دلیر
 چون بر زمین رسد شود آن شیرزاده شیر آنگاه مادرش کند از شیر خویش سیر
 دایم چنین دران هم کشور کند علی
 اینست شاهی که خدا گسودش بنیک و این شک به شرک مشرک و این اهل شک ملک
 من "تایم" به صدق که او با خداست یک خصمان به قدم و هم مو کرد چون ملک
 ما را به میهر از هم برتر کنند علی

توئی خاص خیل خدا یا علی

توئی خاص خیل خدا یا علی توئی قائم مصطفی یا علی
 تسوئی وارث انبیا یا علی تسوئی سرور اولیا یا علی
 کرم کن به نام خدا یا علی
 مدد حرمتر مصطفی یا علی

به قرآن خطابت ثنا گفته است محمد ثرا غنڈ لیوا گفته است
 ملک بر فلک لافا گفته است هم انس و جتن مرجا گفته است
 کرم کن به نامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 به مرتاج تکریم از انسا بجر خلعت منعمہ هل اسأ
 بحسرت خودت مصطفیٰ داد جا شدہ بعد مولا ز هر سو ندا
 کرم کن به نامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 تو سابق به اسلام دین از هم تو اول به تسمیہ متن از هم
 خدا برگزیدہ یمن از هم تو اصل بفضل یمن از هم
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 تو ایمن هر شافعہ محترمی تو صاحب لبوا ساقی کونری
 نہ باشد کسی را ز تو همی برد جنتہ دعویٰ تنبری
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 تو خفتی بجائی رسولہ خدا سر خود فدوی به راهش خدا
 خدا کرد تا صدر دولت عطا شدی وارث مہر مصطفیٰ
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 تو در ہنر چون بے ہمتاخی تو در آمد رایت بر اقراختی
 تو شہر خدا کارہا ماختی چہ مرہا کہ در مقل انداختی
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 به خیر خطابہ تو گزار شد به دست تو آن قلم مہار شد
 ترا نصرتہ ایزدی بار شد به هر کارت ایزد مددگار شد
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی
 جهان را اسیر تو نعم الامیر شد انبیا را وصی و وزیر
 نہ من مکت و مولا به روزہ غدیر تونی وارث تاج صبر و سریر
 کرم کن بنامہ خدا یا علی
 مدد حرمتہ مصطفیٰ یا علی

توئی مسوود سروران یا علی توئی قاجر سر بر حران یا علی
تسوئی مهر مهران یا علی توئی بهتر بهنران یا علی

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

توئی یا علی شیر پروردگار تسوئی یا علی شاه دلال سوار
سر لافتا صاحب ذوالفقار بحق نبی حرمت هشت و چار

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

شها حرمت حرور پختن بحق حسین و بحق حسن
به مجاد و به سر امام زین به جعفر به کانهم شمس ذوالمنن

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

بحق رضائی امام رضا بحق تفسی قدوة الاتقا
بحق نفسی یک نگام نما به عسکر به مهدی صاحب لبوا

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

ولی خدا و وصی رسول بحق معصوم اسرار زوج بنول
به هر امر مختار فرج و امداد به شان تو آفات رحمت نزول

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

به ثابت علی کربلانی شها نگاهی بحقوق شهر کربلا
سرم دست و دامان آید عبا خدا یا یکن مستجاب این دعا

کرم کن بنام خدا یا علی

مدد حرمت مصطفی یا علی

علی مظهر سر و هو العظیم

علی مظهر سر و هو العظیم علی معصوم فضل رب الرحیم
کریم الشب نعم مولی الکرم قسم الجنان فی نصیم العظیم

همین قدر ثابت علی العظیم

علی العظیم الرحیم الکرم

علی صاحب عظمت و عز و جاه علی ذالک الفضل یوئی لاه
سرم چنان قاسم رزق خواه بشان کلام بدقت گواه

همین ورد ثابت علی العظیم
 علی العظیم الرحیم الکبیر
 علی هست سیر عظیم خدا علی را خدا داد و مصطفی
 نداند کسی غیر شان مژوردا همین معنی ما عزت ما بجا
 همین ورد ثابت علی العظیم
 علی العظیم الرحیم الکبیر
 علی را نبی کرد مستند نشین علی را نبی داد تاج و نگین
 شهید هجرتش کرد بستر گزین چه نعم المكان بسات نعم الحکین
 همین ورد ثابت علی العظیم
 علی العظیم الرحیم الکبیر
 علی را نبی کرد برحق امام علی هست برحق امام انعام
 علی راست "ثابت" غلام غلام دو عالم سلام علی و السلام
 همین ورد ثابت علی العظیم
 علی العظیم الرحیم الکبیر

سحر که هاتفر گفت ای ناگر

سحر که هاتفر گفت ای ناگر نانی تازه گوشت شاندر جبر
 به دل گفتم ز فهم ماست برتر فلا اخصی نانا گفتم مکرر
 علی اسم خدا جبر بهجبر
 تعالی شانم الله اکبر
 علی وهوالعلی زه اسم اعظم قلی وهوالعلی ذات معظم
 ر رکت روحی آن روح مجسم به لعنک لعنی احد راست هدم
 علی اسم خدا جبر بهجبر
 تعالی شانم الله اکبر
 علی را حق بخود هنام کرده نی جائی خودی انعام کرده
 ز آغاز این چنین انجام کرده به انشئت علیهکم نام کرده
 علی اسم خدا جبر بهجبر
 تعالی شانم الله اکبر
 علی را حق بیدالته گفت والدته رسولش انت مینی گفت بالته
 نصیری خود خدایش گفت تالته هزاره هر چنین الله الله
 علی اسم خدا جبر بهجبر
 تعالی شانم الله اکبر

علی را قاسم از اقرار میبدان متعبط نفس و الاطلاق میدان
یعنی مظهر خلاف میدان بشان جفت زهرا طاقه میدان

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

علی با ذات حق یکفایت میدان به ذاتش هر صفت اثبات میدان
قسم النار و البساتین میدان کریسم و قاضی الحاجات میدان

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

علی نعم السوکل در گهر حق علی نعم النعم انظر روم حق
نه رجب الحق بصدور دین شد حق بنسب الحق نکلها آن سر حق

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

علی را بتلیخ و اکملت تنزیل عنی را وال من والاه تحصیل
بر اعدا قاتل الکفار تاویل کذاک مثل فی المصورات انجیل

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

علی را شاهی گوید به شک رب من اینجا شک ندارم چون مذنب
من الحق ثابت الیحدکم به منصب مبارک و قسومکم نحن اقرب

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

من این همه اوست راحه اوست دانه جز این همه اوست دیگر پوست دانه
علی و دوستش را دوست دانسم بر اعدا لعن حق از اوست دانه

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

منم ثابت علی رقاد عت بحق حق دیسه در دربار عت
چو آگه گشتم از آمار عت بود کار خدا هر کار عت

علی اسم خدا جبر پیر
تعالی شانه الله اکبر

قِسْمِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

قِسْمِ مِصْطَفَى رَسُولِ اللَّهِ	قِسْمِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
دین حق اینست غیر لا و الله	من به دین علی ولی الله
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
هم که باشد بر آن متیم بحق	این صراط است متیم بحق
حق او جنت النعیم بحق	هست راضی از و رحیم بحق
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
آنچه نازل نموده رب الناس	از الف لام میسر تا و الناس
هر که و مومن داود او خشناس	هم در شان او شریف الناس
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
هست حیدر معلم جبریل	گسرج جبریل حامل تنزیل
راخ العلم حق عباد قلیل	آن لندن خوانده علم التاویل
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
او از ایشان شیده رذر ملام	او به اصحاب کشف کرده کلام
راست بنموده شان رزم اسلام	راست اهل رقیم راست امام
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
بهر مَنذَر بحق نموده جهاد	اوست الحق و حاکم رسوم عاد
کشنده هر عنبر او را یاد	و ذکراً الله قتال اهل عناد
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
نم تروها جنود بتغی بود	حق به بتغی بهم لاتی بستود
بر همین خیم طیب اهل درود	خیمه الان منزل از معبود
گر کسی را شکست بهم الله	حاکم مایه او کلام الله
همه غیور نبی نموده جلی	در آمد شد خطاب ناد علی
شد ز بلیغ ابد وصی ولی	بشیری نغمه ایغای ازلی

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

او به متعظم برات برود بخواند
مصطفایش بجائی خوبیش نشاند
بسم مصلحت بسم انت منی ماند
بن ز کفر خودش بکعبه رساند

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

گر بشر بیفکون اسوال است
بیطعون انطعام مسح ال است
گله هم را کعون به این حال است
تنگ نه دست خدائی متعال است

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

و تفوه هم سوالد حیدر علی است
نصر اکلت دال حیدر علی است
دین نعت کمال حیدر علی است
دولت بی زوال حیدر علی است

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

او نبی را اخسی اولو الارحام
بعد مرسل بعثی اوست امام
اوست نضر نبی به نضر کلام
فسر ذوالجلال والا کرام

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

نفسه آراستوده از مهرش
او در علم و معطر شهرش
و از مظهر ظهور در شهرش
فاشیلو المشرکین بود شهرش

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

او آدلان به حجه اکبر خواند
لحنه قولد ساهان به چه ماند
او فریادی به اهل شرک رساند
تا نس لانتظلو خدا نه رها د

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

آن موقدین به لعنت کفار
جنت حیدر حضرت اظهار
آن مبشر قسیم حنث و ناز
عشر آتالها زهی آسار

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مایه او کلام الله

سر فریادی محلسی است بدان
بخیرشون قوم نعت ایمان
خبر او لایزال عهدهی خسوان
یشکرون وقت یعت شامان

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

در اولشک علیهم این صلوات هست مخصوص آن مستعدین دین
هم مع الراکمین علی صفات بود پیش از همه درین رکعات

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

اقتن کسان موبینا آن شاه مکرش هست فاسق و گمراه
کسی بجایش رسد مستقیم چاه کیمیم هم از ولادتش آگاه

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

اذا تننا جنتهم الرسول مدام صدمه دادی چو آمدی به ملام
پیش زو کسی هم آن نکرد قیام بعد او هم نه کر به این اکرام

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

بخصوص آیتینو خطاب علی است ایند مریم مثل به بابر علی است
مقدور صدق حسن جناب علی است مایهین صادقین صاحب علی است

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

هست نعم الهدا هدایت او هم اطعموا الله آن اطاعت او
بتبتهیل لعن بر عداوت او سوف یطیعک در ولایت او

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

آن غمادی که شق کند الملاک عظمت اوست کان بیرون ادراک
نیز بهدون بالحق امت پاک بود دشمنانش سر بر خاک

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

جاء بالصدق مصطفی بر حق هست مدق بسمه علی صدق
نیز حق مع علی علی مع حق کم مساوی عدد علی است بر حق

گر کسی را شکست بسم الله
حاکم مساو او کلام الله

هست خیر البریه اولادش داد علم الکتاب حق پادش
مالح المؤمنین لقب دادش ناکبسون از صراط استدادش

کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 اوست طریقی لهم و حسن کتاب
 ام موی علی بم او کتاب
 او بم اسم الله عارفه عارفه احباب
 با بر عام نبی است در هر باب
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 با نبی او ذلیل و رضوان است
 بمی نورش بم ایمان است
 رضی الله ازو بم رضوان است
 اجرش عین رب به این شان است
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 حسیبنا الله مرتضی فرمود
 که خدایش بتعظیم العزود
 بوالحسن شد
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 کرد اهل نفاق آزارش
 عت پسوذن شرح آن نازش
 نیز شاعر الشریع در کارش
 کرد لعنت بر اهل انکارش
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 او شد اهل بیت تطهرت
 والد شهبخت و شهبخت
 گسو بر مت غیظ انزوا گهرت
 او بجائی نبی همان مهرت
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 من قضی تعبته موزه بود اگر
 بتقیر عت حیدر صفدر
 عت لرم نبی آخش جعفر
 هم نزلنا عقیل آن سرور
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 عسلوا الصالحات اعوانش
 بم عسلو بتضعیكون اخوانش
 عسود خدا منتقم ز خصماش
 بم عذاب حریق قیبرانش
 کس کسی را شکستی بم اسم الله
 حاکم مایه او کلام الله
 او است ذوالعدل او است ذوالاحسان
 کذل ذری فضل فضل او خواهان
 او است آذم علی بصیره خوان
 مایهون معین بم ملحق دان

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

عدل و امان نبی علی حفا
فدش منکر ز بختی حق بها
منسرت اظهر مت ذی السعرا
بسم تسولا تبروا از اعدا

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

شد ز بتوفیق نذر او بوقا
نموده به هیچ حرب قضا
ساق ما بعثون اهلر جفا
مدتو عاهدو به صدق و صفا

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

قل اذن و اهیته فرات اوست
انصبرو الیمیدو سات اوست
نهر والنجم بر رهاست اوست
در سنجعل لهر حراست اوست

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

یا نبی والذین مع دو مت
هم آشد آه شجاعتی مت کزومت
ثانی اثنته آذنه کونا کومت
لهر فرار و لهر فرار و مت

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

هست رختاء بنهم شانش
خسر را خسار کرد مردانش
در محبت بسم اهلر ایمانش
فتمتکفنا فیخاص قرآنش

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

اوست مدوح مثل لسی التورات
رکتعماً متجداً کریم الذات
هم در انجیل آن خجتم صفات
بابر حنین و جامع العنات

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

کرد حاکم رها ز شیر تر
با ز بر کننده آن در خبر
هم به گهواره بر درید اژدر
چون نم باشد بد الله آن حیدر

گر کسی را شکستی مت بسم الله
حاکم مآو او کلام الله

هم یتبناه لن دعوت اوست
نسلن ای الهی محبت اوست
یعنی یتبناه العظیم بعث اوست
بخدا کفر چه خصومت اوست

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

هست و الشمس مصطفا مختار
احمد عشر ابن ائمة اظهار
والقمر برتختی ست مهر نواز
که لهر حاجیرین او نو الیصار

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

دلیل از عادات ضیعاً خسوان
گر کنو ذی کد عدو چه زدن
و از تغییرات قوم ضیعاً دان
شاه نصیر بین طر ای باران

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

علی اجر لیل القدرت
شاه هر وقت صاحب صلوت
الفد شهر عدو غل پیادرت
قول لولا علی نه گر عزرت

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

تمیثوالمشاعات و العصر او ست
و تنواصو بحق شد حق جومت
و آن فی خضر خصم آن خوشخومت
بنجیه علی و هر که از وست

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

حسبکشی چو لؤلؤ المرجان
بالعشر بحر حکمت عرفان
عابدش زامن عابدان زمان
جسمفر صادق اسام جهان

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

کاظم القیظ کاظم کاسل
تکفی و منفی حق حاصل
با رخايش رخايش حق شل
هر قی نور و حی را حاصل

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

حسن سکری حسن ثانی
و الدحانی رسالت ارانی
مهدیش سالک جهانبانی
گشت ذات البروج نورانی

گر کسی را شکستی بسم الله
حاکم. ماو او کلام الله

متن علی را غلام بندر خاص
واقف از حاله من عوام و خواص
هستم از بندر مهر غیر خلاص
فاندر خوانده ام برین اخلاص

گسر کسی را شکستی بسم الله
 حاکم را با او کلام الله
 معصوم ناطق است نام علی
 هست قرآن هم حکام علی
 همه قرآن بود کلام علی
 شاه صدر عزیز و احترام علی
 گسر کسی را شکستی بسم الله
 حاکم را با او کلام الله
 خانم زاده خدا علی است بحق
 نایب مصطفی علی است بحق
 سرور اولیا علی است بحق
 باهر آله قبا علی است بحق
 گسر کسی را شکستی بسم الله
 حاکم را با او کلام الله
 هست ثابت علی به دین علی
 سجده گاهش نجف زمزم علی
 طیبین آند طاهرین علی
 لعنت الله اهل کینه علی
 گسر کسی را شکستی بسم الله
 حاکم را با او کلام الله

زه کرامت بکعبه زاد علی

زه کرامت بکعبه زاد علی
 چون بکار نبی متاد علی
 با بکنفد نبی نهاد علی
 همه مشکل بدم کشاد علی
 ورد خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلات به یادر علی
 شام مشکلیکنا علی است علی
 وقت هم حمزه علی است علی
 مشکل آمان نما علی است علی
 همه هم را دوا علی است علی
 ورد خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلات به یادر علی
 شام مردانست شیر بهزدانی
 همه کسی را بوقت خیرانی
 مصطفی را برادر جانی
 هست ز آن شاه مشکل آسانی
 ورد خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلات به یادر علی
 او به پدر آنها کرد مذکورست
 هر کجا او بهجنگ مانورست
 وز آمد نیز نعمت مشهورست
 بخدا ناصرست منصورست
 ورد خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلات به یادر علی

بخدا مثل او جوانی نی به نبی هجو پهلوانی نی
 غیر او کسی به این نشانی نی رستم اینجا به دستان نی
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 زه علی مظهر علی عظم و می حضرت رسول کریم
 به حکم رسول گشت دو نیم مهر با او دوباره در تسلیم
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 زه علی قدرت خدائی قدير زه علی زود بازوئی قدير
 با نمی زنده و ولی و وزیر مهر او حق اوست صبر و سیر
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 زه علی که او بخانه حق زاد خاندان نبی بادا باد
 حق به او ذوالنقار و دلیل داد بر سر تاج خود نمی به نهاد
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 هر کسرا پادر شاه مردانست در همه بزم و وزم مردانست
 بر زمین تا مهر گردانست او به این از جمیع دورانست
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 نام حق یگان همین نامست اسیر اعظم همان همین نامست
 حرز این و امان همین نامست خاستن مجرمیان همین نامست
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 هست این نام نظم وردر زبان من به این نام دانا به امان
 گر شنیدند قعر ملان داد هر کسی نجات از خصمان
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی
 ثابت کربلای از اعدا دهد جنوری که واقفست خدا
 نام آن شد گرفته کرد صدا در نجف آمدی ز نجف ندا
 وردر خود کن مدام نادر علی
 حل شود مشکلت به پادر علی

ولي الله والي دارين

ولي الله والي دارين افضل الثامن سيده الثقلين
 ماحمدر صدر و مندر حريمين وارثه جد حضرت مبطمين
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 مظهر رحمة خدائي رحيم لحكم و لحي رسول كريم
 طاهرا معني علي عظيم باطن الله به شاندر اوست عظيم
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 او خدائي يگانم را يك دير بهر هر گدار اوست يك دليلر
 داد چون حق بدست او شمشير هر زبردست دهر كرد او زير
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 زور خدا را بهادر بي مثل كعبه را بي بها ثمر بي مثل
 هر نبي را ست غم خود بي مثل بهر امدها سر بر بي مثل
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 كعبه الله از ولادت او قبله عالم شد از عبادت او
 بت شکنين هميشه عادت او دهر خيرا لبشر عادت او
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 شاه با شاه انبياءت يكي مرتضي و به مصطفيت يكي
 مر خدائي يگانم راست يكي بل ز خود رفت با خداست يكي
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 آنکه حق نام خواهر بخشيدن با نبي خواهر كرد يگزيدهن
 مصطفی هجو خواهر خود ديدن جاني خواهر از ازل پنديدن
 ابنه عمر نبي شه كونهين
 زوج زهرا علي ابوالحسنين
 اسر الله اكبرست علي جبر و جلاله همبرست علي
 شهر علم احد و درست علي وارثه صدر و ميرت علي

ایند عمره نبی شه کونین
 زوج زهرا علی ابوالحسنین
 او بیانی رسول آریدید شهر هجرت هم پشرش خواهد
 نسن پنهان گه رسول کشید زه ذبیح خلیل روبرو محبت
 ایند عمره نبی شه کونین
 زوج زهرا علی ابوالحسنین
 او به نام نبی است صاحب رنگ او پنهان دین همه جنگ
 زو جهان بر عدوت تعبیر تنگ بتگری هم بت شکست هم تنگ
 ایند عمره نبی شه کونین
 زوج زهرا علی ابوالحسنین
 او به هر کارزار کار نمود کار هائی هم ذوالفقار نمود
 بهر مرحل که کارزار نمود این هم کار کردگار نمود
 ایند عمره نبی شه کونین
 زوج زهرا علی ابوالحسنین
 ثابت گریه لایقی آن شاه ناله آستانه آن درگاه
 زان شه امداد یافت خاطر خواست همت ویردش همین گه و بگاه
 ایند عمره نبی شه کونین
 زوج زهرا علی ابوالحسنین

مظهر انوار قدیر خدا

مظهر انوار قدیر خدا معجزه اسرار نبی السور
 وارث میراث همه انبیا سرور سرتاج همه اولیا
 زوج مسئول ایند عمره مطلقا
 والد حسن علی مرتضی
 آنکه خدایش به هدیه خواند نیز رسولش اسد الله خواند
 او به نصیری مدد الله خواند شمع علی آنرا شهد الله خواند
 زوج مسئول ایند عمره مطلقا
 والد حسن علی مرتضی
 آن مه پسرچ فلک پهنی مری مری سرور مهنری
 کرده جهان هر دره او تبری تبری او هر سر شان سروری
 زوج مسئول ایند عمره مطلقا
 والد حسن علی مرتضی

قدره علي خالق اكبر شناخت لعنك و لعنه پيغمبر شناخت
 شان گدايي نه ابوذر شناخت بو زرش باهر مكندر شناخت
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 عبي ازو معجزه دم بالنده خضر تيراني ز قدم بالته
 تخت سليمان كه پدم پاچه زان شره افسيم قدم پاچه
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 عالم و اقرار به وحدت ازو مسلم و تصديق رسالت ازو
 مومن و ايمان به امامت ازو رجعت مومنين به سعادت ازو
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 زد بهر شرع به ثابت قدم زد رور كفار بوئي عدم
 او بخدا نيز رساند پدم هر كه نه زد اوست نديم و ندم
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 خوانده نصري و هزاره خدائي شامي اندر شك اينه كبريائي
 هست خدا واقف عز و علاي بهاد همين مبدت وصف و ستاي
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 مدح علي ذكر همه آندسان مدح علي طاعت كثر و بيان
 كرد ملائكه هم اين حرز جان هست همين ورد همه انس و جان
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 اسم علي اسم عتي العظيم جسمه علي جمه نبي الكريم
 هست به اين اسم دو عالم بيم عالمه اين علم خدائي علم
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا
 هست به اين اسم جهان برقرار جسمه نبي را به همين اسم كار
 صاحب اين اسم نبي راست بار كرده همه كار نجي باوقار
 زوج مسئول اينه عمره مصطفا
 والده حنين علي مرتضا

ناپسند زولر به این اسم پاک هست ز هر و شوی بی هم و پاک
 او به درد شلور نجف سر به خاک شاه نجف کرده خودی هلاک
 زوج پهل ایند عسور مصطفی
 والسر حسین علی مرتضی

بر حاله مرا خدای حسین

بر مافد مرا خدای حسین - به برم سوئی مصطفای حسین
 من زوانه مرتضای حسین بنشتم بکربلای حسین
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 دوستان من بکربلا بروم به نجف نازد مرتضی بروم
 زننده در جنت العلا بروم جانبر عرش کبرا بروم
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 با حسین یا حسین بگویم رخ به خوبیند دینده میثوم
 به رف کربلا می بروم غیر این جتجو نمی جویم
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 یا حسین علی مرا در باب سر از رنج فرقت به عذاب
 بی تو ریزم ز دید ها غوثاب در حضورت بهوان برام صواب
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 کربلا مک و مدینه شرف کعبه و قبله کربلا و نجف
 گهر کعبه را نجف چو صف لئونوی مصطفی به ماریه صف
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 نجف و کربلا زمین بهشت هر دو جا ممکنه میکن بهشت
 هر دو اسم اعظم نگین بهشت خاکه شان عازم جبین بهشت
 من و تا سرگ هانسی هانسی حسین
 چون بهرم من و لقائی حسین
 هر دو بحرین لؤلؤ مرجان هر دو روشن سحر و ریحان
 هر دو جا عنایه نصره زبان فطرس و روح قدس مرثیه خوان

من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چون بمیرم من و لقائی حسین
 کربلا مشهر حسین امام
 بر میبازد او صلوات و سلام
 کربلا سلفین عظام کرام
 آید اندر تا به روزه قیام
 من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چون بمیرم من و لقائی حسین
 شکر حق شام کربلا دهم
 شه به مند چون مصفا دهم
 روزه چون هرگز کربلا دهم
 بسزم اولاد مرتضا دهم
 من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چون بمیرم من و لقائی حسین
 اکبر آن شیر مصفا دهم
 قلسم از خون بکف حیا دهم
 امیر آن همین مرتضا دهم
 عس و عباس جانفدا دهم
 من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چون بمیرم من و لقائی حسین
 حالا هم ز حق به عجز و نیاز
 به آن روضه ها به بنم باز
 به دعا خواستم بسوز و گداز
 باشم از ساکنان ارض و حجاز
 من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چو ف به بمیرم من و لقائی حسین
 «قائده کربلائی» حضرات
 هست امیدوار این درجات
 که بجائی زمین کناره فرات
 میکن و سلفم بود جئات
 من و تا سرگ هائی هائی حسین
 چون بمیرم من و لقائی حسین

ظفرنامه

به نام خداوند دنیا و دین
 جهان آفریننده که از عدم
 به یک دفع و نون کرد کون و مکان
 ز هر عالمی کسز کرم آفرید
 جهاندار قیوم و رزاق اوست
 چو خواهد گنا پاکند بادند
 کرم و رحیم و جهان آفرین
 هم کرد موجود بی کیف و کم
 که هژده هزارست عالم دران
 دمی رحمت خود نه دارد بعد
 که خلاق انس و اشیاء اوست
 جهان را کند چون گنا بی کلاه

کیا رد پشیمانی کسی دم زدن
 کند هرچه خواهد خداوند من

در نعت سرور انبیا علیه الصلوة والسلام

نکلم فمابهم بسم خیر الکلام	و نعت محمد عظیم السلام
حجیر غصدا سرور سرور ان	نبی السورج غم بیغبران
وجودش بسود رحمت العالمین	سرور جزا شافع المذنبین
خدا هر چه موجود کرد از عدم	و نور وی و بهر وی شد علم
اگر او نبود نبودی کسی	بدرگاه حق سر نه بودی کسی
و نور خود اول و را آفرید	به حب خودش از هم بر گزید
به هر گام دل کامیابش نمود	به لولاک عزم خطایش نمود
چون فرض خطا طاعت اوست فرض	که از طاعت حق عینت عرض
نارذ کسی گفت قش تمام	
علیه الصلوات و علیه السلام	

در مدح اصحاب سید الانام و عنوان الله علیهم اجمعین و چهارده معصومین علیهم السلام

بنا رحمت حق بر اصحاب او	که حق راضی آمد و اعجاب او
علی عجم مصطف به عز و شرف	انسر عرب پادشاه نجف
چه گوید کسی وصف آن شیر حق	به مصطف به عنوان وصف از هر ورق
دروغ خدا بار بر آید او	زمنی آل فرخنده العالم او
که هر یک ز ایشان با امر خدا	بود اصل دین را بحق رهنا
الهی بحق نبی و علی	بکن مشکلم از کرم منجلی
به خاتون جنت بحق حسن	بحق حسین آن شه پاک تن
به سجاد و باقر به جعفر امام	به موسی کاظم علیه السلام
بحق رضا و تقی و تقی	بحق شمس دین حسن عکری
به مهدی هادی امام زمان	به محتر مرا در صفر شان رسان
الهی یابن قاسمائی کریم	که کردی شرف هانی ایشان عظیم
مرا حرمت نام ایشان به بخش	با عزاز و اکرام ایشان به بخش
من و دست و درماتقی ایشان تمام	
علیهم صلوات و علیهم السلام	

آغاز دامتان متضمن بر مدح حضرت بندگان عالی متعالی دام القبال

یا سائیا باد عسرت دراز	دستی با معیان بسکند به ساز
چو سنا پرست از منی آمد برت	مبانا از یمن منی تھی ساحرت

یا سائیا یک دو - جسم بسته
خدا را بسته پسر دو سه ماهرم
که در عشق از ترک آن لا بدست
یا سائیا بسوز عشاق بین
دبی از کرم شان بکن سرفراز
شوند از ظهور تو شد آن چنان
ز صفر ساکنین اصل نیاز
که تا فتر بوس تو حاصل کنم
به مدحت کشایم زبانه صبح
ز اهراز و انجالی والا شهی
خسود زمین و خسود زمان
سوی طالع و خسود بخیر
ولی بن ولی بن ولی بن ولی
به عزت ولایت سر کاکار
زهسی در درانی عبا بیان
ز نسود محمد درویشان جهن
به دین محمد چو هم کاران
میان صاحب آن قبله سرمدی
به فضل خود حق نگهدار باد
چنان دهر از عدلش آباد باد
چسود عدلش سوی باد بنیاد او
یا سائیا پسر بسته جام منی
دمر جان هر دم غنیمت شمار

دبی فرصت از تنگ و نامر بسته
جویی کفش سافسی کسوسرم
هم از برگ جانر جهان لا بدست
ز خود وقت التاده گان بر زمین
بیانی تو سببند روئی نیاز
که باشند بی خوف خون و زبان
منر بنده خویش را هم نواز
سر خود بیانی تو واصل کنم
به خسوانم یکی داستان حاج
که در برج ماهی ست کاسل حن
جهانر کسرم فیض خفیه جهان
مکنر حفت سرور طای و طار
محبر جنابر نسبی و علمی
به صفر خلالت کمرات شعر
مهی بسوز میانی عبا بیان
چو بار بعد به اصل دین
محمد نصیرش بود هر زبان
خسود فلک جاه عبداللہ
محیی خوش و منبش خوار باد
که از عدل عمرش نیازند باد
زیاده بود عمر و اولاد او
ندانم که کی رفت کاؤس و کی
که باشد دبی باز در ذکر بار

دبی زندگی صرف در یاد دوست

ز صد عمره خضر و مسیحا نکوست

خبر آوردن قاصد در حضور فیض گنجور از عزمی عالیجاه

صاحب زاده عزت یار خان

که هر یک از ایشان بود معتبر
نزوده هم سالد دگر بر لبود
حسن قبله دین حضرت حسین
یاسد شتابنده یک دوند

فنیلم ز فانا دلان ایمن خبر
ز تاریخ هجری یک الف و صد
در ایام هائسوره میلین
که ناگه ز کابل زمین سوئی منده

چو جلد آمده بود از راه دور
 زسانه دعا و لبتا بپر کشاد
 به گفت ای خدیو زمین و زمان
 ز کابل ساهی برون آمده است
 ساهی تنگوار از هر دیار
 ز گردان قندهار پسر خشر کین
 که مردار شان عزت بهار خانست
 رفیقش شده لشکر دهمرد جان
 سره سرور دارند لبیک سر
 که از اصل نسل است عالی نژاد
 و لیکن میان صاحب او را همست
 پسر چون شود خیمه جان پسر
 ولی مقتضای زمانه چنین است
 که در دور به جور آخر زمان
 بهم دوستان را نشد دشمنی
 الهی درین عهد پس پسر خل
 بهم دوستان را بده دوستی
 به از دوستی نیست رانی دگر
 یا مافیا منی بده منی بده

هان لعنه شد پاره‌ها حضور
 به خاک ادب سر بخت نهاد
 که حق هر زمان دلاوت کاسران
 بعزم و لغا بر جنون آمده است
 ساهی برون از حساب و شمار
 درانی نژاد آن کابل زمین
 که این سو بعزم امارت روانست
 برون از حدودی حساب و عدت
 ولی جنگ چو چون پسر با پسر
 که بد گوئی او را زبان گنگ باد
 که عمر چون پدر اشرف و اکرم است
 زانی سحرود البت باید پسر
 به و قول دریا قرین و بنینست
 با فتنه ها زاهد از آسمان
 کند خویش با خویش دست آمکنی
 امان بخش از هر خلاف و جدل
 که از دوستی بده دگر دوستی
 ز خود پارس و کبیانی دگر
 به بانگ دف و قالم نسی بده

که چون دور غم بده کز دور دور

بخود منی کس دردم شوی پسر سرور

مشورت کردن بندگان حضور عالی با امیران لشکر و

مصمم شدن بعزم ایشان برزم مخیر

چو قاصد به سلطان رساند این خبر
 خبردار شان کرد زمین ماجر
 شنیدند کابین قاصد تمزگام
 می گویید ای پهلوانان رزم
 عدوی که صلح و تخلفش بیکتیست
 حمایت گزیده به فوج چنان
 کنون راز دل جمل ظاهر کنند
 که باحضر جز جنگ بکار هیچ

امیران خود خوانده شد سر پسر
 به گفت ای جوانان رزم آزما
 چه دارد سلام کلام و پیام
 که دشمن رسیده است با عزم عزم
 به هم اتفاق افتاقش بیکتیست
 که حق بخش از سر ایشان امان
 صلور خود از کینه ظاهر کنند
 بکاره نیاید دگر کار هیچ

جراثیمی نژادان عالمی ممکن
 شدند چون این سخن را از شاه
 شد چون با غولت زان پر دلا
 به جوشید چون شیر مردم ربانی
 به شیر افکن چو بهرام زور
 بهادر خلف میر بهرام را
 چو خنجر گزافش بهرام چرخ
 دلیرانه پر دست شد بیرون داد
 به گفت ای سرور ما فدائی سرت
 بر از بهر آن هست ما را عزیز
 اگر شاه بر بنده فرمان کند
 به فضل خدا دست بروی کنیم
 که قاضی حق مریجا گویدم
 به حکمران خداوند اقبال شاه
 به شود سرها ز تن بی شمار
 نسکلم و به باب بسیار کوه
 چو فرما بر آید بلند آفتاب
 امیر دگر فتح خان قاضی
 الهیار خان پور شد پور او
 دگر شیر دل میرزا تالار
 محمد حسن منصوبه لطف و داد
 دگر شاه میران به نام ملوک
 کلری نژادی که فیروز هست
 دگر که ترو مهنری لشکری
 به پاسخ کشوده زبان نیز
 لقا باد مرهانی ما بر سرت
 نمک خوار خوان توام این نمک
 کنون بر تو پسر خدا می کنیم
 به خمر تو زبان قتالی کنیم
 الهی بنما باد این شاه را
 چنین شاه فیجه غربا نواز
 بها ساقها جام ده جام ده

لسمان ذوالقصر و لامستان
 نهادند سر بر زمین هندو خواه
 اسمیران بهادر ذوالقصر و شان
 زهی مهر بهار رزم آزمائی
 ز پیش طمان خاک سردان گور
 از و لوزه بهو چرخ بهرام را
 بند از تعب ماند در دام چرخ
 یائی و لپی سر خدمت نهاد
 بر ما مژمین به خاک در دوت
 که بر تو نشانیم چون سهل چیز
 نه بنده ست گو صوفی در جان کند
 باین کیم کشتان نبردی کنیم
 جهان آفرین بر دعا گویدم
 به بکرم کنیم کار دشمن تباه
 به عالم بود ذکر آن یادگار
 باین بیت شهنشاه تکرار کرد
 "من و گرز و میدان و اقرا سیاه"
 شجاع زمان شیر دشمن شکار
 که خدایان کنند خیر مقهور او
 ز بهر شجاعت چو بکندانه در
 مبارک خالصی کهارا نژاد
 و غا بهشت سرور صاحب سلوک
 گم رزم همواره فیروز هست
 باعدا کشی یک دل از یکسری
 که خوشی باقی ای سرور سرسراز
 سرا باد بر سر مستدام نصرت
 رماننده مرهانی مایه فلک
 حقوق نمک را ادا می کنیم
 که پنج به خورشید چرخ افکنیم
 و بنا باد این فوج دلخواه را
 نباشد دگر کسی تو کارش باز
 ز کسار و صابر بنیان کام ده

کس از لشکر پادشاه صاف او
دستی و رها کند ز بدگو نکو
بیا سطره و اعلا عاشقان
کن از حق محبوب شرح و بیان
دل از شرح آن شرح شرح بود
هر از شرح لعل و لب و رعد

روایه شدن رایات ظفر آیات حضور الوری بصمت شمیم مع لعل ظفر الوری

چو زانی ایران برین شد دوست
هر اعلیٰ جلال هم کمر بست چیت
بروز دگر بر فلک لاجورد
خرامان چو شد خروید چرخ گرد
فلک مرتبت شد با عز و جاه
جهانساد سلطان گیسوی پناه
بفرمود تا غیم برون کند
گنر بر سر سر دست هلمون کند
برو دشت از غیم گلگون کند
زمین از بین غصه هر خون کند
چو مردان دسی کلر زاری کند
چو عابدان جان جاری کند
بسر میدان سردان گذاری کند
بحد تک حق گذاری کند
سلاطین با تسبیح و خنجر کند
زمین دور صد ترک مفر کند
چو عاشق به ترک تیر و سر کند
جوانان کشتار بسکندل دهند
بهرت سلاج مکتول کنند
سایه برآمد بهر سر مرکاب
چو لطرات باران برون از حباب
سایه چو ابریه شعله بار
چو ابریه حباب و چو افشار
به روین تن هر پادشاه سوار
که دستم چو زل به پیش طیان
ساحل شور چون رستم دستان
به تیغ افکنی هر یکی ناسور
به روان گشت رایات لعل و ظفر
علم هائی بریز و هم سرخ و زرد
شد از بانگ قارهایسی مهیب
چو طالع چیت کشان مرکاب
به ناسور با ایران غموش
بهر حشت و هیبت شد سوار
به هر منزلی محلی طاعت
به هر جا که میکرد موکب نزول
به ابراهیم خیم ها بر فلک
زهر سو کشاد حاور جلال

که لیل ماخ گشته زو لیل بستر
 شده بزم نبردوس هر مخلص
 به فتح و ظفر زود پادشاه
 جان مستعد هر پهل هوصلار
 به رها غلامان خالص خوبش
 دل آسوده تر نیکر سردار دوش
 سرافرازی از آن سرور آزاد ده
 که داند چه دریا شود آفتاب
 بنین از دجله من آمده است
 چو مانی کسوتر این کرات
 به رزم شد با طیر شاهان

شب از دهشتی جمله شب لیل
 زمیند شب نور هر منزلش
 جنود کس محمود پادشاه
 باطراف پنگاه شد هر کنار
 شه کلبران دو خواصان خوبش
 هم شب خوش از عشرت ناؤنوش
 بهیا ساقیا پاده ده پاده ده
 بهر حال هر دم غنیمت شمار
 و لیکن مرا این بن آمده است
 که لیل غنا فتح دریا ز صامت
 چو شد شد روان پادشاه گران

زمین جمله پیروده شد آن ز کنار
 و پندیده بکمر به دریا کنار

عبور کردن شاه عالیجاه از دریا و قاراج کردن حدود غنیم را

خندید و زمین و خطیر و زمین
 نباید نبود از قیامت تصور
 ز دریا نبودند بکمر گذار
 به برنالی بکمل بیکر و شدند
 به غارت گری کج نهاده کلاه
 بهر آورد از ساکنان شاه هر
 نه بهر ماند در ره نه در دست کرگ
 چو شیر گریه دوان بهر کعبه
 به غارت به بردند و خود بهی گزند
 هوا خواره مانی و ماخر شدند
 طلبکار شمشیر بازی شدند
 نگاهی بهرین خنکی لاخری

میان صاحب هر دل جف شکن
 به سرمود زمین بهر باید عبور
 سرائی نژادان عالی وقار
 شه و خیل به جمله آن سو شدند
 دلبران غازی و فرمان پاد
 ز اطراف و اکناف ملک شد
 ز قاراج پهلان خورد و بزرگ
 جوانان پهلان طلب خشمگین
 ز اجناس اسوال دیهات چند
 گدایان لشکر تو نگر شدند
 به سلطان صاحب زر شدند
 به ساقیا ماخری ماخری

به ماخری بهر که سرور شود
 باین نوبی از بر خطر به شود

با خصم محاربه کردن و هم کنار دادن به فتح فبروزی

فلک رسم خونریزی آموخته است
 همیشه چنین فتنه انگیز است
 بی دلاوری کسود دلا را بدست
 مکنسدر کجا و مله بان کجا
 به یک دست برسد غنیم اجل
 با سهلوانان گسردن دراز
 ز جوده فلک مر جدا تن جدا
 خبر جت چسبون عزت بار خان
 بر فروخت از غنم چهره چو گل
 بگفت ای جوانان عالی نژاد
 چو دشمن برآرد چنین شر و جور
 گریخته بخود لشکر پیشتر
 کشون رزم نباید به عزم تمام
 چو مردی به میدان سر افکنده شد
 سری کو کشت قصد خنجر زنی
 سری کسو به جیت فراری شود
 جوانان به گفتند فرمان بریم
 بر لبان پشته زمین ها شتاب
 نهادند رو بر صف کارزار
 همه لوح درانیان دشمنانک
 جوانان کهوه شجاع و دلیر
 به عزم و با یک تن و یکسر
 چو شد راست از هر طرف پلان
 به هر سو منادی کنان شد اجل
 چه خوش گرو گشتیمت بازار مرگ
 کزو نیست چیزی به خوشی عجیب
 بود لا به از شربت این شراب
 همه مایه شربتی شربتی

ز صلح و عفا دیده بر دوخته است
 شمشیر چقا پشه خونریز است
 ز مارا رها شد به دلا راب شهر
 کجا تخت کاؤس کسوان کجا
 ایل ملی شد و رفت حکم و عمل
 کس کردند دست فجاعت دراز
 به خاک افتادند بی دست و پا
 ز تاراج ملک عبور پلان
 چو بلبل بر آورد فریاد اجل
 کسر جت پندید بهر جهاد
 نباید گشتن ز سردی و زور
 به فرمود کردند دریا کنار
 نباید جز این خواهی تنگ و نام
 بناموس ناشی آمد زنده شد
 به خون خودی دست است انگنی
 به خون چه خصم کلری شود
 سر دادن از خصم در شکستیم
 ولسی حاصل از چرخ خانه خراب
 بر لبان چو سری گرامی سوار
 چو دیو متگر به قصد هلاک
 بکار شجاعت چو سر زنده دیر
 بیجا راسته میخند میخند
 به کف ها نهادند لطف روان
 که ای سهلوانان آهن گل
 نباید در و جز خربندار مرگ
 که خیره حیات موتی حیات
 بخور این منی و سینه منی کن کباب
 طهور و بی کورتری طلعتی

که پیش از صات آن منی خوشگوار
 چو حشری یا راست از طرف بار

روانه شدن لشکر مظهر به سمت نوشهره و لقب نمودن قراولان

به نوشهره آهسته ره نورد
 هانجا شبانگاه منزل نمود
 به شه آمدند از برائسی سلام
 به نصب قراول نموده قرار
 بستند از روئی عقل و قیاس
 باین حسن خدمت شوند آستوار
 زمین ادب را به لب بوسه داد
 بهمان قهران صاحب سلوک
 طبل کرده گشتند در دم مسوار
 بحق نمک تهرک سر کرده
 کمر بستند بر رزم آماده
 بهاران خود خوبش را هر رساند
 و غا بهشت را طلب کسود پیش
 ز نام آوران نام او صوبدار
 به شش زن چو کمر چست بست
 بان خیل بهر کمک یار شو
 کمر بست بهر حکم آقایی نمود
 بدر با هر محسنت شاه کرد
 قراول شده جمله میر و قهر
 رسیدند تا بر لب رود رسید
 نمودار شد از بهاء حسنیر
 به یک یار شمشیر باغسد علم
 بهما حسنون پروئی زمین ریختند
 شجائی که باشد عیدهای هدیر
 که باید چنین شهری از آب گل
 بر آورد از جان مسرور هر سو
 بحق نمک سر لبتا مانعند
 به نام مبارک ز نام آوران
 به تیغ و تبر مغز گردان شکافت
 به غریب چون شیر هر وقت کار

ز نمک چو شه بیشتر کوچ کرد
 بان شهر لشکر چو آمد فرود
 علی الصبح لشکر همه خاص و عام
 آمدن دانا مشیران کار
 به سلطان چو کردند این التماس
 به فرمود تا چند مردان کار
 بهرعت تن چند غازی نژاد
 که از دست شاه میرن ملوک
 کمر چست بستند بر عزم کار
 هر از دست سر سر کرده
 مبارک جوان قاهر زاده
 به لشکر طب در تهمان برانند
 میان صاحب از دست خاص خوبش
 لشکر سرور جلبانی با وفار
 که مردان جانی چو قهران ست
 به گفتی تو هر طب ایشان برو
 چو فرمان بران چست از جانی خود
 بهر نیز با خوبش همراه کرده
 سوار و پیاده بهر جمع کشور
 به جرات شتهان بهر لب دوند
 به یک یار دهند جمع عظیم
 مقابل چو شد هر دو لشکر بهر
 به قصد و غا با هر آویختند
 ز خیل تهمان دلاور تهمیر
 برادر دگر صاحب شیردل
 به مردی نه از حیل و مکر و ریر
 به شوق شهادت یک تاختند
 مبارک خالصی مبارک جوان
 به پخت مبارک به میدان شتات
 مظهر صفت صف شکن صوبدار

چون مردان به تسلیم حق مر نهاد
چون مردان جنگی نبردی نکرد
چون صلبدلان کرد حق را مجود
برائسی نژادان با عز و شان
که شد حشر تازه به سطح زمین
بکومک فرستاد جنگی سوار
که ای دروغا حشمت از خشم بر
به همت بکن کار دشمن تپه
به جمع گران سوئی میدان دوید
هم تن صفت گشته حمله کنان
مغوف عدو کرد بسی آب و تاب
غضنفر صفت داد مسردی بناد
هم پهلوانان به میدان رزم
هم تیر باران و مردان و لشکر
یکروند پس کوشش و نام و ننگ
به سردند تیغ دل دشمنان
چو دست زدی بر زمین و بار
نمی کرد زان کوشش خصم سود
به اقبال شد مسر می باختند
چو شیران نمودند شیرانه جنگ
بهر سو تن جنگیان لغت لغت
چو پهل طیان بختی چاک چاک

نشسته به بالین هر کشته خور

به کف ساهر بر ز آب ظهور

به مسردانگی داد مردی بهاد
سلام حشر کن شیر مسرد نبرد
بکن بهدو صفت مسردی نمود
بی از قتل این جمله نام آوردان
ز هر سو یاروختد این چنین
بر آمد به پیش کارزار
به فرمود به میرزا تالار
برو بهر کومک بنام گاه
چو فرموده شاه میرزا شنید
به عجا زمین چون رسید آن جوان
به کف تیغ رخنه چون آفتاب
غضنفر نژاد و غضنفر نهاد
ز مردان جنگ آزما بخت عزم
هم شیر مسردان و شمشیر زن
پهلوان کهنه شجاعان جنگ
جوانان جمالی غضنفر دلا
که هر یک ازیشان درین کارزار
ولی نصرت حق به شد یار بود
اگرچه بسکوشش همین تاختند
فراول جوانان به ناموس و ننگ
چگونه چنان بود آن جنگ سخت
شهبان غازی فتاده به خاک

معارفه نمودن لشکر ظاهر دیگر با تمامی افواج علیم و هزیمت خصم و
فتح و فیروزی یافتن بندگان حضور عالی متعالی

چو بگنشته ایمان رنج و کرب
فدح بر کف یار در هر بود
به فیروزی و فتح نفس ازل
به رزم عدو عزم بالجزم دهد
طلب کرد در دم سلاح و لباس

چه خوش باشد ایام عرش و طرب
به قائم حق بخت یار بود
بود خاطر آسوده از هر خل
به دارائی منه این غیر چون رسید
سکنند صفت چمن سرخ بی هراس

به اسباب دشمن کشتی طرح داد
 سپر با ظفر زینت دوش کرد
 ز تسبیح مرمیج حائل نمود
 ز تیغ که چون ابرونی شسوخ باز
 چنین تسبیح در دست شاه کبیر
 به بازو در آورد زیبا تفنگ
 مرمیج یکی خنجر آبدار
 چو مردان دین بر کمر بست زود
 چو شاهان به دم شد سوار سجد
 سندی که بهر شمشیر سجد
 سجد روننده دوند چو باد
 ز زمین دوال و رکاب و لجام
 به فرمود تا غلزیان سپاه
 جوانان بیکبارگی تاخستند
 هم یکدل و یک نفس و یکسر
 به ابتداء در صدد میدان چست
 به هر دست دستم نگاهی نمود
 سپاه از چپ و راست گردید راست
 ز هر گوشه زد بر پله شوخند
 سوار و پیاده هزار و هزار
 علم هائسی هر گوشه افراختند
 به گوش پلان ناله ها هونی رزم
 صدائی تفنگ هائسی آواز تیز
 چکا چاک خنجر شبا شب خدنگ
 ز هر دو طرف خورده تیر و تفنگ
 ازین سو و زان سو با شیر دل
 شجاع زمان مسمر بجار شیر
 سلاح مکمل به تن راست کرد
 به گفت ای هنر پیشگانه سپرد
 بهر حال شتابنده پایست شد
 به گفت این سراندر سپهر را درود
 به قلعه اندو قلعت چون برقر تیز

زره در سپر و خود سپر نهاد
 نگار ظفر را در آغوش کرد
 که تیغی کلید در فتح بود
 بر آرد به شوخی ز گردان دملر
 هلال ست در دست سپر منبر
 به مردم دري نمره زن چون پلنگ
 که بد آبروی جوانان کار
 به احضار خلیل اشارت نمود
 سجد چو ناز بنان شسوخ تند
 بدوش آرد از کهکشان گاه مهر
 اجسل مان دستند به اهل عناد
 برابر مرمیج به گسهر تمام
 که یکسر برآید در بزم گاه
 به تمیئن صفا به پرداختند
 شد آراستار میخند مهره
 هم ره کنان شد به مردان چست
 هم همت و کار ایشان فزود
 ز پهلوی و پس آواز العرب غلات
 صفا هائسی هل من مزید بلند
 چو مور و ملخ بی حد و بی شمار
 طبل بر طبل گوس بنواختند
 خوش آیند چون شور غوغائی رزم
 به گردون رساننده بانگ و تیر
 طراطاق گرز گران بی درنگ
 فتاده بی جنگ جویان ز جنگ
 به جان و دل انداده در خون و گیل
 به هر یکد مانند شیر فلیر
 ز حق نصرت و فتح درخوالت کرد
 نباید و غا جز به شمشیر کرد
 چو خور تیغ تابنده پا بست شد
 بر آورد تکبیر حله نرسود
 بکف تیغ چون برق بهر متیز

هم گیسو و با لشکر بکران
 یکی را دو کرد و دو را چار کرد
 با سر بریده با تن بخت
 سر خشم چون گونی در می زود
 می زد چو برود هرقد جهان بکند
 زدی خنجر جان و با بکسره
 جد بر جد پشته بر پشته کرد
 کسی را احد عکس کسی آن زمان
 به فتح و ظفر هم کزین جلودان
 که سر بر کسان عرصه را تنگ کرد
 نبه کار دشمن شد از کار او
 عیسو زاد سهراب خان نامدار
 به باغ شجاعت چو برورد آن
 چو مردی به گشتن هراسده شد
 چو گل خنده سرخاقتی سر کرده با
 به شیر افکني صف شکن شهوار
 گسله روضه صوبدار دلیر
 به خون ریزی خشم همت گشت
 تهور نشان بود آن صوبدار
 بدرمندر مدبر شیران دلیر
 ز غیله مری خان با عز و شان
 که بر خشم آورد روزی سیاه
 با شیر دل را بپاک او فکند
 به گلزار خلد آب رهوار کرد
 هدیه المثل شیر دل پهلوان
 به کینه برادر به میدان دويد
 با رشتنر همسر شیران گبخت
 به پختن رفیق برادر شده
 به برج شجاعت چو بدر تمام
 بران کار چون شیر مردان دويد
 بپسگند سر با کلام عدو
 ز میران سر کرده بر کرده میر

دو دست دو شمشیر یک تن جوان
 چو دست به میدان با کسلو کرد
 می را بکشت و می را به دست
 به شمشیر چو گان سرزاري نمود
 گهی رسنم آنا مونس میند
 گهی مشعل بهرام در میسره
 ز فوج عدو کشتن کشته کسرد
 ز هر سو بر آورد شور و فغان
 زهسی فتح خان نامدار زمان
 به تیر و تفنگ آنچنان جنگ کرد
 چه گویم ز تیر و تفنگ بکار او
 زهسی شیر دل سرور در گلزار
 شجاع زمان پس شجاع زمان
 به میدان مردان شتابنده شد
 نه ترسیده از زخمه جاری جنا
 زهسی میر فتح علی نامدار
 الحی زاندر سیر بهار شیر
 چو شاندر شجاعت به میراث دالت
 ز قوس مری به شجاعت شعلو
 که هر یک ازیشان چو خرند شیر
 محمد زهسی خان والا مکان
 چنا تاخت در عرصه رزمگاه
 چو شیر زبان حمل ها کرد چند
 به خونر بلان عرصه گلزار کرد
 برادر دگر خان ذوالامتنان
 به پختن معبد و بنام رشید
 با سر بپسگند بر خاک ریخت
 به جان برادر برادر شده
 برادر دگر خان زنگی به نام
 به بکار آن شیر مردان چو ديد
 بر آورد شور از میام عدو
 دریا خان غازي شجاع کبیر

ز جوشهر تهور چنان تیغ رواند
دگر شیر سردی پشامه کمال
به شمشیر بازی نم کرده تصور
عجایب شعاری دگر جاره لبام
بشد از دستش میرزا قالیچ
سباهی دگر نیز سردانه وار
کهاور نژادان پسر خانی جنوی
به نیکی و ناموس هر نیک مرد
محمد حسن هجو شهر زبان
چنان زد به قلعه عسکو-بولنگ
محمد لقب پانیر نمک لبام
به میدان شجاعت عظیم المثل
چو جولان کان سونی میدان فوید
هلم کرد شمشیر دشمن لکار
ز شیران جهنم یکی مرد شیر
بهادر ولسی صف شکن پاره لبام
شجاع دگر نام او بختیار
به جان رایت نصرت ابراهیم
زهی شاه ویدعل فیه با ظفر
چو آقا و اجناد محمود شیر وار
دگر میر عباس علی نامدار
به میدان جانیبد شیرنگ را
زهسی چانسک زادن شمشیر زن
به میدان ثابت قدم داشتند
دگر هر کسی را که ناموس بود
چنان بر عذو تنگ شد کارزار
ندید ایمن چنین جنگ چشم فلک
که از اول روز تا وقت عصر
بس از قتل بسیار مردان کار
بهر گوشه گردان سر پروان
عسکو تلب ناورد رو بس نهاد
سپاه عسکو شد سراری همه

که بسیار کس را تن و سر فاند
ز کبری نژادان صلب کمال
بسر آورد سرپاد ز اهل عرو
به میدان شد کرد جهدی تمام
به خونر پلان عرصه را کرد پیر
بکوشید هر یک در آن کارزار
هم نیک مرد و هم نیک خوی
قرین گشت با غازیان نبرد
ناورد که قاضیت حمله کنان
که شد عرصه رزم بر خصم تنگ
لیر فلک و نسیم ذوالاسترام
به علم و ادب فاضل بی بطل
به عقل عذو چون اجل می رسید
قلم کرده بر هائسی بس نامدار
وفا بیشتر شهر مسرور دلیر
به یاری حق کرد سعی تمام
چو شیر حران قاضیت بر کارزار
در آن قاضیت کار ها ساخته
ز آلد نسی شیر حسن شیر نسر
زمرات حیدر لکو کرد کار
به برج میادت همه نسر بار
بس کرد با جنگیان جنگ را
به خصم انگنی هر یکی صف شکن
که تسخیر شهادت همین کاشتند
بناموس مردانگی مسی نسرود
که از مغز گردان برآمد دمار
به تعین کشاده زبان هر ملک
شاهین حرب بس صعب بی طول و قصر
که از خون شان شد زمین لاله زار
چو بزرگ درختان ز باد خزان
به شد مرده فتح هاتف بناد
بفرود شان بفراری همه

و مهستان مقل زمون و قلیل
 میان صاحب از فضل حق در زمان
 معبان پستی تهیت آسند
 برآمد به هر سو ز هر هوشمند
 چو گل چهره از فرحت فروختند
 و نادید هر شیخ و زاهد شدند
 بهما سالیبا غیرمقدم یا
 کنون شاه عادل ظفریاب شد
 چو جشن جهان عشرتی ساز گش

بدن حاجری منی که کردیم شاد
 ازین منی صرامیت خالی میاد

در بیان تهیت و مبارکبادی فتح فیروزی عالی متعالی بتاریخ و سال ماه و روز فتح

ظفریاب شد شاه با عز و جاه
 ظفریاب شد مهتر محترم
 ظفریاب شد آفتاب جلال
 ظفریاب شد بدر برج شرف
 ظفریاب شد لطف بخت جهان
 ظفریاب شد چون شد کام جو

۱۱۹۳ هـ

فرح بخت فتح و مبارک ظفر
 مظفر شد آن روز پنجشنبه بود
 به فضل خداوند عالم فواز
 به زاری بر آورده هر شب دعا
 هم اهل زمین از صفار و کبار
 سپاس ستایش خداوند را
 شد صلوة را شاه منصور کرد
 باد حق آن باد دایم چنین
 به فتح چنین حاکم حق شناس
 شود کهنر و مهتر آسوده حال
 بلی دل چو آورده شد از تب

که بود است عشرین ماه صفر
 فرح زهره و مشتری می نمود
 در فتح بر هر فلک بود باز
 ملک بر فلک می نمود التجا
 ز حق بهر این سزده در انتظار
 که مفتوح کرد این قضا گد را
 شدو آن او غولار مقهور کرد
 که غور صلاح جهانست دین
 رعیت شود زود محکم آس
 غنی و گدا شاه در هر خیال
 کند سالی مطرب و منی طلب

یا ساقیا سرخیا سرخیا
 ازین به باشد دگر روزگار
 منی قلب بر روئی گداز کش
 نه گویم که تنها به گزار شسو
 به جمع چنان چون شوی در چمن
 به مطرب بگو نغمه ماز گسن
 صفاتی خوش از برهت نمود کن
 به خویی که در گلشن آید صبا
 که دل هائسی عالم شده لاله زار
 به گزار شو پاده با بار کش
 به سلطان دردی کشان بار شسو
 به یک دوز سرشار کن انجمن
 دف و چنگ و نی را بر آواز کن
 سرودی به العان داود کن

به گدوش حریفان مست صبح

بود نغمه ات کام دل قوت روح

در مخاطب حضور فیض گدجور به خطاب دعا از درگاه الهی

سلک مستزلا ماه مهر افتا
 شها فیض بهشتا کرم گنرا
 عنایت بر هر حال همراه باد
 فلک چا کسرت باد جاعت رفیع
 به هر بزم هر محرکه هر زمان
 به هر سو که رهاست تو سر کشند
 نسوی طالبا دولت همسرکاب
 عنایت حلق هر دست بهار باد
 محبت خوش و منکرت غوار باد
 تسو باشی همیشه چنین کاسبران
 بسکن بر سر سروران سرودی
 ز روئی کرم ای ولی بن ولی
 به پارس چو آهن کند النعا
 ز عظمت جهان جمله معبود باد
 دل دوستان تسو سرور بهاد

رعیت نوازا گدا سروروا
 مهر آستانا سلک لشکرا
 زمین بوس تسو مهر و مهر ملک باد
 تسو باشی مطامع و جهات مطیع
 به عزم تو فتح و ظفر تو ایمان
 هم باغبان باج در بر کشند
 بنده اخسرا تاهت شیخ و شهاب
 نسبی و عنایت نگهدار باد
 بدولت سرایت بهتا بهار باد
 هم کاسبران بهرت چاکبران
 که مسکن نواز و گدا پروری
 نگاهی تسرم به ثابت علی
 شسود آهن از فیض پارس طلا
 ز لیخت هم خلیق مشکور باد
 خود تسو مغذول و منهور باد

ظفرنامه ات بر دعا شد تمام

خدا یا اجابت بسکن والسلام

تمام شد

قصیده

در توصیف امیر میر بجار خان دام القهار

آیا میر بین میر والا امیر
 بدانش نظام جهان را مشیر
 به برج کرم رشک بدر میر
 باین شاه با چون تسو اعلی وزیر
 تسوان بهلوانسی مختصر ولی
 چنان تیغ رانسی به هر ورنگار
 به هر معرکه کسر غضب ناخنی
 به هر جا که شمشیر الماخنی
 به هر سو که جانی هم تن غالی
 برآورد گرز گران دمار
 به میدان سردان والا گهر
 نارد زدن کسی به و غیر تو دم
 ولی گر به چشم کسرم بنگری
 به ثابت علی هم نگاهی نما
 به فضل خودت حق نگهدار باد
 شود چون ز انعام تو بهره باب

شجاع زمان غازی شهر گیر
 به بخت جوان میر روشن خبر
 به بحر شرف گوهر بی نظیر
 خداؤ نسبی دائما دستگیر
 که در هر و جا دستور کابلی
 که بر پشت امگند هر کج کلاه
 یک قاغت کار عسکو ماخنی
 سرور محرم چون گونی درباختی
 اگر رستم آید به لرزد چو زال
 ز انرا سیاب و آفسندیلار
 بود نام تسو میر بجار تر
 قلم را ز ثابت زبان چون قلم
 به بیعت کند هر کسی شاعری
 که بهر تسو گوید دعاؤ لنا
 ظفر نسو ام و طاعت بار باد
 بگوید دعا حق کید مستجاب

اللهم بقا باد این شاه را
 وفا باد این سوچ دلخواه را

در مدح میر غلام علی خان

هموندر آنکه ابد تعراب
 ازل تا ابد سر نشوشت جنبین
 به هر رزم بر خصم فتح نصیب
 چنین حق به هر جایی نصرت دعاؤ
 اللهم به این فتح و نصرت مقام
 زهی مظهر رحمت کسودگار

ز فتح و ظفر بابت شمشیرش آب
 زه اثنا فتحتاش فتوح بین
 ز نصر بین فتح قریب
 ابد فتوح فتح علی شاه باد
 بپایش آنکه عصر مهدی اسلام
 خلیفه خدا ظیل پروردگار

سلطان شکوهی مکنند سرور
 مهن مهر سهراند جهان
 جوان و جوان طالع و نیک بنت
 خدایند سب و ایوانی میل
 ز تهنج جگوه که کلک قضات
 از و مهر آثار بنمی و عسناد
 تفکح بر رزم از دهانی کلیم
 گمانش کماند اجل خواند خصم
 هر جنبه جبهه ای سی نظیر
 سندن جنگ چون ملک پر شتاب
 بکف دیده تهنج بگوید ملک
 عسود در سبزدن گم کارزار
 به گویند اختر شمار ملک
 بهر وقت و غلبه دهر گسودار
 بنام ایزد آن امر زرنکار
 ادام الله آن طلعت تاج و تخت
 به هر ابد آن در دین پناه
 به اولاد و آله ابد میرهاد
 عرض نامه و نامور نام دار
 به آن خلعت و تاج و شمشیر خاص
 بنام شمس خنده مهر کبیر
 سلام علی خان شمس نامدار
 زهی زینت صبر و زینت سرور
 زهی در ولع غازی صف شکن
 بدلقه به کف دادش از مهر کار
 نخلت از دهر تیغ تهنج ملک
 عبارت بهالغاب عالی عجب
 به مضمون هم راز اخوت بیان
 بهر کرد تشریف شاهنشاهی
 به تیغ سرور مرغ مرغ کبر
 وکیل شهنشاه را هم توانست
 هم نیک خواهان به این نام نیک

فریادون نسری غمخور جسم نظیر
 بهین سرور سرور اندر جهان
 خدایند تاج و خدایند تخت
 به شاهنشاهی نیت نسوح و نسوح
 که بهشتی و بهشت ازوی بهاست
 وزو نیت انصور غمخور عباد
 ستان بهرامها بهلانی عظیم
 ز تهرن نشان شد بها ماند خصم
 ز ده دهر دعائی مت جوشن کبر
 بهر و شاه چون بر ملک آفتاب
 عجب بهر برق بهر آفتاب و ملک
 اگر دهر زال زالی مت زار
 بهر ملک مع جود ملک
 ملک بهر نسوح ملک هم بهر
 بهر مایان رحمت کرد کار
 بعد چند این درو آفتاب و بهشت
 بهر در جهان جاودان بهاد
 خود و کشورش دایم آباد و شاد
 ز دهر عالی بهر اعزاز و بهر
 بعد گسود اخلاص با اختصاص
 خدایند زمان غمخور جسم سرور
 علی ولسی کرده ذوالاکتار
 بهر آن بهر گزینش خدائی نیر
 بهر امدا چو مهر خدا تیغ زن
 چو لا سیف الا دهر ذوالفشار
 بهر داد و عطا باز نصیر ملک
 نگارش چو ملک لاکسی عجب
 بهر معنی هم سر نصیر بیان
 بهر جبهه و تاج فرماندهی
 ز سر تا قدم جلم لعل و در
 ز هر باب بهر کار شایسته ساخت
 به نیک اختری دیده فرجام نیک

هم یا علی یا علی کرده باد
 به هر امر دنیا و دین آخ و یار
 شد از جاء حق زلف باطل نشان
 باین تمیم سرزد از دل مثال
 بگو قلعه عهد لغوت بهر

معائن عشرت باین سرزده شاد
 شد سنده پادشاه ابرار ديار
 بر اعدائی دین آنچه خذلان شان
 ز "ثابت علی کرملانی" به سال
 نگون شد عمو خان سرش کن قلم

۱۲۲۹ - ۳ - ۱۲۲۶

بوقر شهان با شرف تلم گفت
 زهی دوستی نغز و لعل و وفا
 بخالد تو از حق تبارک شها
 تیرا ملک لایتنی با آفتاب
 چنین خواستگاران خیر و صواب
 ملک عوانست زاد اجلال
 به شادابی دایم آباد ملک

بلا تمیم هم سرش از نهفت
 زهی عهد لغوت بصدق و وفا
 مبارک شها عهد مبارک شها
 به فضل و کرم داده رب الصد
 به تو پادشاهان عالی جناب
 ملک گوشت دام انباله
 بود تا بوقر شهان شاد ملک

نو و ملکر تا دوز مهدی امام
 دهد مهدیت جلد بهم والسلام

قصیده در مدح میر ظفر علی خان تالپور

بر هیمن اظهار درود و ثنا
 آنکه سزاوار به مدح و دعا
 شاهی جاوید دعایش خدا
 تاج شرف کرده سرش عرش ما
 ملک ابد دولت دایم بقا
 ملک مکنش دعدش مصطفی
 خروجر جسم جده سلطان علا
 خواست چو اسکندر و دارا و ما
 تاخت بر فراغت بگردون ایوا
 باز جنسود ملکش از قفا
 فتح فریبش به علم یثوا
 لعل و گهر بار محراب طلال
 برق درخشنده زمین تا ما
 یکطرف از نائی برآمد ندا

مکنم آغاز بنام خدا
 مدح و دعائی هم دوران کنم
 آنچه خدایش به جهان شاه کرد
 افسر عزت سرش سر نسوت
 ارث ازل صدر جهانیش
 عمر خضر بخشش ایزد کریم
 میر سلام علی آن شاه سنده
 با دم کابل که برزم آسند
 با سپهر قهر دلان مصاف
 لشکرش افزون ز نجوم ملک
 نصر من الله به یمن و یما
 فوج به زمین ملکی ابر زر
 ابر به بلند و زمین شاهی جهت
 یکطرف از کوس صدا خدواته

نائسی نسوا داده مهان مـرحبا
 کسره نسیان همـه جانب ندا
 روز شده شب صفت انسجم نـما
 قفل نسوا جز لیکن الملک لا
 هرصـه مـرحبات نسود آن نـما
 شور قراول ز شک تا نما
 هوش ز سر برده یا و یا
 آب شد از تاب پلان زهره ها
 گشت صلاح خواه با من و صفا
 ساخت روان موی شـم جـرم عـلا
 داشت به مختاری دربار جا
 مسوده سران سر پسر التجا
 بود مرادش هم با مـلـما
 کرد بهر آمده لطف و عطا
 بست پندار کرمش دست و پا
 ساخت همـه کار بوقدر رخا
 صلح به از فتح مبارک شـها
 داد بهل شاهی سیف و لیوا
 بر نسو سلیمانی عالم بها

کسوس صفا کرده دلیران دلیر
 خان صفر شیران به صف آرسته
 نوکر ثنائها به ملک سوده سر
 غنله کوس همـه لطف صور
 در نظر اصل بعزت بهین
 پیشه به فوج قراول تنین
 مغر عـدو خـورده صدائی تفنگ
 صیت شکوهش حو بهنمان وهد
 تاب نیاورد صریف از هراس
 چند وکیل از بی هم عذرخواه
 اکرم الفان که بجای وزیر
 کرد روان همـه محمود خان
 هم که بغل و کرم کارماز
 از سر پکار عـدو در گشت
 کرد رها عید به دام آمده
 صلح نمودند به عهد و قرار
 کرد رقم خامه ثابت زمـی
 ای به دوران که ترا شد بهین
 نسو بهن اسکندر گنشی تن

گر نه بگویند ترا زنج پخش
 زنج به اندر کفر کوران عـما

عریضی بخدمت میر غلام علی خان نادر

محبط بخش و فضل و کریم و ذوالاحسان
 مسدوم پشت و پناحت آسمـه پاکان
 دگر برحم ضعیفانت گفتم والاحسان
 حقیر بودم و احقر ترین جـمـاه کـسان
 ز قسم آنچه کرم نکرد ایزد منان
 به آنچه داد خدا خوش دام سپاس کنان
 من از عطائی تو محمود حاسدان به جهان
 که هیچ وجه نیابند مساومت به میان
 که جز به رجعت مهدی نمی رود ز میان

خدیو همـه مها خسروا زمانه شـها
 خدات حافظ و ناصر نبی عالمی هارت
 خدات ملا صربالعدل گفتم پاستر عدل
 من کسی که به هیچ نمی شناخت کسی
 ز دولت تو من این رنگ و آبرو دارم
 به کسی حد نه نمودم نمی کنم نه کنم
 چرا حد کند آن کسی که خود بود محمود
 به من مخالفت حاسدان بعضی هست
 بلی مخالفت دین بود خلاصه عظیم

بهر مخالف ملت چو موسی و غرهون
 اگر چه صلح نهان شان برگزیده نرسنگی
 منم که مال کسی را نه غورده ام بهرام
 معاندان به عناد من اندر بایستد دین
 به من تکیه دینی و دین آهانی
 ز تهنتم که ازین پیش داده قاضی شهر
 به بین معامله هفتاد و ملتر احکام
 من از سعادت نظری ز عتوت نسبی
 من و سفینه نومی وی و نجوم سما
 بهم چو نشسته جیغون هم هر دو طریق
 ولی به نظرم جهان حکمت خدائی حکیم
 نهان بحق ز اطعمو بخلق او الامرنده
 بهود و گبر و مسلمان و شیعه و منسی
 اگر کسی به کسی قاضی کند مردم
 معاملات لکم دینکم و کسی دینسی
 شما من از بی دین با کسی نمی جنگم
 منم به دین خود و هر کسی بدین خودش
 بدولت تو من اکنون ز خصم بی پروا
 بوعدل کن که من و خصم هر دو می جنگیم
 بود به دین خود از منزل کسی او دینی ست
 منم به دین نبی و علی و عتوت پاک
 بی از به تهنتم سپ صحابه حرم شوند
 مرا به حضرت اصحاب و پیغمبر اعجاب
 بی صحابه بحق از مهاجر و انصار
 صحابه که به بدر و تبوک و احد و حنین
 بی چشمه بحق سرشته شهادت را
 بی مهاجر و انصار مسونی و ناصر
 بی به پیش رسول خدا شهید شدند
 بی ز بعد نبی با علی موافق و یار
 بی غدیری و بسیار در صفین و جمل
 بی منتقم انتقام با غیر صاحب
 بی به جعفر طیار طائر طوسی

همیشه جنگ کنان تا اسیر رنگ عیان
 ولی به رنگ معاد این به خلد از مفران
 و گرنه نفع رسانده به کسی نه کرد زبان
 منم به دین آئینه به کیش جعفریان
 همین که بست کسی را نیاورد به زبان
 بخوانده ام بهرس طرزی ایشان
 به هر یک است مصمم نجات خود به گمان
 برونی صلق و بتنم نجات خود جویان
 من و علی ولی و وی و فلان به همان
 جهان اگر به مثل بالغ سچن سومن دان
 به خسروان جهان داده سلطنت سلطان
 ز گهر شان نه کند کسی به کسی ستم هر آن
 به ظلم عاقلتر خسروان به امن و آمان
 سزائی خویش به بیند ز دادگر شاهان
 به روزی حشر شوند افعال در دیوان
 نه کرده دعوت کسی جز گروه هم دینان
 به من چه کار کسی چون نه من به کار کسان
 به من چو خصم به جنگد به او شوم جنگان
 همین عداوت دین ست هر دو را به میان
 و گر گذاشت ز دین رود به دینان
 همین طینه نوح و نجات هر دو جهان
 هزار حاشا ازین تهنتم و ازین بهتان
 هزار اعجاز و نیاز و سلام بی پایان
 فدائیان نبی و شش آل از جان
 نموده خدمت برمل به هفت الرخوان
 به دین برحق پیش از نبی به خلد روان
 به صل و جان و به ناموس بر نبی قربان
 کسی قاضی نجبه کسی به بتظایر ز جهان
 علی به اسیر نبی هم موافق ایشان
 بی به معرکه نهروان انبی روان
 بی که جنته قشتاق به به نمی عیان
 بی به عتوت اظهار بقتل فوت مهان

بحقی بیعت نماز آنکه اظهار
 کفن چو خلعت و مهرش رتبه بر دستار
 شهبه شهادت آن شیر و طریقه نجات
 سوار شد در صبح اول از سواری شاه
 خبر رسانده به پشیر و علی و حسن
 شها تو آگهی و آن شاه مغفرت آثار
 همیشه از سیر کسریلا و سیر نجف
 شها تو غصه مرا چند بار ترساندی
 به صلح نیز میدی مرا به آن ضرور
 حضور خود من و او را تو داده صلح و صفا
 ز باب قلعه براندش شهنش مرحوم
 وصیتش مرا مرحوم هم شد از یادش
 شها اگر وی ازین جهل خود نکرد نزول
 ز گفتگونی که مابین دین و مذهب بود
 به حکم قاضی القاضی است لایسزگر
 دیگر ز باب نسب آنچه غصه را دهویست
 علم که سیر عیسی مفرس جنت است
 به فست ازلی جید من به منده آمد
 ز بعد عزل وی از مدتی به سیوکن بود
 کنون مقام وی اینک به قرب اوشهرست
 ز بعد او پدرم را خدا بها مر زاد
 حیات بود به سادات کرده پیولدم
 ز بعد او من مسکین به حال درویشی
 نه من به کنسی غرضی داشتم نه کسی با من
 همیشه اهل دول را ثنا می گفتم
 به هر منده که ز سرکار حاصلم گردد
 خطوط قاضی شهر از بتی خرید زمین
 عبارتسم به سیادت پناه بنوشت
 کنون بزهر عدو گرینم صحیح نسب
 شهود خویش یار د قبی دهوی سن
 ز سین و مت ماهی فروش کنی ترسم
 من و سفینه نوحی وی و مت و ماهی

کفن نوشت به قرآن چو خلعت اهلان
 شد از جنبه شهان سرافراز چون شاهان
 به شاه شهان پیوست و شد خلد روان
 خبر رسانده به خلد از قدوم اهلر جنان
 ز مقدور شد شهان به عزت و اخوان
 دمی فسانه شنیدی ز من ثنائی شهان
 به داستان هم شب می شنید نظم بیان
 خلاصه امر اولوالامر کرد آن نادان
 باین سیردم آن سرکش آنچه بود هان
 شد آن ز خود دلر خسته ز من چه دهنزبان
 به بار عام نمودش نسق خدیو زمان
 ز سطوت توهم اندیشه نسکرده بجان
 چو علم رفت ز حد عدل غسروی درمان
 به نزد قاضی و مفتی شد انفصال ازان
 بحق گشت گشت آنچه در حضور شهان
 کند مقابله اینست گوشت این میدان
 مکان و مسکن اجساد من بود مقان
 ندیم صوبه بلاد نواب اعظم خان
 ز حال او حسام و الف کبار ساداتان
 به خدمت سر قسریش خادمان زمینداران
 حیات خویش به خوبی رسانده تا پایان
 به همسرم معرکه حاضر جمیع ساداتان
 بشم به امن و امان از حوادث دوران
 نبود هیچ نزاع و جد به من ز کسان
 شد این وجوه معاشم مقرر از شاهان
 بسود عبارت آن بهر سیادت برهان
 دیگر ز باب سفارش خطوط ساداتان
 اگر صحیح نبود این خط چه شد ز مهان
 کند مقابله با من به حضرت سلطان
 و گرنه لعنت حق بهر جمیع کناهایان
 من و سفینه وی و مت شکارما خان
 وی و نهنگ و من و لعل و لولو و مرجان

نوادگان که من و قصه در حضور تو شاه
خویم منفعل و مدعی ششود مبطل
و گرنه شامتر نفس و هرور شیطانیست
نه من ز دین بحق بکنم نه شان از کین
به باز کرد به قصر من از دهم عوام
کنون هم از مدبر آن پند الله الغالب
شها رعایت و الطالیعون لسی صبرست
هزار گو نه ازین نوع میتوان گفتن
ولی اگر نه به هیجوتش کنر خراب و خجل
به ذکر برخی ظلمش کنر ذلیل و زیون
به ملک بنفرتی که جلوه گامی بود
به خاص و عام دهر آن مکان زیارت گاه
مقام مردم خواب که شمع آل اند
در آن مقام مبارک به شب جمع شهر ماه
گهی به ذکر خدا و گهی به ذکر لیلی
گهی نماز و دعا و گهی صلوات و سلام
گهی به ذکر عمر کربلاؤ قتل حسین
گهی ز شادی قاسم حینائی اشک چشم
به ذکر خلعت شادیش که گریبان چاک
گهی ز اکبر مظلوم یاد می کردند
گهی ز سوز سکنه نه سینه پشروز
گهی به ذکر جگر تشنه گانده اهل حرم
گهی به یاد اسیران شام زندانی
در آن مقام چو اقصی در آن مقام چو عرش
به نام آنکه از و پات عرش و کرسی زب
مقریان خدا بعضی مومنان در دست
به جلوه گام حسین شهید شب تا روز
نه کسی شراب به خوردی نه کسی زنا کردی
رجوع خلق خدا شد به سرجمع آمد
بی به صدق و یقین و ارادت کامل
در آن جناب دعا مستجاب جانی صواب
چون آن مقام مبارک به خلق شد مشهور

هر چه حکم خداؤ رسول در فرقان
رسد به مرکز خود حق رود گمان
به رشک مذموب و دین این عداوت خصمان
خداست منتقم و حساب الله سبحانه
بهر به باز کشیدند خواری و خذلان
مراست لمن و امان خصم را اید حرمان
و گرنه آنچه عدو کرد در حکم بهتان
به عیو هانی قبیح و مصلح نظر بیان
دعائی به کشتی در جناب دادستان
که یادگار بود بر زبان اهل زمان
به نام سید شهدا امام کون و مکان
بسی عبادت و طاعت مقام مقبولان
دگر محبتان اهل ارادت و ایمان
به ذکر حل گذراندندی از مهان و کهان
گهی به ذکر علی و آنم رطب لسان
گهی به مدح و مناقب نبی علی گویان
به جلوه گاه حسین شهید خون گریبان
گهی ز کشتن الشان به خاک و خون سلطان
بآن کفن شدنش که به فرق خاک امشان
به یاد اصغر معصوم که به دل پیکان
هزار آه کشیدندی و هزار لغمان
ز دیده اشک نشان العطش به عرش رسان
ز شام تا دهر صبح آه آه و قالم کنان
در آن مقام چو کعبه مدینه ایمان
به نام آنکه از و کعبه قبله پات نشان
خدا پرست رسالت مقرر امانت دان
هم به شغل عبادت همیشه چون ملکان
نه کسی سبک به مزاج و نه کسی به خواب گران
خدا لا اله الا الله رجوع مهان
بی به حساب منین و دوستی ایمان
به حضرت منیک مقتدر به بزم جان
نهاد آتش کسین در نهاد ناصیان

به کین آنکه مقام حسین این علی است
خبر رسید به این تا گروهی از فتنه
به آن مقام مقدس رسید و حکم نمود
شکست جلوه گهر حضرت امام حسین
شکست آه مقام مستطیر شهدا
جوانمرد مومن عرشه خلافت در غیرت
شکست آه مقام حسین را منا کین
حسینی آنکه برادر حسین و باشد و پس
حسینی آنکه به داغ حسین سوزان است
حسینی آنکه به درد حسین نالان است
کجا حسینی آنکس که خیم دین حسین
کجا حسینی آنکس که بهر نوم یزید
پسر برادر پدر گر بود پسر جفاست
پسر که خنجر بدست لبس مین آهلیک
به خون یکتا زوار کربلائی
نسیم وار به من هم ز باغ دین بوی است
به ارغند مایه رحمت مصطفی و علی
به ارغند مایه باغ بهشت را دهم
حسین رحمت اخگر چو لاله یکانی
اگر مرا بکشند از نسیم آه دلم
شما بکشند من کوفیان کسی نکند
اگر که خمر شده مانع شهادت من
یکی همین که نیم در خور شهادت من
هنوز خون من آن نیست گوهر یزد پاک
همیشه اشک روان دارم از همین حسرت
من به کشته آن کربلا شهادت کشته
مرا بحق شهیدانم کربلا ای حق
به کربلائی حسین علی منیر شوم
دوم به خط من اعجاز دعوی حضرت است
طیبه النبوی ما من و ضاعت یمن
پس این کرامت و اعجاز ظاهر و باطن
به حکم فاعبرو من و با آوالیوا لا یصار

شد آل مروان چون شمریان به شور و فغان
بی شکستن آن پاک بهنم گشت روان
که پاک و صاف شکستند آن خجسته مکان
نموده بهنم جنت سرائی را ویران
شکست عرش خدا مجد گاه قسبان
هزار عرش شکستند ازین شکست همان
کجا حسینی آنکس که کرد این طغیان
نه آنکه دل به یزید و آبا یزید زمان
نه بهر لعن برید السکوت احوط خوان
نه آنکه تسویه الحال فرض واجب دان
نو و حسین کینی او چو شمریان جوشان
گراز وار غضبناک پسر کشتد دلفان
و گرنه با غلظت دانه تلف به آن نادان
ازو به آن غرور مصری برادر و رسم خزان
تلف شدند بسی کوفیان بی ایمان
به ارغند مایه من هم شنیده ام ریحان
شنیده ام شدم از بوی مرغود و بیجان
شکست لاله یکانی از پسر ریحان
خران شد این گل و ریحان به بارش یکان
سوم و بی فتنه آتش به نسیم فامیان
ولی به صبرم نیست دسترس به مکان
و گرنه چون من بسیار کشته این گبران
هنوز خون من آن نیست گوشتود مرجان
که غیر پاک نریزد پسر آه آن پاکان
که آه خون من آن نیست گوشتود ریزان
به یاد تشنه لبان دائم العطش گویان
به بزم شاه شهیدان رسان و زود رسان
به خیرم به حضورش به بزم اهل جنان
بود پنداره غالب معجز من هر آن
و من الرکب فتنجا دائما به این و آلمان
که حاصل است مرا تو جناب آن شاهان
به جز کرامت ظاهر نمی شود توان

زهی معاملت من به این گروه عید
 خلاف دین معیان نزاع تهتر و رخص
 هزار کوفی و من کربلانی مکتها
 جو اهلر کف مصونم ز قوم دقالبس
 علی وصی رسول آنکه قائل الکفار
 بهر نبی و ولی و محب و مومن خود
 به جبرئیل امین داد پیش ز آدم دوس
 به او یکی ست چه ماضی چه حال و مستقبل
 خدا که قادر علیاً و سولر خود را گفت
 بهر خود ندهد حق رسول خود را روئی
 ز لهر خود ندهد حق رسول را یاری
 علی ست دست خدا دست عین دانی لهر
 نبی ز لهر خدا کی تجده هونا لشک
 نوائب نبوی را ستجلی ز علی
 علی مستدر نبی ناصر و معین نبی
 مسلبي بسدک غالب علی و لی الله
 علی به خود سر مو از خودی و خود نگذاشت
 علی مع الله و خاص و علی فانی الله
 ز خود فنا فی الله و با خدا بقا یافته
 من از محبت آن فانی ابد باقی
 من از فنا شدن اندر رهش پی شادم
 به چند بار که کردند از دهام عوام
 شها تو خاص محمد جناب پنجتنی
 چنانکه هست رهش تا به خلقتا به سفر
 جهان برائی نبی خدا و آل نبی ست
 تو با نبی و علی و آتم روز جزا
 رم نجات همین ملت نبی و علی ست
 همین سفینه نوحی همین رکب فنجی
 خدا حیات خوشی بخشیت بقائی خوشی
 مرا تو از کفر خصمان نجات بخشیدی

مرا به کف لسان خودت مکان دادی

نبی علی به بهشت خودت دهند مکان

در مرحباتی* صفیر ایران

خضر مقدس عیوی هم یا
جهان از قدوم تو بالغ بهشت
بنو دستان ها ز دستان دین
وکیل شهرت ایران دیار
شم شیخان شاد باد ای خدا
به دین آتیم شم اهل دین
تو و شاه و اقلیش آباد باش
ز فتح علی شاه فتح علی
با این نام نام و نشانت بلند
ایست فتحیاب و آید کاسکار
که از شهر ایران رساندی به ما
شد ابلاغ من کنت مولا دوست
خدا و نبی و آنهم بحق
ازو حسن و حسن از حق پس
به فضل آنکه را بخشد از ما پشاش
به فضل فضل از هر پنی آدمست
حق محرم او در حریم نور قدم
برقبر حق و کذب عرفان رساند
ز بالشفیع هم زنگ کفران زدود
به لا یف و إلا علی دین حق
ز من کنت و مولا بصیر و سرور
با عطاء خاتم دو عالم عطا حق
بجایش نشاند خدائی رسول
نه با اسم یکی با خدا هم یکی
ز اصلاب و ارحام ظاهر ظهور
به عترت شرف طبیب و طاهرین
ازان هر یک این الرسول خطاب
پس رجعت معارف جهان پیشکی ست
با حیای احباب شان اذن عام
به دنیا و دین هر سعادت حصول
برابر هدایت جهان را وکیل
هو حبیبنا الله نعم الوکیل

یا مسوحبا خیر مقدم یا
یا ای های سعادت سرشت
یا عندلیب گلستان دین
با مومن دین و ایمان دیار
یا شیم خاص اهل خدا
شم شیخان شام ایران زمزمین
یا سرحبا حبیبنا شاد باش
یا نلسور از علی و علی
به هم نامی شاه شانت بلند
الهی با این نام هر نامدار
تو فرمان ایران رساندی به ما
به فرمان عالی که محبوب نیست
شیعنا اطعنا و جعنا بسحق
خدا واجب و لاشریک و احب
ازو عدل و زد بهر ظالم غرض
محمد بحق رسول خاتمرست
هنوز آدم آب و گیاه در پند
به او جبرئیل آنچو قرآن رساند
به اعجاز هم نسور عرفان نمود
به معجز قمر بر فلک کرد حق
علی حکم تبلیغ به روز ظهور
چو خود حق ولی خوانده در انماش
بجان دادن او خفته جانی رسول
نبی و علی هر دو با هم یکی
نبی و علی هر دو یکنات و نور
با جداد شان شان نبی الشجیدین
آتم بهم نسور واحد حساب
رسالت امامت به وحدت یکی ست
پس رجعت آتم به مهدی امام
محبان عترت به عترت وصول
یا ای شم شیخان را وکیل
تو نعم الوکیل و نیکو دلیل

با سنده کشور جهان شمع اند
شم سنده کشور غلام علی ست
ز آهائو اجساد میر زمان ست
بسم نعم الامری بگزیده حقی
ز حق پخت شامی و فرمانی
شمر سنده ما شمع حیدر ست
به دین نبي و علي و ولي ست
به شهنشاه جهان این ملوک
باین عهد و اقرار از جانبین
شم سنده پشاور ایران یکی ست
به من پشی ازین ناصبان در نفاق
کنون قوم آلتاس دین الملوک
شد این دم و هم برخلاف و خلل
مسن و مسجد و منبر و مومنان
مجانر حضرت مریدان آل
توگانی عترت به هر جا بیان
به هر لب صدا یا علی یا علی
کنون سنده کاشان شد و سبزوار
شم سنده با سنده آهادر و شاد
یا کربلانی که وقت دعاست
بود تا جهان جای شهر جهان
شم سنده پشاور ایران سدام

بسم حله هم مومنان خیر باد

مجانر عترت هم دارین شاد

ز دل با شمع شمع اخلاص مند
ز اسر و مسی به قاهر علی ست
اسیری و میر پشور لوت جهان ست
باین شامی هم پندیده حقی
مکندر صفت تاج و تخت می
ز جان خادم آل پیغمبر ست
ازان رو مسی پشاور علی ست
ملوک الکلاش کلام الملوک
وفاق و ونا واجب و فرض عین
حق مظل مت آنکه او راشکی ست
ولسی از بدالکله دانسی و لاق
به دین جهان فی طوعا ملوک
سن و مسجد و حقه خیر العمل
علیا ولسی الله هر جا اذان
به لب ذکر آل و همین قبل و قال
تبرائی امدا به هر سو جهان
جهان جدام مولائی مولا علی
چنین شاد و سربز باد این دیار
ابد صامبر بیکم و خطبه باد
حق نسوستر عرض هر مدعاست
شهان هم به نظم و نظام جهان
بسوق و وناو جهان با نظام

هملوی در ذکر جنگ مابین ایران سنده و خان بهاولپور

یکی قاصد از میر سهراب خان
خبر کرد آمد بهاول به شمر
کسانی که بودند از قبل میر
ولسی لشکر خصم بسیار بود
گروهی ازین سو بکار آمده
کنون قوم بر سرحد ملک و هم

یاسد هم دوباره میر زمان
به سرحد زمین لشکرش کرده زور
بهر کرده هر دو سو داروگیر
مخالف به انجام چسرات نمود
کسی کشته و کسی بکار آمده
میانسی رزم ست و ثابت قدم

صلاح اینکه بر خصم لشکر کشیم
 شمس عصر میر زمان چو شنید
 به فرمود تا فوجی از غازیان
 فخره به سرکردگی سرافراز
 صحران به از مهران و کهان
 ساهمی برآمد بیرون از شمار
 دلیران و کف تیغ و باز و تفنگ
 ز گرد سواران هوا تیره گشت
 بر میر سهراب خان آمدند
 به بند به تعظیم **سرکرده** ها
 بی لطف و اعزاز و اکرام کرد
 وزان پشتر میر موصوف **هم**
 به طبعی منازل به پیش راند
 به هر دو لشکر چو یکجا شدند
 نخستان حمای رعیت فرار
 به هر دو به تاراج متهاختند
 سهام مخالف نیارده قلب
 نوشتند موئی بهاول خبر
 اگر جنگ جوئی ساهمی فرست
 وی از دل صلاهی به جرأت نیالت
 ز آوازه فرسوج شمس خیره ماند
 به سر کرده مرحوم لرام کرد
 فخره که از قبل میر آمده است
 مرا جانی محمود هست این ایاز
 غلام شمس شده شام من است
 گر او خود به پیکار من آمده است
 چو شمس را وزیرت و سردار ملک
 به هرجا کند مرحوم ملک خویش
 تو هم دست بهت به خدمت برود
 جز این نیست بهتر صلاح دیگر
 چو این معذرت کرد آن درخواست
 به فرمان عالی مراند چنود

مر این انتقام از هندو بر کشیم
 مددگاری دوستان فرغی دهد
 به پندند بر رزم امدا میان
 دیگر شهردل طاهر رزم ساز
 به خدمت کسریه و هم غنان
 به یک عزم آمدند کارزار
 بر لبان چون برق جوانی جنگ
 زمین تیره خور بر فلک خیره گشت
 به خدمت هم جان نشان آمدند
 فرستاده فرزند خود پیشوا
 به عزمی که بودست انجام کرد
 فرستاده فوجی به کوس و علم
 با آن فوج موعود خود را رساند
 به عصیان متهیای هرجا شدند
 دلیران معاصر به دور حصار
 بی ده ز سر دم تهی ساختند
 به عزت گم در سوال و جواب
 که آمد به سرحد جنود ظفر
 و گریه صلیح پس درخواست فرست
 به جنگ شمس شده طاعت نیالت
 خود از بهر شیران موئی نام راند
 که مارا به شمس نیست ثابت نبرد
 ز سرزد شمس جم بریر آمده است
 سرا با ایاز شهان صمد نیاز
 هم او نزد شمس درخواست من است
 به اصلاح بهر کسبه من آمده است
 به ملک من او نیز مختار ملک
 خواهم از او یک وجب رویه پیش
 به فرمان بری و اطاعت برود
 به پیش ننگیسم تیغ و میر
 نوشتند عرضش به دربار شاه
 بغیرا شدند آنچه انجام بنود

گفته از قتل و قسور خنجر
 پس از ملک چندانکه منظور بود
 ز قومی که با هم شد آن داروگیر
 به فتح و ظفر لشکر شاد منصف
 سرانی سر به درگاه هم دو سلام
 به قاریخ این سال سرخنده قال
 فخره پلید با ظفر یافت فر

درین صلح دهند فتح عظیم
 به ملکر خودی هم نمودند زود
 گرفتند سرکرده اش را اسیر
 روان سونسی درگاه قیام شده
 ز شد جمله را عزت و بار عام
 رقم کرد "ثابت" باین خوشی مقاتل
 بلر با ظفر دان به ساله ظفر

۱۲۲۳

ظفریاب شاه خدا باور
 نبی و علی و آنکه مدام
 چو این "کرهانی" دعاگوی تست
 تو بعد از پسر آفتاب جهان
 الهی به اخوان و اولاد و آل
 تو و ملک و دولت به اقبال و جاه

ملک لشکرت آسمان چاکرت
 محین و مددگار تو صبح و شام
 دعایش قبول است حق سویی تست
 شهادت برادر نسو قلم جهان
 آی عهد مهنی تو و ملک و مال
 ز مهنی هر استعدادت این پناه

ترا حق گفت قایم آن امام
 چو مختار و عابد علمه السلام

قطعه در مدح شهزاده مهر کرم علی خان قاهر دام اقباله

کریم به کرم علی خان اسیر
 ز دنیا و دین هر چه به بود یافت
 کنون رب "هب لی و لی" آید
 خدایا عیب مرا شاد کن
 خضر عمر باب و خضر عمر پور
 دعاهانی "زوار" مقبول کن

کرم کردی از فضل غیر کمتر
 به کام دلش جمله موجود یافت
 و "هبتان" خواهد که از تو نبود
 خضر عمر لرزانش استداد کن
 چو ابیاس و خضر این دو خضر و حضور
 سرار دلش جمله موصول کن

بهر نسی و علی و بختول
 به سبطین اطهار آل رسول

وقتی که سید ثابت علی شاه به ایران مسافرت کردند این قصیده گفتند

شاه ما شیم عزت به شهنش همین
 تاج بخشی به جهان لوت شهنش ز قدیم
 مصحف خام به تفسیر آنکه اطهر
 تاج باجیم بر گوهر و نهم و خنجر
 پیک گر پیکر قتلخار سرسره کاهل

آخوت دین طلب از قبله اخوان رفت
 به شد این رتب طلب زان شد شاهان رفت
 به تبرک طلب از قبله ابقان رفت
 نسب وزین لعل و در و خواه ز سلطان رفت
 منصب شد طلب از حضرت خاقان رفت

سکه و خطبه آن ملک به نامر شد
 سده کشور بشکریور و بهر دو دهره
 به سر آجاسی فرمایش عالی حضرت
 خدمت حضرت شهزاده مشرف کردم
 خوش فاشی مثل شهر کاره کلشان
 شاه ما از دل و جان با شه ایران پیوست
 با وب ایران آید آباد و شهر ایران شاد
 سفره ثابت زوار به خیر و ظفرست
 به حقه آل نبی فایز و سرخان رفتیم

قصیده در مدح فتح علی شاه قاجار شاهی ایران

ملک به دعوت دین خواند خطبه ایران
 به صدق وعده موعود حق اینطور
 بلی فساد عرب دال بهر ظهور امام
 به عنقریب شود پادشاه هفت اقلیم
 شهنشاهی که جهان را شرف ز بندگیش
 به شاه سده ز هر دهری اخوتش همه فصل
 جهان ز گر به شهنشاهش خوش اندشوند
 چه تاج بخشی ازین خاندان ست الاهی
 بهر صلح بهر تاج تبارک و طاه
 قبا ئی احسنه تقوی سلطنت در بر
 زهی خلیفه بهرورد کار رنل الله
 به هر دیار آید دور دور ایران شاه
 عجم خود اصل بدین آید مومن پاک
 به کسریانی معالی کاظمین امام
 خدمت حرمینش خدا شرف بخشاد
 چه ایهدام شاهد به شرب و مطهی
 بلی ز دست سرکش چو قوم اسرائیل
 ز قتل ماریه او انهدام قبیله
 بلی به ماتم فرزند خود رسول خدا
 به قتل او همه شرب به قتل عام سرد
 ولی چو روضه او زود شد مرتب باز

به فتح فتح علی شاه هر جمیع جهان
 به جلد خلق عیالی الدین کشتن فرمان
 خروج شاه عجم منصب نهایت آن
 زهی مکتوبه فاشی شد صلحان شان
 وی از کرم به جهان ربط مومنون اغوان
 بغیر هم دین لایستون گرچه جهان
 به کفر نصرت نامر شود هندوستان
 همیشه باج ستانی ست رسم قاجوران
 باقی باد به این تاج و تخت جاویدان
 به فرق چهره شرف ظلال رحمت رحمان
 خدای داده ز قلمش عظمی دوران
 که هست دور دور دهر آید پاکان
 عرب هر از قدمش پالت ملت ایران
 نمود مصرت قبله های کعبه نشان
 ز سر بنا کنند آن جلد درگاه شاهان
 شد از عمر ستور کربلا و مظلومان
 دو بار گشت چو ظهیرالفساد این طغیان
 جد و برادر و خویشان همه بخون غلطان
 چو خلد روضه کسرد کلبه اعزان
 بهر دم قبه او نسیم قبه ها ویران
 از آنها بود به صد جلوه به ز هر چه به آن

چنانچه حضرت روح القدس بیاب انشور
 به صحن پستم صفر ستاده یا مک فطرس
 به پائی مرقدر اصغر نهاده سر باهر
 به کرد گنج شهیدان هجوم جن و بشر
 به چهل چراغ مکان سولمان ماتمطار
 به خیمه گله جهانی به بستر عابد
 به کرد جملہ قلسم حینا به کف حلقی
 به محملان زده سر عالمی به سوز جگر
 به هر مکان هم دست دعا بر آورده
 چه پائی که به مصدق من نبی الله
 طش به اجر پائی که کرد در کونین
 نخست ناهید مهدی به رجعت اولی
 عرب ز دست نواصب بگیرد و محرم
 اذان شیع نماز امام به شروط
 چنانکه کرد به حکم نبی علی مای
 کند به امر امام زمان هم این نایب
 حرم ز لوث جان پاک از نبی و علی
 چو خلد وادی بطحی که میرذی فرج است
 کند مدینه به معموری اید آباد
 هزار گنج گهر به ز گنج باد آورد
 چو کربلا و نجف گنبد حسن به فتح
 ضریح نقره به فیروز ها چو قبر علی
 نخست صالح عترت حسن امام بحق
 دوم اسیر بلا زمین عابد مظلوم
 سوم علیر علوم لیلن شر پاتر
 چهارم آنکه اولوالامر دین به صدق و یقین
 به آن چهار یک صدر پنجمین عباس
 به سقر پنجتن پاک و چارده معصوم
 عرب عراق و حجر وار دین واحد حق
 رجا که ثابت زوار کربلانی هم
 نجف مکان و لیدر شهر آصفی مزرع
 به هر زیارت مخصوص جایجا حاضر

طواف عرش مستعلا وزیر سیلره مکان
 نشسته گور فریحت به حوزیان رضوان
 ز عرش آینه کرویان به شور و لغان
 براس مرقدر و مقتل خلافت دوجهان
 به حلقه حلقه سر و سینه کوب و موته خوان
 نهاده خاک بر خون دل ز دیده نشان
 شکسته جام حینا بر سر و به خون سلطان
 پیاده قافله آل چون جبرس فالان
 دعا کنند به پائی هر خجسته مکان
 بحق آید نبی الله بیت له به جان
 جزائی غیر به بخشد به خوبی دوجهان
 به ضرب تیغ کند پاک گیتی از کفران
 کند پائی مصلای جعفری ارکان
 رواج دین آید به نسخ هر چه جز آن
 به انهدام بتان کعبه جسد گهر جهان
 بنسخ جسد مذاهب حرم آید مکان
 کنون ز هر ملل باطل از امام زمان
 شود فاذر لانتانت از عمر جنان
 ختم الشبوی من رکب نجی وادان
 کند نثار به درگاه خاتم الرسلان
 کند تمام طلال از منار تا ایوان
 به پنج قبر همان چار امام و یک سلطان
 شهر زهر دغا بستر شباه جنان
 که داشت بعد پدر زیست به تراز زندان
 که داشت لوث ازل علم ختم القرآن
 امام جعفر صادق خلیفه السرحان
 به هر خنوده تن و جان پنجتن پاکان
 به بخشند این شرف جمل ایزد متان
 بحق رجوع خلاق به جمل در گامان
 به کربلا و نجف باید این معاش و مکان
 به شهر عظمه در کربلاهی نخلستان
 به دوره بر رخ بر گرد ره به زواران

ز سر نموده قدم در سجود ره پویان
به حشر و عذر مع من اجب بزم شهان
ز قست قتل خوارج به نصرت یزدان
که هست دین تو دین آنم پاکان
خلاف دین حق دین شمرده پیدنا
بسم ضد آیت قرطاس حسنا قرآن
به خاندان امامت همیشه دشمن جان
به قتل خارجیان هم فاقلو بهر خوان
که نیست رجعت این ارتداد را ایمان
پرت هم یزیدو النجریه تابع فرمان
تو پنجم ایشان حسی پنجن پاکان
تو پنجم آنکه ترا داده پنجن دوجهان
دین جهان با هم به روضه رضوان

به کاظمین کرام و هم سمره دربار
به زندگی هم عمر این طواف و این طاعت
شها امام زمان را تو نایب و ناصر
شها نو قتل خوارج کنی به نصرت دین
شها کسی نه جز این قوم مخالف دین
به عکس تبع و من کشت مینگر میثا
به اعلیت رسالت منم نموده مسلم
شها همیشه خوارج به قتل آل نبی
سزائی قتل همین قسوم قاتل هرت
دگر یهود و نصاری مجوس و گبر یهود
چهار کسی به جهان پهل شاه دفت القهر
از آن چهار دو تن مومن و درکس کافر
دین جهان تو مشرف به بیعت مهدی

به هر دو کون توهم بزم عترت اطهر
بحق عترت اطهر علیهم السرخسوان

ایضا

کالوحي من الرحمان والشمس من الفرقان
السرار عبادته الامان اولوالامران
شاهنش متعالي زه ستلعه السبحان
خاقان سکندر جاء سلطان سليمان شان
آن خسرو بهرور ذوالعدل مع الاحسان
تبخش به سرم اعدا آن سحره و این شعبان
هرجا به هم کشورخبري ز خدا خواهان
هر خبر از آن درگاه بخشیده پادشاهان
زان فتح علي شاه ست اسرار دینداران
بیعت به پادشاهش زه دین و زهر ایمان
این دولتو این اقبال جاوید باین سلطان
قا پاد جهان این پاد شاهنش این دوران
چون قطب فک حکم حکمش یزمین هزاران
احباب هم دلشاد و این شاه ابد شادان

فرمان قضا جریان مشهور قدر لورکان
احکام طیمو لله ابلاغ رسول پادشاه
امنی دهم عالی تفراتی جهان والی
ایران نه شاهنشاه دارائی فلک درگاه
شاهنش دین پرور قا آن جهان داور
این مهر و رقم هر جا موسی و پسر بیضا
شهان جهان بکسر لفظورای قصر
کان خبر خلافت شاه دارد به آنم راه
فتح از علی و عترت چون نصر من الله ست
دین نبی الهی مهر و لسی الشیخ
بارب به نبی و آل این عظمت و این اجلال
سلطان سلاطین پاد خاندان خواقین پاد
قا دوز جهان دایم این قطب زمان قائم
قا پاد زمین آباد خاکر عدوی پاد

حق باهم اعوانش با عترت و اخوانش
با خدمت و خلاتش دارد نهد آهوانش

وقتی که سید ثابت علی شاه از کربلا معلی بر گشتند این قصیده
برائی شهزاده میر کرم علی خان گفتند

شهر نسیم پونراب کسریلا آورده ام
روی گسرد آلوده از خاکر شفا آورده ام
چشم گریان روشن از نور صفا آورده ام
جسم آداب زهارت را بجا آورده ام
در نجاتر خود به آن شه اتعا آورده ام
منت ایزد را به حسب الصدقا آورده ام
لخت دل بهر لثرف در بقا آورده ام
دلسی بر گوهر از نغمه دعا آورده ام
گفتم ای شه جان برت بهر خدا آورده ام
چشم سرخ از اشک خونی چون جفا آورده ام
از طواف ایشان بدل صدق و صفا آورده ام
رو بایشان بر آسهر اقتدا آورده ام
جگر شکرانه بهر حق بجا آورده ام
افسر عزت بر زبان ذوالعطا آورده ام
نسرخی از بهر هر درد و دوا آورده ام
گفتم ای شه من همین سریشی با آورده ام
خاکر آن صحن از مسرای قوتیا آورده ام
ران چمن چون بلبل این برگ و نوا آورده ام
گفتم این جا دهنه بهر گسریه ها آورده ام
سوز لهر در دل از آن مایه سرا آورده ام
سینه بر افغان زبان بر صدا آورده ام
ز اشک خونی چهره هر رنگر حنا آورده ام
ایسن سراغ از بستر زین العبا آورده ام
کامر جان شیرین نشان زان نخلها آورده ام
دهنه از دبسدار آن شه بر ضیا آورده ام
سر بر آن در سوده با صدق و صفا آورده ام
کرد مرقط گشتم و طوفش بجا آورده ام

السلام ای دوستان من تعنه ها آورده ام
سجده ها کردم خدا را بر در شام شهید
گریه ها کردم بهر پادر مهادشهنا حسین
در طواف روضه اهل کردم دل و جان را نثار
روی صفا بر ضویع القسطنطینی مالیده ام
سالها این دولت غلطی ز حق میخواستیم
همو طفل اشک غلطیم بدور اصراف
از سعادت ره سوی گنج شهیدان یافتیم
با علی اکبر بگفتم حاله زار خویش را
گریه ها کردم بهر پادر قاسم نوکند خدا
فضل و جعفر عون عیدک را گفتم سلام
هر یک از اصحابه صابر را ثنا ها گفتم ام
زیر آن قبه طلا قلعه زیارت خوانده ام
سر مصدوق حبیب این مظاهر سوده ام
هر چو بمل زار غلطیم خاکر لنگاه
قتل شام شهیدان دهم و خون شد دلم
بر بهر کرد روضه اهل کردم طواف زائران
چندم از گلشنه هالشی گلهای مراد
مویه می خواندم و از دهنه خون می ریختم
اشک ریزان همچنان رفتم بسوی خیم گاه
گرد محملها بگشتم قائم کردم چون جرس
حجله داماد قاسم را چو دهم خون شد دلم
سر رسم بالین شه بیمار سودم با نیاز
من به نخلستانش آب دهنه جاری ساختم
خون نشان رفتم سونی درگاه عباس علی
آستانش با ادب بوسیدم و گفتم سلام
بر ضربعی رو نهادم دست در دامن زدم

از زیارت چون فراغت یافتیم کردیم نماز
 پس به تقبله مقام صاحب الامر آمدم
 در مقام جعفر الصادق شدم با صدق دل
 روضه حرر شهید این ریاچی دهنده ام
 خوش بگشتم کوچه بازار شهر کربلا
 خوش روان گشتم بطرف درگاه شام نجف
 می شنیدم در نجف سگ رانمی پخشند باز
 گنبدش دهم بسی بالاتر از چرخ برین
 آستان بوسیده گفتم السلام ای شاهسین
 جانبدار این مرقه با ادب کردم سلام
 هر در آنجا هر چه مستنون است خواندم با نیاز
 رو به شرب کرده بر شام وصل خواندم درود
 زان شفیع المذنبین کردم شفاعت را طلب
 هر زیارت خواندم از بهر امامان طبع
 حضرت مجاد و باقر را ثنا گفتم بسی
 حمزه و عباس را گفتم سلام و بعد
 سوي طایف رو فرزندان پیغمبر شدم
 رو به مشهد بر علی سوي رضا گفتم ثنا
 پس به شام کربلا رو کردم و گفتم سلام
 بعد زان گرده ضریح شهر حق کردم طواف
 دست کردم در ضریح و بر زمین مودم حبس
 گفتم اللهم ایشی رقیبی من حشر ناز
 بعد زان گفتم ثنا بر آدم و نوح نبی
 پس بگویم رفتیم و در محضر حاج شدم
 در مقام هر نبی و هر ولی کردم نماز
 صلوات و حشانه شستم هر چه بخواهم
 فاتحه خواندم بروج مسلم و هانی شهید
 بر کنار شمع فرزندان مسلم دهنده ام
 جانبدار بغداد رفتم در جناب کانلین
 سر بخاک مرقه موسی بن جعفر موده ام
 واز تقی و تقی کامر دل خود خواهم
 هر بهمن روضه دو شهزاده را کردم طواف

با اجابت هم قرین شدم دعا آورده ام
 دل آزان درگاه پرنواری عدا آورده ام
 صیه از مهرش بر افوازی صفا آورده ام
 ربگرد صغراش به از آبر پا آورده ام
 بهمن متر جنت الفسردوس را آورده ام
 دل بر از مهر علی المرتضا آورده ام
 من خود آنجا رفتم و طوئش بجا آورده ام
 گفتم آ بارو به عرش کبریا آورده ام
 تحفه سفر تسو صلوات و ثنا آورده ام
 پس بسوی راست رو بهر دعا آورده ام
 بعد زان بر جانبدار صر التجا آورده ام
 زان زیارت خاص بهر مصطفی آورده ام
 گفتم ای سید بشو روی رجا آورده ام
 رو بسوی درگاه شام محتبا آورده ام
 واز دمر صادق به دل صدق و صفا آورده ام
 آن دو هم مصطفی را مقتدا آورده ام
 باد اسراهم و فاسم از وفا آورده ام
 این زیارت را بهمن منت ادا آورده ام
 سرنگرو بهر مجسود العیا آورده ام
 گرد کعبه گشتم و طوئش بجا آورده ام
 سر بهزیر ماهی ظل خدا آورده ام
 در کف اینک داسر آله عبا آورده ام
 زان دو مرسل کام خود با مدعا آورده ام
 سرنگرو بر مقله شمس خدا آورده ام
 بعض خاص از اسبیا و اوایا آورده ام
 جابجا حدی عبادت را بهجا آورده ام
 دل به مهر آن دو سرور مبتلا آورده ام
 از غم آن هر دو خود را در بشکا آورده ام
 از طوایف آن دو سرور بهرما آورده ام
 بر جبین نقشه معادت برملا آورده ام
 هر چه چشم زان اسام آنیقا آورده ام
 دل بهر آن دو سرور مبتلا آورده ام

با سر پرشوق کردم عزم سوی ملاره
از نستی ذوالکرامت نور ایمان یافتم
نفل ها خواندم بر دلمبر امام مستظر
در هم روخات آل طیبین و طاهرین
از حق آموزش طلب کردم بر ای والدین
هم دعای خیر کردم در حق حساب کلان
با انھی از کرم کن رحم بر ثابت علی
دولت یارین ز آن دولت سرا آورده ام
و از حسن عکرم نعمت دوسرا آورده ام
گفتم ای مهدی به توری رجا آورده ام
حان ناری کرده تسلیم و رضا آورده ام
ذکر خیر هر عزیز و اقربا آورده ام
با تضرع یاد بار و آشنا آورده ام
بر خطایم بر تو امید عطا آورده ام
کن روا جمله مراد دوستان اهل بیت
بیش این حاجت حق مصطفی آورده ام

غزلیات

شمر لب لب لعل بدندان علی الحساب
مستغرق طلاطم خجلت مآب خسوش
خواهی که مهر مصر حالش کنی نخست
تسبیح شیخ رشت ز تار خسود یکی ست
شاه پنهان محفل لیلی همی رود
لب هر که جوش عشق تو تنهان آورد
اوج کمال رفعت ثابت ز عشق تست
شوق تو افسر رسانده به جولان علی الحساب

ایضاً

جان کرده پیش کش لب جانان علی الحساب
ایر کفش محبط مخافت بود که دوش
آواره شد جمیعتر الفساج عقل و هوش
ای این عمر شام وصل مرتضی علی
سور ضعیف را چه قدر التجا بود
مژده سوالان در حق ثابت است
حور و قصور و کوثر و رضوان علی الحساب

ایضاً

نار دل نام و ز دلمبر نشان خواهد بود
هر کجا حسن پتان جلوه ستانم کند
دلبر ما در طلبی سر به جهان خواهد بود
ست و هشیار هم سجده کنان خواهد بود

واعظ شهر که در مفرس ها مسمی نازد
شهر خیال تو نهان کرد دلیر را پنهان
آستان بومر در مهر مغان خواهد بود
بر تو این راز نهان نیز میان خواهد بود
نهایت دل شده را گر به کرم بنوازی
فرد خدا تو از مهر و ران خواهد بود

ایضا

آفتابم چون بی نقاب شود
آتشمن رو چو از شراب شود
رخصتم جو گریم همزه دهد
کفر زلفش گر آن چنین باشد
چشم آن ترک تا که بدارست
بیدم خط عینم به رخس
مویخ بسوس گر بگری جان
به مراد دلیر به یک دو سخن
چه شود گر به یزت ای غورشد
می شود از حد رقیب هلاک
در خم شامه سید الشهدا
مهر من دوستان آید عاسیت
چشمم مهر فلک به آب شود
جگر عاشقان کباب شود
دعیر را از ایمان جواب شود
رخسره دینم شیخ و شایب شود
از چه رو فستم سر به خواب شود
خط بهم ظلال مشکتاب شود
خضر در جهان دعوی شتاب شود
لعل بکشا که لعل یاب شود
فره ات نیز یاریاب شود
بار با من چو در خطاب شود
هر سر شکر در خوشاب شود
خانم دشمنش غراب شود
بانی نهایت به عهد او که کرم
بر تو نوری به شراب شود

ایضا

ماه من چون سر عتاب شود
دوش دهم شراب می نوشد
چشم شود گر به محفلت یاری
به حجاب از نقاب رخ بکشا
آرزو دارم از لبه لعلت
آه ازین آرزویی بی حاصل
گفت نهایت موالد بومر مکن
که جواب تو تا جواب شود

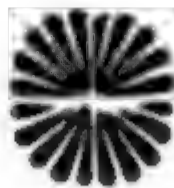
ایضاً

دیدم صنی رو بخدا بلکه تو باشی
 بگذشت ز بهر نظر مهر حسنی
 چون سایه دیدم ز قضا بلکه تو باشی
 ای بسوزد کعبه و قفا بلکه تو باشی
 ای خنده یا عقد کشا بلکه تو باشی
 خندیده که بیچاره گدا بلکه تو باشی
 ثابت نکند شکوه ز بسی مهري گردون
 تعلیم در رسم و جفا بلکه تو باشی

قطعه

دوش دیدم بتکی جلوه کنان بر درکی
 چشکش نرگس کی سرو قند دلبر کی
 هرقش بر رخکش شبنم کسی بر گل کسی
 زلف کس کی منبل کی لک بر از عنبر کی

تمام شد

اداره جا پيا ڪتاب

شايع ٿيل ڪتاب:

- ۱- قرآن اور هماري زندگي (اردو) پروفيسر هڪرار حسين
- ۲- ذڪرِ حسين پروفيسر هڪرار حسين
- ۳- الرضا محسن مظفر
- ۴- هڪربلا شناسي پروفيسر سردار تقوي
- ۵- دستانِ حرم ضياءُ الحسن موسوي مرحوم
- ۶- دستانِ حرم ضياءُ الحسن موسوي مرحوم (سنڌي ترجمو)
- ۷- الحڪاظم شاه محمد
- ۸- مرآتي ميد آلِ رضا (اردو) سيد آلِ رضا مرحوم
- ۹- مطلع الانوار مولانا مرتضيٰ حسين لاهل لکنوي
- ۱۰- مارٽائرس آف هڪربلا (انگريزي) شهيدِ انصافيت
- ۱۱- واجد علي شاه ترجمو: سيد علي اختر
- ۱۲- قرآن الہي آور لائيف مرزا علي افشار
- مقبول احمد

ذير طبع ڪتاب:

- ۱- سورة اخلاص (اردو) پروفيسر هڪرار حسين
- ۲- سورة فجر پروفيسر سردار تقوي
- ۳- الرضا مقبول احمد (انگريزي)
- ۴- الحڪاظم مقبول احمد
- ۵- تاريخِ احمدي سيد هڪاظم علي مرحوم
- ۶- ڪتاب الحج (اڪثر علي شريعتي) (اردو) مقبول احمد
- ۷- سوانح حضرت امام محمد تقوي مقبول احمد
- محسن مظفر

اسلامڪ ڪلچر اينڊ ريسرچ سينٽر - ڪراچي

ST-1/B بلاڪ نمبر 6 فيٽرل - بي ايڊا ڪراچي نمبر 38

soorihsinhiadab

اسلامڪ ڪلچر اينڊ ريسرچ سينٽر - ڪراچي

ST.1/B ڪتاب نمبر 6، صفحو 1، جي آڊيا ڪاپي نمبر 381

سوره سنڌي ادب

صاحب خان سوره ميراثي

Cell No: 0344 3919786

0300 3404488